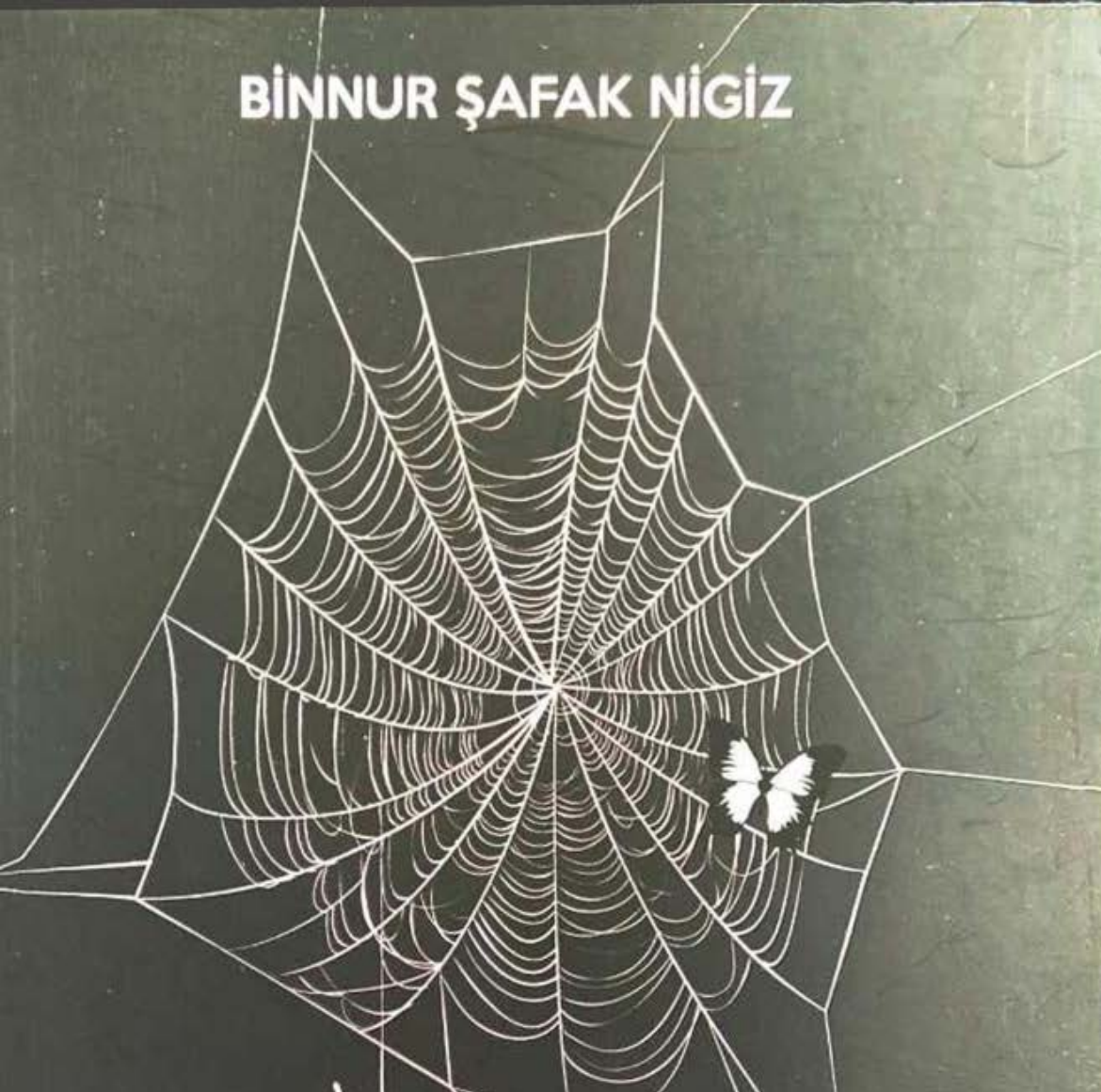
BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ASİ ÇAKILTAŞI

KEHF

كهف

DOKUZ

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ASİ ÇAKILTAŞI

KEHF

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ASİ ÇAKILTAŞI

Kehf

TEŞEKKÜR

Ölü yetimler avuçlarımdan kitabın içine düştü sanki.

Bu yolu tek bir bacakla yürümüşüm kadar yorgun olsam da, bu yolun sonunda beni neyin beklediğini bilmiyor olsam da, ben bir şekilde bu yola çıktım. Şu an yolun başındayım. Tek bir bacağa sahibim ve siz benim koltuk değneğimsiniz. Yanımdasınız.

Yürüyemeyeceğimi, asla yolun sonunu göremeyeceğimi düşündüğüm zamanlar oldu. Kolumun altına battınız, beni ayağa kaldırmak için tüm yükü sırtlandınız.

Nasıl minnettar olmam ki size?

İyi ki vardınız, bende hep var olacaksınız.

Başta beni asla yalnız bırakmayan okuyucularıma, omuzumda sığınağı olan, omuzunda sığınağım olan canım dostum, can dostum Yağmur Kıvılcım Gönülcan'a, her daim yanımda olan, beni küçük kedisi bellemiş abim adam Haldun Mendeş'e, kasım karamın doğum gününde tanıdığım biricik kardeşim Emirhan Bikeç'e, sırtıma saplanan okun diğer ucunun onun sırtından çıktığını bildiğim, sıkı sıkı sarıldığımız Aycan Sarıahmet'e, kızıl saçlarını omzuma örten Esma Ateş'e, omzuma konan meleğim Merve Çalağan'a, beni destekleyip arkamda duran

canım dostum Gaye Önel'e, kitabımın ikinci annesi, güzel editörüm Şefika Aydın'a, patronların en dost ruhlusu olan Ali Osman Başkuyu'ya, kitabımın ikinci editörlüğünü yapıp yanlışları bulmak için kör olmak pahasına kitabı baştan sona okuyan ve uykusuz kalan küçük kızım Rabia Karakurt'a, küçük yirmi altım Zeynep Güler'e, uykularından bölüp omzuma tüneyip yazdığım satırları takip eden gözlerin sahibi Sıdıka Kaya'ya, Katy Perry'i bana silah zoruyla sevdiren ömür törpüsü Kendall'ım Gizemnur Ünyılmaz'a, 'Alaman' kızımız Selcan Karadeniz'e, shoplarıyla bizi güldüren Simge Ulutürk'e, Alaşan âşığı Yaren Doğru'ya, Ayçiçeğim Yudum Akkaya'ya, ceylan yavrusu Betül Bacıoğlu'na, güzel olduğuna bir türlü ikna edemediğimiz güzeller güzeli Ceyda Cankılıç'a, gül sağanağım Yağmur Bülbül'e, Poyraz'ın annesi Gülden Karagülle'ye, bileğine adımızı kazıyan küçücüğüm Melis Nazar Ergen'e, Küçük Karaduman'ım Rabia Çakal'a, sarı gelinimiz Zeynep Gümüş'e, gül tomurcuğu kadar yüzü olan Gülben Sakar'a, mavi kuşum Mavisu Kandemir'e, sesiyle Karan'a can veren canım dostum Çağlar Özçelik'e, fıstık içim Şeyma Balcı'ya, miniciğim Bedia Duru Emir'e ve tüm En'Gerek ailesine, Nagini'lerime sonsuz teşekkür ediyorum.

Bu bir son değil ama belki başlangıç da değildir. Asi Çakıltaşı'nın ilk kitabı şu an avuçlarınızda duran. Cennete yirmi altı adım kala ne kadar yolunu kaybetmiş ölü yetim varsa hepsine teşekkür ediyorum.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Giriş

Nefes boşluğumda içinden yalnızca yirmi altı damla kan akacak kadar küçük bir delik açıldı.

Dalgalar kayalıkları dövdü, bir kadının rahminde altı haftalık bir çocuk öldü. Aklımdan geçen bir kelime, bana ait olmayan bir sese karışmış, zihnimde çınlayıp duruyordu. Gözlerimi kaldırıp avucumdaki küçük kırık camlı aynaya baktım, kanlı avuçlarımın arasında kirli görünüyordu. Camın içindeki aynaya düşen yansımam bana yabancı bakıyordu.

Saçlarımı uçuran rüzgârın uğultusu kulaklarımı tıkadı, yutkunmaya çalıştığımda, kopardığım çığlıkların çizdiği boğazımın acıdığını hissettim. Yağmurun küçük damlaları saç diplerime öyle sert çarpıyordu ki, kafamı saran ölü deri sızladı, yüzümü buruşturdum. Aynadaki yansıma yüzünü buruşturmadı, nefes boşluğunda duran delikle öylece bana bakıyordu. Kayalıklara çarpan dalgaların yüzüme sıçrattığı damlalar, yağmurun damlalarına karıştı. Kafamı kaldırıp bakışlarımı griden maviye dönen, mavinin içinden kasvet dökülen gökyüzüne çevirdim. Bulutlar uğursuz bir ritimle hareket ediyor, gitgide daha koyu bir ton kazanıyordu. Gözlerim bulutların hareketini takip ederken, bir başka görüntü gözümün göbeğine oturdu. Dalgaların yükselip ulaşmaya çalıştığı en yüksek kayada, uçurumun başında bir adam dikiliyordu.

Beyaz gömleğinin alttan birkaç düğmesi açıktı, aynı şekilde üst düğmeleri de göğsünün ortasına kadar açık duruyordu ve rüzgâr, içini şişirdiği beyaz gömleğin eteklerini ve yakasını arkaya doğru uçuşturuyordu. Siyah saçları çok kısa değildi, hatta uzun sayılırdı ve rüzgâr saçlarının da aynı acıyla raks etmesini sağlıyordu. Altındaki beyaz keten pantolon uzun bacaklarının ne kadar ince olduğunu göstermek istercesine rüzgârın etkisiyle arkaya doğru gidiyor, bacaklarının şekli ortaya çıkıyordu.

Farkında olmadan elimdeki kırık aynanın parçasını daha sıkı kavradım.

Adamın yüzünü göremiyordum, görüyordum ama seçemiyordum. Gözlerini yumduğunu fark ettim, göğsümüz aynı anda kabardığında ikimiz de aynı tuz kokan havayı ciğerlerimize doldurmuştuk.

Büyük avuçlarını sıkarak yumruk yaptı, kayalıkların dibinde küçük bir kızın içli ağlama sesi yankılandığında, adam da ben de olduğumuz yerde buz keserek gözlerimizi sesin geldiği yöne çevirdik. Siyah dümdüz saçları beline kadar gelen, dümdüz saçlarının uçları saçlarındaki düzlüğün aksine lüle lüle olmuş, yanakları soğuktan kıpkırmızı kesilmiş beyaz tenli bir kız çocuğu, beyaz boyundan bağlamalı bir tişört, pembe bir şort ve koyu mor külotlu çorabıyla çakıl taşlarının içine oturmuş, çakıl taşlarının üstünde ıslanmış olan kelebeklerin kanatlarına üflüyordu. Gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi, kelebeklerin kanatlarına üflemeye devam etti ama yağmur ona inat hızlandı, kelebeklerin kanatlarını eritmeye başladı.

Kafamı kaldırıp uçurumun başında dikilen adama doğru baktım, adam artık uçurumun başında değildi. Biri kayalıkların arasından atlayarak küçük kızın yanına indi, sırtı bana dönük olsa da onun o adam olduğunu biliyordum. Küçük kızı tek seferde kucağına aldı, saçlarını kulaklarının arkasına ittikten sonra kıza sıkıca sarıldı. Küçük kız kollarını adamın boynuna doladığında, o küçük kızla göz göze geldik.

Gözlerinde geçmiş ağlıyor, küçük kız ise artık gülümsüyordu.

Fethiye/2015

♠

Göğün nefesini kesen yağmur, bulutları kendi gözyaşlarıyla âdeta boğuyordu. Kaldırımlara izini bırakan sağanak yağışın sesini dinleyen genç kız yatağına sakince uzanmış, içeride hiç de sakin olmayan bir karmaşanın rahatsız edici uğultusuna kulak veriyordu. Babası ağız dolusu küfürler ediyor, ağza alınmayacak hakaretleri dilinde tıpkı bir tekerleme gibi yuvarlıyordu.

Dinledi genç kız.

Ama duymadı.

Annesinin hıçkırık seslerini dinlerken, ablasının da diğer odada hıçkırıklarını yutmaya çalışarak sessizce ağladığını biliyordu; tüm bunlar genç kızın omuzlarına binince, zaten ruhen yaralı olan küçük bedeni bu yatağın üzerinde daha da küçülüyor, ufalıyor, yok oluyordu.

Fakat bunu kimsenin görmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Yorgundu. Sanki biri onun tüm kemiklerine elindeki balyozu tek seferde indirmiş gibi hissediyordu. Halsizdi. Hissizdi bir o kadar da. Tükeniyordu ama farkında değildi bitişinin. O her zaman güçlü, sarsılmaz, yıkılmaz, iradeli bir görüntü çizmeli, annesini ve ablasını koruyup savunmalıydı. Çünkü biliyordu ki bu ailede babasından ve kendisinden başka mücadeleci kimse yoktu. Ama bilmediği bir şey vardı; yaralar zamanla kabuk bağlar, kabuğu döker ve yok olurdu ama her rüzgâr estiğinde, o yaranın altındaki sızı kendini hatırlatmak istiyormuşçasına dişlerdi etini. Sızım sızım sızlardı.

"Seni hayatıma aldığım, seninle evlendiğim, bir de yetmezmiş gibi senden iki tane piç peydahladığım güne de sana da lanet olsun!" diye bağırdı babası. Kız yatak örtüsünü avuçladı, yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. Birkaç saat önce annesiyle babasını ayırmak için aralarına girdiğinde babasının sıktığı ince kolunun etrafı kızarmıştı, yanıyordu ama o bunu hissetmeyecek kadar yorgundu. Babası sabırsız bir adamdı, dudaklarından küfrü ve hakareti asla eksik tutmazdı. İki kızının da onun sevgisine aç büyüdüğünün farkında bile olmayacak kadar bencil ve kördü. En son ne zaman kızlarının saçlarını okşamıştı? Kız yutkundu. Babası en son saçlarına dokunduğunda, parmaklarında saç telleri kalmıştı. Acımasızca çekmiş, şefkatten uzak bir şekilde dokunmuştu.

Babasının yaptığı tek şey evdeki huzuru kaçırmaktı.

"Yapma, kurbanın olayım!" dedi annesi hıçkırıklarının arasından. Genç kız cenin pozisyonu aldığı yatağın üzerinde, küçülebildiği kadar küçüldü. Eğer yok olabilmek mümkün olsaydı, küçük bedenini dünya üzerindeki tüm haritalardan silerdi.

Yeryüzüne fazla geliyordu. Kendi içine sıkışmıştı.

Gözyaşlarını yutmaktan, tuzdan başka tat alamaz olmuştu. Tatlı olan her şeyden ölesiye nefret ediyordu artık.

Çünkü babası ona hiç çikolata almamıştı.

Acı ya da tatlı fark etmez, bir parça çikolata.

Yalnızca bir parça.

Ve yere düşen bir çerçeve tuzla buz olurken içinde ailecek çekildikleri tek fotoğraf karesinin üzerine cam kırıkları saplandı. Genç kız gözlerini yumdu.

Aynı saatler içerisinde toplantı salonundan çıkan genç adamın yüzü ifadesizdi. Elini kravatına götürüp kravatı gevşetti. Önünde durduğu duvar tamamen camdandı. Yağan yağmuru izliyor, ayaklarının altına serilen şehrin görüntüsüne bandırdığı kirpiklerini her seferinde daha yükseğe diker gibi gözlerini kaldırıp kaşlarını çatıyordu. Keskin kaşlarını çatarak derin bir nefes aldı, soğuk havanın iç yakan keskinliğini solumak istedi.

Hayır, aslında yalnızca sigara içmek istiyordu.

Tıpkı fedaisi gibi peşini bırakmayan, onu kollamak için hep yanında olan ama onun tarafından kollanan bir adamı vardı. Üç numaraya vurulmuş siyah saçlarının arasında irsî genlerinden dolayı genç yaşına rağmen beyaz teller olan bu adam onun kardeşi gibiydi ama ona karşı oldukça saygılıydı. Adam yağan yağmuru, gökyüzünü damarlarıyla süsleyen şimşekleri izlerken, arkasında beliren o genç adam hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"Sen ofise git, beni bekle," dedi adam kuru bir sesle. "Ben biraz hava alacağım, Sergen."

Sergen, yani genç adamın fedaisi başını salladı; adam onun yansımasını camdan görebiliyordu. Sergen gittiğinde ve adam tekrar yalnızlıkla taçlandığında koridorda ilerledi; dışarıya açılan otomatik kapı aralandı ve şehrin en yüksek binalarından birinin balkonuna açıldı. Adam dudaklarına yerleştirdiği siyah filtreli si-

garanın ucunu ateşlerken bakışları doğrudan o yüksekliğin dibine çakılmıştı. Zemine bakıyordu. Buradan aşağı kendini bıraksa, yalnızca beş saniye içinde bütün bedeninin parçalara ayrılacağını çok iyi biliyordu.

Ucunu tutuşturduğu sigaradan derin nefesi içine çekti; sigaranın ucunda yanan ateş harlandı ve tütünü yakarken çıkardığı çıtırtı yağmurun sesine karıştı. Zehirli gri duman dudaklarının arasından yavaşça süzülmeye başladı. Soğuk havayı ve yağmurun kokusunu delip geçen erkeksi kokusu oldukça ağır ve yoğundu.

Az önceki toplantıda ne kadar gerilmiş olursa olsun ağırbaşlı davranmış ve sakinliğini korumayı başarmıştı. Çalıştığı, ona hizmet konusunda kusur etmeyen çalışanlarına karşı gerçek yüzünü göstermemek başlıca ilkelerinden biriydi. Her zaman mükemmeli yansıtan, kusursuzluğun resmedildiği bir tabloya benzeyen bu adamın hiç bilinmeyen, sırlarla dolu bir hayatı vardı.

Zamana tırnaklarını geçiren anılar yakasını bırakmıyordu.

Siyahtı.

O kadar siyahtı ki, yakınına gelip, onun hayatının içinde nefes alanın, oksijen yerine katran soluyacağını biliyordu. Belki de sırf bu yüzden sonuna dek kapattığı karanlık kapının ardından, insanların onu görebildiği kadar tanımasına izin veriyordu. Fazlası yasaktı. Onunla ilgili her şey koca bir sır olarak kalmalı, onunla birlikte zamanı geldiğinde toprağın altına gömülmeliydi.

Onun mağarasına sızan güneş bile çürüyüp sönecekken, kendinden başka birinin nefesinin zehir olmasına nasıl göz yumabilirdi ki?

1. BÖLÜM: KONFERANS

Gırtlağıma kadar kendi yaşamıma gömüldüm.

Kendi kendimle konuştukça, kendi içimde ikiye bölündüm. Eğer bu bensem, peki o konuşan diğeri kimdi?

En az benim kadar sessizdi. Belki benden bile sessizdi. Ona baktım. Koyu renk gözlerinin altında uykusuzluğun getirisi olan mor halkalar vardı. İkimizin arasında asılı duran sessizliği bir kenara koyup, içimde attığı çığlığı duymazdan gelmeye çalıştım. Bana öyle acımasız gözlerle bakıyordu ki; birbirimize katlanamadığımızı artık anlamamamın imkânı yoktu. Ona, yani aynaya yansıması düşen bana bakarken, mıknatıs döşenmiş bir yolda ayaklarımda demirden zincirlerle yürümeye çalıştığımı bu sabah bir kez daha anlamıştım.

Mıknatıs döşenmiş yolu ayaklarındaki zincirlerle yürümeye çalışan kıza baktım. Merve'ye. Asi Merve'ye. Çevremi saran beklenti dolu bakışların sahiplerinin gölgesi üstüme devriliyordu.

Merve.

Benim adım Asi Merve.

"Bugün de geç kalmak istemiyorum, Merve. Yok yazıyor hoca, hadi artık!"

Defne. Ablam. Yüzümü arkasına sakladığım siyah saçlarımın aksine onun açık renk saçları her zaman canlıydı. Ağlamayı sever, hassasiyetinin arkasına sakladığı oyuncaklarla oynarken

gözyaşlarını benim koluma silerdi. Sorun değildi, en azından kazağımın ucunu ıslatan benim gözyaşlarım değildi.

"Geliyorum," diye mırıldandım, sesim buzun çatlarken çıkardığı o tıkırtıyı andırıyordu. Aynanın önünden çekilip yatağımın önüne yürüdüm. Yatağın üstünde duran sırt çantamın fermuarını açtım ve elimdeki fizik kitabını bulduğum ilk boşluğun içine tıkıştırıp fermuarı çekerek kapadım. Eski ama hâlâ iş gören elbise dolabının kapağını kaydırarak açtım, siyah trençkotumu koluma astım ve çantamı tek omzuma takıp odadan çıktım. Defne koridorun sonunda, dış kapının hemen önünde botlarını bağlamaya çalışıyordu. Uzun, açık renk saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Ben onun aksine saçlarımı neredeyse hiç bağlamazdım. Yanına gidip sırtımı duvara yasladım ve kollarımı göğsümün üstünde toplayıp onu beklemeye başladım. Sanki çok zor bir iş yapıyormuş gibi homurdanarak botuyla uğraşırken gözlerimi devirmeden edemedim. Her sabah aynı şeyi yaşamaktan sıkılmaya başlamıştım. Doğrularak kalktı. "Biz çıkıyoruz!" diye seslendiğinde omuzlarım düştü, içeriden bir cevap alamayacağını biliyordum. *İçeriden bir cevap alamamıştı.* Ela gözleri yavaşça bana doğru kaydı, yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. Normal şartlarda annem ses verirdi ama içeride babamın olması gerilimi arttırmış olacak ki annem sesini bile çıkarmamıştı. Defne kapıyı açtığında yağmurun kaldırımları döven hırçın sesi içeri doluştu. Hemen ardından yağmurun soğuğu okul eteğimin altında çıplak duran bacaklarımı ısırdı. Siyah çoraplarımı dizime kadar çekerken trençkotumu üstüme geçirmedim, üşümek bana iyi geliyordu. Soğuk, zihnimin gevşemesini sağlıyor, saçma sapan düşüncelerin patır patır önüme dökülmesine engel oluyordu.

Ayağıma botlarımı geçirip dışarı doğru bir adım attığımda Defne şemsiyenin ucuyla sırtımı dürttü. Omzumun üzerinden ona baktım. "Şunu al," dedi gözlerini yüzüme dikerek. "Ve bu kez rica ediyorum, sınıfta unutma. Geçen sefer ıslak köpek yavrusundan farksız şekilde geldin eve. İp geçirip boynuma mı takayım şu şemsiyeyi?"

Bomboş gözlerle ona baktığımda gözlerini devirerek, "Hadi," diye homurdandı. "Geç kalacağız, diyorum, Bayan Yürüyen Cenaze."

Ona doğru dönmeden elimi arkaya attım ve şemsiyeyi tutup çektim. Defne yanımdan sıyrılarak geçti ve hemen önümde, pembe, üstünde papatya ve gül desenlerinin olduğu gösterişli şemsiyesini açtı. Açılan şemsiyenin altına girdiğinde yağmurun şemsiyeye vururken çıkardığı seslere kulak kesildim. "Hareket edecek misin?" diye sorarken huysuzlanıyordu. "Üşüdüm."

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, yağmur bana ulaşamasa da öyle güzel yağıyordu ki, bir an gözümü gökyüzünden alamadım. "Ne güzel yağıyor," diye fısıldadım.

"Bir şey mi dedin?"

"Yağmur."

"Hım?"

"Hiç."

Şemsiyemi açtım. Benim simsiyah şemsiyem, Defne'nin şemsiyesinin yanında tıpkı kızını okula götüren baba şemsiyesi gibi duruyordu. Durdum. Düşüncemin saçmalığı altında ezildiğimi hissettim. Ama en azından gördüğüm kadarıyla öyleydi. İlkokulda, ortaokulda... Kızlarını okula getiren her babanın şemsiyesi siyah, kızlarının rengârenk oluyordu. O yüzdendi belki de bu düşüncenin sebebi.

Yaşadığım değil, gördüğüm şeylerden yola çıkarak hayatımı sürdürmeye alışmıştım ben.

Yağmur şemsiyemin üstünü kaplayan tavana çarpmaya başladı. Sokağın başındaki çöp kovasının içinden kafasını çıkaran gri tüylü kedinin tüyleri yağmur tarafından ıslatılmış, çok daha koyu bir renge boyanmıştı. Yavaşça zıplayıp çöp kovasının üstüne çıktı ve yere atlayıp kendini yağmurdan koruyabileceği bir yer bulmak için sokağın diğer tarafına doğru koşmaya başladı.

"Üşümüyor musun ya?" diye homurdandı Defne. Bakışlarım yavaşça ona doğru kaydığında bana değil, elindeki cep telefonuna baktığını gördüm.

"Bana mı dedin?"

Bakışlarını kaldırıp bana alaycı gözlerle baktı. "Yok, telefona. Sana diyorum. Trençkotunu üstüne geçirmeye ne dersin? Bence çok muhteşem bir fikir," dedi iğneleyici bir tonlamayla. "Sana baktıkça ben üşüyorum."

"Bakma o zaman."

Defne, "Bir kere şaşırtsana beni," diye homurdandı. "Her neyse. Bugün konferans var, unutmadın değil mi? Bayağı ünlü bir iş adamı konuşmacı olarak katılacakmış, öyle duydum." Defne telefonunu kapatıp ceketinin cebine koydu.

"Bilmiyordum." Omuz silktim. "Katılacaksa katılsın, bana ne?"

Defne şemsiyeyi kolunun kenarına sıkıştırıp ellerini birbirine sürterek ısıtmaya çalışırken, "Çok zenginmiş," dedi imalı bir ses tonuyla. "Ve çok da yakışıklıymış."

"Allah sahibine bağışlasın."

Defne profilime alık alık bakmaya başladığında adımlarımı hızlandırdım. "Yine Merve, yine soğuk nevalelikleri," diye homurdandı arkamdan. Kendi ablam bile bana katlanamazken, diğer insanların bana katlanabileceğini düşünmek elbette büyük ahmaklık olurdu.

Biz yoksulluk çeken bir aile değildik. Babam Mehmet, Fethiye'de nam salmış bir giyim mağazasının müdürlüğünü yapıyordu. Fethiye, yani topraklarında yetiştiğim bu şehir, küçük ama ziyaretçisi bol olan bir tatil beldesi olduğundan babamın kazancı iyiydi. Çoğu insanın buraya alışveriş yapmak ve ünlü koylarda konaklamak için geldiğini biliyordum. Defne'yi beklemedim, okul evimize çok uzak bir mesafede değildi. Okulun bahçesinden içeri girerken rahatsız edici bakışları üzerimde hissedebiliyordum. Ne zaman okul bahçesinin kapısından içeri adım atsam, aynı bakışların tuhaf aurası altında eziliyordum. Acaba aynı şekilde ben onları incelesem nasıl hissederlerdi?

Okulun kapısının önüne geldiğimde siyah şemsiyemi kapadım, ıslanan şemsiyenin bandını etrafına dolayıp onu açılmayacak şekilde sabitledikten sonra yağmur suyuyla ıslanan avucumu siyah okul eteğimin kumaşına sildim. Hemen arkamda biri daha şemsiyesini kapatırken, "Neden beni beklemiyorsun ya?" diye çemkirdi Defne. Okul bahçesindeki saçakların altına saklanarak yağmurdan korunan birkaç öğrencinin gözleri yavaşça bize doğru döndü.

Cevap vermedim, içeri girdim. Defne de arkamdan girmişti. Sınıfımın olduğu kata uzanan merdivenlerini tırmanmaya başla-

dığımda, "Bak, konferansı unutma," dedi Defne ve elindeki şemsiyenin ucuyla hafifçe bacaklarıma doğru vurdu. "Çıkışta Tuğba ile bir şeyler içmeye gideceğiz, beni bekleme, tamam mı?" Durdu. "Hoş, sen beni zaten beklemezsin..." Defne kendi sınıfına gitmek için benden ayrılırken merdivenlerin başında durup bir süre sırtı bana dönük şekilde ikinci katın koridorunda sınıfına doğru ilerleyen ablama baktım. Şu an ikimiz de on ikinci sınıftık, ikimizin de son yılıydı. Aslında onun şu an üniversite öğrencisi olması gerekiyordu ama geçen yıl artan devamsızlığı yüzünden sınıf tekrarı yapmak zorunda kalmış ve sınava da girememişti. Aslında yaptığı devamsızlıkların ve sınava girememesinin sebebi ablam değildi.

Babamdı.

Dişlerimi sıktım, yüzüm buna rağmen hareketsizdi. Basamakları çıkmaya devam ettim. Koridora kıvrılıp sınıfıma doğru yürümeye başladığımda öğretmenler odasının kapısı açıldı ve o an Şemsettin Hoca ile burun buruna geldik. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, tebessümünün gölgeleri kahverengi gözlerinin altında ışıldıyordu. "Günaydın, Karakuyu," dedi neşeli bir tınıyla. Bana soyadımla seslenmeyi tercih ediyordu. Benim için hava hoştu. Fark etmezdi.

"Günaydın, hocam."

"Nasılsın?" diye sorarken elindeki deste şeklindeki A4 kâğıtlarını sıkı sıkı tutuyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, sorusunu pas geçerek. "Siz?"

"İyiyim. İkinci ders saatinde konferans salonunda ol, tamam mı?"

Bir an gerçekten gözlerimi devirmek istedim. Boş bakışlarım birkaç saniyeliğine Şemsettin Hoca'nın yüzünde dolaştı, alt dudağımı ağzımın içine çekip kaşlarımı havaya kaldırdım. "Tamam, hocam."

Şemsettin Hoca mentollü şeker kokan nefesini solumama neden olacak kadar büyük bir şekilde ağzını açarak sırıttı. Başımı sallayarak yanından geçtikten sonra sınıfa girdim. Hemen en ön sırada oturan Sude ve Damla ikilisini görünce bakışlarıma yüklediğim boşluğu bozmadan gözlerimi onlardan ayırıp sınıfın diğer

ucuna çevirdim. Adlarını bir türlü tam olarak ezberleyemediğim sınıf arkadaşlarım dağınık gruplar şeklinde sohbet ediyorlardı. Damla'nın sinir bozucu bir ses çıkararak güldüğünü duyduğumda ona bakmadım ama şu an o sırada dönen derin dedikodunun çürük kokusunu alabiliyordum. Umursamadım. Yok sayarak en arka cam kenarına gittim ve çantamı sıranın kenarına astıktan sonra dirseklerimi sıranın üstüne koyarak yüzümü avuçlarımın arasına aldım ve dışarıyı izlemeye başladım.

Sanki kafatasım içi ağzına kadar kan dolu bir tastı. Düşüncelerim, o kanlı tasın içinde boğuluyordu. Dışarıda yağan yağmur pencerenin camının üstüne çarpıyor, çarptığı yerde oluşan damlacıklar bir süre sonra tutunamayıp aşağı doğru kayıyor, cama şeffaf renkte uzun patika bir yol döşüyordu.

"Hayatımı siktiniz be, hayatımı!" Gözlerim camın üstündeki şeffaf patika yolun üstünde sabit bir şekilde öylece dururken, o şeffaf damlanın içine dün gecenin görüntüleri yansıyordu sanki. Bir su damlasının içinde babam vardı; anneme bağırıyordu, annemin en sevdiği güvercin biblosunu duvara çarpıyordu, biblo parçalanırken annem ağlıyordu. *"Sen benim hayatımın en büyük yanlışısın!"*

Bir yanlış, nasıl yanlış yapabilirdi ki?

Kayarak akan diğer bir su damlasının içinde bir diğer görüntü şekillendi. Odamın kapısı orada asılı duruyordu. Babam, odamın kapısına abanıyor, sert yumruklarını odamın kapısına indiriyordu. *"Sustur o anası kılıklıyı, Merve!"* Ablam, kollarıma sığınmış; babam kapıya yumruk attıkça kafasını göğsüme bastırıyor, sarsıla sarsıla ağlıyordu. *"Sustur şu ablanı! Ağlama lan artık! Kapat çeneni! Merve, sana şunu sustur, diyorum!"* Kapı aniden açıldı.

"Merve!" İrkilerek geri çekildim, omzumun üstüne konan elin sahibine baktığımda, bana dokunup seslenen kişinin babam değil, Büşra olduğunu görünce duraksadım. "Günaydın," dedi tek kaşını kaldırıp, huzursuz bir ifadeyle bana bakarken. Elindeki polisiye romanı masanın üstüne koydu, sıraya yavaşça otururken bakışları hâlâ yüzümde geziniyordu.

"Günaydın."

Birbirimize bakarken, ortaya ateş gibi düşen sessizliğe yağmurun sesi ve sınıfın uğultusu eşlik ediyordu ama katiyen o sessizliği parçalayamıyordu. "Senin neyin var?" diye sordu; sesine bulaşan endişe sorusuna yansımıştı. Kahverengi iri gözleri, benim kısık bakan çekik koyu renk gözlerimden çok daha canlı bakıyordu ama orada endişenin tortularını görebilmiştim.

"Hiç." Gözlerim yavaşça ondan uzaklaştı. "Aynı."

"Yine uykusuz bir gece geçirmiş gibi bir halin var," dediğinde irkildim ama aslında irkilen bedenim değil, ruhumdu. Gece yaşanılanlar zihnimde yankılar uyandırarak durmadan başa sarıyordu. Sertçe yutkunup bakışlarımı karşımda duran akıllı beyaz tahtaya diktim. "Hey! Bana anlatmayacak mısın?"

Ellerimi masanın altına, dizlerimin üstüne koydum. Uzun tırnaklarımı avuçlarımın içine batırırken gözlerim doğrudan yazı tahtasına bakıyordu. İçime çöken geçmiş, geçmişi arzulamamı bana haram kılmıştı. Tüm gece babamın anneme savurduğu küfürleri, ettiği hakaretleri, Defne'nin koynumda hıçkıra hıçkıra ağladığını, yaşadığım bu üstüme çöken hayatı mı anlatmamı istiyordu? Ben alışmıştım. Tüm bu olanlar evimizin gündelik bir ihtiyacı gibi normal karşılanır olmuştu. Karakuyular olarak bizim geleneğimiz kavga etmek, hakaret dinlemek, Defne'nin gözyaşlarını silmekti.

"Anlatacak hiçbir şey yok," dedim Fizik Hocası sınıf kapısından içeri girip kapıyı kapatırken. Tırnaklarım avuçlarıma tamamen saplanmıştı, yavaşça ayağa kalkarken Fizikçi tam zamanında yetiştiği için içten içe ona minnet duydum. "Daha sonra konuşuruz."

"Hep ekiyorsun beni!" diye hayıflandı gönülsüz bir tavırla ayağa kalkarken. "Alacağın olsun, Merve!"

Sustum. Ektiğim şey o değildi, acıydı.

♠

"Tüm on ikinci sınıflar konferans salonuna!"

Müdürün sesi, koridorun belirli yerlerine yerleştirilmiş hoparlörlerden yükseliyordu. Önümdeki kitabı kapatıp çantama tıkıştırdıktan sonra doğrulup kalktım. Sırtımı cama yaslayıp

Büşra'nın çantasını toparlamasını bekledim. Büşra bu okulda *arkadaşım* diyebileceğim tek insandı. Sanırım arkadaştık. "Tamamdır," dedi çantasını tek koluna asarken. "Konferanstan sonra Almanca sınıfına gideceğim. Senin alanın İngilizce olduğu için yollarımız burada ayrılacak." Elini alnına koyarak olayı dramatize etmeye çalıştı. "Biliyorum, beni özlemeyeceksin..."

"Anlıyorum."

Güldü. "Soğuk nevale seni..." Koluma girip beni çekerek sınıftan çıkardı. Koridordaki kalabalığı gördüğümde bir an gözüm korksa da, insan yığınını yararak ilerlerken kalabalığı bahane ederek Büşra'nın kolumdan çıkmasını sağladığım için halimden memnundum. Kasvetin buğusunu taşıyan nefesimi dışarı verirken gözlerimi devire devire insanların arasından sıyrılarak konferans salonunun önüne geldim. "Ablan nerede acaba?" diye sordu Büşra, gözleriyle kalabalığı tararken.

"Arkadaşlarıyladır."

Neredeyse tüm okulu içine sığdırabilecek kadar büyük olan konferans salonunun kapısı bize açıldığında kısa bir arbede yaşansa da içeri girmeyi başarabilmiştik. En öndeki koltuklara bilinçli şekilde oturmayan öğrencilerin çoğu arkalara doğru sızıyor, hoşnutsuz sesler çıkararak homurdanıyorlardı. Yine de dersi kaynattıkları için sevinenlerin sayısı, homurdananlardan daha fazla olduğundan, salondaki uğultu katlanılamayacak kadar yoğun değildi. Kırmızı koltuklar arkaya doğru uzandıkça yükseliyor, tavandaki turuncu ışıklandırma koltukların kan kırmızı rengini canlandırıyordu.

"Öne oturalım mı?" diye sordu Büşra işaret parmağıyla ön koltukları işaret ederken.

"Öldürsen oturmam," diye karşı çıktım kaskatı bir sesle.

En önün bir arka sırasını gösterdi. "Bari buraya oturalım."

Başımı sallayarak onayladım, en önün bir arka sırasına yerleşirken, öğrencilerin uğultulu seslerine bir de sahnede mikrofonu ayarlamaya çalışan hocanın çıkardığı tuhaf sesler eklenince yüzümü buruşturmadan edemedim. Huzursuz, gergin ve aç hissediyordum. Dün gece yaşananlardan dolayı akşam yemeği yememiştim, şimdiyse yememenin cezasını yaşadığım mide ya-

kıcı açlıkla sınanarak çekiyordum. Harçlığımı almamıştım, evde kahvaltı yapmak gibi bir alışkanlığım da olmadığı için haliyle bugün açlıktan nefesi kokan Asi Merve Karakuyu derneğinin kurdelesini kendi ellerimle kesmiştim.

Turuncu ışık gözlerimi alıyordu. "Ne zaman başlayacak ya? Hemen bitsin," dedi Büşra yerinde huzursuzca kıpırdanırken.

"Bence de," diye iç geçirdim ve dirseğimi koltuğun koluna yaslayıp yanağımı avucumun içine koyarak beklemeye başladım. Kısa süren bir açılış konuşmasının ardından Şirvan Hoca mikrofonu Ünver Hoca'ya bıraktı ve kürsüden indi. Ünver Hoca kısaca mikrofonu kontrol ettikten sonra boğazını temizledi ve yüzünde sert bir ifadeyle koltuklara dizilen öğrencileri göz hapsine aldı. 2012 yılında başladığınız bu serüvenin son yılına girdiniz. Önünüzde yalnızca birkaç ay kaldı. Neredeyse dört yıldır bu okuldasınız. Yeni yıla az kaldı, yakında 2016 yılına gireceğiz. Seneye bu zamanlar hepiniz farklı yerlerde olacaksınız. Belki de bazılarınız hayalini kurduğu üniversiteyi kazanmayı başaracak. Şimdi sizi geç yaşına rağmen birçok şeyi başarmış, başarmaya da devam eden çok başarılı bir adamla tanıştırmak istiyorum. Size faydası olacağını düşünüyorum, hatta biliyorum. Önünüzde bir sınav var. Bu sınav sizin kaderinizi belirleyecek ve o kaderi çizmek sizin elinizde." Ünver Hoca'nın dudaklarında buruk bir tebessüm ilk adımını attı. Gözlerimi yavaşça kapattım, açlık uykumu getirmeye başlamıştı. "Başarabileceğinizi biliyorum." Mikrofonu kürsüye yerleştirdi. "Şimdi ne onun vaktinden çalmak isterim ne de sizin. Sözü ona bırakıyorum. Karan Çakıl."

Bir alkış tufanı koptu. Kaşlarım çatıldı ama gözlerimi açma gereği duymadım, hatta kafamı bile kaldırmadım. "Öncelikle..." Yumduğum gözlerimin üstüne bir başka perde indi sanki. Etraf daha da kararadı. Duyduğum ses, zihnimde bir cam gibi patladı, kırıkları etrafa dağıldı. Karanlığın içinden çıkagelmiş bir meleğin kanat çırpışlarını andıran bu sesin sahibi Karan Çakıl dedikleri adam mıydı? Sesinin güzelliği, ruhumun kabuğunu kaldırdı. Kalın, tok, erkeksi. Huzursuzca kıpırdandım. "...hepinize merhaba."

"Merhaba!" diye bağırdı içerideki topluluk. Etrafımda kopan seslerin sahiplerinin çoğunun hemcinsim olduğunun farkında-

dım ama bu adamın yakışıklılığından değil de, zenginliğinden kaynaklanıyordu bana göre.

"Nasılsınız?" diye sorduğunda, sesinin üzerimde yine aynı etkiyi göstermiş olması beni rahatsız etse de tepki vermedim. Üstelik bu ne rahatlıktı? Halimizi hatırımızı sormaya falan gelmediğinin hepimiz farkındaydık.

"İyiyiz," dedi birkaç öğrenci yayık yayık. "Siz nasılsınız, Karan Bey?"

"İyiyim." Adamın rahatlığı karşısında bildiğin bozguna uğramıştım şu anda. Bedenim ne kadar tepkisizse, zihnim o kadar fazla tepki gösteriyordu. "Öncelikle kendimi tanıtıp zamanınızdan çalmak istemiyorum. Eminim adım, yaşım, kim olduğum sizin pek de umurunuzda değil. O yüzden direkt olarak sorularınıza geçersek memnun olurum."

"Kaç yaşındasınız?" diye sordu arkalardan bir kız öğrenci.

"Umurunda olmadığını düşünmüştüm," dedi adam alaycı bir sesle. "Yirmi altı yaşındayım."

"Çok gençmişsiniz," diye konuya daldı bir erkek öğrenci. Gözlerim kapalı olduğu için her sesi anında idrak edip, nereden geldiği teyit edebiliyordum. "Bu yaşta bu kadar başarı... Adınızı birkaç kez babamdan duymuştum. Bildiğim kadarıyla turizm şirketinin başkanıymışsınız. Yurt dışına yaptığınız yatırımlar hakkında da biraz bilgi sahibiyim."

Evet, yalakalarımızdan biri adamın ona uzattığı kuru ekmeğe yağ sürmeye başlamıştı bile.

"Başarının bir yaşı mı varmış? Bilmiyordum," dedi adam kesin bir dille. "Başka soru alalım?"

"Evli misiniz?" Kaşlarımın çatılmasına sebep olan soru yine bir hemcinsimden cereyan etmişti. Yaşanan kısa sessizlik, adamın, "Hayır," demesiyle son buldu. "Evli değilim, evlenmeyi de düşünmüyorum."

"Yükselebilmek için ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu adının Batuhan olduğunu bildiğim çocuk; onu görmesem de, ses analizi konusunda fena sayılmazdım.

"Çalışman gerekiyor genç adam," dedi kara kanatlı meleğin kanatlarının sesine sahip olan adam. "Ama bazı insanlar çalışmadan da babasının parasıyla bir yerlere gelebiliyor."

Zihnimde bir toz bulutu kabardı. "Peki, siz?" diye sordum yüksek sesle. Gözlerimi açmadım, derin bir nefes alarak konuştum. "Siz çok mu çalıştınız yoksa diğer gruptan mısınız?"

Bir an için salondaki bütün uğultu bir bıçak tarafından ikiye bölündü sandım. Yarılan gürültünün ortasından sessizliğin bulanık kanı akmaya başladı. İrkilerek gözlerimi açtığımda, tüm gözlerin üstümde olmasını beklemiyordum. Bakışlarım omzumun üstünden salonun diğer tarafında çevrildi. Konferans salonunun çift kanatlı kapısının önünde duran Şirvan Hoca dehşet dolu gözlerle bana bakıyordu. Büşra, "Sıçtın," diye fısıldadığında bakışlarım yavaşça Büşra'yı buldu.

"Diğer gruptan," dedi adam düz bir sesle. "Çalışmayı sevmem."

Bir kalbin çırpınışı kadar uzun sürmedi bakışlarımın ona kayış süresinin akrep üstündeki parçalanışı. Gözlerim onu yakalarken, kulaklarıma kadar kızarmıştım. Kirpik diplerimde mum eritiliyormuş gibi hissetmeme neden olan görüntü zihnimin duvarlarına gölgesini düşürürken, olduğum yere çivi ile çakılıyormuşum gibi hissettim. Yüzünden önce gözleri tarafından esir edildim.

Bir kuyu kadar derin olan koyu renk gözler buradan bakıldığında, altında olduğu ışıkları söndürüyordu. Gözleri, tüm renkleri reddeden siyah tarafından sahiplenilmiş gibi görünüyordu. Uzun siyah kirpikler, kısık bakan kara gözlerin üstüne dikilmiş sahipsiz mezar taşları gibiydi. Alt kirpikleri de en az üst kirpikleri kadar yoğun olsa da, üst kirpiklerine oranla daha ayrık duran alt kirpikleri bir örümceğin bacaklarını andırıyordu. Tıpkı mağaraya benzeyen gözlerin doğrudan bana sabitlenmiş olması, kötürüm ruhumu taşıyan bedenimin de felç geçirmiş gibi tepkimeye girmesine neden olmuştu.

Belki de kirpikleri, gözlerindeki mağarayı ağı ile örüp, içeriyi dışarıdan saklayan o örümceğin bu uğurda kaybettiği kopmuş bacaklarıydı.

Bir süre yalnızca birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Üstündeki takım simsiyahtı, farklı bir renge onun sokağında yer yokmuş gibi duruyordu. Gece siyahı saçları ne çok kısa kesilmişti ne de uzundu. Buğday teni esmere biraz daha yakın gibi

kavruk görünüyordu. Tıpkı kirpikleri ve gözleri gibi kaşları da bu siyah denklemini tamamlarcasına koyu renkli, keskin ve düzgündü. Gözünün beyazı, harelerindeki siyahın kefeni gibi duruyordu.

Onunla ilgili dikkatimi çeken şeylerden bir tanesi de, sol gözünün altındaki erimiş dikiş iziydi.

Doğrudan yüzüme, hatta gözlerimin içine bakıyordu. Sanki gözlerimin içinde kendini görüyordu. Bakışlarını bir cesedin açık gözlerine sinmiş bakışlarından ayıran tek şey, gözlerinin üstünde dikili duran kirpiklerinin kanının akışına ayak uydurarak bazen titriyor oluşuydu. Gözbebeklerimin genişlediğini hissedebiliyordum. Siyahın bile önünde saygıyla eğileceği, koyu olan tüm renklerin afallamış bir biçimde onu izleyeceği, siyahın içine yerleşmiş olan siyahtan çok daha koyu bir renge sahip olan gözler kısıldı. Kürsüye biraz daha yaklaştı ve daha dikkatli bir şekilde yüzüme bakarken dili alt dudağının üstünden kayarak geçti, alt dudağını yaladı. Kızmış mıydı? Gözlerinde öfkeye dair hiçbir şey göremiyordum.

Aslında şu an baktığım gözlerde hiçbir şey göremiyordum.

"Başka bir sorun var mı?" diye sorduğunda, yüzü o kadar ifadesiz ve hareketsizdi ki, yalnızca dudaklarını kıpırdatarak sorduğu bu sorunun bir an için, içinde bir tehdit unsuru barındırdığını düşünmeden edemedim.

Onu köşeye sıkıştıracak, canını sıkacak bir soruyla imtihan etme isteği içimdeki pürüzsüz çarşafın ucunu çekiştirerek o çarşafı dalgalandırsa da; önüme koyduğum cesaretin, tam olarak tanımadığım bir adam üstünde büyük bir savaş silahına dönüşebileceği düşüncesi zihnimde yer edinince geri çekilmem gerektiğini düşündüm. Aslında geri çekilmezdim, sonuna kadar zorlamaktan bir an olsun çekinmezdim ama ne dersem diyeyim, nasıl bir soru sorarsam sorayım aynı rahatlıkla cevap vereceğini düşünüyordum.

"Yok," derken sesim bomboştu, doğrudan onun gözlerinin içine bakmıştım. Yanlış bir şey yapmış bile olsam, dik başlılığımdan hiçbir şey kaybetmiyordum. Sorduğum sorunun ne kadar yersiz, haddimi aşan bir soru olduğunu bilsem de, çoğu zaman kendimi tutamıyordum. "Teşekkürler."

Dışarıda yağan yağmurun sesi içeride duyulmasa da göğün attığı çığlık, salonun duvarlarını tırmaladı. Karşımdaki adamın gözlerindeki ifadesizlik hafifçe gölgelendi. "Rica ederim," dedi mekanik bir sesle ve gözlerini bir an olsun ayırmadan ona yöneltilen soruları yanıtlamaya devam etti. Hiçbir soruya kulak veremiyor, gözlerimi adama ne zaman değdirsem onunla göz göze geldiğim için panik yapmamaya çalışarak gözlerimi ondan kaçırıyordum. Yaklaşık kırk beş dakika süren konuşması boyunca gözlerini bir an olsun üstümden ayırmış mıydı, bilmiyordum ama ben her seferinde o siyah gözlerin ağırlığı, gölgesi altında ezildiğimi hissetmiştim. Konuşması bittiğinde kafamı kaldırıp ona baktım. Kürsüden inerken bana öyle bir bakış atmıştı ki, o an olduğum yerde bir kuyu kazıp, kazdığım kuyunun içine girmek ve o kuyunun üstüne toprak atarlarken gözlerimi bir an olsun açmadan, üstümü kapatmalarını beklemek istedim.

♠

Yaprağın üstünde birikmiş yağmur suyu hareket etti, bir damla yaprağın ucundan aşağı sarktı ve bir süre öylece bekledi. Şeffaf yansımasında kendimi gördüm. Damla yavaşça düştü, yere serildi. Avucumun içinde tuttuğum karton bardağın içindeki kahvenin kokusu, yağmur sonrası toprak kokusuna karışmıştı. "Sağ ol," dedim gözlerimi Büşra'ya çevirerek. Almanca dersinden yeni çıkmıştı ve beş parasız arkadaşına kahve ısmarlayarak nasıl büyük bir sevap işlediğini bilmiyordu. Paramın olmadığını bilmediğini biliyordum, zaten söyleyemeyecek kadar utanç duyuyordum. Utancımın sebebi paramın olmaması değildi aslında. Büşra, silmiş olmamıza rağmen hâlâ nemli olan bankın üstüne oturmadan önce oturacağı yere ceketini serip yanıma oturdu.

"Adama ne biçim soru sordun kızım ya?" dedi Büşra yanaklarının içini havayla doldurarak. "Valla onun yerinde olsam sana ağzının payını verirdim. Ne kadar saygılı bir adamdı."

Gözlerimi avuçlarımın arasında tuttuğum karton bardağın içinde cansız bir deniz gibi duran kahveye çevirdim. Bir an kahvenin içinde onun gözlerini görür gibi olunca irkilip, "İstemeden

oldu," diye fısıldadım tatsız bir sesle. "Ağzımdan kaçtı işte. Kasıtlı yaptığım bir şey değildi."

Dirseğiyle yavaşça koluma vurduğunda çatık kaşlarla omzumun üstünden ona baktım. Genişçe sırıttı. "Yalnız adamın sana olan bakışlarını fark ettin mi?" diye sordu ukala bir tınıyla. "Bir an seni yiyecek falan sandım. Bakışlarıyla dövdü resmen!"

Gözlerimi devirerek tekrar önüme döndüm. Islak zeminde seken basketbol topunun kulak tırmalayan sesini dinlerken, "Sert bakışları vardı, evet," diye iç geçirdim. "Oldukça sert."

"Ama çok yakışıklıydı!" diye cırladı Büşra. "Asaletin beden bulmuş hali gibiydi resmen ya..."

Düz bakışlarımı okul binasının duvarına yönelttim. Hemen önümüzde mutfak sınıfı vardı, birkaç öğrencinin içeride çalışma yaptığını görebiliyordum. İçten içe Büşra'yı haklı bulan tarafım kısık sesle bir şeyler fısıldıyordu. Fısıltısının güçlenmesi düşüncesi beni huzursuz ediyordu. Karan Çakıl. Siyaha yeni bir ton kazandırmış gibiydi. Kişiliği, ne yiyip ne içtiği, özel hayatında nasıl bir adam olduğu bir kenarda durabilirdi. Bunlar umurumda olmayan şeylerdi ama ilgimi çeken bir şey vardı ki; o şey, bakışlarıydı.

Bir mağaradan farksız olan bakışları...

Sanki onun varlığı, siyaha yeni bir ton armağan etmişti.

"Daldın gittin yine," dedi Büşra kolumu dürterek. "Ne düşünüyorsun yine ifadesiz surat?"

Kafamı iki yana salladıktan sonra kahvemden bir yudum alıp, "Hiç," diye mırıldandım. "Adı tuhaf geldi adamın. Kendisiyle çok uyumlu bir ismi var."

"Tuhaf denmez ona, asil denir." Büşra kıkırdadı. "Ama evet, bayağı uyumlu... Karanlık bir prens gibi, değil mi? Onun gibi bir adamla aşk yaşadığını düşünsene? Tıpkı peri masallarındaki gibi..."

Bu düşünce beni duraksattı. O adam ve prens olmak? Onu beyaz atıyla düşünmek bile kahkaha patlatma isteğimi tetiklemişti. Onu beyaz bir atın üstünde düşünemiyordum. Kesinlikle simsiyah, kadife gibi parlak bir at ona göre olurdu.

"Karanlık Prens," diye mırıldandım bakışlarım tekrar kahve bardağının içine yönelirken. "İlginçmiş."

"Belki de yalnızca buraya geleceği için siyah giymeyi tercih etmiştir. Bilirsin işte, konferans falan... Ciddi görünmek tek dertleri olmaz mı öyle adamların? Ah, bilmiyorum." Büşra'ya baktım, ayakkabısının burnuyla zemini deşerken gözleri de oradaydı. "Onun gibi bir adamı kırmızı pantolonla düşünsene?" Aynı anda yüzümüzü buruşturduk, Büşra kahkaha attı. "Düşündün, değil mi? Düşündün..."

"Sayende..."

"Siyahlar içinde oldukça karizmatikti. Ama beyazın içindeki görüntüsü nasıl olurdu merak etmedim desem yalan olur," dedi ağzını eğerek.

Onu beyazlar içinde düşününce kaşlarım çatıldı. Bu kesinlikle siyaha edilen en büyük hakaret olurdu.

Büşra oturduğu yerden kalkıp ceketini aldı ve, "Hadi sınıfa çıkalım," dedi içinde sıcak çikolata olduğunu düşündüğüm bardağını bankın üstüne bırakarak. "Ha bir de... Müdürün odasına çekileceksin bence..."

"Orası kesin," diye homurdandım ayağa kalkarken.

"Ablan bir şey dedi mi? Adam konuşmasını bitirir bitirmez koşarak Almanca sınıfına gittim arka sırayı kapabilmek için, o yüzden görmedim sizi."

Büşra ile birlikte okul binasına doğru yürürken, "Yok," dedim omuz silkerek. "Karşılaşmadık." Ablamın bir ton laf edeceğini biliyordum, aynı şekilde öğretmenler ve müdürün de beni haşlayacakları kesindi.

♠

Çaresi bulunamamış bir hastalığa yakalanmıştım da, bir türlü ölemiyordum sanki.

Bulutlar yağmuru kıskaçları altına alıp sıkmış, yeryüzüne düşmesine engel olmak istercesine onlara sarılmıştı. Yağmur suyuyla dolu bulutlar hiç olmadığı kadar koyu ve yeryüzüne yakın duruyordu. Sanki göğün tavanından aşağı sarkmıştı, bu yaşlı bir kadının zamanla sönen göğüslerini andırsa da, şairlerin şiirlerine konu olacak kadar büyüleyici bir güzelliği de içinde barındırıyordu.

Nihayet günün sonuna gelmiştim. Okul müdürü Ahmet Hoca'dan, birkaç öğretmenimden bolca fırça yemiş olsam da, hiçbiri sınıftaki andavalların o ima dolu bakışları kadar sinirlerimi zıplatmamıştı. Hak ettiğimden çok daha fazla kötü bakışa maruz kalmış, tepkiyi üstüme çekmiştim. Eğer bugün olanlar benim değil de bir başkasının eseri olmuş olsaydı, üstünden bolca prim yaparak eğleneceklerine adımın Asi Merve olduğu kadar emindim. Sorun, yaptığım şey değildi; sorun, o şeyi benim yapmış olmamdı. Sakınılmayan gözdüm, çöpmüşüm gibi herkese batıyordum.

Ablamla karşılaşmamak için okulun arka kapısından çıkmıştım. Daha bu sabah Defne'den ayar yememe sebep olan o şemsiyeyi yine sınıfta bırakmış, bir de şemsiyeyi bırakmam yetmemiş gibi trençkotumu da sınıf askısında asılı unutmuştum. Yağmur yağdığı ve muhtemelen yağmaya da devam edeceği için soğuk o kadar etkili değildi; yağmur, havanın soğuğunu kırmayı başarmıştı. Yağmur tekrar çiselemeye başladığında, kalbimin içinde sönmeye başlayan o şavksız ateşin ışığının yandığını hissettim. Omzuma astığım çantanın bir kolu kayıp duruyordu, sanırım yine bir kolu diğer kola oranla daha sıkı bağlamış olmalıydım. Çiseleyen yağmur hızlandı, aniden mermi gibi yağmaya başladı ve yağmurun kaldırımlara çarptığı mermilerin sudan kovanları etrafa saçılırken kaldırımdaki tüm insanlar teker teker şemsiyelerini açmaya başladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, yüzüme çizdiğim ifadesizliğin arkasına huzurdan bir ağ örülmüştü. Bilerek şemsiyeyi almamıştım. Yağmurdan kaçılır mıydı? Şemsiye, yağmura doğrultulan bir namluydu.

Neden asıl silah yağmurmuş gibi davranıyorlardı?

Düşüncelerim zihnimin içinde tazeliğini korusa da, sanki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranmayı kendime öğretmiştim. Bana dışarıdan bakan gözlerin gördüğü tek şey kendi halinde, soğuk, umursamaz bir lise öğrencisiydi. Sınava hazırlandığı için gergin, şımarık bir kız çocuğu. Yağmur görüşümü puslandırdı. Siyah saçlarım ıslandığı için gömleğimin üstüne yapışmıştı, sanki beynim saçlarıma bağlıydı ve saçlarım ıslandığı için beynimi aşağı doğru çekiştiriyordu. Üst kirpiğimden aşağı süzülen yağmur damlası, sanki bana ait bir gözyaşıymış gibi yavaşça yüzüme damlıyor, akıp geride şeffaf şeritten yollar çizerek kayboluyordu.

Karşıdan karşıya geçmek için adımımı kaldırımdan aşağı atmıştım ki, ani bir fren sesiyle kalbim göğsümden yukarı yükselerek soluk boruma oturdu; nefesimin kesildiğini, bir an için tüm yaşam fonksiyonlarımın durduğunu hissettim.

Islak saçlarım yanaklarıma yapışırken, aralanan dudaklarımdan da yağmurun emaneti olan duru su damlıyordu. Bakışlarım yavaşça omzumun üzerine kaydı, fren sesinin yükseldiği noktaya baktığımda, gözlerime bulaşan dehşet yerini şaşkınlığa bıraktı ve şaşkınlık yavaşça dağılıp durgunluğun kurumuş dallarına asılı boşluğun meyvelerini dökmeye başladı.

Siyah bir Range Rover hemen yarım metre ötemde duruyordu. Silecekleri çalışıyordu ve koyu renk camların arkasında oturan siluetin sahibinin bana baktığını biliyordum. Kalbim sanki soluk borumda atıyordu ve gittikçe genişleyerek atışlarını hızlandıran kalbimin baskısı aldığım nefesi geriye itip, ciğerlerime saf karbondioksit olarak depoluyordu. Kaşlarım çatıldı. Dişlerimi sıkarken bir yandan da az önce yaşadığım korkuyu parçalayarak yok etmeye çalışıyordum. Cipin kapısı açıldı. Siyah rugan ayakkabılar görüş alanıma girdiğinde, bir ayağım hâlâ kaldırımın altında, yolun üstünde, diğer ayağımsa kaldırımda duruyordu. Siyah pahalı ayakkabıların yerini siyah ütülü pantolon devraldı ve bakışlarım yavaşça yukarı tırmanırken, adam cipin içinden çıktı.

Olayın şokunu atlatmaya çalışırken bakışlarım yavaşça tamamen yukarı tırmandı. Gözlerim uzun bacakların sahibine bakmak için açıyı ayarladığı an, nefesimin kesildiğini hissettim.

Karşımda duran adam, Karan Çakıl'dan başkası değildi.

Kaşlarım, sanki alnımın üstüne kat çıkmak istiyormuş gibi daha da çatıldığında, boynumda bir damar sertçe çarpmaya başlamıştı. Benim gözlerime kazınan öfke, onun siyah gözlerine yansımasını bile gönderemiyordu. Bir elini arabanın tavanına koydu, diğer eliyle arabanın kapısını tutuyordu. Bakışlarına oturan boşluk, ifadesindeki umursamazlığın kökü gibiydi. Siyah saçlarına dökülmeye başlayan yağmur, saçlarının parlamasına neden olmuştu.

"Ölmek için yanlış adamı seçtin." Kalın sesi, yağmurun fısıltısının göğsüne bıçağı saplamıştı. "İntiharına şahitlik etmeyi düşünmüyorum."

"Pardon?" diye sorarken yüzümde allak bullak ve sinir bozucu bir ifade belirdi. Şu an altında sırılsıklam olmaya devam ettiği yağmuru umursamadan dikkatle beni izlemeyi sürdürdü.

"İntiharınla ilgilenmiyorum," dedi mekanik bir sesle. "Ölmek istiyorsan yanlış arabanın önüne atladın çünkü iyi bir sürücüyümdür. Azrail senin için boş bir zaman yaratamamış."

"Farkında mısınız bilmiyorum ama önünüze atlayan ben değildim. Asıl dikkatsiz olan sizsiniz." Yumruklarımı sıktım, tırnaklarımın içine avucumdaki sular girdi. Bakışlarım yavaşça hemen omuz hizama dikilmiş trafik lambasının uzun direğine doğru kaydı ve yumruğumu havada açarak işaret parmağımla trafik lambasını gösterdim. "Kırmızı yanıyor."

"Evet," dedi tek kaşını kaldırıp önce ışığa, ardından bana bakarak. "Kırmızı ışık şu an yanıyor. Sen önüme atladığın sırada yanmıyordu."

"Yanıyordu," diye savunmaya geçtim hemen. Adam gözlerini benden ayırıp kaşlarını kaldırarak yere baktı, şu an beni zerre umursuyor gibi durmuyordu. "Şu an ortada bir haksız varsa o da sizsiniz."

Siyah bakışları yerden yükseldi, bir kez daha gözlerime değdi ama bu mesafeli dokunuş bu kez daha uzun sürdü. "Çok konuşuyorsun," derken doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Eğer ölümü arzuluyorsan başka bir araba seç. Malum, henüz yemem gereken bir ton baba parası var."

Konferanstaki resmiyetinin yerinde yeller esiyordu. Serseriliğe meyilli tavırlarına sinmiş olgunluk kafamı karıştırsa da üstünde durmamaya çalıştım. Sanki konferans salonunda, kürsüde konuşma yapan adam o değildi. İki farklı adam, tek bir görüntüde toplanmış gibiydi. Siyah bir gölgenin altında serinleyen bir Karan Çakıl ve gölgenin içinden çıkıp karanlıkta yanmaya başlamış bir Karan Çakıl. Tamamen farklı kapıların, aynı anahtarı gibiydi.

Arkadan korna sesleri yükselmeye başladı. Caddenin diğer tarafında trafik akmaya devam etse de, Karan Çakıl'ın cipinin arkasında duran arabalar biraz bekleyip caddenin boş kalan kısmından hareket etse bir sorun kalmazdı ama inatla korna çalmayı marifet sanan insanların olduğu bir ülkede yaşıyorduk. Orta yaşlarda ol-

duğunu tahmin ettiğim bir adam kafasını arabasının camından dışarı çıkarıp, kolunu arabanın kapılı kapısına koyarak elini kapıya sertçe vurdu. "Hadisene kardeşim!" diye bağırdı sabırsız bir şekilde. Karan Çakıl'ın esareti simgeleyen kaşları çatıldı. Bakışları yavaşça benden ayrıldı ve omzunun üstüne kaydı, arkaya doğru göz ucuyla baktıktan sonra burnundan sert bir nefes verdi.

"Tabakhaneye bok mu yetiştiriyorsun kardeşim?" diye sorduğunda gözlerim irileşti. Böyle bir atağı beklemiyordum. Arabanın camından kafasını çıkaran adamın yüzündeki ifade dondu, yağmur zayıflamıştı, artık yalnızca çiseliyordu ve ayakkabılarımın içinde bir havuz olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Ne diyorsun lan sen?" diye çıkıştı adam. Elini tekrar kapıya vurdu, yüzünde oluşan ifade öfkesinin zemini gibiydi ama o zeminden yukarı bir kat daha çıkmaya çekiniyor gibi bakıyordu. Karan'ın iplemez tavrı adamın arabasının kapısını açıp dışarı çıkmasına neden oldu. Her nedense içimde adamın hiçbir şey yapamayacağına dair tuhaf bir his oluşmuştu. Karan gayet sakin bir şekilde adama doğru döndü, şu an onun yüzünü göremesem de, ona bakan adamın betinin benzinin attığını görebiliyordum. "Tabakhaneye diyorum," dedi net bir sesle. "Bok mu yetiştiriyorsun?"

Adamın bakışları duruldu, geri bastığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Resmen korkudan yüzünün rengi değişmişti. Öyle ki; saçının seyreldiği, onu kelleştiren o boş kısım bile kızarmıştı. "Yanlış anladınız," dedi adam toparlamaya çalışarak. "Yetişmem gereken bir yer vardı. Bir yakınım rahatsızlanmış da... Biliyorsunuz, trafik bu saatlerde insanı çileden çıkartıyor."

Bir dansözü bile utandıracak kadar usta bir şekilde kıvırırken, Karan hiçbir şey söylemeden bana doğru döndü. "Gel," dedi sakin bir sesle. Kaşlarım biraz daha çatılınca, "Trafiği tıkıyoruz," diye açıklamada bulundu. "Bunu arabada konuşalım."

Aniden gerilen sinirlerime hâkim olamadan, "Ne diye gelecekmişim?" diye sordum; sesimin kıvrımlarında mayınlar, mayınların etrafında tel örgüler vardı. Her zaman sert ve kurşungeçirmez bir ifadeye sahip olmuştum. Sırf sahip olduğum bu ifade yüzünden insanların beni dışlıyor oluşu zerre umurumda değildi. Benimle bırak arkadaş olmayı, muhatap olmayı dahi istemiyor-

lardı. Bunun benim için pek bir sakıncası olduğunu da söyleyemezdim esasen. On yedi yıldır bu şekilde yaşamaya pek tabii alışmıştım.

"Çünkü tartışmamız bitmedi," dedi bıçak kadar keskin bir sesle. Yağmur tamamen dindiğinde, şehrin hareketliliğine yavaşça yanmaya başlayan far ışıkları katıldı. Korna sesleri çoğaldığında bakışlarım Karan'ın arkasında dikilen adama kaydı. Adam mahcup bir şekilde başını önüne eğdi ve arabasına geri bindi. "Biniyor musun?"

"Ne tartışmasından bahsediyorsunuz?" diye sorduğumda sesim hiç olmadığı kadar sertti. Normalde de pek düz durmayan kaşlarım bugün ek mesai yapıyordu. Çattığım kaşlarımın baskısı yüzünden başım ağrımaya başlamıştı. "Sizle hiçbir şeyi tartıştığım yok benim."

"Kırmızı ışıkta geçtiğimi iddia ediyorsun. Ama ben öyle bir şey yapmadığımdan en az adımın Karan, soyadımın da Çakıl olduğu kadar eminim. Yani tartışmamız ve uzlaşmamız gereken bir konu var." Sabit bakışlarındaki kararlılık, yüzünün aynasına düşen ifadenin sertleşmesine neden oldu. "Hadi, hareket et."

Trafiğin belli bir kısmının felç olmasına neden olan Kara Prens'e dik dik baktıktan sonra gözlerimi devirdim. Her ne kadar vazgeçmeyi istemesem de, onun da vazgeçmeyeceğini fark etmiştim ve insanların meraklı bakışları arabaların camlarından dışarı uzanıp bizi bulmaya başlamıştı. Cipin arkasında bir konvoy görüntüsünü andıran araç kalabalığına baktım; diğer tarafta trafik akmaya devam ediyordu ama bu koca cip trafiğin bir kısmının tıkanmasına neden olmuştu. Kimsenin ulaşımını engellemeye hakkım yoktu. Tamam, bunu ben yapan ben değildim ama yine de kendimi sorumlu hissediyordum. Cipe doğru yürüdüm, ön kaputun önünden ilerleyerek ön yolcu koltuğunun kapısını açtım. Arabanın içi dışarıya göre daha sıcaktı ama Karan Çakıl kapıyı açık tuttuğu için sıcak biraz olsun kırılmış, soğuk kesikler tarafından yarıklara ayrılmıştı. Kapıyı çarparak kapattığımda, içeriden yükselen yabancı koku duraksamama neden oldu. Acı bir tatlıyı andıran koku... Bu koku sanki beni gümüşten bir halenin içine almış, sıkıştırmış ve sarmıştı.

Acı tatlı?

Cip onun ağırlığıyla hafifçe sarsıldı. "Sırılsıklamsın," dedi kendi tarafındaki kapıyı sertçe kapatırken. "Şemsiye denen icattan haberin yok mu senin?"

O arabayı çalıştırırken, ben ona cevap vermeden öylece ön camı izliyordum. Gömleğim tamamen ıslanıp üstüme yapıştığı için bedenim gömleğin altından az çok belli oluyordu. Kollarım birbirine yakın tutacak şekilde uzatıp ellerimi dizlerimin üstüne koydum. Yaptığım şeyin saçmalığı altında ezildiğimi hissetmeden edemedim. Bugün tüm okulun önünde saçma sapan bir soruyla sinirlerini yüzde yüz bozduğum adamın, tam şu an arabasındaydım. Isıtıcıyı açtığında çıplak bacaklarıma çarpan ılık rüzgâr ürpermeme neden oldu. Benim bu arabada ne işim vardı? Belki de şu yaşıma kadar yaptığım en büyük çılgınlıktı bir yabancının arabasına binmek. Rutin bir hayatım vardı ve insanlar hayatımı sıkıcı buluyordu. Şahsen ben de hayatımı sıkıcı buluyordum.

Araba caddede yavaşça ilerlerken, "Nerede oturuyorsun?" diye sordu, bir eli vites kolunda duruyordu.

Cevap vermedim. Cevap alamamış olması pek de umurunda gibi görünmüyordu çünkü kafasına göre bir yol haritası çizmiş, o haritaya uymaya başlamıştı bile. "Bugün yaptığın hiç hoş değildi," dedi kara bir meleğin kanat çırpışını andıran esrarengiz ve bir o kadar da kasvetli erkeksi sesiyle. "Açık sözlü olmak iyidir, evet ama insanların seni yanlış anlamasına neden olabilirsin. Ki oldun da."

"Beni yanlış anlamaları pek umurumda olan bir durum değil." Durdum. "Hatta hiç değil."

Omzunun üstünden bana baktığını hissettim ama ona bakmadım. "Eğer bugün konuşma için gelen yaşını başını almış, hiçbirinin dikkatini çekmeyen bir iş adamı olsaydı muhtemelen seninle bir olup dalga geçerlerdi."

"Geçmezlerdi."

Görünen oydu ki, Karan Çakıl ve benim gerçeklerimiz farklıydı. Okulumdakilerin beni yanlış anlama sebepleri Karan Çakıl'ın yaşlı bir iş adamı olmaması ya da yakışıklı bir adam olmasıyla ilgili değildi. Onların en büyük sorunu zaten bendim.

"Büyük ihtimalle sana tıpkı bir ucubeymişsin gibi bakıyorlardır öyleyse."

"Her zamanki halleri," diye mırıldandım hiç tanımadığım bu adamın beni tıpkı bir kitap özeti çıkarıyor gibi özetlemesine hayret ederken. "Bunu yadırgamıyorum. Umurumda değiller. Ayrıca sorum kabaydı, bunu kabul ediyorum ama eğer öyle bir yere gelmişseniz ve sorularımızı cevaplamak zorundaysanız her türlü soruya açık olmanız gerekir, öyle değil mi?"

Bakışlarının bir kez daha omzunun üstünden bana doğru kaydığını hissedince bu kez ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. Gür kaşları, tıpkı bir meyve zarı gibi incelmiş derisinin altından yeşil ve mavi damarlarını ortaya serercesine havaya kalktı. Gözleri bu açıdan çok daha karanlık ve kademsiz görünüyordu.

Bu adamın gözleri yıldızlar ve aydan mahrum kalmış, sokak ışıkları sönmüş bir gece gibiydi.

"Sorunu büyük bir açık yüreklilikle yanıtladığımı umuyorum," dedi kaskatı bir sesle. Ardından kademsiz gölgelerin düştüğü karanlık bakışlarını benden ayırıp tekrar yola çevirdi.

"Beni şu kavşakta indirir misiniz?" diye sorduğumda tekrar omzunun üstünden bana baktı.

"Tartışmamız gereken bir konu olduğunu sanıyordum. Yoksa kaçacak ve haksız olduğunu kabul mü edeceksin?" Sesindeki salt aşağılamanın tadını alınca meydan okuma isteği yakama yapıştı.

"Haksız olmadığımı düşünmüyorum, haksız olmadığımı biliyorum," dedim, sakin sesimin aksine ateş saçan gözlerle. "Ve aynı zamanda sizin haksız olduğunuzu da düşünmüyorum, çünkü sizin haksız olduğunuzu biliyorum."

Kaşları alayla havaya kalktı. "Hadi ya?"

Asabım tamamen bozulurken, "Kırmızı yanıyordu," dedim dişlerimin arasından. "Yol yayalara aitti."

Kırmızı ışık yanınca Karan Çakıl ani bir frenle arabasını durdurdu. Arka tekerleklerin çığlığı göğüs kafesimin içinde yankılanır gibi oldu. Motor hâlâ çalışıyordu ama araba hareket etmiyordu. Keskin ve bir o kadar da ürkütücü bakışları bir kez daha gözlerimi bulduğunda, soluğum kesilmiş şekilde onun gözlerine baktım. Midemde yakıcı bir asit kaynıyordu ve fokurdadıkça yukarı sıçrayan damlalar kaburgalarımı eritmeye çalışıyordu.

Onda bana çok tanıdık gelen, adını koyamadığım tuhaf bir şey vardı.

"Gördüğün gibi," dediğinde bakışlarım onun gözlerinden ayrılıp direksiyonu kavrayan uzun parmaklı büyük ellerine kaydı. Tutuşu sıkıydı. Gözlemlerime göre bu adam kesinlikle tehditkâr bir kişiliğe sahipti. "Kırmızı yanınca duruyorum." Direksiyonu daha sıkı kavradı, uzun parmaklarının boğumları beyaza çaldı, kan yavaşça ellerini terk etti. Soğuğu hissettim. "Sorularını seçerkenki dikkatini, karşıdan karşıya geçerken de kullanmalısın, kız çocuğu. Küçük bir kıza yakışacak şekilde hareket etmelisin."

Kız çocuğu mu? Küçük bir kız çocuğu? Hırsla nefes aldım ve gözlerimi ellerinden ayırıp onun yüzüne dikerek, ona atabileceğim en sert bakışı atmaya çalıştım. Turuncu sokak lambası, soluk mavi gökyüzünün altında ışıltıyla yanıyor olsa da, arabanın içini pek aydınlatamıyordu şu an. Attığım bakış her ne kadar sert olsa da, şu an yanında oturup yüzüne dikkatle baktığım adamın sertliğinin yanında kuş tüyü hafifliği taşıyordu.

"Kız çocuğu?" diye sordum alayla kaşlarımı kaldırarak. "Karan Bey siz yaşlı olabilirsiniz ama ben kesinlikle küçük bir kız çocuğu değilim."

"Hadi ya?" dedi sorar gibi. Sarı ışık yandığında hareket etmek için hazırlanma gereği bile duymadı. "Öyle mi?"

"Öyle," dedim keskin bir fısıltıyla. "Ayrıca trafik kurallarına uymuyorsunuz. Sarı yandı."

Önce bomboş, ruhsuz, simsiyah bir ifadeyle gözlerime, ardından da dizlerimin üstünde duran ellerime baktı. Kaşları çatıldı. "Bunu bana emniyet kemerini bağlamayan küçük bir kız çocuğu mu söylüyor?"

Ona, litrelerce kanın oluk oluk aktığı ve kopan tüm uzuvların havada uçuştuğu korkunç bir savaşın ortasında kalmış gibi dehşet dolu bir bakış atarken, kulaklarıma kadar kızarmıştım. Kapkara, kalın ve tırmanması güç olan bir duvara toslamıştım bu kez. Çırpınmam boşaydı, çünkü güzel yerden oturtmuştu lafı.

Araba tekrar hareket ettiğinde sessizlik içeriye tıpkı bir devenin çölde dinlenmek için tek seferde yere çöktüğü gibi çökmüştü. Normalde herkese laf yetiştirebilen ben, ilk kez birinin

söylediği şeyin altında kalmış gibi hissediyordum. Bunu özenle besleyip, büyümesi için tıpkı bir çocuk gibi baktığım gururuma yedirememiştim.

"Evin nerede?" diye sorarak sessizliği bozan taraf Karan Çakıl oldu. Beni evime bırakmasını falan istemiyordum. Zaten yeterince rencide edilmiş hissediyordum, bir de beni onun arabasından inerken görenlere durumu açıklamakla uğraşamazdım.

"Beni müsait bir yerde indirin lütfen," dedim buz gibi bir sesle. Bu her ne kadar kendimi bir halk otobüsündeymişim gibi hissettirse de, uygun kelimeleri ne yazık ki bulamamıştım. Dilimin ucuna gelen ilk cümleyi dışarı salmıştım çünkü hemen şu tuhaf ortamdan kurtulmayı istiyordum.

Yoğun, tatlıyı çağrıştıran acı kokusundan kurtulmak, kara melek kanatlarının çıkardığı sesi andıran kalın sesinden olabildiğince uzaklaşmak ve mümkünse siyahın kendini sorgulamasına sebep olacak kadar siyah olan gözlerini bir daha kesinlikle görmemek istiyordum.

"Peki." Sesini duymamak için içimden bildiğim tüm saçma sapan şarkıları mırıldanmak, şu benim için ne ifade ettiğini bilmediğim ama esrarengiz bir şekilde ilgimi çeken sesin sahibini yumruklamak istiyordum. "Demek oluyor ki, bu tartışmanın galibi benim."

Yumruklarımı sıkarak bu burnu büyüklüğüne sessiz kalmayı tercih ettim. Müsait bir yerde aracı yavaşlatıp durdurdu, göz ucuyla bana baktı. Bakışları gereğinden fazla yüzümde oyalanınca gözlerimi kaçırma gereği duydum. Genelde bir insanı gördüğüm anda ona karşı olan yargım oluşurdu ama bu adamda garip olan bir şey vardı. Yadırgadım diyemezdim, aksine tanıdık bir gariplikti bu ama yine de tam olarak çıkaramıyordum.

Bu, çok küçükken arabayla yolculuk esnasında içinden geçtiğin bir şehrin topraklarına yıllar sonra arabadan inerek ayak basmak gibiydi.

"Teşekkürler," dedim kapıya uzanırken. Teşekkür etmekten hoşlanmasam da, bunun bir zorunluluk haline getirildiğini biliyordum. "Bugünkü kabalığım için üzgünüm. Hoş, bu bana göre bir kabalık değildi ama insanlarda öyle bir algı oluşturdum sanırım.

Her neyse." Arabasının kapısını açtığımda, sert bir el bileğimi kavradı. Yüzümdeki ifade donarken, dokunuşu derimin altına sindi ve iliğimin çekildiğini hissettim. Kafamı milim oynatmadan gözlerimi ona doğru çevirdim. Parmaklarının soğuk baskısı hemen orada, bileğimin üstünde asılı duruyordu. Bileğimde atan nabzım, onun parmak uçlarında küçük artçı depremler oluşturuyordu.

"Ne yapıyorsunuz?"

Gözlerindeki siyah kuyuların dibinde parlayan ayın ucu kırık yansıması durgundu. Yüzüme öyle dikkatli baktı ki, iki göğsümün ortasında, kaburgalarımın ekvator çizgisinde çok küçükken diktiğim tüm ağaçlar birer birer yıkılmaya başladı. Göğsümün toprağı kayıyor, heyelanın yerle bir ettiği ağaçlar kalbimin üstüne devriliyordu. Yüzümü ezberlemek, belleğine kaydetmek istercesine incelemeye başladı.

"Bırakır mısınız?" diye tısladım, bileğimi onun kuvvetli avucundan kurtarmaya çalışırken. Canımı acıtacak kadar büyük bir baskı uygulamıyordu ama gözleri, gözlerimin canını acıtmıştı.

"Bırakacağım," dedi serin bir yaz akşamında balkonunda sigara içen adamın denize bakarkenki ifadesi onun bana bakan gözlerine yavaşça bulaşırken. "Ama önce adını söyle."

Kalbim tekledi. Kurak toprağın altından yarılıp dışarı çıkmayı başarmış, simsiyah yapraklara sahip olan kara bir gül gibi bakan gözlerine dikkatli bakmamam gerektiğini bir kez daha anlamama sebep olan şey, "Merve," diyerek çözülmem oldu. "Asi Merve."

"Çakıltaşı." O melek bir kez daha kanat çırptı ama bu kez kanadından bir tüy süzülüp avucuma kondu. "Çakıltaşı, ha?"

"Anlamadım?" diye sordum. Ona soğuk bakışlar atıyordum, içten içe tuhaf bir koşuşturma yaşıyor olmama rağmen.

"İsminin anlamı çakıl taşı değil mi?"

Adımın anlamını hiçbir zaman merak etmemiştim. İsim, isimdi. Yalnızca karşındakini ayırt etmen, ona seslenmen için var olan bir şeydi. Benim için özel bir anlam teşkil etmiyordu. Boş boş ona bakarken, elini yavaşça geri çekti ve kapıyı açmama izin verdi. Soğuk hava bir anda ıslak olan çamaşırlarımın arasından sızıp, cildime nüfuz edince titredim. Bir ayağımı dışarı atıp, ken-

dimi soğuğun kollarına bırakırken göz ucuyla ona baktım. Pür-dikkat bana bakıyordu. Arabanın kapısı aramıza girmeden hemen birkaç saniye önce dudakları aralanır gibi oldu.

Kapı çarpma sesini çıkarmadan hemen bir saniye öncesinde, Karan Çakıl'ın görüntüsü gözümün önünden kaybolurken duyduğum tek şey, *"Asi Çakıltaşı,"* olmuştu.

2. BÖLÜM: KİMSESİZ

Bir süre sonra tüm acılar birbirine karışıp sessizliği öğreniyordu.

Kalbine batan hangi anının içinden kafasını uzatan o kırık parçaydı, seçemiyordun. Yarasına kendi elini bastırıp kanamayı durdurmaya çalışan, haykıra haykıra ağlamamak için kafasını yastığa gömen kızların acısı ne yazık ki hiçbir kutsal kitapta yazmıyordu.

Ağlarken aldığım o kâğıt kesiği nefesleri özlüyordum.

Artık ağlayamıyordum.

Anlamıyorlardı, gerçi benim de anlatmak için çaba sarf ettiğim falan yoktu. Ama biliyordum. Dilim yere düşene kadar anlatsam da, anlamayacaklardı.

Bir ölüyü duymak için, ölü olmak gerekirdi.

Yatağımın sert yüzeyine uzanmış, uyuyabilmek için bildiğim tüm duaları ederken, boğazımla göğüs boşluğumun arasında bir acı vardı. İnce ince sızlıyordu. Bu acıyı daha önce de tatmıştım, tekrardan tadıyordum. Tadı damağımda kalmamıştı, yüreğimi yakmıştı.

Ben bu evdeyken nefes değil, acı alıyordum.

Ev telefonu çalmaya başladı. Gözlerimi tavanın zeminine iliştirdim, zihnimde olup bitenleri yavaşça o tavana işledim. İkinci el eşya pazarından aldığım ayaklı lamba pencere ile yatağımın arasında duruyor, en kısık seviyede ateş turuncusu zayıf bir ışık-

la etrafı aydınlatmaya çabalıyordu. Yatakta uzanan bedenimin gölgesi karşıdaki duvara çarpıyordu. Duvarda kirpiklerimin bile gölgesini görebiliyordum.

"Sen ve o kahrolasıca kızların tıpkı birer sülük gibi kanımı emiyorsunuz benim!" diye bağırdığında bakışlarım hâlâ tavandaydı. Kapı sıkıca kapalı olmasına rağmen o kadar kuvvetli bağırıyordu ki, sesi sanki kalbimin içinde çınlıyordu. "Siz bana gençliğimi yaşatmadınız!"

O hayatımın hiçbir döneminde ne beni ne Defne'yi ne de annemi sevmişti bana göre. Sevmişse de ben hatırlamıyordum. Birçok anıyı tozlu rafların en ıssız köşelerine saklamış, yükselen tozlardan dolayı boğulup can vermelerine göz yummuştum.

Telefon birkaç kez daha çaldıktan sonra sustu.

"Bağırma," diye fısıldadı annem. Acı kokulu nefesi kafamı koyduğum yastığa akmıştı sanki. "Kızlar uyanacak, lütfen bağırma. Bak, Defne geçen yıl devamsızlıktan sınıfta kaldı. Uykularını alamadıkları için uyanamıyorlar, yine sınıfta kalırsa okuldan atarlar."

Düşünülen taraf biz miydik yoksa yalnızca Defne miydi, bilmiyordum ama annemin böyle sakin kalabilmesi bazen sinirlerimi bozmuyor değildi. Tamam, düşünülen taraf ben değildim. Defne'ydi. Annem de babam da ben de bunu gayet iyi biliyorduk. Yani benim işleri bir şekilde yola sokabileceğimi, etkilenmediğimi falan düşünüyordu. Böyle düşünmesi benim lehimeydi. Her insan önemsenmek, korunmak isterdi elbet. Zaman zaman benim de bunların yokluğunu çektiğim olmuştu ama kendime sarılarak bir şeyleri halledebildiğimi fark ettiğimden beri çizdiğim çemberin içine kendimden başka hiç kimseyi kabul etmiyordum.

Edemiyordum.

"Çok umurumda bak senin piçlerinin uyanması!" diye bağırdığında, Defne'nin şu an uyanık olduğundan yana hiçbir şüphe duygusu barındırmıyordum içimde. Ağladığını biliyordum. "Uyansınlar, uyumaktan başka yaptıkları bir şey mi var sanki? Yiyip içip yatsınlar!"

"Çocukların ne suçu var Allah aşkına? Her gece aynı şeyi yaşamak zorundalar mı?" Annemin sesindeki isyanı algılayabil-

miştim. Bu beni şaşırtmıştı çünkü genelde susup dinleyen taraf olurdu. Onun en büyük korkusu babamı kaybetmekti.

"Hepinizden bıktım!" diye kükredi. "Def olup gideceğim şu evden, bir daha da sikseler gelmeyeceğim!" Her zamanki tehditleriydi, sabah olunca kuyruğunu kıstırıp anneme sokulur, gönlünü almazdı ama buzları eritmenin de sinir bozucu bir yolunu mutlaka bulurdu. Ona göre hep o haklıydı.

Biz onun başına örülmüş kirli çoraplardık.

Birkaç kez onun anneme vurduğunu görmüştüm. O zamanlar değil annemi, kendimi bile savunamayacak kadar küçük yaşlardaydım. Son zamanlarda anneme vurmuyordu, belki de annem bize bunları yansıtmıyordu. Yavaşça soluma doğru döndüm; kalbim, kolumla aramda kalmıştı. Kalbim aksak bir ritimle çarparken, bomboş bakan gözlerim tül perdenin arkasında parlayan şehir ışıklarındaydı. İnsanlar bir yerde eğleniyordu, ağlıyordu, yaşıyordu, ölüyordu. Sadece ben yoktum. Sadece ben olmayacaktım.

Bir camın kırılma sesini işittiğimde gözlerimi yavaşça yumdum. "Çekil önümden, sikerim senin de gelmişini geçmişini!" diye bağırdı babam. "Bak, yemin ediyorum elimde kalırsın, yedi ceddin gelse alamazlar seni elimden!"

Yavaşça doğrulurken gözlerim hâlâ kapalıydı. Bir süre bir elim yatağın üstünde, yan durmuş şekilde öylece yatakta oturdum. Gözlerimi açarken annemin hıçkırıklarını duyabiliyordum. Babam, "Lan zırlama be, zırlama!" diye bağırdığında, onu göremesem de ağzından fırlayan tükürükleri hayal edebiliyordum. Bu hayal gücümün yüksek olmasından kaynaklı değildi. Bu, çoğu kez gözlerimle şahit olduğum için gözümün önüne getirmesi kolay bir görüntüydü. "Allah topunuzun belasını versin!"

Ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Topuz yaptığım saçlarım yavaşça dağıldı ve sırtıma çarptı ama hâlâ bir arada duruyordu. Dışarıda atıştırmaya başlayan yağmur pencereme çarpıyordu. "Mehmet, kurbanın olayım," dedi annem korkuyla. "Vallahi demiyorum ben bir şey."

"Diyebilir misin zaten?" diye hırladığında bir sessizlik oldu. Bu sessizlik beni şüpheye iterken aniden ayaklandım ve odamın kapısını açıp kafamı koridora uzattım. Annem salon kapısının

önünde darmaduman duruyordu. Karamel rengine boyattığı saçlarını toplamıştı ama kavga esnasında yine olan olmuş, saçları dağılmış, sanki biri ona saldırmış gibi kabarmıştı. Beyaz teni ağlamanın getirisi olan kızıllık tarafından ele geçirilmiş, gözyaşları boynuna kadar akmıştı. Pijamalarının içinde hiç olmadığı kadar çaresiz görünüyordu.

Babam hemen annemin önündeydi, sırtı bana dönük şekilde duruyordu.

Annemin gözleri yavaşça bana doğru kaydı. "Merve," diye fısıldadı ama aslında bana seslenmiyordu. Babama, benim onun arkasında olduğumu belli etmeye çalışıyordu.

Babamın siyah saçlarının arasına karışan gri, beyaz saç telleri karanlık koridorda bile gözle görülecek kadar belirgindi. Üstünde asker yeşili bir kazak, altında da siyah eşofmanı vardı. Bakışları omzunun üstünden bana doğru kaydığında, gözlerimiz buluştu. "Oo uykunuzu mu böldük Merve hazretleri?" diye sordu gözlerinde alay dolu bir ifadeyle. "Uyandığın iyi oldu. Al şu ananı götür, elini yüzünü yıka şunun. Elimde kalacak. Bir sıkımlık canı var zaten, aranmayın lan bu evin içinde!"

Annem, "Gidecek misin yine?" diye sordu gözyaşlarının arasından. "Bu saatte nereye gidersin ki Mehmet? Yağmur başladı."

Dişlerimi sıktım. Babam, anneme değil, bana bakıyordu. "Sana diyorum," dedi ters bir tavırla. "Al şu ananı, sustur, bir şey yap. Pışpışçısı oldun zaten sen bunların." Bedeni tamamen bana doğru döndü, koridorda bana doğru yürümeye başladı. Tam odamın kapısında durduğunda, kafasını kaldırıp bana baktı. "Neden öyle bakıyorsun sen bana?"

Yumruğumu sıktım, tırnaklarım avucuma batarken, "Nasıl bakıyormuşum?" diye sordum tam gözlerinin içine gözlerimi dikerek.

"Benden nefret ediyor gibi," dedi alaycı bir sesle.

Kalbim sıkışsa da, yüzümde dal oynamadı. "Senden nefret etmiyorum."

Güldü, eliyle koridorun ortasındaki cam kırıklarını gösterdi. "Temizle şunları," dedi umursamaz bir tavırla. Sonra dış kapıya doğru yürüdü, vestiyere asılı paltosunu aldı ve kollarını paltonun

kollarına sokarken, "Sakın beni arama," diye uyarıda bulundu anneme. "Ne sesini duymak istiyorum ne de varlığını hatırlamak. Ne bok yersen ye."

Kapıyı açtı, yağmurun sesi ve soğuğu içeri doluştu ve hemen ardından kapıyı çarparak kapattı.

Şimşeğin sesi koridorun içinde yankı uyandırırken, odamın karşısındaki duvara bakıyordum. Annem sessizce sırtını salonun kapısına yasladı. Bir süre beraber yağmur damlalarının kontrplakların üstüne düşerken çıkardığı sesleri dinledik.

"Neden?" diye fısıldadım kısık bir sesle.

"Hım?"

"Hiç." Odadan çıkıp odamın kapısını kapattım ve banyoya girdim. Banyodan tel süpürgeyi, faraşı ve çöp kovasını aldıktan sonra banyodan çıktım ve ayağımla kapıyı ittim. Tam koridorun ortasında parlayan cam kırıklarının önüne çöp kovasını bıraktıktan sonra süpürgeyle cam kırıklarını bir araya toplamak için yavaşça süpürmeye başladım.

Annem beni izliyordu.

Toplanan cam kırıklarını süpürgeyle faraşın içine itmek oldukça zordu. Yine etrafa dağılmasın diye dizlerimin üstünde yere çöktüm. Altımda siyah penye bir şort olduğundan çıplak dizlerim zemine yapıştı, hafif bir acı duydum ama yer soğuk değildi. Bir araya topladığım cam kırıklarını avucumla yavaşça faraşa doğru iterken bakışlarım cam kırıklarına odaklanmıştı. Birkaç kırığın avucuma battığını hissettim. Annem sesini çıkarmıyordu ama için için ağladığını biliyordum.

"Defne," diye fısıldadım. "Çıkabilirsin."

Bir kez daha avucumu cam kırıklarına daldırdım. Cam kırıkları avucuma battı.

"Defne!" diye bağırdım bu kez. "Çık!"

Defne'nin odasının kapısı yavaşça aralanırken, dişlerimi sıktım. Burnunu çekerek odasından çıktı.

"Ben..." diye fısıldadı.

"Annemi salona götür," dedim faraşa doldurduğum cam kırıklarını çöp kovasının içine boşaltırken. "Ben size bitki çayı yapacağım."

Birkaç saniye yalnızca beni izledi ama kafamı kaldırıp ona bakmadım. Buna gücüm yokmuş gibi hissediyordum. Sanki sırtıma batırılmış bir sürü bıçak vardı ve Defne'ye bakacak olursam bıçaklardan biri yere düşecek, yer kanımın rengine boyanacaktı.

Sırtımda bıçak taşıdığımı bilmesini istemiyordum.

Defne ve annem birlikte salona girdiklerinde durup koridorun duvarlarını izledim. Kafamın içi örümcekler tarafından örülmüş gibiydi. Bir düşüncem diğer düşüncemden bu örümcek ağlarının arkasında gizleniyordu. Mutfağa geçip elektrikli su ısıtıcısına su doldurdum ve düğmesine bastım. Dolaplardan iki tane fincan çıkartıp tezgâhın üstüne bıraktım. İçeride ışık yanmıyordu ama sokak lambalarının ışığı içeri vuruyordu ve buzdolabının göstergesinin kırmızı ışığı da işime yaramıştı.

Ağır ağır kırpıştırdığım kirpiklerimin üstünde tonlarca ağırlık varmış gibi hissediyordum. Yüzümdeki ifade o kadar anlamsız, o kadar şekilsiz ve boştu ki, sanki ben işlenmesi yarım bırakılmış bir heykeldim. İfadem hiçbir zaman değişmeyecekmiş gibi hissediyordum. Bitki çaylarını hazırladıktan sonra salona, annemin ve Defne'nin yanına geçtim. Salondaki ayaklı lambayı yakmışlardı ve ayaklı lamba o kadar az bir ışık veriyordu ki, sanki mum ışığında oturuyorlardı. Rahatsız olmamaları için ışıkları yakmadım. Fincanlardan birini anneme verdikten sonra, diğer fincanı da Defne'ye uzattım. Kafasını kaldırıp dolu gözlerini gözlerime dikerek elimden fincanı aldı. Gözlerimi gözlerinden derhâl uzaklaştırıp çaprazındaki tekli koltuğa yerleştim. Dirseklerimi dizlerimin üstüne yerleştirip iki elimi birleştirerek tek bir yumruk yaptım ve bakışlarımı salonun ortasındaki halıya sabitledim.

Annem bitki çayından bir yudum aldıktan sonra, "Bu saatte sokakta ne yapar?" diye sordu kısık bir sesle.

Cinlerim anında tepeme toplansa da dişlerimi sıkmaktan başka hiçbir şey yapmadım.

"Umurumda değil," diye fısıldadı Defne, bir elini yüzüne götürüp gözlerini ovarak. "Yeter ki eve dönmesin."

"Deme öyle," dedi annem Defne'ye bakarken. "Baban o senin."

"Sabah geleceğini hepimiz biliyoruz," dedim durgun bir sesle. "Şimdi bitki çaylarınızı için ve sonra da herkes doğru yatağına. Uyumalısınız."

Defne burnunu çekti. Babamın eve dönecek olmasının düşüncesi bile onu rahatsız ediyordu. Babamı sevmiyor değildi aslında. Defne de tıpkı annem gibiydi. Kandırılması kolaydı. Babam ona ne tür bir hasar verirse versin, tek bir güzel söze tav olabiliyordu. Yine de o benim ablamdı. Onun hasar görmesinden nefret ediyordum.

"Bir gün çekip gider ve bir daha gelmezse onu özlemeyeceğim," dedi Defne. Gözünden bir damla yaş daha aktı ve gecenin içine karıştı. Yanağında küçük bir parıltı belirdi. Bu, bir kızın babasına döktüğü gözyaşının feriydi.

"Özleyeceğini biliyorum," diye mırıldandım oturduğum yerden doğrulup kalkarken. "Bugün kalbini söküp ayaklarının altına alarak çiğnese, yarın sana çiğnenmiş kalbini geri verdiği için ona minnettar olursun sen."

Ne Defne ne de annem tek kelime edebildiler. Salondan çıkarken, "Allah rahatlık versin," dedim kısık bir sesle. "Tabii bu evde ne kadar mümkünse."

Odam her zaman kademsiz duvarların barikatıyla dış dünyadan soyutlanmış bir mahzene benzerdi. Sessiz çığlıklarımın tırnak izleri bu duvarlara emanet edilmişti. Gün ışığı odama uğramıyordu. Pençelerimi güneşe geçirip, ışığı boğan bendim belki de. Kendimi çarşafları üstüne gerdiğim mezara bıraktığımda bakışlarım tekrar tavana doğruldu. Gözlerimi kapatmaya çalıştığımda sanki bir geçmiş tarafından tek lokmada yutulacakmışım gibi hissettiğimden kirpiklerim birbirine nadiren dokunurdu.

Babam için susmak kolay değildi. Ama bilmediği bir şey vardı ki, onun hakaretlerini dinlemek en zoruydu.

♠

Komodinin üstündeki saat sabaha karşı beşi gösteriyordu. Damağıma yayılan acı tat midemi bulandırırken doğrularak oturdum ve sırtımı yatak başlığına yasladım. İçimdeki boşluğun damarlarında sessizliğin kanı akıyordu. Bakışlarım sokak lambasının perdenin arkasına devrilen aydınlık gölgesine takıldı. Gün henüz ağarmamıştı. Dün olanlar kafamın içinde dönüp duruyordu. Karan Ça-

kıl'ın siyah gözlerini net bir şekilde hatırlayabiliyordum. Bir an boynumun yandığını hissettim. Yaptığım şeylerin muhasebesini yatağımdayken yapmaktan nefret ediyordum. Utanç vericiydi.

Yine de o adamın gözleri, hayatımda gördüğüm en güzel göz rengiydi şüphesiz.

Bakışlarım mümkünmüş gibi biraz daha donuklaştı. Saçma sapan, hastalıklı düşüncelerimi kışkışladıktan sonra yataktan kalktım ve odamdan çıkarak hepimizin ortaklaşa kullandığımız banyoya girdim. İstediğim tek şey ılık bir duş almak ve kafamda döneşip duran saçma düşünceleri yok etmekti.

Bu isteğin gerçekleşmesi imkânsız bir dilek olduğunu keşfettiğimde, su bedenimden dökülmeye başlamıştı bile. Çıplak tenimi ısırarak bedenimden kayıp giden suyun çizdiği yolların üstünde beliren kızarıklıkları göremesem de, varlıklarından emindim. Gözlerimi yavaşça araladığımda kirpiklerimden aşağı sular damlamaya başladı. Bakışlarımı fayanstan yapılan duvara diktim. Fayansın aynalı yüzeyinde beliren yansımanın bana ait olmadığını fark ettiğimde kalbim hiç olmadığı kadar hızlı çarpmaya başladı.

Gözbebeğini dahi seçemeyeceğim kadar siyah olan kademsiz gözler...

Gözlerimi hızla kırpıştırdım ve o kuzguni siyahı gözlerin yok oluşunu izlerken avucumu fayansa bastırıp, "Aptal," diye fısıldadım güçsüz bir sesle. "Neden ona haddini bildiremedim ki?"

Şu yaşıma dek bir kez olsun insanların bana söylediklerinin altında kalmadım. Sessizlik bana göre değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. *'Sessizlik verilebilecek en güzel cevaptır.'* Ben buna inanmıyordum. Sessizlik, şakağına dayanan namlunun patlamaması için dua etmekti. Oysa ben, o namluya şakağımı bastırıp, beynimi dağıtacak o kurşuna bile kafa tutmayı tercih ederdim. Karşımdaki üzerime oynuyorsa ona karşılık vermem gerekirdi. Anlaşılması güç bir kişiliğim vardı. Kesinlikle göründüğüm gibi bir kız değildim. Görüntümün aksine içim, görüntümle zıtlaşan birçok ayrıntı tarafından kuşatılmıştı. Bunun başını dışa yansıttığım sessizliğim çekiyordu. İçeride hiç de sessiz sayılmazdım. Aksine içim öyle gürültülüydü ki, bazen içimden kaçmak istediğim zamanlar oluyordu.

Her şeyi içime park ederdim.

Acımı, umutsuzluklarımı, mutsuzluklarımı, doluluklarımı, boşluklarımı... Gözyaşlarımı.

Ben kendi cenazemi kendim kefenler, kendim kaldırır, kendim defnederdim.

O adam, şu zamana kadar lafımı ağzıma tıkabilen tek insan olmuştu.

Aklıma geldikçe daha da hırslanıyordum ve ben hırslandıkça da onun kuzguni siyahı gözleri tıpkı bir perde gibi gözlerimin önüne düşüyordu. Düşünceleri bir köşeye iterek gözlerimi sıkıca yumdum ve ılık suyun bedenimden sildiği ama ruhumdan bir türlü silemediği izleri düşündüm. İzlerimi düşünmek, o adamı düşünmekten daha sağlıklı olacaktı.

Duştan çıktığımda Defne uyanmıştı. Annem görünürlerde yoktu. Birlikte evden çıkarken dün gece yaşananların üstüne birer sünger çekmiş gibi görünsek de, ikimiz de dün yaşanan her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyorduk aslında. Yalnızca yüzleşmesi zordu sanırım.

"Bugün hava çok kasvetli," dedi Defne sokağın sonuna doğru yürürken. Yağmuru sevmiyordu. Ben onun aksine yağmura âşıktım. Adımlarımı hızlandırarak ona yetişmeye çalıştım. Benden birkaç adım önde yürüyordu.

"İnşallah yağar," dedim kendimi tutamayarak. Omzunun üstünden bana ters ters baktı. "Ne? Senin aksine ben yağmurdan hoşlanıyorum."

"Yağmur duası etmek yerine gireceğin sınavlar için dua et. Dünkü yaptığın şeyden sonra kesinlikle öğretmenler tarafından zıtta alınmışsındır. Bu senin son yılın, daha dikkatli olmalısın."

Bakışlarım Defne'ye kaydı, durgun bir sesle, "Ben bir şey yapmadım," dedim kendimden emin bir şekilde. Evet, yapmıştım. Ama çok da kötü sayılmazdı. Sonuçta o adam sorduğumuz soruları yanıtlamak için gelmişti. "Merak ettim ve sordum. O da yanıtladı."

"Senin 'O' dediğin adamın Türkiye'nin her yerinde turizm şirketi var," dediğinde gözlerimi devirdim. "Şu hareketi yapmayı keser misin? Adam istese senin tüm tahsil hayatına çomak sokabilir."

"Hadi ya?" diye dalga geçtim, adımlarımı hızlandırıp Defne'yi arkamda bırakarak. "Şu bahsettiğiniz yoğun işler bakanımızın işi yok, bir liselinin tahsil hayatıyla uğraşacak, öyle mi? Vah vah... Ben de bayağı ciddi işlerle uğraşan biri sanmıştım. Ne o? Beni tehlike olarak falan mı görecek? Ne yapacağım, komplo falan mı kuracağım ona?"

"Dik kafalısın, Merve," diye homurdandı Defne arkamdan. "Bir gün şu tavırların yüzünden başın büyük belaya girecek. Hayır, seni hiç anlamıyorum. Bir gün dut yemiş bülbül gibisin, bazense seni kimseler susturamıyor. Nerede nasıl davranman gerektiğini öğrenemedin gitti!"

Cevap vermedim. Onu yok sayarak yürümeye devam ettim. Okula geldiğimizde Defne'yi geride bırakarak sınıfa yürüdüm. Biraz gecikmiştim ama henüz öğretmen derse girmediği için şanslıydım. Sırama yerleştikten sonra coğrafya kitabımı çıkarttım ve masanın üzerine koydum. Hemen birkaç sıra önümde dedikodumun döndüğünün farkındaydım ama buna kulak asmamayı tercih ettim. Dünkü olayı konuştukları kesindi.

Başım o kadar çok ağrıyordu ki, kafamın içini onların boş cümleleriyle doldurmaya hiç niyetim yoktu.

"Günaydın," dedi Büşra oturduğu sıradan kalkıp benim yanıma yerleşirken. "Bakıyorum da yine yüzünde güller açıyor..." Güldü. "Gülümse biraz kızım!"

"Sabah sabah gülümsemem için bir neden söyle bana," dediğimde genişçe sırıttı.

"Sabahları bahane etme... Sen her Allah'ın günü, günün her saati böylesin."

"Sabah sabah ne bu enerji ya?" diye çemkirdim.

"Aman da aman... Gerildin mi sen? Yazık sana..." Duraksadı ve düşünüyor gibi yaptı. Bu kızın neşesine ayak uyduramıyordum. Büşra'nın yanındayken kendimi yaşlı hissettiğim zamanlar oluyordu. Yoktu böyle bir şey. "Bugün konferans falan da yok... Ünlü bir iş adamını rencide edemeyeceksin yani..."

Ona, *'Kel Coğrafya Hocasıyla kırıştırıyorum,'* demiş gibi baktım. "Büşra! Hatırlatmasan olmaz değil mi?" diye homurdanıp önüme döndüğümde koluma girdi ve başını omzuma yasladı.

Şu zamana kadar Defne'den görmediğim yakınlığı şu kızdan görüyor olmam da dengemi bozuyordu aslında.

"Şaka yapıyorum Asi'm benim. Dersten sonra birer tost yer miyiz? Bendensin!"

Asi Çakıltaşı... Gözlerimi kısarak düşüncelerime kara bir kilit vurdum. Bunu düşünmek çok anlamsızdı. Onun sesi zihnimde çınlamıştı, bu çok saçmaydı. Onu bir daha göremeyecektim bile. Çok fazla düşünüyordum. Büyük ihtimalle o benim anlamını dahi bilmediğim, ondan öğrendiğim ismimi çoktan unutmuştu bile.

"Olur," diyebildim pencereden dışarıya dalan gözlerimi kasvetli gökyüzünün gri dehlizlerine dikerken. Ardından coğrafya öğretmenliğimizi yapan Kel Ziya sınıfa girdi ve ders başladı.

♠

Tenimde ak korlar vardı.

Beyaz ateş.

Aynaya düşen yansımama bakarken, içimdeki karanlığın tenime perde gibi gerilmemesine hayret ediyordum. Tüm koyuluğuma rağmen tenim o kadar beyazdı ki, Büşra ne zaman tenime dokunsa, dokunduğu yerde parmaklarının kızarık izleri kalırdı. Avuçlarımı musluğun altına tuttuğum an su avuçlarımın içini doldurmaya başladı. Avuçlarıma doldurduğum suyu yüzüme çarparken nefesimi tuttum. Tuvaletin beyaz floresan ışığı cızırtılar çıkararak zayıf bir şekilde içeriyi aydınlatıyordu.

Birkaç tane peçeteyi çekerek aldım ve önce yüzüme bastırıp yüzümü kuruladım. Ellerimi de aynı peçeteyle kuruladıktan sonra peçeteyi çöp kovasına atıp kızlar tuvaletinden çıktım. Koridor kalabalıktı. Büşra beni kantinde beklerken tostlarımızı da söylemişti. Hemen karşısındaki sandalyeyi çekip oturduktan sonra açılmamış pet şişenin kapağını açtım ve sudan birkaç yudum aldım. Büşra'nın gözleri üstümdeydi.

"Ne içeceksin?" diye sordu ikilemde kalmış gibi.

"Sence?" Tek kaşımı kaldırdım. "Kahve."

Büşra gülerek başını iki yana salladı. "Bir gün kafein komasına girmenden falan korkuyorum," dedi ve masadan kalkıp içe-

ceklerimizi almak için kantin sırasına doğru yürüdü. Tostlarımız sıcaktı, buharı tütüyordu. Büşra gelene kadar tostuma dokunmadım. Okulun demir parmaklıklarından dışarıyı izliyordum. Hava gitgide daha da kapanıyordu.

Büşra karton bardaktaki kahveyi önüme koyduktan sonra karşıma oturdu. Pembe bir pipet ve bir kutu kola almıştı kendisine. Kahveye düşen yansımamı izlerken oluşan sessizlik, çevremdeki uğultuları da içine alarak yutmuş, zihnimin bomboş bir araziden farksız hale gelmesini sağlamıştı.

"Çok düşüncelisin," dedi Büşra ve kutu kolanın küçük deliğine pipetini yerleştirip tostunu önüne doğru çekti. "Evde bir sorun falan mı var?"

Mideme bir yumruk yemişim gibi hissetsem de, "Hayır," diye yalan söyledim. Evde birçok sorun vardı, evet ama düşünceli olma sebebim yalnızca evdeki sorunlar değildi. Zihnimin içinde, tıpkı bir akıl hastası gibi bir çift siyah gözle uğraşıp duruyordum. "Herhangi bir sorun yok. Sınavı takıyorum kafaya."

Alay eder gibi kıkırdadı. "Sen ve sınavı takmak? Güldürme beni, Merve. Herkes senin YGS'den de LYS'den de istediğin sonucu alacağını biliyor."

"Tostunla ilgilen," dedim durgun bir sesle. "Sabah sabah sorgu memuru gibi amma çok soru sordun be kızım!"

Büşra bir kez daha kıkırdadı ve teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. Yüzünde onu hiç terk etmeyen sıcak bir ifade, tavırlarında anaç bir yaklaşım vardı. Birbirimizin tam tersi olmamıza rağmen bu arkadaşlığı sürdürmek çok da zor gelmiyordu bize. Birlikte tostlarımızı yemeye başladık. Çayı pek sevmiyordum. Bu yüzden tostun yanında kahve içmeyi tercih ediyordum. Kola veya diğer içecekler de pek hoşuma gitmiyordu. Kahve hem zihnimi hem de bedenimi daha dinç tutuyordu.

Damla yanımdan geçerken bilerek omzuma çarpınca elimde tuttuğum karton bardağın içindeki sıcak kahve kayarak üzerime döküldü. Sıcaklık, eteğimin kumaşından içeri sızarken kaşlarım anında çatıldı ve önce eteğime dökülen kahveye, ardından da bana çarptığı halde hiçbir şey olmamış gibi kendi masasına doğru yürüyen Damla'ya baktım. Kişiliğime biçilen her şey,

avucuma dikilmiş bir bıçak kadar keskindi. Çoğu zaman avucuma diktiğim bıçağı karşımdakinin soluk borusuna saplamaktan geri durmazdım. Bu kızın benimle ne gibi bir problemi vardı, bilmiyordum ama yaptıkları canımı sıkmaya başlamıştı. Benden hoşlanmadığının farkındaydım ve benim de ondan hoşlandığım söylenemezdi.

Duygularımız karşılıklıydı.

Ama bana bir şans verseler; haberim yokmuş gibi omzuna çarpmaktansa, elimdeki bıçağı onun kalbine saplardım. Bir şeyi görmezden gelmektense, görmezden geleceğim şeyin gözlerinin içinde kendi gölgemi görmek bana haz verirdi.

Sinirle ayağa kalkacakken Büşra bileğimi yakaladı. "Sakin ol, lütfen," diye fısıldadı panikle. "Hır çıkarman için yapıyor."

Büşra'yı umursamayarak bileğimi elinden kurtardım ve hışımla oturduğum yerden kalkıp Damla'nın oturduğu masaya doğru yürümeye başladım. Büşra da tıpkı annesini takip eden küçük bir ördek yavrusu gibi peşimden geliyordu. Hemen Damla'nın önünde durduğumda, beni umursamadan elindeki telefonla ilgilenmesi sabrıma indirilen son darbeydi. Sabrım, içimde parçalara ayrıldı. Bundan sonra olacakların sorumluluğu bana değil, benliğimi kıskaçları altına alan Asi Merve'ye aitti. Ve kendisi hiç de anlayışlı, sabırlı ve yapıcı bir kız değildi.

Aksine, yıkmayı çok severdi.

Ellerimi masanın üzerine koydum ve avuçlarımı masanın soğuk yüzeyine bastırdım. Gözlerimi onun fondötene bulayarak çamur kıvamına getirdiği yüzüne diktim. Masada yalnız değildi. Irmak, Sude ve Berkin de onunla birlikte oturuyordu. Tüm gözler benim üzerime dönmüş olmasına rağmen Damla sanki yokmuşum gibi telefonuyla ilgilenmeye devam etti.

Yelkovan, akrebin üstünden birkaç kez geçti.

Geçen dakikalar içerisinde sessizce onu izledim; sonra, gözüm hemen yan tarafında duran karton bardağın içindeki kahveye kaydı. Evet, istediğim tam olarak buydu. Ani bir manevrayla yanındaki karton bardağa uzandım ve bardağı kavradığım gibi kaldırarak Damla'nın kafasından aşağıya boşalttım.

Sıcak kahve başından aşağı oluk oluk dökülürken, yüzündeki fondötenin eriyişine şahitlik ettim.

Damla neye uğradığını bilemez halde kocaman açılmış ağzı ve ağzını takip eden dehşetle irileşmiş gözlerini yüzüme dikip bana şok içinde baktı. Kafasından aşağı boca ettiğim sıcak kahve, beyaz gömleğini iflah olması imkânsız bir şekilde batırmış, beraberinde telefonunun ekranını da ıslatmıştı. Ama umurumda mıydı? Hayır. O bunu hak etmişti.

"Sen ne yapıyorsun ya?" diye bağırarak elindeki telefonu masaya bıraktı ve kollarını havaya kaldırıp üstüne baktı. "Kızım sen sorunlu falan mısın?"

"Öyleyim," dedim dümdüz bir sesle. Hiçbir şey olmamış gibi kızın gözlerinin içine bakarken, Damla yüzünü buruşturdu.

"Kaynar kahveyi kafamdan aşağı döktün!" diye bağırdı dehşetle.

Berkin, Irmak, Sude, Büşra ve hatta kantinin içindeki herkes şok olmuş gözlerle ikimizi izlerken, ben ifadesiz bir suratla doğrudan Damla'nın gözlerinin içine bakıyordum. Her ne kadar ifadesiz bir yüze sahip olsam da, gözlerimde vahşi bir hayvan vardı ve keskin pençelerini Damla'ya uzatmış, saldırmak için benden bir komut bekliyordu.

"Her şey karşılıklı," dedim gözlerimin yalanladığı sahte bir sakinlikle. "Bilerek yaptın. Bunu ikimiz de biliyoruz. Özür dilemeyeceğini bildiğimden şartları eşitledim."

Damla kaşlarını çattı. "Sen gerçekten sorunlusun. Saldırgan. Sana acıyorum," dedi alay dolu bir sesle. Bunu beni kışkırtmak ve herkesin gözünde kendisini haklı çıkartmak için yaptığını biliyordum. Ama geri basmaya hiç niyetim yoktu.

Masanın üzerine biraz daha abanarak Damla'ya yaklaştım. Bir an irkilip sırtını sandalyesine yasladı; gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. "Madem benden bu kadar korkuyorsun, neden benimle uğraşıyorsun?" diye sorduğumda, konuşmak için ağzını araladı ama hiçbir şey söyleyemeden geri kapattı.

"Asi Merve Karakuyu!" İşte bu zilin sesiydi. "Hemen odama!" Ellerim hâlâ masanın zeminindeyken omzumun üzerinden sesin geldiği yöne doğru baktım. Okul müdürü Ahmet Hoca hiç de hoş olmayan bir ifadeyle bizi izliyordu. Damla'nın kıkırdadığını duyunca gözlerimi tekrar ona çevirdim ve ona atabileceğim

belki de en tehditkâr bakışı atarak gülümseyişinin yüzünde solmasını sağladım.

"Bana bulaşma, Damla," diye fısıldadım yavaşça geri çekilirken. "Canın yanar."

♠

"Bu kaçıncı, Merve?" diye sordu Ahmet Hoca. Müdür odasına girdiğimde gri, çelik masanın ardından bana bakıyordu. Müdür odası zemin kattaydı ama ikinci ve üçüncü katta da birer müdür odası mevcuttu. Ahmet Hoca, Lütfü Hoca, yani diğer müdür olmadığı zamanlarda zemin kattaki odasında durmayı tercih ederdi. Odanın içerisinde kablodan tek bir ampul sarkıyordu. Bu izbe yerde tüm gününü nasıl geçirebiliyordu, anlamıyordum.

"Kaçıncı olan ne, Hocam?" diye sorduğumda kaşlarını çattı. Bilmiyordu. Neden yaptığımı sormak yerine beni suçlayıcı bir soruyla geliyordu bana. Canımı sıkan da buydu ya zaten.

"Ablan geçen yıl devamsızlıktan sınıfta kaldı. Az daha sen de topu dikecektin, zor toparladın. Sınıfta kalmaman için ne kadar uğraştığımı, devamsızlıklarını kara zorla azalttığımızı biliyorsun. Buna rağmen herkese saldırıyorsun. Dünkü yaptığın saygısızlığı sindiremeden şimdi de sınıf arkadaşına saldırdın. Sırf derslerin gerçekten iyi diye tüm bu yaptıklarına göz yumamayız." Sesi sertti. Bir an kapıyı çarparak çıkıp gitmek istesem de, bu isteğime engel olmak zorundaydım.

Derin bir nefesi burnumdan içeri çekerek gözlerimi yumdum ve kendime birkaç saniye zaman tanıyarak, hâlâ dinmemiş olan öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. Başlatan Damla'ydı. Şu an burada olan bendim. Gözlerimi tekrar açtığımda yutkundum ve boğazımı temizleyerek Ahmet Hoca'nın gözlerinin içine baktım. "Hocam, başlatan oydu. Bilerek bana çarptı! Hak etti."

Ahmet Hoca'nın gözlerinde daha sert bir ifade belirdi. "Senin mazeretlerinle ilgilenmiyorum, Karakuyu!" diye bağırdı aniden. Bu, sabrıma atılan son tekme oldu. Sabrım sallanmaya başlamıştı ve eğer yıkılacak olursa, altında kalanları ezmekten zerre sakınca duymayacaktı.

"Hocam," dedim, öfkemin aksine sakin bir sesle. "Hiçbir öğretmenin veya müdürün, öğrencisine yaptığı şeyin nedenini öğrenmeden bu şekilde bağırmaya hakkı yok."

Bakışlarını yumuşatmaya çalıştı ama başaramadı. "Şu hâl ve hareketlerin yüzünden tek bir arkadaşın bile yok. Patavatsızsın." Sinirle soludu. "Seni kırmak istemiyorum ama haddini aşıyorsun. Sınıf arkadaşının kafasından aşağıya kahve boca etmek de nesi? Sana yakışıyor mu bunlar?"

Bir an Ahmet Hoca'ya düz düz baktım.

Patavatsız olmak benim seçimimdi. Bu hiç kimseyi ilgilendirmezdi. Ben saklandığım buz kütlesinin içinde oldukça huzurluydum. Belki tüm organlarım donmuştu, belki kanım bile damarımı yırtıyordu ama sorun değildi. Zaten sıcak bir kalbin yaradığı tek şey acıydı. Akan bir kanın kirletmeyeceği el yoktu. Ben donuk bir yaşam sürmeye alışmıştım. İnsanları yadırgıyor, onlardan uzak duruyor, onları sevmiyor falan değildim. Kendi halinde bir kızdım. Hayatımda fazla insana yer yoktu. En azından ben böyle düşünüyordum.

"Hakaretleriniz bittiyse cezamı verip beni serbest bırakır mısınız? Malum, dersim başlayacak."

Gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Onu sinir ettiğimin farkındaydım ve şu an sinir olan tek kişi o değildi. "Sana hakaret etmiyorum, Merve," dedi sakin olmaya özen göstererek. "Senin iyiliğini istiyorum ve bu saldırganlığın başına iş açacak. Dünkü olayı biliyorsun. Karan Bey'e yaptığın büyük bir saygısızlıktı. Aynı zamanda Damla'ya da öyle..."

Karan. Farkında olmadan eteğimi avuçladım. Kahvenin ıslattığı eteğim soğumuştu. Avuçlarım bu soğuktan hoşlandı. Onun ismini duymak bile tüm dikkatimin dağılmasına neden olmuştu. Karşımda oturan Ahmet Hoca'ydı ama sanki Ahmet Hoca değildi. Karan Çakıl'ın siyahtan daha da siyah olan gözleri, erkeksi ve biçimli burnu, etli dudakları, gür siyah kaşları ve kaşlarına ulaşmak için limitini zorlayan uzun kirpikleri. Bu adamın yüzü gözbebeğime kazınmış gibiydi.

Sanki onun kara gözleri gecenin yere düşen gölgesiydi.

"Karan Bey'e yaptığım saygısızlığın bilincindeyim ama Damla'ya karşı bir saygısızlığım olmadı. Dediğim gibi, Hocam. O, bunu hak etmişti."

"Ah..." Sıkıntıyla yüzünü buruşturduğunda, avucumun arasında duran eteğin kırış kırış olduğunu fark edince onu serbest bıraktım. "Vazgeçmeyeceksin, değil mi? Damla'dan özür dilemelisin. Eğer dilemezsen seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

"Cezayı kabul ediyorum," dedim hiç düşünmeden. "O kızdan özür dilemeyeceğim."

Bir an gerçekten güleceğini sandım ama son anda toparlayarak başını iki yana salladı. "Pekâlâ. Sana ceza vermek istemiyorum ama bunu yapmak zorundayım." Duraksadı ve kısa bir süre için düşündü. "Ceza olarak bir hafta boyunca fazladan staj yapacaksın."

"Sına..."

"Sınava çalışmak için yeterince vaktin olacak. Bunun dışında bir hafta boyunca sana söyleyeceğim yerde staj yapacaksın. Karşı çıktığın sürece stajın süresi artacak. Anlaşılmayan bir şey?"

Cevap vermeden öylece ona baktığımda iç çekerek önündeki evrak işlerine döndü. "Bunu anlaşıldı olarak kabul ediyorum, Merve. Bir turizm şirketi ayarlayacağım stajın için. Şimdi çıkabilirsin."

Olduğum yerde buz kestim. "Hocam, bir şirkette staj yapabilmem imkânsız benim. Oteller falan neyse ama..."

"Merve." Ahmet Hoca gözlerini kaldırıp bana baktı. "Damla'dan özür mü dileyeceğim dedin?"

"Tamam, Hocam. Şirkete gidiyorum."

Her ne kadar bu benim için çok zor bir deneyim olacak olsa da, başka çarem şimdilik yok gibi görünüyordu. Okuduğum dört yıl boyunca otellerde staj yapmıştım ama daha önce hiçbir şirkette staj yapmamıştım. Müdür odasından çıkıp derse gittiğimde sinirimin tadı hâlâ damağımdaydı.

Sonunda ders bittiğinde her şeyi öğrenen Büşra'nın tepkisi benim tepkimden daha ağır olmuştu.

"Ne demek bir turizm şirketi? Sen o kadar deneyimli değilsin ki. Bu acımasızlık!" dedi Büşra elindeki kitapları çantasına tıkıştırırken. Göz ucuyla hemen ön sırada oturan Damla'ya düşmancıl bakışlar atıyordum.

Yanaklarımın içini havayla doldurdum. "İki seçeneğim vardı," diye fısıldadım. "Ya o salaktan özür dileyecektim, ki sen çok iyi biliyorsun ki ben bunu asla yapmam; ya da bir hafta boyunca bir şirkette staj yapacaktım. Mantıklı olanı seçtim. Hem bir haftadan ne çıkar ki?"

Büşra'nın kaşları çatıldı. Damla'nın olduğu sıraya doğru kötü auralar salan, düşmanca bir bakış gönderdi. "Hepsi şu şıllık yüzünden," dedi dişlerinin arasından. "Ben bir hafta boyunca sensiz ne yaparım?"

"Abartma." Gözlerimi devirdim. "Bir hafta çok uzun bir süre değil. O kızdan özür dilemektense gerekirse bir ay boyunca staj yaparım."

Ben buydum. Haksız olduğu zamanlarda bile özür dilemekten kaçınan Asi Merve Karakuyu. Hele ki haklıysa, nasıl olur da karşı taraftan özür dilerdi?

"Şirket dediğinde gözüm korkuyor benim," diye hayıflandı Büşra. "Otelde olduğu gibi rahat olamıyormuşuz."

"Sorun yok, boş versene."

"Ayrıca küçük, kasabadan farksız bir şehirde yaşıyoruz. Sahil kasabası diyorlar Fethiye'ye. Ahmet Hoca'nın bahsettiği şirket büyük ihtimalle merkez dışındadır."

"Umurumda değil," dediğimde gözlerimin içine boş boş baktı. "Bakma öyle. Yalnızca bir hafta, Büşra..."

"Senin adına endişeleniyorum ve şu an gidip şu kızın gırtlağını sıkmak istiyorum," dedi önüne dönerken. "Ve stajdan da nefret ediyorum."

"Ölüme gidiyormuşum gibi konuşuyorsun," diye dalga geçtim.

"Yalnızca bir hafta," dedi bana cins cins bakarak.

"Evet," diye fısıldadım. "Yalnızca bir hafta."

Günün yorgunluğu, derslerin yoğunluğu, Damla ile yaşadığımız münakaşaya bir de aldığım ceza eklenince okul kapısından bir enkaz olarak çıkmıştım. Defne arkadaşlarıyla plan yaptığı için onu beklememe gerek yoktu. Yorgundum. Gerek zihinsel,

gerekse bedensel olarak çöküşe geçmiş gibi hissediyordum. Yağmur çiseliyordu. Hızlı adımlarla caddeye çıkarken, iri yağmur tanelerini hissedebilmek adına başımı yukarı kaldırdım ve puslu gökyüzünden dökülen yağmur damlalarını yüzümün sokaklarında karşıladım. Bu kesinlikle iyi hissettiriyordu. Trençkotumun geniş cebindeki cep telefonum çalmaya başladığında, yaşadığım şu kısa huzuru bölen kişiye ağız dolusu küfür sıraladıktan sonra telefonu cebimden çıkarttım.

Arayan babamdı.

Yağan yağmurun altında yavaş adımlarla ilerlerken telefonu açıp kulağıma yasladım. "Evet?"

"Merve?" dedi babam, sorgular gibi. "Bu ne biçim telefon açma şekli?"

Bomboş gözlerle kaldırım taşlarını izleyerek karelerin içinden yürümeye çalışıyordum. Birçok şeyin ağırlığını göğüs kafesimin iki kemikten yakasının arasında hissediyordum. "Ne oldu?" diye sordum, yağmurun bile sulayamadığı kuru sesimle.

"Gece gittikten sonra dayanamadım, öğlen eve geldim ben. Yine tartıştık biraz. O asalak anan dayınlara gitti." Attığım adımlar ağırlaşırken yüzüm hâlâ ifadesizdi. "Her zamanki gibi büyüttü yine. Ne yap ne et onu eve geri getir, kızım."

Asalak anan.

Tüm kaslarım eş zamanlı olarak gerilirken, gözlerimi kısarak burnuma derin bir nefes çektim. Yağmur suları genzimi doldururken sertçe yutkundum. Ne zaman bu adamın sesini duysam neden bir binanın yirmi altıncı katından düşüyormuşum gibi hissediyordum?

Betona çakılıyordum.

"Kendi sorunlarınızı kendiniz halledin. Benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Tartışan sizsiniz. Onu geri getirmesi gereken kişi sensin. Ben değil."

Telefonun diğer ucunda gerildiğini hisseder gibi oldum. "Aile içinde böyle sıkıntılar yaşanabilir." Kaşlarım anında çatıldı. "Hadi ama babana yardım etmeyecek misin?"

Babam olduğunu hatırlaması gerekirken unuttuğu o kadar zamanın bıçağından geçmiştim ki, şimdi ne zaman bana kendisinin babam olduğunu hatırlatsa, bıçağın girdiği yerler sızlıyordu.

Şu an ona dilimin ucuna gelen ama inatla geri ittiğim o canhıraş küfrü savurup telefonu yüzüne kapatmak istiyordum ama bunu yapmadım. Korktuğumdan değildi. Yalnızca bunu kendime yakıştıramıyordum. Dilime vurduğum kilit bir gün kırılacak olursa, gün yüzüne çıkmamış küfürler savuracağımın farkındaydım. Belki çığlık çığlığa ağlar, göğsümün yakalarını yırtar, derilerimi tırnaklardım. Ama şimdi sırası değildi. Küfrü değil cümle içerisinde kullanmak, herhangi birinden duymak bile beni rahatsız ederken ve telefonun diğer ucundaki adam durmadan küfürler savurarak bir ruhu katlederken, beni böylesine rahat eden bir şeyi dilimin oltasına yem diye takmamalıydım.

"Kendin hallet," dedim düz bir sesle ve yürümeye devam ettim. "Beni karıştırma." Sokak boş denecek kadar ıssızdı. Bir milli piyango satıcısı, ben ve kaldırımda oturan yaşlı ayakkabı boyacısı dışında çevremde canlı hiçbir şey yoktu. Kuşlar bile elektrik tellerinin üstünü terk etmişti.

Babamın telefonun diğer ucunda sinir bozucu bir ses çıkararak homurdandığını işittim.

"Sen benim bir işime yarasan şaşardım zaten." Güldüğünü duydum. "İşe yaramaz piç kurusu. Sakın akşam eve geleyim falan deme. Gözüm görmesin seni. Git, nerede kalıyorsan kal!"

Telefonu yüzüme kapattı.

Evet, bu adam benim babamdı. Hayır, ben onun kızı değildim. O beni önemsemiyordu. Önemsemediği tek kişi ben değildim. Defne ve annem de dâhil olmak üzere, o ailemizdeki hiç kimseyi önemsemiyordu.

Önemsediği tek şey kendisiydi.

"Peki," diye fısıldadım, telefonu kapatmış olmasına rağmen telefonu kulağımdan uzaklaştırmadan. "Gelmem baba."

Yağmur altında bir kartonun içine bırakılmış; ıslak, terk edilmiş siyah bir kedi yavrusu gibi hissediyordum. Ama o bana oranla çok daha şanslıydı. Benim aksime sevimliydi çünkü. Şirin yüzünü ve tatlılığını kullanarak pek tabii bir insanın gönlünü çalabilir, sevgisini kazanabilirdi. Kendisine bir sahip bulabilirdi. Benim öyle bir şansım ne yazık ki yoktu. Benim bir sahibim yoktu.

Ben sahipsizdim.

Uzun zamandır kendime itiraf etmeye çalıştığım bir şey vardı. Bunu itiraf etmek önce benliğimi, ardından da içeride sakladığım yerde yetiştirdiğim gururumu incitecekti. Yaralanacaktık. Bıçağın keskin ucu boynuma dayanmış, nabzımın attığı yerden zorlamaya başlamıştı beni. Artık bunu kendime itiraf etmenin zamanı gelmişti.

Ben kimsesizdim.

Kendi mezarımı, kendi içime kazmıştım.

Yağmur hızını arttırırken kendime sığınacak bir yer bulmam gerekiyordu. Eve gitmeyecektim. Büyük dayıma gitmek ise eve gitmekten çok daha yersiz bir hareket olacaktı bana göre. Onunla uyuşmuyorduk. Düşünce yapımız farklıydı. Küçük dayım ise şehir dışındaydı, her ne kadar onunla aramız iyi olsa da şu an şehir dışında gitme şansım da yoktu.

Büşra'ya gitsem beni geri çevirmeyeceğini biliyordum esasen. Ama ona durumu açıklamaya çalışırken gireceğim buhranı düşününce bunu da kafamda eledim. En güzeli bir şekilde bu geceyi kazasız belasız atlatmak ve geri kalanı sabah okula döndüğümde düşünmekti. Zaten bu staj işi bir hafta kadar süreceğinden, bir haftalığına da olsa birçok şeyi rafa kaldırmamı sağlayacaktı.

Yaklaşık bir saat kadar yağmurun altında dolaştım ve kafamdakilerin yağmur suyuyla birlikte kaldırımlardaki ızgaralardan aşağı akıp yok olmasını diledim. Her dilek kabul olmuyordu maalesef. Kafama yapışan düşünceler beynime öyle sıkı sarılmıştı ki, onlardan kurtulmanın bir yolu yokmuş gibi hissediyordum. Bazen öyle derin düşünüyordum ki, sağ çıkamayacağımı sanıyordum. Yine de her defasında canlı bir şekilde çıkıyordum battığım, boğulacağımı sandığım o kara denizden.

Bazen cidden o kadar derin düşünüyordum ki, kelimeler bambaşka bir boyuta geçiyordu. Kelimelerimin karıştığı hislerim, tıpkı içinde zifir rengi mürekkep taşıyan balonlar gibi patlıyor ve beni siyahın kendine has karanlığına boyuyordu.

Karanlığa bulanıyordum.

En sonunda bacaklarım güçsüz düşünce, titreyen bedenimi ellerimle ovuşturarak oturabileceğim bir kuytu köşe buldum. Islanan saç diplerimi yalayan soğuk, beynime buzdan iğneler batırıyordu.

Bu acı beni çok fazla zorlamamış olsa da, varlığını belli etmekten de geri durmuyordu. Acıya dayanıklı bir bünyem vardı. Düştüğüm zamanlarda dizlerim paramparça olduğu halde ağlamazdım. Giydiğim külotlu çorap, kanın çekiciliğine kapılır ve derim ile çorabı birbirine mühürlerdi. Annemin dizlerime zeytinyağı sürmesini beklemeden kendim çekip çıkartırdım çorabı yapıştığı yerden. Her seferinde o yarayı tekrardan kanatan kişi ben olurdum.

Yarayı yaralardım.

Tüm bunların sebebi güç takıntısı ya da kendini kanıtlama çabasından falan değildi. Ben ciddi anlamda ağlayamıyordum.

Bir kaldırım taşında oturduğumu fark ettiğimde, bedenim saplanan soğuğun etkisiyle hafifçe titremeye başlamıştı. Ayaklarım yolun üstündeydi, hemen bir metre ötemden arabalar geçiyor, geçen arabaların dönen tekerlekleriyle çarpışan su dizlerime çarpıyordu. Ne kadar süredir bu kaldırımda oturduğumu bilmiyordum ama yağmur hızını arttırmış, karanlık çökmüştü. Şu an hissettiğim tek şey soğuktu. Dirseklerimi dizime koydum ve yüzümü avuçlarımın arasına yerleştirip, gözlerimi kısarak gelip geçen arabaları izlemeye başladım. Anlaşılmıştı, bugün gecemi arabaların ışıklarını, korna seslerini ve yağmurun huzur verici şakırtısını dinleyerek geçirecektim.

Kirpiklerime dökülen damlalar görüşümü bulanıklaştırıyor, sık sık gözlerimi kırpıştırmama neden oluyordu. Acaba Defne eve varmış mıydı? Babam ona da bir şey der miydi? Annem ne yapıyordu kim bilir? Beni merak eden birileri var mıydı? Yokluğumu fark eden...

Şu an içinde bulunduğum saniyelerin bana ektiği tek şey acıydı. Gök yarılıyordu, çevremden insanlar gelip geçiyordu, ben sırılsıklam şekilde bir kaldırım taşında öylece oturuyordum. İnsanlar o kadar umursamaz, o kadar duyarsızlardı ki genç bir kızın yağmur altında neden kafayı yemiş gibi kaldırım kenarına oturup bomboş gözlerle gelip geçen arabaları izlediğini sorgulamıyordu. Sorgulamalarını istediğim falan yoktu ama yerimde başka bir kız olsa muhakkak sorgulanmamanın, umursanmamanın, yok sayılmanın kötü bir şey olduğunu düşünürdü. Bana göre görünmezlik iyi bir şeydi. Her ne kadar şu an kendine sahip arayan yavru bir kediye dönmüş olsam da...

Aniden yüzüme vuran yağmur kesilince kaşlarımı çatıp kafamı havaya kaldırdım. Siyah bir şemsiyenin beni örttüğünü gördüğümde duraksadım. Hayretle şemsiyeye bakarken, şemsiyeyi tutan ele kaydı gözlerim. Uzun, kemikli ve güçlü parmaklar. Acı ile karışık tatlı bir koku da eklenince, içi iri, koyu renkli çekik gözlerim kocaman açıldı. Gözlerim elin gittiği yönü takip ederek elin sahibine ulaştığında kalbim şokla sarsıldı. Hızla açılıp kapanan kalp kapakçıklarım bu yüze oldukça aşinaydı.

Karan Çakıl.

Buradaydı. Siyah ütülü dar gömleği ıslanmıştı ama hâlâ bozulmamıştı; siyah pantolonu, hafif ıslak siyah saçları, siyah uzun kirpikleri, yıldızlar ve aydan mahrum kalmış, sokak lambaları yanmayan karanlık bir geceyi andıran o kademsiz gözleri... Gerçekten de oydu.

Elindeki şemsiyeyi bana uzattığı için kendisi sırılsıklam olma yolunda istikrarlı adımlarla ilerliyordu. Tıkandım. Neden buradaydı ki? Onun tam olarak dün maziye gömülmüş olması gerekmiyor muydu? Burada ne işi vardı?

"Karan Bey?" diye kekeledim. Sert ve ruhsuz bakışlarını yüzüme sabitlemiş, hiçbir şey söylemeden şemsiyesini benimle paylaşıyordu. Hayır, paylaşmıyordu. Kendi ıslanırken, şemsiyesiyle beni koruyordu.

"Bu saatte, bu yağmurda burada ne işin var, Çakıltaşı?"

Çakıltaşı. Bunu sindirmeye çalışırken oturduğum yerde istifimi bozmadan düz düz ona bakmaya devam ettim. Gür kaşlarını çattı; bu hareketi, alnından burnuna doğru akmak için çabalayan yağmur damlasının, kabaran mavi yeşil damarının üzerinde takılmasına neden oldu.

"Cevap vermek yerine aval aval bakmak, ha?" diye sordu yalnızca dudaklarını kıpırdatarak. "Senin gerçekten konuşkan bir kız olduğunu düşünmüştüm. Dilini mi yuttun, ufaklık?"

Dikkatimi toplamaya çalıştım ama toplayamıyordum. "Yalnızca düşünüyordum."

Bana alnımın ortasında bir gözüm daha varmış gibi baktı. "Düşünmek için bu saati, bu yağmuru ve bu kaldırımı mı buldun?" diye sordu mekanik bir sesle. Hâlâ ıslanıyordu.

"Bu sizi ne kadar ilgilendiriyor, Karan Bey?" diye sorduğumda bana şeytani bir ifadeyle baktı.

"Bana bak, küçük kadın," dedi dişlerinin arasından. Yavaşça eğildi, kolumu tutarak beni tek seferde ayağa kaldırdı. "Muhtemelen reşit bile değilsindir ve gecenin bu saatinde, yağmurun altında tarlası yanmış çiftçi gibi oturmuş düşünüyorsun. Aklıma sayısız senaryo geliyor."

Kolumu onun kuvvetli parmaklarından kurtarmak için çekiştirirken, iri iri olmuş gözlerle onun profiline bakıyordum. Beni tıpkı bezden bir bebekmişim gibi peşinden sürüklemeye başladığında; onun güzelliğine boyun eğmeyecek olan gururum, şu an onun güzelliğinden büyülenmiş bir şekilde tıpış tıpış onu takip eden Merve'ye esaslı bir tokat geçirdi.

"Bırakın!" diye bağırdım kendimi geri çekmeye çalışarak. Etraftan geçen şemsiyeli birkaç insan bize tip tip baktı. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz be?"

Aldırış etmedi. Bana bakmadan, kendinden emin adımlarla ileriye doğru yürüyordu. Islanıyordu ama bu umurunda değildi. Ensesinden aşağı akan yağmur sularının çizdiği yolu izlerken kendimi bir kez daha geriye doğru çekmeye çalıştım. Şemsiye bizden ayrılıp kendi bağımsızlığını yaratmış bir şekilde rüzgârın da etkisiyle caddenin diğer ucuna uçarken, şu an ıslanan tek kişi Karan Çakıl değildi. Ben de tekrardan ıslanmaya başlamıştım. Damarlarımın şiştiğini fark ettim; fazla adrenalin hissinden cayır cayır zonkluyordu. Bu herifin derdi neydi?

"Bırakır mısınız kolumu? Bu yaptığınız çok saçma! Sizden şikâyetçi olacağım!" Dişlerimi sıktım, saygıyı bir köşeye itmeme ramak kalmıştım. "Eh, bıraksana be kolumu!"

"Bırakmazsam ne yaparsın?" diye sorup aniden durunca, yüzümü geniş sırtına çarpmak zorunda kaldım. Burnumdan alnıma doğru yükselen sızıyla yüzümü buruştururken, omzunun üzerinden bana baktı. "Kafamdan aşağıya kahve mi boşaltırsın?"

Önce gözlerimi kaldırıp ona baktım. Ardından kafam da havaya dikildi. Gözlerim benim isteğim dışında belerirken, ne diyeceğimi bilemedim. Bugün olanları nereden biliyordu ki? Bir ışık huzmesi göğün kanatlarını yaktı, tüm caddeyi aydınlattı; gök

yarılırcasına gürledi ve damarlara ayrılan ışık yavaşça söndü. İkimizin de yüzü sırılsıklamdı; yağmur damlaları tarafından işgal edilmiştik. Yüzümün aldığı şekli görünce gür siyah kaşlarında alaycı bir kıvrım şekil kazandı.

"Gecenin bu saatinde küçücük bir kızı sokakta bırakacak değilim," dedi tok bir sesle. "Belli ki var bir sıkıntın. Köpek eniği gibi titriyorsun. Bunu arabada konuşalım." Gözlerimin içine dikkatle baktı. "Korkma, Asi Çakıltaşı. Abin seni yemeyecek."

"Abim mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Şu zamana dek gözümün gördüğü en güzel adam tarafından aşağılanıp duruyordum. Üstelik cidden zorbanın tekiydi.

"Ne o?" Tekrar kolumu çekiştirerek yürümeye başladı. "Dayın olmamı falan mı istiyorsun? Yürü, inatçı keçi. Neler olduğunu bir bir anlatacaksın. Aksi takdirde benden kurtulabilmek için avucumun içindeki kolunu feda etmen gerekecek."

Siyahın güzelliğini içine sığdıran bir adam tarafından zorla arabaya bindirilmiştim. Kapıları sıkıca kapattıktan sonra aracın ısıtıcısını açtı ve motoru çalıştırdı. Araba aniden öne doğru atılınca, ön cama yapışacağımı sandım ama toparlayarak cama yapışmaktan son anda kurtuldum.

"Evet," dedi direksiyonu sıkıca kavrarken. Ben hâlâ olayın şokunu üzerimden atamamış bir şekilde Karan Çakıl'a bakıyordum ama vücudum sıcağı hissettiği an kemiklerim önce kavruk bir sızıyla sallandı, ardından bedenim gevşemeye başladı. "Neden bu saatte evinde değil de bir kaldırım köşesindeydin?"

Kaşlarımın ortasında oluşan yarığa bir ton hakaret sığdırmış olsam da dişlerimi sıktım. "Bu sizi ilgilendirmez," diye çıkıştım. Her ne kadar bedenim sıcağı emmiş olsa da, hâlâ titriyordum ve buna engel olamıyordum. "Ayrıca bu yaptığınız çok saygısızca bir hareketti. Benim size yaptığım saygısızlıktan çok daha saygısızcaydı."

Range Rover'ın silecekleri çalıştı ve ön camı yıkayan yağmurun suyunu etrafa dağıttı. Yağmur suyuyla ıslanan camdan içeri sızan araba farlarının ışıkları, küçük noktalar şeklinde gözümün önünde şekil buluyordu. Arabanın içi karanlıktı. Tıpkı bu adam gibi...

"Evime gidiyoruz," dediği anda damarlarımda kan değil de jilet dolanıyor sandım. "Büyük ihtimalle bir ergensin ve ailenle tartışma yaşadın. Bu yüzden de dik başlılık yaparak geceyi sokakta geçirmeye karar verdin. Ah, siz yeni nesil..."

"Eve gelmememi isteyen kişi babamdı."

Bakışlarımız aramızda asılı duran dikiz aynasının parlak yüzeyinde birbirine dokundu. Siyaha bambaşka bir ton kazandıran bakışları, gözlerimin üstünde dondu. Direksiyonu daha sert bir şekilde kavradıktan sonra sertçe yutkundu; âdemelmasının boğazında zarif bir dans gösterisini andıran kavislerle kaydığını gördüm. Sessizliğe gömüldü. Bu açıdan çok daha esrarengiz, karanlık bir görüntü sergiliyordu. Beynimde siyahın tonlarının yazılı olduğu sayfalar hızla çevrilmeye başladı.

Hiçbir sayfada bu adamı tarif eden bir ton yoktu.

Bu, siyahın her tonuna ev sahipliği yapan kasvetli kitabımın bile şaşırmasına neden olmuştu. İlk kez böyle bir kıvamla karşılaşıyorduk. Derinlerimde, zincirlerini kırıp bana hükmetmek için bekleyen o ses tekrar konuştu. *"Sayfalarında onunla ilgili tek bir açıklama bile yok,"* diye fısıldadı diğer Merve. Onu yalnızca ben duyabiliyordum.

Aramak anlamsızdı.

Kitabı gürültülü bir şekilde kapattım ve bu adamın beni gittiği yere götürmesine izin verdim. Bu ona karşı olan ikinci yenilgimdi. Sanırım bu mıknatısın siyahı çeken tarafının, gururumdan çok daha ağır basmasından kaynaklıydı.

Ve *Kehf* Mağarası'nı koruyan o siyah örümcek, ağını bu kez benim için örmeye başladı.

3. BÖLÜM: İLK VAZGEÇİŞ

Ruhuma uyku kuyuları kazılıyordu.

Göğsümün üstünde taşıdığım keder, geceden bile koyuydu. Hiç ayak basmadığım toprakların altına gömülmüştüm. Varlığını bilmediğim şehirlerin kaldırım taşlarını kanımla lekelemiştim. Baktığım her aynada yüzümde bir tokat izine rastlamıştım ve o izin şekli hep aynıydı.

Beni durmaksızın tokatlayan o elin sahibini tanıyordum.

Büsbütün kırgın, büsbütün kayıp hissediyordum.

Karan Çakıl'ın evi kesinlikle kendisine benziyordu. Duvarlar dışında beyaz olan bir şeye pek rastlamamıştım. Sadelik ve kasvet bu evin üzerine örtülmüş siyah kadifeden bir örtü gibiydi. Siyah kadife mobilyalar hemen salonun ortasındaydı; büyük bir kitaplık, kitaplığın hemen yanında gösterişli bir televizyon ünitesi vardı. Salonun ortasında duran hayvan postuna bakarken gerçek olmamasını diledim ama bu dileği dudaklarımda bir soru cümlesine çevirerek Karan Çakıl'a yöneltemedim. Işıklandırma yok denecek kadar azdı; içerisi ağır bir şekilde bitter çikolata gibi kokuyordu. Şamdanların içindeki mumlar yanmıyordu ama hemen şamdanların üstünü örten tavanda küçük yuvarlak lambalar vardı ve o lambalardan hafif, sarımtırak bir ışık aşağı doğru süzülüyordu. Salonun beyaz duvarlarında pek çok tablo vardı ama hiçbirine alıcı gözle bakmadım.

"Ürkek ürkek bakma. Korkma, sana zarar vermeyeceğim," dedi erkeksi bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, üstündeki ıslak ve ona tamamen yapışmış olan dar gömleğin düğmelerini çözmeye başladığını gördüm. Gözlerimi anında ondan uzaklaştırıp salonun diğer ucundaki şömineye çevirdim. Şömine şu an yanmıyordu ama çok değil, bundan birkaç saat önce yandığı içindeki kızıl közlerden net bir şekilde anlaşılıyordu.

"Ee?" dediği anda gözlerimi ona çevirdim. Üstündeki gömlekten kurtulmuştu; incecik bir beli olmasına rağmen oldukça geniş, hatta bayağı geniş omuzlara sahipti. Dikkatimi çeken bir ayrıntı daha olmuştu aslında. Kot pantolonu ve adonis kası arasında sıkışmış bir dövmeye sahipti. Kot pantolonu kasığını örttüğü için dövmenin tam olarak nasıl bir şekle sahip olduğunu görememiştim; çok bakmamam gerektiğinin de bilincindeydim. Onun gözünde bir sapık, hormonlarına söz geçiremeyen bir liseli pozisyonuna düşmek istemiyordum. "Anlat bakalım. Baban ile ne oldu?"

Göğsümden küçük bir çıt sesi yükseldi.

Yüz ifademi sabit tutup, içimdeki kırgınlığı ifadesizliğin arkasına gizlemeye çalıştım. "Bir yabancıyla oturup özel hayatımı konuşacağımı falan mı zannediyorsun?" Ona alayla baktım. "Cidden mi?"

"Şu an o yabancının evindesin, ufaklık," dedi alayla. Ona cins cins baktım ama o buna zerre aldırış etmedi; ıslak pantolonunu önemsemeden karşımdaki kanepeye yerleşti. Kaslı bronz göğsü büyük bir dinginlikle hareket ediyordu. Aldığı her nefes göğsünü şişirirken, teninin gerçekten bronz olduğunu fark ettim. Esmerdi ama teni altın gibi parlıyordu. "Hadi, dökül bakalım."

Yüzü ifadesizdi. En az benim yüzüm kadar. Belki de benden daha da ifadesizdi. Yarattığı karanlığın ardına saklanmış, bir maskenin arkasından beni izliyordu sanki. Maskenin arkasında sakladığı gerçek Karan Çakıl'ı düşününce tüylerim ürperdi. Acaba özünde de göründüğü kadar siyah mıydı? Belki de siyahtan çok daha koyu bir renge sahipti. Bilmiyordum. Gözlerim bir süre beni izleyen kademsiz kara gözlere takılı kaldı; ardından sertçe yutkundum ve gözlerimi salonun ortasındaki posta çevirdim.

"Size rahatlık verdiğim için üzgünüm ama beni buraya zorla getiren sizsiniz," dedim tekrar resmiyeti ağzıma dikerek. Kafamı kaldırıp tekrar ona baktığımda; biçimli, gür ve olabildiğince siyah olan kaşları, gerisinde acı bir kavis bırakarak çatıldı. Delici kara gözleri hiçbir ayrıntıyı es geçmiyor, hiçbir detayı kaçırmıyor gibiydi.

"Eğer buraya gelmek istemeseydin bir şekilde elimden kurtulmayı başarabilirdin bence. Karşımda oturan kızın bana pabuç bırakacağını düşünmüyorum."

Sessiz kaldım. O da sessizliğime katılarak birkaç dakika yalnızca yüzümü inceledi. Gözlerimi kaldırıp ne zaman ona baksam, onunla göz göze geliyorduk. Karanlığın kuyu açtığı kademsiz siyah gözlerinde bana uzanan kollar görüyordum. Sanki o kollar onlara tutunmamı ve kuyuya bodoslama atlamamı istiyordu.

"Aç mısın?" diye sordu ifadesiz bir sesle. Hemen ardından kaşları tekrar çatıldı. "Sorduğum soruya bak. Elbette açsın."

"Hayır!" diye çıkıştım panikle. "Aç falan değilim ben!"

Zaten kısık bakan gözlerini biraz daha kıstı. "Kaç saattir orada öylece oturuyordun bilmiyorum ama sırılsıklamsın. Üşüdüğünü görebiliyorum ve muhtemelen hiçbir şey yemedin. Tahminlerimde hiç yanılmam. Çalışanlar izinde olduğu için sana yardımcı olabilecek kimse yok evde. Üst kattaki odalardan bir tanesine gidip banyoyu kullanabilirsin."

"Hayır," diye direttim. Ayağa kalkarken bir an gözlerim kararsa da son anda kendimi toplayarak dimdik durabildim. "Ben gitsem iyi olacak."

Sertliği, uğursuzluğu, kasveti ve tehdidi içinde barındıran bakışlarını gözlerimden çekmeden yüzüme bakmayı sürdürdü. "Söylediklerimi tekrar etmekten hoşlanmam," dedi her harfin üstüne basarak. "Burada kalıyorsun ve üst kata çıkıp duş alıyorsun. Salonumu mahvetmene göz yumacak değilim."

Hemen önünde dikilmiş, anlam veremeyen gözlerle ona bakarken sinirlenmeye başlamıştım. Yine de bir yanım burada kalmak istiyordu. Sokaklar tehlikeliydi. Peki ya bu adam? Bilmiyordum. Aslında sokaklardaki tehlikeden korktuğum falan yoktu ama herhangi bir tehlikeyi de göze alamazdım. Yasal olarak on

sekizime girmemiştim. Hayır, yıl olarak on sekize girmiştim ama henüz ayım dolmamıştı. Kasım ayından önce yasal olarak on sekiz sayılmıyordum, hâlâ on yediydim.

"Karan Be..."

Aniden oturduğu yerden kalkıp, zemini titretecek adımlarla bana doğru yürümeye başladığında gözlerim irileşti. Aramızdaki birkaç adımlık mesafe de kapanırken, bedenim buz kesmiş, tamamen paniğe kapılmıştım. Kokusu gittikçe daha da yoğunlaşıyordu. Tam önümde dikildikten sonra güçlü parmakları çenemi kavradı ve başımı havaya kaldırarak ona bakmamı sağladı. Aramızdaki boy farkı yüzüme tıpkı bir tokat gibi inerken, göğsüm daraldı. Kademsiz bakan gözleri bu açıdan çok daha koyu, çok daha erişilmezdi.

Parmak uçlarındaki ateş, tenimdeki soğuk suyun üstüne dağıldı.

Normal şartlarda pençelerimi çıkarıp, böyle bir yaklaşımda bulunan her kim olursa olsun yüzüne en esaslı hasarı vereceğinden emin olduğum Asi içeride bir yerlere saklanmıştı. Şu an varlığını sürdüren Merve ile alakam yoktu. Kemik gibi kaskatı kesilmiş, dimdik durmuş Karan Çakıl'ın parmak boğumlarında gezinen kanın fokurtusunu dinlerken, doğrudan gözlerinin içine bakıyordum.

"Yukarı çıkıyorsun, Asi Çakıltaşı," dedi dümdüz bir sesle; gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı. "Uslu küçücük bir kız oluyorsun ve yukarı çıkıp ılık bir duş alıyorsun. Neymiş?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordum tükürür gibi. Keskin kaşlar çatıldı; alnındaki ince derinin altındaki mavi yeşil damarlar genişledi ve alnını zorladı. "Bana emir veremezsin," diye devam ettim saygıyı bir kez daha kapı dışarı ederek. "Bu tutumun oldukça rahatsız edici ve kaba, anlıyor musun? Buradan gitmek istiyorum. Hem de hemen."

"Sana emir vermiyorum." Benim aksime oldukça sakin görünüyordu. Çenemde duran parmaklarını çekmeden konuşmaya devam etti. "Yalnızca şirketimde hasta bir stajyer görmek istemiyorum. Siz stajyerler yeterince sinirimi bozuyorsunuz zaten."

Bir an çevremizdeki her şey hareketini sonlandırdı. Saat, aktığı zamanın içinde boğuldu. Şu an nefes alan, hareket eden

tek şey ikimizdik. Saat tik toklarını kesmişti, boğuluyordu; dünyadaki tüm arabaların motorları durmuştu, lastikler yanıyordu; insanlar tıpkı şarjları bitmiş robotlar gibi oldukları yerde asılı kalmışlardı, herkes donmuştu.

"Anlamadım?" diye sordum kekeleyerek. Şu an gördüğüm bir rüya olabilirdi. Belki de bir kâbustu? Karan Çakıl hayatımın ortasına tıpkı bir yıldırım gibi düşmüş olamazdı, değil mi?

"Duydun," dedi mekanik bir sesle. "Yarından itibaren sen benim çalışanımsın, ben de senin patronunum."

"Ha?" Duraksadım ve kendime düşünmek için kısa bir süre tanıdım. Yapboz parçaları bir bir yerine oturmaya başladığında kaşlarım alnımın üstüne çıkmak istiyormuşçasına çatıldı.

"Bak ben hiç sabırlı bir adam değilimdir, ufaklık." Çenemdeki parmaklar boynuma dokunarak geri çekildi. "Hasta bir stajyer görmek isteyeceğim son şey bile olamaz. Şimdi duş alıp bir şeyler yiyeceksin."

Damla yüzünden başıma gelmedik kalmamıştı resmen. Tamam, belki suç biraz olsun bende olabilirdi ama bu kadar gurur meselesi yapmamalıydım belki de bunu. Ama ben buydum. Değiştiremezdim ya kendimi. İnsanlara yalakalık yapmak, haklıyken haksızlığı kabul etmek -ki ben haksız bile olsam kendimden ödün vermezdim-, pes etmek bana göre şeyler değildi. Yapımda yoktu. Ben savaşmak için doğmuşum gibi hissediyordum. Mücadele etmek, boyun eğmemek ve gerekirse karşımdakine boyun eğdirmek için.

Birine boyun eğmektense, boynumu kırmalarını tercih ederdim.

"Düşüncelere daldın," dedi kara gözleriyle gözlerimin içine kaçışımın olmadığını beyan eden kelimeleri acımasızca kazırken. "Hadi, hareket et. Senin yaşındakiler oldukça hareketliler. Salonumun ortasında ıslak bir zombi görmek istemiyorum."

Çaresizce dediğini yapıp üst kata çıktım. Evin üst katı, bizim evin yaklaşık beş katı büyüklüğünde falandı. Uzun bir koridor ve koridor boyu sıralı kapılar vardı. Duvardaki gösterişli tablolardan bahsetmiyordum bile. Hemen koridorun bittiği noktada bir komodin, komodinin üzerinde de pahalı ve oldukça eski olduğu belli olan antika bir vazo vardı. Vazoyu kısaca inceledikten sonra

odalardan bir tanesine girdim. İçerisi portakal çiçeği gibi kokuyordu; ferah ve genişti. Bej renginin hâkim olduğu odaya göz gezdirdim. Geniş çift kişilik bir yatak, yatağın üzerinden aşağı sarkan bej renginde cibinlik vardı. Fazla oyalanmamaya özen göstererek odanın banyosuna geçtim; içeri girdiğim an kendimi banyoya kilitledim. Banyo odadan çok daha göz alıcıydı. Kırmızı, parlak ve bir aynayı anımsatan fayans taşlarıyla döşenmiş olan bu banyo, en az oda kadar geniş ve ferahtı. Banyonun küveti de tıpkı duvarları gibi kıpkırmızı parlak bir aynayı andırıyordu. İnsan çıplak bir şekilde bu banyoda dikilse, baktığı her yerde kendi çıplak vücudunu görürdü; bu düşünce boynumun kızarmasına neden oldu.

Küvetin hemen yanındaki rafta sayamayacağım kadar duş jeli, şampuan, bakım kremi ve onlara benzer birçok banyo ürünü vardı. Saç serumları, ne işe yaramadığını bilmediğim bir ton ıvır zıvır... Kırmızı dolapların içinde havlu bulma umuduyla dolapların kapaklarını açtım. Çok şükür ki umudum kırılmadı. Geneli kırmızı ve siyah renklerde olan bir sürü havlu üst üste istiflenmişti. Siyah olan havlulardan bir tanesini aldıktan sonra ıslak kıyafetlerimi çıkardım ve kurumaları için kenara astım. Her ne kadar o koca küvetin içine girmek istesem de bunu yapmadım; onun yerine duş kabinine girdim ve ılık suyu ayarlayıp kendimi serbest bıraktım. Şu an olduğum konumda birçok mantık hatası vardı. Benim gibi bir kız, onun gibi bir adamın evinde, hatta duşunda... Çırılçıplak! Ne halt yiyordum ben Allah aşkına!

Ilık suyun bedenimden akışını hissederken kaslarım gevşedi; dalıp durduğum düşünce denizindeki beyin yiyen pirinaları zihnimin pis kanıyla zehirledim. Saçlarımı hoş kokulu şampuanla köpükledikten sonra gecenin geri kalanında ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Düşüncelerin biri bitmeden diğeri başlıyordu. Sanırım bu hayatın bize, *"Beynini haşlanmış olarak mı alırdın, yoksa fırında mı?"* diye soruş biçimiydi.

Beynimi yememe ramak kalmıştı.

Duştan çıktığımda kıyafetlerim hâlâ kurumamıştı. Kurumasını beklemiyordum zaten ama bir ümit, kenara koymuştum işte. Islak vücudumu siyah havluya sardıktan sonra parmak uçlarımın

üzerinde yükselerek küçük adımlarla banyoyu terk ettim. Odaya girdiğimde çaresizce etrafıma bakınmaya başladım. Kıyafetlerim kuruyana kadar buradan çıkmasam, şüphe çeker miydim? Her ne kadar utansam da, belki işime yarayacak bir şeyler bulabilirim düşüncesiyle hemen karşımda duran geniş elbise dolabının kapağını açtım. Bu geniş dolabın içi ağzına kadar kıyafetle doluydu. Çoğu eski görünümlü olan bu kıyafetlerin uğruna bir servet döküldüğü gün gibi ortadaydı. Hepsi bir kadına aitti, belliydi. Çekingen bir tavırla gördüğüm ilk bol siyah kazağı aldıktan sonra gözüme çarpan krem rengindeki yün taytı da aldım ve hızla üstümü giyindim. İçimde iç çamaşırımın olmaması ne kadar beni rahatsız etmiş olsa da, üstümdeki kazak bol ve oldukça uzundu; hatlarımı saklamayı başarabilmiştim.

Odadan ayrılırken aklımda cevap bekleyen tonlarca soru vardı aslında. Ama zihnim o kadar yoğun ve yorgun hissediyordu ki, bu soruları kenara koyup sonra cevaplarını uzun uzun düşüneceğim konusunda kendimi tembihlemekle yetindim. Uzun koridorda ürkek adımlarla yürürken kendimi huzursuz hissediyordum. Tanımadığım bir adamın evindeydim neticede. Üstelik adam anormallik konusunda master yapmış olan beni bile şaşırtacak derecede anormaldi.

Merdivenlerin önüne geldiğimde durdum ve derin bir nefes aldım. Islak saçlarım omuzlarıma çöreklenmişti ve üstüme giydiğim kazağı hafiften ıslatıyordu. Merdivenler ahşaptan olsa da göz alıcıydı; sanki bir sanatçının kaleminde can bulmuş, ardından da bu evin içine yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Merdivenleri inmeye başladığım anda Karan Çakıl odağıma girmeyi başardı. Kanepelerden bir tanesine oturmuştu. Üstünde kısa kollu siyah bir tişört, altında siyah bir eşofman vardı. Şömineyi de yakmıştı. Ayak seslerimi işitir işitmez omzunun üzerinden olduğum yöne doğru baktı. Aniden karanlık gözleriyle burun buruna gelince olduğum basamakta öylece kalakaldım. Bir süre, belki uzunca bir süre öylece birbirimizin gözlerinin içine baktık. İnsanları bakışlarından çözebildiğim, notlarını verebildiğim zamanlar olmuştu ama bu adam onlardan değildi. Gözündeki siyahlık renk değildi de bir perde, örtüydü sanki. Gözleri öylesine karanlıktı ki, için-

den geçen ifadeleri yakalayamıyordum. Onun gözlerine bakmak, perdeleri çekik bir evin dışından o evin penceresine bakmak gibiydi. Hiçbir şey göremiyordum.

İçeride olan biteni yalnızca o ev, o perde ve pencerenin içe dönük yüzü biliyordu.

"Daha ne kadar orada dikilmeyi planlıyorsun, Çakıltaşı?" diye sordu erkeksi bir ses tonuyla. Kafamı kaldırdım ve bakışlarımı dikleştirip hızla merdiven basamaklarını indim. Gözleriyle beni takip ediyordu. Karşısındaki tekli koltuğa yerleşene dek mağara siyahı gözlerini üstümden çekmedi.

"Ben..." diye mırıldandım ellerimle oynarken gözlerimi kaldırıp ona bakamıyordum şu an. Normalde utanmak, mahcup olmak, suspus olmak gibi terimlerin kızı değildim ben. Düşüncelerimi dillendirmekten, insanların gözlerinin içine bakarak konuşmaktan pek çekinmezdim. Aksine bundan büyük bir haz duyardım. Ama olmuyordu işte. Bu adamın gözlerine üç saniyeden fazla bakmak, bedenimde bana ait olmadığını düşündüğüm parçaların tuhaf tepkiler vermesine neden oluyordu. "Ben... Teşekkür etmeyeceğim. Beni buraya zorla getirdiniz."

"Teşekkür etmeni isteyen kim?"

Onun yüzüne bakmadan parmaklarımla oynamaya devam ettiğim için yüzünün aldığı şekli, gözlerine dağılan ifadeyi göremedim.

"İstemeye hakkınız yok zaten," dedim kuyruğumu indirmeden. "Beni buraya zorla getiren sizsiniz. Ben halimden gayet memnundum orada."

Her ne kadar yüzüne bakmıyor olsam da; koyu renkli, gür ama oldukça erkeksi duran o siyah kaşların çatıldığını hissettim. "Kedi yavrusundan farksız görünüyordun. Küçücük bir kız çocuğunu o halde orada bırakmak akla mantığa sığmıyordu. Kusura bakmayın, küçük hanım."

Her nedense söylediği hiçbir şeyi takmamıştım kafama, şu durmadan 'küçücük' demesini taktığım kadar. Yaşımla bir alıp veremediğim yoktu. Yalnızca, insanların karşısındaki insanları yaşına göre sınıflandırması canımı sıkıyordu. Acı, acıydı. Yaşanmışlık, yaşanmışlıktı. Otuz yaşına gelmiş, henüz hiçbir şey görmemiş, birçok şeyi tatmamış, kafası rahat insanlar da vardı; on

yedi yaşında birçok şey görmüş, olgun bir insandan farksız olan, kafası dolu insanlar da.

Ama bunu diğer insanlara anlatmak o kadar kolay değildi.

İnsanlar seni etiketlendirmeyi severlerdi.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi devirdim. "Her neyse, teşekkür etmeyeceğim."

"Güzel," dedi tıpkı bir robot gibi cansız, mekanik bir sesle. "Durmadan teşekkür eden, özür dileyen, bahaneler uyduran ve çok konuşan insanlardan hoşlanmam."

Çatılan kaşlarıma meydan okumadan ve başımı santim oynatmadan yalnızca gözlerimi kaldırarak karşımdaki adama baktım. Şöminenin turuncu ateşinin etrafa yaydığı loş ışık dışında içeriyi aydınlatan başka hiçbir şey yoktu. O küçük ışıklandırmalar da söndürülmüştü. Bu loş turuncu ateş ışığı, onun bronz tenine düşünce altın kadar kıymetleniyordu.

"Hoşlanmanız için değil bu. Teşekkür etmek istemediğim için teşekkür etmiyorum. İkisinin arasında dağlar kadar fark var."

Hiçbir şey söylemeden öylece yüzümü inceledi. Bakışlarının radarına takıldığım için bir süre elimi ayağımı koyacak yer bulamadım. Onun gözlerinin içine bakmak, şu ana dek varlığından bihaber olduğum birkaç şeyin bulundukları yeri hatırlatmasına ve, *'Ben buradayım!'* diye bağırmasına neden olmuştu. O yüzden elimden geldiğince gözlerimi onun gözlerinin hapsinden sıyırıp kurtarmaya çalıştım.

"Bir şeyler yemeni istiyorum," dedi, sonunda konuştuğunda. İfadesiz bir şekilde yüzümü izlemeye devam ediyordu. "Mutfak şu tarafta, git ve bir şeyler ye."

"Bana emretmeyi keser misin?" diye çıkıştım kendimi tutamayarak. Gözlerimi sıkıca yumup, "Keser misiniz?" diye düzeltim. "Hiçbir şey yemeyeceğim."

Başını sol omzuna düşürüp bana bezmiş bir ifadeyle bakınca duraksadım. "Sana emretmiyorum," dedi boş bir sesle. "Yapman gereken şeyi söylüyorum. Büyük ihtimalle açlıktan bayılmak üzeresin."

"Aç değilim," diye yalan söyledim. Kısa bir sessizlik, ikimizin gözleri arasında bir köprü kurarak kelimeleri köprünün zeminine sermeye başladı.

"Aç değilsin?"

"Evet," diye yalan söyledim bir kez daha. "Aç değilim."

Midem, beni ele vermek istercesine guruldayıp, yardım çığlıklarını Karan Çakıl'ın kulaklarıyla buluşturduğunda, boynumun bordoya boyandığını fark etmem için aynaya bakıyor olmama gerek yoktu, çünkü boynum yanıyordu! Karan Çakıl'ın kaşları alayla havalandı ve bakışları karnıma doğru kaydı; karnıma manidar bir bakış gönderdi.

Gözlerini karnımdan bir an olsun çekmeden, "O çok kötü bir yalancı, öyle değil mi?" diye sordu.

"Yabancıların evinde hiçbir şey yiyememe gibi bir huyum var," diye mırıldandım utançtan ölürken.

"Ama duş alabilirsin?" dedi sorar gibi. Gözleri usulca bedenime indi. "Ve kime ait olduğunu bilmediğin kıyafetleri giyebilirsin?"

Yanaklarımın içini dişlerken, "Başka çarem yoktu," diye homurdandım. "Salonunuzu mahvetmememi isteyen sizdiniz. Ciddiyim, ben bir yabancının evinde, başkasının yaptığı yemeği falan yiyemem."

"Sana yemek hazırlayacağım demedim zaten, Çakıltaşı," dediğinde tek kaşımı kaldırdım. Gözlerim farkında olmadan tişörtünün örtemediği kollarına kaydı. Hayvan gibi kasları vardı. "Gideceksin ve kendine bir şeyler hazırlayacaksın. Böylelikle sorun kalmayacak. Huyuna dilediğince sadık kalabilirsin. Yabancıların evinde kendi yaptığın şeyleri yiyebilirsin, değil mi?"

Ona, *'bu gördüklerin kas değil, ödem,'* demiş gibi baktım. "Vazgeçmeyeceksiniz, değil mi?" diye sorduğumda başını sallayarak çenesiyle mutfağı işaret etti.

Yapım gereği insanların beni alt etmesine, dediklerini yaptırmasına ve susturmasına katlanamıyordum. Şimdiyse ilk kez ciddi bir duvara toslamıştım. Uzun, ucu bucağı görünmeyen, soğuk ve simsiyah bir duvardı bu.

"Her zaman vazgeçiren taraf oldum, ufaklık," dedi Karan Çakıl, gözlerini gözlerimin aynasından bir an olsun ayırmadan. Kademsiz siyahlarının içinde ışık gören tek bir nokta bile yok gibi görünüyordu. Bu mezarlığı andıran gözlerinde kaç kadının cesedi vardı kim bilir? "Şu zamana kadar hiç vazgeçtiğim olmadı."

Kaşlarım anında çatıldı. "Diktatör müsünüz?"

"Yo." Bana alayla baktı. "Kurallarına sadık diyelim şuna."

"Kurallarınız gereği birini zorla evinize getirmek ve ona emirler yağdırmak zorundasınız, öyle mi?" diye sorduğumda cevap vermek yerine gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Bakışı, boyası akmış kızıl saçtan çok daha rahatsız ediciydi.

"Benim şirketimde yapacak olduğun staj senin notlarını etkilemeyecek falan mı zannediyorsun?" Bakışlarım donuklaştı. Beni tehdit mi ediyordu?

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum tekrar saygıyı köşeye iterek; kaşlarım havaya kalkmıştı.

Bana, cehenneme düşmüş ve beyaz kanatları yanıp kömür karasına dönmüş, cennete ait olan en kara melek oymuş gibi baktı.

"Bir konuda anlaşalım, Çakıltaşı," dedi kolunu kanepenin arkasına atıp, çok daha rahat bir pozisyona geçerek. "Ben diktatörlük yapmam, tehdit etmem ama vazgeçmem de. İstediğim şey olana dek o şeyin peşini bırakmam. Ve sen gidip bir şeyler zıkkımlanmadığın sürece emin ol üzerine oynamaya devam ederim. Anlatabiliyor muyum?"

Zıkkımlanmak mı? Ona alık alık baktım. Bir insan nasıl bu kadar ifadesiz bir şekilde, hakaret olarak algılayabileceğim cümleler kurabilirdi?

"Bir konuda anlaşalım, Karan Bey," dedim dümdüz bir sesle. Bakışlarımı yanan ateşe çevirdim. O, bu yanan ateşten bile çok daha yakıcıydı. "Siz diktatörlük yapıyorsunuz, tehdit ediyorsunuz ve vazgeçeceksiniz."

Şu an ona bakmadığım için yüzünün aldığı şekli, çehresini saran ifadeyi göremiyordum ama etrafa salgıladığı karanlık auranın etkisi altına girmiştim. Büyük ihtimalle profilimi göz hapsine almış, kademsiz bakışlarını yanaklarıma dokunduruyordu. Bunun düşüncesi bile tüylerimin diken diken olmasına yetti ve gözlerimi yanan ateşten ayırıp Karan Çakıl'a çevirdim. Yanılmamıştım. Bana bakıyordu. Bu adamın gözlerinin gökyüzünden farkı yoktu. Karanlık çökmüş bir gökyüzünden.

"Çok cesursun," dedi gözlerini kısarak. "Sanırım sınıf tekrarı yapmak istiyorsun. Üstelik bu yıl senin için son derece önemli ve kritik bir yıl. Koskoca bir yılı kaybetmek ister misin?"

Göğsüm yakıcı bir hisle doldu. Bir an karşımdaki adama nefretle dolduğumu hisseder gibi oldum ama kendimi dizginlemeyi başardım. Tırnaklarımı avuçlarımın içine batırırken, yamuk bir şekilde gülümsedim. Bu çok ruhsuz ve tebessümden oldukça uzak bir hareketti aslında. "Tehdit ediyorsunuz," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Bu demek oluyor ki vazgeçebilirsiniz."

Keskin kaşlarının çatılışını seyrettim. Bana, *uzaydan dünyaya fırlatılmış bir roketmişim* gibi baktıktan sonra kara gözlerini benden uzaklaştırıp yanan ateşe çevirdi. "Küçücük bir kız çocuğuna göre oldukça iddialısın. Bu yaşta bu kadar iddialı olmak senin için çok fazla, ufaklık."

"Bana ufaklık ve küçük kız demekten vazgeçin," dedim sakin bir şekilde. Aslında şu an hiç sakin değildim. Onu sıkıştırdığımı sandığım yerde sıkıştırılan taraf ben oluyordum. Bu çok sinir bozucuydu.

Gözleri yeniden beni bulduğunda, bu kez çok daha kararlı bir ifadeyle baktı yüzüme. "Aslında küçük kız değil, küçücük kız diyorum," dedi düz bir sesle. "Ve değil misin?"

Dişlerimi sıktım. "Değilim."

Kaşları bu kez alayla havaya kalktı; ondan beklenilmeyecek bir hareketti. Yüzündeki takım elbise ciddiyetini bir an olsun ortadan kaldırdı ve bana gerçek yüzüyle baktı. Arkasına saklandığı o maske yırtılmış gibi görünüyordu. "Kaç yaşındasın, Çakıltaşı? On beş? Yoksa on altı mı?"

"On yedi," dedim üstüne basa basa. "Yıl olarak on sekiz yaşıma da girdim sayılır."

Gözlerinde alayın gölgeleri yükseldi, kirpiklerine kadar bulaştı. Dudaklarını tuhaf bir şekle soktu. "Kesinlikle." Başını sallayarak onayladı sözlerini. "Çok büyükmüşsün."

Damarıma basılmış gibi hissettim. "Yaşın olgunlukla bir ilgisi yok," diye çıkıştığımda alay dolu kaşları havada asılı kaldı fakat bakışları ifadesizleşti. "Yaşanılanlar ve hissedilenlerle bir ilgisi var. Yaşıtlarımdan çok daha olgun olduğumu düşünüyorum. Sorumluluklarım var. Belki sizden bile daha olgunumdur."

Derin bir nefes alırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Ne yaşamış olabilirsin ki?" diye sorduğunda duraksadım. Bir an için

yaşadığım hayatın uzun metrajlı film bobini gözlerimin önünde dönmeye başladı. Kulaklarımda sağır eden bir sessizlik büyüdü; etrafımdaki her şey sustu, babam konuşmaya başladı. Hakaretler ediyordu. Bir insanın değil öz kızına, düşmanına bile edemeyeceği hakaretler, düşmanına bile söylemeyeceği kadar ağır sözler havada uçuşuyordu. Babam bağırıyordu. Üstüme yürüyor, gururumu ayaklar altına alırken bir an olsun beni düşünmüyordu. Omuzlarım sızlamaya başladı. Defne bir köşede ağlarken babamın sesi her defasında çok daha yüksek çıkıyordu. Defne'nin göğsüme sığınıp gözyaşlarını kazağıma sildiği gecelerin hesabı bir kitabın sayfalarına sığmayacak kadar fazlaydı. Annem her zaman olduğu gibi susuyordu. Bir savaş alanına çıkıyorduk ve babam tüm silahlarını bize doğrulturken, annem elindeki silahları yere bırakıp kollarını babama açıyordu. Babamdan para isteyemezdim. Genelde kendisi harçlığımızı bir köşeye bırakırdı ama o kadar çok kavga ediliyordu ki, para bırakmadan evden çıkıp gidiyordu. Hoş, onun parasını yemek benim gururuma dokunuyordu. Çalıştığım part time işlerde kendimden oldukça büyük adamlar tarafından gerek sözlü, gerek eyleme dökülmeye çalışan çirkin tacizler aklıma gelince duraksadım.

"Beni duyuyor musun?" Aniden her şey sustuğunda, konuşan kişinin Karan Çakıl olduğunu anladım. Bakışlarım bir süre boşlukta dolandı.

"Hiçbir şey yemeyeceğim," dedim pürüzlü bir sesle. Bakışlarım usul usul yanmakta olan ateşe doğru kaydı. Şu anki en büyük arzum, hissettiğim bu yoğunluğu kâğıtların içine sığdırıp, şu ateşin içine atmaktı. Tüm bu yoğunluk harlanmış ateşin içinde cayır cayır yanarken, çok daha güçlü gözlerle közlenen anılarımı izlemek istiyordum. Ateşin yok ettiği, yanıp küle dönen o iç acıtan anılarımın yok oluşunu izlemek belki biraz içimi soğutuyordu.

İçim daha ne kadar soğuyacaktı?

"Pekâlâ" dedi, anlam veremediğim bir anlayışla. "En azından uyu. Yukarıdaki odalardan bir tanesini kullanabilirsin."

Başımı sallayarak merdivenlere doğru yöneldim. Bu yoğunluk beni öldürecekti. Karnım açtı ama bunu önemseyemeyecek kadar dolu hissediyordum. Üstelik yemek yiyecek olursam bu

adama tekrar yenilmiş gibi hissedecektim kendimi. Merdivenin ikinci basamağına ayağımı yerleştirirken duraksadım; Karan Çakıl'ın gözlerinin ağırlığını sırtımda hissediyordum ama ona bakmaya niyetim yoktu. Bunun yerine gözlerimi adım attığım basamaya diktim ve omuzlarımı dikleştirirken taze bir nefes aldım.

"Siz diktatörsünüz, tehditkârsınız ve tam şu anda ilk vazgeçişinizi yaşadınız. İyi geceler, Karan Bey."

4. BÖLÜM: ASANSÖR

Kaderini karanlık bir gecenin göğsüne yıldızlarla işleyen kadınlar vardı.

Sönen her bir yıldız, bir kadının kaybedişleriyken; kayan her bir yıldız gerçekleşen hayalleriydi.

Bazı kadınlar onlar için güneşin doğmasından ölesiye korkardı.

"Yok artık!" diye bağırdı Büşra şok olmuş gözlerle bana bakarken. "Sen ciddi olamazsın!"

Şakaklarımdaki ağrıyı köşeye itmeye çalıştım. Hoca anlatması gereken konuyu anlatmış, test çözmemiz için tüm sınıfı serbest bırakmıştı. Gerçekten test çözen grup haricinde diğer herkes kendi halinde takılıyordu şu an. Karan Çakıl ben uyandığımda evde yoktu. Muhtemelen o ev onun yaşadığı tek ev değildi. Onun yokluğundan istifade ederek kuruyan okul formamı giyip, bir teşekkür notu bırakma gereği bile duymadan evden ayrılarak okula gelmiştim.

Uyandığımda onu evde bulmamak içimi rahatlatmıştı.

Parmaklarımla sıranın üstünde ritim tutuyordum; hiç olmadığım kadar gergin hissediyordum. Ters ters Büşra'ya baktım. "Daha kaç kez söylemem gerekiyor acaba?" diye sordum sert bir sesle. "Şaka yapıyor gibi bir halim mi var benim, Büşra?"

"Şimdi sen ciddi ciddi Karan Çakıl'ın şirketinde staj yapacaksın yani?" Gözlerini arka arkaya tam tamına üç kez kırpıştırdı. "Oha kızım! Kadere bak!"

Ona, *'Kel Ziya ile kızlar tuvaletinde kırıştırıyorum,'* demiş gibi baktığımda, masum bir yüz ifadesi takınarak koluma yanağını sürttü. "Kızma hemen be... Ee ne zaman başlayacaksın?"

Gözlerimi devirdim. "Tam olarak bilmiyorum." Hemen birkaç sıra ötemde oturan, her şeyin sorumlusu olan yamuk burunlu Damla'ya atabileceğim en düşmancıl bakışı attım. "Ders bittiğinde Ahmet Hoca'nın odasına gideceğim. Öğrenirim o zaman."

Büşra da tıpkı benim gibi Damla'ya pis pis baktı.

"Tüm gece ne yaptınız? Evde tek miydiniz?" diye sorduğunda, koluna kolumla vurarak onu geri ittim ve kaşlarımı çattım. Sırıttı.

"Çeneni kapatacak mısın artık?" diye çemkirdim. "Bana bir oda verdi, ben de zıbardım uyudum. Salak salak düşünceleri at kafandan. Bir hafta boyunca o sorunlu herifle ne yapacağımı düşünüyorum ben!"

Büşra önündeki test kitabının kapağını açarken, "Vay anasını," dedi hayretle. "Tıpkı filmlerde olduğu gibi değil mi sence de? Çok şanslısın!"

"Allah'ım ya!" Başımı geriye atarak Allah'tan sabır diledim. Şu an düşünmem gereken milyon tane şey varken, Büşra'nın romantizm saçmalıklarını dinlemek zorunda kalıyordum resmen. "O çeneni kapat, test çöz!"

"Öf be!" diye çemkirdi. "Seninle de hiçbir şey konuşulmuyor!"

♠

Okul müdürü Ahmet Hoca'yı iki teneffüs boyunca aramıştım ama bulamamıştım. Beden Hocası öğretmenler odasında olduğunu söylemişti. Bir alt katta olan öğretmenler odasına inerken, aklıma Karan'ın şirketinde yapacağım staj gelince anında yüzümü buruşturdum. O adamla anlaşabilmemin imkânı yoktu benim. Öğretmenler odasının kapısını tıklatırken bir yandan da eteğimin

dışında duran gömleği içe doğru kıvırıyordum. Her seferinde dışarıda duran gömleğim yüzünden uyarılmaktan sıkılmıştım, yoksa uyarı almak umurumda değildi. İçeri girdim, oda ıhlamur kokuyordu. Bakışlarım Din Hocasına kaydı, büyük ihtimalle yine hasta olmuştu. İçeride Din Hocası, Kimya Hocası ve okul müdürümüz Ahmet Hoca dışında kimse yoktu. Ahmet Hoca benim geldiğimi görünce elindeki dosyaları masanın üzerine bıraktı ve oturduğu yerde doğrularak bana atabileceği en soğuk bakışı attı.

"Hocam," dedim başımla diğer hocalara selam verdikten hemen sonra. "Size sormam gereken bir şey var."

Ahmet Hoca parmaklarını çıtlattı. "Seni dinliyorum, Merve."

"Staj yapacağım şirketin sahibinin Karan Bey olmasının geçen seferki olayla bir ilgisi olabilir mi?" diye sorduğum anda, Ahmet Hoca'nın yüzünde muzip bir gülümseme oluştu. Din Hocası önündeki ıhlamur fincanıyla ilgileniyor, ara sıra kafasını kaldırıp bize bakıyordu, Kimya Hocası yazılıları okuyordu.

"Evet," dedi rahat bir sesle. "Bir taşla iki kuş. Karan Bey'den de bu şekilde özür dilemiş olacaksın."

Burnumdan sert bir nefes verip yüzümü buruşturarak, "Karan Bey'in şirketinde staj yapmak istemiyorum," dediğimde tüm gözler üzerime çevrildi. "Başka bir yer olmaz mı? Fethiye'de bir sürü otel, restoran, kafe var. Neden bir şirket olmak zorunda ki?"

Bana bomboş gözlerle baktı. "Çünkü ben öyle istiyorum, Merve," dedi aynı gözleri gibi bomboş bir sesle. "Bu bir nevi özür olacak. İki suçunun da cezasını tek bir cezaya pay ettim işte. Sevineceğine..."

"Çok sevindim ya."

"Şşh," dedi Din Hocası ortamın gerildiğini fark edince. Ahmet Hoca bana kötü kötü bakıyordu. "Lütfen, Merve."

Dişlerimi sıkıp başımı salladım. Ahmet Hoca tek kaşını kaldırdı. "Hem sen Karan Çakıl'ın şirketinde staj yapacağını nereden öğrendin?" diye sordu. Dün olanlar tüm tazeliğiyle hafızamın kara perdesine yansıyınca midem burkuldu. "Her neyse. Nereden öğrendiğini kurcalamayacağım." Dolaplara doğru yürüdü, dolaplardan birini açtı ve bir kart çıkartıp bana uzattı. "Yarın sabah bu adrese gideceksin ve stajına başlayacaksın. Altından kalkamaya-

cağın bir şey yaptıracağını zannetmiyorum. Masa başında oturur, telefonlara falan bakarsın."

Parmaklarımın arasına bırakılan karta bakarken, başıma bu belayı açan Damla'nın kafasına kusmak istiyordum. "Evet, çıkabilirsin," dedi Ahmet Hoca. Kafamı kaldırıp ona atabileceğim en boş bakışı attım. Bana düz düz bakarak karşılık verdi. "Çıkabilirsin?" dedi sorar gibi.

Kartı avucumla ezip dişlerimi sıktım ve öğretmenler odasından çıktım. Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi ayaklarımı yere vura vura isyan etmek istiyordum resmen şu an. Sınıftan çantamı alıp koridora çıktığımda Büşra'nın arkamdan geldiğini fark edip adımlarımı yavaşlattım. "Neredeydin?" diye sordu çantasının kulpunu diğer omzuna geçirirken.

"Ahmet denen firavunun yanında."

Büşra kıkırdadı. "Şu şirket konusu, değil mi?"

"Tam üstüne bastın, ayağını çek. Aklıma geldikçe tepemin tası atıyor."

"Altı üstü bir hafta dişini sıkacaksın. Zor değil," dedi gülümseyerek. "Korkma yemez seni Karan abiciğin..."

Sırtıma zehirli bir ok saplanmış gibi kaskatı kesildim. Karan'ın söyledikleri aklıma gelince, "Ne abisi be!" diye çemkirdim kaşlarımı çatarak.

"Değil mi?" Büşra kahkaha atıp önüme doğru geçti ve kollarını açarak tuhaf hareketler yapmaya başladı.

"Kes şunu," dedim yüzümü buruştururken. "Rezil olacağız."

Okuldan çıktığımızda Büşra'nın Sultan Pastanesi'nin önünde dikilen babasına el salladığını görünce adımlarımı ağırlaştırdım. Büşra hızlı adımlarla karşıdan karşıya geçti, aramızdan bir araba geçerken Büşra'nın görüntüsü silikleşti ve araba gözden kaybolduğunda Büşra artık babasının kollarının arasındaydı. Babası Cumhur amca uzun boylu, göbeği olan ama genel olarak bakıldığında zayıf sayılabilecek bir Türk babasıydı. Büşra'yı kollarının arasına çekti, saçlarının üstünü öperken gözlerini yummuştu. Attığım adımların boşluğa düştüğünü, düştüğü boşlukta iz bile bırakamadığını düşündüm. Karnım inanılmaz ağrıyordu şu an. Yavaş adımlarla yanlarına gittiğimde onlara bakmamaya

özen gösterdim. Sultan Pastanesi'nin krem rengindeki koltuklarını izlerken, Cumhur amca, "Merve, nasılsın güzel kızım?" diye sorunca kafamı ona doğru çevirdim. Açık kahverengi gözlerinin içinde her zaman gördüğüm sıcak bir ifade vardı.

"İyiyim, Cumhur amca, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

"Çok şükür, iyiyim ben de." Büşra'yı kolunun altına aldı. "Babanlar falan nasıl? Geçen hafta rastlaştık ama çok konuşamadık, işi vardı babanın."

Farkında olmadan okul eteğimin kumaşını avuçlarımın arasına aldım. "İyiler," diyebildim. Başka söyleyebilecek bir şey bulamamıştım.

Cumhur amca birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra, "Sana içecek bir şeyler ısmarlayayım, bize katılsana," dedi, sesi her zaman olduğu gibi sıcaktı.

"Eve gitsem daha iyi olacak," dedim zorla konuşurken. "Bir dahaki sefere size katılmayı çok isterim."

Yalandı. Onlara katılmak istediğim falan yoktu. Yanlarında durmak bile kalbimi ağrıtıyordu. Büşra'nın ısrarlarına rağmen yanlarından ayrıldım. Attığım her adımda kalbim ölüyordu. Evin olduğu sokağa varana dek kafamı kaldırıp çevreme bakmadım. Kaldırım taşlarını izledim.

Neden alnımıza yazılan kaderi bulaşık teliyle sürterek silemiyorduk?

Eve geldiğimde annem evdeydi. Babam bir yolunu bulup onu kandırmış ve eve dönmesini sağlamış olmalıydı. Umursamadım. Ne o bana ne de ben ona bir şey sorduk. Defne odasında olmalıydı, büyük ihtimalle dün gece nerede kaldığım umurunda bile değildi. Annemin yanından geçip giderken göz ucuyla bana baktığını gördüm ama üstünde durmadım. Odama girip kapıyı kilitledikten sonra sırtımı kapıya yasladım ve kayarak yere oturdum. Dizlerimi karnıma çektim, çenemi dizimin üstüne yasladım ve gözlerimi yumdum. Bu evde yaşamıyordum. Bu evde nefes alamıyordum. Bu evde mutlu değildim. Hiç olmamıştım.

Bu evde olmak, astarı iğne dolu bir elbiseyi üstüme geçirip dans etmek gibiydi.

Ruhum bu eve sığmıyordu.

Akşam yemeğine katılmadım. Benim annem diğer anneler gibi değildi. Yani kapıma dayanıp zorla yemek yemem için ısrar etmiyordu. Tabağımda kalanlar zaten umurunda değildi. Tamam, belki bazılarının istediği tam olarak bu olabilirdi ama benim istediğim bu değildi. Bu benim için bir hayal kırıklığından ibaretti. Bazen kendimi çok önemsiz hissediyordum.

Bazen değil. Her zaman.

Gülümsediğim zamanlardan çok, hayallerimin kırıklarına basıp, kan revan içinde kalan tabanlarımla kendi kalbimin üstünde yürüdüğüm zamanların sayısı fazlaydı. Ben nasıl gülümsendiğini unutmuştum aslında. Nasıl ağlanır, bunu da bilmiyordum. Kendimi bir insanın yapabileceği tüm aktivitelerden soyutlamıştım. Bunu isteyerek ya da farklı biri olma amacıyla falan yapmıyordum. İçimden gelen buydu. Hissetmeden gülmek de, ağlamak da yapaydı bana göre.

Düşünceleri bir kenara itip kendimi banyoya attım. El ve ayak parmaklarımın buruşmasına neden olacak kadar çok suda kalmıştım. Soğuk suyun bedenime dişlerini geçirmesini seviyordum. İfadeden yoksun bir şekilde vanayı kapattım ve su kesilirken saçlarımı omzuma topladım. Islak saçlarım ağırlaşmıştı. Vücudumdan gözyaşı gibi akan su damlalarını izledim. Duş kabininden çıktım ve kenardaki bornozu alıp çıplak vücudumu bornozla sardım.

Ense kökümden sırtıma kadar uzanan kıvamı oldukça deli bir ağrıyla cebelleşiyor olmam zerre umurumda değildi şu an. Ben yarın ne halt yiyeceğimi düşünüyordum. Aynadaki buğuyu avucumla sildim; görüntü berraklaştı, bomboş bir arazi olan yüzümü kaplayan ruhsuz gözlerimle karşılaştım. Aynadaki yansımamı izlerken saçlarımın ucundan çıplak ayaklarıma su damlıyordu. Sanki gözlerimde hasarlarla dolu eski bir duvar vardı; duvara birçok görüntü yansımıştı ve boyası kavlayan duvarın yere dökülen her bir parçasında bir anı gözlerimden intihar ediyordu. Bir an her şey silindi. Karan Çakıl'ın kademsiz gözlerinin yüzüme düşürdüğü o uğursuz, can yakan bakışlarını görür gibi oldum. Sanki kokusu burnuma çalındı. Çikolatayı sevmememe rağmen, ondan gelen ağır çikolata kokusu damağımda acı bir tat bırakıyordu.

Tatlı bir acı. Acı bir çikolata gibi koktuğunu hatırlayınca karnıma bir ağrı saplandı. Aslında kendisi de acı çikolataya benziyordu. Dışı ne kadar güzel görünse de içi acıydı. Bu kanıya nasıl varmıştım hiçbir fikrim yoktu ama o adamın kanının bile siyah aktığını düşünmeye başlamıştım.

"Hâlâ çıkamadın mı o banyodan?" Babamın midemi burkan sesini duyduğumda gözlerimi kırpıştırarak kapıya çevirdim. Hemen kapının arkasında olduğunu biliyordum. Onu göremesem de, kaşlarını çatarak elini beline koyduğundan ve sabırsız bir ifadeyle beni beklediğinden emindim.

"Çıkıyorum birazdan."

"Acele et. Bu evde bir tek sen yaşamıyorsun," diye homurdandığında gözlerimi devirdim. Ayak seslerini duydum, ardından o ayak sesleri yavaşça silindi. Orada olmadığını anladığımda banyodan çıkıp odama geçtim. Sanırım kendime ait, üzerinde hakkım olan tek yer odamdı.

Bornozumla kendimi yatağıma attığımda komodinimin üstündeki telefonun ışığının yanıp söndüğünü gördüm. Genelde telefonu sessizde bırakırdım. Yavaşça komodine doğru uzanıp telefonu aldım ve tuş kilidini kaldırdım. Mesaj gelmişti.

Gönderen: 05x xxx xx xx
Hâlâ uyumadığını biliyorum. Sabah 07.30'u bir dakika geçirirsen sınıfta kalırsın. (23.26)

Kaşlarımı çatmış, telefona öylece bakarken, alnımın üstünde soru işaretleri belirdiğine emindim.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Siz kimsiniz? (23.28)

Gönderen: 05x xxx xx xx
PATRONUN. (23.30)

Karan Çakıl. Kaşlarım daha da çatıldı.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Telefon numaramı nereden buldunuz? (23.32)

Gönderen: 05x xxx xx xx
Emin ol şu an annenin kızlık soyadına kadar her şeyi biliyorum, küçük hanım. Şimdi uyuyacaksın ve bu bir emir değil. (23.36)

Homurdanarak numarasını kaydettim.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ne zaman uyuyacağımı size soracak değilim ve bu gayet de bir emirdi, Karan Bey. İyi geceler. (23.38)

Gönderen: Karan Çakıl
O bir emir değildi ama bu bir emir. HEMEN UYU, ÇAKILTAŞI! (23.40)

Kirpiklerimi ağır ağır kırpıştırarak telefonun ekranına bakarken, bakışlarıma yansıyan boşluğun aksine karnım ve kalbim çok doluydu. Beni sıkıştıran bir histi bu. Onun gibiler mesajlaşmaz diye düşünmüştüm, beni yanılmıştı. Kalbime çöken ağırlığı geri itmek istercesine ayaklandım ve telefonumu şarja takıp, üstümü giyindim. Yorganın altına girip uyumak için gözlerimi sıkıca yumdum ama o problem yine kafamda dikiliyordu. Uyuyabilmek benim için oldukça zordu.

♠

Önümdeki aynaya yüzümü buruşturarak baktım. Henüz saat sabahın altısıydı ama ayaktaydım ve bunun sebebi okula gidecek olmam değildi. Aynaya düşen yansımadaki nefes alan cesetle bakışırken fırçayı ince telli, uzun ve dümdüz olan, çok çabuk birbirine giren iflah olması güç saçlarıma daldırdım. O kadar çok dolanıyordu ki, indirmeyi başardığımda tekrar birbirine girmemesi

için saçlarımı örmek en kolayı olacaktı. Islak saçlarla yattığım için saçlarım tamamen düğümlenmişti, sorun değildi. Kısık bakan, içi iri koyu kahverengi gözlerim, bir de üzerine uykusuzluk binince hafif şişmiş, düz bir çizgi şeklini almıştı. Saçlarımı sonunda aralamayı başarıp bol bir şekilde ördüm ve örgüyü sol omzumun üstüne bıraktım. Ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Asıl sorun da burada başlıyordu bana göre. Hiçbir zaman yaşıtlarım gibi bu tarz şeyleri sorun eden biri olmamıştım, sorun edenleri de pek umursadığım söylenemezdi. Giyecek bir şeyim yok klişesi dilime dokunmazdı, aksine ben içinde rahat hissettiğim her şeyi giyerdim, bunu hiç sorun haline getirmemiştim. Ama bugün durum biraz farklıydı. Birincisi, staj yapacağım yer herhangi bir kafe veya otel değil, bir şirketti; ikincisi, patronum tonton ve anlayışlı bir kafe sahibi değil, karanlığı omuzlarına pelerin diye atmış, sert ve büyüleyici şekilde yakışıklı görünen Karan Çakıl'dı.

Bu gerçek kanımın damarlarımın içinde donup, kristalleşmesine neden oluyordu.

Üstüme siyah balıkçı yaka bir kazak geçirip, hemen altıma da siyah bir jean giydim. Doğru kombinin ne olduğunu bilmediğim için sanırım bildiğim otu otlamak benim için en mantıklısı olacaktı. Spor çantamı tek omzuma atarken komodinin üzerinde şarja takılı duran telefonumu şarjdan çıkarıp ön cebime koydum ve odadan çıktım. Ev çok sessizdi, bunun sebebinin hepsinin derin bir uykuda olması olduğunu biliyordum. Evden çıkarken olabildiğince az gürültü yapmaya özen gösterdim. Ahmet Hoca'nın verdiği adrese ulaşabilmek için binmem gereken otobüs sadece belirli saatlerde duraktan kalkıyordu, durağa doğru yürürken düşündüğüm tek şey bugün başıma gelecek olan şeylerdi.

Allah'tan otobüsü kaçırmamıştım, otobüse bindikten yirmi beş dakika sonra indim ve bir beş dakika kadar yürüdüm. Henüz saat oldukça erken bir saat olduğu içindir mi bilinmez yollar bomboştu, neredeyse hiç araç olmadığı gibi sokakta tek bir kedi, bir köpeğe bile rastlamamıştım. Varış noktam Karan Çakıl'ın turizm şirketinin ana merkeziydi. Yaklaşık on beş ya da yirmi katlı, her yeri buz mavisi kavisli camlar ve parlak metalden ibaret olan

bu iş merkezinin cam kapısının hemen yan tarafında, kristal bir kutunun içinde ÇAKIL HOLDİNG yazıyordu. Kafamı kaldırıp yüksek binanın en tepesine baktım, görüntü bir an için başımın dönmesine neden oldu. Gözlerimi kolumdaki siyah kayışlı saate indirdiğimde, saatin 07.22 olduğunu görünce gözlerim kocaman açıldı. Tamam, geç falan kalmamıştım ama zaman nasıl bu kadar hızlı geçmişti? Dönen cam kapıdan içeri girip metal ve cam lobiye adım attığım anda hemen karşımda, çalışma masasının arkasında duran kızıl saçlı, bakımlı ve oldukça seksi bir kadın bana bakıyordu, göz göze geldiğimiz an sıcak bir ifadeyi yüzüne maske gibi geçirdi ve beyaz dişlerini göstererek tebessüm etti. Duraksayıp yüzüne alık alık baktım, ayağa kalktı ve tebessümü dudaklarından bir an olsun silinmeden beni selamladı. Ona doğru yürürken kendimi çok gergin hissediyordum, elini uzattığında bana uzanan eline kısaca baktım ve kendimi zorlayarak elimi elinin içine koyup onunla el sıkıştım. Onun elini sıkarken gözlerim istemsiz bir şekilde beyaz gömleğinin ilk üç düğmesinin açık olmasından dolayı dışarı fırlayan göğüslerine kaymıştı. Göğüsleri, benim göğüslerimin aksine oldukça dolgundu.

Bu düşünce yanaklarımın ısınmasına neden oldu.

"Merve Karakuyu'ydu, değil mi?"

Saç örgümün bolluğundan istifade ederek yanağıma düşen firari saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Evet," dedim, sesim sakindi.

"Hoş geldiniz." Önündeki beyaz kâğıdı aramıza soktu ve gömleğinin cebindeki siyah pilot kalemi bana uzattı. "Şuraya bir imza atabilir misiniz? Geldiğinize dair."

Açıkçası benimle saygı çerçevesi içinde konuşmuş olması beni hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti. Genelde stajyerler alt kademede görülür, çalışma arkadaşları tarafından ezilirdi. Kızıl saçlı kadının gösterdiği yeri imzalamak için pilot kalemin kapağını açıp kapağı dişlerimin arasına koydum. Kadının bakışlarındaki şaşkınlığı fark ettiğimde gözlerimi kaldırarak ona baktım, gözlerindeki şaşkınlık aniden dağıldı ve gülümsedi. Kaşlarımı kaldırdıktan sonra kâğıdı imzaladım ve pilot kalemi kapattıktan sonra kadına uzatıp tekrar yanağıma düşen o gıcık saçı kulağımın arka-

sına itip boynumu çıtlattım. Kızıl saçlı kadın imzaladığım evrakı kenara koyduktan sonra bana bir kez daha gülümseyerek baktı.

"Hemen şu taraftaki asansörü kullanabilirsiniz. En üst kat, Karan Bey'in odasına uğramanız gerekir. Kendisi on beş dakika önce geldi ve geldiğinizde kendisinin yanına uğramanız gerektiğini bildirdi. Sanırım görev dağılımı yapacak."

İçten içe göz devirme isteğiyle dolup taşarken, kuru bir şekilde, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Adım Seval," dedi kızıl saçlı kadın. "Memnun oldum. Umarım iyi anlaşırız."

Zorlanarak gülümsedim. Gülümsemem her zaman olduğu gibi yüzüme yapıştırılmış ucuz bir çıkartmaya benziyordu. "Memnun oldum. Umarım."

Asansör beni son hızla en üst kata çıkardı. Kapılar iki yana kayarak açıldı ve ben kendimi bir kez daha tamamen beyaz ve camdan oluşan lobide buldum. Burası Karan Çakıl için fazla beyaz değil miydi? Çatık kaşlarla etrafı incelerken yürüdüm. Hemen Karan Çakıl'ın odasının yan tarafında kumral bir kadın oturuyordu ama o kadar meşguldü ki, beni fark etmemişti bile. Karan Çakıl'ın ofisinin kapısını çalarken kalbim bir an içinde bulunduğum gergin durumdan mıdır bilinmez kasıldı ve iki kalp kapakçığını sıkıca birbirine örterek kendini karanlık odasına kapattı.

Ofisin kapısını hafifçe tıklattığım an, "Gir," dedi o ses. Her ne kadar yüzünü göremesem de, siyah meleğin kanat çırparken çıkardığı o sesi duyduğumda mide özsuyum karnımın içinde fokurdadı. Sesi, yakıcı bir güneşe, gözlükle bakmak gibiydi. Güneş bu açıdan siyah görünüyordu ama yakıcılığından hiçbir şey kaybetmiyordu. Çok dikkatli bakarsan gözlüğün siyah camı gözlerinin üstünde eriyebilir, seni tamamen ağma edebilirdi.

İçeri girdim.

Ofis bir kişi için fazla büyüktü ama ikimize dar gelecekmiş gibi hissediyordum. Bir duvar tamamen camdan oluşuyordu, cam duvarın hemen önünde masası vardı ve masasının pahalı taştan olduğu gözle görülür bir gerçekti. Ofisin duvarları koyu gri rengine boyanmıştı ve masası, deri koltuğu, deri kanepelerine kadar her şey siyahtı. Gri duvarlarda siyah renginin çok daha baskın

olduğu ama farklı renkleri de içine alan birçok pahalı tablo vardı, büyük gösterişli bir saat hemen masanın karşısındaki duvarda asılı duruyordu. Siyah deri koltuğu cam duvara doğru dönüktü, bu açıdan bakınca görebildiğim tek şey düzgün kesilmiş saçları ve biçimli ensesiydi. Deri koltuğu yavaşça döndürdü, gece siyahı gözleri gözlerime takıldığı an olduğum yerde duruşumu dikleştirdim. Kravatsız takım elbisesinin ceketi de gömleği de siyah renkteydi, gömleğin ilk iki düğmesi açık duruyordu. Esmer teni parlıyordu. Elbette parlaması mümkün değildi ama bu bahsettiğim parıltı zaten simler veya taşlarla döşenmiş ucuz bir aksesuardan dökülen ışıltıdan ibaret değildi. Bu bir ihtişamın tuvalin üstüne boya olarak dökülüp sanata kurgulanmış haline benziyordu.

"Geç kaldın," dedi ruhsuz bir sesle. Kademsiz gözleri doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Geç kalmadım," dedim rahat bir tavırla. Gözlerim yavaşça bileğimdeki saate kayarken, "Saat henüz... Oha!" diye bağırdım. Saat ne ara 07.45 olmuştu? Kaba çıkışmam yüzünden avucumu ağzımın üstüne örterken irileşmiş gözlerle Karan Çakıl'a baktım. Siyah, biçimli kaşları alayla havaya dikilmiş, fakat zerre yumuşamamış bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"Saat henüz oha? Yeni mi çıktı o?"

"Ben..." Duraksadım ve doğru kelimeleri seçmeye çalıştım. "...buraya geldiğimde saat yediyi yirmi iki geçiyordu. Yani geç kalmadım. Tam sekiz dakika önce şirkete giriş yaptım."

Önündeki pilot kalemi eline aldı, gözleri hâlâ üzerimdeydi. Elindeki pilot kalemi bir kez çevirdikten sonra sol kaşı hafifçe yukarı kalktı. Gözlerine bulaşan ifade tedirgin olmama neden olmuştu. "Geç kaldın," derken sesi resmiydi. "Seni tam 07.30'da görmeliydim. Şirkete giriş saatin beni ilgilendirmiyor."

"Ama bakı..."

"Bahanelerinle ilgilenmiyorum, küçük kız."

Ona düz düz baktım. Aynı şekilde o da bana düz düz bakınca aramızda asırlara konu olacak ama yalnızca birkaç saniye süren gergin bir bakışma geçti. "Karan Bey bana küçük kız demekten ne zaman vazgeçeceksiniz?"

"Büyüdüğünde." Yüzünde zerre duygu değişimi yaşanmadı. Adam sadece nefes alıp veriyordu, ruhu burada değildi sanki.

"Ah!" Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman bana hep küçük kız demek zorunda kalacaksınız. Sonuçta ben büyüdükçe siz de yaşlanacaksınız. Aynı kulvarlarda olmayacağız hiçbir zaman." Ona ters ters baktım. "Tıpkı şu an olduğu gibi. Ama Karan Bey... Önceden de söylediğim gibi, siz yaşlı olabilirsiniz ama ben küçük bir kız değilim."

Siyah gözleri durgun bir suya benzese de, ona attığım taşlar onu bulandırmaya yetmiyordu. Alaycı bakışlarını yüzümde gezdirmeyi sürdürdü. "Sınıf arkadaşının kafasından aşağıya kahve döküp özür dilemek denen şeyin sözlük anlamını dahi bilmeyen küçük bir kız çocuğuna yakışacak şekilde çok gevezesin." Tek kaşını kaldırdı. "Bana bak. Sorunlu bir ergenle uğraşmak istemiyorum. Eğer üniversite hayallerin varsa benimle iyi anlaşmak zorundasın. Hoş, benimle iyi anlaşıp anlaşmaman umurumda değil. Tek istediğim sorun çıkarmaman, velet."

İğneleri vardı. Sessiz görüntüsüne ters düşecek şekilde çok ve ayrıntılı konuşuyordu. Kelimeleri seçerken hiç zorlanmıyor, bir an olsun duraksamadan doğrudan yüzüme ateş ediyordu. Akıcı bir Türkçeye ve güzel bir aksana sahipti. Onu dinlerken ilgimi çeken bana durmadan okuduğu o güçlü meydan değil de konuşurken kullandığı kelimelerin dudaklarından dökülürkenki akıcılığıydı.

"Sorun çıkarmayacağım," diye mırıldandım bana ters düşen bir uysallıkla. "Umarım bu sizin için de geçerlidir. Bu bir haftalık süre içerisinde birbirimizin canını sıkmasak?"

"Uysallaşmaya başladın." Gözlerini kısarak beni inceledi, bir an yüzümde bir şey varmış hissine kapılmama neden olan dikkatli bakışları karnıma ağrı saplanmasına neden olmuştu. "Ayakta dikilmeyi keser misin? Gözüme batıyorsun şu an. Yaşıtlarına göre fazla uzunsun, geç şuraya otur." Çenesiyle hemen karşısındaki L şeklinde duran deri kanepeyi gösterdi. "Dikilme önümde yalı kazığı gibi. Sulak yerlerde büyümüş küçük kız."

Gözlerimi devirerek, "Sen kendi boyuna bak önce," diye homurdandım.

"Bir şey mi dedin?"

Cevap vermeden dediğini yaptım. Bir haftalık süre içerisinde ayıya dayı deme olayını uygulamak zorundaydım. "Çok tuhaf bir

insansınız," diye mırıldandım deri kanepeye yerleşirken. Kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine baktı; duvardaki saatin tik tokları güçlü bir ritimle içeride çarpıyordu. Zamanın hızlı akmasını diledim. Gözlerinin siyahını ezen o düz ifade yüzünün ortasında asılı duruyordu. Bu adamın gözlerinden ziyade, yüzünde siyah bir perde vardı sanki.

"Neyim tuhaf?"

"Her şeyiniz."

Bana boş boş baktı. "Neyimi gördün de her şeyimin tuhaf olduğunu düşünüyorsun?"

"Mesela kurduğunuz cümleler ve görüntünüz... İki farklı insana ait sanki."

Gözlerindeki ifade değişime uğramadı ama bana uzattığı bıçaklardan geçiyormuşum hissi veren bakışlarının yoğunlaştığını fark ettim. "İnsanları görüntüleriyle yargılayan ahmaklardan mısın yani?" diye sordu, sesi sorusunu onaylarcasına sertti. Dudaklarına baktım, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmiş olmasına rağmen dikkat dağıtıcı bir şekilde etli ve dolgundu.

"Ahmak?" Kaşlarımı çatarken yüzüm isteğim dışında buruştu. "Fazla açık sözlüsünüz."

Bakışlarını gözlerimde gezdirirken, "Şu an burada bir fincan kahve olsaydı ve ben senin geçici patronun olmasaydım, o kahveyi kafamdan aşağı boca ederdin." Ellerini göğsünün üzerinde topladı. "Çünkü bana kıl oluyorsun."

"Kesinlikle," diye onayladım onu. Bir an cidden gülümseyeceğini sandım ama dudakları kısaca titredikten sonra eski halini aldı.

"Benden hoşlanmana gerek yok zaten." Sesi ciddileşince, aramızdaki mesafenin katlandığını hissettim. "Aksine, patronlar kıl olunması gereken insanlardır. Seni takdir ediyorum. Ben olsaydım ben de bana kıl olurdum."

Bir an ona diyecek hiçbir şey bulamadım. Bazı insanlar duru su gibiydi, içine taş attığında onları bulandırabilirdin ama bu adam ne duruydu ne de bulanık, daha çok dibinde nelerin seni beklediğini bilmediğin derin bir okyanusa benziyordu. O okyanusun dibinde ayaklarından tutup çekmeyi bekleyen yaratıklar da olabilirdi, çok kıymetli hazineler de.

"Her neyse." Gözlerimi kaçırdım. "Ne yapmam gerekiyor? Daha önce hiç böyle bir ortamda çalışmadığım için tam olarak ne yapacağımı da bilmiyorum yani."

Masasındaki çekmeceyi açtığını duyunca gözlerimi ona çevirdim. Her hareketi asildi adamın. Çekmeceden bir yığın kâğıt çıkardıktan sonra masanın üzerine bıraktı ve siyah gözlerini bana çevirdi. "Bunları Bahar Hanım'ın ofisine götüreceksin. Kendisi şu an burada değil. Ofisi hemen koridorun başında. Bu belgeleri ofise bıraktıktan sonra Tuğçe'nin masasının yanındaki boş masaya yerleşeceksin ve telefonlara bakacaksın. Arayan herkesin isimlerini not almayı unutma."

Duraksadım. "Tuğçe?"

"Kapıdaki kumral sekreterden bahsediyorum." Pilot kalemi gömleğinin üst cebine iliştirdi ve kafasını deri koltuğa yasladı. "Hadi. Hareket et."

Dediklerini yapmam çok uzun sürmemişti ama hareket ederken kendimi diken üstünde hissediyordum. Herhangi bir şeyi devirmekten, yersiz bir sakarlık yapmaktan ölesiye korkuyordum. Bahsettiği sekreterin yanındaki boş masaya yerleşirken kızın gözlerinin üzerimde gezindiğini fark edince bakışlarımı kıza çevirdim. Adının Tuğçe olduğunu bildiğim kız beni görünce tüm dişlerini göstererek genişçe gülümsedi.

"Merhaba," dedi son derece sıcak, sevecen bir sesle. "Yeni stajyersin sen, değil mi?"

Gözlerim kızın ince dudaklarının etrafına taşırarak çektiği dudak kalemine kaydı, ardından gözlerimi tekrar kızın gözlerine çevirdim. "Evet."

"Ah." Daha geniş gülümsedi. "Eminim burası senin için müthiş bir deneyim olacak. Yani ileride iş bulman konusunda bayağı yardımcı olacak türden bir deneyim. Umarım iyi geçer."

"Umarım," diye mırıldandım önümdeki bilgisayarın başlat tuşuna basarken.

"Adın Merve'ydi, değil mi?"

"Evet." Ona bakmadan konuşuyordum. "Senin de Tuğçe'ydi sanırım?"

"Evet." Kızın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum şu an. "Gergin görünüyorsun. Bunun Karan Bey ile bir ilgisi olabilir mi?" diye sorduğunda kafamı aniden ona çevirip ters ters baktım.

"Hayır, ne alaka?"

Kız yüzünü buruşturdu, açık renk kirpikleri kahverengi gözlerinin üstünü örterken derin bir nefes aldı. "Bilirsin. O biraz... Sert bir adam?"

"Oturup patronunun dedikodusunu yapmak yerine işinle ilgilensene sen," diye çıkıştığımda, kızın beyaz sayılabilecek kadar şeffaf olan tenine kan oturdu, yanakları kıpkırmızı kesildi. Hiçbir şey söylemeden önüne döndüğünde dilimi ısırmak istedim ama gözlerimi bilgisayarın ekranından bir an olsun ayırmazken tepki dahi vermedim. Neden böyle ani bir çıkışta bulunmuştum, hiçbir fikrim yoktu ama dönüp kıza kafayı gömmek istemiştim bir an.

♠

Saat akşam yedi sıraları Karan Bey'in ofisinin kapısı açıldı. Göz ucuyla ofisin kapısına baktığımda Karan Bey'in kolunda takım elbisesinin ceketi ile kapıda dikilmiş bana baktığını gördüm. Bir an kademsiz bakışların alanına girdiğim için midir bilinmez, kalbim garip bir endişe duygusuyla kasıldı.

"Bu kadar yeterli," dedi Karan Çakıl, mekanik bir sesle. "Evine gidebilirsin.

Tuğçe'nin yokluğunu yeni fark ediyordum, gideli çok uzun süre olmamıştı muhtemelen. Spor çantamı alıp ayağa kalktığımda onun gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Bu her ne kadar diken üstünde hissetmeme sebebiyet vermiş olsa da önemsememeye çalıştım. Karan Çakıl'ı yok sayarak asansörlere doğru yürüdüm, onun da arkamda ilerlediğini biliyordum. Asansörün metal kapısı kayarak iki yana ayrıldığında asansörün içine girdim ve sırtımı soğuk metal duvara yaslayıp gözlerimi yumdum. Çok değil, birkaç saniye sonra Karan Çakıl benim içinde olduğum büyük metal kutuya ayak basmıştı. Kapı kapandıktan hemen sonra asansör harekete geçti. Kısa bir sarsılma bedenimi titretirken elimi asansörün metal duvarlarının kenarına yerleştirilmiş demir çubuğuna

yerleştirdim ve kendimi sabitledim. Karan Çakıl öylece dikilmiş, bana değil asansörün kapalı duran kapısına bakıyordu ve yalnızca soluk alıp veriyordu. Bildiğin fotosentez yapıyordu.

İnsan vücudunda yalnızca karaciğerin bir bölümünde fotosentez yapılırdı ama konu bu ifadeden yoksun adam olunca insan hayret ediyordu. Resmen bir ağaçtan daha çok fotosentez yaptığını düşünmüştüm. Ya da ben çok düşünüyordum ve kafayı yemeye başlamıştım.

"Bu kadar geç kalman... Ailen açısından sorun yaratmasın?"

Sessizliğe bıçak gibi inen sorusu karnımdaki o ıstırap verici ağrının çoğalmasına neden olmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı. İnsanlarla ailem hakkında konuşmayı hiçbir zaman sevmemiştim. Parmakları demir çubuğu bükmek ister gibi çubuğa bastırırken gözlerimi boşluğa diktim.

"Sorun olmayacaktır," dedim dümdüz bir sesle.

Kaşlarını çattı ama bana bakmadı. Yan yana durduğumuz için onun profilini ona bakmasam da net bir şekilde görebilecek açıdaydım.

"Ailenin staj yaptığından haberi var mı?"

"Yok."

Başka bir şey sormadı, hiçbir şey söylemedi. Yalnızca omzunun üstünden bana baktı. Gözlerinin içine sinen o ifade bir an bana öyle ağır geldi ki, gözlerimi anında gözlerinden uzaklaştırma gereği duydum. Gözlerindeki karanlık duvarın önüne geçmiştim de, o duvar üstüme yıkılmaya başlamıştı sanki.

O duvarın altında kalmaktan korktuğumu fark ettim.

Asansör büyük bir gürültüyle sallanarak durduğunda dengemi kaybedip Karan Çakıl'ın koluna tutundum. Ben onun bir demirden farksız olan kaslı koluna tutunduğumda, başını hafifçe eğerek bana baktı. Aramızdaki boy farkına lanet ederken ben de başımı hafifçe kaldırarak ona bakmıştım. Uzun bir kız olduğumu sandığım zamanlara lanet ettim. Aramızda asırlar sürdüğüne inandığım ama yalnızca birkaç saniyeye sığabilecek kadar kısa bir bakışma geçtiğinde, gözlerimiz bir an olsun birbirlerinden daha farklı bir noktaya kaymadı bile.

"Ne-neler oluyor?"

Bakışlarını gözlerimden çekmeden, yalnızca dudaklarını oynatarak konuştu. "Asansörlerimiz bir süredir arızalıydı."

"Ha?"

"Umarım ailen bu gece de eve gitmemeni sorun etmez. Çünkü şu an ikimizin burada olduğunu fark edip yardıma gelecek tek bir Allah'ın kulu yok. Üstelik burada telefon da çekmiyor."

"Ha?"

Koluna daha sıkı tutunduğumda gözleri bir an kolunu kavrayan elime kaydı, ardından tekrar gözlerime çıkarken kaşları çatıldı. "Küçük bir ayı yavrusuyla konuştuğumu düşünmeye başladım."

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım ama şu an onun söylediklerine kafayı yoracak durumda değildim. Eve gitmemem çok büyük bir sorun teşkil etmezdi ama kapalı yerlerden çok da hoşlandığım söylenemezdi. Ayrıca bu adamla bir gece geçirme düşüncesi beni ürkütmüştü. O her insanı etkileyebilecek kadar güzel bir görüntüye sahip olsa da, çözemediğim o garip kişiliği beni rahatsız ediyordu.

"O-oksijen?" diye sordum kekeleyerek.

Başını geriye doğru atarken gözlerini devirdi. "Ölecek gibi olmadığın sürece nefes alma, Asi Çakıltaşı."

"Haaa?"

Dudağı yukarı doğru kıvrılır gibi oldu ama bu benim hayal gücümden ibaret de olabilirdi. Ve oksijen gitgide azalmaya başladı.

5. BÖLÜM: DART TAHTASI

Tahtanın ortasındaki siyah deliğin tam kalbine saplanan koyu mor ok, duvardaki dart tahtasının yediği darbeyle dizlerinin üzerine düşecekmiş gibi titremesine sebep oldu. Kalbimi bir dart tahtasının ortasındaki siyah deliğe benzetiyordum, o deliğe sayısız ok fırlatılmıştı ama oklar yalnızca ruhumu temsil eden tahtanın farklı yüzeylerine saplanmayı başarabilmişti. Bir gün tahtanın ortasındaki siyah deliğe saplanacak bir okun varlığını düşünmek bile ayak parmaklarımı içeri doğru kıvırma isteğimi tetikliyordu. O okun varlığının gerçekliği değil, yalnızca düşüncesi bile hissettiğim gücün üstüne kara bir gölgenin çökmesine neden oluyordu.

Benim kalbime hiç dokunulmamıştı.

117, 118, 119... ve tam iki dakika! İki dakikadır Karan Çakıl'ın koluna, avucumda gitgide artan bir güçle baskı uygulayarak tutunuyordum. Gözleri hâlâ gözlerimin aynasındaki yansımasını seyrediyordu. Bu zamana dek hep kendi başının çaresine kendim bakmıştım; bunun sebebi ebeveynlerimle çok parlak bir ilişkim olmadığından kaynaklanıyordu sanırım. Ya da ciddi anlamda Tanrı'nın bana biçtiği kumaşın şeklini almıştım. Yapım buydu yani. Bilmiyordum.

Baba kız ilişkimiz olmamıştı hiçbir zaman babamla. Ne beraber parka gitmiştik ne de birlikte vakit geçirmiştik. Geriye dönüp baktığımda yan yana olduğumuz her an, tenimde parmaklarının

çürük izlerinin kaldığı zamanlardı. Küçüklüğümden bu yana hep gergin ve edilen kavgalardan dolayı nefes alınmayan bir ortamda büyüdüğümden kaynaklıydı bu asiliğim sanırım. Babamın birçok kez hem fiziksel hem de duygusal şiddetine maruz kalmıştım. Fiziksel şiddetlerini çok üst seviyelere taşıyamamış olsa da, ruhsal olarak çökmüş bir robottan farkım yoktu. Belli bir yaşa kadar seyrini koruyan şiddet, yaşımın büyüyüp tırnaklarımın dışarı çıkmasıyla azalmış, zamanla yok olup geçmişte boğaz sızlatan bir anıya dönüşmüştü.

Öfkem neyeydi, kimeydi bilmiyordum ama öfkeliydim. Belki de benim öfkem, dindiremediğim kasırgam babama benziyordu. Gözlerim ve öfkemden başka ona benzeyen neyim vardı ki? Yine de içten içe benzeyen tek yanımın dinmeyen öfkem ve aynaya baktığımda tiksindiğim gözlerim olmasından memnundum. Kişilik bakımından onunla çok farklı kaldırımların taşlarını eziyorduk ayağımızın altında. Ben onun gibi olmak istemiyordum.

O benim kahramanım değildi.

Hırçın gözleri tüm düşüncelerimin kayalıklarına tıpkı kabarmış tuzuyla ortalığı birbirine katan karanlık bir dalga gibi çarptığında duraksadım. "Şu an sallanmıyoruz, küçük koala. Kolumu geri alabilir miyim?" diye sordu, sesi durgundu.

Elimi hışımla geri çekerken gözlerim kocaman açıldı. "Pardon."

"Kaslı kollara sahip olmam, kollarımı bir ağacın gövdesine benzetmene neden oldu sanırım."

Karnım utançla kasılırken kaşlarımı çattım ve kollarımı göğsümün üstünde topladım. Gözlerine bakarken savaşa silahsız katılmış bir asker gibi hissediyordum kendimi. "Ağacın gövdesinden çok, ağacın dallarına benziyor."

Kaşları alayla havaya kalktı ama yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. İfadesi sabitti. Omzunun üstünden bana bakmayı sürdürürken, ben de aldığım nefesleri kontrol altında tutmak için çabalıyordum.

"Dikkat et de ağacın dalları bir yerlerini çizmesin, küçük kız," dedi tehditkâr bir sesle. İçerideki oksijenin azaldığını fark ettiğimde spor çantamı yere attım ve sırtımı metal duvara verip olduğum yerde aşağı doğru kayarak yere oturdum. Karan Ça-

kıl'ın düz bakışları üzerimdeydi. Dizleri karnıma çektikten sonra çenemi dizimin üzerine koydum ve kafamı oynatmadan yalnızca gözlerimi kaldırarak Karan Çakıl'a baktım. Kara kıyametleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyor gibi beni inceliyordu. Şu an yüzümdeki en ufak kusuru bile net bir şekilde görebildiğinden adımın Asi Merve olduğu kadar emindim.

"Oksijen yok denecek kadar az," diye söylendim aynı şekilde ona bakmayı sürdürürken. "Az nefes alın, Karan Bey. Burada yaşlı patronumla birlikte ölü bulunmak istemiyorum."

Sol kaşı alayla havaya kalktı ama bu alayın içerisine biraz da sorgu eklemişti. "Yaşlı patronun mu?"

Alt dudağımı üst dudağımın altına aldım ve başımı sallayıp ona atabildiğim en yapmacık masum bakışı attım. "Evet, yaşlı patronum."

"Emin ol, ufaklık..." derken gözlerini benden çekti ve asansörün kapısına çevirdi. Bu açıdan bakıldığında onun yalnızca profilini görebiliyordum. "...henüz ergenliğini atlatamamış küçük bir kız çocuğuyla asansörde ölü bulunmak benim için de çok gurur kırıcı olurdu. Sübyancı olduğumun düşünülmesini istemem."

Gözlerimi devirerek, "Bunun sübyancılıkla ne alakası var?" diye sorduğumda kara kıyametleri omzunun üstünden yüzüme döndü, gözlerimin tam içine baktı.

"Burada nefessiz kalıp, kalp krizi geçirene kadar ne yapmış olabileceğimizi elbette sorgulayacaklar, biliyorsun değil mi?"

Gözlerim şokla irileşti, dudaklarım aralanırken bir an öyle kalakaldım. Karan Çakıl yüzümün aldığı şekle bakarken eğlenmiş gibi görünüyordu. Ardından hiç ummadığım bir şey yaptı ve bir iki adım geri atıp sırtını duvara yasladı. Tıpkı benim gibi sırtını metal duvarda kaydırarak yere oturduğunda aramızda neredeyse bir karışlık bir mesafe vardı ve eli hemen elimin yanında duruyor, parmak uçları parmak uçlarıma değiyordu. Parmak uçlarından parmak uçlarıma akan bu şeyin adı neydi bilmiyordum ama elektriğe tutulmuşum gibi hissettirmişti. Avuçlarımı toprağa sürtme isteğiyle dolup taştım. Kafasını sert bir şekilde metal duvara vurduktan sonra omzunun üstünden bana baktı. Çenesini sol omzunun üzerine koymuştu ve bu açıdan bakılınca tıpkı küçük bir erkek çocuğuna benziyordu.

"Hadi bana bir şeyler anlat," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarken. Nefesinin sıcak ayazı doğrudan yüzümü hedef alıyor, tenimin altındaki kanın uğuldamasına neden oluyordu. "Aksi takdirde oksijensizlikten değil, sıkıntıdan öleceğim. Çok suratsızsın."

Tok bir sese sahipti. Sesindeki tınıydı belki de saçma sapan kelimeleri bile büyülü birer cümleye, ardından ilgi çekici bir metine çevirip önüme seren. Tek kaşımı kaldırdım. "Bana suratsız demeden önce aynaya baktınız mı siz hiç?"

Kademsiz kıyamet karası gözler bir an dudaklarıma kaydı, ardından hemen gözlerime geri tırmandı. Bu hareketi anlamsızca kalbimin hızlanmasına sebep olurken, düşüncelerim, dengesini kaybetmiş sallanan inşaat tuğlaları gibi etrafa saçılıp paramparça olduktan sonra dağıldı.

"Fırsat buldukça aynaya bakıyorum," dedi düz bir sesle. "Ve aynada çok yakışıklı bir adam görüyorum."

"Kendini beğenmiş zengin züppe!" diye bağırdı bilinçaltımda yaşayan, sesini çok nadir zamanlarda bana duyuran diğer Merve.

"Aynada gördüğünüz adamın yakışıklılığından bahsetmediğimi ikimiz de biliyoruz. Bahsettiğim şey yüzünüzde yapay duran şu ifadeniz. Sizle konuşurken sanki bir perdenin arkasındaymışsınız, cevapları bana o perdenin arkasından veriyormuşsunuz gibi hissediyorum."

Kaşlarını çattı ama bu defa tamamen alaydan uzak bir hareketti bu. "İyi bir gözlemcisin, değil mi?" diye sordu, sesi gözlerine bulaşan sertliği onaylayan cinsten katı ve soğuktu.

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktığımda, onun dik bakışları yüzüme saplanan oklar gibi tenime batıyordu. Aramızdaki bir karışlık mesafeye rağmen sanki yüzlerimiz yan yanaydı. Parmak uçlarının terlediğini, parmak uçlarıma baskı yapan ve gitgide artan ıslaklıktan anlayabiliyordum şu an. Parmak uçlarımızın arasındaki mesafenin tamamen kapandığını hissettim.

"İyi bir gözlemci olduğumu söylerler."

"Diyorsun."

"Evet," dedim kaşlarımı çatarak. "Diyorum."

Çatılan kaşlarımın ortasına kaba bir şekilde işaret parmağını bastırdı. Yüzümdeki o sert ifade bir anlığına yerini şaşkınlığa

bırakırken gözlerim irileşti ve iri gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Bücür," diye söylendi. "Canımı sıkıyorsun."

Ağzım beş karış açılırken, parmağı hâlâ iki kaşımın ortasında duruyordu. "Kaşlarını çatma. Erken yaşta kırışacaksın."

"Sen... Yani siz. Bana bücür dediniz!"

Tek kaşını havaya kaldırdı ve boş boş yüzüme baktı. "Değil misin?"

"Sizle yaşım ile alakalı tartışmaktan yoruldum artık!"

"Yalnızca ergenler yaşlarını kafaya takar," dedi. "Küçük olduğunu söylediğimde bunu kaldıramıyorsun, çünkü gerçekten küçüksün."

İki kaşımın ortasında duran parmağını umursamadan kaşlarımı daha fazla çattım, şu anki yakınlığımıza bildiğim tüm küfürleri sıralarken dişlerimi sıktım. "Size daha kaç defa küçük olmadığımı söylemem gerekiyor benim? Küçüklüğün veyahut olgunluğun yaşla bir alakası yok!"

"Kanıtla," dediğinde parmağını bir kez daha kaşlarımın ortasına bastırdı, uyguladığı kuvvet yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım. "Bana olgun olduğunu kanıtla. Şimdi. Burada."

"Nasıl olgun olunur?" diye soruma soruyla karşılık verdikten sonra bana biraz daha yaklaştı ve aramızdaki o küçük mesafeyi de sıfıra indirdi. Acı çikolatayı anımsatan ağır kokusunu soluduğumda, ciğerlerimdeki hava boşlukları cam kırıklarıyla doldu. Uzun, siyah kirpiklerinin koyu renk gölgeleri yanaklarına düşerken, gözlerini kısarak yüzüme bakmayı sürdürdü. Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim. "Bana olgun olduğunu kanıtla, Çakıltaşı."

"Siz..." Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama sanki buna engel olan bir şeyler vardı. Onun akıl almaz çekimine kapılmıştım sanki. "...ne kastediyorsunuz?"

Kaşlarını çatarken, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Ha?"

Bir an afalladım, soluk soluğa kalmıştım. Hızla inip kalkan göğsüme düşen gözleriyle birlikte kavisli siyah kaşları daha da çatıldı. "Şu an ne kastettiğimi düşünüyorsun sen?"

"Siz olgunluğunu kanıtla diyorsunuz ve şu an bana çok yakınsınız." Geri çekilmeye çalıştım. "Ve burası çok havasız. Ve..." Nefes nefese kalmıştım. "Ve... Çekilir misiniz?!"

Duraksadı, yüzündeki perdenin yırtılır gibi olduğunu hissettim. Bana şaşkın şaşkın baktıktan sonra gözlerini hızla kırpıştırıp geri çekildi, sertçe yutkunarak ifadesini toparlamaya çalıştı. Ben hâlâ nefes nefese duvara sinmiş öylece otururken, elim ayağım buz kesmişti ve süt dökmüş kediden farksızdım.

"Bahsettiğim olgunluk..." Duraksadı, gözlerini ileriye dikti. "O tür bir şeyden bahsetmiyordum. Yanlış anladın, velet."

Kalbim göğsümü parçalayacak kadar hızlı atıyordu. Zihnimin duvarlarından şaşkınlık bulaşmış karışık bir telaş, sıvı bir kıvam almış sicim gibi akarken yutkundum. "Burası çok havasız. Ben kapalı yerlerde fazla kalamıyorum," diye mırıldandım konuyu değiştirmek istercesine.

Omzunun üstünden bana baktığında irkildim. "Tuhaf düşüncelere kapılma. Sana saldıracakmışım gibi bakmaktan da vazgeç. Küçük bir kıza göre fazla ahlaksız düşüncelere sahipsin." Bana düz düz baktı. "Küçük bedeninle ilgili hiçbir fantezim yok."

"Ben öyle bir şey düşünmed..."

"Sus." Kaşlarını çattı. "İçinden bu tür şeyler fışkıran o küçük beyninin şeklini o kadar çok görmek istiyorum ki şu an."

Utançtan yanaklarım ısınırken, "Siz çok yakındınız," diyebildim. "Ve burası çok havasız." Gözlerimi kaçırıp bakışlarımı metal duvarlara çevirdim. Bana baktığını hissedebiliyordum.

"Tuhaf düşüncelere sahip olan beyninin suçunu mekânın havasızlığına mı atıyorsun şimdi de?"

Kaşlarımı çattım ama bakışlarımı bir an olsun ona çevirmedim. Aslında aklımda o tür düşünceler yer falan etmemişti ama yakınlığı benim için beklenmedik bir ataktı. Ayrıca onun yüzünü ilk kez o kadar yakından gördüğüm için de heyecanlanmış olabilirdim, akıl alması zor, anlatılması imkânsız bir güzelliğe sahipti. Sanki yüzü simsiyah bir tuvalin üstüne neon renklerle çizilmiş karanlık bir resim gibiydi. Karanlıkta kalmadığı müddetçe neon renkler görünmüyordu.

"Saat kaç?" diye sordum düşüncelerimi bir kenara atabilme umuduyla. Evdekilerin beni merak etmeyeceğini biliyor olsam da, bu sessizliği bozmak zorunda hissetmiştim kendimi.

"23.45," dedi düz bir sesle.

"Oha!" Aniden ona döndüğümde bana tuhaf bir bakış attı. "O kadar oldu mu sahi?"

"Yok, seni kandırıyorum, manyağım ben," dediğinde duraksayıp ona bön bön baktım.

"Karan Bey sabaha kadar burada havasızlıktan ölürüz. Ayrıca burası soğumaya da başladı."

Yanaklarının içini şişirdi ve başını geriye atarak tavana baktı. Uzun kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerinin üzerine serilirken, ona bu kadar dikkatli baktığım için kendimi tokatlamak istiyordum. Âdemelmasının belirgin çıkıntısına kayan gözlerim kısıldı. Esmer teninin altında elmas varmış gibi duruyordu.

"Kim dedi sana evden ceketsiz çık diye?" diye sordu tavana bakarken. "Hem şu gözlerini üstümden çeker misin?" Dudakları her hareket ettiğinde, teninin altında duran bir elması andıran âdemelması da hareket ediyordu.

"Size bakmıyorum ki ben," diye yalan söyledim.

"Bana bakmadığını söylerken bile bana bakıyorsun, Çakıltaşı."

"Hayır." Gözlerimi önüme çevirerek yerde bağdaş kurdum. "Bakın, size bakmıyorum."

"Küçük kızlarla ilgilenmiyorum," dedi alaycı bir sesle. "O yüzden sana bakmayacağım, ufaklık."

Bedenimin bir kısmını ona doğru çevirdim ve kaşlarımı çatarak onun düzgün profiline baktım. "Bana ufaklık, velet, bücür falan demekten vazgeçmediğiniz sürece sizinle anlaşamayacağız, Karan Bey. Ayrıca ne bu, hiç anlamıyorum. Yirmi altı yaşındasınız ama tıpkı bir çocuk gibi durmadan benimle dalga geçiyorsunuz."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra güldü. Bu alay içermiyordu, aksine soğuk bir gülücüktü. Başını havadan indirmeden yavaşça bana doğru çevirdi. "Dedi, küçük kız," diye dalga geçti. "Seninle dalga geçmiyorum. Gerçeklerden bahsediyorum. Küçük olduğunu kabul etmeyecek kadar ufaksın benim gözümde. Yalnızca küçük çocuklar yaşlarının küçük olduğunu kabul etmez."

"Beni tanımıyorsunuz," dedim kara gözlere düz düz bakarken. "Bu yaptığınız yargısız infaz."

Kaşları çatıldı. "Seni tanımamı mı istiyorsun?"

Kelimeler boğazıma dizildi. Kelimelerin arasında saklanan harfler boğazıma kırık uçlarından sarkan bıçakları batırırken,

gözlerimi gözlerinden kaçırmamak için büyük bir gayret gösterdim. Diğer insanlara karşı olan kalıplaşmış tutumumu bu adama karşı sergileyemediğimi fark ettim. Onu en sevdiğim renge benzetiyordum. Kimi pembe, kimi mavi, kimi yeşil, kimi sarıyı severdi. Ben tutup siyahı sevmiştim. Siyahın tüm renkleri yok edebilmek gibi özel bir yeteneği vardı.

"Öyle bir şey söylemedim." Elimi koluma götürüp yavaşça sürterek kolumu ısıtmaya çalıştım. Kazağımın pek işe yaradığı söylenemezdi. "Yalnızca beni tanımadığınızı söyledim. Hepsi bu."

"Çok mu üşüyorsun?" diye sordu bana düz düz bakarken. Başımı sallamakla yetindim. "Bu mevsimde evden ceketsiz çıkarsan böyle olur. İlgilenmiyorum. Donarak öleceksen bile lütfen buradan kurtulduktan sonra öl. Sabaha kadar bir cesetle aynı ortamda bulunmak istemiyorum."

Gözlerim bir an hemen yanındaki takım elbisesinin ceketine kaydı ama ondan istemeye hakkım yoktu, zaten üstündeki gömlek de incecikti. Bakışlarımın farkına mı varmıştı bilmiyordum ama aniden ceketi üstüne geçirip göz ucuyla bana baktı.

"Ailen merak etmez mi gerçekten?" diye sorduğunda, beklemediğim bu soru karşısında kısa süreliğine de olsa afalladım. Şanslıydık ki asansörün içi loş olsa da aydınlık sayılırdı. Garip mavi bir ışık içeriyi belli belirsiz aydınlık tutmaya yarıyordu. Dizlerimi tekrar göğsüme doğru çekerek karnıma yasladım ve ellerimi bacaklarımın etrafına sararak bağladım.

"Etmezler."

"Neden?"

Bakışlarımı ayakkabılarıma çevirdim. Bakışlarını yanağımda hissedebiliyordum ama yok saymayı tercih ettim. İnsanlarla ailem hakkında konuşmayı sevmiyordum. Ben baş başa kalınca kendimle bile konuşmuyordum bu konuyu. Kendimle konuşmayı bile reddediyordum. Zihnimdeki aile kırıntılarını birleştirdiğimde, önüme düşen görüntüde yalnızca benim yüzüm beliriyordu. Aile dendiğinde yanıma annemi, babamı ve Defne'yi ekleyemiyordum her nedense. O bağ denen şey ne yazık ki bizde yoktu.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Seni çok mu sıkıyorlar?" diye sorduğunda, sesindeki merakı solumuştum. Bu beni şaşırttı. Son derece umursamaz bir adam

gibi görünüyordu oysaki. Yalnızca gözlerimi kaldırarak başımı hafifçe çevirip ona baktım. Karan Çakıl. Yalnızca birkaç gün önce tanıdığım, siyaha hükmeden adam. Tüm renklere hükmeden siyah, Karan Çakıl tarafından hükmediliyordu.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordum kısık bir sesle. "Beni çok sıkıyor olsalardı şu an burada bu kadar rahat oturuyor olabilir miydim sizce?"

"Belki de şanslısındır," dediğinde gözlerinde ciddi bir ifade belirdi. "Senin yaşında özgür olmak isteyen bir ton insan var."

Züğürt tesellisi miydi şimdi bu? Ona boş boş baktım.

"Peki ya özgür olmak istemiyorsam?"

Bana boyası akmış bir duvar gibi baktığında kalbimin sızladığını hissettim. Kara kıyametleri yalnızca beni inceledi. Hiçbir şey söylemedi. Çenesi kaskatı görünüyordu, dişlerini sıktığını ise çukurlaşan yanakları ve belirginleşen elmacık kemiklerinden net bir şekilde görebiliyordum.

"Onların ilgisine ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum," dedi ciddiyeti ses tellerine giydirerek. "Karşımda duran küçük kız... Ya da yanımda oturan mı demeliyim? Peki. Asansörde birlikte mahsur kaldığım ve çok fazla nefes alıp oksijen israfı yapan küçük kız. Bence o küçük kız güçlü ve kimsenin ilgisine ihtiyacı yok."

Karan Çakıl beni teselli mi ediyordu? Ne diyeceğimi bilemedim, birkaç saniye yüzünü izledim.

"Teşekkür ederim."

Karan uzun bir süre sessizce durdu. "Gerçekten çok üşüyorsun, değil mi?"

"Biraz."

"Pekâlâ," derken gözlerindeki o sert siyah, yerini kadife dokusuna bıraktı. Usulca bana yaklaştı, irkilsem de geri çekilmedim, yüzüme bakmadan beni kollarının arasına çektiğinde biri kalbime tekme indirmiş gibi irkildim. Beklemediğim bu hareketi karşısında gözlerim şokla açılmıştı, bakışlarımı boşluğa doğrultarak bekledim. Sol eli kolumu tutarken, sağ elini belime sardı ve sırtımı onun kaslı göğsüne yaslamamı sağladı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bir an patlayacağını düşündüm. "Sana ceketi-

mi verirsem ben üşürüm," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Ama ısınmana yardım edemezsem de sen üşürsün ve hasta olursun. Hasta olman umurumda olduğundan değil, Çakıltaşı. Yalnızca... Şirketimde sümükleri akan, hasta küçük bir stajyer görmek istemiyorum."

Göğsü büyük bir dinginlikle yukarı aşağı hareket ederken, beraberinde beni de hareket ettiriyordu. Garip bir huzur, anlam veremediğim bir rahatlama hissi tenimde karıncalanırken sessizce yutkundum. Çenesini saçlarıma bastırdığında bir an biri karnıma tekme atmış gibi hissetsem de bunu ona fark ettirmemeye çalıştım. Yanağımın bir tarafı onun göğsüne yaslı durduğundan, kokusunu çok daha yoğun bir şekilde soluyabiliyordum.

Sıcak, acı çikolata gibi kokuyordu.

"Sakın kollarımda uyuyakalayım deme," dedi sakin bir sesle. Her ne kadar yüzünü göremiyor olsam da, ruhsuz bir şekilde ileriyi izlediğini hissedebiliyordum. "Uyuyacak olursan da o ağzını kapalı tut. Güne salyalı bir gömlekle başlamak istemiyorum."

"Uykum yok. Ayrıca uyurken salya akıtmak gibi bir alışkanlığım da yok."

"Ne kadar çekici bir adamın kollarında olduğunun farkında mısın sen, Çakıltaşı? Belki de salyaların çoktan akmaya başlamıştır."

Sesindeki alayı yakaladığımda yüzümü buruşturdum. "Size karşı herhangi bir ilgim yok, Karan Bey," diye yalan söylediğimde, zihnimin içinde oturmuş uzun tırnaklarını izleyen diğer Merve kıkırdadı. *"O yüzden bütün gece seni düşündük,"* diye fısıldadı alayla. Tabii Karan bunu duymadı.

"Bana ikide bir bey demene gerek yok, ufaklık."

İrkildim, kollarında olmak beni yeterince geriyordu zaten. "Resmiyeti elden bırakmamak en doğrusu. Şu an geçici de olsa benim patronumsunuz."

Çenesini sertçe saçlarıma bastırdığında, kalbim göğsümden ayrılarak boğazıma doğru kaydı. Gözlerimi kırpıştırarak yanağımı yasladığım siyah gömleğe baktım. Gömleği tamamen onun gibi kokuyordu, gözlerimi yavaşça yumdum.

"Adımın sonuna bey eklemene gerek yok."

"Denerim," diye mırıldandım. Tenimin altında kan değil de buzlu su aktığını düşünürdüm; Büşra'nın bana sırnaşmasına katlanamazdım, insanlarla temas halinde olmak beni tedirgin ve rahatsız ederdi. Ama şu an şu halimden o kadar memnundum ki, kendimi olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyordum. Bu his kendimden iğrenmeme neden oldu. Beni yutmadan, hastalıklı bir boyuta ulaşmadan hemen önce bu histen kurtulmam gerektiğini düşündüm. Daha onu tanımıyordum bile.

"Dene o zaman. Hadi," dedi ve tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı. "Adımı söyle."

Şu an gerçekten üşümüyordum. Bunu üşümemem ve hasta olup onun başına dert olmamam için yapıyordu, bunun farkındaydım ama yine de onun kollarında bedenimi ve kalbimi iyi hissettiren bir şeyler vardı.

Eğer baba sıcaklığının ne olduğunu bilseydim, bu kollarda baba sıcaklığı var derdim.

"Karan," diye fısıldadım.

İsmini söylemek dilimin ucunu yaktı. Sıcaklığı uykumu getirmeye başladı.

"Uykun geldi sanırım."

Gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu, sesi bir an için çok şefkatli geldi kulağıma. Sanırım bu bilinçaltımın benim için hazırladığı bir oyundu.

"Uyuyabilirsin, Çakıltaşı."

"Bana neden Çakıltaşı diyorsun ki?" diye sorduğumda derin bir nefes aldı, kabaran geniş göğsü beraberinde beni de havaya kaldırdı.

"İsminin anlamı bu. Ve sana Çakıltaşı demek hoşuma gidiyor."

Bir süre sessizlik oldu. Uzunca bir süredir aynı pozisyonda durduğum için belim ağrımaya başlamıştı ama bunu ona söylemeye niyetim yoktu. Beni mızmız küçük bir kız çocuğu olarak görmesini istemiyordum. Beni durmadan yaşımla vurması çileden çıkmama neden oluyordu.

"Hey," diye mırıldandı, bu sessizliğe uzatılan bir bıçak gibiydi. "Saçlarını neyle yıkıyorsun?"

Kaşlarım hayretle havaya kalktı. "Şampuan?"

"Ciddi ciddi içinden bu tarz şeyler fışkıran beyninin şeklini o kadar çok merak etmeye başladım ki." Sesi bezmiş gibi çıkmıştı. "Şampuan, tamam da nasıl bir şampuan? Markası ne?"

"Düzenli olarak kullandığım bir şampuan yok," diye fısıldadım. "Bir süredir babamın eve getirdiği şampuanı kullanıyorum. Ne oldu ki?"

"Lafı uzatmayı sevmem. Saçlarının kokusunun sakinleştirici bir etkisi var. Bunu sevdim. Eve gidince şampuanının markasını mesaj olarak atıyorsun."

Kalbim kasıldı. "Yine emrediyorsunuz, Karan Bey."

"Karan," diye düzeltti.

"Yine emrediyorsun, Karan," diye fısıldadım. "Ayrıca babamın kullanmam için getirdiği şampuan bir kadın şampuanı. Onu kullanacak değilsin ya?"

"Emretmiyorum ve o şampuanı kullanacağımı söylemedim," dedi tok bir sesle. "Ayrıca sesin hava kaçıran balon gibi çıkıyor. Sanırım birkaç saat uyuman gerek. Benim de uykum var. Çok hareket edip rahatımı bozacak olursan seni boğarım."

Gülmemek için alt dudağımı ısırdım. "Aslında iyi birisin," dediğimde tüm kaslarının gerildiğini hissettim.

"Ben iyi biri değilim." Sesi, sert bir rüzgâr gibi girdi saç diplerimden içeriye.

"Ne yani?" Kaşlarımı kaldırdım. "Kötü biri misin?"

"Hayır," derken sesinde aşılması güç bir mesafe vardı. "Ben kötü biri değilim."

Kaşlarımı çatarken gözlerimin üstüne oturan uykuyu geriye itmeye çalışıyordum. "Anlamıyorum."

"Ben karanlığım."

Kalbim göğsümün içinde iki büklüm oldu. Kafamı kaldırıp ona bakmak istedim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamamıştım.

Karanlık.

Damarımı kesip kanımı akıtan, yattığım kâbusların boğazına sarılan cevaptı bu.

"Olabildiğince az nefes al," diye fısıldadı Karan, ben uykunun kollarına akan kanıma elimi bastırmadan usulca düşerken. "Ufacık bir kızın, bir dinozor gibi solunum yapması beni ürkütüyor."

"İyi uykular," diye fısıldadım. Kollarımı belinden geçirdim ve onun ince beline sıkı sıkı sarıldım. Bu cesaret nereden geliyordu bilmiyordum, şu an için umursamıyordum da. Sırtını, beline dolanmış ellerimi ezmeyecek şekilde metal duvara yasladı ve derin bir nefes aldı.

"İyi uykular, Asi Çakıltaşı."

6. BÖLÜM: SİYAH ÇAKILTAŞI

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Keratase Paris Nutritive Bain Satin 2, kuru ve hassas saçlar için. (08.01)

Bunu yaptığıma inanamıyordum ama beni zorlayan oydu. Sabah yedi sıralarında oradan kurtarılmıştık. Allah'tan güvenlik görevlisi dedem yaşlarında bir adamdı ve herhangi kötü bir düşünceye kapılmamıştı. Ayrıca Karan -hâlâ Karan demek tuhaf geliyordu- birkaç saat dinlenmem için izin vermişti. Şirkete öğlen gidecektim.

Ve evet, yokluğum evde zerre fark edilmemişti.

Eve geldiğimde annem ve babam uyuyordu, Defne ise çoktan okula gitmişti. Karan beni eve bırakmak istese de ben bu fikre sıcak bakmamış ve inatla otobüsle gelmiştim. Kendimi yatağın üstüne bıraktım ve derin bir nefes aldım. Banyo yapmalıydım ama bunu yapmak istemiyordum. Onun ağır kokusu tenime sinmişti. Telefonum komodinin üstünde titreyince yattığım yerden aniden doğruldum ve telefonu avuçlarımın arasına alıp ekran kilidini kaydırarak kaldırdım.

Gönderen: Karan Çakıl

Banyoda o bahsettiğin şampuandan var. Beni mi kandırıyorsun? Bu senin saçların gibi kok-

muyor! Hem bir dakika, bir öğrenci nasıl elli liralık bir şampuan kullanabilir ki? Baban milyoner mi? (08.18)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu:

Gerçekten o şampuanı kullanıyorum. Babam bir giyim mağazasının müdürü ve giyim mağazasında kozmetik ürünleri de satılıyor. (08.21)

Gönderen: Karan Çakıl

Ama bu kokunun o koku ile yakından uzaktan alakası yok. (08.23)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Belki de sana öyle geldi. Her neyse, iyi uykular. (08.25)

Gönderen: Karan Çakıl

Kandırıldığımı düşünüyorum. İyi uykular. (08.27)

♠

"Sen okula gitmedin mi, Merve?" diye sordu annem ben ayaküstü bir şeyler atıştırırken. Onunla göz göze gelmemeye özen göstererek başımı iki yana salladım ve spor çantamı sol omzuma astım.

"Ceza aldım. Staj yapıyorum."

"Ceza mı? Ne cezası?"

"Sınıftan bir kızla kavga ettim," dedim düz bir sesle ve ağzıma içi biberli yeşil zeytinden atıp, eğilip botlarımın bağcıklarını bağladım. "O yüzden kısa bir süreliğine staj yapacağım."

"Neden kavga ediyorsun?"

Baygın gözlerle ona baktım. Beni anlamasını elbette beklemiyordum. Şimdi durumu açıklasam bile büyük ihtimalle suçu yine bende arayacaktı. Bu yüzden açıklama yaparak kelimelerimi tüketmeye gerek yoktu. Gözlerimi devirmekle yetindim."

"Akşam görüşürüz, anne."

"Merve," diye seslendi arkamdan ben kapıya doğru yürürken. "Gel buraya! Konuşacağız!"

"Geç kalıyorum. Akşam konuşalım. Tabii vaktin olursa."

Annemin cevap dahi vermesini beklemeden kapıdan çıktığımda soğuğun yırtıcı pençelerinin tenime indirdiği darbeyle titredim. Boynumu ceketimin yakalarına saklarken etrafa kısa bir bakış attım. Öğlen vakti olmasına rağmen sokak bomboştu. Hızlı adımlarla karşıdan karşıya geçtikten sonra otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Otobüs durağı evime çok uzak bir yerde değildi. Fethiye küçük bir yerdi ve her şey neredeyse yan yana sayılabilecek kadar sıkış tepişti.

"Çakıltaşı." Sesin geldiği yöne baktığımda Karan Çakıl ile göz göze geldim. Siyah Range Rover'ın camından kafasını uzatmış, bana bakıyordu. Her zaman olduğu gibi mükemmel görünüyordu. Şok olmuş gözlerle ona bakarken duraksadım. "Gel."

"Otobüs bekliyorum," dedim düz bir sesle ve gözlerimi kaçırdım.

"Otobüs yakın zamanda gelemeyecek gibi görünüyor. Bir kez daha geç kalırsan neler olur biliyorsun, değil mi?" diye tehdit etti beni. Kara gözler üstümdeydi. Şu an caddede ikimiz ve bir ayakkabı boyacısından başka hiç kimse yoktu.

"Yetişeceğim. Otobüs birazdan burada olur."

Gözlerini devirdi ve kafasını sağ omzunun üstüne düşürdü. Tıpkı bir baş belasıymışım gibi davranması canımı sıkmıştı. *"Hadi ama o çok havalı!"* diye bağırdı içimdeki iflah olmaz ses. Kendi iç sesime gözlerimi devirirken kollarımı göğsümün üstünde topladım ve otobüsümü beklemeye devam ettim.

"Çakıltaşı, sana son defa söylüyorum. Gel. Eğer geç kalırsan olacaklardan ben sorumlu değilim." Tehditkâr gözler bir kez daha beni bulduğunda yanaklarımın içini havayla doldurdum ve başımı iki yana sallayarak pes ettim. Normal şartlarda okuldan atılmak umurumda dahi olmazdı. İnadım inat bir insandım, geri adım atmayı sevmiyordum. Ama... Söz konusu bu lanet herif olunca bedenim benden bağımsız hareket ediyordu. Bu komikti. Kendime acımaya başlamama ramak kalmıştı resmen.

Cipin kapısını açtıktan sonra yoğun kokusunun yayıldığı arabanın ön yolcu koltuğuna yerleştim ve kapıyı çarparak kapattım. Karan Çakıl'ın profilimde dolanan kademsiz bakışlarını hissedebiliyordum ama önemsememeye çalıştım. Sırf onun diline düşmemek için emniyet kemerini bağladıktan sonra sırtımı arabanın koltuğuna yasladım ve omzumun üstünden Karan Çakıl'a baktım.

"Oldu mu?"

Düz düz baktıktan sonra direksiyonu kırdı ve arabayı hareket ettirdi. "Oldu." Sesi ruhsuzdu.

Bir süre sessizlik hâkim oldu. Siyah asfaltlar altımızda akıp giderken onun yoğun kokusunu soludum ve nefes alırken bile boğazından yükselen kara kanat seslerini duydum. Nefes alıp verirken çıkardığı sesler bile hoş gelmişti kulağıma. Kendi düşüncelerime kaşlarımı çattıktan sonra bakışlarımı ön camdaki yoldan ayırmadan derin bir nefes aldım. Aldığım derin nefes onun çikolata kokusunu ciğerlerime aşılamıştı. Dişlerimi sıktım.

"Uykunu alabildin mi?" diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan.

"Uyudum biraz."

"Birazdan kastın ne? Tüm gün uyuklayıp işleri aksatmazsın değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Aksatmayacağım."

"Eve döndüğünde ailenle herhangi bir sorun yaşamadın?" dedi sorar gibi, gözleriyle yolu döverken. Gözlerim siyah saçlarına kaydı. Siyah saçları bir gül yaprağı kadar yumuşak görünüyordu. Elbette bahsettiğim kırmızı ya da beyaz bir gül yaprağı değildi. Kadife siyahı bir gül yaprağından bahsediyordum. Bir an tüm cesaretimi toplayıp onun saçlarına dokunmak istedim ama bu isteğime prangalar vurarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hayır. Herhangi bir sorun yaşanmadı. Yokluğumun farkına bile varmamışlar."

Huzursuzca kıpırdandı ve omzunun üstünden bana baktı. Bakışları yüzüme düşerken nefesim kesilmişti ama bunu ona yansıtmamak için elimden geleni yaptım ve gayet rahat bir ifadeyle ona baktım.

"Ailenin sorunu ne anlamıyorum. Eğer benim bir kızım olsaydı sanırım onun ensesinden hiç düşmezdim. Kız çocukları özeldir."

"Bunu sorun etmiyorum," diye yalan söyledim. İç sesim anında olaya müdahale edip Karan Çakıl'ın duyamayacağı bir tonda çığlık attı. *"Gayet de sorun ediyoruz. Sorun etmekten ciğerimiz çürüdü."*

Siyah ve gür kaşlarını çattı. Alnındaki mavi, yeşil damarlar ince derisinden belirgin bir şekilde fırlamıştı. Bu görüntü nefes kesici ve erkeksiydi. Ah, o gerçekten çok güzel bir adamdı. Bu düşünce beni delirtecekti. "Bana pek inandırıcı gelmedi açıkçası."

"İnanıp inanmamak size kalmış. Ben böyle yaşamaya alıştım ve hiç sorun etmiyorum."

Bana dik dik baktıktan sonra gözüyle yolu kontrol etti. Gerçekten çok iyi araba kullanıyordu. Acaba hiç kötü olduğu bir iş yok mu, diye geçirdim içimden. "Yine sizli bizli konuşmaya başladın, Çakıltaşı. Şirket dışında bana ismimle hitap edebilirsin. Sizli bizli konuşmalardan haz etmiyorum. Hem ben sana siz dedim mi hiç?"

Kaşlarımı çattım. "Yalnızca ağız alışkanlığı. Üzgünüm," diye mırıldandım önüme dönerken. Ah, Allah'ım çok gergin hissediyordum. Siyah bakışları profilimde hissedebiliyordum. Rahatsızca kıpırdandım. "Yola odaklanır mısın?"

Güler gibi bir ses çıkardı ama bu neşeden uzak bir sesti. "Bakışlarım seni rahatsız mı ediyor, ufaklık?"

Kollarımı göğsümün üstünde topladım ve bakışlarımı altımızda kayıp giden siyah asfalttan ayırmadım. "Evet. Yola odaklanmalısın. Trafi..."

"Trafik bilgin söz konusu olunca bir kez sınıfta kalmışlığın var. Bence bu konulara girmeyelim," diye sözümü keserek dalga geçti benimle. Her ne kadar sesi ciddi olsa da, ciddiyet maskesinin altında yatan alayı soluyup ona cins cins baktım.

"Tartışmak istemiyorum."

"Neden? Formdan mı düştün, Çakıltaşı?" diye sorduğunda güzel yüzünün ortasına esaslı bir yumruk indirmek istedim ama bu isteği dizginlemeyi başardım. Şahsen öyle bir şey yapmaya cüret edersem bana ne tür bir işkence uygulardı, bunu yalnızca Allah bilirdi.

"Emin ol burada saatlerce tartışabilirim seninle. Ama keyfim yok."

Karan başını geriye doğru attığında göz ucuyla ona baktım. Âdemelması çıkıntılı bir kavisle gün yüzüne çıkmıştı. Derin bir iç çekti ve kafasını eğerek tekrar yola odaklandı.

"Ne değişik kızsın sen ya," dedi sakin bir sesle.

"Bizi değişik buluyor. Bundan kastı ne? Sor ona," diye mırıldandı içerideki meraklı. Belki de merak eden tek kişi o değildi, ben de merak ediyor olabilirdim. Ama sormayacaktım. Bir an evvel bu yolculuğun son bulmasını istiyordum. Onunla aynı ortamda olmak beni geriyordu. Kötü hissettirmiyordu, kesinlikle. Yalnızca ciddi anlamda geriliyordum.

"Değişik olduğumu düşünmüyorum."

"Gerçekten asi bir kızsın, öyle değil mi?"

"Öyle olduğumu söylerler."

"Kesinlikle öylesin."

Karan Çakıl'ın telefonundan geldiğini düşündüğüm melodi arabanın içinde yankılanmaya başladığında Karan Çakıl kravatsız takımının iç cebindeki cep telefonunu çıkardı ve açıp kulağına götürdü.

"Seni dinliyorum, Sergen?" derken tıpkı sesi gibi gözleri de ruhsuzdu. "Şu an şirkette mi gerçekten?" Siyah biçimli ve gür kaşları çatıldı. Damarları bu kez alnındaki ince deriyi tamamen zorlamaya başlamıştı. Gözlerimi yüzünde gezdirdim.

"Ben yoldayım. Şu an şirkete geliyorum. Onu bir şekilde oradan uzaklaştıramaz mısın?"

Kimden bahsediyordu? Bir kadın? Bu düşünce kalbimi zorladı ve bakışlarımı ön camdan akıp giden yola çevirdim. Bana neydi?

"Sikeyim ya!" diye sesli bir küfür ettiğinde irkildim ve yan gözle ona baktım. Sinirli görünüyordu. "Tamam, geliyorum. Odamdan ayrılmasın."

"Sorun ne?"

"Yok bir şey," dedi kara gözlerini yoldan ayırmadan. Oysa bir şey olduğu gün gibi ortadaydı.

♠

Karan Çakıl ile tekrardan aynı asansöre binmek elbette içimde bilinmedik bir şeylerin uyanmasına neden olmuştu. Başta çekinsem de o bitmek bilmeyen merdivenleri tırmanamayacağıma göre asansörü kullanmak zorundaydım. Yanaklarımın içini havayla doldurdum ve asansör yukarı doğru tırmanırken sırtımı metal duvara yasladım. Bu çok tanıdık bir histi.

"Umarım tekrar burada mahsur kalmayız," dedim gözlerimi kısarak Karan Çakıl'ın ensesine bakarken. Düzgün bir enseye sahipti. Saçlarının tıraşı onu olduğundan çok daha genç göstermişti. Siyah saçları, bronz teni ile ölümüne uyumluydu. Siyahın her bir kıvrımı bu adama dokunmuştu.

"Kalsak bile bu kez sabaha kadar beklemek zorunda kalmayız, Çakıltaşı. Bizi fark ederler."

"Gergin görünüyorsunuz," diye mırıldandım. Şu an şirketteydik. Artık aramızdaki mesafenin katlanma zamanıydı.

"Çünkü gerginim."

"Ani ruh değişimleriniz beni oldukça şaşırtıyor, Karan Bey."

"Asansörün kapıları açılana dek bana Karan diyeceksin. Asansörün kapıları açıldıktan sonra bey diyebilirsin. Şu an herhangi bir resmiyete gerek yok."

Asansör aniden durdu ve kapılar iki yana kayarak açıldı. Alt dudağımı hafifçe ısırdıktan sonra ruhsuz bir şekilde gülümsedim ama sırtı bana dönük olduğu için bunu görememişti.

"Peki, Karan Bey."

Hiçbir şey söylemedi. Beyaz lobiye ulaştığımızda hâlâ önümde yürüyordu. Gözlerimi onun üstünden alamadım. Siyah takımın pantolonu bacaklarını sarmıştı ve gerçekten uzun bacaklara sahipti. İnce belinin aksine geniş omuzları vardı.

Adının Tuğçe olduğunu hatırladığım sekreter kız Karan'ı görünce ayağa kalktı ve onu selamladı. Arkasından gelen beni görünce bir an yüzü düşmüştü ama bozuntuya vermemeye çalışarak zoraki bir şekilde bana da gülümsedi.

İkiyüzlü.

"Hoş geldiniz, Karan Bey."

"Hoş buldum," dedi Karan mesafesini koruyarak. Ofisinin camdan fakat içeriyi göstermeyen kapısına baktıktan sonra göz-

leri tekrar sekreteri buldu. "Sergen bana durumu bildirdi. O içeride mi?"

"Hayır, efendim. Kendilerini içeride tutamadım maalesef. Şirketi geziyorlar."

Karan bana doğru döndüğünde siyah kaşlarının çatılmış olduğunu gördüm. Bu bir kasırganın en şiddetli halinin denize düşüşü gibiydi. Gözlerinden geçen sayısız kelimelerin lügatimde yeri yoktu. Karan kısaca bana baktıktan sonra tekrar Tuğçe'ye döndürdü bakışlarını.

"Benim hakkımda herhangi bir şey sordu mu sana?"

Tuğçe yüzünü buruşturduktan sonra gözlerini kaçırdı. "Her zaman sorduğu o malum soruyu sordu, efendim."

Karan kafasını geriye atarak derin bir iç çekti. Ardından ellerini şakaklarına koydu ve hafifçe ovaladı. "Cidden, ne zaman vazgeçecek?"

"Evlendiğin zaman, eşek sıpası!" diye bağırdı biri arkamda. Ses yaşlı bir bedene sahipti, bunu fark etmiştim. Omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktığımda beyaz saçları ve çizgilerle dolmuş yüzüne rağmen oldukça karizmatik görünen bir adamla burun buruna geldim. Gözleri doğrudan Karan'ın üstündeydi. Üstünde siyah bir takım elbise, elektrik mavisi bir kravat ve elinde destek aldığını düşündüğüm ahşap bir baston vardı. Bastondaki gümüş işlemeler dikkat çekici görünüyordu. Yaşlı adamın gözlerinin biri diğerinden daha kısık bakıyordu ama güzel gözlere sahipti.

"Dede." Karan'ın bezgin sesini duyduğumda bakışlarımı bu kez Karan'a çevirdim. Baygın kara bakışlar yaşlı adamın üzerindeydi. Şu an burada ne döndüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu. Uykumu alamamıştım ve beynim allak bullaktı.

"Dede tabii ya!" dedi yaşlı adam. Sinirliydi. "Bu saatte mi geliyorsun sen şirkete? Sorumsuz eşek sıpası!"

"Allah aşkına yine başlama, dede. Gir, içeride konuşalım."

Yaşlı adam yavaşça bana doğru yaklaştı ve hemen önümde durdu. Gözleri beni kısaca süzdükten sonra bakışlarını benden çekmeden konuştu. "Bu kız kim? Burada çalışan koca memeli, çakma sarışın kokonalara benzemiyor hiç."

"Değil çünkü," dedi Karan net bir sesle. Bir an afallayıp bakışlarımı Karan'a çevirdim. Tuğçe yaşlı adama kötü kötü bakıyordu. Sanırım kendisinden kokona olarak bahsedilmesi pek hoşuna gitmemişti. Ah, tabii bir de koca memeli denmesi vardı...

Yaşlı adam gözlerini üstümden ayırmadan hafifçe gülümsedi. "Len Karan yoksa düşündüğüm şey mi, ha?"

Kaşlarımı çatarak yaşlı adama baktığımda yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Kendine benzerini bulmuş, eşek sıpası!"

"Dede..."

Yaşlı adam Karan'ın konuşmasına müsaade etmeden tekrar atladı. "Tabii seni ziyaret etmeye geldiğimi duyunca buluşmanızı yarım bırakmamak için onu da buraya getirdin, değil mi? Seni çakal! Bir taşla iki kuş tabii, hem çenemi kapatacaktın hem de buluşmanız yarım kalmamış olacaktı. Bu güzel kızcağız için mi ekiyorsun işleri sen bakayım?"

Bana bir tokat atsa bu kadar şaşırmazdım sanırım. Düz düz karşımdaki ihtiyara bakarken ayak bileklerimin bir an için titrediğini hissettim. Burada sekreter olarak çalışmadığım kılığım ve kıyafetimden belli oluyordu. Hiçbir şekilde bu şirkete ait görünmüyordum. Ama nasıl oluyordu da Karan gibi bir adama ait görünebiliyordum, işte orası muammaydı. Adam belki de Alzheimer'dı. Tuğçe'nin şaşkın bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum şu anda.

"Dede..."

Yaşlı adam elini bana uzattı ve yanağımı okşadı. Taş kesilmiştim. İkinci kez Karan'ın sözünü kesti. "Sonunda şartlarımı yerine getirmeye başladın, eşek sıpası. Bahsettiğin arazi senindir."

Ne ara olmuştu, bilmiyordum. Nasıl olmuştu, anlamamıştım. Tek hissettiğim Karan'ın omzuma kayan ve beni kendine doğru çeken eli olmuştu. Yüzüm Karan'ın kaslı ve çikolata kokulu göğsüne gömülürken, ipek gömleği yanağımı usulca okşamıştı. Gözlerim kocaman açıldı. Şaşkınlığım o kadar keskin bir kokuya sahipti ki şişeleyip parfüm olarak satabilirdiniz.

Tüm bu şaşkınlığıma rağmen olduğum yeri sevmiştim.

"Tam üstüne bastın, dede. Birlikte bir şeyler yiyecektik ve Sergen arayıp senin burada olduğunu söyledi. Ben de fırsat bu

fırsat deyip onu seninle tanıştırmak için buraya getirdim. Baksana, o çok güzel, değil mi?"

Göğsümden sürü halinde kapkara kuşların kalktığını hissettim. Karan beni aniden çekiştirince afalladım. Ayaklarım yerden kesilmiş; kaburgalarımdan tutularak yarım metre ileriye sürüklenmiştim. Olanlara anlam veremeyen tarafım boş boş yaşlı adama bakarken, diğer tarafımın alnında anten şeklinde soru işaretleri çıkmıştı.

"Gerçekten çok güzel. Allah sana bağışlasın. Çekiştirmesene kızı, eşek sıpası!"

"Dede hadi gel, ofisimde konuşalım. Özel hayatımı çalışanlarımın yanında konuşmayı sevmiyorum."

"Karan Be..." diye mırıldanacaktım ki uzun parmaklarıyla etimi kıstırdı. Sessizce inledikten sonra kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Gözlerinin içinde büyük harflerle *KONUŞURSAN ÖLÜRSÜN* yazıyordu.

Yaşlı adam hiçbir şey söylemeden ofise girdiğinde ben hâlâ Karan'ın kollarındaydım. Kalbim bir kuş gibi kanat çırpıyor olmasına rağmen yüz ifademden hiçbir şey okunmuyordu. Ruhsuzluğu giydirmiştim yüzüme. Tuğçe'nin zan altında bırakan bakışlarına maruz kalınca gözlerimi kaçırdım. Karan, Tuğçe'ye uyarı dolu bir bakış attıktan sonra yaşlı adamın arkasından ofise girdik.

Yaşlı adam Karan'ın tekerlekli deri koltuğuna oturduktan sonra bastonunu masaya sabitledi ve sırtını koltuğa yasladı. Gözleri koyu kahverengiydi, kesinlikle siyah değildi ama siyaha çok yakın bir renkteydi ve bir tanesi daha kısık bakıyordu. Yine de sanırım Karan gözlerini dedesinden almamıştı. Tek benzerlikleri bir tabloya konu olacak güzellikteki yüzleriydi.

Karan'ın terli eli elimin içine kaydığında kalbim gümbürdedi ve aniden gelen kusma isteğiyle yüzümü buruşturdum. İğrendiğim falan yoktu. Yalnızca hazırlıksız yakalanmıştım ve eli gerçekten çok sıcaktı. Onun görüntüsünün aksine, sıcacık elleri vardı.

Beni çekerek L şeklindeki deri koltuğa oturttu ve hemen yanıma kendisi oturdu. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetliydi. Neden ona uyuyordum, bilmiyordum ama şu an halimden oldukça memnundum. Kendi kendime kaşlarımı çattım.

"Kırk yıl düşünsem senin hayatına bir kızı kabul edeceğin gelmezdi aklıma," diye söze girdi yaşlı adam. Çizgilerle dolu göz çevresi ilgimi çekmişti. Gülümseyince çizgiler çok daha belirginleşiyordu. Ah, yaşanmışlık... Yaşanmışlık gözlerinin etrafındaki çizgilere yuva kurmuştu.

Belki de yaşanmışlık o çizgilerin ta kendisiydi.

Karan hiçbir şey söylemeyince gözleri tekrar beni buldu yaşlı adamın. "Adın ne bakalım?"

Birkaç saniye kendime zaman tanıyarak beynimde bir açık oturum başlattım. Karan Çakıl arazi lafını duyunca bir anda bana sarılmıştı. Sanırım o an istediği bana sarılmak değil, araziye sahip olmaktı. İçten içe kıkırdamak istedim. *Uyanık herif.* Resmen yaşlı adamı kandırıyordu.

"Merve," diye mırıldandım. "Asi Merve."

"Ben de bu eşek sıpasının dedesiyim işte. İsmim Yaşar." Adam bir an duraksadı. "Adım Merve mi dedin sen? Ulen eşek sıpası, yaptın yapacağını!"

Duraksadığımda Karan'ın elimi tutan elinin kasıldığını hissettim. Göz ucuyla ona baktığımda dudakları düz bir çizgi halinde, yüzünde yaşamdan uzak ölü bir ifadeyle dedesine baktığını gördüm.

"Anlamadım?" diye sorduğum an yaşlı adam, yani Yaşar Bey genişçe gülümsedi ve gözlerini Karan'a çevirdi.

"Bu eşek sıpasının siyah çakıl taşları vardı. Küçüklüğünden bu yana hiç vazgeçmedi onlardan. Hâlâ sakladığından adımın Yaşar olduğu kadar eminim. O siyah çakıl taşlarından bir tanesi kaybolsa gece gündüz ağlar ve onu arardı. Bulana dek. Bazen beyaz çakıl taşlarını kendisi siyaha boyardı. Bir gün bir kitapta Merve isminin çakıl taşı demek olduğunu okumuş. O gün ismi Merve olan siyah saçlı, esmer bir kızla evleneceğini söyledi durdu. Onun bir kaçık olduğunu düşünmüştük, psikoloğa bile götürdük. Psikolog bunun gayet normal bir şey olduğunu söylemişti. Sanırım çakıl taşlarına olan bu sevgisi soyadına olan bağlılığından geliyor." Duraksadı, gözlerinde hüzünlü bir ifade belirdi. "Ah, cidden. Tam tarif ettiği kız tipisin."

Daha önce hiç duvara çarpmamıştım. Ama çarpmış olsaydım da sanırım şu anda hissettiklerime yakın bir şey hissederdim. Bir anda bütçesi oldukça pahalı olan Amerikan yapımı bir filmdeki ağır çekimde ilerlemeye başlamıştı zaman. Yaşar Bey'in gözlerine bakarken nefesimin kesildiğini hissettim.

"Evet," diye onayladı Karan karanlık bir sesle. "Aradığım Siyah Çakıltaşı'nı buldum."

7. BÖLÜM: İZLERİN FISILTISI

Gözlerime gömdüğüm tebessümler, ruhumda kendi kendinin boğazını parçalayan çığlıkların annesiydi. Ruhumdaki izlerin fısıltısını duyuyordum.

Derin, tuzlu ve dibinde beni neyin beklediğini bilmediğim bir okyanusun içinde, her seferinde o okyanusun tuzlu suyu ciğerlerimin tüm kıvrımlarına doluşup, kıvrımları dolduruyormuş gibi hissediyordum.

"Senin adına çok sevindim," dedi Yaşar Bey sonunda tekrar konuştuğunda. "Sonunda bir işin ucundan tutmaya başlamışsın, eşek sıpası."

Karan'ın belimi tıpkı kara bir yılan gibi saran kaslı kolu sıkılaştığında, alenen beni tehdit ettiğini bu hareketinden yola çıkarak anlayabilmek çok da zor değildi.

"Evet," dedi.

"Kızın ailesinin haberi var mı?" diye sordu Yaşar Bey. Karan birkaç saniye sessiz kaldıktan hemen sonra elini usulca belimden çekti, büyük ellerini dizlerinin üstünde birbirine kenetledi.

"Henüz ailesinin haberi yok," dedi usta bir tiyatro oyuncusunu aratmayacak şekilde. "Ama en kısa zamanda olacak."

"Sana da bu yakışır. Kızın ailesinden habersiz görüşmek yakışık almaz. En kısa zamanda ailesiyle tanışalım." Yaşlı adam kararlı

gözlerine yayılan şefkati saklamadı, bakışlarını bana doğrultup genişçe tebessüm etti. Tepkisiz bir şekilde adama bakakaldım.

Birkaç saniye kendime düşünmek için zaman tanıdım. Burada neler dönüyordu? Ağzımı açmak istesem de okul hayatımı riske atmaya da hiç niyetim yoktu. Yaşlı bir adamı ayakta uyuttuğu için asıl suçlu olan oydu ayrıca.

"Dede şimdi bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı. Sen neden geldin buraya?"

Yaşar Bey bir süre tip tip torununa baktıktan sonra boğazını temizledi ve sandalyeyi yavaşça döndürerek camdan duvardaki manzarayı izlemeye başladı. Şehir resmen ayaklarımızın altında serili duruyordu. Fethiye'nin Kordon'u her ne kadar şirkete uzak bir konumda da olsa, denizin manzarası buradan bakılınca dibimizdeymiş gibi görünüyordu.

"Seni kontrole geldim. Malum, sen hiç uğramaz oldun." Yaşlı adamın sesinde kırgınlıktan ziyade benim gibi bir kızın anlam veremeyeceği türden bir hüzün oluşmuştu. Yaşının getirisi olan çizgilerin sardığı gözlerini manzaradan bir an olsun çekmedi ama o bakış yüzünden silinmedi.

"Vakit yarattıkça gelmeye çalışıyorum," dedi Karan, sesi soğuktu.

"O zaman hiç vakit yaratamıyorsun."

Karan cevap vermedi, dedesi de üstüne gitmedi. Üçümüz de birkaç dakika sessiz kalıp, -ki ben olayın başından beri sessiz olan taraftım- manzarayı izledik. Sessizliğin bozulacağını Yaşar Bey'in gözlerinin üstüme dönmesiyle birlikte kavradım. Sevecen, sıcacık bir şekilde dudakları yukarı kıvrıldı. Karan'ın aksine gülümseyebiliyordu.

Bu ailede damarlarından katran akan tek kişi Karan mıydı acaba?

"Kaç yaşındasın güzel kızım?"

Beni durmadan yaşımla vuran, yanımdayken kendini sübyancı gibi hisseden bir adamın son yarım saattir sahte sevgilisiydim ve şu an ne cevap vermem gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Yaşımın on yedi –ki çok kısa bir süre sonra on sekiz olacaktı– olduğunu söylemem doğru olur muydu? Belki de kafamdan bir yaş uydurmalıydım.

"On dokuz," diye yalan söyledim. Dişlerimin arasına alarak ısırdığım yanak içlerim sızladı. Bu sevimli ihtiyara yalan söylediğim için vicdan azabı çekecektim ama yapacak bir şey yoktu.

Kaşları çok küçük bir anlığına çatıldı ama yalnızca birkaç saniye sürdü. "Henüz çok küçükmüşsün," dedi. "Karan'ın yaşını sorun etmiyorsun, değil mi? Gerçi çok bir yaş farkı yok aranızda."

On dokuzu küçük bulan, bitmek üzere olan on yedi yaşımı duysa herhâlde Karan'ı yumruk delisi falan yapardı. Karan derin bir nefes aldıktan hemen sonra göz ucuyla bana baktı. Uçsuz bucaksız görünen kara gözlerinde biraz daha yüksekten sallamam gerektiğini ima eden yazılı bir metin belirmişti.

"Karan ile aramızda çok bir yaş farkı yok bana kalırsa. Varsa bile biz sorun etmiyoruz," dedim düz bir sesle. "Hem olgun bir adam her zaman için daha iyidir." Şu an içeride saklanan diğer yüzüm şekilden şekle girse de, ben bir duvardan farksız görünüyordum.

"Haklısın ama erkekler kadınlara göre daha hızlı yaşlanır," dedi Yaşar Bey. "Misal o kırk yaşına geldiğinde sen hâlâ ruhen yirmi altılarında falan olacaksın. Kadınların ruhu genç, düşünceleri olgundur. Erkeklerin ise ruhu yaşlı, düşünceleri çok fazla toy."

Erkeklerin kadınlardan çok daha geç olgunlaştıkları hakkında uzun bir makale okumuştum ve bana oldukça mantıklı gelmişti. Sessiz bir şekilde Yaşar Çakıl'a baktım. Yaşar Çakıl bir anda elini havaya kaldırarak güldü.

"Ah, bu arada!" dedi heyecanla. "Bir süre Fethiye'deyim ben, eşek sıpası! Kayseri'deki işleri Sırrı'ya emanet ettim!"

Karan'a baktım. Beynine bir mermi saplansa, merminin beynine saplanmasına bile bu kadar şok olmazdı. Gözlerini dedesine sabitlemişti, ardından bakışları usulca bana döndü.

Bak bu hiç hayra alamet değildi yalnız.

♠

Birkaç saniye avucumda duran su şişesinin içindeki durgun suyu izledim. Yarısından fazlasını içmiştim. Sorular, çayın çaydanlığın dibine çöküp, koyu rengini suya verdiği gibi önce zihnimi

kendi rengine boyadı, ardından da zihnimin zeminine çöküp dağıldı. Asansörün otomatik kapısı kayarak kapandığında başımı metal duvara yaslayıp Karan'a baktım.

"Beni neden böyle bir yalanın içine sürüklediğinizi sorabilir miyim?"

Beni oradan çıkarırken, dedesine yemeğe çıkacağımız yalanını söylemişti. Yaşlı adamcağız çok mutlu olmuştu resmen.

"Asansördeyken sizli bizli konuşma, bey kuralı sadece şirketin içinde dolanırken geçerli."

Gözlerimi sinirle açıp Karan'a diktim. Benim aksime o kadar rahat, o kadar umursamaz görünüyordu ki aklım almıyordu şu an. Harelerime yayılan ateşi hissettim.

"Resmen yaşlı bir adama yalan söyledim senin yüzünden!"

"Uymasaydın o zaman bana," derken sesi öyle ifadesiz çıkmıştı ki, gerilip ona yumruk atmak istedim. "Seni zorlayan mı oldu?"

"Sen beni tehdit ettin!"

Kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bana garip bir bakış attı. Siyah, kadifeden bir okyanusun yüzeyine yansıyan ay ışığının oluşturduğu yakamoz görüntüsünün çöktüğü gözleri karşısında kendimi savunmasız hissediyordum. Ama yine de kendimden ödün vermemek adına ona dik dik bakmayı sürdürdüm.

"Seni tehdit falan etmedim ben," dedi kuru bir sesle. "Ağzımı açıp sana tek kelime bile etmedim."

"Ağzını açmana gerek mi kaldı? Tutuşundan tehdit akıyordu."

"Bence sen her şeyi sana yapılmış bir tehdit olarak algılıyorsun, velet," dedi sert bir sesle, hemen ardından bakışlarını önüne çevirdi. Bir süre sessiz kalarak onun profilini seyrettim. Düzgün burnu ile kalın üst dudağının ortasında duran çizginin yarattığı çukura bakarken garip hissetmiştim. Sus çizgisi. Onun sus çizgisi çok derindi.

Asansör durdu, kapı kayarak açıldı ve Karan önden, ben onun arkasından asansörden çıkarken tek kelime dahi etmedik. Girişteki sekreter ve hemen çıkış kapısının önündeki güvenlik görevlisi ile kısaca selamlaştı, ardından şirketten çıktık. Karan büyük adımlarla Range Rover'ının olduğu otoparka doğru yürür-

ken ben de tıpkı annesini takip eden bir ördek yavrusu gibi onun arkasından ilerliyordum. Cipin uzaktan kumandası ile kilidi açtı, küçük tık sesinin ardından ışıkları yanıp sönen cipin ön yolcu koltuğunun kapısını açıp bindim.

Karan aracı çalıştırırken, "Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum. Derin bir nefes alıp direksiyonu sağa doğru yavaşça kırdı ve aracı ustaca otoparktan çıkardı. Aracın içindeki ısıtıcı çalışmaya başlamıştı, ayaklarıma yayılan sıcak yavaşça bedenime tırmanırken gözlerimi ön cama sabitledim.

"Bir şeyler yemeye gidiyoruz."

"Zorunda değilim," diye homurdandım. "Benim cezam senin şirketinde staj yapmak olacaktı. Bu değil. Senin ailevi meselelerin beni ilgilendirmiyor. Yaşlı bir adamı kandırmayacağım."

"Kandırdın zaten." Gözlerini yoldan ayırmadan konuştu. "En başta bana uymasaydın o zaman, ufaklık? Artık geri dönüşü yok maalesef. Bana uydun."

"Sana uyduğum falan yoktu. Sen benim hiçbir şey söylememe bile izin vermedin ki!"

"Benden izin isteyecek kadar uysal bir kız olduğunu düşünmüyorum, Çakıltaşı. Aksine. Kafamdan aşağı kahve boşaltırsın diye düşünüyordum ama sen orada bana uydun. Açıkçası bu beni şaşırttı."

"Ben sana uymadım!" diye bağırdığımda omzumun üstünden ona baktım, kaşlarım alnımın üzerine çıkmıştı resmen. Uzun parmaklı elleri direksiyonu çok sıkı kavramıştı, gördüğüm kadarıyla o da tam şu an bana kafa atmak istiyordu.

"Gayet de uydun," dedi gözlerini bana çevirirken. Mühür karası gözlerinin içinde beni suçlayan bir ifade yakalar gibi olunca kaşlarım daha da çatıldı.

"Seninle bunu tartışmayacağım. Stajımın bitmesine yalnızca beş gün kaldı. Beş gün sonra senden kurtuluyorum." Omuz silktim. "Ayrıca o yaşlı adamcağızı kandırdığın için de kendinden utanmalısın. Bir de olgun, yaşını başını almış bir yetişkin olacaksın sen! Beni ezen adama da bakın! Çok komiksin!"

"Kızım az bir sus da motorun soğusun," derken kaşları çatıldı. Hemen önümüzde akmakta olan trafik tam şu an tıkanmıştı.

"Arabaya bindiğimizden beri hiç susmadın. Bu çeneyle evde kalırsın sen, haberin olsun."

"Evlenmeyeceğim ben zaten!" diye bağırdım sinirle.

Sağ kaşı yukarı kalktı. "Niye evlenmeyecekmişsin?" diye sordu, bana tuhaf bir yaratık görmüş gibi bakarken.

"Evlenmek istemediğin için evlenmeyeceğim."

"Evlenmek istememe sebebin ne?" diye sordu, sesi dümdüzdü.

"Evlenmek istememe sebebim, evlenmek istememem."

"O beyninin garip şeklini cidden merak etmeye başladım," dedi alayla.

"Beynimin şekliyle ne gibi bir alıp veremediğin var, anlamıyorum," dedim gözlerimi yavaşça ön cama çevirirken. Asfalt altımızda akıp gidiyordu ama trafik biraz sıkışık olduğundan yavaş ilerliyorduk.

"Bahsini ettiğimiz şeyin varlığından bile şüpheliyim, Çakıltaşı."

Cevap vermedim. Karan Çakıl beni Fethiye'nin gözde mekânlarından biri olan Cafe Park Teras'a getirmişti. Burası Kordon'un hemen karşısında, oldukça yüksek bir kafeydi. Terasın en tepesinde tüm Fethiye ayaklarının altına seriliyordu. Mekânın sahibi şehrin en yüksek binalarından birini kaptığı için şanslı olsa gerekti. Buraya birkaç kez Defne'nin zoruyla geldiğim için mekânı az çok biliyordum ama şu an o kadar gergin hissediyordum ki, manzaranın güzelliğine bir türlü odaklanamamıştım.

Karan en güzel masalardan bir tanesine oturduktan sonra önündeki menüyü karıştırma gereği bile duymadan sırtını konforlu tekli koltuğa yasladı ve ben de hemen karşısındaki koltuğa oturdum. Karan'ı gören benim yaşlarımda olduğunu düşündüğüm temiz giyimli garson çocuk çoktan etrafımızda pervane olmaya başlamıştı bile.

"Karan Bey hoş geldiniz," dedi garson. "Ne alırsınız?"

Karan gözlerini deniz manzarasına çevirdi, temiz havayı ciğerlerine doldururken geniş göğsü ileri doğru şişti. Güneşin yüzeyine ışığını yayıp kendi tenini yansıttığı o durgun deniz, üstüne pırlantalar serpiştirilmiş mavi bir kadife gibi parıldıyordu.

"Sade, sert bir kahve."

Garsonun bakışları bana döndü. "Siz ne alırsınız efendim?"

"Sade kahve," diye mırıldandım.

Karan Çakıl bakıldığında sabah kahvaltısı yapmak yerine şöminenin önünde viskisini yudumlayan adamlara benziyordu. Daha çok alkol adamı gibi görünüyordu.

Bakışlarımı Karan'a sabitlediğimde garson çoktan yanımızdan ayrılmıştı. Karan'ın profilini izlemeyi sürdürdüm. Düzgün burnu bu açıdan bakılınca erkeksi görünüyordu, hoş yüz hatlarına sahipti. Âdemelması sanki boğazını parçalayacakmış gibi belirgin duruyordu.

Gözlerini manzaradan çekmeden, "Gözlerini üzerimden çekecek misin?" diye sordu, sesi sakindi ama daima altında yatan bir alay vardı. Yanaklarım ısınırken gözlerimi onun üzerinden çektim ve önümdeki pahalı, şık görünümlü masaya düşürdüm. Martıların çıkardığı hoş sesleri ve Kordon boyunda dolaşan insanların uğultulu sohbetlerini işitebiliyordum.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi aynı düz sesiyle.

"Ne anlaşması?"

"Dedem Kayseri'ye dönene dek benim sevgilimmiş gibi davranacaksın."

Bir an kalbim göğsümü parçalayacak sandım. Etraftaki uğultu mu artmıştı yoksa kanım damarımın içinde kaynamaya mı başlamıştı? Bakışlarımı masadan uzaklaştırıp ona çevirdim, bana bakıyordu. Kararlı kara gözlerine çöken karanlığın içinde tek bir ışık zerresi bile bulamadım.

Birkaç saniye hızla geçti, saniyelerin okları dakikanın göğsüne saplandı.

"Cevabın nedir?"

Gözlerimi onun gözlerinden uzaklaştırmaya çalışırken, "Böyle bir şey yapmayacağım," dedim düz bir sesle. Diğer Merve zihnimin içinde, *"Aptal!"* diye bağırıyordu.

"Bence yapmalısın," derken gözlerindeki karanlık gitgide genişleyerek gözünün beyazına kadar yayıldı sanki. Gözleri üst üste istiflenmiş kadifeden siyah kumaşlara benziyordu. "Yerinde olsam yapardım. Sonuçta iyi bir üniversiteye gitmek istersin, değil mi?" Alayla güldü. "İyi bir üniversite şu an tam karşında

duran zorba, tehditkâr ve vazgeçmek nedir bilmeyen bu adamın avucunun içinde duruyor."

"Beni tehdit ettiğini kabul ettin sonunda."

Koyu renk gözlerimizin arasında siyah şimşekler çaktıracak kadar yoğun ve tehditkâr bir biçimde bakıyorduk birbirimize. Aniden garson gelip önümüze kahvelerimizi koyunca siyah şimşekler küçük birer elektrik kıvılcımı saçarak yavaşça ortadan kayboldu. Karan Çakıl beyaz fincanını kendine doğru çekerken gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı.

"Sana göre yaptığım, söylediğim her şey tehdit içermiyor mu zaten?"

"Şu an benden yardım dileniyorsun," dedim kendimi beğenmiş bir şekilde. Karan'ın kavisli gür kaşları alayla yukarı kalktı. Etli alt dudağını diliyle ıslatırken mideme yumruk yemişim gibi hissedip bakışlarımı anında gözlerine çevirdim.

"Gerçekten senden yardım dileneceğimi düşünecek kadar aptal olamazsın." Dirseğini masanın üzerine koyup hafifçe masaya abanarak bana doğru eğildi. "Değil mi?" Nefesi yüzüme çarpıyordu, karnımdaki tüm kasların gerildiğini hissettim. Bedenim kaskatı kesilmişti. Yüzüme çarpan nefesi o kadar yakın ve kavurucuydu ki bir an olduğum yere tıpkı bir kazık gibi saplandığımı düşündüm. "Senin tüm hayallerin benim iki parmağımın arasında duruyor. Ya isteğinle bana yardım edersin ya da tüm hayallerinden vazgeçersin." Sesindeki tehlikeyi hissettim. "Karar senin."

Sertçe yutkunup onun kara gözlerinin içine baktım. Kuzguni siyahı gözlerinin içinde mermi kadar yıkıcı ve kararlı bir ifade belirmişti. O an onun yapacağı şeylerin bir sınırının olmadığını fark ettim. *"Bizim zaten hayallerimiz yok. Vazgeçebileceğimiz hiçbir şey yok,"* dedi diğer Merve sessizce. *"Ama yine de kabul et. Bu teklifi kabul et!"*

"Bu yaptığınıza ne derler biliyor musunuz, Karan Bey?" diye sordum, resmiyeti bir anda önümüze duvar gibi örerken.

"Ne derler?"

"Alçaklık derler." Yüzüne tükürür gibi baktım. "Umurumda değil. Elinizden geleni ardınıza koymayın. Kararlarımı yenebileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Yenilmeye hiç niyetim

yok. Beni parmağınızda oynatabileceğinizi falan mı sanıyorsunuz? Unutun bunu! Bir arazi için, bir kızın tüm hayallerini elinden alabileceğinizi düşünmezdim. Buradan bakılınca olgun, aklı başında bir adama benziyorsunuz ama ne yazık ki adamlıktan payınızı henüz alamamışsınız. Size bücür demek isterdim ama bücür olamayacak kadar da kartlaşmışsınız. Ayrıca elimden alabileceğiniz bir hayalim de yok. Hayalleri olmayan bir kızı, hayalleriyle tehdit edemezsiniz. İyi günler!" Hızla ayağa kalktım ve Karan Çakıl'ı masada öylece bırakarak, kendimden emin ve hızlı adımlarla mekânın çıkışına yürüyüp hızla merdivenleri inmeye başladı. Yürürken çarptığım garsonlardan bir özür dahi dilememiştim.

"Aptal adam," diye fısıldadım binadan çıkarken. "Aptal!"

♠

Cebimdeki anahtarı çıkarırken spor çantamı Karan'ın şirketinde unuttuğumu hatırladım ama bu ayrıntıyı önemsemedim. Anahtarı kapının deliğine sokarken içeriden gelen bağırış seslerini duyuyordum ama yüzümde herhangi bir duygu değişimi yaşanmamıştı. Anahtarı çevirmeden hemen önce biraz bekledim. Gözlerimi yumdum.

"Henüz konuşacaklarım bitmedi benim, Dilek Hanım!" diye bağırdı babam. "Eğer benim getirdiğim ekmeği yiyorsanız, benim dediklerim olacak bu evde! Duydun mu lan beni? Kafana sok bunu!"

"Lütfen bağırma! Komşuları başımıza toplayacaksın yine. Hem Defne birazdan gelir eve... Duyarsa çok üzülür. Biliyorsun, hemen etkileniyor," dedi annem ağlıyor gibi konuşarak. Yumduğum gözlerimi yavaşça açarken dudaklarım yukarı kıvrıldı, bomboş gözlerle kapalı duran kapıya baktım. Neden yalnızca Defne'den bahsediyordu? Merve kimdi? Merve bu evin neyiydi? Ah, evet. Merve evin güçlü kızı, Defne kırılgan prensesiydi. Merve'yi ne etkilerdi ki? Merve kırılmazdı.

Merve parçalanırdı.

"Kapat o çeneni, amına koydurtma! Seninle evlendiğim güne binlerce kez lanet olsun!" Babam çıldırmış gibi bağırıyordu.

"Senden çocuk yaptığım güne de lanet olsun! Ablamı dinlemeliydim, senin gibi bir sülükle, bir kan emiciyle evlenmemeliydim. Kızlarını da aynı kendine benzettin!"

"Allah aşkına ben ne yaptım sana, Mehmet? Neden böyle davranıyorsun? Hiçbir şeyine karışmıyorum. O kadınla olan ilişkine bile göz yumuyorum!" Gözlerim şokla kocaman açıldı. "Yeter ki huzurumuzu kaçırma artık. İki yabancı gibi yaşamaya da razıyım ama artık evimde bir parça da olsa huzur istiyorum. Kızımı ağlatmaktan bıkmadın mı?"

Annemin kızı.

Babamın *o kadınla* olan ilişkisi...

Anahtar deliğine soktuğum anahtarı yavaşça geri çektikten sonra kollarım bedenimin iki yanına düştü ve bir süre bomboş gözlerle yüzüme kapalı olan kapıyı izledim.

Ben bu kapının arkasında kalmıştım.

Ben bu kapının arkasında bırakılmıştım.

Bu boğazımda kalan gerçeğin yarattığı o iğrenç duygunun üzerine yutkundum. Bir yanım bu kez gerçekten çuvalladığımı fark etti ve diğer yanım bana yapılan bu büyük haksızlığın balyozunu kalbime vurdu. *"Üzülme,"* dedi diğer Merve usulca. Sesi kırgın çıkmıştı. *"Biz birbirimize yeteriz."*

Arkasında bırakıldığım kapıya sırtımı dönerken kendimi savaştan sağ çıkan tek gazi gibi hissediyordum. Şehit düşememiştim, yaralıydım ve ölmemiştim. Bu yarayı ömrümün sonuna dek taşıyacaktım. Ölseydim, en azından yaralarımı taşıyan bedenim toprağa karışacak, ruhum arınıp ortadan kaybolacaktı. Yine de ölümü daha fazla düşünmemem gerektiğini fark ederek bu karanlık düşünceyi zihnimin düşünmemem gerekenler odasına kapatıp kapıları kilitledim. Biliyordum, bir şeyi düşündüğümde o şeye yoğunlaşıp yönelirdim. İntiharı zayıf bir eylem olarak görüyordum. Düşüncesi beni tatmin etmiyordu.

Güneşin yavaş yavaş ışıklarını silmeye başladığı sokakta yürümeye başladım. Karan'ın söyledikleri zihnimin duvarını yumrukluyordu. Peşinden koşacağım bir hayalim yoktu. Bu gerçek yüzüme ağır bir tokat indirmişti. Yine de okumak zorundaydım, iyi bir Üniversite'ye girmeliydim. O evden tamamen kurtulabilmem için iş güç sahibi olmak zorundaydım. Cebimdeki telefon

titreyip duruyordu ama umursamadan yürümeye devam ediyordum. Sonunda oturabileceğim bir kaldırım taşı bulduğumda etrafı kısaca kolaçan ettim. Evden uzaklaşmıştım. Tümseğe oturduktan sonra cebimdeki telefonu çıkardım ve ekranı kaydırarak tuş kilidini açtım. Tuş kilidini açmamla kırmızı bir konuşma balonu belirdi. Tuhaf tuhaf ekrana bakarken konuşma balonuna tıkladım.

Gönderen: Anonim
Çok yalnızım. (18.29)

Kaşlarımı çatarak kırmızı siyah balonunun içindeki beyaz harflerle döşenmiş olan yazıya bakarken içimde bir şeylerin eğilip büküldüğünü hissettim. Bu uygulamayı telefonuma Büşra indirmişti, anonim kişilerle konuşabileceğimiz bir uygulamaydı ama hiç kullanmamıştım, şu ana dek yazanlara da hiç cevap vermemiştim. Neden bu uygulamayı silmediğimi düşündüm. Cevap yazmak ile yazmamak arasında kalmıştım ama parmaklarım çoktan telefonunun dokunmatik ekranında hareket etmeye başlamıştı bile.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ben de. (18.31)

Gönderen: Anonim
Hiç ölmek istediğin oldu mu? (18.33)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Olmadı. (18.34)

Gönderen: Anonim
Hiç ölümü düşündüğün oldu mu peki? (18.35)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Olacaktı az daha ama düşünmemem gerektiğini bildiğim için düşünmedim. (18.38)

Gönderen: Anonim
Neden düşünmedin? (18.41)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Eğer düşünseydim şu an hayatta olmazdım. (18.43)

Gönderen: Anonim

Kafasına koyduğunu yapanlardan mısın? (18.45)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Evet. Seninle neden mesajlaşıyorum ki ben? Sen de kimsin? (18.47)

Gönderen: Anonim

Ölmek isteyen biri. (18.48)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Zayıf. Yoksa sana korkak mı demeliyim? (18.50)

Gönderen: Anonim

Zayıfım ve korkuyorum. Ölmek istiyorum ama ölmekten çok korkuyorum. (18.53)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Korkak olmana sevindim. Bu bir korkaklıksa eğer, korkak ol. Şu an zayıf olduğunu düşünmüyorum. Eğer zayıf olsaydın şu an nefes alıyor olmazdın. İntihar zayıf ruhların ilacı. (18.56)

Gönderen: Anonim

İlginç birisin. Cinsiyetin ne? (18.58)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

İsmim yazıyor... Merve'nin üniseks bir isim olmadığını düşünüyorum, ama senin ismin yazmıyor. (19.00)

Gönderen: Anonim

Pardon ya. Dikkatsizim biraz, bir de yabancılarla konuşmanın iyi gelebileceğini düşünen o çaresizlerdenim. Endişelenme yani, sapık falan değilim. Aslına bakılacak olursa erkek değilim zaten, hemcinsinim. Yalnızca... Bilirsin işte, pek iyi hissetmiyorum. Eğer bana cevap vermeseydin bir kutu uyku hapı içip sonsuz bir uykuya dalacaktım. Teşekkür ederim yabancı kız. (19.07)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Tuhaf kız. Hoşça kal. (19.09)

Gönderen: Anonim

Eğer sen de benim gibi bir çıkmaza sürüklenecek olursan bana buradan yazabilirsin. Hoşça kal. ☺ (19.11)

Bir süre telefon ekranındaki kırmızı konuşma balonuna baktım, ardından konuşma balonunu kapatıp kafamı kaldırarak gökyüzünü izledim. Bir yanım az önce işletildiğimi söylese de, diğer yanım tuhaf bir kızın varlığına inanmak istiyordu. Oturduğum yerde ne kadar kaldım bilmiyordum. Yavaşça eve doğru yürümeye başladığımda aniden çiselemeye başlayan yağmurun tenime indirdiği yumuşak darbelerle bir anlığına afalladım. Hava bugün iyi görünüyordu oysa. Fethiye böyleydi işte. Gündüzü yaz ise gecesi kıştı. Her ne kadar yağmuru çok seviyor olsam da adımlarımı hızlandırdım. Yağmur altında kalmamam gerekiyordu çünkü muayyen günüme çok az kalmıştı ve o günlerimde normal bir kadının çektiği ağrıdan kat kat daha fazla ağrı çekiyordum. Üşütürsem ağrım ikiye katlanacaktı ve bu kalça kemiğinizin kırılmasıyla hemen hemen eş değer bir ağrıyı bir hafta boyunca kasıklarımda taşımama neden olacaktı.

Biz kadınlar ağrı hamallarıydık.

Evin önüne geldiğimde derin bir nefes alıp verandanın altına girdim. Anahtarı deliğe sokup kapıyı açtıktan sonra içeri girip

etrafı kolaçan ettim. Salona giden koridor karanlıktı. Ayakkabılarımı çıkarıp portmantonun yanındaki ayakkabılığa bıraktım. Saçlarım biraz ıslanmaz ve dağılmıştı, tam odamın kapısını açacaktım ki babamın sesini duydum.

"Neredeydin sen?" Sesi sertti, omzumun üstünden ona baktığımda banyodan yeni çıktığını gördüm. Saçları ıslaktı, teninden gelen sabun kokusunu alabiliyordum. İfadesizliğimi korumaya çalıştım. Annemin söylediği şeyler zihnimin içinde tekrar edip duruyordu. Kaşlarım çatıldı.

Annemi aldatıyordu.

"Hava aldım biraz."

"Üzerinde neden forman yok senin?" diye sordu, kahverengi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Sorgulayıcı kahverengi gözleri o kadar soğuk ve rahatsız edici bakıyordu ki, ona birkaç saniyeden fazla bakamadım.

"Neden beni görmezden gelmeyi denemiyorsun?" diye sorusuna soruyla karşılık verip göz ucuyla tekrar ona baktığımda kaşlarının çatıldığını gördüm. Dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi, çenesi kasıldı.

"Seni görmezden gelmeye çalıştıkça tıpkı bir çöp gibi gözüme batıyorsun," dedi acımasızca. Kabuk bağlamasına bir türlü izin vermedikleri, dikiş atılabilecek deri bırakmadıkları o açık yara hafifçe sızladı. Kelimelerindeki acı tuzu açık yarama basıyordu.

"O zaman sen de yüzünü yıkamayı öğren," diye fısıldadım. Dişlerinin arasından hırlar gibi bir ses çıkardı ama geri basmadım, bana vurmasına asla izin vermeyecektim. Boş bir şekilde güldüm. "Gözüne battığım için üzgünüm," dedim, elim odanın kapısının kulpunda duruyordu. "Bu evde daha ne kadar görünmez olabilirim inan ben de bilmiyorum."

"Ukala."

Tam kapımı açacaktım ki eli boşta duran bileğimi sıkıca kavradı ve hiç de yumuşak olmayan bir şekilde sertçe beni kendine doğru çevirdi. Sıkarak çevirdiği bileğimdeki kemik sızlarken kaşlarımı çatarak, buz gibi bakan gözlerimi babama çevirdim. Babam ise benim aksime gözlerinden ateşler saçarak gözlerimin içine bakıyor, âdeta gözlerinden püsküren irinli nefreti üzerime akıtıyordu.

"Sana bir şey sordum değil mi ben?" diye bağırdı, ağzından saçılan tükürükler yüzümü ıslattı. "Neredeydin ve neden okul forman üzerinde değil senin?"

"Bana şu an bir şey değil, iki şey sordun," dedim ruhsuz gözlerle. "Ayrıca ne bu ilgili baba tavırları ya? Hiç sana göre değil!"

Bileğimi biraz daha sıkarak bedenimi tamamen ona çevirmemi sağladı. Midem tanıdık bir duyguyla tepetaklak geldi. "Bırak," dedim dişlerimin arasından. "Bırak bileğimi!"

Gözlerinde karanlık bir ifade büyüdü. "Dün gece eve gelmediğinin farkındayım," dedi zehirli bir sesle. "Ne boklar yediğin konusunda hiçbir fikrim yok, ama eğer benim şerefime laf getirtecek olursan ölümün benim ellerimden olur."

Dudaklarım alaycı bir kıvrımla şekillendi. Ona ruhsuz, duygudan uzak, küçümseyici bir şekilde gülümsediğimde hâlâ göz gözeydik. Beni neyle vurmaya çalıştığını, neyle itham ettiğini anlayabilmiştim.

"Olmayan bir şeye laf getirebilmem mümkün değil," dedim tanımlanması imkânsız derecede soğuk bir sesle. Aramızda bir soluğa sığdırılamayacak kadar kısa bir bakışma geçti, havaya yükselen elini gördüm, ardından o elin büyük avucu hızla yanağıma çarptı. Yanağımdan kulağıma, boynuma doğru akan sızıyı, sıcaklığı hissettim. Bu sıcaklık baba sıcaklığı değildi. Koridorda çınlayan şakıma sesi benim yanaklarıma mühürlediği parmak izlerinin çaresizlik dolu iniltisinden beslenmişti. Kafam sağ tarafıma doğru savrulurken sol yanağım tamamen uyuştu, karıncalandı. Birkaç saniye o şekilde bekledim. Zaman donmuştu sanki. Akrep, yelkovanın boynuna kıskacını geçirmiş, zehrini yavaş yavaş saniyelerin arasına akıtıyordu.

Şu an acıyı çeken yanağım değil, kalbimdi.

Geçmiş zihnimde ateş aldı.

"Edepsiz köpek!" diye bağırdı babam.

"Sus," dedim ona bakmadan.

Babam elini bir kez daha havaya kaldırdığında, havadaki elini tutup ittim. Bana şok olmuş gözlerle bakarken dudakları aralandı, ona öyle ruhsuz gözlerle baktım ki, gözlerine düşen yansımam beni bile ürkütmüştü. "Merve," dedi dişlerinin arasından.

"Sus," dedim tekrardan. "Bana Merve deme. Bana hiçbir şey deme. Şu saniyeden itibaren biz seninle yalnızca kanları birbirine uyuşan iki yabancıyız."

Onu itip kapıya fırladım. Ceketimi dahi almadan botlarımı giyip evden çıkarken kapıyı çarpmıştım. Dışarıda bardaktan boşalırcasına yağmaya başlayan yağmurun altında hızlı adımlarla yürürken, kafamın içindeki sesler o kadar fazlaydı ki, beynimi kaldırım taşlarına vurarak parçalamak, dağıtmak istiyordum. Bu bana ilk vuruşu değildi. Ama artık vurmasına izin veremezdim, kendimi savunmayı öğrenmiştim ama öyle bir anda sıkıştırmıştı ki, savunmasız kalmıştım. Ayağımı vuran botlarımın tabanları topuklarımı acıtıyordu. Kollarımı birbirine sardım, bedenimi dışarıdaki her şeyden korumak istiyormuşum gibi kendi kendime sığındım.

Kanım aksın istiyordum. Damarımda ona ait ne kadar kan varsa hepsi aksın, yağmurla birlikte ızgaraların arasından sızarak yeraltına karışsın istiyordum. Bedenimde ona ait hiçbir şey kalmasın istiyordum. Yeryüzünden silinmek istiyordum. Çaresizdim.

Zinciri atmış bir bisiklet pedalını çevirip duruyordum.

Karan'ı görmek istiyordum.

Onu görmeye ihtiyacım vardı.

Yağmurun altında yürürken çoktan sırılsıklam olmuştum. Attığım her adım sarsaktı. Yağmur görüşümü puslandırmıştı, sokak lambaları o kadar fersiz yanıyordu ki, sanki cehennem dünyanın üstüne kurulmuştu. Mevsimini kaybetmiş bir rüzgâr gibiydim. Hangi ayın hangi gecesine tutunup, hangi kaldırım taşında yürüyen kadının yüzüne vurmuştum bilmiyordum. Hangi yaprağı dalından koparmıştım? Hangi kâğıdı uçurmuştum sokak sokak farklı yerlere? Yağmur tenimi yağmalıyordu, ayaklarım artık sanki benden bağımsızmış gibi hareket ediyordu. Yürüdüğüm sokak bomboştu. Sokağın hemen ortasındaki terk edilmiş ve sırılsıklam olduğundan rengini kaybetmiş banka oturduğumda ayaklarım biraz olsun rahatlamıştı. Belki ağlayabilsem şu boğazıma oturan yumruyu en azından yutabilirdim ama ağlayamıyordum da.

Ağlayamamak, ağlamaktan çok daha kötüydü.

"Hep yalnızdım," diye fısıldadım yağmurun hırçın damlaları yüzümden sicimle inerken. Ağzımı açtığımdan dolayı bazı damlalar kayarak ağzımın içine girmişti. Bu beni rahatsız etmedi. Gökyüzünün gözyaşları beni temizlerdi belki. "Hiçbir zaman beni kabul etmediniz. Beni de çocuğunuz olarak görmediniz. Ben hep yalnızdım. Beni siz yalnız bıraktınız."

Derin bir nefes aldım ve toprağa düşüp yayılan, toprağa karışan yağmurun cesedinin kokusunu ciğerlerime doldurdum. Gururum incinmişti.

Bu kırılmaktan çok öteydi artık. Bu parçalanmaktı.

"Siz beni kırmadınız," dedim boğazım düğüm düğüm olurken. "Siz beni parçaladınız. Bu ikisi çok farklı şeyler. Keşke kırsaydınız."

Pantolonumun cebindeki telefon üst üste iki kez titredi. Yağmura aldırış etmeden telefonu cebimden çıkardıktan sonra tuş kilidini kaldırdım ve diğer elimle telefonumun üstünü örterek ekrana baktım.

Gönderen: Anonim

Son konuşmamızdan bu yana yalnızca birkaç saat geçti ve ben tıpkı bir aptal gibi hâlâ bana yazarsın diye bekliyorum. Çıldırmış olmalıyım. (23.04)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Şu an konuşabilecek durumda değilim. Üzgünüm. (23.06)

Gönderen: Anonim

Hey! Neyin var? (23.07)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Şu an kör edecek cinsten bir yağmurun altında, ıslak bir bakın üzerinde oturuyorum ve neyin var sorusuna cevap veriyorum. Hiç kimsem yok. (23.10)

Gönderen: Anonim

Ortak yönlerimiz çok desene. Her neyse, senin derdin ne? Ciğerlerini iflas ettirip geç yaşta tahtalıköyü boylamak falan mı? Her neyse, güvenebileceğin kimse var mı? (23.12)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Sen benimle dalga falan mı geçiyorsun? Güvenebileceğin kimse var mı dedi ya... Neyse, unut gitsin. İyi geceler. (23.14)

Gönderen: Anonim

Aptal! Seni önemsiyorum şu an, farkında mısın? Hadi aç rehberini ve bak. Sana yardımı dokunabilecek biri mutlaka vardır. (23.16)

Telefona boş boş bakarken, "Beni tanımıyorsun bile," diye fısıldadım. Diğer Merve, bir anlığına birinin beni önemsemesi düşüncesiyle mutlu olurken, fısıldadığım gerçek omuzlarına öyle sert indi ki, sesi kesildi. Yalnızca bana burukça baktı. Birkaç saniye yağmurun altında öylece düşündüm, gerçekten güvenebileceğim hiç kimsem mi yoktu benim? Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kızın dediğini yapıp telefon rehberime girdim. Annem, babam, Büşra ve Defne üçü alt alta duruyordu. Onları eleyerek ekranı kaydırmayı sürdürdüm. Aslında Büşra'yı arasam beni evine alırdı ama gecenin bu saatinde ailesinin gözünde bu duruma düşmek istemiyordum.

Karan Çakıl yazısının üstünde duran parmaklarım kasıldı. Adının yazılı olduğu ıslak, buğulu cama dokunurken sanki ona dokunuyormuşum gibi garip bir his göğsümü sardı. Bu his beni korkuttu ama kısa süreli dikkatimi dağıtmayı başardı, hissettiğim burukluğu birkaç saniyeliğine de olsa görmezden gelebildim. Bir süre sonra o büyük acı garip bir hızla dağılarak usulca toplandığı yeri terk etti. Karan Çakıl'ın ismi bile güven vericiydi.

Gölgesinde saklanabileceğin bir karanlık vardı. Onun karanlığında seni hiç kimse bulamazdı. Ona hiç düşünmeden sı-

ğınabilirdim ama bunun herhangi bir sebebi yoktu. Kendime bile mantıklı bir açıklamam yoktu. Hangi cesaretle yapmıştım bilmiyordum ama parmağım güven verici ismin yanındaki arama tuşuna dokundu ve telefonu ıslanan saçlarımın arasına sokarak kulağıma yasladım.

İkinci çalışta açıldı.

"Çakıltaşı?"

"Benim." Sesimi bir fısıltıdan daha fazla yükseltmeye cesaretim yoktu.

"Sorun ne?" Sesindeki yumuşak ve sorgulayıcı tınıyı işittiğimde hıçkırmak istedim. Sesini ilk kez telefonda duyuyordum, telefondaki erkeksi tok sesi beni allak bullak etmişti. Tüm o kötü düşünceler kâğıdın üstüne düşen uçan mürekkep gibi özelliğini yitirerek kâğıdın üstünden silinip gitti.

"Cumhuriyet Mahallesi," dedim zorla yutkunarak. "Abdi İpekçi Caddesi, Cahit Ünal yolundayım. Beni... Alabilir misin?"

Hiçbir şey söylemeden telefonumu suratıma kapattığında telefon hâlâ kulağımda asılı duruyordu. Yağmur hızını arttırdı, tamamen sırılsıklam olmuştum ve artık titriyordum. Yavaşça banktan kalkıp kaldırımda yürümeye başladım. Hemen sol tarafımda insanların yürüyüş yaptığı küçük bir orman vardı. Kollarım iki yana düştü, telefonu avucumda sıkıca kavradım ve atabildiğim en minik adımları atarak yavaşça yürümeye başladım. Ama bacaklarımdaki dermanın dizlerimi terk ettiğini fark ettiğimde kaldırım taşına çöktüm ve içimden elliye kadar sayarak boşluğu izlemeyi sürdürdüm. Bir ile elli arasındaki o sayılar benim bu kâbustan uyanırken geçtiğim karanlık yolları döşeyen taşlar olacaktı. Ben birazdan bu kâbustan uyanacaktım, telefonumun alarmı birazdan çalmaya başlardı. Okula gidecektim. Sahi... Neden hâlâ çalmamıştı alarm?

Siyah Range Rover köşeyi döndüğünde cipin tekerlekleri yağmur suyunu sıçratarak tuhaf sesler çıkardı. Bomboş gözlerimi kaldırıp araca baktığımda siyah filmli camların arkasından bana bakan adamın keskin kuzguni karası gözlerinin ağırlığını bedenimde hissedebilmiştim. Karan aracın kapısını açtı ve içinden oldukça seri bir hareketle çıktı. Uzun, çevik bacaklarının hareketini

izledim, yüzündeki yıkılmaz ifade dağılmadı, uzun bacakları sayesinde üç adımda yanımda bitmişti. Karan büyük ellerini saçlarının arasından geçirip kaşlarını çatarak yağmur suyunun yüzünü ıslatmasına izin verdi. Hemen kaldırımın eşiğinde, önümde diz çökerken kaşları hâlâ çatıktı. Üzerinde uzun kollu siyah bir kazak, altında da siyah kot pantolonu vardı. Üstündeki kazağı tek seferde çıkardı ve altında siyah sporcu atletiyle yağmurun altında öylece kalakaldı. Çıkardığı siyah kazağın yakasını başımdan geçirdi. Biraz sonra kollarımda onun kokusunun sindiği sıcak kazağın içindeydi.

Yağmurun ıslattığı kaslı, kalın ve bronz kollarına bakarken gözlerimi zorlukla kırpıştırdım ve burnumu çektim. Kazağı bana çok büyüktü, üstümde dökülüyordu resmen. "Hadi," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Siyah gözlerinde beni sorgulayan tek bir şey görememiştim. "Seni arabaya götürelim." Beni koltuk altlarımdan tutarak kaldırdığında kendimi ilk kez çok aciz hissetmiştim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım beni ayağa kaldırdığında. Kolları omzumda sabitlenmiş, beni sıkı sıkı tutuyordu. Yağmur tenimizi döverken o hiçbir şey söylemedi. Benimse dizlerim titriyordu. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

Gözlerim onun gözlerinden koparak önüme düştü, ben mahcup bir şekilde yere bakarken o hiç ummadığım bir şey yaptı. Beni acı ve sıcak çikolata kokan kollarının arasına çekti, sımsıkı sarıldı. Kaslı göğsünün altını kaplayan sert kemiğini göğsümde hissettim. Bu her ne kadar canımı yaksa da hoşuma gitmişti. Ellerim benden bağımsız hareket ettiler ve Karan Çakıl'ın çıplak omuzlarına kayarak tenine kondular.

Yağan soğuk yağmura rağmen teni hâlâ sıcacıktı.

Parmaklarımın teninde eriyeceğini sandım.

"Kabul et," dedi dudaklarını ıslak saçlarıma bastırırken. Islak saçlarımın diplerinde onun sıcak nefesini hissettim. Etrafımızdan gelip geçen arabaların far ışıkları üstümüzde patlıyor, ardından bedenimizin üzerinden kayıp geçerek bizi karanlığın kollarına geri itiyordu.

"Neyi?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Kabul et, Çakıltaşı." Kolları bedenimi daha sıkı sardı, çenesini kafama koyup hafifçe bastırdı. Zihnimden bin bir türlü şey geçiyordu fakat bunları bu kadar dar bir vakte sıkıştırmaktansa, hiç söylememeyi tercih ettim. "Kabul et, seni o hayattan kurtarayım. Kabul et, sana sahip çıkayım."

8. BÖLÜM: KARANLIK

Karanlığın içine sığınan gölgeleri kimse görmezdi. Ben karanlık bir gölgeydim. Üstüme basıp geçseler bile onları suçlayamazdım, çünkü ben görünmezdim. Ruhumun kıyılarına vurmadan hemen önce tenimden geçen o şakımayı hatırlayınca irkildim. Ruhuma da bedenime de öyle büyük zararlar vermişti ki...

Dikiş yerlerinden sökülmüş, sökülen dikiş yerinden pamukları sarkan küçük ayıcığın elini daha sıkı tuttum. Koridorun başında dikiliyor, salondan yükselen gürültünün sebebini kavramaya çalışırken, içten içe çok korkuyordum. Babamın bağırışları beni her zaman korkutmuştu çünkü oldukça kalın bir sesi vardı ve kızdığında çok korkunç bakardı. Küçük kalbimin göğsümün içinde arka arkaya bin kez tökezlediğini hissettiğimde salonun kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Bir süre sessizce kapının önünde dikilen babama baktım. Dişlerini sıkarak, "Senin burada ne işin var?" diye bağırdığında olduğum yerde sıçradım ve oyuncak ayımın elini daha sıkı kavradım.

Dudaklarımı bükerek, "Neden bağırıyorsun?" diye sorduğumda bana atabileceği en korkunç bakışı attı. Bir adım geriledim ve iri gözlerimi kaldırarak babamın gözlerinin içine baktım. O gözlerin içine her baktığım-

da, bir mezarın bedenimi yutmak için orada beklediğini görürdüm.

Bana doğru bir adım attı, bakışları kısaca yüzümde dolandı. Hafifçe eğildi. "Ayak altında dolaşma," derken sesi tehditkârdı. "Yoksa ayağımın altında kalırsın."

Beni kolumdan tuttu, dirseğimin hemen altını saran büyük elleri acıyla yüzümü buruşturmama neden oldu. Beni sertçe ilerideki duvara doğru savurduğunda elimdeki oyuncak ayı yere düştü, sırtım şiddetle soğuk duvara çarptı ve küçük bedenimde öyle büyük bir acı hissettim ki, bir an dizlerimin üzerine eğilip kan kusacağımı sandım. Gözlerim anında doldu, dudaklarım bükülürken içli bir hıçkırık sesi çıkardım. Babam bana nefretle baktı, bana acımadı, gelip beni kaldırmadı, bana elini uzatmadı. Sırtını dönüp yatak odasına doğru giderken, annemin salondan yükselen ağlama sesleri, dudaklarımı büken hıçkırıkların daha da şiddetlenmesine neden oldu.

Bu kez geçen seferki gibi yüzüme vurmadığı için daha şanslı hissetmiştim kendimi.

"Daha iyi misin?" diye sordu Karan. Başımı güçlükle salladığımda, güçlü kollar beni yavaşça serbest bıraktı; büyük eliyle çenemi kavradı, yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı. Kuzguni siyahı gözlerinin içindeki siyah perdenin ucu alev almış yanıyordu. Yağan yağmurun aksine onun gözlerinde kara bir yangın vardı. "Senden herhangi bir açıklama yapmanı beklemeyeceğim."

"Sağ ol," diye fısıldadım. Karan bir şey demedi, sol eliyle sağ elimi kavradı, elimi kavrayan eli sıcacıktı. Benim küçük ellerim onun büyük ellerinin arasında kaybolurken nefesimi tuttum. Arabanın ön yolcu koltuğunun kapısını açtı ve yavaşça koltuğa oturmama yardım etti. Karan elini yavaşça elimden çekti, göğsümde kuyu gibi bir boşluk açıldı. Kapımı kapattıktan sonra sürücü koltuğuna geçti ve aracın motorunu çalıştırdı, ısıtıcısı çalışan aracın içi yavaşça ısınırken tenim bu sıcaklığı bir an reddetti, kemiklerim şokla sarsıldı ve kesik kesik sancıdı. Kaslı kollarının üzerinde hâlâ yağmur damlaları vardı. Soğuk tüm vücuduma ucu

yanık bir bıçak gibi saplanırken, tenime yavaş yavaş akan sıcağa bir türlü alışamadığımı fark ettim. Aracın kapıları kapalı olsa da, yağmurun sesini tıpkı dışarıdaymış gibi çok net duyabiliyordum. Gözlerimi ön cama çevirdim, silecekler çalışıyor, ön camdan akıp giden yağmuru savurarak temizliyordu. Bedenimden yükselen ağrının sebebini sorgulamadım ama yine de bazen o ağrıya yoğunlaşabiliyordum.

"Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu tok bir sesle.

Başımı iki yana sallarken, "Hayır," diye yanıt verdim, sesim çatlak çıkmıştı.

Karan burnundan içeri sesli, sert bir nefes aldı. Gözleri ön camda altımızdan akıp giden beyaz şeritli yoldaydı. Yağmur şiddetini azaltmaktansa daha da arttırmıştı sanki. Siyah gökyüzü, mavi damarları andıran şimşeğin etkisiyle aydınlandı, ardından ölen bir bedenin nabzı gibi yavaşça gökyüzünü terk edip söndü. Aracın içi oldukça karanlıktı, Karan tavan lambasını yakmadığı için ona minnettardım.

"Ağlamak istiyorsan kendini tutmana gerek yok," dedi düz bir sesle. Konuşurken kara gözlerini yoldan bir an olsun ayırmamıştı. Bir an dediği şeye gülmek istedim ama elbette bu isteği eyleme dökemedim.

"Ağlamak istemiyorum."

"Güzel," dedi kuru bir sesle. "Kendini sıkıyormuşsun gibi hissettim."

"Kendimi sıkmıyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Araç bir süre şehrin içinde dolaştı, konuşmadık. Karan direksiyonu kırarak bilmediğim patika bir yola saparken halsiz düşmüştüm, göz kapaklarımı aralamaya çalışarak çevreme bakındım, nereye gittiğimizi belli eden herhangi bir tabela ya da işaret yoktu. Patikayı çevreleyen gitgide sıklaşan ağaçlardan oluşan ıssız bir yere gittiğimizi görebiliyordum ama bunun üstünde durmadım. Şu an beni götürdüğü yerde kesse bile umurumda olmazdı.

Aracın radyosunun üstündeki göstergeye baktım. Saat sabahın ikisiydi. Ne ara bu kadar çabuk geçmişti zaman? İçli bir nefes aldıktan sonra omzumun üstünden Karan'a baktım. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum kısık bir sesle.

"Çok daha güvende hissedebileceğin bir yere."

Kaşlarım çatıldı. "Anlamadım?"

"Seni almamı söyledin ve gelip seni aldım. Seni evime götürecektim ama şu an dedem evde. Seni evde görecek olursa yarın ilk işi imam nikâhımızı kıydırmak olur. Bu yüzden seni bağ evine götürüyorum."

"Sana yük olduğum için üzgünüm," diye fısıldadım gözlerimi önüme düşürüp dizlerimin üzerinde duran bembeyaz kesilmiş ellerime bakarken. Parmaklarım buruş buruş olmuştu.

"Bana yük olduğun falan yok, Çakıltaşı. At şu saçma düşünceyi kafandan."

"Tavan lambasını yakmadığın için ayrıca teşekkür ederim," diye mırıldandığımda onun üstünden bana baktığını hissettim, onun bana bakmasıyla birlikte otomatikman ben de ona baktım. Kıyamet karası gözler karanlığı yırtacak kadar parlaktı. Gözleri bir mezarın ıslanmış toprağına benziyordu. O, toprağın acı şehvetiydi. Parmaklarım onun cehenneminin ateşine değmek istiyordu.

"Tavan lambasını kullanmıyorum," dedi düz bir sesle.

"Karanlığı seviyor musun?"

"Karanlığı sevmemem için hiçbir neden yok," dedi yalın bir sesle. "Karanlık beni içine kabul eden tek şey."

"Ben de seviyorum," diye fısıldadım, tıpkı bir sır veriyormuş gibi. Bir an bakışlarının tamamen yüzüme kilitlendiğini fark edince midem kasıldı. "Yani karanlığı."

"Karanlık iyidir."

"İyidir."

Arabayı durdurduğunda gözlerimi ön camdan dışarı çevirdim. Hemen karşımızda tek katlı ama üstünde bir de çatı katının olduğu bir bağ evi duruyordu. Tamamen taş duvarlarla örülmüş evin dış görüntüsü oldukça şık ve göz alıcıydı. Bakışlarım Karan'a doğru kaydı, o da gözlerini bağ evine dikmişti. Düzgün burnu, etli dudakları ve uzun kirpikleri ona bakıldığında insanın dikkatini çeken ilk ayrıntılar gibi dursa da, yüzünün her noktası pahalı bir sanat eseri esrarı taşıyordu.

Bakışlarını yavaşça bana doğru çevirdi. Sanki onu en ince ayrıntısına kadar ezberlemeye çalıştığımı hissetmiş gibi görünü-

yordu. Sessizlik ve karanlığın hâkimiyet sürdüğü arabanın içinde göz göze geldik. Yavaşça kapıya uzanırken gözleri yüzümden ayrıldı, kapıyı açtığı an dışarıdaki soğuk büyük bir hızla aracın içine doluştu ve sıcağa anca alışan bedenim kaskatı kesilirken kesik kesik acıdı. Kapıyı kapattığında bile soğuk hâlâ içerideydi. Karan benim kapımı açmak için ön camın önünden dolaştı, kapımı açtığı an kafamı kaldırıp ona baktım. Yavaşça kolumu tutup araçtan çıkmam konusunda bana yardımcı oldu. Kafamı kaldırıp karşımda duran bağ evine baktım, yağmur atıştırmayı sürdürüyordu. Ayaklarım güçsüz bir şekilde yerdeki toprağa bastı, toprak nemli olduğu için botlarım toprağın içine gömülmüştü. Zorlanarak birkaç adım attım, Karan kolumu bırakıp aracın uzaktan kumandası ile aracı kilitledi. Zihnimde zonklayan düşüncelerle bağ evine doğru yürürken Karan da hemen yanımda yürüyordu. Hemen önüme geçip bağ evinin kapısını açtı ve kapıya sırtını yaslayarak geçmem için bana yer verdi. Ahşap zemine çamurlu botlarımla bastığımda bir an duraksadım ve omzumun üstünden Karan'a bakıp herhangi bir onay bekledim.

"Sorun yok," dedi. "Benim ayakkabılarımın da seninkilerden bir farkı yok. Gir içeri."

İçerisi en az dışarısı kadar soğuk ve tozluydu. Karan içeri girdikten sonra kapıyı çarparak kapattı, duvarların titrediğini fark ettim. Ayaklı lambayı yaktı, lamba turuncuya kaçık sarı bir ışık yayarak ortamı aydınlattı.

"Sıcak su ne âlemde bilmiyorum ama şömineyi yakacağım," dedi ve şöminenin karşısında duran kanepeyi işaret etti. "Sen otur. Ben odunluktan yakacak bir şeyler alıp geleceğim."

Dediğini yapıp kanepeye oturdum, Karan'ı göremiyordum ama sesini duyabiliyordum. "Karnın aç mı?" diye sordu, sesi olduğu yerde yankı uyandırmıştı.

"Hayır," diye yalan söyledim. Kesinlikle açlıktan gözüm her an dönebilir, onun bu pahalı kanepesini kemirmeye başlayabilirdim.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Cevap vermedim. Çok değil, birkaç dakika sonra Karan kolunun iç tarafına koyduğu birkaç odun ve çıra parçası ile içeri

girdi. Üzerinde hâlâ o sporcu atleti vardı. Üşümüyor muydu? Bana kısa bir bakış attıktan sonra şöminenin önünde diz çöktü, şömineyi usta bir şekilde yaktı. O bunu yaparken ben gözlerimi bir an olsun onun üzerinden ayırmadım. Ellerini silkerek ayağa kalktıktan sonra çatık kaşlarla bana bakıp ensesini kaşıdı, derin bir nefesle kaslı göğsünü şişirdi.

"Burası birazdan içinde yaşanabilecek sıcaklığa ulaşır. Ben bir duş alacağım. Suyun sıcaklığına bakmış olurum hem."

"Tamam," dedim etrafı kolaçan etmeye devam ederken. Şöminenin hemen üstünde duvara monte edilmiş siyah, LCD ekran bir televizyon vardı. Dev bir ekrana sahip değildi ama çok küçük de sayılmazdı. Televizyonun etrafında küçük raflar vardı ve rafların üzerlerine dizilmiş okumayı göze alamayacağın kadar kalın kitaplar vardı. Dağın başındaki bir bağ evine göre oldukça modern dizayn edilmişti. Biraz tozluydu ama bunun dışında oldukça modern ve güzel görünüyordu.

İçeriden gelen su sesinden anladığım kadarıyla Karan şu an duş alıyordu. Dışarıdan gelen yağmur sesi, içeriden yükselen onun tenine çarpan su sesiyle yarış yapıyordu resmen. Birkaç dakika öylece yanan ateşi izledim. Su sesi kesildikten bir süre sonra görüş alanıma girmeyi başaran Karan'ın göğsünden sicimle inen su damlaları tüm dikkatimi dağıtmayı başarmıştı. Altında siyah bir eşofman altından başka hiçbir şey yoktu. Çıplak göğsünden akan su baklavalarının arasındaki kıvrımlara inmeye çalışıyordu. Bir an gözlerim damarları belirgin kasıklarına kaydı. Kasığının sol kısmındaki dövme dikkatimi çekti. Gözlerimi dövmeye dikmiş, dövmenin şeklini bir şeye benzetmeye çalışırken bir an yanaklarıma kan oturdu. Gözlerimi hızla ahşap parkeli zemine çevirdim.

"Aman Allah'ım!" diye bağırdı diğer Merve arsızlıkla. *"Kabul et, onun harika bir vücudu var!"*

"Kes sesini!" diye bağırdığımda Karan'ın kaşlarının hayretle havaya kalktığını göremesem de hissedebilmiştim. Alt dudağımı ısırıp yüzümü buruşturduktan sonra göz ucuyla ona baktım. Tam da tahmin ettiğim gibi kaşları havaya kalkmıştı.

"Anlamadım?"

"Sana demedim," diye fısıldadım saç diplerimi hafifçe kaşırken.

İnanmadığı her halinden belliydi ama bir şey demedi. Eliyle banyo kapısını işaret ederken, "Senin için bir şeyler çıkardım. Muhtemelen içinde kaybolacaksın ama elimden başka bir şey gelmez. Bu arada su buz gibi, banyo yapmasan iyi olacak."

"Banyoya kadar gidip duş almayacak mıyım?"

"Orası benim odam," dedi düz bir sesle. "Banyo odanın içinde. Tek başıma vakit geçirdiğim için böyle olmasını tercih etmiştim."

"Anladım," diye fısıldadım oturduğum yerden kalkarken. "Odana dal düz girmem de bir sakınca yok mu?"

"Yok," derken sesi ifadesizdi, kafamı çevirip ona baktım. "Takıl kafana göre. Yatağın üstüne bıraktım kıyafetleri."

"En azından elimi yüzümü yıkayabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Teşekkürler."

"Asi bir Çakıltaşı'na göre bugün gereğinden fazla teşekkür etmedin mi?" diye sorduğunda cevap vermeden odasına girip kapıyı kapattım. Kafamı kaldırıp loş bir ışıkla aydınlanan odasına baktım. Çift kişilik büyük yatağının siyah kadife nevresim takımı kaşlarımı kaldırmama neden oldu, yatağın başlığı da kadifedendi ve oldukça göz alıcı şekilde büyük, rengiyse beni şaşırtmayacak şekilde siyahtı. Ortada siyah, gerçek olmadığını düşündüğüm bir hayvan postu, yatağın hemen karşısında çift kapılı, kapıları geniş parlak siyah bir elbise dolabı vardı. Duvarlar dışında odada beyaz tek bir parça bile bulamamıştım. Duvarlardaki raflarda sayamayacağım kadar çok kitap vardı. Banyonun kapısı aralık duruyordu, içeriden ıslak ve aynı zamanda ılık bir şekilde onun kokusu sızıyordu.

Yavaşça banyoya geçip botlarımı çıkardıktan sonra elimi yüzümü sabunladım ve ayaklarımı yıkadım. Karan'ın biraz önce bedenine sardığı koyu renk havluyu görebiliyordum. Kaşlarımı çatarak gözlerimi havludan ayırdım. İşimi bitirdikten sonra odaya döndüm, Karan'ın yatağının üzerine bıraktığı kıyafetlere kısaca baktım. Siyah bir kazak, siyah eşofman altı ve siyah dar bir boxer üst üste kalıplı şekilde duruyordu. Önce utansam da sonun-

da utanmanın manasız olduğunu fark ederek üstümdekileri çıkarıp Karan'ın benim için koyduğu kıyafetleri üzerime geçirdim.

Sutyenim tamamen ıslak olduğu için onu geri giyemezdim. Allah'tan Karan'ın kazağı çok genişti, sutyensiz göğüslerimi çok da belli etmiyordu. Çıplak tenimde hissettiğim kıyafetleri tenimin karıncalanmasına neden oldu. Halsiz hissediyordum. Şakaklarımı ovarak odadan çıkıp tekrar salona girdim. Kafamı kaldırdığım anda gördüğüm görüntüyle olduğum yere çakılmış gibi hissettim. Karan hemen salonun ortasında, tavanın biraz altında duran kirişe tutunmuş bedenini yukarı çekerken, karnındaki tüm kaslar ortaya çıkmıştı, teni terden parıldıyordu. Adonis kasının hemen üstünde, kasığının sol kısmında duran dövmesinin üstünden akan ter damlası damarlarına doğru yola çıkıp gözden kayboldu.

Soluğum kesildi. Karan içeri girdiğimi fark edince kendini yavaşça yere bıraktı ve uzun parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirerek saçlarını geriye doğru iterek derin bir nefes aldı.

"Uzun süre çıkmayınca içeride uyudun sandım."

"Yok," diyebildim.

"Uyusaydın orada," dedi gözlerini yüzüme dikerek.

"Yok. Uykum yok."

"Bir şeyler yemek istersen mutfak orada," dedi ileriyi işaret ederek. "Uzun zamandır uğramadığım için dolap ne âlemde bilmiyorum ama mutlaka yeni organizmalar yaratmamış, yenebilecek bir şeyler bulabilirsin."

"Küflenmiş şeyler yemeye niyetim yok."

"Sen bilirsin."

Yavaşça kanepeye oturduğumda onun bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ama ona bakmadım. Gözlerimi hemen karşımda yanan ateşe çevirdim. Karan elindeki küçük el havlusuyla göğüs kaslarını kurularken hemen yanıma oturdu. Gözlerimiz karşımızda harlanan ateşin üzerinde buluştu; ikimiz de oldukça sessizdik. Şu an ne düşünüyordu bilmiyordum ama ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordum.

"Dedene neden yalan söyledin?" diye sordum gözlerim yanan ateşten ayrılmazken.

"Ona yalan söylemedim. O anlamak istediği gibi anladı ve ben de bunu yalanlamadım."

"Bahsettiği arazi için mi yapıyorsun bunu?"

"Kısmen," dedi kısık bir sesle. "Hem onun için hem de beni biraz olsun rahat bırakmasını istediğim için."

"Neden seni rahat bırakmasını istiyorsun ki?"

"Ben yirmi altı yaşındayım, Çakıltaşı. Tıpkı bir çocukmuşum gibi arkamı toplamaya çalışması hoşuma gitmiyor."

Bir an bu dediği şeye gülmek istedim. Sanırım dünyanın adaleti böyleydi. Kimisi ilgi dilenirken kimisi rahatlık için, özgürlük için yalana sığınıyordu.

"İnsanın arkasını toplayanının olması güzel bir şey bence."

Söylediğimi es geçerek, "Bana neler olduğunu anlatmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Aslında anlatılacak bir şey yok."

"Anlatılacak bir şey olmadığı için mi beni aradın? O gün konferans salonunda tanıdığım kızsın sen. Bana dişlerini geçiren, haksız olduğunu bile bile bana meydan okuyan kızsın. Basit bir şey için beni arayacağına inanacağımı falan düşünmüyorsundur umarım."

"Anlatılacak bir şey olmadığından öyle demiyorum. Anlatacak halim olmadığından öyle diyorum."

"Kısaca özet geç," dedi, sesi biraz önceye nazaran biraz uykulu çıkmıştı.

"Ağlayamıyorum," diye fısıldadım.

"Ee? Ne var bunda?" diye sordu.

"Ağlayamıyorum hiç. Bazen acımla dalga geçer gibi kendi kendime gülüyorum. Gülmek istediğim için değil... O an farkında olmadan oluyor bu."

Omzumuzun üstünden birbirimize baktık. Gözleri uykulu bakıyordu, uzun kirpiklerini ağır ağır kırpıştırdı. Elini yavaşça kaldırdığında gözlerimi gözlerinden ayırmadım, işaret parmağını burnuma değdirdiğinde gözlerimi hızla kırpıştırdım. İşaret parmağıyla burnuma küçük fiskeler şeklinde vuruyordu.

"Şu dünyadaki en olgun kişi acıya gülendir," dedi burnuma ritmik hareketlere vurmaya devam ederken.

"Ağlanacak halimize gülüyoruz," diye fısıldadım, gözlerinin içine bakıyordum. Onun kelimeleri benim omuzlarımdaki yükü kaldırıyordu sanki. Sessiz kaldı, gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Onun gözlerinin kara okyanusunun dibine gömdüğü hazinelerden biri de buydu, o insanlara huzur veriyordu.

"Benim olgun olduğumu kabul ettin yani?" diye dalga geçtim sessizliği bölmek için. Yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade belirdi ama dudakları yukarı kıvrılmadı.

"Diyelim ki kabul ettim, bu neyi değiştirir?"

Bir süre aramızda zamanın kalıplaştıramadığı garip bir bakışma geçti.

"Anlamadım?"

"Boş ver," dedi omuz silkerek. "Dedem gidene kadar kız arkadaşınmış gibi davranacak mısın?"

Başımı iki yana sallarken fısıldadım. "Onu kandırmak istemiyorum."

"Onu kandırmayacaksın." Duraksadı. "Onu kandıran benim. Sen değilsin."

Derin bir iç çektim. "Sana ortak olacağım sonuçta," dedim gözlerimi kısarak ona bakarken.

"Bu işten çıkarı olan tek kişi ben olmayacağım. Hem stajdan kurtulmuş olacaksın hem de okulda arkanı kollayacağım."

"Arkamı kollamak?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Karan başını salladı, bakışlarını tekrar karşımızda yanan ateşe çevirdi. Teni ateşin yansımasıyla tıpkı bir elmas gibi parlıyordu.

"Arkanı kollayacağım. Yani istediğin kişinin kafasından aşağıya gönül rahatlığıyla kahve boşaltabileceksin ama rica ediyorum kahve haşlak olmasın."

"O kız onu hak etmişti!" diye çemkirdim. "Yine olsa yine yaparım!"

"İşte diyorum ya, yine yapacak olursan arkanı kollayacağım." Sesindeki ciddiyet bir an için beni gerçekten güldürecek sandım, dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözüm duvardaki saate kaydığında saatin çoktan sabahın beşi olduğunu görmüştüm. Koltukta bağdaş kurarak oturdum, bakışlarımı tekrar Karan'a çevirdim.

"Saat sabahın beşi olmuş. Biraz uyuman gerek. Birkaç saat sonra şirkette gitmeyecek misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi düz bir sesle. "Sabah şirkete gitmeyeceğim. Bana bir cevap verecek misin artık, Çakıltaşı?"

Bir şekilde ona yardım edip ödeşmemiz gerektiğini düşünüyordum. Yaptıklarının altında kalmak istemiyordum. "Deden gidene kadar sana uymaya çalışacağım," diye fısıldadım. "Ama bunu senden korktuğum için değil, ödeşmek için yapacağım."

"Bahsettiğim şey bu değildi," diye fısıldadı ama o kadar kısık sesle konuşmuştu ki, duymadığımı sanmıştı. Bozuntuya vermedim ama kalbim hızlandı; bu bir böceğin kurumuş ve çatlak toprakta, etrafına döşenmiş sert taşların arasında hareket etmeye çalışmasından farksızdı. Aniden gözleri beni bulduğunda siyah bakışlarının yoğunlaştığını hissettim. Dikkatli bir şekilde yüzümü inceledi.

"Çakıltaşı," dedi aniden, ardından büyük eli yavaşça yanağıma kaydı. Tam gözlerinin içine baktım. "Yanağına ne oldu senin?"

Sorusu yanağımdaki acının varlığını hatırlattı. Karan'ın gözleri bir cevap beklercesine gözlerimde dolanırken derin bir nefes alarak düz bakışlarımı onun yüzüne sabitledim. Onun soru işareti dolu gözlerine bakarken kendimi korkunç derecede küçük, korkunç derecede yalnız ve yitik hissettim.

Cevap vermedim. Büyük avucunu yanağıma kaydırdı, başparmağıyla usulca yanağımı okşarken gözlerim kısıldı, elime ayağıma düğüm atılmış gibi hissettiren bu dokunuşuna karşılık veremedim.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu, sorusunun ucunda keskin bilenmiş siyah saplı bir bıçak vardı, o bıçak nefes boşluğuma saplanmış gibi hissettim. Başparmağıyla yanağımı okşamayı sürdürdü, avucundaki yoğun kokuyu içime doldururken, tenindeki sıcaklığı derimin altında hissediyor, avuçlarındaki damarlarda atan nabzın kışkırtıcı sesini duyabiliyorum.

Gözlerimi ondan kaçırarak sönmeye başlayan şöminenin fersiz ateşine baktım. "Babam," dedim düz bir sesle.

Kısa sessizliğin ardından, "Acıyor mu?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı. "Neden yaptığını sormayacak mısın?"

Sol dudağı yavaşça yukarı kavislenir gibi oldu ama bu hareket kesinlikle neşeden uzak ve cansızdı. Karanlığın kozasını yırtan, siyah kelebekleri ayaklandıran küçük bir tebessümdü. Belki de tebessüm bile değildi. "Bunun bir nedeni olamaz," diye

fısıldadı. Başparmağıyla hafifçe elmacık kemiğimi okşadı. "Bir baba, kızını yağmurun altında yalnızlığa terk edecek kadar gaddarsa, kız çocuğu ona ne yaparsa yapsın, haklıdır. Sana attığı tokadın bir nedeni olamaz, Çakıltaşı. Hiçbir nedeni olamaz."

"Başka bir kadınla ilişkisi var." Dudaklarım bu cümleyi kurduktan hemen sonra sızladı. "Annemi durmadan aşağılıyor ve beni asla yapmayacağım bir şeyle itham etti."

"Seni neyle itham etti?" Sesi oldukça sakindi ama bakışları pek de sakin görünmüyordu şu an.

"Şeyle..."

"Neyle, Çakıltaşı?" Sesi gitgide sertleşiyor, bakışlarındaki ruh çekiliyordu.

"Üstü kapalı bir şekilde fahişelikle."

Çenesinin seğirdiğini gördüm ama hiçbir şey söylemedi. Yaptığı tek şey elini yanağımdan çekmek ve hızla ayağa kalkarak bir süre ortalıktan kaybolmak olup odasına girdi. Çok değil, beş dakika sonra tekrar yanıma oturdu, elinde beyaz bir poşet vardı. Yağmur dinmiş, şöminedeki ateş tamamen sönmüştü. Kuş cıvıltılarını duyabiliyordum, içeri maviye kaçık aydınlık bir ışık sızıyordu. Sanırım şafak çoktan sökmüştü. Poşetin içinden iki krem çıkardı, derin bir nefes alıp kremlerden sarı olanın kapağını açtı. Parmağına belli bir miktar krem sıkarken gözlerim onun üzerindeydi. Sıkıntılı görünüyordu, kasvetli bir havası vardı.

İşaret parmağına sıktığı kremi yanağıma yaklaştırırken gözleri tekrar gözlerimi buldu. Küçük daireler çizerek yanağıma kremi yayarken hiç olmadığı kadar gergin görünüyordu.

"Babanın adı neydi?" diye sordu karanlık bir sesle.

"Mehmet."

"Mehmet Karakuyu?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Daha iyi misin?" Karan'ın sesi ifadesizdi, ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Daha iyiyim," dedim çatlak bir sesle. Kasıklarımda büyüyen ağrıyı saymazsak gerçekten iyi hissediyordum kendimi.

"İyi," dedi benim aksime net bir sesle, parmağını yavaşça yanağımdan çekti. "Sen benim odamı kullanabilirsin. Ben bu-

rada uyuyacağım. Şöminenin ateşi odayı da ısıtmıştır, o sıcaklık akşama kadar idare eder seni."

"Teşekkür ederim," dedim ayağa kalkarken. Bir an dengemi kaybedecek gibi olunca Karan sağ bileğimi kavrayıp beni yakaladı ve düşmeme mani oldu. Uzun ve hâlâ nemli olan siyah saçlarım yüzümün önüne düşerken, saç tellerimin arasından Karan'ı görebiliyordum. Büyük bir dikkatle bana bakıyordu. "Pardon."

"Hırçın küçük bir kız çocuğuna göre bugün çok fazla teşekkür ettin."

"Farkındayım," diye mırıldandım, sesimde bilinmezlikler vardı. Bileğimi yavaşça avucunun içinden kurtardım. Saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına ittim ve göz teması kurmamaya çalışarak, "İyi uykular," diye fısıldadım. Topuklarımın üzerinde dönerek Karan Çakıl'ın odasına doğru yürüdüm.

"İyi uykular, kız çocuğu."

♠

İnsanın tutunduğu her dal kırılınca, sağlam olanı da kendisi kırardı fark etmeden.

Ben de öyleydim işte. Yüzüme vuran güneşin ışığı siyah perdeyi yırtmayı nasıl başarmıştı hiçbir fikrim yoktu. Tenimi ısıtan güneşin varlığı sinir bozucu bir şekilde odanın içindeydi. Yumuşak yorganı ayaklarımla ittikten sonra komodinin üstüne bıraktığım cep telefonumu elime aldım, ekran kilidini kaldırdım. Mesaj ya da cevapsız çağrı yoktu. Saat sabahın yalnızca dokuzuydu, çok az uyumuştum. Yavaşça yataktan kalkarken karşımdaki elbise dolabının boy aynasına baktım. Dağılmış görünüyordum. Önemsemeden hızla banyoya geçtim. Kıyafetlerim epeyce nemliydi ama giyilemeyecek durumda değillerdi. Üstümü giyindikten hemen sonra Karan'ın yatağını hızlıca toparlayıp odadan çıktım. Salona girdiğimde karşı karşıya kaldığım manzara dudaklarımın aralanmasına, akrebin yelkovanın sırtına saplanmasına neden oldu. Karan kanepenin üzerinde uyuyordu. Sol eli başının altındaydı, sağ elini koltuğun sırtına atmıştı, kaslı göğsü biraz terli duruyordu. Adonis kasının çıkıntısına yakın, kasığının

sol kısmındaki dövmenin üzerinde de ter parıltıları vardı. Göğsü büyük bir dinginlikle aşağı yukarı inip kalkarken hiç olmadığı kadar masum ve savunmasız görünüyordu. Onu izlerken kalbimin parçalara ayrıldığını ve her bir parçanın göğüs kafesimdeki kemikten parmaklıklara takılarak asılı kaldığını sandım.

O, bir insanı kendi nefesiyle nefessiz bırakabilecek kadar güzeldi.

"Uzun kirpiklerinin yüzüne düşürdüğü gölgelere bak," dedi diğer Merve onun güzelliğine esir olurken. *"O gerçekten uzun kirpiklere sahip."*

Karan'ın siyah, uzun ve kıvrımlı kirpiklerine baktım. Bir kadını bile kıskandıracak güzellikte olan gür kirpiklerinin gölgeleri elmacık kemiklerine kadar uzanıyordu. Etli dudakları hafif aralıklı duruyordu, ağzından aldığı kısık, küçük nefeslerin çıkardığı sesi duyabiliyordum. Köprücük kemikleri oldukça belirgindi, hatta normal bir insanınkinden çok daha kavisli ve çıkıntıya sahipti.

"Bir daha yapmayacağım," dedi ürkek bir sesle. Gözleri kapalıydı, dudaklarının hareketlerini izlediğimde kasıldım. Kalbimdeki saatli bombanın yanlış kablosu kesilmiş gibi irkilirken, yaklaşan o gürültülü patlamayı bekledim. "Hayır!" diye bağırdığında olduğum yerde korkuyla sıçradım ve anlık bir cesaretle kanepenin önünde diz çökerek onun omzunu hafifçe tutup sarstım. Bu hali beni korkutmuştu. "Bir daha yapmayacağım."

Sesi inilti gibi çıkmıştı. Karan aniden elimi yakaladı, büyük bir güç uygulayarak elimi sıktı. "Bir daha yapmayacağım," diye fısıldadı. "Yalvarırım, ne olursun gitme."

Derin bir nefes aldığında alnı ter içindeydi, tuttuğu elimi daha sıkı kavradı. Düşünceler zihnime doluştu, ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Başını iki yana sallarken gür kaşları kavislenerek çatıldı, alnının ortasındaki pürüzsüz yolda endişenin açtığı yarıklar genişledi. Alt dudağını üst dudağının altına aldı, hafifçe emerken acıyla inledi.

"Gitme," diye fısıldadı, ilk kez böyle savunmasız görünüyordu. "Beni o karanlığa itme. Anne. Gitme."

Göğsümün çukuruna oturan o acı ayaklandı, yavaşça göğsümün sokaklarını gezmeye başladı. Yutkunmak istedim ama bunu

yapamadım, sanki yutkunursam onun dudaklarından dökülen o kelime saplanacaktı nefes boruma ve ben, nefessiz bir şekilde o kelimede boğulup ölecektim. *Anne.* Parmaklarım ellerini daha sıkı kavradı, ona güven vermek istiyormuş gibi elini sıktım. Onun gibi bir adamın benim gibi küçük bir kızın yanında güvende hissetmesi imkânsızdı, ama yine de onun yanımda güvende hissetmesini istedim.

"Anne," diye fısıldadı tekrardan, sesi gitgide kısılıyor, tıpkı bir balon gibi yavaşça sönüyordu.

"Karan," diye fısıldadım, parmakları elimi daha sert kavradığında sertçe yutkundum. "Karan."

Acıyla inledi, parmakları parmaklarımı koparmak istiyormuş gibi sıkıca kavradı ve gözleri yavaşça aralandı. Eli avucumun içine kaydı, göğsü hızla yukarı doğru inip kalkarken şakağından akan ter kulak boşluğuna kadar sürüklendi.

"Çakıltaşı," diye fısıldadı kupkuru bir sesle, yalnızca birkaç dakika içinde tüm vücudu ter içinde kalmıştı.

"Buradayım," diyebildim. Elini daha sıkı tutup küçük avucumda kaybetmeye çalıştım ama eli o kadar büyüktü ki, avucuma sığmıyordu. "Sorun ne?"

Bir anda yüzündeki ifade dondu, kaskatı kesildi, gözlerini hızla gözlerimden çekip uzaklaştırırken elini de avucumun içinden çekip aldı. Gözlerini yumdu, dudaklarını yaladı.

"Sorun yok," dedi, sesi dümdüzdü.

Kalbim göğüs kafesimin içinde eziliyormuş gibi hissettim. "Ama can çekişiyor gibi görünüyordun."

"Yalnızca bir kâbus."

"Sen..." Duraksadım, gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Anne, dedin."

Aniden gözlerini açtı, ruhsuz bakışlarını tavana sabitlerken dudakları dümdüz bir çizgi şeklini almış, çenesi gerilmişti. Bir süre gözünü dahi kırpmadan tavanı izledi. Tavanda ona anlatılan mutlu sonla bitmeyen bir masal vardı da, her seferinde o masalın sonunun değişmesi umuduyla tavana bakmayı sürdürüyordu sanki. Gözünün siyahını profilinden bile görebiliyordum; uzun kirpikleri zehirli savaş okları gibi tavanı hedef almış, çıkıntılı âdemelması sık sık yutkunduğundan aşağı yukarı hareket ediyordu.

"Çakıltaşı," dedi, buzun yüzeyine tırnaklarını sürtüyormuşsun gibi çıkan pürüzlü sesiyle. Gözleri hâlâ tavandaydı. "Bana bir iyilik yap."

"Tabii ki. Ne istiyorsun?"

Gözleri mekanik bir hareketle bana döndü. "Sana sarılmama ve saçlarını koklamama izin ver."

Ona öylece bakakaldım, fanusu parçalanmış bir balık gibi hissetmeme neden olan bakışlarını yüzümden ayırmadı. Kalbim, göğsümün üstüne kanlı ayaklarıyla bastı ve o ayakları sertçe göğsümün duvarına vurmaya başladı. Gözlerimin içine öyle büyük bir istekle bakıyordu ki, istediği şeyi reddedebilmek benim için imkânsız hâle gelmişti. Savunmasızca kollarımı iki yana açtığımda önce gözlerimin içine, ardından da onun için açtığım kollarıma baktı. Gözleri tekrar gözlerime tırmanırken kanepeden kalkmadan bana doğru kayıp kollarımın arasına girdi. Yüzünü saçlarımın arasına, boynuma yerleştirirken, boynumun derisinin üstünde derin bir nefes aldı. Kollarımı onun omuzlarının etrafından geçirdim ve onun büyük bedenine sarıldım. Bedeninin gevşediğini hissettim. O kollarını kaldırıp sarılışıma karşılık vermedi ama benim kollarımın arasında rahatladığını hissedebilmiştim.

Öyle güzel bir adamdı ki, neresinden tutsam elinde kalıyordum.

"Oldu mu?" diye fısıldadım yavaşça.

"Hepimiz bir karanlıkta yaşıyoruz," dedi, yüzü boynuma gömülü olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. "Ama önemli olan, karanlıktaki yıldızları görebilmek."

Doğruydu. Ben onun karanlığındaki yıldızları görebiliyordum.

"Ben senin karanlığındaki yıldızları görebiliyorum sanırım," diye fısıldadığımda sol elini saçlarımın arasından geçirdi, bana biraz daha sokulup saçlarımın kokusunu içine doldurdu.

"Belki de yalnızca senin görmene izin veriyorumdur yıldızlarımı," diye fısıldadı. Duraksadı ve derin bir iç çekti. "Neden bu kadar küçüksün ki sanki?"

9. BÖLÜM: DAVET

Bir insan, bir insanda başka bir hayatın aralık duran kapısını görünce âşık olurdu. Karanlığı solumuş, belki de karanlığın esiri olmuştum. Zihnim bana oynadığı oyunların aksine, benim ona oyun oynadığımı düşünüyordu. Bazı acılar insanın kemiklerini bile acıtabiliyordu ve sanırım kalbim acımaktan yorulmuş olacak ki, acısını kemiklerime devretmişti.

"Öğleden sonra sınavım var," dedim sürücü koltuğunda oturan ve dikkatli gözlerle yolu izleyen Karan'a. Sınavımın başlamasına hemen hemen üç saat vardı ve bağ evinden ayrılmıştık. Hiçbir şey olmamış gibi yolculuk yapıyor olmamız elbette normal değildi ama şu an belki de benim kalp sağlığım için en mantıklısı buydu. Bilmiyordum.

"O zaman seni eve mi bırakmam gerekiyor, ufaklık?" diye sorduğunda *ufaklığın* altını çizerek söylemişti sanki. Ya da ben bunu kafama çok takıyordum. Önümden akıp giden yola bakarken dünkü sel kıyametten sonra bugün havanın günlük güneşlik olması beni şaşırtmıştı. Hava da insanlar gibiydi. Tutarsız. Hatta ikiyüzlü.

"Evet." Cevabım netti. Merak ettiklerimi içime gömmüştüm. Ona soru sorup can sıkıcı bir kız olduğumu düşünmesine izin vermeyecektim. Sorularım vardı. Bir milyon tane falan. Uyku-

sunda annesini sayıklaması bir yana, söyledikleri kafamı karıştırıyordu. Resmen uykusunda annesinin gitmemesi için çırpınmıştı. Annesi nereye gitmişti?

Yaklaşık yarım saat süren yolculuğun sonunda Karan'ın benim tarifime ihtiyaç duymadan evimi bulmuş olması her ne kadar kaşlarımı çatmama neden olsa da bunu önemsemedim. Sonuçta onun yanında geçici de olsa staj yapıyordum ve benimle ilgili istediği her bilgiye kolaylıkla ulaşabilirdi. Araba evin hemen üç, dört metre ilerisinde durduğunda ön kapıyı açıp ayağımı dışarı attım ve omzumun üstünden Karan'a baktım. Her zaman takımla gördüğüm Karan bu kez siyah bir kot, salaş bir tişörtle arabanın içindeydi ve zaten asi bir görüntüye sahip olan saçları bugün çok daha dağınık görünüyordu. "Bu kez teşekkür etmeyeceğim," dedim iğneleyici bir sesle. Bir an dudakları yukarı kıvrılacak sandım, ama bunun benim aptal hayal gücümden ibaret olduğunu düz duran etli dudaklara bakınca anladım.

"Teşekkür etmemen daha iyi," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak. "Sık sık teşekkür eden insanlardan hoşlanmıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırırken derin bir nefes aldım ve bedenimi arabadan dışarı çıkarmayı başarabildim. Kapıyı kapatmadan hemen önce Karan hafifçe kapıdan tarafa eğilerek kapıyı kapatmama engel oldu. "Çakıltaşı, telefonunu açık tut. Aradığımda ya da mesaj attığımda sana ulaşabilmem gerek. Unutma, bir anlaşma yaptık. Dedem gidene kadar bana uyacaksın."

"Tamam," dedim kapıyı kapatırken. Arabaya sırtımı dönüp eve doğru karınca adımlarıyla yürümeye başladığımda Karan Çakıl hâlâ arkamdan beni izliyordu. Bu saatlerde babam evde olmazdı, onu görmeyeceğim için şanslıydım ama yine de artık kendimi o eve ait hissetmiyordum. Ben hiçbir zaman o eve ait olmamıştım ama artık tamamen kapının arkasında bırakıldığımı hissediyordum. Hissetmiyordum, biliyordum. Hoş, kapının önüne geçmek istediğim falan da yoktu. Onlar birbirlerine nasıl yetiyorlarsa, ben de kendi kendime yetebilirdim. Tamam, belki biraz eksik hissederdim ama on yedi yıldır çok da tam hissettiğim söylenemezdi. Kendime ait olan tek şey evin anahtarıydı. Kendi anahtarımla, ait olmadığım evin kilidini açarken arkamda

duran arabanın içindeki gözlerin sırtıma bıraktığı ağırlığı hissedebiliyordum. Kapı tok bir ses çıkararak içeri doğru açılırken derin bir nefes aldım ve midemde kaynayan suyun altını söndürmeye çalıştım. Başarılı olamasam da en azından rahat bir nefes alabilmiştim. Kötü düşünceleri kapının arkasında bırakarak içeri girdim ve evde kimse olmadığını fark ettim. İşte bu iyi şanstı. En azından şimdilik.

♠

"Staj nasıl gidiyor?" diye sordu Büşra koridorda yan yana yürürken. Bir coğrafya sınavı ne kadar iyi geçebilirse o kadar iyiydi işte. Kantinden gelen taze poğaça kokusunu alabiliyordum ve bu Büşra'nın sorularını tam olarak idrak edebilmeme engel oluyordu.

"İyi, iyi," diye geçiştirdim onu. *Patronumun sahte sevgilisiyim,* diyemeyeceğime göre en mantıklısı ağzımı açmamaktı. Büşra aniden kolumu dürtünce bakışlarımı omzumun üstünden Büşra'ya çevirdim. Kaşlarıyla hemen karşıyı işaret edince gözlerimi Büşra'nın işaret ettiği yere çevirdim. *"Defne,"* dedi diğer Merve baygın bir sesle. Aslında Defne'yi seviyordum, hangi kardeş kardeşinden nefret ederdi ki? Yalnızca yakın değildik. Aramızda aşılması zor bir duvar, yıkılması imkânsız bariyerler vardı. Farklıydık. Damarlarımızdan aynı kan akıyor olsa da, tamamen farklıydık.

Defne koridorun ortasında önüme geçip elini beline koyunca kaşlarımı çatarak ona baktım. Uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve büyük bir parça perçem yüzünün yarısını örtmüştü. Üstünde turuncu bir ceket vardı, sanırım Ahmet Hoca'nın tüm uyarılarına rağmen rengârenk hırkalar giymekten vazgeçmeyecekti. Gözleri beni en ince ayrıntıma kadar süzerken tıpkı benim gibi kaşlarını çattı. "Sen dün gece neredeydin?" diye sorduğunda bir an kalbimin hızlandığını hissettim. Fark etmiş miydi? "Odana geldim ama yoktun. Senin o siyah hırkanı aradım dolabında, bulamadım. Eve gidince onu bana verirsin, değil mi? Yarın onu giyeceğim. Ahmet Hoca renkli hırkalara kızıyor."

"Tamam," dedim düz bir sesle. Büşra'yı kolundan tutup çekerken Defne'nin yanından sıyrılıp geçmiştim. Arkamdan, "So-

ğuk nevale, ne olacak," dediğini duydum ama önemsememeye çalıştım.

"Kız kardeşler genelde çok iyi anlaşırlar ama siz biraz... Tuhafsınız," dedi Büşra benim çekiştirmelerim sonucunda hızlı hızlı yürürken. Biraz mı? Biz aynı lavaboya bağlı iki uçlu çeşme gibiydik. Birimizin ucundan soğuk, diğerimizin ucundan sıcak su akıyordu. Bütünlük ancak bu kadar zıt olabilirdi.

"Büşra bu düşük çenen yüzünden evde kalacaksın sen."

"Sen de bu soğukluğun yüzünden evde kalacaksın," dedi bilmiş bilmiş. Coğrafya sınavı okulun coğrafya sınıfında yapılmıştı. Kel Coğrafyacı akıllı adamdı, herhangi bir kopya ihtimaline bile pabuç bırakmamıştı. Sınıfın yarısından fazlası sınavın sınıfımızda değil de coğrafya sınıfında olacağını duyunca hayal kırıklığına uğramıştı. Yani Kel Coğrafyacı bir bakıma haklı çıkmıştı. Kopya çekecekleri kesindi. Sınav zor değildi ama çalışmadığım için takıldığım yerler olmuştu. Hoş, her ne kadar çalışmasam da yetmişin altında not alan bir öğrenci değildim ama düşünceler beynimin çekmecelerini karıştırıp duruyordu. Dün olanlar bir yandan Karan bir yandan... Hepsi toplanınca dağ kadar ağır bir yük yığılıyordu omuzlarıma.

Okula gelirken çanta getirme gereği duymamıştım çünkü sınavdan sonra okulda kalmama gerek yoktu. Müdür odasına uğradıktan sonra Ahmet Hoca'yla kısa bir ağız dalaşı yaşayıp olabildiğince hızlı adımlarla yemekhaneye indim ve karnımı doyurduktan sonra okulun kantininden bir kahve alıp, zihnimi dinlendirmek adına kantinin boş masalarından bir tanesine yerleştim. Ahmet Hoca sınav zamanları okula gelmeme izin verdiğinden şu an okulda olmama tek kelime edememişti. Büşra nereye kaybolmuştu bilmiyordum ama şu an yalnızdım. Zaten kahvemi içtikten sonra okuldan çıkmayı planlıyordum.

Damla ve peynirgiller grubu üyesi kız arkadaşları kantinin içine girdiklerinde benim oturduğum masaya küçümseyici bakışlar atarak kıkırdadılar. Tamam, şu an ayağa kalkıp bir baksana sen, deyip Damla'ya kafayı gömmek istiyordum ama bunu yapmaya bile halim yoktu.

"Okulun delisi de gelmiş," dedi Damla yüksek sesle hemen karşımdaki boş masaya yerleşirken. Sude'nin kıkırdadığını duy-

dum ama diğer kız telefonu ile ilgilendiği için Damla'nın söylediği şeyi bile duymamıştı. Gözlerimi devirip farklı bir yöne bakmaya çalıştım. Sessiz kalmak bana göre değildi ama kafam yeterince doluydu zaten. Bir de bu aptalla uğraşabilecek vaktim yoktu. Üstelik haklı olan kişi ben olsam dahi, biliyordum ki cezayı yine ben alacaktım. Cezadan korktuğum falan yoktu. Yalnızca haksızlığa gelemiyordum. Masanın üstüne bıraktığım telefonum titreyince Damla ve yandaşlarının rahatsız edici varlıklarını kenara atarak telefonun ekran kilidini kaydırdım.

Gönderen: Anonim
Unuttun mu beni? :) (13.51)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Unutmadım, yalnızca okuldayım ve tam karşımdaki kızın kafasını masanın üstünde sürterek masadan kıvılcımlar çıkartmak istiyorum. (13.54)

Gönderen: Anonim
Beni ürkütüyorsun. (13.55)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ben mi? Emin ol yerimde sen olsaydın çok daha kötülerini yapmak isterdin. (13.56)

Gönderen: Anonim
Yerinde olmak istemezdim. İnsanlarla uğraşmayı sevmem. Aslında ben genel olarak insanları sevmem. (13.58)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
O zaman beni de sevmiyorsun. Hoş, benim de insanları sevdiğim söylenemez. (14.01)

Gönderen: Anonim
Diğerlerine benzemiyorsun. (14.02)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Adını sormayı unuttuğumu fark ettim. (14.03)

Gönderen: Anonim
Adımı merak mı ediyorsun? (14.04)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Evet, anonimden yazdığın için adını göremiyorum. (14.05)

Hesap aniden anonimden çıktı, kızın adının üst kısımda yazdığını görünce duraksadım.

Gönderen: Billur Bayraktar
Şimdi görüyor musun? ☺ (14.06)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Güzel isim. Billur. Memnun oldum. (14.07)

Gönderen: Billur Bayraktar
Memnun oldum, Merve. (14.08)

"Kendine mesajlaşacak arkadaş mı buldun sahiden?" Gözlerimi kaldırıp sesin geldiği yöne baktığımda Damla'nın eli belimde karşıma dikilmiş gözlerini indirerek bana baktığını gördüm. Telefonu kenara bıraktıktan sonra kahvemden bir yudum alıp gözlerimi tekrar kaldırıp Damla'ya baygın baygın baktım. Ellerini masanın üstüne koyarak masaya abandı ve yüzünü yüzüme yakın bir yere getirdi. "Seninle o sülük Büşra'dan başka kimse arkadaş olmaz sanıyordum. Nereden buldun o eziği?"

İnsanların belli bir sınırı vardı. Limitten bahsediyordum. Hani şu dolduktan sonra kullanılamaz hale gelen şeyden. Şu an sabrım gerçekten taşmıştı ve kullanılamaz hale gelmişti.

"Lafını geri al," dedim gayet sakin bir sesle.

"Almazsam ne olurmuş peki?"

Boğazımın içindeki bıçağın aşağı doğru derin bir yarık izi bırakarak indiğini hissettim. Aniden ayağa kalkıp ellerimi ma-

sanın üstüne vurduğumda Damla bir an geri çekilecek gibi oldu ama çekilmedi. Aynı onun gibi ona doğru eğildiğimde alınlarımız birbirine değdi. Teninden pahalı ve boğucu bir parfüm kokusu geliyordu. "Biliyor musun, benim kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı," diye fısıldadım. Bu bir fısıltıdan ziyade tehdidin bir bedene girip, dudaklardan kendini dışarı bırakışı gibiydi. Damla'nın yutkunduğunu duydum ama önemsemedim. Madem korkuyordu, ne diye benimle uğraşıyordu?

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu düz tutmaya çalıştığı ama titreyen ince sesiyle.

"Okuldan atılmaktan korkmuyorum. Hatta hiçbir şeyden korkmuyorum. Yapabileceklerimin bir sınırı yok. Yerinde olsam benimle uğraşmazdım."

Kendini geri çekerken yüzünde afallamış bir ifade belirdi. "Beni tehdit mi ediyorsun sen?" diye sordu düz bir sesle. Başımı sol omzumun üstüne düşürdüm ve dudaklarımı büktüm. "Nasıl anlıyorsan, güzelim," dedim alay dolu bir sesle.

"Sen gerçekten delinin tekisin!" dediğinde yüzüme ruhsuz bir tebessüm kondurup onun sol kolunu kavradım ve hiç de nazik olmayacak bir şekilde kendime doğru çekerek burktum. Damla'nın gözleri acıyla kısılırken, dudaklarından tiz bir inilti çıktı. "Canımı acıtıyorsun," dedi titrek bir sesle. "Bırak, müdüre şikâyet edeceğim seni!"

"İstediğin yere şikâyet et," dedim kolunu burkmaya devam ederken. Birkaç göz bizim üstümüzdeydi ama hiç kimse bir tartışma içinde olduğumuzu kavrayamamıştı çünkü karşıdan bakılınca dostane bir şekilde kolunu tutuyormuşum gibi görünüyordu. Oysa ince ve narin kolu şu an öfkemin kontrolünde olan deli gücümün altında eziliyordu. "Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok ama senin kaybedecek birçok şeyin olduğundan adımın Asi Merve olduğu kadar eminim. Benimle uğraşma, Damla. Eğer o pamuğun içinde büyümeye çalışan fasulye kadar olan beynin biraz çalışıyorsa, ateşe elini uzatmazsın. Ha ille uzatacağım diyorsan, hodri meydan, güzelim."

"Merve, kolumu acıtıyorsun," diye inlediğinde kolunu iterek bıraktım ve kendi kolu göğsüne çarptı. Diğer eliyle kolunu ova-

larken bana dehşet içinde bakıyordu. Ben ruhsuz bakışlarımı ona kondurmaya devam ederken, "Sen gerçekten korkunç bir kızsın! Manyak!" diye bağırdı ve kantindeki tüm gözler üstümüze döndü.

"Ha şunu bileydin," dedim ona düz düz bakarken. "Manyağım ben. Uğraşma benimle."

"Akıl hastası!" diye bağırarak kendi masasına giderken bize bakan meraklı gözlere düşmancıl bakışlar atarak telefonumu masanın üstünden aldım ve soğuyan kahvemi tek dikişte içip kantinden çıkıp okul bahçesine geçtim.

Gönderen: Karan Çakıl
Sınavının bittiğini umuyorum, şirkete gel. (14.33)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Rica nedir bilmez misin sen? Yoksa o mesaj eksik mi geldi? Misin eki nerede? (14.35)

Kimden: Karan Çakıl
Şirkete. (14.36)

♠

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi şirketin giriş katındaki lobide duran genç sekreter. Diğer seksi sekreter neredeydi? Hissettiğim kadar sahtekâr görünmediğimi umarak, kendimi karşımdaki genç sekretere gülümsemeye zorladım.

"Karan..." Sesim bu kelimede takıldı. "...Bey beni çağırmıştı. Burada staj yapıyordum ama sınav için okulda olmam gerekiyordu."

Genç sekreter üstümdeki okul üniformasına kısaca göz gezdirdikten sonra genişçe gülümsedi ama bu kez kendimi kadına düz düz bakmaktan alıkoyamadığım ve yanından sıyrılarak asansöre bindim. Asansör en üst kata tırmanana kadar gözlerimi yumup bu görüntüyü düşüncelerimden atmaya çalıştım. Asansör iki yana kayarak açılınca geniş, ferah ve beyaz döşenmiş koridorda

yürümeye başladım. Koridor boyunca ilerlerken, birçok kez durup omzumun üstünden arkamı kolaçan ettim ama gelen giden yoktu. Sekreter Tuğçe'nin masası boştu. Karan Çakıl'ın odasının kapısını tıklatmadan kafamı içeri uzatırken Karan'ın tekerlekli siyah deri koltukta oturduğunu ve manzarayı izlediğini gördüm. Beni fark etmemişti. Öksürerek boğazımı temizleyince gözlerini yavaşça bana çevirdi ve siyah bir çift mucize beni odağına aldı.

Gözleri kısaca üstümdeki üniformayı taradıktan sonra koltuğunu hareket ettirerek yavaşça bana doğru döndü ve önündeki dosya yığınını elinin tersiyle kenara itip dirseklerini masanın üstüne koydu. "Geciktin, Çakıltaşı."

"Otobüsle geldim," dedim içeri girerken. Hızlıca onun karşısındaki deri kanepeye oturdum ve kollarımı göğsümün üstünde toplayarak gözlerimi ona diktim. Ne zaman giyinmişti bilmiyordum ama üstünde her zaman olduğu gibi siyah bir takım elbise vardı ve siyah ipek gömleğin ilk iki düğmesi açıktı. Boynundaki siyah cevşen dikkatimi çekti. Dün gece bunun boynunda olmadığından emindim.

"Bu gece dışarı çıkmanda bir sakınca var mı?" diye sordu gözleriyle beni taramaya devam ederken.

"Zaten eve gitmeyeceğim için bir sakınca olmayacaktır," dediğimde kaşları çatıldı. Siyah kavisli kaşlar her çatıldığında alnındaki ince zardan çıkıntılı yeşil, mavi renkteki damarları fırlıyordu. Bu görüntüyü sebepsizce seviyordum.

"Neden eve gitmeyeceksin ki? Bir planın mı var?"

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi yumdum ve güldüm. Bu gülüşün ardında çaresizliğin sessiz çığlıkları vardı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum gülmeye devam ederken. "O adamla aynı çatı altında yaşamayacağım."

"Peki ya ne yapacaksın?" diye sordu kaşları tamamen çatılırken. "Sakın bana çalışacağım, kendi ayaklarımın üstünde duracağım edebiyatı yapma, velet. Sen kendi ayaklarının üstünde durmanın sözlük anlamını bile tam olarak bilmiyorsun. Hayatı kolay sanıyorsun."

Kelimeleri düşüncelerim önüne örülmüş bir duvar, karanlık bir bariyer gibiydi. Her şey yolundaymış gibi davranmaya o ka-

dar çok alışmıştım ki, bana neyin kötü geldiğinin bile bir önemi kalmamıştı artık. Karan haklıydı. Hâlâ olgunlaşmamış, dallardaki yeşilliği koruyan kırmızı bir meyveydi düşüncelerim. Rengi oturmamıştı, tadı gelmemiş, gerçek şeklini almamıştı.

"Neyse, konumuz bu değil," diye geçiştirdim Karan'ı. "Dışarı çıkmamda bir sakınca olup olmadığını sormuştun. Sorun ne?"

"Konumuz tam olarak bu," dedi her bir kelimenin üstüne özenle ve sertçe basarken. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama o şeklini deli gibi merak ettiğim beynine söyle, o düşüncelerden bir an evvel vazgeçsin. Fethiye küçük bir yer olabilir ama yalnızca büyük şehirler yutmaz insanı. Üstelik reşit bile değilsin."

"Bana ders mi veriyorsun?" diye sorduğumda etli dudaklarını diliyle ıslattı ve bana şu dünyada görüp görebileceğim en tehlikeli, en karanlık, en tehditkâr tebessümle karşılık verdi.

"Karanlık dünyanın, karanlık dersi," dedi gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmeden. "Öğrensen iyi edersin. Karanlık huzur veriyor gibi görünebilir ama bazen huzur en tehlikeli silaha dönüşebilir. Emin ol, dışarıda bir sınıfa yerleştiremeyeceğin kadar fazla ve tamamen farklı kötülükler var. Şu an onlarla tanışmak için epeyce küçüksün, Çakıltaşı."

"Ben karanlığı seviyorum," dedim kısaca.

"Karanlık her zaman sığınabileceğin bir şey değil. Unutma, kötü şeyleri de karanlık temsil edebilir."

Birçok insan konuşmayıp kafasının içinde yaşıyordu. Başlarda Karan'ın öyle birisi olduğunu düşünmüştüm ama Karan'ın karakteri çok bilinmeyenli bir denklem gibiydi. "Beni çok küçük görüyorsun," diye sızlandığımda Karan hiç beklemediğim bir hareketle oturduğu koltuktan kalktı ve kolumu kavrayarak beni ayağa kaldırdı. Gözlerim kocaman açılırken saçıma tutturduğum telli toka saçımdan kayarak düştü ve saçlarım hızlıca omuzlarıma döküldü.

"İyi bak bana," dedi ölümcül bir sakinlikle. "Sence boş nasihat verecek birine benziyor muyum? Sen neye inanıyorsun, ha? Elini kolunu sallayarak yaşayabileceğine falan mı? Enkaz içinde yaşayabilir, eskisi gibi davranabilirsin ya da yıkıntılarından çıkıp yavaşça yenilenirsin. Kaçmayacaksın, Çakıltaşı. İstediğini alana kadar savaşacaksın. Sende o potansiyel var, görüyorum ben."

Kelimelerimin harfleri bir bir beyin boşluğumdan kendini bırakırken, düşüncelerim kilitlenmişti. Yüzümüz şu an çok yakındı. Uzun boyuna rağmen eğildiği için yüzü yüzümün birkaç santim uzağında duruyor, sinirle soluduğu ılık nefesi dudaklarıma çarparak beynimin uyuşmasına neden oluyordu. "Ka..."

"Neymiş?" diye sordu kolumu daha sıkı tutup beni biraz daha kendine çekerken. Kelimelerimi toparlamaya, ona bir cevap vermeye çalışırken kasvetli kuzguni siyahı rengindeki gözleriyle, gözlerimin haresine savaşmam gerektiğini bir metin gibi işliyor, akrebin zehirli iğnesini tutup yelkovana saplarken dakikaların akmasına engel oluyordu.

"Savaşacağım," dedim kısık bir sesle. Kolumu biraz daha sıkınca yüzümü buruşturarak, "Savaşacağım!" diye bağırdım.

"Bu kadar zayıfken neden güçlü taklidi yapıyorsun ki?" diye sorduğunda burnumun sızladığını hissettim.

"Ben zayıf değilim," dedim kaşlarımı çatarak Karan'ın kara gözlerine bakarken. Gözlerinin siyahındaki parlaklıkta yansımamı gördüm. "Savaşacağım! Sonuna kadar!"

"Sonunu düşünen kahraman olamaz, aptal," dedi ve kolumu bıraktı, diğer eli belime kaymıştı. Bir an kitlendim. "Sonu düşünmek yok. Önüne bak. Yarınların bir sınırı yok. Savaşacaksın. İstediğini alıncaya dek. Neymiş? Tekrarla."

Gözlerim bir an etli dudaklarına kayınca ayağımın altındaki yerin sarsılıp hızla hareket ettiğini hissettim. Kokusu ciğerlerimi delip geçiyor, içime yuva kazıyordu. "Savaşacağım," dedim tekrar, sesim içime kaçmış gibi inceldi. Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakmaya çalıştım. "İstediğimi alıncaya dek, savaşacağım."

Gözleri bir an dudaklarıma kayınca, *acaba o da benim gibi düşünüyor mudur,* diye iç geçirdim ama bunun imkânsızlığının bilincindeydim. Yine de Karan gözlerini dudaklarımdan çekmeden bakmaya devam edince göğüs kafesimin yarığından, mideme doğru ılık bir sıvının usulca aktığını hissettim. Tüm bu hisler bedenime arka arkaya saplanınca, mide özsuyum fokurdadı. Kusma isteğiyle kıvranırken, Karan'ın gözleri hâlâ dudaklarımda, iri eli belimdeydi ve okul eteğim onun belimi tutuşundan dolayı yukarı toplanmıştı.

"Peki ya başaramazsam?" diye sordum, benim de gözlerim onun dolgun dudaklarına kaymıştı. İlk kez bir adamın karşısında bu kadar savunmasızdım. Hoş, ondan önce hiçbir erkekle bu denli yakınlaşmamış, bir erkeğe sığınmamıştım. O, demir atabileceğim güvenli bir liman gibiydi ve ben fırtınanın ortasında kalmış, dalgalarla mücadele eden o zavallı balıkçı teknesiydim.

"Kuş uçmadı diye kaybolan bir gökyüzü gördün mü sen hiç?" diye sorduğunda gözlerim dudaklarından ayrılıp gözlerine çıktı. Kuzguni siyahı gözlerinin içi alev alevdi.

"Ben..."

"Teklifim hâlâ geçerli," diye sözümü böldüğünde aniden ofisin kapısı açıldı ve gözlerimiz aynı anda ofisin kapısına çevrildi.

Yaşar Bey, üstünde lacivert bir takım elbise, elinde geçen seferkinden çok daha farklı kıvrımlara sahip gümüş bir bastonla kapıda dikiliyordu. Önce Karan'ın belimde duran eline, ardından aramızdaki santimlere bile sığdırılamayacak kadar darlıktaki mesafeye baktıktan sonra bastonunu havaya kaldırdı ve, "Ulan eşek sıpası! Gündüz vakti ofisinde mi götürüyorsun kızı ulan?!"

Karan anında belimdeki elini geri çektiğinde kendimi toparlama çalıştım. Üstümde lise forması vardı ve Yaşar Bey tarafından basılmıştık. Üstelik adam beni on dokuz yaşında zannediyordu. Hadi ama on dokuz yaşında hâlâ liseye giden kız var mıydı? Bu kez kesinlikle çuvallamıştık.

"Akşamki davet hakkında konuşuyorduk, dede," diye açıklama yaptı Karan. *Davet?* Ayrıca teklif konusunda ona sormam gereken sorular vardı. Neyi kastettiğini anlayamamıştım.

"Kızın beline kollarını ahtapot gibi dolayarak mı yapıyordun o konuşmayı?"

Karan gözlerini devirdikten sonra, "Dede biz dışarı çıkıyoruz. Akşam için hazırlık yapacağız," dedi düz bir sesle. Kaşlarımı çatarak Yaşar Bey'e ve torununa bakıyordum. Karan'ın eli elimin içine kaydığında kalbimin sesi dışarıdan duyulacak sandım. Yaşar Bey huysuz bir homurtu çıkardıktan sonra gözleri üstümdeki üniformaya takıldı ve kaşları çatıldı. Kaşlarını çattığında yüzündeki bazı hatların Karan'a benzediğini fark ettim. Yaşar Bey üstümdeki formayı kaşları çatık bir şekilde incelerken, Karan da

bir şeylerin farkına varmış olacak ki, gözlerini bana çevirip tuhaf tuhaf baktı.

"Bu kızın üstündeki lise üniforması mı?" diye sordu Yaşar Bey gözlerini üstümden çekmeden.

"Evet," dedi Karan. Sesimi dahi çıkartmadan Karan'ı izliyordum. Yüzündeki ifadesizliğin arkasında sakladığı duyguları merak ettim. Yaşar Bey'in gözlerine o kadar soğukkanlı ve yıkılmaz bakıyordu ki, insan onun içinde taşıdıklarını cidden merak ediyordu. "Özel sebeplerden dolayı sınıf tekrarı yaptığı için son sınıfı bir kez daha okuyor."

"Anladım," dedi Yaşar Bey ve bana bakıp sıcakça gülümsedi. "E bir söz takalım, lise bitince de düğününüzü yaparız o zaman."

Bir an neye uğradığımı şaşırdım. Dudaklarım aralanacaktı ki, Karan beni kollarının arasına çekti. "O bunları konuşmaktan çekiniyor, dede. Şimdi sırası değil."

"Düğün olmadan bu kadar yakınlaşmayın bakayım!" dedi Yaşar Bey bastonunu aramıza uzatarak. "Çekil, yapışma kıza."

"Dede, izninle şimdi çıkıyoruz. Akşam için hazırlık yapacağız," dedi Karan, dedesinin aksine sakin bir sesle. Onun bu sakinliği beni neden ürkütüyordu bilmiyordum ama Karan'ı biriyle kavga ederken düşününce tüylerim dikiliyordu. Bu sakinliğin altında nasıl bir canavar büyüttüğünü merak ediyordum. Kaslarının hakkını vererek, karşısındaki rakibini çok rahat bir şekilde yere serebileceğinden adımın Asi Merve olduğu kadar emindim.

"Akşam geç kalmayın ha," dedi Yaşar Bey. "Kızın ailesi sorun etmez, değil mi?"

İçimin oyulduğunu hissettim. Etmezlerdi tabii. Ne zaman etmişlerdi ki? Acaba ölsem, üstüme atılan toprağı izlerken buz gibi mi bakardı gözleri? Yoksa benim için birkaç damla gözyaşı feda ederler miydi? *"Çok düşünüyorsun,"* dedi diğer Merve uykulu bir sesle. Ona hak verip düşüncelerimin üstüne siyah kapıyı kapatıp, kilitledim.

"Ailesi şehir dışında," dedi Karan net bir sesle. "Evde ablasıyla yalnız kalıyor. Ablasından izin aldık."

"Evet," diye onayladım Karan'ı. Yaşar Bey yalnızca ona yükleniyordu, bu işte berabersek yükünü biraz hafifletmem ge-

rekmez miydi? Hem ona vefa borcum vardı. Beni yalnız bırakmayan ilk insandı o. "Karan, ablam ile konuştu ve gereken izni aldı. Sorun olmayacaktır."

Karan avucumu yavaşça sıktı ve ardından elimi serbest bırakmadan tutuşunu gevşetti. Karnım alev aldı. Yaşar Bey bakışlarını üstümüzde gezdirirken bakışlarında şüphe değil, hayranlık vardı. Bu bile torununu ilk kez böyle gördüğünün yazılı bir metni gibi sunulmuştu önüme. Karan'ın hiç ilişkisi olmamış mıydı gerçekten? Belki de olmuştu ama dedesine göstermeyi tercih etmemişti. Şu an söz konusu arazi olduğu için dedesinin gözüne beni sokmakta bir sakınca görmüyordu.

"İyi bakalım, geç kalmayın. Akşam saat tam sekizde orada olun!"

Karan ile birlikte ofisten çıkarken hâlâ el eleydik. Avucumun içi terlemişti ve tatlı bir yanma hissi baş göstermişti. Asansöre bindiğimizde kapılar kayarak kapanırken elimi avucunun içinden kurtardım ve terlemiş avuç içimi okul eteğime silerek derin bir nefes aldım.

"Nedir bu davet olayı?" diye sorduğumda Karan dümdüz gözlerle asansörün metal kapısına bakıyordu. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra gözlerini metal kapıdan çekmeden yalnızca dudaklarını hareket ettirerek konuştu. "Dedemin gelmesinin şerefine bir ayağı çukurda olan arkadaş tayfası onun için bir davet düzenlemiş. Dedem de benim bir ilişkim olduğunu tüm arkadaşlarına duyurduğu için, arkadaşları, *gelinin de gelsin,* demişler." Sesi de bakışları gibi dümdüzdü.

Kurduğu upuzun cümleden yalnızca *gelini* kelimesine takılmıştım.

"Peki, şu an nereye gidiyoruz?" diye mantıklı bir soruyla ona karşılık verdiğimde, gayet sakin bir sesle, "Senin için bir şeyler almaya," dedi.

Ah, ben de çıkışıp işine taş koymak isterdim ama şu an ona uymaktan başka çarem yoktu ne yazık ki. Çünkü o ve onun zengin çevresinin düzenleyeceği türden bir davete kesinlikle dolabımdan bir elbiseyle gidemezdim. Hoş, dolabımda elbise olduğundan bile şüpheliydim.

Karan ile şirketten çıktıktan sonra onun aracına binmiş, kesinlikle yanından dahi geçemeyeceğim bir mağazanın önünde durmuştuk. Evet, babam olacak adamın da buna benzer bir mağazası vardı ve orada müdürlük yapıyordu ama bunun pek de bir ekmeğini yiyebildiğimi söyleyemezdim. Yalnızca kozmetik ürünleri -şampuanlardan bahsediyordum- konusunda şanslıydım. Onu da gidip kendim almıyordum. Babam kendisi getiriyordu.

Karan yardım için gelen kızıl saçlı, uzun boylu görevliyi görmezden gelip yok sayarak askıların yanında ilerlemeye başladı. Ben de tıpkı kara bir ördek yavrusu gibi onu takip ediyordum. Onunla laf dalaşına girmek gibi bir aptallık yapmaya niyetim yoktu. Düşüncelerim çevrimdışıydı ve zihnim çok yorgundu. Ona laf yetiştirebilecek durumda değildim.

Karan hızla birkaç elbiseyi kolunun üstüne topladıktan sonra bana uzattı ve ardından askılardan siyah bir elbiseyi çekip, "Şunu da al, Çakıltaşı," dedi düz bir sesle. Benim için seçtiği elbiselerin tümü siyah koyu tonlardaydı. Hiçbir şey söylemeden kucağıma istiflediği elbiseleri alarak kabine girdim. Elbiseleri pahalı bir parfüm kokusundan nefes almanın zorlaştığı kabinin askılığına asarken aralarından siyah, diz üstü olduğundan emin olduğum, fakir kol, belinde su damlası şeklinde bir dekolte bulunan elbiseyi gözüme kestirmiştim bile. Okul formamdan kurtulduktan sonra elbiseyi üstüme geçirdim. Aynadaki yansımama bakarken yüzümdeki ifade, elbisenin aksine kasvetliydi. Elbise üstümde parlayan, güzel bir hava saçan tek şeydi. Kabinden çıktığımda Karan kollarını göğsünün üstünde bağlamış, kabinin karşısındaki eflatun duvara yaslanmış bana bakıyordu. Gözleri kısaca üstümde gezindikten sonra parmağıyla kendi etrafımda dönmem için işarette bulundu. Yanaklarımın içini havayla doldurduktan sonra kendi etrafımda bir kez döndüm ve baygın bakışlarımı Karan'ın kusursuz yüzüne kondurdum.

"Hem mini, hem dekolte bir arada hoş olmuyor," dedi ifadesiz bir şekilde. "Değiştir."

Haklıydı. Zaten kısa olan elbisenin bir de belinde su damlası şeklinde bir dekolte vardı ve bu abartıdan başka bir şey değildi. Üstelik yaşıma bile uymuyordu. Ama yine de elbise güzeldi.

Tekrar hızla kabine girdikten sonra bu kez mini ama boğazına kadar kapalı olan, sert kumaş bir elbise denedim. Bu da diğeri gibi fakir koldu ama kollarında belli belirsiz siyah dantel işlemeler vardı. Aynadaki görüntüme boş boş baktıktan sonra kabinden çıktım ve beni pozisyonundan hiçbir şey kaybetmemiş şekilde bekleyen Karan'a kollarımı iki yana açarak elbiseyi gösterdim.

"Çok resmi," dedi elbiseye düz düz bakarken. "Bakarken ben bile boğuldum. İçinde rahat nefes alabildiğinden bile şüpheliyim."

"Derdin ne?" diye sordum gözlerimi onun gözlerine dikerken. Siyah gözler, kahverengi gözlerime kuyunun dibinde, ipini bekleyen, mahsur kalmış bir yaralı gibi bakmıştı. Bir an duraksadığımda bunun yalnızca benim hayal gücüm olduğunu kendime ispatlamaya çalıştım.

"Sana son uzattığım elbiseyi giy," dedi düz bir sesle.

"Bak, çok sıkıldım, tamam mı? Ve bu gayet iyi. İçinde nefes alabiliyorum," dedim kelimelerin üstüne bir bir basarak. *"Yalan,"* diye bağırdı diğer Merve. *"Boğuluyoruz, kurtar şu salağı bu elbisenin içinden!"*

Davetsiz gözler bacaklarımda dolaşınca nefesim kesildi ama bozuntuya vermedim. Sonuçta bana karşı hiçbir ilgisi yoktu ve beni bir *velet* olarak görüyordu. "Çakıltaşı," dedi kurşungeçirmez bir sesle. Mağazada ikimiz ve mağaza çalışanlarından başka kimse yoktu. İçeride hoş, slow ve Fransızca olduğunu tahmin ettiğim güzel bir şarkı çalıyordu. "Sana uzattığım son elbiseyi giymeni istiyorum."

"Bu iyi!" diye üsteledim. İnatçıydım, en az onun kadar. Boğuluyordum! Ama buna rağmen inadımdan vazgeçmiyordum. Haklıydı, elbise rahat hareket edebilmem için fazla sıkı ve sert bir kumaştan yapılmıştı.

"Çakıltaşı, nefes alamadığını görebiliyorum. Hadi, değiştir şunu."

"Bunu istiyorum!"

"Çakıltaşı." Karan'ın sesi duraksamama neden oldu. "Seni kabine sokup ellerimle soymamı ve o elbiseyi sana giydirmemi istemiyorsan, gir ve o elbiseyi giy."

Bir an bu söylediklerini eyleme döktüğünü düşününce tüm uzuvlarım şokla sarsıldı ve organlarım içeride birbirine çarparak farklı yerlere kaçıştılar. Şu an böbreğimin olması gereken yerde karaciğerim olabilirdi. Belki de midem kalbime çıkmıştı ve şu an kalbim midemin olması gereken yerde atıyordu.

Sanırım deliriyordum.

Hiçbir şey söylemeden kabine kaçtığımda nefes nefese kalmıştım ve kulaklarım yanmaya başlamıştı. Aynaya baktığımda elmacık kemiklerimin üzerinin kızardığını görebilmiştim. Yüzümü ellerimi yelpaze yaparak serinletmeye çalışırken kalbim öyle hızlı atıyordu ki, bu yabancı his damarlarımı çatlatacak sanmıştım.

"Tüm bu hissettiklerim çok saçma!" diye söylendim onun son olarak uzattığı elbiseye uzanırken. "Saçma sapan düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermemeliyim! Neyim var benim?" Kendi kendime konuşarak elbiseyi giyerken elbisenin detaylarına dikkat dahi etmemiştim. Elbise miniydi ama çok da kısa sayılmazdı. Dizimin biraz üstünde bitiyordu. Kadifeydi ve askıları siyah incidendi. Elbisenin boyunu kaldırabilmek için kabinin ucundaki siyah topukluları ayağıma geçirdim ve aynadaki görüntüme baktım. Elbise gerçekten mükemmeldi. Karan Çakıl'ın zevkleri bile, kendisi kadar büyüleyici olmayı başarabiliyordu. Bu adamı gözümde bir masal kahramanından daha çok büyütmüştüm.

O mükemmelin en karanlık tonuydu.

O siyahın en mükemmel tonuydu.

"Hâlâ giyemedin mi?" diye sordu hemen kabin kapısının arkasından. Sesi düşüncelerimin ortasına siyah saplı bir bıçak gibi saplanırken, bakışlarımı aynadan kapıya çevirdim ve, "Giydim," dedim kısık bir sesle. Sanki cevabımı bekliyormuş gibi aniden kabin kapısını açıp içeri girdiğinde gözlerim şokla açıldı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım kocaman olmuş gözlerle.

Elleri saçlarıma dokunduğunda kısmi felç geçiriyorum sandım. Elleriyle saçlarımı elbisenin önüne aldıktan sonra yavaşça karıştırdı ve beni omuzlarımdan tutarak aynaya çevirdi. O da hemen dibime girmiş, arkama geçmişti. Kalbim göğsümün altında korkuyla çırpındı. Aynaya baktığımda, aynada göz göze geldik. Ayağımdaki topuklu ayakkabıya rağmen benden uzundu. Kafam

hemen çenesinin biraz üstüne gelmişti. Çenesini kaldırdı ve kafamın üstüne koydu.

"Saçlarını böyle yap bence," dedi düz bir sesle. Saçlarım normalde düzdü ama şu an biraz dalgalı görünüyordu ve siyah kıvrımlar göğüslerimin üstüne dökülmüştü. Yakınlığımız nefesimi daralttı.

"Neden dal düz giriyorsun kabine?" diye sorduğumda sesim hava kaçıran balon gibi çıkmıştı. Sesime lanet ederken gözlerimi aynadaki yansımasından alamıyordum. Kara gözler beni uçurumuna sürüklemeye çalışırken oldukça kararlı ve kasvetli görünüyordu. Bu görüntü kalbimin derisini sıyırıp, zarı aşıyor ve kapakçıklarımı çarparak içeri yerleşiyordu.

"Sana giyinip giyinmediğini sordum. Seni çıplak görmek istediğimden değil yani," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Ufak yaşına rağmen, kıvrımlı bir vücuda sahip olman umurumda bile değil. Seni çekici bulmuyorum, rahatla."

Bu beni rahatlatmak yerine garip bir şekilde boğmuştu. Sebebini sorgulamadım ama diğer Merve'nin içeride kıkırdadığını duyabilmiştim. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi aynadaki yansımayı yüceleştiren gözlerinden çekmeden konuştum. "Ben beni çekici bulup bulmadığını sormuyorum, yaşlı. Senin beni çekici bulmaman benim lehime olur. Sana neden şu an burada olduğunu soruyorum."

Eli belime kaydı ve belimi tıpkı bir kemer gibi sardı. Kaşlarım çatılırken gözlerim irileşmişti ama bunu ona belli etmemek için bakışlarımı aynadan çekip, belimde duran ellerine çevirdim. "Seni çekici bulmamı istemiyor musun gerçekten?" diye sordu alay kokan ama dışarıya gayet ciddi yansıyan tok sesiyle.

"Sana deliriyor," dedi diğer Merve.

"İstemiyorum tabii," dedim bilmiş bilmiş. "Hangi kız yaşlı bir adam tarafından çekici bulunmak ister ki? Bunun düşüncesi bile iğrenç!"

"Bak, bak, yalanlara bak," dedi diğer Merve kıkırdarken. Karan'ın siyah kavisli kaşları çok daha karanlık ve kıvrımlı bir kavis bırakarak çatıldı. Eli belimden yukarı kayarken, göğsümün içindeki havanın sıkıştığını hissettim. Eli karnımın üstünden, gö-

ğüs kafesime yakın bir yere çıktı ve hemen göğüs kıvrımımın üstünde durdu. Kadife kumaşta dolanan ellerinin tenimin altında bıraktığı etkiyi hissedebiliyordum.

"Bu seni etkiliyor mu peki?" diye sordu kısık bir sesle. Gözlerim gözleriyle aynanın üstünde buluştuğunda kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, şimdi, şu an buracığa kusabilirdim.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum sert bir sesle. Sesim ne kadar sert çıkmıştı, hiçbir fikrim yoktu ama Karan'ın dudakları tuhaf, ürpertici bir kıvrımla yukarı büküldü. Bu serseri kıvrım, kesinlikle tebessüm değildi.

"Yalnızca yirmi altı yaşındayım," diye fısıldadı dudaklarını saçlarımdan kaydırıp kulağıma yakın bir yere getirirken. Şu an aynada yanak yanağa görünüyorduk. "Bana tıpkı bir morukmuşum gibi davranmaktan vazgeç, Çakıltaşı."

"Çok yakın! Çok yakın!" diye bağırdı diğer Merve telaşlı. Ellerini birbirine vurduğunu duyabiliyordum.

"Sen de bana tıpkı bir veletmişim gibi davranmak vazgeç o zaman," diye şart koşarken sesim titriyordu. Yalnızca sesim değil, tüm uzuvlarım titriyordu.

"Sana tıpkı bir veletmişsin gibi davranmaktan vazgeçecek olursam, yapacaklarımdan sorumlu olmam." Sesi âdeta *ben tehlikeyim,* diye bağırıyordu. O, aç bir köpek balığı, ben kanlı bir biftek konumundaydık şu an.

"Veletmişim gibi davranmandan çok daha sinir bozucu bir şey yapabileceğini zannetmiyorum," dediğimde kaşları alayla havaya kalktı ve dudakları bu kez çok daha tuhaf bir kıvrımla yukarı büküldü.

"Kendinden emin konuştuğun zamanlarda gerçekten komik görünüyorsun," dedi gülmemek için kendini zor tuttuğunu belli eden boğuk bir sesle. Onun gerçekten güldüğünü hayal etmek bile yamaç paraşütü yapmakla eş değerdi. Hiç yamaç paraşütü yapmamıştım ama yükseklik korkusu olan bir insan olarak, hissedilenleri az çok tahmin edebiliyordum.

"Bu gereksiz yakınlığa bir son vermeni istiyorum," dediğimde eli hâlâ göğsümün biraz altında duruyordu. Tamam, çok masum bir görüntü çizmiyorduk şu an ama kanıma fesatlığı sızdıracak herhangi bir hareketi de olmamıştı henüz.

Elini usulca belime indirdi ve bunu yaparken elini bedenime sürtmüştü. Sürttüğü yerlerde kıvılcımlar çaktı ve bedenim elektriklendi. Gözleri demir gibi sert ve kurşungeçirmezdi. "Hay hay," diye fısıldadı kulağıma. Nefesi kulağıma çarpınca kalbim ve göğüs kafesim tokuştu. "Bu elbiseyi alıyoruz. Bu en iyisi."

"Tamam, çıkar mısın artık?"

Beni tamamen dağılmış halde bırakarak kabinden çıktı ve kapıyı kapattı. Bir süre aynada tek kalan görüntüme bakarken, beynimin içindeki siyah sayfalı defterin sayfaları uçuşarak açıldı ve sayısını görmediğim sayfalardan bir tanesinde Karan'ın gözleri asılı kaldı. Kuzguni siyahı, demir kadar sert, kasvetli, yıkılmaz ve sınır tanımayan gözleri.

Karan Çakıl, sınırları sınırsız yapan bir adamdı.

Tekrar formamı ve kendi ayakkabılarımı giyip, elbiseleri alarak kabinden çıktığımda Karan eflatun duvara yaslanmış beni bekliyordu. Gözleri dalgındı ama ne düşündüğünü saklayan perdelerle hâlâ örtülüydü. Benim çıktığımı fark ettikten hemen sonra seçtiğimiz siyah elbiseyi elimden aldı ve o kasaya giderken ben de diğer elbiseleri yerine bıraktım. Aynı mağazadan Karan'ın zoruyla bir de siyah topuklu bir ayakkabı almıştık. Ben mahcupça bir köşede onu beklerken kasaya bir servet ödedi ve mağazadan ayrıldık.

Dışarıda yağmur başlamıştı.

Araba mağazanın otoparkındaydı ve yalnızca iki metre yürümek bile sırılsıklam olmamıza yetmişti. Fethiye böyleydi işte. Tüm mevsimleri tek bir günde yaşayabiliyorduk. Karan sürücü koltuğuna bindikten sonra arabayı çalıştırdı ve ısıtıcıyı açtı. Omzunun üstünden bana kısaca baktıktan sonra arabayı sürmeye başladı. Tüm dikkatini yola verdiğini fark edince ona bakma isteğimin önüne geçemedim ve gözlerimi onun profiline çevirdim.

Burnu düzgündü. Gerçekten düzgün ve güzeldi. Uzun kirpikleri tıpkı gözleri gibi kuzguni siyahı rengindeydi ve dolgundu. Tıpkı dudakları gibi. Dudakları da dolgun ve etliydi. Burnu ve dudakları arasındaki çukur epeyce belirgindi ve insanın oraya parmağını batırası geliyordu. Esmer teni onun acı çikolatayı andıran kokusuyla özleşmişti. Birbirlerine uyumluydular. Teni çikolata gibi bronzken, karakteri biraz acıydı.

Acı çikolata.

Karan Çakıl'ı anlatan belki de en uygun şey buydu.

Karan beni zorla güzellik salonuna bırakmış ve kuaför kadına özellikle saçımın nasıl yapılacağını anlatmıştı. Kuaför kadından belli bir saat aldıktan sonra beni güzellik salonunda bırakıp giyinmek için eve gitti. Soğuk bakışlarım ve kesinlikle ait olmadığım güzellik salonunda geçen üç saatin sonunda manikür pedikür olayı yapılmıştı. Bu sinir bozucuydu. El ve ayak tırnaklarımı siyaha boyamalarını istesem de, french yapmışlardı. Ardından Karan'ın dediği gibi saçlarım yıkanmış ve doğal dalgalar halinde önüme bırakılmıştı. Gözlerime sadece bir eyeliner çekilmiş, rimel ile kirpiklerime hacim kazandırılmıştı. Dudaklarıma toprak renginde bir ruj sürdüklerinde, bu rengi sevdiğimi fark ettim. Kuaför kadın giyinmem için kıyafetimin ve ayakkabılarımın olduğu poşeti verip beni boş bir odaya yolladıktan sonra hızlıca giyindim ve aynaya bakma gereği bile duymadan odadan çıktım. Güzellik salonundaki tüm gözler aynı anda üzerime döndüğünde zaten çatık olan kaşlarım tamamen çatılmıştı.

"Bu ne güzellik!" dedi saçlarımı yapan sarışın kadın. Sanırım annemle aynı yaşlardaydı ama annemden çok daha bakımlıydı. Annem doğaldı, süsle püsle işi olmazdı. "Karan Bey bayılacak!"

Ah, Karan'ın kendinden küçük sevgilisi zannedilmiştim.

"Teşekkür ederim," dedim olabildiğince yapmacık bir sevimlilik takınarak. Kadın bunu fark eder gibi oldu ama üstünde durmadı. Hızla bana yaklaştıktan sonra son kez saçlarıma şekil verdi ve beni çevirip aynaya bakmamı sağladı. Hastalıklı, kasvetli ve baygın görüntüm yerini çok daha dinç, sağlıklı ve her ne kadar o kelimeyi kendime yakıştıramasam da güzel bir görüntüye bırakmıştı.

"Karan Bey birazdan burada olur, bir şeyler içmek ister misin, tatlım?" dedi kadın samimiyeti iki adım daha ilerleterek.

"Yok," dedim sahte sevimliliğimi daha fazla yürütemeyeceğimi anlayıp eski ruhsuz ifademe dönerken. "Teşekkür ederim."

"Gerçekten Karan ile mi berabermiş? Karan için biraz fazla toy değil mi?" diye fısıldadı benden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ettiğim, uzun sarı saçlara ve mankenlere taş çıkaracak cinsten bir fiziğe sahip olan kız, yanındaki kumral yaşıtı olduğu belli olan şık giyimli kız arkadaşına.

"Bilmem," diye fısıldadı kız. "Gerçekten güzel kızmış ama... Karan Çakıl'ı hiç yaşıtımız bir kızla görmedim. Onun olgun kadınlardan hoşlandığını duymuştum. Hatta kendinden büyük kadınlarla birliktelik yaşadığını söylüyorlar! Funda'ya bile yüz vermiyor, düşün gerisini..."

Onu otuzlu yaşlarında, seksi bir kadınla hayal edince midem burkuldu ve yakıcı bir his bedenimi karış karış gezmeye başladı. Bu hisse bir isim bulamamıştım ama karnımı ağrıtıyordu. Ondan hoşlanmamıştım. Bu histen nefret etmiştim. Bu hissi kusarak içimden atmak istiyordum.

"Kız güzel ama Karan'ın beklentilerini karşılayabileceğini zannetmiyorum. Belki de kuzeni falandır," dedi sarışın olan. Kumral olan düşünür gibi bir homurtu çıkardıktan sonra omzunun üstünden bana baktı ve bir anda göz göze gelince kız irkilerek önüne döndü. "Bize bakıyor, kes sesini."

Derin bir nefes alarak gözlerimi frenchli parmaklarıma düşürürken, karnımdaki ağrı yerini kasıklarımda acı bir sızıya bırakmıştı. Kanlı günlerin yaklaştığını hissedebiliyordum ama bu gece olmayacağından emindim. Güzellik salonunun cam kapısı iki yana kayarak açıldığında gözlerimi kaldırıp gelen kişiye baktım.

Karan Çakıl.

Siyahın önünde ceketinin düğmelerini ilikleyerek, diz çöktüğü adam.

Her zamanki kılığındaydı ama bu kez diğer günlere nazaran çok daha muhteşem görünüyordu. Az önce ikimizin dedikodusunu yapan o iki arkadaş ağızlarından salyalar bırakarak Karan'a bakarken, bir an ben de salyalarımı silmek zorunda kalacağım sanmıştım. Adam yürüyen mükemmeliyetti. Siyah gömlek, siyah yüzeyi parlak kravat, siyah pantolon ve siyah takım ceketi. Ceketin ön cebinde siyah parlak bir mendil vardı. Gümüş düğmelerine bir servet ödediği kesindi. Saçları ıslaktı ama serseri görüntüsünden hiçbir şey kaybetmemişti. Hafif kısaltılmış kirli sakalları onu çok daha olgun bir görüntüye büründürmüştü. Uzun boylu, sert, kaslı ama ince yapılıydı. Heybetli omuzlarını saymazsak evet, inceydi.

Usulca ayağa kalkarken gözlerimi onun üstünden çekmedim, çekemedim. Ona bakmak duru bir suya, siyah mürekkeple yazı

yazmak gibiydi. Kelimelerin temelini atmak için mürekkebimi duru suya batırıyordum ama mürekkep anında dağılıp, suyu kapkara yapıyordu. Ona bakmanın tadını damağımda hissettiğim günden bu yana her an, her saniye ona bakmak istiyordum. Tüm ömrümü onu izleyerek tüketebilirdim. Bu fena bir fikir değildi. Karan, gözlerini ben hariç hiçbir nefes alan canlıya dokundurmadan, kesin, kararlı ve ses getiren adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Şu an zaman akmayı durdurmuş, akrep, yelkovanı zehriyle susturmuştu.

Yelkovan ölüm uykusuna yatmıştı.

"Mükemmel görünüyorsun," dedi düz bir sesle. Kızlar onu duymuştu. Zaten sanırım kızların duyması için özellikle kurmuş olduğu kısa, anlamsız bir cümleydi.

"Kudurun," dedi diğer Merve dişlerinin arasından. Karan kolunu dirseğinden kırarak bana uzatırken hiç tereddüt etmeden koluna girdim ve kızların bakışlarının radarına takılmayı umursamadan kendimden emin adımlarla güzellik salonunun çıkışına yürümeye başladım. Az önce konuşan süslü kokonaların sesleri içine kaçmıştı resmen.

Arabaya bindiğimizde ölüm sessizliği pelerinini de sırtımıza geçirmeyi ihmal etmemiştik. Ne ben ne Karan tek kelime etmiyorduk. Üniformam güzellik salonunda kalmıştı ama sarışın kadın bunun hakkında zaten beni tembihlemişti. Yarın ilk iş olarak üniformamı Karan'ın evine göndereceklerdi. Ayrıca telefonumu ve bana verdiği toprak rengindeki ruju koyabilmem için bana minik siyah süet zincirli bir çanta ayarlamıştı. Işık yandığında Karan durdu ve beklemeye başladı. Yağmur durmuştu ama toprak kokusu şehri etkisi altına almıştı ve gökyüzü puslu bir akşamüstü maviliğine kucak açmıştı.

"Küçük bir kıza göre oldukça iddialı olmuşsun," dedi Karan gözlerini yoldan ayırmadan. Sanki özellikle bana bakmıyordu. Bu düşünce kendi kendime kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum," derken sesim oldukça mesafeliydi. Karan cevap vermek yerine bir süre sessiz kaldı ve tüm arabalar harekete geçince o da tekrar arabayı sürmeye başladı.

"Dedemin bir ayağı çukurda olan arkadaş tayfası büyük ihtimalle seni soru yağmuruna tutacaktır," dedi gözleri yolu takip

ederken. Keskin virajlara sahip bir yola girdiğimizde rüzgârın yaladığı camlardan uğultular geliyordu. "Kendini kasmadan cevap vermeye çalış. Emin ol ufacık bir hareketinden kıllanıp her şeyi anlayabilecek kadar akıllılar. Yaşlılar beni ürkütüyor."

"Ne gibi sorular soracaklar? Ona göre hazırlıklı olmam gerekiyor."

"İlk soru büyük ihtimalle, nerede, nasıl tanıştığımız falan olur. Sakın konferans salonunu karıştırayım deme. Cafe Park Teras'ta öğlen yemeği yerken tanıştık. Diğer müşterilerden biri sana saygısızlık yaptı ve ben de sana saygısızlık yapan adamla tartıştım. Sonra seninle bu konu hakkında konuşurken yakınlaştık ve telefon numaralarımızı aldık, tamam mı?"

"Seni sinsi uyanık," dedi diğer Merve kıkırdayarak. *"Nasıl da kurmuş kafasında. Şuna da bakın!"*

"İlk kez konuştuğum birine numaramı vermem ben!" diye çıkıştığımda kafasını geriye atarak derin bir iç çekti ve direksiyonu sağa kırdı.

"Ya ben gerçekten senin o içinden böyle şeyler fışkıran beyninin şeklini o kadar çok görmek istiyorum ki. Kızım, anlama kıtlığın mı var senin? Ben de sana ilk kez konuştuğun birine numaranı verirsin demiyorum zaten. Bu yalnızca bir kurmaca."

"Olsun! Basit bir kız olduğumu düşünmelerini istemem!"

"Ya adamlar dün yediği yemeği, takma dişlerini koyduğu yerleri unutuyorlar, kızım. Senin basit bir kız olduğunu düşünecek kadar ayrıntılı bir hafızaya sahip değiller. Bir ayakları çukurda, gözleri toprağa bakıyor toprağa!"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimi yola çevirdim ve yanaklarımın içini dişledim. Yolu izlerken, "Hani uyanıktılar?" diye sordum.

"Çakıltaşı," dedi gayet sakin bir sesle. "Sakın evlenmek gibi bir hatanın yakınından dahi geçme, tamam mı? Bak, o evleneceğin adamın önünde henüz yaşaması gereken en az elli yılı falan vardır. Yazık o adama. Evlenme, güzelim. Yakma fukaranın başını."

Şu an dikkatimi verdiğim şey bana güzelim demiş olması değil, ileride evleneceğim adamdan benim en büyük hatası olacağımı irdeleyerek bahsetmiş olmasıydı. Kaşlarım mümkünmüş-

çesine daha da çatıldı. "Benim kocam seni ilgilendirmez. Asıl karın olacak zavallı kıza üzülüyorum ben. Zorbasın, tehditkârsın, kendini beğenmişsin ve insanları sıkıştırarak bir şeyler yaptırmayı seviyorsun!"

Omzunun üstünden bana düz düz baktıktan sonra tekrar virajlı bir yola girdi. Bu kez virajın keskin hatlarının sonu denizdi. Uçurumu andıran virajları ustaca alırken eli radyoya gitti ve bir frekans ayarladıktan sonra, "Çeneni kapat, müzik dinleyeceğim," dedi.

Benim küçük sevgilim,
Sen bana neler yaptın?
Böldün parça parça,
Onlar bilmez, onlar bilmez...
Bakarlar yüzüme,
Sanki yoksun gibi,
Sanki yalanmışız gibi...
Benim küçük sevgilim,
Sen bana neler yaptın?
Kırdın defalarca,
Onlar bilmez, onlar bilmez...
Vururlar yüzüme,
Sanki yoksun gibi,
Sanki yalanmışız gibi...
Benim küçük sevgilim,
Ben sana neler yaptım?
Kızdım sayfalarca,
Onlar bilmez, onlar bilmez,
Yakarlar canımı,
Sanki yoksun gibi,
Sanki yalanmışız gibi...
Benim küçük sevgilim,
Sanki yalanmış gibi...
Benim küçük sevgilim,
Sanki masalmış gibi...
(Mor ve Ötesi - Küçük Sevgilim)

Şarkının her bir kelimesi kalbime işlerken şu an arabadan yükselen tek şey Mor ve Ötesi'nin söylediği şarkının melodisiyle kavruluyordu. Şarkıya sebepsizce bir sempati beslerken göz ucuyla Karan'a baktım. Tüm dikkatini yola vermiş arabayı kullanırken parmaklarıyla direksiyona vurarak şarkıya ritim tutuyordu.

Araba durduğunda çoktan karanlık çökmüştü. Burası yeni açılan restoran/barıyla ünlü Aksazlar Koyu'ydu. Karan güvenlik görevlisine ücreti ödedikten sonra koya giriş yaptı. Ormanın içinde, denizin dibinde olan restoran, sarı, huzur veren ışıklarla aydınlatılmıştı ve restoranın önünde, denizin dibinde ahşaptan geniş bir teras vardı. Restoranın duvarları tamamen camdandı ve içerisi görünüyordu. İçeriden gelen klasik müziğin sesini duyabiliyordum. Deniz gündüz yağan yağmurun etkisinden çıkmıştı ve minik dalgalarını kıyıya vuruyordu. Ahşap teras ıslak bir görüntüye sahipti ve masalar toplanmıştı. İçerisi dışarının aksine ılık ve kalabalık görünüyordu.

Karan tekrar kolunu dirseğinden kırarken ben de ona uyarak koluna girdim ve restoranın içine giden ahşap dar patika yolda yürümeye başladım. Uzun ağaçlardan gelen böcek sesleri bana yaz mevsimini hatırlatmıştı ama hava yaz mevsimini hatırladığım için benimle dalga geçecek kadar soğuktu. Ayrıca üstümde mini elbise vardı ve askılıydı. Donuyordum!

"Yüzüne bir gülümseme ekle," dedi Karan restoranın içine bakarak patika yolda ilerlemeye devam ederken. "İkimiz de somurtursak yadırgarlar. Bana alışıklar."

"Emredersin," diye huysuzlandığımda, "Bu bir emir değil, Çakıltaşı. Kendin kabul ettin," dedi.

Restoranın cam kapısı kayarak açılırken, Yaşar Bey ve yanında dikilen tıpkı onun gibi takım elbise giymiş bastonlu saz arkadaşlarını görünce bakışlarımı sabit tutmaya çalışarak zoraki bir tebessümü dudaklarıma kondurdum. Lakin öyle gerilmiştim ki bu gülümseme anında dağıldı ve yerini mahkeme duvarını andıran suratıma bıraktı.

İçerisi Karan'ın alışık olduğum acı çikolata kokusunun aksine taze kurabiye ve vanilya kokuyordu.

"Torunum ve müstakbel gelinim geldi!" dedi Yaşar Bey arkadaşlarına nispet yapar gibi. Yaşar Bey'den daha kısa ve tombul

olan bastonlulardan bir tanesi genişçe gülümserken, diğer davetlilerin gözleri üstümüzdeydi.

"Vay, Karan," dedi kısa boylu olan tonton. "Gelinimiz ne kadar da güzelmiş, hoş geldiniz çocuklar!"

"Hoş bulduk, Rıza Bey," dedi Karan saygılı ve mesafeli bir sesle. Hemen yanlarında, insanın göğsüne kadar uzun olan masanın önünde durduk. Masanın üstünde adının kanepe olduğunu bildiğim ama kesinlikle tadına bakmadığım üstüne kürdan batırılmış zeytin ekmek peynir vardı. Ah, salamı unutmamak gerek! Bunun bizim kahvaltıda yediğimizden ne gibi bir farkı vardı acaba?

Benim bildiğim tek kanepe, kıçımı devirip yayıldığım kanepeydi bir kere!

Adının Rıza olduğunu öğrendiğim adam bana genişçe gülümserken, diğer bastonlulardan bir tanesi Karan'a, "Düğün ne zaman, delikanlı?" diye sordu.

"Kız arkadaşım henüz eğitimini tamamlamadı," dedi Karan dümdüz bir sesle. Bir insan nasıl bu kadar iyi oyunculuk yapabilirdi inanın aklım almıyordu. "Önce söz takmayı düşünüyoruz. Ardından eğitimi bittiğinde düğünü yapacağız."

"Ah, üniversite mi okuyor? Hangi bölüm?" Bunu adının Rıza olduğunu öğrendiğim kısa boylu tonton sormuştu. Nedense kanım bir tek ona kaynamıştı. Diğerleri bir yaşlıya edilmiş en büyük hakaret gibi fit vücutlara sahiptiler. Oysa Rıza Bey amca öyle miydi? Göbeğine baktım, ısırılmalıktı resmen!

"Özel sebeplerden dolayı lise sonuncu sınıfı tekrar ediyor," dedi Karan gergin bir sesle. "Normalde şu an üniversite öğrencisi olması gerekiyordu."

"Ah, kaç yaşında?"

"On dokuz," dedim düz bir sesle. Beni yok sayarak konuşmaları bana saygısızlıktı.

"İsmin ne bakalım güzel kız?" diye sordu Rıza Bey amca.

"Merve," dedim içten gelen bir gülümsemeyle. Sanırım onu gerçekten sevmiştim.

"Nasıl tanıştınız?" diye atladı uzun boylu ihtiyarlardan bir tanesi. Karan'a kısaca baktıktan sonra derin bir nefes aldım ve çalan klasik müziğin, piyanodan mı yoksa kemandan mı çıktığını bir türlü anlayamadığım eşsiz melodisini içimde tekrarladım.

"Cafe Park Teras'ta, öğle yemeği yerken tanıştık," dedim Karan'ın dediklerini hatırlamaya çalışarak. "Beni kurtardı da diyebilirim aslında. Kesinlikle abartmış olmam. Densizin biri tarafından yemek yerken rahatsız edildim ve Karan da ona haddini bildirdi."

"Kimin torunu," dedi Yaşar Bey göğsünü gere gere.

Masaya yaklaşan kumral bombaya kaydı gözüm. Gece mavisi bir elbise giymiş olan, uzun dalgalı kumral saçları beline inen, yirmili yaşlarının sonunda olduğu yüzüne çöken olgunluktan belli olan kadın masamıza geldiğinde tüm gözler bizden ayrılmış, kumral kadına dönmüştü. Seksiydi. Kesinlikle. Onun için söyleyebileceğim tek şey çok seksi olduğuydu. Dolgun göğüslere sahipti. Benim aksime. Olgun bir yüze sahipti. Benim aksime. Yaşı tam da Karan'ın istediği gibiydi. Benim aksime.

Bu gerçekler sinek yutmuşum gibi hissettirdi.

"Karan!" dedi heyecanla koluna girdiğim Karan'a atılırken. Karan aniden kendini geri çekince kadın bir an boşluğa yüz üstü düşecek sandım ama masaya tutunarak kendini kurtardı. Yüzünde bir kilo boyayla sırıtarak Karan'a bakmaya devam etti. Biri bana böyle bir şey yapsa onun erkekliğine tekmeyi geçirir giderdim. "Yaşar amca için davet verildiğini duydum, Londra'dan atladım geldim! Öğlene doğru Dalaman Havalimanı'ndaydım. Resmen bir saat içinde hazırlandım geldim senin için!"

"Bunun bir saat hazırlanmış hali bu mu?" diye sordu içerideki Merve. Onu onayladım.

"Kalsaydın Londra'da," dedi Karan dümdüz bir sesle. Kız, "Ha?" deyince Karan gözlerini devirdi ve, "Hiç," diye mırıldandı.

"Bu kız kim?" diye sordu, bana pek de iç açıcı olmayan bir bakış attı. Ben de ona aynı bakışla karşılık verirken Yaşar Bey, "Gelinim, Fundacığım," dedi iğneleyici bir sesle.

Adının Funda olduğunu öğrendiğim kızın gözleri kocaman açılırken, bir iki adım geri atarak gözlerini üstümde dikip beni baştan aşağıya süzdü. "Karan, sen evlendin mi?"

"Henüz değil," dedi Karan. "Ama en yakın zamanda evleneceğiz."

Kızın yüzündeki ifadenin parçalara ayrıldığına ve mekânın zeminine döküldüğüne şahit oldum. Resmen yıkılmıştı. Gözle-

riyle bana keskin pençelerini uzatırken, şu an bir avcıdan çok, ava benzediğinin farkında mıydı? Kesinlikle Karan'a âşıktı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Bir an hiç tanımadığım kıza karşı dipsiz, uçsuz bucaksız bir kin duydum.

"Hayırlı olsun," dedi buruk bir sesle. "Şey. Ben sonra uğrarım yine yanınıza. Sonra görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz." Karan kızı resmen kovmuştu. Bu nedense hoşuma gitmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde davetliler dans ediyor, içki içiyor ve uğultulu bir sohbetin eşiğinde dolaşıyordu. Klasik müzik hâkimiyetini kaybetmemişti. Mutluydum. Gürültülü müzikleri sevmezdim, yani gece kulüpleri, diskolar bana göre değildi. Bu arada bir gözü toprağa bakan bastonlular grubu üyelerinin isimlerini öğrenmiştim. Gri takım elbiseli olan uzun bastonlunun ismi Kemal'di, koyu lacivert takımlının Faruk, en zayıflarının Bülent ve Rıza Bey amcanın sık sık polemiğe girdiği çatık kaşlı, huysuz olan Servet'ti.

"Karan," diye fısıldadım Karan'ın kolunu yavaşça çekip, dikkatini çekmeye çalışırken. Omzunun üstünden bana baktığında, loş ışığın gölgelendirdiği yüzünün keskin hatlarına bakakaldım. "Lavaboya kadar gideceğim. Buraya ilk kez geliyorum. Nerede?"

Çenesiyle ilerideki dar koridoru gösterdikten sonra, "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu. Kafamı hızlıca iki yana sallarken çoktan işaret ettiği koridora doğru yürümeye başlamıştım bile. Bordo yeleğin altına, beyaz gömlek giymiş olan garsonlar konukların etrafında pervane gibi dönüyordu. Lavabo hakkında tek bir şey söyleyebilirdim. Temizdi! Tamamen beyaz ve su yeşilinin hâkimiyeti altında olan lavabo, Amerikan filmlerinin lüks tuvaletlerini aratmıyordu. Hızlıca aynalardan birinin önüne geçip ellerimi lavabonun pahalı taşına yasladım ve aynadaki görüntüme baktım. Acaba annem şu an ne yapıyordu? Yokluğum fark edilmiş miydi? Defne hırkayı bulabilmiş miydi acaba? Babam eve gelmiş miydi? Acaba annem ne yemek yapmıştı? Annem ve babam kavga ederse, Defne kimin kollarında ağlayacaktı? Yalnız hisseder miydi?

Defne'nin ağlamasını istemiyordum.

Derin bir nefes alırken lavabonun kapısı açıldı ve Funda içeri girdi. Kısaca ona baktıktan sonra bakışlarımı tekrar aynaya çevirdim ve elimi musluğa uzattım. Elimi fark eden musluk tazyikli bir şekilde akmaya başladığında, Funda hemen yanımdaki muslukta ellerini yıkamaya başlamıştı. Sessizdik ve ikimiz de birbirimizi görmezden geliyorduk. Varlığımızı reddediyorduk resmen. Neydi bu? Bir erkek için savaşmak mı?

"Evlenecekmişsiniz," dedi Funda sakin bir sesle. Sessizliği bozan ilk kişi o olduğu için mutlu olmuştum.

"Evet."

"Sen onun için biraz küçük değil misin?" diye sorduğunda kıza dönüp kafayı gömmek istedim.

"Beni seçtiğine göre, demek ki değilmişim."

"Çok ilginç," dedi, sesi kısıktı.

"İlginç olan nedir?" diye sordum omzumun üstünden kıza bakarken. Bana değil, aynaya bakıyordu. Sanki bana bakmaya katlanamıyor gibiydi.

Parmakları buruşana kadar suyun içinden çekmedi ve dudaklarını tuhaf bir şekilde öne uzatarak omuz silkti. "Bilmem. Karan'ın tuhaf zevkleri vardır. Olgun kadınlardan hoşlanır ve yatakta oldukça serttir. Senin gibi küçük bir kızın onu doyurabilmesi inanılır şey değil."

Gözlerimin önünden kanlı ve birbirine girmiş görüntüler geçerken bir an yutkunamadığımı hissettim. Boğazıma takılan şeyin adının ne olduğunu bilmiyordum ama boğazımdaki varlığını hissedebiliyordum. Bu kız Karan'la yatmış mıydı? Sevişmişler miydi gerçekten? Bu düşünce midemi kanatacak cinstendi ama bir madde değildi. Aynı zamanda kalbimin de kendi kapakçıkları arasına sıkışmasına neden olmuştu. Depresyon? Şu an girdiğim o muydu? Ya da hiç çıkamadığım?

Bu gerçeği hazmetmeye çalışmak, bataklıkta ilerlemeye çalışmak gibiydi.

"Bana Karan'ın altına yattığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sorduğumda kızın yüzündeki ifade dondu ama bana bakmadı. Sertçe yutkunduğunu işittim. Gözlerimi tekrar suyun içinde

ellerime çevirirken ellerimin çoktan buruşmuş olduğunu gördüm. "Benden önceki hiç kimse beni ilgilendirmiyor. Onun yatağını ısıtmış olmanla övünebilmen, sana acımamdan başka hiçbir işe yaramaz. Yani boşuna çabalama, ondan ayrılmayacağım."

"Sen..."

"Ne ben?" diye sordum ellerimi yıkarken.

"Bana fahişe mi demek istiyorsun?"

"Ben demiyorum, sen kendin kendine o etiketi yapıştırıp, önüme sürüyorsun. Biriyle yatmak başka bir şeydir, biriyle yattığını yattığın adamın evleneceği kadına bu şekilde utanmazca söylemek başka. Anlatabildim mi?" Kızı geride bırakarak lavabodan çıktığımda, şu an ne hissettiği konusunda büyük bir merakım vardı ama umursamıyordum. Hak etmişti. Belki kalbi kırılmıştı ama sonuçta bunu benim kalbimi kırmaya çalışırken yapmıştı.

Karan, dedesinin yanında dikiliyordu ve dans bitmişti. Karan beni görünce gözlerini üstüme dikti ve kara gözlerini bir an olsun üstümden çekmeden ona doğru yürüyüşümü izlemeye devam etti. Karan'a bakarken her nedense aklıma gelen tek şey kızın ima ettiği çirkin şeyin görüntüsüydü. Karan'ı çıplak mı görmüştü? Karan da onu çıplak görmüştü. Anlık gelen kusma isteğiyle karnımı tutunca Karan hızlı bir şekilde yanımda bitti ve beni kollarının arasına çekip yüzüme baktı. Şu an mekânın ortasındaydık ve üstümüzde dolaşan meraklı gözleri hissedebiliyordum.

"İyi misin?" diye fısıldadı betim benzim atmış yüzüme bakarken. "Çakıltaşı, sorun ne?"

"Beni dışarı çıkar," diyebildim inlerken. "Hava almam gerek."

Karan eliyle dedesine küçük bir işaret yaptıktan sonra beni mekânın dışına çıkardı. Bedenim anında deniz kokusuna yanıt vererek gevşerken, bir elim hâlâ karnımın üstündeydi. Diğer elimle ahşap terasın ahşap ve nemli tırabzanlarına tutundum. "Yediğin bir şey dokundu desem, bir şey de yemedin. Karnın falan mı aç?" diye sordu.

"Neden sessiz olmayı denemiyorsun?" diye sorduğumda tırabzanlara tutunduğum elimin bileğini kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda her nedense

kalbimin içi sızlıyordu. Karan bir eliyle yüzüme düşen asi saç tutamını kulağımın arkasına iterken bana kaşlarını çatarak baktı. "Sorun ne, güzelim?"

"Yatak arkadaşınla lavaboda karşılaştık," dedim sanki gerçekten sevgiliymişiz de, onu kıskanıyormuşum gibi.

Karan'ın kaşları tamamen çatıldığında benden cevap bekleyen gözlerle gözlerime baktı. Ay ışığı uzun ve siyah kirpiklerinin üstünde elmas parçaları varmış gibi parıldamasına neden olmuştu. "Neyden bahsediyorsun, Çakıltaşı?"

"Funda denen kadın. Dolaylı yoldan bana yattığınızı söyledi."

Karan bir an bana şok olmuş gözlerle baktı, denizin dalgalarının çıkardığı sesi dinlerken aramızda kısa bir sessizlik masaya yatırıldı. "Onunla yatmadım!" derken resmen bağırmıştı. Bir an korkuyla bizi duyan oldu mu diye etrafı kolaçan ettim. Herkes mekânın içinde gayet eğleniyor gibi görünüyordu.

"Her neyse!" dedim kendimi toparlamak adına geri çekilirken. "Onunla yatıp yatmaman umurumda değil. Beni ilgilendiren bir şey yok sonuçta. Yalnızca beni küçümser gibi konuşunca moralim bozuldu."

Karan aniden iki elimi de kavradı ve sıkı bir şekilde tutarak bana doğru bir adım attı. Nefesi saç diplerimi okşuyordu ve okşadığı yerleri bir bir ateşe veriyordu. "Onunla yatmadım, Çakıltaşı." Sesi sakin ama keskindi.

"Bak, bu umurumda bile değ..."

"Bizi ayırabilmek için yapıyor, anlasana aptal!"

Bizi?

Gözleri bir anda yumuşadı ve çatık kaşları düzeldi. Zaman kavramım ayaklarımın altındaki zeminden kayıp giderken, avuç içlerim terlemişti. "Yani şey," dedi bakışlarını denize çevirirken. "Neyse. Baksana, senin boynun sence de çok boş kalmadı mı?" diye sorduğunda avuçları arasında terleyen ellerimden bir tanesini bırakıp, elini pantolonunun cebine soktu ve aniden hiçbir şey görmeme izin vermeden bana yaklaşıp, diğer elini de elimden çekti ve saçlarımı sol omzumun üstüne itti.

Ne zaman, nasıl, hangi ara yapmıştı bilmiyordum ama boynumda ucu parlak bir çakıl taşının soğukluğunu hissettim. Zinciri beyaz altındandı ama kendisi simsiyahtı.

"Elbiseyi ilk denediğinde boynunun çok boş göründüğü kanısına varmıştım," dedi dudakları kulağıma yakın bir yerdeyken. "Sonra düşündüm, epeyce bir düşündüm ve yastığımın altında sakladığım çakıl taşlarından en parlak olanını kaptığım gibi kuyumcuya gittim. Kısa sürede yalnızca bunu yapabildi." Derin bir nefes aldı. Ah, saçlarımı kokluyordu. "Sana en güzel çakıl taşından kolye yaptırmak isterdim ama seni ucuna takabileceğim kadar büyük bir zincir henüz yok. Kusura bakma, velet. Bununla idare etmek zorundasın."

Göğsümden yükselen duygular, yakamoza aktı. Denizin yüzeyinde parıldayan ayın ışığı değil, kelimelerin kifayetsizliğiydi. Kalbimin atışları her yerdeydi.

"Teşekkür etmeyeceğim," dedim sesim çatlarken. Dudağının yukarı kıvrıldığını hissettim ama gözlerimi kaldırıp ona bakarsam belki de yıllar sonra ilk kez burada ağlayabilirdim. Sebebi yoktu. Yalnızca genzimde yükselen fazla tuzdan kaynaklanıyordu bu. Ah, hayır ağlamayacaktım. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda elinin tersiyle yanağımı okşadı ve, "Benden uzak durman gerekecek, velet," diye fısıldadı. "Çünkü ben senden uzak duramıyorum."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordum gözlerimi onun kuzguni siyahı gözlerine dikerken. Elinin tersini yanağımdan çekmeden kaşlarını çattı ve başını geriye atarak gökyüzüne baktı.

"Bilmem," dedi, âdemelması boğazı boyunca kaydı. "Kendin çözmeye ne dersin? Belki o zaman çok daha dikkatli hareket etmeye başlarsın."

"Neden dikkatli hareket etmeye başlamam gerekiyor ki?"

"Çünkü," dedi alnını alnıma bastırıp, alnındaki ter tabakasını alnıma bulaşmasını sağlayıp onun sıcaklığını tenimde hissetmeme neden olurken. "Sen karanlığın içine yuvarlanan aptal, küçük bir çakıl taşısın."

İki havai fişek rıhtımın üzerinden bir anda göğe fırladı ve körfezin üstünde kulakları sağır edecek bir gürültüyle patlayıp,

sükûnetini koruyan hafif dalgalı denizin üstünü renk şölenleri yaparak aydınlattı. Karanlığı yırtıp geçen renkler, tekrar karanlığın içinde kaybolurken, aslında karanlığın ne kadar kudretli olduğunu düşündüm.

Renkler ona başkaldırıyordu ve asilik yapıyordu ama o yine de ona baş gösteren renkleri tekrar bağrına basıyor, karanlığının arkasına gizleyip, tüm kötülüklerden koruyordu.

Tıpkı Karan Çakıl gibi.

10. BÖLÜM: YAŞIN ÇOCUK

Boynumdaki kolyenin ağırlığını kalbimde taşıyordum. Bu elbette bana takılan bir tasma değildi, ancak öyle ki, bu kolye boynumdaki yerini aldığından beri garip bir şekilde sahiplenilmişim gibi hissediyordum. Belki bunun altında öyle büyük şeyler aramak çok doğru değildi ama küçücük, kısa, nokta kadar bir an için kendimi olduğumdan çok daha değerli hissetmiştim.

Ve bu nokta kadarlık an, benim gibi örselenmiş bir kız için büyük anlamlar taşıyordu.

İçeri girdiğimizde Yaşar Bey'in konukları etrafımızı sarmışlardı. Funda'nın karşıdaki masadan sık sık benimle göz teması kurmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Ona bakmak midemi bulandırıyordu.

"Boynundaki ne güzelmiş," dedi adının Emel olduğunu öğrendiğim turuncuya yakın kızıl saçlara sahip olan, beyaz elbiseli güzel kadın. İri, kahverengi gözleri vardı.

"Teşekkür ederim," dedim kibarca. Yaşar Bey'in biri diğerinden kısık bakan güzel gözleri boynuma kayınca yanaklarımın ısındığını hissettim. Fark edilmişti. Fark edilmemesi imkânsızdı, inanılmaz güzel görünüyordu.

"Karan ona gerçekten çok değer veriyor," dedi Yaşar Bey. "Rıza bilir, Karan'ın çakıl taşları hazine değerindedir. Ama demek ki Merve, Karan'ın hazinelerinden daha değerli."

Yanaklarımdaki ısı şiddetlendi, tüm vücuduma yayıldı. Karan'ın kolu çıplak koluma değiyordu, takımının ceketinden bile onun sıcaklığını hissedebilmek mümkündü. Göz ucuyla ona baktığımda ifadesiz gözlerle dedesine baktığını gördüm. Gece boyunca yalnızca insanlara selam vermiş, zoraki bir iki kelime söyleyip insanları başından savmıştı.

"Karan şu zamana kadar birlikte olduğu hiçbir kadını ayyuka çıkarmamıştı. Seni gerçekten seviyor olmalı," diye fısıldadı Emel kulağıma doğru eğilerek. Hiçbir şey söyleyemedim.

"Karan, eğer şu an Fethiye gibi küçük bir yerde değil de, İstanbul'da yaşıyor olsaydın paparazziler çoktan ilişkinizi medyaya ilan etmişti. Aman meraklı gözlere dikkat et evlat!" dedi Rıza Bey amca. Gözleri bana doğru kayınca sıcak bir şekilde gülümsedi.

Duyduklarıma anlam veremedim. Paparazziler? Şaka mıydı bu?

"Burada böyle bir tehlikeyle karşılaşmayacağımızdan eminim," dedi Karan. Gözleri diğer tüm yüzlerden ayrılıp benim gözlerime indiğinde, "Hoş, benim için sorun değil ama onun öğretim hayatının tehlikeye girmesini istemem," diye devam etti.

Benim bir ismim vardı. Şu ana kadar hiç ismimle seslenmemişti bana. Bunu kafaya taktığım yoktu, *Çakıltaşı* demesi hoşuma gidiyordu ama adımın dudaklarından nasıl döküleceğini de merak etmiyor değildim.

"Karan, bence gece bitmeden hemen önce onu dansa kaldırmalısın!" dedi Emel. Beni omzumdan hafifçe Karan'a doğru itti, zaten yan yana olan bedenimiz şimdi tamamen dip dibeydi. Kulaklarım ve yanaklarım eş zamanlı olarak ısınırken, tenimin bu yanma hissini renge dökmesinden ölesiye korktum. Kıpkırmızı görünmek istemiyordum.

"Şey, buna hiç gerek yok," diye mırıldanırken aniden Karan tarafından dans pistine çekiştirilmeye başlandığımda gözlerim kocaman açıldı. Diğer Merve, *"Sakın bir falso verme! Kendine güven kızım!"* diye uyarıda bulunurken, Karan benim dans becerisi sıfır olan bir insan olduğumu ne yazık ki bilmiyordu.

Dans pistinin ortasında geldiğimizde kafamı kaldırıp Karan'a baktım. Tüm gözlerin üzerimizde olması beni endişelendiriyordu. Bu gözlerin bir kısmında hayranlık varken, çoğunda derimi

sıyırıp etimi çürütebilecek cinsten fesatlık ve kıskançlık vardı. Kalbim sanki mümkünmüş gibi daha hızlı çarpmaya başladığında Karan kuzguni siyahı gözlerini gözlerimden ayırmadan büyük elinin avucunu belime kaydırdı, bel oyuğuma sıcak avucunu bastırdı ve diğer eliyle elimi tutup, parmaklarımı parmaklarıyla kafesledi.

Beni yavaşça kendine doğru çekti, bedenimiz birbirine yapıştı.

Yüzünü boynuma yakın bir yere getirip, "Sakin ol, Çakıltaşı," diye fısıldadı. "Yalnızca bana uy." Fısıltısı tenimden bir tüy gibi geçerken, ürpertisi geçip gitmedi, bedenimde asılı kaldı. Beni yavaşça kendinden uzaklaştırırken göz temasını kesmedi. Ellerimi daha sıkı tutarak beni kendi etrafımda çevirdikten sonra bedenimiz aniden birbirlerine çarptı ve tüm kıvrımlarımda onun kıvrımlarını hissettim.

Birbirimizi boşluklarımızdan tamamlamıştık.

Kokusu çok tılsımlıydı. Müzik aniden değişirken bu müziğin hangi dans dalına ait olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama biraz önce mekânda yükselen klasik müzikten oldukça uzaktı. Ağır bir müzikti ama ağırlığın içinde tuhaf bir de hareketliliği vardı. Yavaşça kıvrılmak ve bu ağırlığa uyum sağlamak şarttı. İspanyol ezgilerine benziyordu.

Dudaklarından dışarı bıraktığı sıcak nefes saç diplerime sindi, düşüncelerim bu nefesin ılıklığıyla dağıldı. Karan'ın büyük eli sırtıma, oradan da tekrar belimdeki oyuğa kaydı, tüm kıvrımlarıma dokunup, avuçlarını sürterken elbisemin kırışmasına neden olmuştu. Nefesimin kesildiğini hissettim. Gözlerini gözlerimden ayırmadan eli kalçamın biraz üstünde durdu, belimin kavisine bastırdığı parmakları kendimi geriye atmama neden oldu. Bedenim arkaya doğru kıvrılırken Karan da bana uyarak öne doğru eğildi, burnunu boynuma sürterek boşta kalan eliyle saçlarımı geriye attı. Etraftan bir alkış tufanı yükselirken, gözlerimi gözlerinin karasından çekemedim.

"İşte böyle," diye fısıldadı, uyumu yakaladığımı fark ettiğinde.

Sıcak nefesi boynuma aktı, boynumdan yayılarak göğsüme kadar indi. Dudaklarının boynuma çok yakın olduğunu fark ettiğimde masum bir şekilde başlayan dansımızın bir anda fazlasıyla

tehlikeli bir hâl almaya başladığını fark ettim. Ellerimi yavaşça onun boynuna dolarken, Karan beni tekrar eski konumuma getirdi, kolunu kaldırıp beni kolunun altından geçirirken saçlarım yüzüne çarptı. Karan sırtımı ona doğru çevirip göğsüne yaslamamı sağladı. Sırtım, onun kaslı göğsüne çarparken, Karan yüzünü saçlarımın arasına gizledi ve, "Sınırlarımı zorlama, velet," diye fısıldadı. Sesi tehditkâr ve boğuktu. Alkış sesleri eşliğinde nefes nefese omzumun üzerinden Karan'a bakmaya çalıştığımda bir an burunlarımızın ucu birbirine değdi. İkimiz de kocaman olmuş gözlerle birbirimize bakarken sırtım hâlâ onun göğsüne yaslı duruyorduk ve ikimiz de ter içindeydik.

Alkış sesleri yavaşlarken kendimi geri çektim ve Karan'ın kollarından ayrıldım. Nefes nefeseydim. Gözlerimi kaldırıp karşıma baktığımda Funda'nın dolmuş gözlerle bana baktığını gördüm. Bir süre öylece Funda'yı izledikten sonra Karan elini elimin içine kaydırdı ve sıcacık elleriyle ellerimi kavrayıp beni çekti. Karan ile el ele masaya döndüğümüzde bir süre sahte ilişkimiz hakkında sayısız güzel yorum aldık. Süet çantamın içindeki telefonum titreyerek çalmaya başladığında masadakilerden müsaade isteyerek müziğin çok daha az duyulduğu bir yere geçtim ve sırtımı camdan duvara yaslayarak telefonu çıkardım. Arayan Defne'ydi.

Telefonu kulağıma götürüp, "Efendim," diye mırıldandım.

"Neredesin sen?!"

"Ne bağırıyorsun?"

"Ölsek umurunda değiliz senin biz!" diye bağırdı tekrardan.

Ruhsuz bir biçimde güldüğümde, bir an Karan ile göz göze geldim, gözlerimi hızla ondan uzaklaştırdım. "Ne saçmalıyorsun, Defne? Bana bağırmayı kes."

"Aptal! Şu an hastanedeyiz ve sen neredeysen hemen buraya geliyorsun! Hem de hemen! Hem o müzik sesi de nereden geliyor?"

Duraksadım. "Bana emir vermeyi kes," diye hırlarken dişlerimi sıktım. "Ne yapıyorsunuz hastanede? Birine bir şey mi oldu?"

"Sokak serserileri babamı tartaklamış!" diye bağırdı Defne tekrardan. Bir an saniyelerin aktığı yerde donup buzdan mızrak-

lara dönüştüğünü sandım. Karan'ın karşıdaki masadan hâlâ beni izliyor olduğunu görebiliyordum. Bakışlarımdaki anlık değişimi fark ettiğinde gür kaşlarını çattı.

"Önemli bir şeyi var mı?" diye sordum yavaşça.

"Hayır, o iyi. Yani yalnızca biraz hırpalamışlar ama sence de şu an burada olman gerekmiyor mu?" Sesi biraz öncekine nazaran daha yumuşaktı. "Hem o müzik sesi ne? Neredesin?" diye tekrar sordu.

"Nerede olduğumun bir önemi yok. Şu an gelemem."

"Ne demek gelemem, Merve? Allah aşkına sen aklını mı kaçırdın? O bizim babamız!"

"O senin baban," diye fısıldadı diğer Merve, Defne'nin duyamayacağını bile bile. *"Bizim babamız değil."*

"Defne, kendin de söyledin. O iyiymiş."

"Sana inanamıyorum!" diye bağırıp telefonu suratıma kapattığında bir süre ifadesizce boşluğa bakarak telefonu kulağımda tutmayı sürdürdüm. Telefonu yanağımdan kaydırıp kolumu yana düşürürken, "Biliyor musun?" diye fısıldadım sessizce. "Ben de size inanamıyorum."

Bizim babamla olan baba-kız ilişkimiz çok önceleri sona ermişti aslında. Defne şu ana kadar babamdan fiske yememişti, yemişse bile hatırlamıyordum ama gerek fiziksel gerekse duygusal şiddeti en fazla tadan taraf olarak beni babam bu hale getirmişti. Aramızdaki ilişkiyi artık kurcalamanın, karıştırmanın, zorlamanın hiçbir anlamı olmayacaktı. Biz aynı kanı taşıyan iki yabancıydık.

Bir yabancı bile bana öz babamdan daha yakın geliyordu.

Mekândan çıktığımızda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Yaşar Bey ve arkadaşlarıyla vedalaştıktan hemen sonra Karan'ın arabasına doğru yürüdük, hava soğumuştu, kollarımı birbirine sarıp bedenimi ısıtmaya çalışırken omuzlarımda hissettiğim ağırlıkla gözlerimi kaldırıp Karan'a baktım. Takımının ceketini omuzlarıma örtmüştü, şu an yalnızca gömlekle yanımda yürüyordu, kravatını çıkarmıştı. Araca bindiğimizde Karan motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açarken başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi arabanın ön camına diktim. Karanlığı yarıp geçen far ışığının etrafında uçuşan toz zerreciklerini izledim.

"Kimle konuştun?" diye sordu, elini koltuğun üstüne koyup gözlerini arkaya çevirdi ve arabayı geri geri sürmeye başladı. Bana bakmıyordu.

"Ne?"

"Kaba velet. Diyorum ki, telefonda kimle konuşuyordun?"

"Defne'yle. Yani ablamla. Ama ben kaba bir velet olduğumdan abla demek yerine Defne demeyi tercih ediyorum. Kabayım ya ben, ondan."

"Sorun ne?" diye sorduğunda araç artık pürüzsüz bir şekilde hareket ediyordu. Gecenin karanlığını aydınlıkla buluşturan tek ışık, aracın ön farlarıydı. Etrafta tek bir sokak lambası bile yanmıyordu şu an.

"Bir sorun yok," dedim düz bir sesle. *"Birçok sorun var,"* diye fısıldadı diğer Merve.

"Bir sorun olduğu ortada," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Söyle bana. Kesilmeyi bekleyen kurbanlık gibi bakıyorsun."

Yanaklarımın içini havayla doldurdum. "Babam sokak serserilerinin saldırısına uğramış."

Karan cevap vermeyince omzumun üstünden ona doğru baktım, yüzünde zerre duygu değişimi yaşanmamıştı. Araç virajlardan kıvrıldı, sonunda birkaç sokak lambası yolu aydınlatmaya başlamıştı.

"Durumu nasılmış?" diye sordu, gözleri gözlerime dokunmadı.

Bu herif ameliyatla duygularını mı aldırmıştı?

"İyiymiş."

"Üzüldün mü?" diye sordu, sesinin kavislerine yerleşmiş dikenler vardı. Kaşlarımı çattım. Üzülmüş müydüm? Sanırım ona vurduklarını görseydim onu kurtarmak için bir erkekle bile kavga ederdim ama şu an onu görmediğim için hiçbir şey söyleyemiyordum. Üzülüp üzülmediğimi ayırt edemeyecek hale getirilmiştim. Bana duygularımı ayırt etmeyi unutturmuşlardı.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Gözlerimi ön cama, önümüzde akıp giden yola çevirdiğimde Karan'ın bakışlarını profilimde hissettim ama ona bakmadım.

"Belki de biliyorsun ama bildiğin şeyi kabul etmek istemiyorsun."

"Şu an bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Nasıl hissettiğini bilmek istiyorum," dedi açıkça, vitesi öne aldı, araç biraz daha hızlandı. "Birlikte bir iş yapıyorsak, bunu bilmeye hakkım var."

Dalga dalga içine çekildiğim, tuzlu hırçın sularında boğulduğum geçmiş o kadar yakıcı bir gerçeklikle karşımda duruyordu ki, bazen o geçmişi tekrar tekrar yaşarken buluyordum kendimi. Derin bir nefes alıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bana nasıl hissettiğimi sorma. Ben hissetmek denen şeyden kendimi soyutlayalı uzun zaman oldu, Karan. Ama illa bir şey duymak istiyorsan, söyleyeyim. Ben eksik değil de, parçalanmış gibiyim."

Karan'ın gülme sesine benzer ama gülmekten epeyce uzak bir ses çıkardığını duyunca omzumun üstünden tekrar ona baktım. O da bana baktı. Yüzü ifadesizdi ama dolgun dudağı ufak bir kıvrımla yukarı bükülmüştü.

"Sabaha daha çok var," dedi, gözlerinden gözlerime uzanan halatların ucundan su damlıyordu.

"Ne alaka şimdi?"

"Ama bir sabah var."

Bir süre cevabını düşündüm. O gözlerini yola çevirdi ama ben gözlerimi onun üzerinden çekmedim. "Şimdi seni eve bırakacağım," dedi. "Güzelce dinleneceksin. Bugün yorucu bir gündü, Çakıltaşı."

Kaşlarım anında çatıldı. O eve gitmek istediğim falan yoktu benim. Tenim uğursuz bir ürpertiyle kasıldı, kollarımı birbirine sarıp göğsümün üstünde topladım ve sertçe yutkundum. "Ben o eve gitmek istemiyorum," diye fısıldadım.

"Savaşacağını söylemiştin," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Savaşmak bu değil, biliyorsun değil mi? Benim için sorun değil, sana sahip çıkacağımı söyleyen bendim. Ama şu an savaşırkenki Çakıltaşı'nı görmek istiyorum."

Gözlerimi ucunda beyaz ojelerin olduğu, temiz görünümlü parmaklarımda gezdirdim. French parmaklarımda hoş görünüyordu. Çatık kaşlarla parmaklarımı izlerken gözlerimi kıstım.

"Eğer bir sorun olursa beni arayacaksın," dediğinde cevap vermedim. Parmaklarım yavaşça boynuma kaydı, benim için

yaptırdığı kolyenin ucundaki siyah çakış taşını okşadım. Yol boyunca düşündüğüm tek şey yalnızlığım olmuştu. Evet, Karan şu an buradaydı ama bunun geçici bir şey olduğunu biliyordum. Kendimi kandırmamalıydım. Sonunda yollarımız ayrılacaktı, zaten yalnızca kendi çıkarları için yanımda duruyordu. Yine de onun varlığı bana iyi geliyordu. Ben toplasan bir kişi bile etmiyordum. Öyle yalnızdım aslında. Karan'ın aracı sokağın başında durduğunda bir süre sessizce hemen ileride duran eve baktım. Aracın farları açıktı, farın ışıkları yolu aydınlatıyordu ve hemen far ışığının önünde duran tekir bir kedi, gözlerini araca dikmiş bizi izliyordu.

"Amma korkak çıktın sen ha," dedi Karan, derin bir nefes alırken.

Duraksadım. "Bunun korkaklıkla ne ilgisi var?"

"Babanla yüzleşmekten korkuyorsun."

"Korkmuyorum."

"Kanıtla," dediğinde dişlerimi sıktım. "Bana yüzleşmekten korkmadığını kanıtla."

"Biliyor musun, bana meydan okumaktan vazgeçsen iyi olacak," diye homurdandım aracın kapısını açarken. Gecenin soğuğu bacaklarımı ısırdı. "Tüm bunları beni gaza getirmek için söylediğini biliyorum ve emin ol, benim senin bana gaz vermene ihtiyacım yok. Kendim halledebilirim."

"Şu an tam olarak gereken gazı sana verdiğimi düşünüyorum, velet," dedi, sesi eğlendiğini belli eden bir tonda yükselmişti. Ona düz düz baktıktan hemen sonra omuzlarıma attığı ceketi aracın içine bırakıp araçtan çıktım ve kafamı eğerek aracın içine baktım.

"Kendine çok güveniyorsun ama bu velede ihtiyacın var. Bence bunu unutma," dedikten hemen sonra aracın kapısını çarparak kapattım ve gelen anlık gururlanma hissiyle göğsümü kabartarak eve doğru yürümeye başladım. Karan Range Rover'ı hareket ettirmeden bir süre öylece bekledi. Anahtarım yanımda olmadığı için kapının zilini çalarken üstümdeki kıyafetin ve yüzümdeki makyajın hesabının sorulacağını düşünüyordum. Kısa süren bekleyişin ardından Defne kapıyı açtı, beni baştan aşağıya süzdükten sonra kaşları çatıldı. Üstünde sarı geceliği vardı ve gözündeki makyajı silmemişti. Beni bileğimden tutup içeri çekti.

Ruhsuz gözlerle onu izlerken kapıyı kapattı, bileğimden çekmeyi sürdürerek beni odama soktu.

"Bu halin ne senin?" diye fısıldadı kapıyı kapatıp bileğimi bırakırken. Yatağın üzerine oturdum ve ayağımdaki topukluları çıkarıp bir kenara fırlattım.

"Defne, uyuyacağım. Yarın sınavım var."

"Merve!" diye bağırdıktan sonra alt dudağını ısırdı. "Bu kıyafet, bu makyaj da neyin nesi? Ne işler karıştırıyorsun sen Allah aşkına? Seni aradığımda hastaneydik! Babama saldırmışlar diyorum ve senin şu haline bak!"

"Onun iyi olduğunu söyledin," dedim gözlerimi bayarak. Odanın içi karanlıktı ama pencereden içeri vuran sokak lambasının ışığı Defne'nin yüzünü görmemi sağlıyordu. "Defne, cidden dinlenmem gerek. Bunu yarın konuşabiliriz. Sabah sınav var."

Kollarını göğsünün üzerine topladı, bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Merve, sen ne haltlar karıştırıyorsun? O kapıdaki arabadan mı indin sen?"

"Neden umurundaymış gibi davranıyorsun sen?" diye patladım. Şu an istese evdeki herkesi ayağa kaldırabilir, pahalı bir cipten indiğimi söyleyip yaygara çıkarabilirdi. Onu alttan almam gerekirken yine kendimi tutamıyordum işte. "Defne, ne diyorum biliyor musun? Neden beni görmezden gelmeyi denemiyorsun? On yedi yıldır nasıl yapıyorsan şimdi de öyle yap ve beni görmezden gel."

Defne'nin dudakları aralanacak gibi oldu ama hiçbir şey söyleyemeden dudaklarını geri kapattı. Gözlerimin içine bakıyordu, karanlığa rağmen onun yoğun bakışlarını görebiliyor ve hatta hissedebiliyordum. Kafamı iki yana salladım.

"Defne. Yalnız kalmak ve dinlenmek istiyorum. Duş alıp uyuyacağım."

Bir süre sessizce gözlerimin içine bakmaya devam etti, ardından hiçbir şey söylemeden bana sırtını dönüp odadan çıktı. Üstümdekilerden kurtulup banyoya giderken düşündüğüm tek şey Defne'nin sırtını dönerken uçuşan saçlarının, aramızdaki uçuruma atılıp, beni çekemeden kopan bir halata benzediğiydi.

♠

Voleybol filesinin yakınındaki bir banka oturup voleybol oynayan diğer sınıfları izlemeye başladım. Voleybol oynayan erkeklerin sayısı kızlardan daha fazlaydı. Hatta okulda bir voleybol takımı olduğunu biliyordum. Voleybol ilgi alanıma girmediği için yalnızca izlemeyi seviyordum. Okul formam güzellik salonunda kaldığı için yedek formamı giymek zorunda kalmıştım, üstelik geçenlerde Karan'ın şirketinde unuttuğum spor çantamı da hâlâ almamıştım. Yedek formam geçen yıldan kalma olduğu ve boyum geçen yıla oranla daha uzun olduğundan eteği bana epeyce kısaydı. Hava soğuk değildi ama güneş bulutların arkasına saklanmış, bir görünüp bir kayboluyordu. Az önce girdiğim ama daha çok onun bana girdiğini düşündüğüm sınavdan çıktığım için şu an voleybol oynayan yaşıtlarımı çözülmeyi bekleten matematik problemleri olarak görüyordum. Beynim yanmaya başlamıştı.

Karşı takımdaki uzun boylu, beyaz tenli ve turuncu saçlara sahip çilli çocuk topa sert bir smaç bastı. Çillerinin yoğunluğunu bu açıdan bile görebilmek mümkündü. Esmer çocuklardan biri topun önüne geçip topu karşılamaya çalışsa da başarısız oldu. Top dışarı çıktı ve oturduğum bankın önüne kadar sekip ayağımın dibinde durdu. Karşı takımdaki çocuklardan bir tanesi bana doğru koşarken gözlerimi yavaşça ayağımın dibinde duran topa çevirdim ama hareket bile etmedim. Çocuk ayağımın dibinde diz çöküp topu alırken, "Biliyor musun, eğilip topu almak ve onu sahaya atmak sandığın kadar zor bir iş değil," dedi, sesi iğneleyiciydi. Gözlerimi toptan ayırıp biraz kaldırarak ona baktım. Dikkat çeken iri ela gözleri vardı, güneşte yeşile döndüğüne eminim. Dudağındaki ve kulağındaki halka dikkatimi çekti, okula bunlarla nasıl girebilmişti? Koyu kumral saçları terli ve dağınıktı, ifadesiz bir suratla ona baktığımı fark edince gözlerini devirip topu alarak ayağa kalktı.

"Hasta," diye söylendi.

Tam arkasını dönecekti ki, "Sensin hasta," diye mırıldandım.

Omzunun üstünden tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Uğraştırma beni," diye söylendi. Ona matematikteki etkisiz elaman oymuş gibi baktım. "Ne bakıyorsun kızım cins cins?" diye sorup bana doğru döndü.

"Enis, hadi artık oğlum!" diye bağırdı karşı taraftan biri.

"Sahibin çağırıyor, hadi oğlusu," dediğimde elindeki topu sahaya atıp tekrar bana döndü. Gömleğinin kollarını yukarı sıvadıktan sonra kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Güzel, kemikli bir yüzü vardı.

Elinin tersiyle alnındaki sildi. "Ne diyorsun kızım sen?"

"Sahibin çağırıyor diyorum." Aramızda düz ruhsuz bir bakışma geçti ama bana bir cevap vermedi. "Gidecek misin artık?" diye sorup gözlerimi devirdim.

"Bu iş burada bitmedi," dedi gözlerini kısarak. Başımı sallayarak gözlerimi tekrar devirip ayağa kalktım, onun gitmeyeceği belliydi, onu iterek yanından geçtim. "Çok korktum," diye dalga geçtiğimde, arkamda kaşlarını çatarak sırtıma baktığını göremesem bile hissetmiştim.

Sınıfa giden merdivenleri çıkarken Büşra'nın arkamdan seslendiğini duydum ama önemsemedim. "Yahu beni beklesene!" diye bağırdı ve nefes nefese koluma girdi. "Ne bu acelen? Üstelik bu gerginliğin sebebi ne? Resmen siyah bir aura yayıyorsun! Sorun ne?"

"Salla," dedim sınıfın önüne geldiğimizde. Bana inat ve merakla baktığını görünce bezmiş bir şekilde yanaklarımın içini havayla doldurdum. "Aşağıda aptalın biriyle takıştım biraz. Önemli bir şey değil," diye savuşturdum.

"Yine mi Damla?"

"Bu okuldaki tek aptalın Damla olmadığını sen de biliyorsun."

"Ee, kim o zaman?"

"Aşağıda voleybol oynayanlardan biri işte, önemli biri değil yani."

"Kırmızı görmüş boğa gibi görünüyorsun," dedi sınıfın kapısından içeri girerken.

"Abartma," diye homurdandım sırama yerleşirken. "Canımı sıktı sadece. Sanki o topu sahaya atmak zorundaymışım gibi! Aptal herif ya!"

"Seni bayağı kızdırmış bence. Sahiden kim ki bu? Cidden merak ettim." Büşra ders kitabının sayfalarını çevirirken durmadan bu konu hakkında sorular sorup duruyordu. Yaptığım tek şey

gözlerimi devirerek sınıfa giren hocanın yaklaşan üniversite sınavıyla ilgili söylediklerine odaklanmaya çalışmak olmuştu. En sonunda sorularının bir sonu olmayacağını fark edince pes ederek, "Adı Enis'miş," dedim gözlerimi Fizik Hocası'ndan çekmeden. "Kumral, ela gözlü, gıcık bir tip."

"Enis?" Büşra bir an duraksadı. "Piercingleri var mıydı bu Enis'in?"

"Aynen," dedim omuz silkerek.

"Hassiktir!" diye bağırdı bir anda Büşra. Hoca da dâhil olmak üzere tüm sınıfın gözleri bizim sıraya dönerken elimi yüzüme kapatıp başımı iki yana salladım. Büşra, "Pardon Hocam," diye fısıldadı ama Fizikçinin ona nasıl baktığını az çok tahmin edebiliyordum şu an. Büşra kolumu sıkarak ona bakmamı sağladı.

"Ne bağırıyorsun geri zekâlı?" diye çıkıştım sessizce.

"Aynı Enis'ten mi bahsediyoruz şu an?" Eliyle ağzını örttüğünde ona düz düz baktım. "Kızım o çocuk belanın ta kendisi. Ne diye onunla kavga ediyorsun sen? Hem okulda onu tanımayan mı kalmış? Sen nasıl tanımazsın onu?"

"Büşra, abartıyorsun şu an. Ayrıca bu okulda hakkında bir şeyler bildiğim tek insan bir sensin bir de Defne. Bence buna bu kadar şaşırmaman gerekiyordu. Önemsemiyorum hem. Yarın unutacaktır," dedim gözlerimi ders kitabının üstündeki tuhaf şekillere çevirdim.

"Enis'ten bahsediyoruz, o sorunlu hiçbir şeyi unutmaz!"

"Abartıyorsun," dedim gözlerimi kitaptan çekmeden. "Teması kötü çocuklar olan dizileri izlemeyi bırakmalısın."

Huysuz bir şekilde homurdandı. Tam sessizlik hâkim oldu sanmışken Büşra'nın elini boynumda hissettiğimde bir anda gözlerim kocaman açıldı ve boynumda taşıdığım şeyin varlığını hatırladım. Elim anında Büşra'nın boynumda duran eline kayarken sertçe yutkundum. Büşra ani hareketim karşısında şaşkın şaşkın yüzüme baktı. "Şey, yalnızca bakacaktım," dedi kekeleyerek. "Gerçekten çok güzel görünüyor. Nereden aldın?"

"Ben almadım," diye ağzımdan kaçırdığım anda Büşra'nın kaşları havaya kalktı, bana inanamayan gözlerle baktı.

"Oha! Biri mi var?"

"Hayır," diye çemkirdim, Fizikçi omzunun üstünden ikimizin sırasına tip tip baktığında sesimi kısmaya çalıştım. "Saçma sapan şeyler düşünmekten vazgeç."

"Birisiyle çıkmanın nesi saçma, Merve?"

"Sen ve senin engin romantizm bilgilerinden konuşmak istemiyorum, Büşra. Fizikçinin bakışlarına maruz kalmak da istemiyorum."

"Tamam tamam," dedi dudaklarını büzerek. Bir an da duraksadı ve tekrar bana döndü, gözlerimi devirip yönelteceği soruyu bekledim. "Sınavdan sonra staja gitmen gerekmiyor muydu senin?" diye sordu sessizce.

"Sınav stresinden dolayı işleri aksatmamı istemedi ve bugünlük izin verdi bana. Bu saatten sonra gitmemin bir anlamı yokmuş, öyle söyledi. Yani Karan'ın..." Duraksadım. "Karan Bey'in haberi var."

"Ay, Kara Prens!" dedi Büşra tekrar bağırarak. Fizikçi bir kez daha ikimize baktığında parmağımla Büşra'yı işaret ederek omuz silktim. Büşra ağzına görünmez bir fermuar çektiğinde Fizikçi, "Sınav zamanı yaklaşıyor, siz hâlâ goygoy derdindesiniz, hanımlar," dedi önüne dönerken. "Hasbinallah!"

Büşra yüzünü buruşturduktan sonra tekrar bana sokulup gözlerini kıstı. "Kız, harbiden siyahtan başka renk giyiyor mu hiç?" Dudaklarını büzdü. "Nasıl biri?"

"Aman Büşra, of ya!"

Fizikçi aniden döndü. "Merve!"

Ağzıma görünmez bir fermuar çektiğimde Büşra kıkırdadı. "Tamam Hocam."

Ders bitiminde Büşra ile birlikte okulun çıkış kapısından çıkarken yağmur çilemeye başlamıştı. Kaldırıma koyu renk lekeler bırakan yağmurun kokusu yoğunlaşırken derin bir nefes aldım. Büşra elindeki kitapları çantasına tıkıştırmaya çalışıyordu. "Bana hâlâ boynundakini sana kimin aldığını söylemedin," diye mırıldandı, adımlarını hızlandırıp bana yetişmeye çalışırken.

Yüzümü ıslatan yağmur damlalarının soğuk dokunuşları, yanaklarıma oturan ısının azalmasına yetmiyordu. Büşra bir anda kolumu dürtünce irkilerek omzumun üstünden ona baktım.

Çenesiyle ileriyi işaret ediyordu. İşaret ettiği yöne baktığımda Karan'ın siyah Range Rover'ının ön kaputuna yaslanmış, kollarını göğsünün üstünde toplamış şekilde beni izliyor olduğunu gördüm. Siyah saçları yağmurdan ıslanmıştı ve dağınık görünüyordu. Altında siyah bir kot, üstünde ilk iki düğmesi açık duran siyah bir gömlek vardı. Siyah cevşenini görebiliyordum.

Günışığının yardığı çatlamış kurak topraktan kafasını çıkarmış siyah bir güle benziyordu.

Kalbim süratle çarpmaya başladı. Yalnızca birkaç saniye süren ama asırların üstünden altın harflerle geçeceği bir bakışma geçti aramızda. Büşra'nın koluma tekrar dokunduğunu hissedebiliyordum ama şu an Karan'a kilitlendiğim için dönüp ona bakamıyordum.

"Sanırım senin için gelmiş," diye fısıldadı Büşra, sesi şaşkındı ama ondan daha şaşkın biri varsa, o da bendim şu an. Adımlarımız bıçak gibi kesilmişti, öğrenciler etrafımızdan yürüyüp gidiyorlardı. Büşra bir kez daha kolumu dürtüp, "Şey, sanırım yanına gitmen gerekiyor?" dedi sorar gibi.

Başımı yavaşça sallarken, "Evet," diye fısıldadım. "Seni ararım." Büşra'ya bakmadan etrafı kısaca kolaçan ederek Karan'a doğru yürümeye başladım. Ayak bileklerim sızlıyordu, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu ve başım dönmeye, midem bulanmaya başlamıştı. Onun önünde dikildiğimde gözlerini indirerek yüzüme baktı.

"Burada ne işin var?" diye sordum kafamı kaldırıp gözlerinin içine dikkatle bakarken.

"Ben de sana çok meraklı değilim, velet," dedi düz bir sesle. Kalbimin büküldüğünü, tıpkı bir çamaşır gibi ikiye katlandığını hissettim ama yüzümde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. "Hemen sağ tarafımdaki lacivert Mercedes'i görüyor musun? Sakın bakayım deme. Dedem şu an iz üstünde. Birlikte nasıl vakit geçirdiğimizi öğrenmeye çalışıyor."

"Bizim için gelmemiş, mendilimi uzat," dedi diğer Merve ağlıyor gibi bir ses çıkartırken.

"Ne yapmamız gerekiyor yani?" diye sordum Karan'a.

"Şöyle ki," dedi yavaşça bana doğru bir adım atıp, aramızdaki mesafeyi sıfıra indirerek. O kadar uzun boyluydu ki, eğilmiş

olmasına rağmen alnım çenesine değiyordu. Nefesim daralırken Karan kolunu yavaşça belime sarıp beni kendisine doğru bastırdı. Okulun hemen önünde olduğumuzun farkında mıydı bu adam?

"Hey, kes şunu!" dediğimde sesim titredi. "Arkamızdaki binayı görüyor musun? O bina ne, biliyor musun? Okul. Benim okulum!"

Karan'ın diğer eli saçlarıma uzandı, Büşra'nın gitmiş olmasını dilerken gözlerimi yumdum. Dağınık, uzun saçlarımı arkaya atarak yüzümü ortaya çıkardı. Kendini geri çekerken gözlerimi açtım, gözlerinin siyahının bir ton daha koyulaştığını görür gibi oldum ama onun gözleri zaten dipsiz siyahtı. "Üzgünüm, velet," diye mırıldandı, yüzü yüzüme hâlâ çok yakındı. "İhtiyar gidene kadar yanımda olmak zorundasın. Sonrasında sana yapman gerekeni söyleyeceğim."

Yapmam gereken? İçime koyu renk bir huzursuzluk çökerken omzumun üstünden okula doğru baktım. Çok şükür ki Büşra çoktan gitmişti. Araca binerken kendimi tedirgin hissediyordum. Karan sürücü koltuğuna oturup cipin motorunu çalıştırana kadar gözlerimi dizlerimden ayırmadım.

"Deden ne zamandan beri iz sürücülük yapıyor?" diye sordum yavaşça. Cevap vermedi. "En azından nereye gittiğimizi söyle."

"Çocuk parkına," diye homurdandı ağzının içinden. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda o da bana baktı. "Küçük bir kızım var da, onu oynatmaya götürüyorum."

"Gerçekten çocuk parkına mı gidiyoruz?"

Başını geriye atarak dikiz aynasından arkaya baktı. "Senin o garip beyninin içinde dönen dönme dolapları cidden görmek istiyorum ben ya," diye fısıldadı ve omzunun üstünden tekrar bana baktı.

"İnsan gibi sana nereye gittiğimizi sordum, topa tuttun resmen beni."

"Ya oradan bakınca çocuk parkına gidecek bir adama mı benziyorum ben kızım?"

Buradan baktığımda çocuk parkına giden organ mafyalarına benzediğini düşünüyordum. Cevap vermedim. Bu onu memnun

etmiş olacak ki yol boyunca hiçbir şey konuşmadı. Cip, Kordon'un diğer ucundaki deniz kıyısında durduğunda anlam veremeyen gözlerle önümüzde çarşaf gibi kıyıyı usulca okşayan buruk mavi denize baktım.

"Neden burası?" diye sorduğumda cevap vermeden araçtan indi. Gözlerimi tekrar ön cama çevirdim, denizin üstüne düşen yağmur taneleri denizin çarşafımsı görüntüsünü belli belirsiz bozuyordu. Aracın kapısı açık durduğundan soğuğu hissedebiliyordum, eteğin altındaki bacaklarımı âdeta ısırıyordu. Karan'ın hemen denizin kenarında duran hafif yosun tutmuş kayalıklara doğru yürüdüğünü gördüm. Karan kayalıkların üstüne çıktığında bir süre tereddütte kalsam da araçtan çıktım ve onun yanına gidip hemen dibindeki diğer kayalığın üzerine çıktım.

"Babanla konuştun mu?" diye sordu gözlerini denizden çekmeden, yağmur yavaşlamıştı ama denizin üzerine düşen her bir damla denizin yüzeyinde gitgide genişleyerek yok olan halkalar çiziyordu.

Sorduğu soru beynimin loblarından aşağıya siyah bir mürekkep gibi aktı, akarken geçtiği yüzeylerde kalıcı mürekkep lekeleri bıraktı. "Onunla konuşmamı gerektirecek herhangi bir durum olmadığından konuşmadım. Mümkün olduğunca az iletişime geçeriz biz."

Gözlerimi yavaşça denize çevirdim, sonu yok gibi görünen denizin bile bir sonu varken, yaşadığımız acıların neden bir sonu yoktu? Esen o hafif rüzgâr saçlarımı, ardından eteğimi yavaşça havalandırdı ama çok sürmedi, bedenime dokunup geçip gitti.

"Durumu nasıldı peki? Görmüşsündür mutlaka," dedi, sesi düzdü ama içinde anlam veremediğim ayrıntılar gizliydi sanki. Omuz silkip kollarımı göğsümün üzerinde topladım. "Eve gittiğim gibi duş alıp odama çekildim. Sabah da erkenden çıktım."

"Kaçacaksın dememiştim, Çakıltaşı. Savaşacaksın demiştim."

"Bana vurdu. Sen de söyledin, bunun bir açıklaması olamaz dedin ve onun bana ilk fiziksel şiddeti değildi bu. Beni yalnız bıraktı, daha bilmediğin bir ton şey var senin. Saymamı ister misin?" Yüzümdeki ifadesizliğin aksine sesimde isyan vardı.

Bakışlarının bana döndüğünü hissettim. Rüzgârın uğultusu kulaklarımı çınlatıyordu. "Ne yapacaksın peki?"

"Yeni bir sayfa açacağım," dedim durgun bir sesle. "Biliyorum, kulağa çok klişe geliyor ama öyle yapacağım. Yeni bir sayfa iyidir."

Dudakları alayla yukarı kıvrıldığında bedenini tamamen bana döndürmüştü. "O yeni sayfaları bilmem kaç kez açmışımdır, Çakıltaşı. Yırttıklarımı saymam. Bir boka yaramıyor."

Cevap vermedim.

"Çok küçüksün," dedi, sesi sitem eder gibiydi ve sanki bir şeyleri kabullenmeye çalışıyordu. Gözlerimi kusursuz yüzüne çevirip onu inceledim. "Gerçekten çok küçüksün. Daha yolun başındasın, velet."

"Yan yana yürüsek hemen biter o yol," diye fısıldadı diğer Merve, bunu yalnızca diğer Merve ve ben duyabiliyorduk ne yazık ki. Karan'ın yüzünü izlemeye devam ettim.

"Bakma öyle," dedi tekrar sitem eder gibi. "Yalan mı? Küçük... Küçücük değil misin?" Eli usulca rüzgârın dağıttığı saçlarıma kaydı, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Siyah gözlerine çöken kasveti izlerken, o bakışların altında anlamını bilmediğim kelimeler sakladığını düşünüyordum.

Bir gün o sakladığı kelimeleri sobeleyebilmek istiyordum.

"Küçüklük yaşla alakalı olan bir şey değil," diye fısıldadığımda gözleri gömleğimin açık düğmelerinin yarattığı dekolteden görünen siyah çakıl taşı kolyeme kaydı. Bir süre ifadesiz gözlerle boynumdaki kolyeye baktıktan sonra gözleri tekrar gözlerime doğru tırmandı.

"Belki öyledir ama şu an benim için önemli etkenlerden biri senin yaşın. Bu ülkede ön yargılar olduğu müddetçe senin yaşın benim için her zaman çocuk," diye fısıldadı. Fısıltısı tüm bedenimi gezdi, gözlerinin içine yok edemediğim bir istekle baktım. Yüzüne düşen yağmur damlaları bronz teninden sicimle iniyordu.

Yaşım onun için çocuk.

"Neden peki?" diye sordum sessizce.

Bir eli omzuma kaydı, omzumu hafifçe sıktı. Yüzünü yüzüme yakın bir yere indirip sıcak nefesini yüzüme doğru bıraktı. Kirpiklerimin altından ona bakarken kalbimi kusacakmışım gibi his-

sediyordum. Sertçe yutkunduğunu duydum. Dudakları yavaşça aralandı. "Küçüksün," dedi üstüne basarak. "Mesela ailen yirmi altı yaşında, senden neredeyse on yaş büyük bir adamla birlikte olmana izin verir miydi? Ya da toplum? İnsanlar? Sana ne gözle bakardı? Peki ya birlikte olduğun adama? Yuhalanırdınız, Çakıltaşı. Ben yirmi altı yaşındayım ve sen benim için çok küçüksün. Körpesin. Ve de çok asisin. Söz dinlemiyorsun. Karanlığın içine yuvarlanmaya çalışmaktan vazgeç. Karanlığa sürükleniyorsun. Zararın neresinden dönersen kârdır."

Kalbim, bir yılanın değiştirdiği derisini geride bıraktığı gibi kendi içinden çıkmak ve bu hisleri gerisinde bırakmak istedi. Tam olarak neden böyle hissettiğimi bir türlü anlayamasam da, Karan'ın kelimelerinin ucunda beni hedef alan, ucundan kan damlayan oklar vardı.

"Ya benim o karanlığa çok ihtiyacım varsa?"

Yüzlerimiz arasındaki mesafenin kapanmaya başladığını fark ettiğimde ayağımın altındaki kaya parçalanıyordu sanki. İçimde bir panik havası baş gösterdi. Gözlerim Karan'ın yüzüme yaklaşan yüzünde dolaşıyordu. Karan'ın burnunun ucu burnumun ucuna değdi, ardından yanağını yavaşça yanağıma yasladı ve dudağını kulağımın yakın bir yerine getirip, sıcak nefesini kulağıma bıraktı. Bedenim teline dokunulmuş keman gibi titrerken Karan'ın boynundan yükselen ağır acı çikolata kokusunu alabiliyordum.

"Bu zararın artık dönülecek virajı da kalmadı, velet."

Ve yağmur hızlandı.

11. BÖLÜM: APSE

Ruhumdaki apse sızlıyordu.

Perdeyi çekmek ve kendimi bu dünyanın aydınlığına kapatmak istiyordum. Karan'ın esmer teninin göğünde yıldızlar, galaksiler, halkası kırık gezegenler vardı. Parmak uçlarımdan zemine damlayan binlerce tonda, farklı renkler vardı. Tüm renkler aynı zeminde buluşup birbirine karıştığında çıkan ala bula görüntü siyaha çok yakın bir tondaydı.

Kendime doğrulttuğum silahın namlusu iki göğsümün arasında duruyordu.

Gözlerim bir süre aracın içindeki tek ışık olan radyo frekansının yazdığı kırmızı ışıkta takılı durdu. Aracın içi sıcaktı, düşüncelerimin erimeyen buzlarının aksine. Araç çalışmıyordu, denizin önünde park halindeydi ve tenimiz yağmurun altında yeterince ıslanmıştı. Islanan beyaz okul gömleğim tenime yapışmıştı, ıslanan gömleğin altındaki beyaz tenim belli oluyordu. Aracın silecekleri arada bir çalışıyor, ön camın görüntüsünü puslandıran yağmur suyunu temizliyordu.

"Sence de bu altındaki etek biraz fazla kısa değil mi?" diye sordu Karan, elleri direksiyonun üzerinde öylece ileriyi izlerken. Yaşanan sessizliğin bozulmasıyla eş zamanlı olarak gözlerimi kırmızı ışıktan ayırarak omzumun üstünden Karan'a doğru çevirdim.

"Diğer üniformam güzellik salonunda kaldı," diye açıklama yaptığımda, açıklama yaptığım için kendime şaşırmıştım. Sanki gerçekten sevgilisiydim de beyefendiye açıklama yapıyordum. Yoktu böyle bir saçmalık. "Oradaki kadın üniformamı senin evine yollayacağını söyledi. Ben de geçen yıl giydiğim eteği giymek zorunda kaldım. Sanırım boyum bayağı uzamış."

Birkaç saniye sessiz kaldı, alt dudağını yaladı, dilini iki dudağının arasından hafifçe dışarı çıkarıp sertçe ısırdı ve gözlerini kısarak ön cama bakmayı sürdürdü. Bronz teninin altında atan mavili yeşilli damarların şiddetle kabarışını görebiliyordum. "Sanırım pantolon giyip, müdüre açıklamada bulunsaydın herhangi bir sorun yaşanmazdı. İlla bu eteği giymen gerekmiyordu," dedi, sesi bir cevizin kabuğu kadar sertti. Sesini dışarıda şiddetle yağarken toprağı döven yağmura benzetmiştim.

"Bu eteği giymek istedim ve bu eteği giydim," dedim gergin bir sesle.

Karan dilini üst dudağının üzerinde yavaşça gezdirip gözlerini yumdu. "Uzun ve güzel bacaklara sahip olan küçük kızların etek giymesi yasaklanmalı," dedi düz bir sesle.

Kalbim heyecanla çarparken karnımın kasıldığını hissettim. Beni beğeniyor muydu? Bedenimi beğeniyor muydu? Bu düşünce yanaklarımın ısınmasını sağlarken, "Sizi ilgilendiren bir şey yok, Karan Bey," dedim resmiyeti önümüze çit gibi çekerken.

Karan aniden bana doğru döndüğünde irkildim. "Çakıltaşı," dedi, tam gözlerimin içine bakarak, otoriter bir sesle. "Ben sabırlı bir adamım ama anlaşılmamaktan nefret ederim. Bunu bil. Benim hayatım, benim kararlarım kafasından sıyrılsan iyi olacak, velet. Çünkü Yaşar Çakıl şehri terk edene kadar benim küçük sevgilimsin ve dedem benim nasıl bir adam olduğumu, o eteği sevdiğim kadına hiçbir şekilde giydirtmeyeceğimi gayet iyi bilir. İnandırıcı olmak için bana uymak zorundasın. Ayrıca..." Yavaşça yaklaştığında yüzü yüzüme çok yakındı. Nefesim kesildi. "...şu Karan Bey saçmalığından kurtulduğumuzu sanıyordum."

Benim küçük sevgilim.

Sevdiğim kadın.

Bir an her zaman ruhumda taşıdığım, içime gömülerek kendine yer yapmış o apsenin sızım sızım sızladığını hissettim. Ne-

fesimi tutarak onun kara gözlerine bakarken parmaklarım eteğin kenarını kavradı, eteği yavaşça avuçlarken dişlerimi sıktım. Gözlerim onun gözlerinden ayrılmazken, söyleyebilecek tek bir kelimemin dahi olmadığını fark ettim. Dudaklarım birbirine dikilmiş iki farklı kumaş gibiydi.

Karan bir an duraksadı, gözleri kısaca dudaklarıma kaydı, ardından tekrar gözlerimin içine bakarken, "Tuhaf," diye mırıldandı.

Sertçe yutkundum. "Tuhaf olan ne?"

"O kaplan gibi kükrediğini sanan ama aslında yalnızca miyavlayan küçük kedi yavrusu bu kez beni tırmalamak için pençelerini çıkarmadı."

Gözlerimi gözlerinin yoğunlaşan siyahından ayırırken ön cama çevirip eteğin kumaşını avucumun içine alarak sıktım, soğuk kumaş bir an bana iyi hissettirdi.

"Çıkarmamı mı istersin?" diye fısıldadım.

Karan güldü, cevap vermeden aracın motorunu çalıştırdı.

♠

Sıcak çikolatalı çöreğin kokusunu alabiliyordum. Mavi kısa okul önlüğümün altındaki koyu mor külotlu çorabım bacaklarımı kaşındırsa da, bu en sevdiğim çorabımdı ve annemden her defasında bu çorabı yıkamasını isterdim. Henüz ikinci sınıfın başındaydık. Okuldakiler başka çorabın yok mu, diye dalga geçseler de bunu umursamazdım. Çorabımı yırtmamak için düşmemeye özen gösteriyordum. İki yandan kara zorla ördüğüm saçlarım dağınık görünüyordu ama yine de o televizyon programını izlerken kendi kendime saç örmeyi öğrenebildiğim için şanslıydım. Zamanla daha iyi örebileceğimi içten içe biliyordum. Eve giden yokuşu çıkarken aklım hâlâ yokuşun başındaki yeni açılan pastanenin çikolatalı çöreklerindeydi. Öğlen yemeği için eve gidiyordum çünkü babam yalnızca sabahları simit ve meyve suyu alabileceğim kadar para veriyor-

du. Yokuşu çıkarken terleyen alnımı avucumun içiyle sildim, babamın bana doğru geldiğini soluklanmak için kafamı kaldırdığımda fark etmiştim.

"Annen halana yemek götürdü, yok evde. Boşuna gitme eve," dedi babam yokuşu inerken. Hemen yanımda durduğunda gözlerini yüzümde gezdirdi. "Yemeyiver bugün bir şey. Ölmezsin."

Karnım gerçekten açtı, sabah yediğim simitten başka mideme hiçbir şey girmemişti. Burnuma dolaşan çöreğin kokusu açlığımı ikiye katlamıştı sanki. Gözlerimi kaldırıp babama bakarken, "Yokuşun başına bir pastane açılmış," dedim utana sıkıla. "Bana beş milyon verir misin?"

Babam durdu, kaşlarını kaldırdı. "Ne yapacakmışsın o kadar parayı? Pastaneyi mi satın alacaksın?"

Utanarak gözlerimi ellerime çevirdim. "O çörekler üç buçuk milyon. Üç buçuk milyon versen de olur."

Babamın alayla güldüğünü duydum, ayak parmaklarımı içeri çektiğimde ayakkabının üstü kabardı. "Sabah verdiğim parayı ne yaptın sen? Yedin mi?"

Kızaran yanaklarımı saklamaya çalışıp utanarak babama baktım. "Simit aldım onunla."

"Hiç kalmadı mı paran?"

"İki yüz elli bin liram kaldı." Gözlerinin içine bakarken yanaklarımın içini dişledim.

"Piknik bisküvi al onunla. Ye." Babam tam yanımdan geçip gidecekken dolan gözlerimi ellerimle ovalayarak, "Benim canım çikolatalı çörekten çekti, babacığım," dedim dudaklarımı bükerek.

Babam bana doğru döndü, yokuşta birkaç adım atarak bana yaklaştı ve tek kaşını kaldırdı. "Yemezsen ölmezsin, değil mi? Koskoca kız oldun." Kolumu dirseğimin altından yakalayarak tuttu, acımasızca sıktı, dudaklarım bükülürken acıyla inledim.

"Acıdı, baba," dedim dudaklarım gitgide daha da bükülürken. "Babacığım, acıdı."

Babam kolumu daha sert sıkarken, "Kırayım mı şuracıkta çöp kadar kolunu senin, ha?" diye tısladı. "Git al bir piknik bisküvisi, zıkkımlan. Ananın karnından çörek yiyerek mi çıktın?"

Dudaklarım titrerken kolumda hissettiğim acı tüm omzuma yayıldı, kalbim korkuyla çarparken gözlerimi etrafa çevirdim. Nefise teyze balkonda acıyan gözlerle bana baktı ama babama olan korkusundan sesini çıkaramadan balkonunun kapısını kapatıp içeri girdi. Gözlerimden akmaya başlayan yaşlarla, "Babacığım, söz istemiyorum, acıdı," diyebildim, hüngür hüngür ağlamama ramak kalmıştı.

"Ağlamasana!" diye bağırdı babam beni kolumdan tutup sarsarken. "Gören de bir şey yaptım sanacak sana!"

"İstemiyorum ki," diyebildim gözlerimden şıpır şıpır akan yaşlar çeneme doğru kayarken. "Yapmadın ki sen bana bir şey." Kelimeleri tam olarak telaffuz edemiyordum, henüz yaşımın küçük olmasından kaynaklı olsa gerekti bu. Ama yaşımın küçük olmasına rağmen farkında olduğum bir şey vardı, yaralanıyordum ve açılan yaraların kabuk bağlamasına izin vermeyen bir adamın kollarında büyüyordum.

Beni aniden sertçe yere itti, yokuşun tırtıklı yolu dizlerimin yere sürtünmesiyle tenimin alev almış gibi yanmasına neden olurken saç örgülerimden bir tanesi çözüldü, avuç içlerimi yere bastırdığım için avuç içlerim de yanıyordu şu an. Babam beni umursamadan yokuştan inmeye başladı. Yavaşça yere oturup dizlerimi karnıma çekip dizime üfleyerek baktım. Külotlu çorabımın diz kısmı parçalanmış, parçalanan yerden kanım sızmaya başlamıştı. Çenem titreye titreye ağlarken nefesimi dizime üfledim, parçalanan avuç içlerimle gözyaşlarımı silerek babamın arkasından bakmaya devam ettim.

Bir kez olsun dönüp arkasında bıraktığı bana bakmadı.

Elimde tuttuğum kitabın kapağını sertçe kapatırken zihnimi oyan bu anı dişlerimi kıracakmışım gibi sıkmama neden oldu. Bir an sanki kolum yine onun avuçlarının arasında sıkılıyormuş gibi sızladı. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Sık sık uğradığım, neredeyse tamamı ahşaptan oluşan eski bir kitapçı dükkânındaydım. Burayı seviyordum, çünkü huzurun kitap kapağının arkasına yerleştirilen güzel kokulu sayfalarda olduğunu biliyordum. Beni tüketip, bir gün tamamen yok edeceğini düşündüğüm hastalıklı düşüncelerimin etrafına duvar örüp, onlardan biraz olsun uzaklaşabildiğim tek yer burasıydı. Küçücük bir dükkân olmasına rağmen içine binlerce kitabı sığdırmıştı. Bir iki kitaba daha göz attıktan sonra ilk incelediğim kitabı elime aldım ve kasaya doğru yürümeye başladım. Burada çalışan Özdemir abi, babamın yaşlarında ama babamdan daha genç görünen, iyi bir adamdı. Beni sık sık gördüğünden artık beni tanıyor, hatta diğer müşterilerinin aksine benimle sohbet etmekten çekinmiyordu.

"Kaç gündür uğramıyorsun, Merve," dedi gülümseyerek. "Ben de başına bir şey geldi sandım." Meşeden yapılma masasının arkasında oturuyor, hesap işleriyle uğraşırken bir yandan da müşterilerle ilgileniyordu.

"Sınav zamanı pek vaktim olmuyor, Özdemir abi. Bir de üniversite sınavı var şimdi, tam sıkıştım."

"Ah doğru, bu yıl son senendi senin. Nasıl gidiyor okul?" diye sordu elindeki işleri kenara bırakırken.

Gülümsemeye çalışırken omuz silktim. "Aynı. Koşuşturmaca işte."

"Aman oku kızım, oku," dedi gülümseyerek. "Ee bu sefer hangi kitabı aldın bakalım?"

"Uzun zamandır Küçük Prens'i okumak istiyordum," dedim elimdeki kitabı kasaya bırakırken. "Borcum ne kadar?"

Özdemir abi genişçe gülümsedi. "Küçük Prens genç yaşlı herkesin okuması gereken bir kitap. Bu kitap benden sana hediye olsun, ne zamandır görmüyordum seni."

Reddederek başımı iki yana sallayıp omzuma astığım siyah spor çantadan cüzdanımı çıkardım. "Hayatta olmaz," diye çıkıştım. "Böyle şeyleri sevmediğimi biliyorsun, Özdemir abi."

Özdemir abinin güldüğünü gördüm ama üstünde durmadan cüzdanımdan biriktirdiğim harçlığımın bir kısmını çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Özdemir abi gönülsüz bir şekilde gereken miktarı aldıktan sonra paranın üstünü verdi, kitabı ve fişi poşetin içine koyup bana uzattı. Kitapçının kapısı aniden açıldığında rüzgâr çanlarının şakırtısını işittim. Bakışlarım yavaşça cam kapıya döndü, Özdemir abi oturduğu yerden yavaşça doğrulurken, "Oo, Enis!" dedi. Bir an duraksadım, gözlerimi gördüğüm şeyin sevimsizliğine dayanamayarak devirdim. Karşımda duran o halkalı aptaldan başkası değildi.

"Merhaba, Özdemir abi," dedi Enis. Gözlerini bana diktiğini fark edince poşeti sıkıca kavrayıp, "İyi akşamlar, Özdemir abi," diyerek kitapçının çıkışına doğru yürüdüm.

"İyi akşamlar güzel kızım, uğra yine," dedi Özdemir abi ama cevap vermedim, şu an hemen buradan çıkıp gitmek istiyordum çünkü çocuğu görmek bile sinirlerimin tepeme çıkmasına neden olmuştu.

Tam onun yanından geçerken, "Kaç bakalım atarlı," dediğini duydum ama umursamadan yanından sıyrılıp dükkândan çıktım. Ayaklarımı âdeta yere vurarak yürürken birkaç insanın durup bana baktığını fark ettim ama umursamadım. Şu an umurumda olan o halkalı gerzeğe dönüp iki laf sokamamış olmamdı. Özdemir abiyi gerçekten seviyordum, onun dükkânında tatsızlık çıkarmak istemediğim için kendimi tutmuştum. Kot pantolonumun ön cebindeki telefonum titreyince dişlerimi sıkıp telefonu cebimden çıkardım.

Gönderen: Billur Bayraktar

Unutulmuş gibi hissediyorum. Hiç mi gelmiyorum aklına? ☹ (19.49)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Ne zaman sinirli hissetsem sen yazıyorsun. Tuhaf. (19.51)

Gönderen: Billur Bayraktar
İçime doğuyorsa demek ki... Yine kim kızdırdı seni? (19.53)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Boş ver. (19.54)

Gönderen: Billur Bayraktar
Kim kızdıysa git ve onun koca poposunu tekmele! Aptal insanlar için kendini sıkmaya değer mi? (19.56)

Billur'un yolladığı mesaja bakarken farkında olmadan sırıttım. Eve gidince ona bir şeyler yazacağımı aklımın bir köşesine not ederek telefonumu pantolonumun cebine sıkıştırdım ve elimdeki poşeti bileğime takıp, çantamı geriye doğru atarak düzelterek yürümeye başladım. Yürüdükçe kasıklarıma resmen dikenler batıyordu ama hâlâ regl olmamıştım, gecikmişti, çoğu zaman böyle geciktiği oluyordu. Bijuterilerin olduğu sokağa girdiğimde takip ediliyormuş hissine kapılıp birkaç kez dönüp arkama baksam da, sonunda bunun benim yaptığım saçma sapan bir evham olduğunu düşünerek önüme dönüp hızla yürümeye devam ettim.

"Atarlı!" diye bağırdı hemen arkamdan. Adımlarım bir bıçak kadar keskin bir şekilde sonlanırken omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktım. Kumral halkalı büyük adımlar atarak bana doğru yürüyordu.

"Problemin ne?" diye sordum ona doğru dönüp kaşlarımı çatarken. Şehrin ışıkları kumral saçlarının daha açık renkte ve parlak görünmesine neden olmuştu. Uzun bacakları sayesinde birkaç adımda yanımda bitti. Üstünde koyu yeşil bir kapüşonlu, kapüşonlunun üzerinde de deri ceketi vardı. Dar siyah kotu bacaklarını ikinci bir deri gibi sarmıştı, dudağındaki siyah halkayı diliyle döndürdü.

Omuz silkti. "Herhangi bir problemim yok aslında," dedi umursamaz bir sesle. "Aksine senin bir problemin olduğunu düşünüyorum. Hatta aslında problemin olduğunu da değil, senin problemli olduğunu düşünüyorum."

"Tek hücreli misin sen?"

Duraksadı. "Ne diyorsun kızım sen?"

"Tek hücreli misin?"

Enis kaşlarını çattı. "Problemli."

"Kelime oyunu yaparak karşı cinsi etkileyebileceğini sanan bir tek hücreliyle uğraşsaydım, evet, gerçekten problemli olduğuma kendim de inanırdım."

Yüzüne yayılan o kendini beğenmiş ifade saniyeler içinde parçalara ayrılırken, ona bomboş gözlerle bakıyordum.

"Öyle olsam bile etkilemek isteyeceğim son insan bile olamazsın," dedi kendini beğenmiş bir sesle. Yüzünün ortasına çakmak istediğim yumruğu avucumun içine kilitlerken kaşlarımı kaldırıp gözlerimi devirdim ve yanaklarımın içini havayla doldurdum.

"Bak, sorunun ne cidden bilmiyorum ama sıkılmaya başladım. Beni görmezden gelmeye ne dersin, Bay Görüntü Kirliliği?"

Yeşile kaçık ela gözleri kısıldı. "Çok yanlış insana çattığının farkında mısın?" diye sorduğunda içi boş bir kahkaha attım.

"Ya amma çok yanlış insan varmış ülkede. Her gün çatıyorum."

Bana düz düz baktı. "Sen harbiden sorunlu çıktın ya."

"Şu an asıl sorunlu gibi görünen sensin. Kaybol," dedim yanından sıyrılıp yürümeye başlarken. Çok değil, birkaç adım sonra arkamdan tekrar seslendi ama onu duymazdan gelmeye çalıştım.

"Yanlış yoldasın!" diye bağırdı.

"Seni duymuyorum," diye fısıldadım, ama bunu duymadığını biliyordum.

"Problemli! Bu iş burada bitmedi kızım, sen kaşındın!"

Onu umursamadım, tıpkı bir deli gibi kendi kendine olduğu yerde bağırıp çağırmaya, saçma sapan tehditler savurmaya devam edebilirdi. Eve geldiğimde paltomu portmantoya astıktan sonra odama geçtim. Çok değil on dakika sonra annem yemeğe çağırmıştı, bu beni şaşırtsa da ona yemeyeceğimi söylemiştim. Biraz internette takıldıktan sonra herkesin uyuduğundan emin olunca odadan çıkıp mutfağa geçtim. Evin tüm ışıkları sönüktü, mutfak çift kanatlı buzdolabının göstergesinden yayılan ışık ve elektronik aletlerden yükselen birkaç küçük, nokta kadar ışık dı-

şında karanlıktı. Kalın perdeyi yavaşça açtım, tül perdeyi çektim, sokak lambasının ışığı mutfağı aydınlatırken buzdolabını açıp vişne suyu şişesini çıkarıp şişeyi kafama diktim.

"Uyumadın mı?" dedi annem aniden. İrkilsem de bozuntuya vermeden omzumun üzerinden anneme baktım.

"Yok," diye fısıldadım cansız bir sesle. "Sen neden uyumadın hâlâ?"

Benim kahverengi gözlerimin aksine, Defne'nin gözleri gibi ela olan gözlerini yavaşça ovdu. "Uyku tutmadı," dedi ve tezgâha doğru yürüdü. Tezgâhın üzerindeki kristal sürahiye doğru uzandı. "Konuşalım mı biraz?"

"Olur," dedim elimdeki şişeyi buzdolabına geri koyup buzdolabını kapatırken. "Ne hakkında konuşacağız?"

"Senin hakkında."

İrkildim. "Dinliyorum."

Annem kristal sürahideki suyu su bardağına doldurduktan sonra ahşap sandalyeye oturdu, çenesiyle karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. Gösterdiği yere oturdum, varsayımlar kıyıya vuran dalgalar gibi zihnimi eşelerken, yüzümde sabit tuttuğum mesafeli bir ifadeyle annemin gözlerinin içine baktım. Kısa süren sessizliğin sonunda, "Odanda bir elbise buldum," diye fısıldadı.

"Elbise buldun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu mu konuşacağız? Odamda bir elbise bulman çok mu anormal?"

"Merve, ben ciddiyim. Bahsettiğim senin odanda normal bir elbise bulmuş olmam değil. Senin dolabında evimizin bir aylık ihtiyacını karşılayacak fiyatta bir elbise bulmuş olmam."

"Esas konuya dönsek?" dediğimde kaşlarını çattı ama sessiz kaldı. Onun sorunu buydu. Bağıramıyordu. Lanet olsun ki ona ne yapılırsa yapılsın böyle suspus oluyordu. Onun bu huyundan nefret ediyordum.

"Harçlıklarınla öyle bir elbise alamayacağını, alabilecek olsan bile öyle bir elbiseye o kadar para vermeyeceğini biliyorum," dedi yavaşça.

"En azından beni biraz tanıyormuşsun," diye fısıldadım, duymaması için ağzımın içinden konuşmuştum.

Suyundan bir yudum alıp bardağı masanın üzerine bırakırken sertçe yutkundu. "O elbiseyi nereden buldun?"

"Ne zamandan beri odamı karıştırıyorsun?" diye sorusuna soruyla karşılık verdiğimde bir an duraksadı ama hemen ardından savunma moduna geçerek, "Sen benim kızımsın. Odanı toplamak için girmiştim. Odanı falan karıştırmadım," dedi.

"Odamı kendim topladığımı ve böyle bir şeye ihtiyacım olmadığını biliyorsun," dediğimde sesim de bakışlarım da ruhsuzdu, gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Kelimelerimin dokunduğu ruhu, aramızdaki uçurumun derinleşmesine neden oluyordu.

"Gittikçe daha da aşılmaz bir duvara dönüşüyorsun," dedi yavaşça. "Sana ulaşamıyorum, Merve."

Başımı iki yana sallarken birkaç saniyeliğine gözlerimi yumdum. Gözlerimi tekrar açtığımda dişlerimi sıkıyordum. "Sorun şu ki," diye fısıldadım ayağa kalkarken. "Bana ulaşmayı bir kez olsun denemedin, anne."

Bana bakakaldı. "Merve..."

"İyi geceler, anne."

Mutfaktan hızla çıkıp odama geçtiğimde annemi orada o şekilde bırakmanın ağırlığını omuzlarıma almıştım sanki. Uzun, siyah saçlarımı kocaman bir kuş yuvasını andıran topuzumla bir şekle soktuktan sonra siyah, üzerinde tazmanya canavarı baskısı olan pijamalarımı giydim ve yatağın üzerine çıkıp dizlerimi karnıma çekerek oturdum. İfadesiz gözlerim duvarlar ve zemin arasında gezinirken komodinin üzerinde şarja takılı duran telefonum titredi. Bir an Billur'a mesaj atmadığımı hatırladım.

Gönderen: Karan Çakıl
Uyumadığını biliyorum, velet. Kapıya çık.
(02.26)

Bir an gözlerim kocaman açıldı, bakışlarım hemen yatağımın çaprazında duran pencereye kaydı. Ne yani, o burada mıydı? Neden gelmişti? Yine dedesi yüzünden falan mı gelmişti? Soru işaretlerinin ucundaki kancalar zihnime arka arkaya saplanırken yataktan indim, pencerenin perdesini kaldırıp sokağa baktım. Turuncu sokak lambasının altında siyah Range Rover'ın kaputuna yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde toplamış, odamın camına

bakan Karan'ı görünce kalbim boğazımdan çıkmak, odamda parende atarak turlamak istedi.

Dışarıda yağmurun çiselediğini, damlaların, sokak lambasının yaydığı ışığın etrafından sicimle yeryüzüne düşüşünden anlamıştım.

Üzerinde yalnızca kolları dirseklerine kadar sıvanmış siyah bir kazak ve kot pantolon vardı. Göğsü büyük bir ağırlıkla aşağı yukarı kalkıyor, onun dışında hareket dahi etmiyordu. Hızlıca perdeyi indirerek odamdan çıktım, küçük adımlarla koridordan geçip portmantodan siyah paltomu alarak omuzlarıma attım ve çıkış kapısını büyük bir dikkatle açıp dışarı sızdım. Anahtarı alıp kapıyı yavaşça kapattım. Karan'a doğru baktım, botlarımın üzerine basarak yavaşça ona doğru yürümeye başladım. Yürürken gözlerim etrafta geziniyordu. Hemen yanına vardığımda, "Burada ne işin var?" diye fısıldayarak çıkıştım. Sert bakışları beni botlarımdan başlayarak topuzuma kadar süzdü, göğsünde topladığı kollarını yavaşça serbest bırakıp kalçasını yasladığı kaputtan çekildi ve aracın ön kapısını açtı. Ben meraklı gözlerle ona bakarken o aracın içinden siyah bir poşet ve şirketinde kalan spor çantamı çıkarıp bana uzattı.

Poşete bakarken, "Ne bu?" diye sordum.

"Üniforman," dedi düz bir sesle.

"Teşekkür etmeyeceğim," dedim ona bakmaya devam ederken.

"Memnun olurum." Gözlerimin içine bakarken alt dudağını yavaşça yaladı. "Okul müdürüyle konuştum, stajın bitti."

"Tamam."

"Tamam."

"Güzel," diye saçmaladığımda hâlâ gözlerimin içine bakıyordu.

"Öyle," dedi bana uyarak.

"Peki."

"Peki."

Neden bunu yaptığımız konusunda hiçbir fikrim yoktu, sanırım biraz daha yanında kalmak istiyordum. Göğün yeryüzüne emanet ettiği yağmur damlaları saçlarımın arasına saplanıyordu.

"İyi o zaman," diye fısıldadığımda sertçe yutkundu.

"İyi," dedi, sanki normal bir şey konuşuyormuşuz gibi görünüyordu.

"Gidiyorum," dedim gözlerinin içine bakmaya devam ederken.

"Gitmelisin," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

"İyi geceler." Topuklarımın üzerinde dönecekken duraksadım. "Yani iyi sabahlar da olabilir."

"Sıçtın, bir de sıvadın. Bravo," dedi diğer Merve elini alnına koyup başını iki yana sallarken.

Tam arkamı dönmüş gidiyorken, büyük, sıcak elini bileğime doladı, atacağım adım havada kalırken sertçe yutkundum. Aniden beni kendine doğru çevirdi, toprağın içindeki yılanlar göğsüme dolanıp kalbimi sıkıştırırken gözlerimi gözlerine diktim.

"Sabah okula giderken tekrar o eteği giymene gerek yok," dedi gözlerimin içine çizdiği resimleri yine gözlerimin içinde ateşe verirken. "Üniforman temiz ve ütülü. Poşetin içinde çok kalmadığı sürece kırışmayacaktır."

Tüm binalar sanki üzerime yıkılıyormuş gibi hissederken, "Tamam," diyebildim. Bileğimi bırakıp gözlerini gözlerimden uzaklaştırdı.

"Git hadi," dedi, sesi kuruydu.

Ona sırtımı dönüp eve doğru yürürken, düşündüğüm tek şey arkamda bıraktığım o adamdı aslında. Gecenin, hatta sabahın bu saatinde neden üniformamı getirmek için kalkıp buralara kadar gelmişti ki? Anahtarı kapının deliğine sokarken omzumun üzerinden ona baktığımda göz göze geldik.

Karanlığı deşen kuzguni siyahı gözleri parlıyordu.

"Teşekkür etmeyeceğim," diye dudaklarımı oynattığımda yavaşça başını salladı, dudağı hafifçe yukarı kıvrılır gibi oldu. Kapıyı açıp içeri girdiğimde yanaklarımı geren sırıtma isteğini bastıramadım. Paltomu portmantoya astıktan sonra odama geçip poşetin içindeki üniformayı ders çalıştığım siyah kanepenin üzerine serdikten sonra yatağımın üzerine çıkıp derin bir nefes aldım. Tam o sırada telefonum bir kez daha titredi.

Gönderen: Karan Çakıl

Tazmanya canavarı mı? Ciddi misin? (02.46)

Gözlerim yavaşça üzerimdeki pijamaya kayarken kaşlarım çatıldı.

♠

"Eskiden en azından okula birlikte gelirdiniz. Şimdi tamamen kopmuş bir iplik gibisiniz," dedi Büşra elindeki karton bardaktaki çayı masaya bırakıp göz ucuyla karşı masada oturan Defne'yi gösterirken. Hemen ardından karşıma oturdu ve kantindeki uğultulu kalabalığa bakarak yanaklarının içini şişirdi. "Stajın bitmiş."

"Öyle." Karton bardağın içindeki sıcak kahveyi avuçlarımın arasında tutmaya devam ederken, acaba dün olanları görmüş müdür diye iç geçiriyordum ama görseydi şimdiye çoktan beni soru yağmuruna tutmuş olması gerekirdi.

"Damla buraya bakıyor," diye homurdandı.

"Baksın. Umurumda değil."

Kaşlarını kaldırırken, "İlgilendiğin başka bir şey mi var yoksa?" diye sordu imalı bir ses tonu kullanarak. Gözlerimi kahvenin yüzeyinden çekmeden derin bir nefes aldım, yanaklarımın içini dişledim.

"Saçmalıyorsun, Büşra."

"Saçmalıyor muyum?" diye sordu yüzümü eşeleyen meraklı gözlerle. "Merve, Kara Prens seni siyah atıyla... Ay pardon siyah cipiyle almaya geliyor ve ben saçmalıyorum... Öyle mi?"

"Tam olarak öyle yapıyorsun," diye homurdandım gözlerimi kaldırıp ona bakarken. "Açıklama yapmayacağım ama düşündüğün gibi bir şey yok. Adam yirmi altı yaşında."

"Yirmi altının güzelliği adına!" diye çığlık attı diğer Merve.

Çayından bir yudum aldıktan hemen sonra, "Olgun erkeklerden hoşlandığını biliyorum. Senin on yedi yaşında biriyle çıkmayacağını şu okuldaki herkes az çok tahmin edebilir," dedi bilmiş bilmiş. "Hem seni kendi yaşıtın biriyle düşünemiyorum bile!"

"Saçma..."

"Lamıyorum!" diye tamamladı beni yüksek sesle.

"Seninle bu konu hakkında tartışmayacağım. Saçma sapan romantik dizileri izlemekten vazgeçtiğinde konuşalım."

Başını iki yana sallarken omuz silkerek dudak büktü. Kahvemi içerken Büşra'nın daha fazla soru sormaması işime gelmişti doğrusu. Büşra abartmayı seviyordu. Biri bin yapanlardandı, ben de onun bu huyundan pek haz etmiyordum.

Aniden masama konan cam şişenin çıkardığı takırtıyla irkilerek şişenin sahibine baktığımda, Enis'in yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Kaşlarım aniden çatıldı, yan masadan bir sandalye çekip hemen karşıma oturdu. Cam şişenin içindeki kolayı önüne çekerken gözleri hâlâ üzerimdeydi.

"Pardon?" dedim sorar gibi, kaşlarım alnıma kadar yükselmişti.

"Oturdum," dedi rahat bir tavırla.

"Oturduğun gibi kalkıyorsun. Hemen," diye emrettiğimde dudağı alaycı bir kıvrımla yukarı doğru kavislendi.

"Oturdum ve kalkmayı düşünmüyorum, Bayan Problemli. Varlığıma alışsan iyi edersin," dedi gözlerimin içine ısrarla bakmayı sürdürürken. Ela gözlerinde midemi bulandıran bir kararlılık vardı.

"Kalk," diye fısıldadı Büşra çekinerek. "Diğer masaya gidelim, Merve."

Kaşlarım tamamen çatılırken, "Biz neden gidiyormuşuz, Büşra?" diye sordum. "O gidecek!"

Büşra gözlerini kocaman açarak bana bakarken omuz silktim. "Siz nereye gidiyorsunuz, Büşra?" diye dalga geçti Enis. Büşra utanarak kafasını farklı bir yöne çevirdi. Enis güldü. "Ne güzel oturuyoruz."

"Derdin ne?" diye sordum sert bir sesle. Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Dirseğini masaya yasladı ve bana hiç de normal olmayacak bir şekilde yaklaşarak gözlerimin içine baktı. Gözleri şu an elayı kesmiş bir yeşil rengindeydi. "Derdim sensin," dedi kısık bir sesle.

"Gerçekten büyük bir dert," dedim gözlerimi onun gözlerine dikip, savaş bayrağını en üste çekerek. "Ama bu derdin seni umursamadığı kesin. Biliyor musun, sen ve senin gibilere çok gülüyorum. Beni eğlendiriyorsunuz. Sizi umursamayan, kafasına bile takmayan insanları dert edinebilecek kadar işsizsiniz çünkü.

Ne yap biliyor musun? Git ve işine yarayabilecek bir hobi edin ve beni kendine fobi olarak gör. Asla yaklaşma."

Masayı sertçe ona doğru ittiğimde masanın kenarı karnına çarptı. Yüzünü buruşturarak acıyla baktı, onu umursamadan masadan kalktım ve kafeteryanın çıkışına doğru yürüdüm. Üzerimizde dönen meraklı gözlerin varlığını hissetsem bile umursamamıştım.

Dersler karınca adımı hızında ilerlemiş, tüm günüm okulun mahzene benzeyen duvarları arasında geçmişti. Bu vaktin büyük bir kısmını düşünerek, sorgulayarak, anılarımın üzerinden siyah pilot kalemle geçip onları belirginleştirerek geçirmiştim. Sorun düşünmek değildi aslında. Sorun, düşündüklerinin içinden çıkamamaktı. Düşüncelere hapsolmaktı.

Ne zaman bir düşünceye hapsolsam, bileğime görünmez bir neşter basıyordum.

Varlığı dahi olmayan bir kesik nasıl bu denli acıtabilirdi?

Baba... Sanırım düşüncelerimi en çok meşgul eden kelime buydu. Tek kelime, iki hece, dört harf... Beynimin loblarını bıçağıyla dövdü durdu. Göğüs kafesimin ortasında siyah bir gül gibi açtı, zehirli dikenlerini kalbime batırdı.

Bu düşünceyi zihnimden savmama neden olan bir isim vardı. Bir adam. Karan Çakıl. Karan'la ilgili merak ettiğim, öğrenmek istediğim, zihnimin çekmecelerine yerleştirip, zamanı gelince açıp bakmak istediğim birçok şey vardı. Mesela doğum günü ne zamandı? Annesinin adı neydi? Babasının? Hiç âşık olmuş muydu? Ya da... Şu an birine âşık mıydı? Burcu neydi? En sevdiği yemek neydi mesela?

Onu tıpkı bir matematik problemiymiş gibi kafamı yorarak, mantığımı kullanarak, zamanımı harcayarak çözmek istiyordum. Aramızdaki o bariyeri yok etmek, bariyerlerin arkasına saklanan Karan'ı bulup onunla tanışmak istiyordum. Okulun çıkış kapısına doğru yürürken zihnimin kaldırımlarını döven adımların sahibi o adamdı. Derin bir nefes alıp okulun çıkış kapısının önünde dikildim ve telefonumu çıkarıp rehberime girdim.

Karan Çakıl aranıyor...

"Çakıltaşı?"

"Okulun önündeyim," diye fısıldadım. "Seni bekliyorum."

Cevap vermeden telefonu kapattığında dudaklarım yukarı kıvrıldı. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Kabaydı ama en düşüncelisiydi kabaların. Çok değil, yalnızca on dakika sonra burada olacağını biliyordum. Bu düşünce yanaklarımı ısıtırken sırtımı okulun dış duvarına yasladım.

Yanılmıştım, on dakika içinde gelmemişti. Henüz dokuzuncu dakikaya girmeden siyah Range Rover okulun önündeydi.

Ve ruhumda sızlamak için ufacık bir esinti bekleyen o apse, sonunda patlayıp pis kanı dışarı akıtmıştı.

12. BÖLÜM: ŞEFKAT

Avuç içlerime görünmez yazılar yazardım bazen. Alnıma yazılan kaderin bulanıklığının aksine, avuçlarıma yazdıklarımın mürekkebi yaşadıklarımdı. Geleceği göremeyen birine kör diyemezdiniz, lakin geçmişi unutan birinin göz kapakları birbirine dikilmişti. Asıl kör onlardı. Görmeyen gözlerle güzel yazılar yazamazdınız ama gören gözler de her zaman güzel şeyler yazmazdı.

Onun avuçlarıma yazdıklarımı görmesini istiyordum.

Önümdeki kahvenin köpüren yüzeyine bakarken, parmaklarım sıcak kupanın etrafını çevrelemişti. Karan'ın yüzümde dolanan kasvetli bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Taze kurabiye kokulu, kahvesinin tadının gerçekten güzel olduğuna kanaat getirdiğim küçük bir kafedeydik. Kafenin duvarları fildişi rengindeydi ve hemen kasanın yanında duran tezgâhta rengârenk kurabiyeler, tatlılar vardı. Tatlı şeyler ilgimi çekmediği için onları yok saymış ve sade bir kahve söylemiştim. Karan da tıpkı benim gibi sade bir kahve söylemişti ve ne yalan söyleyeyim, sanırım ona ikinci kez hayran olmuştum.

Kahve seven insanları samimi buluyordum.

"Eminim kahve bile rahatsız olmaya başlamıştır," dedi Karan düz bir sesle. Bakışlarımı usulca kaldırıp ona baktım.

"Anlamadım?"

Kollarını göğsünün üstünde toplamış ve ona küçük gelen sandalyede yayılarak oturmuştu. "Çok dikkatli bakıyorsun," dedi gözlerimin içine bakarken. Ardından çenesiyle avuçlarımın arasında duran kahveyi işaret etti. "Ondan bahsediyorum."

"Dalgınım biraz," diye itiraf ettim gözlerimi tekrar kahveme düşürürken. "Kafamı kurcalayan şeyler var."

"Kafanı kurcalayan şeyleri merak etmeye başladım. Kahveyle ilgili mi?" diye sordu gayet normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. Kaşlarım daha da çatılırken bir insanın nasıl bu kadar ifadesiz bir şekilde espri yapabildiğini düşündüm. Ama yapıyordu işte. Hoş, yüzüne bakan bunun espri olduğunu dahi düşünmezdi. Sürekli birilerini dövecekmiş gibi bakıyordu. Görüntüsü suç işlemeye müsait gibiydi.

"Seninle ilgili."

Karan cevap vermedi, inatla ona bakmaya devam ettim. Kaşları çatılmıştı ama yüzündeki stabil ifade varlığını koruyordu. Soru işareti dolu gözlerle ona baktığımı fark edince gözlerini önündeki kahvesine çevirdi. Siyah gözler kahvenin yüzeyinde dolanırken uzun kirpikleri keskin hatlı yanaklarını gölgelendirmişti.

"Benimle ilgili kafanı kurcalayan şeyin ne olduğunu merak etmiyorum aslında," dedi mekanik sesiyle. "Ama yine de merak ettiklerini sormana izin vereceğim."

"Merak ettiğimden falan değil aslında," dedim soğukluğuna sinirlenerek. Ne diye sinirleniyordum ki sanki? Benim ondan bir farkım var mıydı? Hayır, yoktu. O zaman sinirlenmeye de hakkım yoktu. Diğer Merve sanki eşcinselmişim de, bunu ondan saklamışım ve o bunu yeni öğrenmiş gibi baktı bana. Gözlerinde büyük bir dehşet vardı. *"Aptal,"* dedi dişlerinin arasından. *"Süzmesin kızım sen!"*

"Kahveni iç artık, Çakıltaşı," dedi Karan düz bir sesle. "Yoksa o kahveyi kafamdan aşağı boşaltma planları kurduğun için mi o kadar dikkatli inceliyorsun?"

Yanaklarım ısınırken gözlerimi devirdim. Simsiyah bariyerlerin ardından bana seslenen bir adam vardı. Siluetini görüyordum ama gerçekliği henüz yansımamıştı gözlerime. Her şeye rağmen stabil bir şekilde düz tuttuğu sesi, simsiyah bir meleğin kanat çırpışlarını andırıyordu. Belki çok daha güzeldi.

"Gerçekten bu konuyu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum. O kız bunu hak etmişti. Yerimde bir başkası olsaydı çok daha ağır şeyler yapabilirdi bence."

"Sıcak bir kahveden bahsediyoruz, Çakıltaşı. Döktüğün şey bir kola ya da bir bardak su değildi."

Düz ruhsuz bir bakışma.

"Pişman değilim," dedim kelimelerin üstüne basarak. "Yine olsa yine yapardım."

"Elinin altında bir fincan sıcak kahve varken seninle tartışmayacağım, velet," dedi alay dolu kuzguni siyahı gözlerini gözlerime dikerek. Baktığı yerlerden vuruluyordum ve dikiş tutmaz bir yara gibi açılıyordum sanki.

Ona cevap vermedim. Kahve kupasını dudaklarıma götürürken gözleri gözlerimdeydi ve bakışı kaşıyarak kabuğunu kaldırdığım yaranın çevresindeki sızıyı hatırlatıyordu bana. Gözleri yavaşça dudaklarıma doğru kaydı. Bilinçsizce kahve bulaşan yeri emerken gözlerinin hâlâ aynı yerde olduğunu bilmek yanaklarımdaki ısının tüm vücuduma eşit dalgalar halinde yayılmasına sebep olmuştu.

"Kes şunu," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Anlamadım?"

Gözleri gözlerimi bulduğunda bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Kahveni içtiysen kalkalım," dedi soğuk bir sesle.

"Kalkalım," dedikten hemen sonra onu umursamadan kahvenin parasını masanın ortasına bıraktım. Bir süre masanın ortasına bıraktığım paraya baktıktan sonra kademsiz siyahlarını yüzüme dikti.

"Al şunu," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Hayır."

"Çakıltaşı. Al. Şunu."

"Almayacağım," dedim ona düz düz bakarak.

"Eğer parayı alırsan sana benimle ilgili cevabını merak ettiğin soruları sormana izin verebilirim." Düz bakışlarının radarına takılmış bir şekilde ona bakarken, bana hakkında bir şeyler anlatabileceği düşüncesi önüme dikildi ve parayı almam için bana yalvarmaya başladı. Öğrenmek istiyordum. Hangi gazeteyi

okuyordu? Hangi takımı tutuyordu? Doğum günü ne zamandı? Annesinin adı neydi? Babasının adı neydi? Neden rüyasında annesini sayıklıyordu?

"Merak ettiğimi kim söylemiş?" diye sorduğumda yüzüme düz düz bakmayı sürdürdü.

"Sen bilirsin."

Masanın üstündeki parayı geri alırken gözlerimi kısarak ona baktım. "Merak etmiyor olmam sormayacağım anlamına gelmez."

Hiçbir şey söylemedi ama keyfi biraz olsun yerine gelmiş gibi görünüyordu. Siyah deri cüzdanından yüklü bir miktar parayı masanın üstüne bıraktıktan sonra yayvan bir şekilde oturduğu sandalyeden kalktı ve kahvesinden son bir yudum alıp çıkışa doğru yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim. Cipin kilidini uzaktan kumandayla açtı, seri bir şekilde sürücü koltuğuna otururken ben de hemen yanındaki yolcu koltuğuna oturdum. Motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açtıktan hemen sonra arabayı geri geri sürerek direksiyonu kırdı ve gaza bastı. Yağmurdan sonra yüzünü gösteren kızıl güneş çoktan batmış, gün yerini kasvetli bir mavi rengine bırakmıştı. Ben beynimdeki soruları derlerken, cebindeki telefonu çıkarıp bir numara tuşladı ve telefonu kulağına götürdü. Göz ucuyla onu izlerken sessiz kalıp soruları hazırlamanın en mantıklı yol olduğunu düşündüm.

"Sergen," dedi karşı taraf telefonu açtığında. "Kayseri'de misin?" Karşı tarafı dinledi. "Hâlâ gitmedin mi?" Kavisli siyah kaşlarını çattı. Çok güzel görünüyordu. "Sana sabah Kayseri'de ol demiştim. Hayır, şu an yanına gelemem. Sen de bir an evvel Kayseri'ye gitmeye bak. Giderken benim moruğu da alsan hiç fena olmaz aslında."

Ciğerlerime derin bir nefes doldururken göz ucuyla bana baktı. Bir an nefesin içimde sıkışıp kaldığını hissettim. Uzun ve olabildiğince siyah olan kirpiklerinin arasından bana bakan kuzguni siyahı gözler kısaca yüzümü inceledikten sonra, "Tamam, Sergen. Kayseri'ye vardığında beni haberdar et. Sana onun adresini vereceğim. Onunla ilgili tüm gelişmelerden haberdar olmak istiyorum," dedi telefonun diğer ucundaki kişiye.

Kalbim kasıldı. Haberdar olmak istediği kişi bir kadın olabilir miydi? Bu düşünce beynimin duvarına saplanmış zehirli bir ok gi-

biydi. Uyuşturup yavaş yavaş öldüren, kandan hoşlanan acımasız bir zehir düşüncelerimin içine aktı ve kelimelerimi hedef aldı.

Karan telefonu kapatıp cebine koyduğunda gözlerimiz bir kez daha buluştu ama bu kez çok daha kısa sürmüştü. Kuzguni siyahı gözler altımızda akıp giden yola dönerken, "Merak ettiklerin neler?" diye sordu yavaşça.

"Bekle, listeyi çıkarıyorum. Şöyle bir milyon tane falan soru olması gerek," dedi diğer Merve elinde rulo şeklinde sardığı uzun kâğıda bakarken.

"Doğum günün ne zaman?" diye sordum mal gibi. Klişe sorulardan başladığım için kendi kendimi alkışlamak istiyordum.

Omzunun üstünden bana tıpkı bir geri zekâlıymışım gibi baktıktan sonra, "1 Kasım 1989," diyerek önüne döndü.

"Akrep burcusun demek," diye fısıldadım.

"Tamamen akrep," diye onayladı beni.

"Astrolojiye inanır mısın?"

"Bazen evet, bazen hayır."

"Ben de akrep burcuyum."

"Biliyorum," dedi direksiyonu sağa kırarken. Yağmurun nemini zemininde taşıyan otobana çıktığımızda araba çok daha rahat ilerlemeye başladı.

"Nereden biliyorsun?"

"17 Kasım 1998?"

Bir an benimle ilgili bir şeyleri biliyor diye heyecanlanmak istesem de, bunun sebebinin staj olayından kaynaklı olduğunu biliyordum.

"Soruların bu kadar mı? Yalnızca doğum günümü mü merak ettin?"

"Kafamda birçok soru var. Ama sanırım şimdi bunun sırası değil."

"Sorularını yarın akşamki yemekte yanıtlamak isterim," dedi Karan sakin bir sesle. Bir an afallayıp ona baktığımda omzunun üstünden bana baktı. "Ne var? Dedeme seni yemeğe çıkaracağımı söyledim. Yoksa beni bir ayağı çukurda olan arkadaş tayfasıyla tavla oynamaya zorlayacaktı."

"Yine emir veriyorsun. O yemeğe geleceğimi kim söyledi?" diye çıkıştım aniden. Bir süre sessiz kalsa da bu sessizliğin bir

kabullenme olmadığının bilincindeydim. Adam vazgeçmek nedir bilmiyordu çünkü.

"Bu iş bitene kadar yanımda olmak zorundasın," dedi sakinliğini koruyarak. "En başta kabul etmeseydin."

"En azından rica edebilirsin, değil mi?"

Karan kuzguni siyahı gözlerini devirirken derin bir nefes alıp bakışlarını arabanın tavanına kaydırdı. "Ne istiyorsun, kızım? Ayağına kırmızı halı mı sereyim? Kapının önüne alevlerle *'benimle yemeğe gelir misin'* mi yazayım?"

Bir an isyan eder gibi çıkan sesine hayretle baksam da içten gelen gülme isteğini durdurmaya çalışarak alt dudağımı dişledim. "Rica etmeni istiyorum. Kapımın önünde ateş yakmana gerek yok."

"Sabrımı sınıyorsun, velet."

"Seninle yemeğe çıkmak zorunda olduğumu düşünmüyorum," diye meydan okudum. "Hem dedenin bizi takip edeceğini falan da düşünmüyorum. Benimle yemeğe çıkmış gibi yapabilirsin bence. Sen rica etmeyi öğrenmediğin sürece, ben seninle hiçbir yere gelmem."

"Soracaklarının cevabını alabilmek için gelmen gerek," derken sesi alaycıydı. "Ah, ama hakkımda öğrenmek istediğin şeyler senin de söylediğin gibi *önemli değilse* sorun değil. Gelmeyebilirsin."

İçimi kemiren soru işaretlerinin merakıma indirdiği sert darbeler yüzünden olsa gerek, Karan Çakıl'a bilmem kaçıncı kez boyun eğmek zorunda kalmıştım. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmayarak onunla yemeğe geleceğimi kabul etmiş olduğumu ilan etmiştim. Tek duam gideceğimiz yerin burjuva mekânı olmamasıydı. Üstelik sorularıma yanıt alacağım için olsa gerek biraz daha iyi hissediyordum. Hem yarın akşama kadar yeni bir soru listesi hazırlayabilirdim.

Siyah cip sokağın başında durduğunda bu kez evime çok yakın bir yerde durmadığı için ona içten içe minnettar olarak arabanın kapısını açtım ve, "İyi akşamlar," dedim kısık bir sesle. Karan bir süre sessizce omzunun üstünden bana baksa da, sonunda o da, "İyi akşamlar, Çakıltaşı," dedi.

Arabadan dışarı çıkıp, kapıyı aramıza ikinci bir duvar olarak örerken, kuzguni siyahı gözler beni odağından çıkarmadan incelemeye devam etti. Bakışlarındaki ağırlık eriyip kalbime akıyor, taşıması zor bir yüke dönüşüyordu. Bundan rahatsız değildim ama aynı zamanda memnun da sayılmazdım.

♠

Her zaman olduğu gibi akşam yemeğine katılmamış, herkes uyuduktan sonra bir şeyler yiyip yatağıma dönmüştüm. Billur hakkında birçok bilgi sahibi olmuştum ama aslında hepsi yüzeysel bilgilerdi. En azından artık birbirimizi tanıyorduk. On dokuz yaşında olduğundan, İzmir'de yaşadığından ve liseyi yarıda bıraktığından bahsetmişti. Nedenini sorduğumda bana buruk bir hayat hikâyesi anlatmak yerine, komik anılarını anlatmakla yetinmişti. Yine de onun kalbinde taşıdığı acının yazdığı sözcüklerin harflerine bile sızdığını hissedebiliyordum. Özü sözü birdi ama yine de kendiyle ilgili sakladığı bir şeyler olduğunu fark edebilmiştim. Üstelemedim. Sonuçta ona yabancıydım ve benimle bir şeyler paylaşmak zorunda değildi. Kızıl saçları, biri yeşil diğeri mavi iri gözleri vardı ve bedeni dövmelerle kaplıydı, attığı fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla giyim tarzı da biraz tuhaftı ama oldukça güzel bir kızdı.

Telefonu komodinin üstüne bıraktığımda odamın kapısı tıklatıldı. "Gir," diye mırıldandım. En azından özel hayata saygıyı elden bırakmadıkları için memnundum. Kapının aralığından kafasını uzatan Defne'nin gözleri kısaca beni süzdükten hemen sonra, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu kısık bir sesle.

"Ne hakkında?" diye sorduğumda, genelde koşulsuz bir şekilde kabul ettiğimi bildiğinden biraz afalladı. Duvarları ören oydu ama dışarıdan duvar ören kişi benmişim gibi görünüyordu. O zaman göründüğüm gibi olmam gerekti.

"Lütfen," dedi kısık bir sesle. "Biriyle paylaşmazsam delireceğim."

Benim gözlerimin aksine biraz daha açık renkli olan, elaya kaçık gözlerine bakarken, gözlerinin etrafındaki kızarıklıkları

fark ettim. Ah, evet. Yine rolleri değişme zamanımız gelmişti sanırım. Yatağın diğer ucuna kayarken elimle yatağın üstüne vurup, "Gel," dedim düz bir sesle. İçeri girip kapıyı kapattığında ellerinin titrediğini görebiliyordum. Burnunu çekerek yatağın üstüne çıktı ve dizlerinin üstüne oturarak gözlerimin içine baktı.

"Seni dinliyorum," diye fısıldadım, sokak lambasının sarımtırak ışığı perdelerin arasından sızıp odadaki karanlığı bıçak gibi ikiye bölüyordu.

"Bugün okuldan çıktığımda..." Duraksadı ve derin bir nefes aldı. Ellerini dizlerinin üstüne koyduktan sonra gözlerini dizlerinde duran parmaklarına düşürdü. "...babamı gördüm."

"Ee?"

"Yalnız değildi ama..." Gözlerini kaldırıp soru işareti dolu gözlerle gözlerimin içine baktı. Ağlamak üzereydi, hatta odama gelmeden birkaç dakika önce ağladığından emindim çünkü göz çevresi hassastı ve hemen kızarıyordu. Şu anda olduğu gibi. "... bir kadın vardı yanında."

Hadi ama daha birkaç gün önce şehir eşkıyaları tarafından dayak yiyen bir adam için fazla hızlı değil miydi?

"Olabilir," diye mırıldandım. Kadının varlığından zaten haberdardım. "Arkadaşıdır belki."

"Arabanın içinde öpüşüyorlardı, Merve. Kimse arkadaşıyla öpüşmez," dedi çatlayan sesiyle ve sağ gözünden bir damla gözyaşı kendini yanağından aşağıya bıraktı. Gözünden akan damla yanağında iz bırakarak çenesine akarken burnunu çekti. "Annemi aldatıyor." Sessiz kaldım. "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu sarı geceliğinin koluyla gözünü silerken. "Onu bir kadınla öpüşürken gördüm, diyorum. Anneme nasıl anlatacağız?" Burnunu çekti.

Annemin zaten bildiğini Defne'ye söyleyecek olursam muhtemelen ortalık daha çok karışacaktı ve ben bu kargaşanın içinde kalmak istemiyordum. Defne cevapsızlığıma katlanamayarak ağlamasını şiddetlendirdi, gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadım. Güzelliğini izledim. Benzeyen yüzümüzün aksine o çok daha güzel görünüyordu. Bakımlıydı. Ben koyu ton ve siyah ağırlıklı pantolonlar giyerken, o çiçekli böcekli, rengârenk elbiseler, etek-

ler giyerdi. Farklıydık. Aynı yüzü taşıyan, iki farklı insandık. O ağlayabiliyordu, ben bunu uzun zaman önce bırakmıştım ve gözyaşlarımı bıraktığım yerde bulamıyordum. Şu an o ağlarken, ben ruhsuz gözlerle ona bakıyordum. Bu bile aramızdaki uçurumsal büyüklükteki farkın yazılı bir metni gibiydi.

"Merve," diye sızlandı sessizce hıçkırırken. "Neden tepki vermiyorsun?"

"Sen ikimizin yerine tepki veriyorsun şu an," diye mırıldandığımda yaşlı gözlerle yüzüme bakıp dizlerinin üzerinde sürünerek bana yaklaştı.

"İyi hissetmiyorum, ölecek gibi hissediyorum. Tüm bunları anneme anlatmalı mıyım?" diye sordu sanki ben onun ablasıymışım ve aramızdaki duvarlar hiç var olmamış gibi.

Kalbimde kabuk bağlayan yaranın kabuğunun kalktığını hissettim. İçine hava dolan yaranın canı yanıyordu. Onu ağlarken görmeyi sevmiyordum. Tamam, aramıza buzdan kaleler inşa edebilirdik ama onun benim bir parçam olduğu gerçeğini yok sayamazdım. Buzdan kalenin buzdan camlarını kırıp bana saplasa bile ondan vazgeçemezdim.

"Kadınların hissettiğini söylerler," diye saçmaladım yavaşça. "Belki de annem her şeyin farkındadır. Hem bunu senden duymak onu çok daha fazla üzebilir."

"Hissediyorsa onun için çok daha zor olmalı." Şimdi sesi biraz daha kuvvetli çıkıyor, artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Babamı bana -kalbimdeki son yerine- tokat attığı günden bu yana görmüyordum ama Defne'nin hıçkırıklarını duyacak olursa kesin gelirdi. Ona göre evde kimsenin ağlamaya hakkı yoktu çünkü. Kısa bir kararsızlığın kenarında dolaştıktan sonra kendime hâkim olamadım ve bir anda Defne'yi kollarımın arasına çektim. Bu tamamen onu susturmak için yapılmış bir eylemdi ve genelde başarılı olurdum. Defne pijamamın kollarına tutunduktan sonra yüzünü boynuma gömdü ve hıçkırarak ağlamaya devam etti. "Bizi sevmiyor," dedi hıçkırıklarını da arasına serpiştirdiği boğuk sesiyle. Yüzüme vurulan o bildiğim gerçek yüzünden tüm damarlarımın parçalara ayrıldığını sandım. Sıcak gözyaşları tüm ılıklığı ve ıslaklığı ile boynuma dökülürken kollarım yavaşça

havalandı ve onun bedenine sarıldım. "Bizi neden sevmiyor?" Nefes nefeseydi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım gözlerim duvardaki boşlukta dolaşırken. "Ama onun sevgisine muhtaç olduğumuzu da düşünmüyorum. Kendini topla."

Defne bana sımsıkı tutundu ve yaklaşık yarım saat boyunca iç çekerek ağladı. Mümkün olsaydı ona daha sıkı sarılırdım ama bunu yapabilecek gücü kollarımda bulamamıştım. Yapabildiğim tek şey kollarımı hafifçe ona bastırmak ve gözyaşlarının ıslattığı boynumda onun sıcaklığını hissetmek oldu. Yarın sabah her şeyin aynı olacağından adımın Merve olduğu kadar emindim. Bu sahneyi birçok kez yaşamıştık. O bir gemiydi ve ben fırtınalardan korunmak için konakladığı o terk edilmiş limandım. Benim onu umursadığım kadar, onun tarafından umursanmadığımı biliyordum.

Sorun değildi. İyi olsa yeterdi.

Ağlaması dindikten sonra bir süre bana sarılmayı sürdürdü ama dudaklarından tek bir kelime dahi dökülmedi. Fırtına sonrası durgunlaşan bir deniz gibi bir süre boynumda düzenli nefesler alıp verdi ve ardından yavaşça kendini geri çekip, yatağın diğer ucuna uzandı. Fırtına dinmişti ama limandaki tüm gemilerin, balıkçı kayıklarının darmaduman olduğunu ben çok iyi biliyordum. Ağladığı zamanlar yalnız uyuyamıyordu. Çok değil, on dakika sonra uykuya dalmıştı. Uyuyamayacağımı anlayınca Özdemir abinin dükkânından aldığım kitabı poşetinden çıkardım ve pencerenin önündeki siyah kadife koltuğuma oturup kitap okumaya başladım. Hayır, onunla uyumayacaktım. Varlığım uyuması için yeterliydi ama yanına uzanırsam onun kokusunu alırdım. Alışkanlıklarımın arasına beni hiç önemsemeyen kız kardeşimin kokusunu da eklemek istemiyordum.

Sabahlamak benim için çok zor bir şey değildi. Bunu sık sık gerçekleştiriyordum zaten.

Ertesi sabah her şey tıpkı düşündüğüm gibi gelişmişti. Defne kendi odasına gitmiş, ben de duş alıp giyinerek evden ayrılmıştım. Eskiden beraber gittiğimiz okula son zamanlarda tek başıma gitmeye başlamıştım ama bunu sorun etmiyordum. Aksine, bu iyi hissettiriyordu. Sabahın çarpan soğuğuna meydan okuyarak

yalnız başıma yürümek güzeldi. En azından uykumu açıyordu. Ayrıca bu akşam Karan ile yemeğe çıkacağımın bilincinde olarak kıyafetlerimi yanıma almıştım. Evde giyinip çıkacak olursam radara takılabilirdim.

"Merve," dedi Vural Hoca sınıfıma giden merdivenleri tırmanırken. Omzumun üstünden Vural Hoca'ya baktım. Elinde bir tomar A4 kâğıdı ile hemen arkamdan basamakları tırmanıyordu. "Seni gördüğüm iyi oldu. Ben de şimdi seni aramaya çıkacaktım. Erdal Hoca seni spor salonunda bekliyor."

"Tamam Hocam. Çantamı sınıfa bırakayım, hemen gideceğim."

"Bence onu daha fazla bekletme. İlk dersiniz coğrafya, değil mi?" Kafamı sallayarak onu onayladığım da, "Coğrafya Hocanız okulda değil. Raporlu. Hadi sen koş Erdal Hoca'ya bir bak. Biliyorsun, o biraz ters," dedi gözlüklerinin altından bana bakarak.

Bir an gözlerimi devirmek istedim ama zaten bu aralar göze fazlasıyla batan bir öğrenci olduğum için Vural Hoca'nın dediğini yaparak alt kata, spor salonuna indim. Geniş spor salonunda bir basketbol, bir de voleybol sahası vardı. Basketbol takımının kaptanı topları toplarken bana kısaca baktı ama varlığımı önemsemeden işine kaldığı yerden devam etti. Erdal Hoca ağzında maç düdüğü ve yeşil eşofman takımıyla hemen karşımda duruyor voleybol takımındaki kızlara fırça çekiyordu. Beni gördüğünde eliyle gelmemi işaret etti ama her zaman olduğu gibi bakışları sertti. Kız grubunu dağıttıktan hemen sonra boş tribünleri işaret ederek önümden yürümeye başladı. Arkasında olduğum için rahat rahat gözlerimi devirebiliyordum.

"Beden derslerine girmeme sebebin nedir, Merve?" diye sordu aşılmaz bir resmiyetle. Ah, evet. Son üç haftadır hiçbir beden dersine girmemiştim. Zaten bir hafta -bir hafta sürmese de- staj yapmıştım. Bunun arkasına saklanabilir miydim?

"Staj yapıyordum," diye salladım.

"Üç haftadır beden dersine girmiyorsun, Karakuyu," dedi sert bir sesle. "Yalnızca bir haftadır staj yapıyordun. Her şeyden haberim var. İlk adının anlamını konuşturmuşsun yine."

Cevap vermedim.

"Sen yokken herkes bedenden sözlü oldu. Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim gözlerimi parlak zemine düşürerek.

"Düşünelim bakalım," dedi Erdal Hoca. Bir süre sessizce beni izledikten sonra, "Erkekler için kurduğum voleybol takımının menajerliğine ne dersin?" diye sordu.

Kaşlarım anında çatıldı. "Menajerlik?"

"Yani takımın çalışmalarını burada izleyeceksin, maçları not alacaksın, oyuncuların küçük isteklerini yerine getireceksin. Ben de sana bundan sözlü notu vereceğim."

"Her gün mü?"

"Hayır. Haftada bir kez. Çarşamba günleri, okuldan sonra."

"Tamam," dedim başımı sallayarak. Ne kadar zor olabilirdi ki? Bu inatçı herifin bana özel bir sözlü yapmayacağını bildiğim için bu fırsatı değerlendirmek zorundaydım. "Çarşamba günleri okuldan sonra burada olurum."

Erdal Hoca çenesiyle karşıyı işaret etti. "Tamam. Şimdi karşıdaki erkek voleybol takımı kaptanının yanına git ve adını yazdır."

Bahsettiği yere baktığımda diz hizası üstündeki basketbol şortunu andıran şortunun üzerine beyaz sweatshirt geçirmiş olan Bay Görüntü Kirliliği kumralın ikimize baktığını gördüm. Dudağındaki demir halka parlıyordu. Benim ona baktığımı görünce yamuk bir şekilde güldü ve bu kesinlikle midemi bulandırmaktan öteye gitmemişti. Bakışlarımı tekrar Erdal Hoca'ya çevirirken, "Voleybol takımının kaptanı o mu?" diye sordum baygın gözlerle.

"Evet," dedi Erdal Hoca. "Enis voleybolda çok iyidir. Hadi, git ona adını yazdır. Haftaya çarşamba okul çıkışında burada olmayı unutma. Seni takip edeceğim, kaçmak yok."

"Şu pembe dizi olayları beni sıkmaya başladı," dedi diğer Merve bacak bacak üstüne atarak. "Klişe dolu." Başımla onu sessizce onaylarken topuklarımın üstünde dönüp yeri titretecek kadar sert adımlarla Enis'in yanına doğru yürümeye başladım. Basketbol potasının altındaki iskemleye oturmuştu. Elinde not defterine benzer küçük bir şey vardı ve kulağının arkasına mavi bir dolma kalem sıkıştırmıştı. Tam önünde dikildiğimde gözlerini kaldırarak bana baktı. Ela gözleri şu an açık bir kahverengi gibi görünüyordu. Kumral saçlarının dibi terliydi, bu yüzden ıslak ve koyu görünüyordu. "Birbirimize ne zaman rastlarız diye

merak ediyordum," dedi ima dolu bir sesle. Gözlerimi devirirken ayağımdaki siyah botlarla onun ağzının ortasına tekme atmak istedim ama kendimi milyonuncu bir disiplin cezasına hazır hissetmiyordum.

"Adımı yazacakmışsın," dedim sakin tutmaya çalıştığım buzdolabından önüne serilmiş bir sesle. "Takım menajerliği için."

"Her çarşamba beraberiz yani, öyle mi?" diye sorduktan sonra not defterini açtı ve kulağındaki kalemi gayet havalı bir şekilde alıp kapağını açtı. Kalemin kapağı dudaklarının arasındayken göz ucuyla bana baktı. "Adın ne?"

"Asi Merve Karakuyu."

Bir süre dudaklarının arasında tuttuğu kalem kapağıyla gözlerimin içine bakmayı sürdürdü ama ona o kadar boş bakıyordum ki, gözlerimin içinde boşluktan gölgesini bile gördüğünden emindim. Ela gözler not defterine düştü ve hızlı bir şekilde adımı yazdıktan sonra, "İlginç bir ismin var," diye mırıldandı. Sesi diğer günlere nazaran çok daha tuhaf çıkmıştı ama ilgilenmedim. "Asi."

"Merve'yi tercih ediyorum," dedim kesin bir sesle. "Yalnızca özel insanlar Asi ismiyle seslenebilir bana."

"Sana Asi diyeceğim," dedi kelimelerin üstüne basarak.

Gözlerimi kısıp ona garip garip baktım. Şu an bakışımdan bir altyazı geçse, büyük ihtimalle ağzıma alamayacağım cinsten birçok küfrü sansürlemek zorunda kalırlardı. "Biliyor musun, sabah sabah senin gibi bir herifle muhatap olmak zorunda kaldığım için zavallı midem bulanıyor."

"O zaman takım çalışmaları çarşamba günü, okuldan sonraları olduğu için şanslısın. O güzel midenin bulanmasını istemeyiz, değil mi ama?" Sesindeki alay kulaklarımı tırmalarken Erdal Hoca düdüğünü öttürdü ve salon bir anda anacık babacık yeri oldu. Bunu fırsat bilerek salondan ayrılırken Enis'in gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Bu çocuğun derdi neydi bilmiyordum ama canımı sıkmaya başlamıştı.

Dersler bir şekilde kolay geçmiş, çıkış zilinin çalmasına yaklaşık on dakika kalmıştı ve hoca hepimizi serbest bırakmıştı. Büşra kitaplarını sırt çantasına yerleştirirken, biz Damla ile düşman hatları bakışmalarımızdan bir tanesini yaşıyorduk. Öğ-

retmen uğultudan geçilmeyen sınıfı susturabilmek için elindeki cetvelle masasına birkaç kez arka arkaya vurunca herkes sus pus oldu. "Sınıfta benim olduğumu unuttunuz herhâlde?" diye bağırdı. "Çıkın hadi. Zil çalar birazdan."

"Hadi çıkalım," dedi Büşra sıradan kalkarken. "Bakma şu salağa. Uğraşacak yine seninle."

"Uğraşsın da gömeyim onu sırasına," dedim Damla'ya dik dik bakarak. Büşra beni çekiştirerek sınıftan çıkardığında Damla'yı geride bıraktığım için bakışlarım yumuşamıştı. Kızlar tuvaletinin önüne geldiğimizde, "Büşra, sen git. Beni bekleme," dedim ve kızlar tuvaletinin kapısını iterek içeri girdim. Büşra da hemen arkamdan girmişti. Gözlerimi devirerek aynanın yansımasından ona bakarken omuz silkti.

"Yaklaşık bir haftadır bir haltlar karıştırıyorsun," dedi çantasını sırtına destekleyip duvara yaslanırken. "Benden bir şeyleri saklamandan nefret ediyorum."

Haklıydı. Ben etrafıma çektiğim çitlerden içeri kimseyi almıyordum. Büşra benim yanımda olan ama varlığını bir türlü hissedemediğim tek arkadaşımdı. İki ayrı parçaydık ve beraber olduğumuzda ne yazık ki bir bütün olamıyorduk. Oysa benim hayal ettiğim, duyduğum ve okuduğum arkadaşlıklar böyle değildi. Çift beden, tek ruh. Benim için arkadaşlığın tanımı buydu ama bunun gerçekliğinden bile şüpheliydim.

"Hiçbir halt karıştırdığım falan yok," dedim bilinçsiz bir terslikle. "Her şeye burnunu sokuyorsun."

"Biliyor musun," dedi gözlerini yüzüme dikerek. "Bazen yalnızlığı gerçekten hak ettiğini düşünüyorum." Cevabımı beklemeden kapıyı çarparak tuvaletten çıkarken olduğum yere çakılı kaldığımı hissettim.

Hissizlik. Belki de hissedebildiğim tek şey buydu. Hissizliği hissediyordum. Ve bu çok tuhaftı.

Tepkisiz bir şekilde kabinlerden bir tanesine girip giyindim. Siyah dar paça kot ve siyah dar kesim gömlek gideceğimiz yere uygun muydu bilmiyordum ama pek önemsediğim de söylenemezdi. Zaten Karan'ın belirlediği buluşma saatine kadar kitapçıya gidip birkaç romana göz atmayı düşünüyordum. Üstümde abiyeden bozma bir elbiseyle değil kitapçıya gitmek, okuldan

bile çıkamazdım hem. Aynadaki hastalıklı görüntüme kısaca baktığımda, gözlerim altında uykusuzluktan dolayı oluşan mor halkalar beni sanki birkaç yıldır uyuşturucu kullanıyormuşum gibi gösteriyordu. Çantamı sırtıma atıp okuldan çıktım, bahçede voleybol oynayan kız erkek karışık grubun bakışlarını üstümde hissedebiliyordum.

"Bu o mu?" diye bağırdı sarışın bir kız beni işaret ederek. Büyük ihtimalle kız voleybol takımı oyuncularından bir tanesiydi. Beni işaret ettiği kişiye baktığımda Enis'i ve etrafında çember kurmuş diğer son sınıf erkekleri gördüm. Enis cevap vermeden bana baktığında kaşlarım çatıldı. Gözleri kısaca üstümde dolandıktan sonra kız tekrar bağırdı. "Enis, bahsettiğin kız o mu?"

"O parmağınla beni işaret etmeyi keser misin?" diye bağırdığımda kız bir an afalladı ama yüzüne geniş bir gülümseme kondurdu.

"Ah, evet. Bu o. Kesinlikle o!" dedi ellerini birbirine çarparken. "Merhaba!"

Cevap vermeden çıkışa doğru yürümeye başladığımda şu an umurumda olan bir grup aptalın bana bakması ve aptal bir sarışının parmağıyla beni işaret ederek kuyruğunu gelincik kapmış gibi bağırması değildi. Büşra'yı da takmıyordum. Tamam, söyledikleri normal bir insanın kalbini kıracak cinstendi ama benim içimde kırgınlıktan büyük şeyler olduğu için artık kırgınlıkları önemsememeyi öğrenmiştim. Şu an umurumda olan Karan'a soracağım sorular, alacağım cevaplardı.

Birinin arkamdan koştuğunu duydum ama umursamadım. Bahçe kapısından çıkarken, biri aniden omzuma dokununca irkilerek çatık kaşlarla omzuma dokunan kişiye baktım. Sorunlu! Omzumu silkerek omzumdaki elinden kurtulduktan sonra, "Ne istiyorsun?" diye sordum çatık kaşlarla. Enis ensesini ovaladıktan sonra, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Sana ne?"

Elini tekrar omzuma koyduğunda kaşlarım artık tamamen çatılmıştı. Bu gereksiz samimiyet pek hoşuma gitmemişti. Pek değil, hiç. "Böyle davranarak ilgi çekici olduğunu falan mı düşünüyorsun?" diye sordu omzuma dokunmayı sürdürerek.

"Peşimden ayrılmadığına göre öyleyim."

Dudağı alayla yukarı kıvrılırken dudağındaki metal halkanın varlığı dikkatimi çekti. "Ağzın iyi laf yapıyor, atarlı," dedi dalga geçer gibi.

"Şuna seninle başa çıkabilecek kadar dil bilgim yok desene," dediğimde artık yürümeye başlamıştım. Elini omzumdan çekmeden yanımda yürümeye başladı. Göz ucuyla omzumda duran eline bakarken bakışlarımla eline siyah auralar gönderdiğimden emindim. "Şu elini çeker misin, yoksa ben kırayım mı?"

"Çok sertsin," dedi alaycı bir sesle. "Giyinmişsin. Yani bu demek oluyor ki eve gitmiyorsun. O zaman nereye gidiyorsun? Randevun falan mı var?"

"Ay içim sıkıldı, gönder şu salağı," dedi diğer Merve.

Tam gözlerimi devirip önüme dönüyordum ki gözlerimin önünde şimşekler çaktı. Okulun karşısında siyah cipin önündeki Karan sırtını arabaya yaslamıştı ve kollarını göğsünün üstünde toplamış, bizi izliyordu. Kuzguni siyahı gözlerdeki delici ifadenin hırıltılarını buradan duyabiliyordum. Kulağı sağır edecek cinsten siyah bir uğultuyu duyan tek kulak bana aitti sanırım. Adımlarım havada asılı kalırken Enis'in eli hâlâ omzumda duruyordu.

Burada ne işi vardı?

Neden ölümün çığlıklarını harelerinde taşıyan karanlıklarını yüzüme dikmişti?

Aceleci bir şekilde Enis'e doğru döndüğümde Enis bana bakıyordu. "Beni rahat bırakır mısın artık?" diye fısıldadım yalnızca onun duyabileceği bir sesle.

"Neden fısıldıyorsun?" diye sordu yüzüme tuhaf tuhaf bakarak.

"Fısıldamıyorum," dedim tekrardan fısıltıyla. "Gitmem gerek. Sevimsiz bir ördek yavrusu gibi beni takip etmeyi kes."

Bir süre düz düz yüzüme baksa da, ne elini çekti ne de bir şey söyledi. Voleybol sahasının içindeki çocuklardan biri, "Enis, hadi lan!" diye bağırınca, Enis'in göğsünden tutarak yavaşça ittim ve, "Hadi bak, arkadaşların çağırıyor," dedim aceleci bir sesle.

"Bu ani değişimin beni şaşırttı," dedi Enis şaşkın şaşkın bana bakarken. "Neyse, şimdi gitmek zorundayım. Bu konu hakkında konuşacağız, Asi."

"Veba mikrobu gibi yapıştı," diye yaka silkti diğer Merve.

Hiçbir şey demeden önüme döndüğümde Enis voleybol sahasına doğru yürümeye başlamıştı bile. Karan'ın gözleri ise hâlâ benim üstümdeydi. Tıpkı bir vitrin mankeni gibi hareketsiz duruyordu ama kuzguni siyahı gözleri onun hareketsizliğinin aksine alev alevdi. Adımlarımı hızlandırarak Karan'ın yanında bittiğimde yakınına geldiğim için aramızdaki boy farkından dolayı gözlerini düşürerek bana baktı. Kara gözlerden bana uzanan ucu bilenmiş bir bıçağın alnımı deşmeye çalıştığını düşündüm. O kadar keskin ve kararlı bakıyordu ki, bu bakış, diğer tüm bakışlarından çok daha farklıydı.

Siyah bir buz gibi...

"Merhaba," dedim alakasız bir sakinlikle. Bakışları gözlerimden sıyrılarak dudaklarıma kaydı, hemen ardından tekrar gözlerime tırmandı. Dolgun dudakları her zaman olduğu gibi düz bir çizgi şeklindeydi. Yüzüne geçirdiği *ben bir robotum* ifadesi her zaman olduğu gibi onunlaydı ama gözlerindeki keskinlik beni ürkütmüştü. "Neden geldin?"

Cevap vermedi.

"Saat 19.00'da buluşmayacak mıydık?" diye sordum umutsuz bir şekilde. Gittikçe batıyordum.

Yine cevap vermedi ve aynı keskinlikle yüzümü doğramaya devam etti.

"Bak, okulumun önündeyiz ve geçici patronumla burada bu şekilde dikilmek inan bana hiç hoş değil. Adımın tuhaf dedikoduların içinde anılmasını istemiyorum."

"Okul bahçesinde erkek bir öğrencinin içine düşmek çok mu hoş?" diye sordu bana düz düz bakarken. Kalbim endişeyle gürledi ve bir kan seli kalbimden boğazıma doğru köpürerek çıktı. Dudaklarım bir şeyler söylemek için aralanırken, Karan hızla cipin kapısını açtı ve önünden çekildi. "Bin," diye emretti.

Şu an ona *bana emredemezsin* diye bağırmak istesem de okulun önünde olduğumuzdan mütevellit dediğini yaptım ve arabaya bindim. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra sürücü koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. Isıtıcıyı açma gereği bile duymadan gaza bastığında emniyet kemerini bağlamadığım için ön cama

yapışmaktan son anda kurtuldum ve homurdanarak emniyet kemerini bağladım.

"O çocuk kimdi?" diye sordu ölümcül bir sakinlikle.

"Arkadaşım," dedim kendim bile inanamayarak.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sanki ne dediğimi anlamamış gibi tekrar, "O çocuk kimdi?" diye sordu.

"Arkadaşım."

"Olgun olduğunu söyleyip ergenlerle mi arkadaşlık ediyorsun?" diye sordu yüzündeki tehlikeli sakinliğin aksine sert bir sesle.

"Olgunluğun yaş ile bir alakası yok, Karan Bey," dedim resmiyeti bir kez daha sırtıma pelerin gibi geçirerek. Karan'ın dişlerini gıcırdattığını duyduğumda kalbim korkuyla tepetaklak geldi ama içerideki karmaşanın aksine, dışarıda oldukça sakin görünüyordum.

"Onu olgun mu buluyorsun?" diye sordu bu kez. Gözü altından akıp giden asfaltı yerinden sökerken profilden o kadar ulaşılmaz görünüyordu ki...

Cevap vermedim.

"Onu olgun mu buluyorsun?" diye sordu tekrardan. Teninden gelen çikolata kokusunu ciğerlerime oya gibi işlerken, gözlerim onun profilinden bile belli olan kuzguni siyahı rengindeki gözlerinin güzelliğine takılmıştı. Cevap alamayınca aniden omzunun üstünden bana baktı ve gözlerimiz çakıştı.

Gözlerinin siyahının içinde öyle bir ton vardı ki, bu tonda birçok şeyi aynı anda görebilirdiniz. Tehlikeyi. Güveni. Tehdidi. Karanlığı. Sonsuzluğu ve belki de tüm gezegenleri. En önemlisi de, yaşamı ve ölümü.

Kâinatın en siyah tonunu gözlerinin çukuruna hapsetmiş bir adamdı Karan Çakıl.

Ve gözlerinden gözlerime akmayı bekleyen siyah berrak bir su vardı. Suyun içine karışmış kelimeler benim gözlerime akmak, benden bir parça olmak istiyordu. Bu kelimelerin dağınıklığı ve kaybolmuşluğu berrak siyah suyu bulandırıyordu. Karan Çakıl'ın bulanıklığı... Bulanıklığı bile berraktı.

Ani bir korna sesiyle gözlerimiz ayrıldığında, Karan direksiyonu sağa kırarak dişlerinin arasından dışarı bir küfür bıraktı.

Küfür ettiğinden emindim ama tam olarak ne söylediğini duyamamıştım. Az daha yanımızdan geçip giden yük kamyonunun altında kalacaktık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum gözlerimi ön cama çevirirken. "Saat 19.00'da gitmeyecek miydik yemeğe?"

"Gideceğimiz yer kot pantolonun ve botların için pek uygun değil, velet," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. Bunu bana bakmak istemediği için mi, yoksa tekrar olası bir kazadan korunmak için mi yapıyordu bilmiyordum ama arada bir omzunun üstünden bana bakan adam, şu an yalnızca yola bakıyordu.

"Sakın bana tekrardan kıyafet alacağını söyleme. Kafa atarım sana," dediğimde bir an parmaklarımı dudaklarıma bastırıp kendimi tokatlamak istedim ama işte ben buydum. Açıkağızlıydım. Fikrim neyse zikrim de oydu ve bu yüzden başıma iş açıyordum hep.

"Ne değişik kızsın sen ya," dedi kafasını omzuna yatırarak. Ama bana bakmadı. "Haşlak kahve dökmeler, kafa atmalar, ağzına geleni söylemeler..."

Yanaklarım ısınırken yüzümü yan tarafımdaki cama çevirdim ve arabanın hızından dolayı birbirine karışan ağaçların bulanık görüntülerini izledim. Avuç içlerim terlemişti ve ne zaman bu adamın kokusunu soluyup, onunla bu arabada yalnız kalsam böyle oluyordu. Dört mevsim buz gibi olan ellerim, litrelerce su çıkaracak cinsten terliyordu. Çok şık bir restoranın önüne geldiğimizde Karan cipi ustaca park ederek omzunun üstünden bana baktı. Kafasını iki yana sallayarak, "Giyimin yaşını ele veriyor," dedi baygın bir sesle. "Buram buram on yedi yaş kokuyorsun."

"Umurumda değil."

"Sanırım o elbise dolabına bir el atmam gerecek," dedi araçtan çıkarken.

"Yok artık," diye cırlayarak ben de dışarı çıktım. Kapıyı yavaşça kaparken, "Deden birkaç güne gider diye tahmin ediyorum. Abartma istersen," dedim sesimin volümünü azaltarak.

Cevap vermedi.

Karan ortadaki masalardan bir tanesine geçerken, "Hoş geldiniz, Karan Bey," dedi garsonlardan biri. Garson çocuk siparişi

alırken Karan'ın gözü üzerimdeydi. Etrafa kısık ve ürkek bakışlar atarken kendimi buraya ait hissetmiyordum. Tamamen beyaz şarap rengine boyanmış duvarlar, pahalı bir esansla serinletilen bir mekân ve bir ev için alınmış kadar intizamlı görünen, üstünde yemek yenen mobilyalar...

Kesinlikle buraya ait değildim.

"Ve Asma Bağ'ın alkolsüz kırmızı şarabı," dedi Karan son olarak. Ardından gözlerini bana çevirdi. İştahım çalılıkların arkasına saklanırken Karan'ın sipariş ettiği şeylere güvenerek aynılarından istedim ama içecek yerine kolayı tercih etmiştim.

Garson siparişleri alıp gözden kaybolduğunda sürekli çevreyi izleyen gözlerim radarına Karan'ı düşürdü. Bana bakıyor, tuhaf bir dikkatle beni inceliyordu. Sessizliğe gömülürken şık görünümlü ve çatık kaşlı bir garson kadehi parmağının arasına sıkıştırmış bir şekilde önümüzde durdu. Diğer bir garson da şarabı kadehe doldurdu. Kan kırmızı şarabı Karan'ın önüne bıraktıklarında Karan'ın gözleri hâlâ üstümdeydi.

Rahatsız ediciydi ama aynı zamanda güven verici hissettiriyordu.

Kadehini dudaklarına götürürken gözlerini gözlerimden çekmedi. Tepemizdeki avizenin parlak ışığı onun bronz bedenini aydınlatıyordu. Her zaman olduğu gibi siyahlar içindeydi ama bu sade siyahlık onun en büyük süksesiydi. Uzun kirpiklere vuran avize ışığı, keskin kemikli yüzünü gölgelendiriyordu. Etli üst dudağı kadehi kavradı ve kırmızı alkolsüz şarabından büyük bir yudum alırken gözlerini gözlerimden çekmedi.

"Çakıltaşı," dedi kadehi parmaklarının arasına alıp, dudaklarından uzaklaştırırken. "Sorularını bekliyorum."

"Kendini tanıtmanı istiyorum," dedim gözlerimi önüme konan kolaya düşürürken. "Kısa bir süredir etrafımdasın ve ben seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Yirmi altı yaşında bir iş adamıyım," dedi dümdüz bir sesle. "Kendimi daha farklı nasıl tanıtabilirim ki?"

Gözlerimi kaldırarak ona baktığımda ilgiyle beni izliyordu. Dudakları bir kez daha kadehle buluştu ve yemin ederim bu o kadar dikkat dağıtıcı bir hareketti ki, tüm sorular etrafa saçılıp, korku dolu gözlerle yüzüme baktılar.

"Ben de senden vikipedi biyografini istemiyorum zaten."

"Yirmi altı yaşındayım ve senin de bildiğin gibi bir turizm şirketinin sahibiyim. Aslen Kayseriliyim. Ankara'da Bilkent Üniversitesi'nde Turizm ve Otel İşletmeciliği dört yıllık lisans eğitiminin ardından iki yıl kadar İsviçre'de eğitim gördüm."

"İsviçre?" Gözlerim kocaman açıldı. "Ve Bilkent!"

"Evet," dedi Karan şarabından bir yudum daha alırken.

"İsviçre'de hangi okulda eğitim gördün peki?"

"IHHT International School of Hotel Management."

"Henüz yirmi altı yaşındasın ve bunlar... Harika," dedim şaşkına uğramış bir şekilde Karan'a bakarken.

"Eğitimim yeni bitti sayılır. Eğitimim bittiği gibi kısa dönem askerliğimi yaptım ve şirketin başına geçtim."

"Gerçekten oldukça başarılısın," dedim önüme konan pahalı olduğundan emin olduğum ama adını bile tam olarak telaffuz edemediğim yemeklere bakarken.

"Sen notumu vermiştin aslında," dedikten sonra kadehi masanın üstüne koyup kollarını göğsünün üzerinde topladı. "Peki siz? Siz çok mu çalıştınız, yoksa diğer gruptan mısınız?" diye taklit etti beni.

Yanaklarım içini ısırırken, "Ya nereden bilebilirdim senin bu kadar çok okul okuduğunu ben," diye çemkirdim.

"Öyle bir şey sormak yerine, okuduğum okulları sorabilirdin mesela, velet."

"Sorularıma devam ediyorum o zaman. Sporla ilgileniyor musun?" diye sorduktan sonra, kendi kendimi, *soruya bak, baklava börek yiyerek mi yaptı o baklavaları, adonisleri,* diye azarladım.

"Kürek, basketbol, bodybuilding, kayak," dedi dümdüz bir sesle.

"Hangi takımı tutuyorsun peki?"

"Beşiktaş," dedi göğsünü kabartarak. Ah, ben de Beşiktaşlıydım.

"Peki ya..." Gözlerimi kaçırıp tekrar tabağıma düşürdüm. Hiçbir şey yememiştim. "...hayatında biri var mı?"

Kısa bir sessizlik olduğunda kalbim korkuyla bağırdı ve gözlerimi kaldırıp ona baktım. Doğrudan yüzüme bakıyordu ve her zaman olduğu gibi ifadesizliğin içindeki en siyah ifadeydi.

"Senin?" diye sordu, soruma cevap vermeden. "Senin hayatında biri var mı?" O kadar yoğun bakıyordu ki, bedenimi siyah kılıcından geçiriyordu sanki.

"Hayatımda biri yok," diye fısıldadım. Siyah gözler yumuşadı ama beni radarından çıkarmadı. Gözlerini bir ara önünde duran kadehe düşürdü ve ardından tekrar gözlerimin içine baktı.

"Benim de hayatımda biri yok sanırım," dediğinde bir an duraksadım. Sanırımdan kastı neydi? Başka bir kadının varlığının gölgesine bile tahammülüm yoktu. Bu tahammülsüzlüğümün belli başlı bir nedeni de yoktu üstelik. Muhtaç olduğum karanlıkta benden başkası soluklansın istemiyordum. Çılgın düşünceler beynimi kemirmeye başladığında kaşlarımı çattım.

"Sanırımdan kastın ne?"

"Bunun cevabını daha sonra vereceğim," dedikten sonra kadehindeki kalan alkolsüz şarabı da içip, "İştahın yok galiba?" diye sordu.

"Evet. Canım bir şey istemiyor."

"Kalkalım o zaman," dediğinde anlık bir hayal kırıklığıyla kasıldım. Başımı hızlıca sallarken yüzüm mü düşmüştü bilmiyordum ama Karan bir anda, "Merak etme, sorularını yanıtlayacağım, velet," dedi ve yüklü bir miktar parayı masaya bırakarak oturduğu yerden kalktı.

Yol boyunca hiçbir şey konuşmamıştık ama bizim eve sürmediğini, tanıdık olmayan yollardan ilerlediğimizden dolayı anlayabilmiştim. Nasılsa bir merak edenim yok düşüncesinin bayrağını sallayan bedenim gayet rahattı. Acaba bir merak edeninin olması nasıl bir duyguydu? Arayıp hesap soran, dışarıda kalabileceğin iznin limitini aştığında ensene yapışan... Omuzlarımın düştüğünü hissettim.

"Düşürme omuzlarını," dedi karanlığı yaran araba farlarının ışığına bakarken. Çoktan akşam karanlığı çökmüştü. "Ne düşündüğünü az çok tahmin edebiliyorum."

"Ne düşünüyormuşum?"

"Yüzüne vurmamı istediğinden emin misin?"

Beni mi düşünüyordu? Aklına geleni söyleyen biri olduğunu düşündüğüm zamanların aksine, şu an onun düşünceli olduğunu

düşünüyordum. Düşünceliydi. Güven vericiydi. Bazen buz gibi, bazen anlamını bilmediğim baba şefkatini avuçlarında taşıyor gibiydi. Genel olarak tehditkârdı ama isteklere önem veriyordu. Sertti. Bir kaya kadar... Ah, hayır. Kayayı parçalamak mümkündü. Karan Çakıl bir demirdi. Fakat demir bile bükülüyordu.

Karan Çakıl'ın bükülmez bir kişiliği vardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ona yavaşça.

"Huzuru biraz olsun yakalayabileceğin bir yere," diye fısıldadığında bunu daha önce de ondan duyduğumu hatırladım. "Güvenli bir yere."

"Bu güvenli yerin bir adı yok mu?"

"Çok soru soruyorsun, Çakıltaşı. Eğer devam edecek olursan, gittiğimiz yerde soracağın soruları duymazdan geleceğim."

Cevap vermedim. Çok değil on, on beş dakika sonra araba durmuştu. Karan arabadan çıkarken ben de onu takip ettim ve ayaklarım yere bastığı an gördüğüm manzara karşısında olduğum yere çivilendim. Rüzgârın geriye attığı saçlarım havada uçuşurken şu an bir uçurumun dibindeydik. Uçurumdan aşağı baktığımda Fethiye ayaklarımın altındaydı ve şehir ışıkları birbirine girmiş sim parçaları gibi görünüyordu. İskelede yürüyen karınca büyüklüğündeki insanları görebiliyordum. Kollarımı birbirine sararken, "Burası mükemmel," diye mırıldandım. "On yedi yıldır Fethiye'de yaşıyorum ama ilk kez burayı görüyorum."

"Görmediğinden emin olduğum için getirdim," dedi Karan keyifli bir sesle ve hemen ardından kalçasını arabanın kaputuna yaslayarak şehir ışıklarını izlemeye başladı.

"Karan," dedim ona doğru dönerken. Rüzgâr yüzümü yalıyor, vücudumu ısırıyordu. "Sorularıma kaldığım yerden devam edeceğim."

Cevap vermedi.

"O gece..." diye mırıldandım. "Bağ evinde kaldığımız gece. Yani sabaha karşı... Sen uykunda..." Gözlerimi ondan kaçırdım. "...her neyse!"

"Öldü," dedi Karan dümdüz bir sesle. Gözlerim kocaman açılırken bakışlarımı ona çevirdim. İfadesiz bakıyordu, sanki uzun zaman önce bir yangın çıkmıştı ve Karan'ın yüzü o yangında yanmıştı.

"Ne?"

"Sayıkladığım kişiden bahsediyorum, Çakıltaşı," dedi ama annem kelimesini kullanmamıştı. "O öldü."

İçimde bir şeylerin gürültüyle patladığını, diğer Merve'nin kendine baktığı aynanın ikiye ayrıldığını hissettim. Şimdi gidip ona sarılsam nasıl hissederdi? İyi de ben böyle bir şey yapamazdım ki. Kalbim büyük bir kararsızlık terazisinin ortasında duruyordu. Terazinin bir ucunda ona olan sarılma isteğim vardı, diğer ucunda yenemediğim endişelerim.

"Üzgünüm," diyebildim gözlerimi ondan kaçırmaya çalışırken. Fakat bana o kadar dikkatli bakıyordu ki, bu eylemi gerçeğe dökebilmek hemen hemen imkânsızdı. "Başka soru sormayacağım."

"Sorabilirsin," derken sesi dümdüzdü. Mekanik bir hareketle elini saçlarının arasından geçirdi ve derin bir nefes aldı. "Hadi velet. Sor."

Gözlerimi kaçırırken, "İsmi neydi?" diye sordum. Dilimi dişlerimin arasında ezmek, merakın kanını oluk oluk akıtmak istiyordum. Onun nasıl hissettiğini merak ediyor, nasıl hissettiğini öğrenmekten ölesiye korkuyordum.

"Işık," dedi düz bir sesle.

Işığın doğurduğu karanlık...

"Başka bir şey sormayacağım," dedim kesin bir sesle. Gözlerimi manzaranın güzelliğine çevirdim ve bedenimi yalayan rüzgârın tenimi ısırmasına izin verdim. Rüzgârın arasında tenime kesikler atan birçok gerçek vardı. Şu an kulaklarımda uğuldayan rüzgâr değil, gerçeklerdi. Acaba babası hayatta mıydı? Ya da belki de dedesi Yaşar Bey'den başka kimsesi yoktu. Şefkatinden mahrum büyüdüğüm şeylerin haliyle yokluğunu da tahmin edemiyordum. Zor olsa gerekti. Acaba tam şu anda ne hissediyor, ne düşünüyordu? Bilmek istemiyordum.

Kasıklarıma hançer gibi saplanan acıyla düşüncelerim darmaduman oldu ve kelimeler etrafa saçıldı. Gözlerim korkuyla irileşirken bacaklarım bedenimi taşıyamadı ve dizlerimin üstüne düştüm. Tüm bunlar yalnızca birkaç saniye içerisinde gerçekleşmişti. Karan'ın sıcaklığını hissettiğimde gözlerim acıyla kapan-

dı. Dudaklarımdan dökülen titrek inilti acımı ele verirken, Karan'ın kucağında havalandığımı hissettim.

"Sorun ne?" diye bağırdı Karan tuhaf bir panik dalgasının yayıldığı tok sesiyle. "Çakıltaşı, ne oldu?"

Karnımda ve kasıklarımda aynı anda büyüyen uyuşma, karıncalanma ve bu uyuşmaya omuz veren derin ağrı hissiyle kıvranmayı sürdürürken, Karan'ın ensesine tutundum ve elimde olmadan ona sıkıca sarıldım. Boynundan yükselen ağır, erkeksi kokuyu soluyabiliyordum ve bu tuhaf bir şekilde sakinleştirici etki yayıyordu bedenime.

"Çakıltaşı," dedi panikle beni arabaya taşırken. "Sorun ne? Karnın mı ağrıyor?"

Ağrı olacağını biliyordum ama bu kadar keskin bir şekilde, aniden gireceğini tahmin etmemiştim. Kanamam başlamış mıydı? Bilmiyordum. Şu an hissettiğim tek şey bedenimi yakıp kavuran, tüm acıyı tek bir noktada toplayan bu delirtici ağrıydı. Bedenimin yandığını, soğuğa rağmen terlediğimi hissedebiliyordum.

"Hiçbir şey sorma," diye inledim. "Lütfen hemen eve götür beni."

"Ne evi?" dedi telaşla. "Çıldırdın mı? Bak, bana sorunun ne olduğunu söylemen gerek."

Burnumu boynuna bastırdığımda tüm vücudu kilitlendi. Kokusunu içime doldururken alnım ter içindeydi ve nefes almakta zorlanmaya başlamıştım. Acı o kadar yoğundu ki, kemiklerime kadar sızlıyordum. Üşütmelerimin acısını çıkardığı belliydi. "Lütfen," dedim büyük bir utanç içinde. "Söyleyemem. Lütfen. Beni eve götür."

Aracın kapısını açarak beni arka koltuğa yerleştirdiğinde o da benimle birlikte arka koltuğa yerleşmişti. Beni kucağına çekti ve ben de tüm bariyerlerimi yok sayarak ona tutundum. Kokusu bedenimi uyuştururken ter içinde kalan alnımı elinin tersiyle sildi ve yüzüme yapışan saçlarımı geri itti. "Şşh," dedi anlam veremediğim bir şefkatle. "Tamam, küçük kız. Sorunun ne olduğunu söylersen senin dediğini yapacağım. Hadi, söyle bana."

Karanlık arabanın içinde parlayan kuzguni siyahı gözlerine bakarken acıyla yüzümü buruşturup boynuna saklandım. "Lütfen

sorma," diye yalvardım. "Lütfen beni eve götür! Söz veriyorum eve gittiğimde geçecek."

"Bu kadar utanma sebebin..." dedi ve bir anda duraksadı. "Siktir!" Kollarını bana daha sıkı sardı ve beni tamamen kucakladı. Arka koltukta onun kucağında küçük bir bebekten farksızdım. Beni her ay aynı şekilde yerle bir eden ağrıya rağmen ağlamıyordum ama acıyla inliyordum. "Çakıltaşı, hastaneye mi gitmeliyiz?"

Acının varlığının yanına bir de yanaklarımın artan ısısı eklenince, gözlerimi kapatıp karanlığın sesini dinledim. Karan'ın nefes seslerinin büyüdüğü arabanın içi huzurluydu.

"Hastaneye mi gitmeliyiz?" diye sorusunu tekrarladığında, "Hayır," diye mırıldandım. "Yalnızca iğne vuruyorlar. Benim yaşımda böyle ağrı çeken birçok insan var. Buna katlanabilirim!"

"O yüzden mi şu an kucağımda ufacık kaldın? Bu hâlâ neyin meydan okuması?" diye bağırdı öfkeyle. Bana bağıran o olmasına rağmen ona sığındığımda bir an duraksadı ve çenesini saçlarımın arasına bastırdı. "Velet... Hastaneye gidiyoruz."

İstemiyordum. Onun kolları iyiydi. Kollarında şifa vardı ve ben burada kendimi iyi hissediyordum. Böyle kalsak olmaz mıydı? Ağrımın azaldığı falan yoktu ama beynimi meşgul eden eşsiz bir kokuya sahipti. Kanamam başlamış olsa bile bunu sorun etmezdim çünkü sinyalleri aldığım ve günü tam olarak kestiremediğim için şu an korunmalıydım. Ağrı kesik sızılarını bedenime titreşimler halinde yollarken şu an olduğumuz konumdan bir an olsun utanmadım. Bu ağrıdan mustarip olduğum zamanlarda yastığıma sarılıp geçmesini beklerdim. Çekilmez bir seviyeye ulaştığında ise evdekiler çığlıklarıma kulak asıp, beni hastaneye götürürlerdi. Şu an yastığım yoktu ama yastığımdan çok daha konforlu bir şeyin kollarındaydım.

Karan Çakıl'ın.

Ve onun kollarında benim özlemini duyduğum *baba şefkati* vardı.

"Hastaneye gitmek istemiyorum," dedim sakin bir sesle. Karan'ın parmakları saçlarımın arasına girdiğinde bir an ürperdim. Saçlarımı yavaşça okşarken beni dinliyordu. "Şu an iyiyim."

Sessiz kaldı. Göğsü büyük bir dinginlikle inip kalkarken beraberinde beni de yukarı taşıyordu. Kokusu ciğerlerime doldu, bedenim yanmanın etkisinden kurtulup titremeye başladığında Karan, "İyi misin?" diye sordu yavaşça.

"Üşüdüm," diye mırıldandım. Karan bana daha sıkı sarıldı. Şu an bu ağrıya tepki olarak bağırmam, ağlamam gerekiyordu ama sakindim.

"Birazdan ısınacaksın," dedi Karan sakin bir sesle. "Hastaneye gitmek istemediğinden emin misin?"

"Hıhım," diye mırıldandım.

Evet, haklıydı. Beni gerçekten güvenli bir yere getirmişti. Onun kolları şu ana dek olduğum en güvenilir yerdi. İçime çektiğim acı çikolata kokusu uykumu getiriyordu ve güvende hissediyordum.

Sanki ölüm gelse, beni bu kollardan koparamazmış gibi...

Belki de ölümün kollarında olduğum için bu kadar güvende ve erişilmez hissediyordum. Çünkü biliyordum. Ölümü ölümle korkutamazdın.

Ve hiçbir ölüm, seni diğer ölümün kollarından alamazdı.

"Üşüyor musun hâlâ?" diye fısıldadı. Dudakları saçlarıma değiyordu. Saçlarım şanslıydı.

"Hayır. Sıcacıksın," diye mırıldandım kollarında uykuya dalmak üzereyken. "Tıpkı bir baba gibi..."

Bir ölüm tarafından sahiplenilmiş, diğer tüm ölümlere yasaklanmış gibi hissederken, karanlığımın kollarında uykuya daldım.

13. BÖLÜM: OKYANUS

Kapılarını üzerine kilitleyebileceğin bir ev bulduğunda, özgürlüğün bir anlamı kalmıyordu. On yedi yıl boyunca hep o kapının önünde dikilmiştim de, babam bana kapıyı hiç açmamıştı sanki. Tam kapıya sırtımı dönmüş aksi yöne doğru yürürken kapının kilidi çevrilmişti. Çökmüş omuzlarımla, bir umut o kapıya baktığımda, o kapıyı açanın babam olmadığını görmek beni yıksa da, o kapıyı açan adamın hayatımdaki boşlukları kendiyle dolduracağını düşünememiştim.

Bana açtığı o kapının arkasında okyanusa açılan bir mağara olduğunu bilmiyordum.

Acıyı en derinimde hissettim, özlemi, yıkımı, çaresizliği... Sanki hissettiğim her şey o okyanusun dibinde alev alev yanıyordu. Dışarıdan yükselen yağmurun sesini duyabiliyordum. Saç diplerime vuran sıcak nefesini hissediyordum, yanağım ılık, nemli bir şeye yaslı duruyordu. Bunun onun terli boynu olduğunu fark ettiğimde gözlerimi güçlükle araladım.

Karan Çakıl'ın kollarındaydım.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Aracın arka camından görünen soluk mavi gökyüzünü izlerken sertçe yutkundum, buğulu cama vuran yağmur damlaları aşağı doğru patika yollar çizerek yarıklar açıyordu. Şafak sökmeye başlamıştı. Saatlerdir onun kollarında olduğumu söken şafağın renklerini izlerken fark et-

miştim. Göğsümde hareket etmek konusunda epeyce zorlanan bir duygu vardı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey olduğu için kalbim onu tehlike olarak görüyor, ilerlemesine engel olmaya çalışıyordu. Ama kalbimin çabası boşunaydı, o şey kara zorla da olsa küçük adımlarla ilerlemeyi sürdürüyordu.

Onun büyük bedeni bu dar alanda ne kadar rahat edebiliyordu hiçbir fikrim yoktu, üstelik saatlerdir kucağındaydım ve ikimizin de bedeni terliydi. Düzenli nefes alıp verişinden anladığım kadarıyla şu an uyuyordu. Hareketsizdi. Sanki rahatımı bozmaktan korkuyordu. Uyurken sakladığı kuzguni siyahı gözlerinin radarına takılmadan onun yüzünü doyasıya izlemek istiyordum. Başımı yavaşça geriye doğru çektim, onun yüzüne bakmak için yavaşça gözlerimi kaldırdığımda kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Anlam veremediğim bir ihtiyaçla ona baktım. Keskin çenesinin tam ortasındaki çukura baktım, belirgin bir gamzeydi. Gözlerim yavaşça yüzünü çizen unsurlarda gezindi. Yüzü kusursuz görünüyordu. Uyurken bile sert görünüyordu, kaşlarının çatık durduğunu fark ettim. Onun kucağında küçücük kalmıştım. Gözünün hemen altındaki dikiş izine baktım, bu dikiş izinin hikâyesini merak ediyordum. Yüzüne o kadar çok yakışıyordu ki, sanki bu yara iziyle doğmuştu. Tanrı ona bu yara izini onun güzelliğine armağan etmişti.

Alnımı yavaşça dolgun dudaklarına doğru bastırdım, etli dudakları bronz teninin aksine koyu pembe rengindeydi, sanki kan içmişti ve dudaklarını elinin tersiyle silerek temizlemişti. Geri çekilip tekrar gözlerimi yüzüne diktim.

"Yakından bakınca nefes kesecek kadar yakışıklıyım, değil mi?" diye sordu yalnızca dudaklarını oynatarak. Gözleri hâlâ kapalıydı. Bir an panikle geri çekildim, endişe karnımın kasılmasına neden olurken, düşmeden hemen önce onun kalın koluna tutundum.

"Sen uyanık mıydın?" diye sordum panikle. "Ödüm koptu!"

Gözlerini açmadı. "Bakışlarını hissetmemek mümkünmüş gibi... Salyalarını gömleğime akıtmadığın sürece istediğin kadar bakabilirsin, velet."

"Yalnızca bakıyordum," diye fısıldadım. "Seni nasıl uyandıracağımı düşünüyordum yani."

Karan siyah gözlerini açmadı ama dudağı alayla yukarı kıvrılır gibi oldu. Kendimi yavaşça geri çekmeye çalıştığımda hiç ummadığım bir şey yaparak kaslı kolunu belime doladı, beni kendine doğru çekti ve yüzümü tekrar hafif terli boynuna gömdü. Nefesimi tuttum, nefes boşluğumda hissettiğim ağrı boğazıma sarıldı ve yavaşça çeneme kadar yayıldı.

"Ağrın geçti mi?" diye sordu, sesi kısıktı, şafağın sökerken göğe vurduğu mavi gibi solgun çıkmıştı.

"Evet, şimdi daha iyiyim," dedim fısıldayarak. Cevap vermek yerine bana biraz daha sıkı sarıldı. Dakikanın bardağına düşen saniyeler aramıza döküldü, zaman üzerimize sessizlik yağmurunu yağdırdı. "Bu kadar ağrı çekmen normal mi?" diye sorduğunda sesi, sessizliğin zarını yırtan bir kurşun gibiydi.

"Elbette normal değil ama bir süre sonra bununla yaşamaya alışıyorsun."

"Nedeni neymiş peki?" diye sorduğunda sıcak nefesi saçlarımın arasından kayarak geçti. Kalbimin atışı mümkünmüş gibi biraz daha hızlandı.

"Seninle bunu konuşmayacağım."

"Çakıltaşı," derken sesi olabildiğince tehditkârdı. "Eğer şimdi bana nedenini söylemezsen hastaneler açıldığında ilk işim seni hastaneye götürmek olur. Doktor bana tüm ayrıntısıyla anlatır."

"Bak, bunu seninle ko..."

"Seni dinliyorum."

Yüzümü boyun girintisinden çıkarıp ona dik dik baktım. Alnım çenesinin biraz üzerinde durduğu için gözlerimi kaldırarak bakmak zorunda kalmıştım, o da gözlerini indirmiş doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Yine beni tehdit ederek bir yere varabileceğini düşünüyorsun," dedim huysuzca.

"Seni tehdit etmiyorum," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak. "Yani en azından benim tehdit anlayışım bu değil. Daha değişiktir."

"Senin tehdit anlayışın nedir bilmiyorum ama şu an bal gibi de tehdit ediyorsun beni."

"Eminim benim tehdit anlayışımın nasıl olduğunu bilmek istemezsin," derken sesi karanlıktı. Anlık bir yutkunma isteğiyle

gözlerimi onun siyah gözlerinden uzaklaştırmaya çalıştım ama bakışlarındaki kara kuyu o kadar derindi ki, çoktan içine düşmeye başlamıştım.

"Gelişme sorunu," dedim gözlerimi ondan uzak tutmaya çalışarak. "Yumurtalıklarım tembelmiş. O yüzden biraz geç gelişiyorlar." Boynumdan tutun da kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim, tenimde artan ısı dalga dalga bedenimde gezinirken sertçe yutkundum.

Cevap vermedi.

"Baksana," dedim arabanın camından dışarıya, sepya mavisi gökyüzüne bakarken. "Beni eve bırak bence. Okula geçeceğim."

"Okulda da ağrın olursa ya?" dediğinde sesi o kadar ilgili gelmişti ki bir an tüm düşüncelerimin üzerine buzlu su döküldü, onunla ilgili bildiğim her şey donarak kaskatı kesildi. Yavaşça yutkundum.

"Olacağını zannetmiyorum."

"Ya olursa?"

"Ciddi bir şey yok. Gerçekten," derken yüzümü göğsüne gömdüm, sessizce gözlerimi yumdum.

"Gerçekten inatçı bir kızsın, değil mi?" diye sordu tok bir sesle. Midemden kalbime siyah kanatlı kelebekler havalanırken sessiz kaldım. "Sessizlik?" Karan iç çekti. "Pekâlâ, küçük keçi. Sessizlik."

Yüzümü buruşturdum. "Küçük keçi mi?"

"Evet," dedi çenesini saç diplerime bastırırken. "Küçük keçi."

"Bunu sevmedim."

"Ben sevdim."

Yaralı parmaklarımla bir bir sıraladığım o bariyerlerin üzerine benzin döken adamın göğsünde sessizce bekledim. Her seferinde tam alev alacakken bir şekilde söndürmeyi başarıyordum. Söndürmek zorundaydım. Buna mecburdum.

"Artık eve gitmem gerek," diye fısıldadım. "Okula gideceğim."

"Pekâlâ," dedi garip bir tonlamayla. Bakışlarımı yavaşça kaldırıp çenesine baktım, bu açıdan bakınca koyu pembe etli dudakları görünüyordu. Hafif aralıklı duran dudaklarından dışarı bıraktığı nefes yüzüme çarpıyordu. Ben gözlerimi onun dudakla-

rından uzaklaştırmaya çalışırken onun parmakları belimdeki kavise sürtünerek yukarı, sırtıma tırmandı. Beni kendine bastırdı. Ben bunu neden yaptığını sorgularken, "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," dedi aklımı okumuş gibi. "Yalnızca birkaç saniye sessiz kalmayı dene. Sana zarar vermeyeceğim."

Yüzümü indirip tamamen onun göğsüne bastırdım. Yoğun kokusu canımı yaktı. Bana zarar vermeyeceğini zaten biliyordum. Tamam, onu çok tanıdığım söylenemezdi ama yine de ona güveniyordum.

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum," diye fısıldadım yavaşça. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Belki de gözlerinin içine bakmadığım için bunu söylemek daha kolay olmuştu, bilmiyordum. Onun kara gözlerine bakarken kelimeleri bir hizaya sokmak çok zordu.

"Veremem, öyle mi?" diye sordu, sesinde garip bir tını, anlam veremediğim bir sorgu vardı. Yüzüm gitgide daha da ısınırken ona biraz daha sokuldum. Başımı yavaşça salladım. "Veremezsin."

"Neden veremeyeyim?"

Güçsüzce omuzlarına tutunduktan sonra, "Çünkü buna izin vermem," dedim dişlerimin arasından.

Karan güler gibi bir ses çıkarsa da gülmediğini biliyordum. "Çakıltaşı," dedi alayla. "Şu an kollarımdasın, farkında mısın?"

"Yine de bana zarar vermezsin."

"Küçücük bir kız çocuğuna göre fazla iddialısın. Bir de inatçısın. Seni anlamak çok güç." Kaşlarım çatarken onu dinlemeye devam ettim. "Bazen gerçekten bu dünyaya bile kafa tutabilecek kadar güçlü bir kız olduğunu düşünüyorum. Bu yaşıma kadar bana meydan okuyan bir kadın olmamıştı. Ama bazen..." Duraksadı. "Gerçekten küçük bir kız çocuğu olduğun gerçeğini önüme koyuyorsun. Savunmasız, yardıma muhtaç ve narin. Sen gerçekten çok ilginç bir kızsın."

Kendimi kilometrelerce yüksek bir yerden çırılçıplak aşağı bırakmışım gibi hissederken yapabildiğim tek şey sessizliği dilimin ucuna mıhlamak oldu.

"Susma," dedi kuru bir sesle. "Bunları susman için söylemedim."

"Susmak istediğim için susuyorum. Sen susturmadın beni."

"Tamam, küçük keçi. Sen istediğin için sustun ama susma," dedi. Parmakları çenemi kavradı, kafamı yavaşça kaldırıp ona bakmamı sağladı. Parmaklarının ucunda atan nabzı çenemde hissediyordum. Gözlerimi kırpıştırdım. Parmaklarının dokunduğu yerden kurak toprağı yaran lavlar tepeye yükseliyordu sanki. Siyah bakışlar bir süre yüzümde oyalandı, dudaklarıma doğru kaydı. Zihnimi yaran düşüncelerin kanının gözlerimden dökülece-ğini düşündüm. Gözleri tekrar gözlerime tırmandı.

Bir bakış kanatabilir miydi zihnindeki tüm kelimeleri?

Kanatıyordu.

Sessizliği dinledim. Aramızda büyüyen, kirpiklerimizden dökülen bir sessizlik vardı şu an. Aracın camına çarpan yağmur damlalarının sesi, sessizliği bastıramıyordu. Dudakları usul usul dudaklarıma yaklaşmaya başladığında gözlerimi kıstım. Damarımın içindeki kan ters yönde akmaya başladığında kulaklarım da bu basınca ayak uydurarak uğulduyordu. Karan bir mağara olsa ve tam şu an üzerime yıkılsa, kemiklerim kırılırken düşündüğüm tek şey o mağaranın içine sığınırken avuçlarımda biriktirdiğim hatıralar olurdu. Dudaklarımız arasında santimler kala gözlerimin içine bakıp kaşlarını çattı. Yüzünde acıyla şekillenen bir ifade belirdiğinde kalbim sızladı.

"Bana karşı koy," diye fısıldadı usulca. Dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki, nefesinin dudaklarımın üzerine sindiğini hissettim. Darmadağın hissediyordum. "Bana karşı koy, velet."

"Ne?" Sesim titredi, sertçe yutkundum.

"Bana karşı koy," dedi alnını alnıma bastırırken. "Çünkü ben sana karşı koyamıyorum."

Kalbimin üzerine siyah bir çığ düştü. Kara bir okyanusun içine dalga dalga çekildiğimi, yavaşça kendi kendimi dibe çektiğimi fark ettim. Gözleri gözlerimden ayrılıp dudaklarıma kaydı, sertçe yutkundum. O bakışların ağırlığını ruhumda, tenimde, dudaklarımın kıvrımlarında hissediyordum tam şu an. Dudakları ve dudaklarım arasındaki mesafe tam kapanacakken telefonu çalmaya başladı. Gözleri aniden gözlerimi buldu. Dudaklarını yavaşça uzaklaştırırken sertçe yutkunup dişlerini sıktı. Durdu,

dudaklarını yavaşça yanağıma değdirdiğinde olduğum yere çakıldığımı hissettim. Dudakları yanağımın üzerinde öylece asılı kaldı. Karan koyu renk bir soğukkanlılıkla telefonunu açıp kulağına götürdü. Ben onun aksine titriyordum şu an. Dudaklarını yanağımdan yavaşça çekip yanağıma yasladı. "Evet," dedi. Karşı tarafı dinliyordu, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Sabahın bu saatinde bunun için aradın, öyle mi?" Dinledi. Karşı tarafta bir erkeğin konuştuğunu fark etmiştim ama konuşulanları seçemiyordum. "O iyi mi?" diye fısıldadığında sesinin değiştiğini fark ettim. "Tamam. Seni fark etmedi, değil mi?" diye sordu, yanağı hâlâ yanağımdayken. "Güzel. Seni birkaç saat sonra arayacağım. Ayrıntıları o zaman konuşalım, Sergen. Şu an müsait değilim."

Birkaç saniye sessizlik oldu. "Tamam, kardeşim. Görüşürüz." Telefonu kapatırken yanağını yanağıma sürterek geri çekildi, yüzüme bakmadan beni yavaşça kucağından indirip araçtan indi. İçeriye doluşan soğuğu hemen kesmek adına aracın kapısını kapatsa da terli bedenim sızlamıştı. Karan kalçasını cipin kaputuna yasladı. Ellerimi yavaşça kollarıma sürterken siyah saçlarının arasına düşen yağmur damlalarını izliyordum. Telefonunu koyduğu cebinden gümüş bir kutu çıkardı, kutuyu açıp siyah filtreli bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Siyah bir zippo çıkardı, eliyle ateşe siper oldu ve dudaklarının arasında eğreti bir biçimde duran sigarayı tutuşturdu. Derin bir nefes aldı, duman ciğerlerine doldu, kafasını kaldırdığında dudaklarının arasından sızan duman yavaşça gökyüzüne karıştı.

Onu ilk kez sigara içerken görüyordum.

Dudaklarını bir kez daha sigarayla buluşturduğunda dizlerimi karnıma doğru çekip arka koltukta küçücük kaldım. Gözleri omzunun üzerinden bana doğru döndü, dudaklarının arasından yavaşça sızmaya başlayan dumanı izledim. Yavaşça cipten çıkıp yanına gittiğimde dudaklarının arasında duran sigarayı baş ve işaret parmağının arasına alarak yavaşça dudaklarından uzaklaştırdı.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," diye fısıldadım ıslak toprağı botlarımın burnuyla eşelerken.

"Öğrenmiş oldun," dedi kuru bir sesle. "Ama örnek alma."

"Beni küçük görmekten ne zaman vazgeçeceksin?"

"Büyüdüğünde," dedi, gözlerimi devirdim.

"Sinirimi bozuyorsun."

"Aslında seni küçük gördüğüm falan yok. Ben küçük görmüyorum. Sen küçüksün. Ben olması gerekeni söylüyorum," dedi sigarayı dudaklarına dokundururken. "Özenilecek bir şey değil."

"Bal gibi de beni küçük görüyorsun," derken sesim ciddiydi. "Ayrıca sigaranın özenilecek bir şey olmadığını da gayet iyi biliyorum."

Cevap vermedi.

"Deden ne zaman gidiyor?" diye sordum sessizliği bozmak adına.

Kaşları çatılırken dumanı yavaşça dudaklarının arasından dışarı saldı. "Bilmiyorum," dedi düz bir sesle. "Çok yakında gidecektir."

Kaşlarımı kaldırıp kalçamı kaputa yasladım. "Ne zamandan beri sigara içiyorsun?" diye sorduğumda sigaranın ölü külünü yere silkiyordu. Gözlerini yere, yağmurun çamurlaştırdığı toprağa dikti.

"Uzun zamandır."

"Kaç yaşından beri?"

"On beş falan," dedi gözlerini topraktan çekmeden. "Öyle hatırlıyorum. Daha erken de olabilir."

"Ciddi misin?" diye sordum abartılı bir ses tonu kullanarak. "Ailen kızmadı mı?"

"Başta dikkat çekmeye çalışan küçük bir çocuktan farksızdım," diye itiraf etti samimi bir şekilde. "İnsanların dikkatini üzerime çekmek istiyordum."

"Sigara içerek dikkat çekebileceğini düşünen bir ergendin yani," dedim dalga geçer gibi. Bakışlarını ıslak topraktan ayırıp yavaşça bana doğru çevirdi. Yelkovan, akrebin ona sapladığı zehri zamana yayarken, gözlerinde oluşan ifade bir mezar için kazılan kuyu gibiydi. Bakışları, kalibresi yüksek bir merminin çıkardığı ses kadar sertti.

"Can çekiştiğimi görmediler ama sigara içtiğimi fark ettiler," dedi düz bir sesle. "Ölüyordum ama sigara içmem daha büyük bir sorundu." Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Eminim o da

bir şey söylememi istemezdi. Dilimi yavaşça ısırıp bakışlarımı önümde duran uçuruma çevirdim. Sigarayı nemli toprağın üzerine atıp ayakkabısının tabanıyla söndürdü, sigara toprağa bir ceset gibi karışırken, "Hadi," dedi yüzüme bakmadan. "Seni eve bırakacağım, velet."

♠

Okulun çıkış kapısına doğru yürürken üzerimde sırtımdan bir türlü itip atamadığım bir ağırlık vardı. Sabah Karan'la olanlardan sonra üzerime ölü toprağı atılmış gibi hissediyordum. Kafamı kaldırıp göğe baktım. Gri bulutlar gökyüzünün teninde çetele tutmuştu. Gri bulutların damarları gibi duran puslu mavi yarıklar bana bu sabahı hatırlatınca dudaklarımın sızladığını hissettim.

Büşra tüm gün benimle tek kelime etmemişti. Bunun üzerinde durmamıştım, birkaç gün sonra hiçbir şey olmamış gibi davranacağından emindim. Ondan özür dilemeyecektim. Onu kızdırdığım zaman zehirli kelimelerini yan yana dizerek oluşturduğu acımasız cümleleri oklarının ucuna yerleştirir bana saplardı, sonra da hiçbir şey olmamış gibi yanıma geri dönerdi. Okulun kapısından çıktığımda köşede siyah Ranger Rover'ı göremediğim için kısa bir hayal kırıklığı yaşasam da, zaten doğru olanın bu olduğunu kendime hatırlatarak ara yollardan bir tanesine sapıp kulaklığımı kulağıma tıkadım. Şarkı büyük bir hızla beni kendi dünyasına çekip içinde yürüdüğüm dünyadan kurtarırken omzumda hissettiğim el, attığım adımın havada asılı kalmasına neden oldu. Ani bir hareketle omzumun üzerinden elin sahibine baktım, gördüğüm manzara yüzünden alnıma pavyon ışıklandırmasıyla günün şanssızı yazdırmak istiyordum.

Halkalı.

Kulaklığımın tekini kulağımdan çıkarıp ona baygın gözlerle baktım. "Ne istiyorsun yine?" diye sordum bıkkın bir sesle.

Dudağındaki siyah halkayı çevirdi, kulağında üç tane siyah küpe vardı. Bir tanesi düğme büyüklüğünde, diğer ikisi küçüktü. Okul forması yerine siyah bir eşofman takımı giymişti, eşofman takımının ceketinin kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı.

"Seni tüm gün okulda göremedim. O yanında takılan kezban da kantinde tekti. Seni sorduğumda benden kaçtı," dedi yamuk bir şekilde gülerken.

"Kezban mı?" diye sordum ona ters ters bakarken. "Zihniyete bak. Çek şu kokuşmuş zihniyetini içinde taşıyan gereksiz bedenini gözümün önünden. Zihniyetinden yükselen o leş koku nefesine işlemiş senin."

Gözleri bir an için irileşti. "Takılıyorum sadece," dedi ensesini kaşırken. "Hem seni göremedim tüm gün."

Omzumda duran elini sertçe ittim ve onu yok sayarak yürümeye başladım. Beni takip ettiğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı, gitgide daha da sinirli hissetmeye başlamıştım. Bu çocuğun soru neydi? Neden benimle uğraşıyordu? Adımlarımı hızlandırdım. Enis'in de adımlarının hızlandığını hissettim. Aniden ona doğru dönüp alev almış gözlerle ona baktığımda durdu, iki üç adım geriledi.

"Ya senin amacın ne? Söylesene bana sen!" diye çıkıştım.

"Amacım belli değil mi sence de?" diye sorarken elaya dönük kahveleri yüzümde dolanıyordu.

"Bak, kafam çok dolu ve senin varlığın beni boğuyor, anladın mı? Ya sırf o voleybol topunu sahaya atmadım diye mi bana bu işkenceyi yapıyorsun? Bezdim! Rahat bıraksana beni, oğlum!"

Dudağı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı, dar sokakta birkaç araba hemen dibimizden geçip gidiyordu. Enis, "Çok tuhafsın," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. "İlgimi çekmeyi başardın."

"Ay tansiyon aletimi verin!" diye bağırdı diğer Merve, neredeyse içimde ağlamak üzereydi. Enis'e dünyadaki en rahatsız edici şey oymuş gibi bakarken, o benim aksime yüzünde yamuk bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"İlgini çektiğim için gidip intihar etmek istiyorum şu an," dedim. "Gerçekten canımı sıkmaya başladın. Küçük beyninin içinde nasıl bir oyun kurguladın bilmiyorum ama ben aptal değilim. Senin ilgini çekip çekmemek benim zerre umurumda değil, ama canın oyun istiyorsa kendine başka bir oyuncak bulsan iyi edersin. Zira senin gibi kimlik karmaşası yaşayan bir halkalı ergenin oyuncağı olmaya hiç niyetim yok benim!"

"Seni oyuncağım yapmaya çalıştığım falan yok be..."

Lafını bitirmesine izin vermeden sırtımı döndüm. "Görüşmemek üzere, halkalı ergen," deyip hızlı adımlarla yürümeye başladım. Canımı cidden sıkıyordu. Ondan rahatsız oluyordum. Çok değil birkaç saniye sonra bileğimi kavrayıp beni kendine çevirirken ona atacağım yumruk sol elime toplanmış bir şekilde komutumu bekledi. Beni aniden kendine doğru çekti, yüzüm onun kaslı göğsüne çarparken gözlerim kocaman açıldı. Yumruğum havada asılı kalırken, kafamı kaldırıp Enis'in yüzüne baktım. Aramızda bir kafa kadar boy farkı vardı.

"Atarlı," dedi kısık bir sesle. "Sen bana pençelerini geçirmeyi sürdürdükçe ben de senin peşinden gelmeyi sürdüreceğim."

Kendimi geri çekmeye çalıştığım anda bileğimi biraz daha sıkı kavradı, tüm gün kasıklarımda hissettiğim ağrı genişlerken güçsüz düştüm. Bedenim onun gücü karşısında savunmasız kalmıştı. Dudaklarımdan çektiğim acıyı yansıtan bir inilti dökülürken, "Bırak!" dedim dişlerimin arasından. "Seni tüm bu yaptıklarına pişman edeceğim!"

"Ne yapabilirsin ki?" diye sordu gözlerimin içine bakarken. Yüzüne yayılan o ciddiyet beni bir anlığına da olsa şaşırtmıştı. "Tüm bunları benim ilgimi çekmeyi başarmadan önce düşünecektin, Asi. Seni oyuncağım yapmaya çalıştığım falan yok!"

Bileğimi elinin içinden kurtarmak için çekerken gök şiddetle gümbürdedi, bir nefes alıp verişi kadar kısa bir zaman diliminde simsiyah bir okyanusun içine çekildiğimi hissettim.

"Çok yanlış bir okyanusun çakıl taşına göz diktin," dedi o tanıdık erkeksi ses." Şimdi hemen onu bırakıyorsun."

14. BÖLÜM: MASUMİYET

İnsanların söz geçiremediği duyguları vardı, engelleyemediği düşünceleri... Birçok kez kendime, her şeyin bittiği konusunda yalan söylemiştim. Bir daha acımayacağını, bir daha aynı şekilde hissetmeyeceğimi, bir daha kanamayacağını defalarca kez kendime söyleyip, her seferinde bu yalana kendimi körü körüne inandırırken, içten içe sonumun yine kendimi aynanın önünde kendi saçlarımı kısaltıyorken bulacağım olduğunu biliyordum. Uzun zamandır saçlarımı kesmiyordum.

Beni kollarının arasına çektiğinde bir an nefesim kesildi. Kolları bedenime öfkeli bir yılanın düşmanının boynuna dolandığı gibi dolandı. Enis'in yüzüne yayılan o sersem ifadeye bakakaldım.

"Onun okyanusu," dedi diğer Merve sessizce. *"Onun siyah okyanusu."*

"Sen kimsin?" diye sordu Enis afallamış bir sesle.

"Karan," dedi beni kollarının arasında sıkıca tutarken. "Karan Çakıl."

Enis'in gözleri gözlerime takıldı, yeşil hareli gözlerinin içinde sorguyu tattım ama umursamadım. Kalbimdeki o yumru boğazıma kadar çıkmıştı.

"Bizim okula konferans için gelen Karan Çakıl," dedi Enis doğrulamak ister gibi. Bakışları kısaca Karan'a kaydı, ardından tekrar bana döndü. "Siz nereden tanışıyorsunuz, Asi?"

Karan'ın belimi saran elinin tutuşunun sertleştiğini hissettim, nefesi hızlanmıştı. Ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, kendimi karmakarışık hissediyordum şu an. "Bu seni ne kadar ilgilendiriyor?" diye sordum karmaşanın düğümlendiği sesimi düz tutmak için çabalayarak.

Enis gözlerini yüzüme dikerken, "İlginç," dedi kısık bir sesle. "Çok ilginç."

Bir an ortamdaki tüm iplerin gerildiğini, benim kalbimin telaşla çarpışının aksine Karan'ınkinin öfkeyle çarptığını hissettim. "İlginç olan ne?" diye sordu Karan, sesi bu kez ifadesiz değildi, sert ve tehlikeli yükselmişti.

"Hiç." Enis umursamazca omuz silkip saçlarını karıştırdı. "Her neyse. Yarın okulda görüşürüz, Asi."

Bana Asi demesi damağımda acı bir tat, midemde rahatsız edici bir his bırakmıştı. Yine de ağzımı açıp tek kelime edemedim ve Enis ters istikamette sokağın sonuna doğru yürümeye başladı. Karan'ın kollarında Enis'in yavaşça yok oluşunu izlerken nefesimi tutuyordum. Beni yavaşça kendine doğru çevirdi, tuttuğum nefesi vermeden omuzlarına tutunarak dengemi korumaya çalıştım.

"Sana ilk isminle hitap ediyor, ha?" Yalnızca gözlerimi kaldırarak ona baktığımda, aramızdaki gözle görülür boy farkına lanet ettim. Gözlerini kısmış, kafasını santim oynatmadan bana bakıyordu. Kendimi geri çekmeye çalışırken tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

O simsiyah bir mıknatıstı ve ben mıknatısın çekimine kapılan kutuptum.

"Yanlış anlayabilirdi," diyebildim. "Neden böyle davrandın ki? Adımın okuldaki dedikodulara karışmasını istemiyorum."

"Seni sıkıştırıyordu."

"Ben halledebilirdim!" dedim kelimelerin üstüne basarak.

Yüzündeki ifade kesintiye uğramadı, bana öylece bakmayı sürdürdü. Onun gözlerinde siyah bir makas vardı. Gözlerimi onun makasından kaçırmaya çalıştım, sanki ne zaman gözlerinin içine baksam cümlelerimi var edecek o kelimeleri fişlere ayırıyor, parçalıyordu.

"Ağrın var mı?" diye sordu, gözlerini yüzüme dikmiş bir şekilde beni izlerken. Bu alakasız soru yanaklarımın anında ısınmasına neden oldu.

"Konumuz bu değil," dedim gözlerimi zeminden çekmeden. "Bizi yanlış anlamıştır muhtemelen."

"Sence bu ne kadar umurumda?" diye sordu, sesi düzdü. Kafamı kaldırıp ona baktım, göz göze geldiğimizde kelimelerimin ucu yandı.

"Senin umurunda olmayabilir ama benim gayet umurumda."

"Ondan hoşlanıyor musun? Size engel mi oldum?" diye sordu, bakışları kademsiz bir şekilde ağırlaşmıştı. Gerçekten gerinip ona sağlam bir yumruk geçirmemek için kendimi sıkarken sertçe yutkundum.

"Biz imkânsızız."

Duraksadı, bakışları cehennemin kapısını bile yakan ateş tarafından kuşatıldı. "Biz mi?" diye sordu, sesini yöneten bir şeytanın varlığına inandım.

Göğsümü yumruklayan hisler nefesimi hızlandırırken, "Ha-hayır," diye kekeledim. "O ve ben... Yani. Sadece onunla birbirimize benzemiyoruz, hiçbir şekilde ondan hoşlanamam anlamında yani..."

Birkaç saniye yüzümü süzdükten sonra, "Tamam," dedi. "Sakin ol." Koyu renk gözleri kısaca etrafı taradı, kuzguni karalarını tekrar yüzüme çevirdi. "Eve mi gidiyordun?"

"Evet."

Kolundaki siyah kayışlı, oldukça pahalı olduğu her halinden belli olan saate kısaca göz gezdirdikten hemen sonra, "Eve gitmek zorunda mısın?" diye sordu.

"Hiçbir zaman zorunluluklarım olmadı," dedim dalga geçer gibi. Ona hayatımın kısa bir özetini çıkarmıştım aslında şu cümleyi kurarak. Bakışları yüzüme yoğunlaşırken aniden bileğimi tuttu, beni kendine doğru çekti. Bedenim onun bedenine doğru çekilirken hemen yan tarafımızdan geçip giden arabanın rüzgârıyla eteğim uçuştu, tüm vücudum Karan'a yaslı durduğundan herhangi bir kaza yaşanmadı.

"Araba," dedi, beni neden kollarının arasına çektiğini açıklamak ister gibi. Aslında araba çok yakınımdan geçmemişti ama yine de beni kollarının arasına çekmişti.

"Araba," diye fısıldadım.

"Ağrın falan yoksa dedem seninle görüşmek istiyor."

Kokusunu içime doldururken, dünyanın yakıcı oksijenine inat bu adamın bedeninde bir yaşam olduğunu, kokusuyla insanlara yaşam dağıttığını düşündüm. Hisler saklandıkları karadelikten bir bir kafalarını çıkarırken, "Ağrım yok," diye mırıldandım. "Birkaç saatimi dedene ayırabilirim."

Araca doğru yürüdük. Karan sürücü koltuğuna geçerken, ben de yanındaki yolcu koltuğuna geçtim. Cipin içi siyah ve sütlü kahve ağırlıklıydı, koltuklar deridendi. Cipini seviyordum. Biz orta gelirdi bir aileydik ve yalnızca birkaç kez zorunlu olarak bindiğim babamın arabası kesinlikle bu kadar lüks değildi. Karan arabanın motorunu çalıştırdıktan sonra direksiyonu sağa kırarak park ettiği kaldırımdan indi ve araba hızla kendini ileri atarak, hiç sarsılmadan dosdoğru ilerlemeye başladı.

"Sana ilk isminle hitap ediyor," dedi pürdikkat arabayı kullanırken. Zaten gergin olan bedenim biraz daha gerilirken sessiz kalmayı tercih ettim. Her ne kadar içimde kanlı bir savaş çıkmış, duygularım ellerinde keskin kılıçlarla mantığımı kesmeye çalışıyor olsa da, yüzüme geçirdiğim takım elbise resmiyeti ve buzdolabı soğukluğu yerini her daim koruyordu.

"İkisi de benim ismim sonuçta," dedim düz bir sesle, mantık terazisini kullanmaya çalışarak.

"İlk isminle hitap edilmesinden hoşlanmadığını duymuştum," dedi keskin bir virajı dönerken. Bir an kaşlarım havalansa da bunu ona nereden duyduğunu sormayacaktım tabii ki.

"Hâlâ öyle. İlk ismimle hitap edilmesinden hoşlanmam. İlk ismimle yalnızca özel insanlar hitap edebilir bana."

Karan'ın direksiyonu tutan parmaklarının kaskatı kesildiğini gördüm. Direksiyonu sıkı sıkı tutarken, tutuşundaki o ürkütücü tehdit havaya karışmıştı resmen. Ardından yalnızca dudaklarını oynatarak, "O senin için özel mi?" diye sordu düz bir sesle.

"Hayır," diye çıkıştım aniden. "Onu tam olarak tanımıyorum bile!"

"Ama sana ilk isminle hitap ediyor."

"Bana ilk ismimle hitap etmesini ona söyleyen benmişim gibi konuşmasana." *Ah, evet. Yaşasın tam bağımsız regl agresifliği!* "O fazla inatçı. Ona bana öyle hitap etmemesini söylemiştim ama anlamıyor."

"Sikerim onun inadını," dedi aniden.

Duraksadım. "Ne?"

"Sen ondan daha inatçısın," dedi bu kez düz sesiyle. Kuzguni siyahı gözler siyah bir kartal gibi yolu izlerken çenesi kaskatıydı. Her ne kadar deli gibi bana bakmasını istiyor olsam da bana bakmadığı için bir bakıma iyi hissediyordum. Bakışları altında çaresizleşen kalbime söz geçirmek imkânsızdı. "Onu vazgeçirmek senin için çok zor olmasa gerek. Demek ki elinden geleni yapmamışsın."

"Seninle bunu tartışmayacağım," dedim dişlerimin arasından. "Yalnızca önemsediğim insanlara inat yaparım ben. Diğerleri umurumda bile olmaz."

Omzunun üstünden bana baktığında siyahıyla kucaklaştım ve kelimelerim dilimin altında dört dönüp, dışarı çıkmamak için damaklarıma tutunurken, "Beni önemsiyorsun yani?" diye sordu sakince.

Ben tamamen şok olmuş şekilde sessizce ellerime bakarken, "Çok zor bir soru sorduğumu düşünmüyorum," dedi aynı sakinlikle.

"Önüne bak," diye mırıldandım gözlerimi ön camda altımızdan akıp giden yola çevirirken. "Trafik kuralları yüzünden bir kez kavga etmişliğimiz var zaten, elime koz veriyorsun."

"O çocuğa yüz veriyorsun, Çakıltaşı."

Sinirlerim tamamen gerilirken bir an kuduz köpek gibi ağzımdan köpükler çıkararak dişlerimi Karan'a geçirmek istedim ama isteğimin ayaklarına prangalar vurarak engelledim. "Ona yüz vermiyorum," diye mırıldandım. Gözlerim hâlâ altımızda akıp giden yoldaydı. "Ona yüz veriyor olsaydım onunla konuşuyor olurdum. Sence konuşuyor gibi mi görünüyorduk?"

"Yüz vermekten kastım onunla konuşman, konuşmaman falan değil," dedi direksiyonu sağa kırarken. "Benim bahsettiğim

şey, sana karşı bu kadar rahat olabilmesi. Demek ki yeterli mesafeyi koyamamışsın ona karşı."

"Bu beni ilgilendirir."

Araba ani bir frenle durduğunda ön cama çarpmaktan son anda kurtuldum ve şaşkın şaşkın Karan'a baktım. Direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki bir an kalbim korkuyla çarptı ve bu korku bedenim için hiç tanıdık bir his değildi.

"Çakıltaşı," dedi düz bir sesle. Doğrudan arabanın ön camından dışarıya bakıyordu ve çenesi gitgide daha da kasılıyordu. Dişlerini birbirine bastırdığını görebiliyordum ve dişlerini birbirine bastırdıkça elmacık kemikleri yüzünün derisini yırtacak gibi belirginleşiyordu. "Şu anki konumumuzun farkında mısın?" Bir süre sessiz kaldı ama benden cevap alamadı. Şu anki konumumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. "O tuhaf şekilli beyninden neler geçiyor bilmiyorum ama şu an benimlesin. Evet, bu bir oyun olabilir ama oyunlar kurallarına göre oynanır."

"Kurallar çiğnenmek içindir," diye fısıldadım onun profilini incelerken. Işığı yansıtmayan karanlık bir yolun ortasında durmuştuk ve etrafta in cin top oynuyordu. Karan beni yok sayarak ileriyi izlerken sanki şeffaftım ve arabanın içinde beni göremiyordu. "Hem ne kuralı? Dediğin gibi, bu bir oyun ve deden gittiğinde her şey bitecek."

Direksiyonu kavrayan ellerinin parmak boğumlarının beyazladığını görebilmiştim. Esmer tenine inat beyazlayan parmak boğumları direksiyonu ne kadar sıkı kavradığının yazılı bir metni gibiydi. "Gerçekten senin o beyninin şeklini görmek istiyorum, velet," dedi ifadesiz bir sesle. "Şu an farkında mısın bilmiyorum ama Karan Çakıl'ın kendinden küçük liseli sevgilisi ilan edildin. Bu böyle devam ettiği sürece buna göre hareket etmen gerekecek, anlıyor musun?" Omzunun üstünden bana baktığında duraksadım. Kuzguni siyahı gözleri sanki mümkünmüş gibi birkaç ton daha kararmış, ölüm çukuru gibi koyulaşmıştı. "Şu an çevremin gözünde bana aitsin. O yüzden çevrende erkek sinek dolaşmasını istemiyorum. Dedem gidene kadar bana uymak zorundasın. Dedem gittikten sonra..." Dudakları aralandı ama cümlenin devamını getiremeden geri kapandı. Dolgun du-

daklarını birbirine bastırırken yanaklarındaki çukuru belli edecek şekilde dişlerini sıktı ve bakışlarını tekrar önüne çevirdi. "O zaman bir şey düşünürüz."

Damarımda dolaşan kan yön duygusunu kaybederken, ruhum bedenimin dışında bir yerde sıkışıp kaldı ve düşüncelerim üst üste binip beni dipsiz bir karanlığın içine itti. "Anlamıyorum," diye fısıldadım bakışlarımı parmaklarıma düşürürken. "Beni tehdit etmenden, bana emirler vermenden gerçekten nefret ediyorum."

"O zaman onlara gerek kalmadan yapman gerekenleri yap sen de," dedi arabayı tekrar sürmeye başlarken. "Bu inadın sadece bana mı?"

"Ben senin malın değilim. Bana emir verip beni tehdit edemezsin. Bu çok alçakça. Üstelik beni yapmadığım şeylerle yargılayamazsın. Bu yaşıma kadar hayatıma tek bir erkek bile almadım ben," diye mırıldandım kaşlarım çatık bir şekilde. Gözlerim hâlâ parmaklarımdaydı. "On yedi yıldır ihtiyacını duymadığım bir şeyin hesabını da sana verecek değilim üstelik."

"Hiç sevgilin olmadı mı senin?" diye sordu şaşkına uğramış bir sesle. Bir an kafamı kaldırıp onun yüzünün aldığı ifadeyi görmek istedim ama bu isteğime engel olarak başımı sallamakla yetindim.

"Merak etme, dedeni kızdıracak bir şey yapmam yani. Hem yapsam bile umurumda değil, bu senin sorunun."

"Keçi," dedi dişlerinin arasından. "Ergen keçi."

"Keçi," dedim onu taklit ederek. "Kart keçi."

♠

Yoğun lavanta kokulu bir restoranın kapısından içeri girdiğimizde Yaşar Bey oturduğu masadan kalkmadan bize el sallayarak kendini gösterdi. Karan ifadesizce dedesine baktıktan sonra uzun parmaklı eli elimi yakaladı ve parmaklarımız birbirine kenetlenirken kalbim göğsümü terk edip, avuç içime indi. Tüm duyularım avucumun içine toplanırken, beynimin içindeki her şey uğuldamaya başladı.

Restoran bordo ve yeşil renkleri ile zenginleştirilmişti. Öğlen yemeği için oldukça şık, akşam yemeği için ise zenginlerin dünyası göz önüne alınınca oldukça sadeydi. İçeride klasik müzik çalıyordu ve şu an restoranda lise formasıyla mükemmel bir adamın elini tutan tek kız bendim. Birkaç meraklı gözün üstümüzde dolaştığını hissettim ama şu an düşüncelerim elimde toplandığı için başka bir şeye odaklanamıyordum.

"Hoş geldiniz," dedi Yaşar Bey yavaşça oturduğu yerden doğrulurken. Karan boşta duran eliyle dedesine oturmasını işaret ettikten sonra, eli elimden ayrıldı ve ben renksiz bir boşluğa yuvarlandım. Sandalyemi çekip oturmam için bana soğuk nezaketini gösterirken elime bulaştırdığı sıcaklığı hâlâ avuç içlerimde hissedebiliyordum.

"Okuldan yeni mi çıkmıştın, Merveciğim?" diye sordu Yaşar Bey sevecen bir şekilde gülümserken. Her zaman olduğu gibi takım elbisesi üstündeydi fakat bu kez takım elbisesi lacivert değil, gümüş rengindeydi. Kısaca onu inceledikten sonra ucuz bir çıkartmayı andıran yapmacık tebessümümü yüzüme geçirdim ve, "Evet, efendim," diye mırıldandım isteksiz bir nezaketle.

"Sorun olmadı inşallah? Ailen merak etmez, değil mi?"

"Dakika bir, gol bir. Bu moruk neden bizi her defasında aileyle vuruyor?" diye homurdandı diğer Merve. Onu içten içe onaylarken yüzümde hâlâ yapmacık bir ifade vardı.

"Hayır, Yaşar Bey. Gecikeceğimden haberdarlar." Bu bir yalan değildi. Bu bir kandırmacaydı. Ben şu an Yaşar Bey'i değil, kendimi kandırıyordum. Karan'ın yoğun bakışlarını profilimde hissettiğimde göz ucuyla ona baktım. Hemen yanımdaki sandalyeye oturmuştu ve iki elini masanın üzerine koymuş, birleştirerek yumruk yapmıştı.

"Yaşar Bey mi?" dedi Yaşar Bey ifadesiz bir sesle. "Oluyor mu hiç öyle? Yaşar amca diyebilirsin canım benim. Hatta dede bile diyebilirsin." Karan'a ima dolu bir bakış attı. "Ağzın şimdiden alışsın değil mi ama, Karan?"

"Dede," dedi Karan sakin tutmaya çalıştığı ölçülü ama gergin siyah kanatlı sesiyle. "Onu utandırıyorsun."

"Utandırıyor muyum?" Yaşar Bey mahcupça gülümsedi. "Kusuruma bakma, kızım. Şimdiki genç kızlar biraz arsız. Senin gibilerinin varlığını unutturdular bize."

Anlık bir yanma hissiyle kızarırken başımı uysalca salladım. Uysallık? Bu hiç de bana göre değildi. "Sorun değil, teşekkür ederim."

Masadaki suya uzanıp sudan bir yudum aldım.

"Aslında size söyleyeceğim bir şey var," dedi Yaşar Bey garsona kısaca el işareti yaptıktan sonra. "Bir süredir sizin hakkınızda düşünüyorum ve Merve'nin ailesi ile görüşmemiz gerektiği kanısına vardım. Bu işin adını koymalıyız. Öyle gezmek tozmak olmaz. Parmağınızda bir söz yüzüğü olmadan ortalarda dolanmak yakışık almaz."

Dudaklarımdan içeri dökülüp kuraklığımı nemlendiren suyun boğazıma takıldığını, genzime dolan yanma hissiyle gözlerimin yaşardığını hissettim. Arkası kesilmeyen öksürükler beni esir alırken Karan beni belimden tutup sabitledi ve sırtıma hafifçe vurdu. Yaşar Bey şaşkına uğramış gözlerle bize bakıyordu, peçete ile dudaklarımı kuruladım ve moraran suratımın rengini geri getirmek için ciğerlerime derin nefesler doldurarak Yaşar Bey'in gözlerinin içine baktım.

"Heyecanlandı galiba," dedi Yaşar Bey panikle. "İyi misin, canım kızım?"

Başımı hızlıca sallarken tüm organlarım da başımla birlikte sallanmıştı. "Dede şu an bu konuları konuşmak için uygun bir zaman değil. Gördüğün gibi o henüz böyle bir şeye hazır değil." Karan'ın sesi de şaşkın çıkmıştı ama bir şeyleri toparlamaya çalıştığı kesindi. Dudaklarımı mendille kurulamaya devam ederken, ölü balık bakışlarımı masanın üstündeki dantel örtüye kaydırdım ve soluklanmaya devam ettim.

Beynimde, tıpkı bir *örümcek* gibi kendine ağ ören saçma sapan düşünceler vardı.

"Ne uygun zamanından bahsediyorsun sen, eşek sıpası? Fethiye küçük yer, kızın adı duyulursa ne olur sanıyorsun? Arkasından konuşulur. Sevdiğin kızın arkasından konuşmalarını mı istiyorsun? Ya ailesinin kulağına giderse? Kazık kadar adam oldun, Karan. Bu işin adı konacak."

Yaşar Bey'in dudaklarından dökülen her bir kelime, düşüncelerimin arasında çığlık atarak kendini beynimin duvarlarına vurmuştu, duvardaki lekelere baktım, biliyordum, beni tüm gece bunları düşünmek zorunda bırakacaktı. Karan'ın ve benim vücudumdan yükselen gerginliğin şeffaf varlığını hissedebiliyordum. Bizim aksimize Yaşar Bey oldukça kararlı ve sakindi.

Karan'ın eli tekrar elime kaydığında birbirine kenetlenen parmaklarımız masanın üstündeydi. Elindeki siyah şefkati hissettiğim an tüm vücudum gevşedi ve düşünceler sazlıkların ardına saklanarak gözden kayboldu. "Henüz okulunu bitirmedi," dedi Karan sakin bir sesle. "Üstelik bu tür konularda oldukça hassas. İkimiz de bu işin adının konmasını istiyoruz fakat ailesi okulu bitirmeden böyle şeylere asla izin vermez. Hem okulunda bu tür şeyleri hoş karşılamıyorlar. Öğrenim hayatı benim yüzümden tehlikeye girsin istemiyorum, dede."

Yaşar Bey'in bakışlarını masanın üstünde birbirine kenetlenmiş şekilde duran ellerimizde hissettim. Midemde büyüyen yumrunun artık elleri ve ayakları vardı. Yumru elleriyle kendine yol açıp ayaklarıyla kalbime doğru tırmanıyordu. İlk kez bir erkeğin sıcaklığını avuç içlerimde hissediyordum ve bu sıcaklık kalbimdeki pası yok edip buzu eritecek kadar kuvvetliydi.

"O zaman en azından ailesiyle tanışalım, insanlara ayıp oluyor," dedi Yaşar Bey gözlerini ellerimizden ayırmadan. Bedenime çarpan panik dalgaları ruhumu aşındırdı, çaresizce olanları izliyordum. Karan'ın parmaklarının altında atan nabzı hissetmek... Bu paha biçilemezdi.

"Ablasını tanıyorum. Ailesiyle de en yakın zamanda tanışacağım," dedi Karan sakin bir şekilde. O benim aksime çok daha sakin, çok daha profesyonel oynuyordu oyununu. Ama bir ara nedense onun da paniklediğini hisseder gibi oldum.

"Bir büyüğün de yanında olsun ki, niyetinin ciddi olduğunu anlasınlar," dedi Yaşar Bey. Ardından genişçe gülümseyerek yüzüme baktı. "Güzel kızım, benden çekinmene gerek yok. Her baba kızını gelinlikle görmek ister. Bence baban bu işe ılımlı yaklaşacak."

"Her baba mı? Sahiden mi?" Diğer Merve bunu söylerken gözleri ne bana ne de dışarıda olup bitene bakıyordu. Büyük bir

boşluğa düşürdüğü koyu kahve gözleri yorgundu ve sesi hiç olmadığı kadar güçsüz çıkmıştı. Anlık durgunluğumun getirdiği çığlık etkisindeki sessizlik, Karan'ın elimi daha sıkı tutmasıyla sonlandı. Parmaklarından parmaklarıma akan hissin adı neydi bilmiyordum ama sanki bana destek olmak için yapmıştı.

"Eğitimimi tamamlamadan böyle bir şey istemezler," diye mırıldandım. "Yani elbette gelinlikle görme hayali vardır her babanın..." *Sahiden mi? Bu kez kendini bile kandıramıyorsun.* "Ama bu benim babam için geçerli değil, efendim. Şey. Yani... O önce ayaklarımın üstünde durmamı istiyor. Evlilik ikinci planda."

İçimde indirdiğim tüm o camlar babamın odasına, çerçeveler babamın fotoğraflarına aitti.

"Pekâlâ," dedi Yaşar Bey, gözlerinde tuhaf bir ifade oluşmuştu. İçime batan camlardan habersizdi. Herkes habersizdi. "Ama bu yıl mezun olacağına göre en azından diplomanı aldıktan sonra bir yüzük takacağız."

Diğer Merve huysuzca esnedi. *"Yılan hikâyesine döndürdüğünüz olayı. Yalanlar, entrikalar... Baydı!"*

Yaklaşık bir buçuk saat süren bol yüzüklü muhabbetin sonunda Karan nihayet beni restorandan bir bahane uydurarak çıkarmış, eve dönüş yolunda neredeyse hiç konuşmamıştı. Nefes alırken çıkardığı sesler dışında sesini neredeyse hiç duyamadığım kara kanatlı meleğin nereye saklandığını merak ederken, sonunda sessizliğine çomak sokmam gerektiğini fark ettim. Cipin konforlu yolcu koltuğuna yaslandım ve kollarımı göğsümün üstünde toplayıp omzumun üstünden ona kısaca baktım. Yola odaklanmış, konuşmamakta ısrarcıydı.

"Dedenin gideceği yok sanırım," dedim iğneleyici bir sesle. Tek bir amacım vardı. O kara kanatlı meleğin sesini duyabilmek...

"Bugün yarın gider," dedi Karan bana bakmadan "Kayseri'de onu bekleyen bir sürü iş var. Çok kalacağını sanmıyorum."

"Bir an önce gitse iyi olur." Bakışlarımı ön cama çevirirken derin bir nefes aldım. "Ailen tutucu sanırım. İşi hemen resmiyete dökmek istediklerine göre."

"Kayseriliyiz," dedi sert virajları ustaca alırken. Araba kullanırken gerçekten ilahî göründüğünün farkında mıydı? Belki de

onu bu kadar yücelten benim her daim depresif bakan gözlerimdi. "Tutucu demeyelim ona. Olması gerektiği gibi davranıyoruz, o kadar."

"Anlamadım?"

"Gelenek ve göreneklerden bahsediyorum, Çakıltaşı." Omzunun üstünden bana baktığında, siyah bakışların ağırlığı kalbimi zorladı. Bu güzelliği anlatabilecek kelime haznesi hiçbir sözlükte yoktu. "İzlediğin yabancı diziler bizim kültürümüzü yansıtmadığı için anlamaman normal. Bir kızın 300 sayfalık bir kitapta tam tamına dört kişiye âşık olduğu kurguları okumak yerine Kuran-ı Kerim'i okumuş olsaydın, sanırım ne demek istediğimi anlardın."

"Ne?" Yüzümü buruşturarak ona baktım.

"O kız 300 sayfa boyunca dört farklı erkeği anlatıyor, bazen beş, bazen iki, ama mutlaka başrolden önce birine âşık oluyor. Oysa Kuran'da 604 sayfa boyunca tek bir kişiye olan aşk anlatılıyor."

Duraksadım. "Bunun konumuzla ne alakası var?" diye sordum afallamış bir sesle. Yine de söylediği şey beni derinden etkilemişti. Garip bir bakış açısına sahipti.

"Biz Müslümanız, güzelim," dedi düz bir sesle. Bakışlarını tekrar ön camda akıp giden yola çevirirken kalbim göğsüme öyle hızlı tekmeler attı ki, vücudumdaki tüm kan yalnızca kalbime giden damara yoğunlaşmıştı sanki. "Onların 300 sayfaya sığdırdığı beş aşk varken, biz 604 sayfaya tek aşkı sığdıramayız. Az gelir bize." Duraksadı. "Yine anlamadın, değil mi?"

"Anlamadım," diye fısıldadım, her ne kadar anlamış olsam da.

"Bir kişiyi büyüğümüzün önüne *sevdiğim* sıfatıyla çıkarırsak, o kişiyle evleneceğimizi ilan etmiş oluruz. Müslüman adamın kitabının sayfaları tek bir kıza ait olur."

Tüm hücrelerim çığlık çığlığa etrafa kaçışırken, organlarımın birbirine geçtiğini hissettim. *Sevdiğim* sıfatı. Beni dedesinin önüne o sıfatla çıkarmıştı. Göğsümün ortasındaki kanlı savaşa rağmen başımı dik tutmayı başardım.

"O zaman deden bunun bir oyun olduğunu öğrenince epeyce kızacaktır sana," diye mırıldandım. "Böyle şeylere gerçekten değer veriyor olsa gerek."

Cevap vermedi.

"Aşka inanıyor musun?" diye sordum aniden. Az önce söylediklerinden dolayı böyle bir inancı olduğunu düşünmüştüm. Bu düşünce kalbimin karanlık inine sızdı ve kalbimden yoğun bir merak, telaş, heyecan ve belirsizlik kasırgası geçti, geçerken uğradığı her noktayı dağıttı, viran etti. Karan'ın direksiyonu tutan parmaklarının sıkılaştığını gördüğümde, bir an bu soruyu sorduğum için kendime lanet ettim.

"Bilmem," diye fısıldadı yavaşça. Ona alnının üstünde antenleri varmış gibi baktığımda bana baktı ve kaşlarını çattı. "Ne var?"

Düz ruhsuz bir bakışma.

"İnanıyorsun," diye fısıldadım.

"Çeneni kapasana sen, çok konuşuyorsun," dedi düz bir sesle. Gözleri tekrardan yola dönerken sıktığım yumruğumu onun çenesine indirip, çene nasıl kapatılırmış ona göstermek istedim ama canıma susamamıştım.

Araba bizim sokağa girdiğinde çoktan karanlık çökmüştü ama yıldızlar ve ay gökyüzündeki gri bulutlar yüzünden görünmüyordu. Etrafı aydınlatan tek ışık bizim evin biraz ilerisinde duran sokak lambasından dökülen sarımtırak ışıktı. Sokak lambalarını seviyordum.

"Burada ineyim ben," dedim gözlerimi evden çekmeden. Karan arabayı yavaşlatıp durdururken derin bir nefes aldı.

"Tamam."

Arabanın kapısını açıp dışarı çıkarken birkaç damla yağmur asfalta koyu renk lekeler bırakarak düştü. "Yağmur başladı," diye mırıldandım ayağımı arabanın dışına atarak. Karan aniden bileğimi yakaladığında omzumun üstünden ona baktım. Göz göze geldik. Bir ışık, karanlık gökyüzünün tenini maviye boyadı ve çok geçmeden göğün çığlığı sokağı inletti.

"Çakıltaşı," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarken. "Daha önce hiç sevgilin olmadığını söylemiştin."

Kulaklarımdaki kan fokurdadı, başımı hızlıca salladım ama öyle şaşkın bakıyordum ki, şu an yüzüme geçirdiğim takım elbise resmiyeti ve ucuz çıkartmaları andıran ifadesizlik maskesi

paramparça olmuştu. Tamamen yalın, karanlığa sakladığı duygularını sırtına asmış bir Asi Merve gibi bakıyordum. Bakışları bir an duraksarken, gözünün siyahında kendimi görür gibi oldum. Belki de gerçekten onda kendime ait bir şey buluyordum. Belki o da bende kendine ait bir şeyler buluyordu, bilmiyordum. Ama siyah kirpiklerinden, kuzguni siyahı gözlerine damlayan kelimelerin bulanıklaşmış harflerini yavaş yavaş seçmeye başlamıştım.

"Yani daha önce kimseyle öpüşmedin?" diye sordu bu kez yalnızca dudaklarını oynatarak. Gözleri o kadar keskin, o kadar kararlı bakıyordu ki, bakışlarının üstüme devrildiğini ve ben üstüme devrilen bu ağırlığın altında ezildiğimi hissettim. Yanaklarımdan kulaklarıma tırmanan ısı, boynumu komple ele geçirmişti. Bedenim dışarıdaki soğuğa inat derecelerin ibresini zorlarken, gözlerimi kırpıştırarak Karan'a baktım.

"Bu ne biçim bir..."

"Öpüşmedin," dedi dümdüz bir sesle. Bileğimi bırakırken yüzünde anlam veremediğim karmakarışık bir ifade oluşmuştu. "Ben cevabımı aldım, velet. Gidebilirsin."

Tam bir şey söylemek için ağzımı açacaktım ki, "Bana cevabı veren sen değilsin, şaşkın şaşkın bakan gözlerin," dedi düz bir sesle. "Bunun altında eziliyorum."

Duraksadım. Arabanın kapısı hâlâ açıktı, içeriye soğuk doluyordu. Üstelik yağmur hızlanmıştı ve birkaç damlanın da soğuğa karışarak cipin içine girdiğini görebiliyordum. "Neyin altında eziliyorsun?" diye sordum anlam veremeyen gözlerle Karan'a bakarken.

"Masumiyetinin," dedi bana bakmadan. Kalbim göğsümün içinde tepetaklak gelirken, zihnimin içinde siyah mürekkep taşıyan uçan balonlar en tepeye ulaştığında patladı, zihnimin içine siyah mürekkepten yağmurlar yağdı. Tam bir şey söylemek için ağzımı açacaktım ki, "Hadi, ufaklık," dedi Karan. "Gitmelisin."

Bir süre sessiz kalsam da sonunda onun dediğini yaparak cipten indim. Hızlanan yağmura aldırmadan eve doğru yürürken bakışlarının keskinliğini sırtımda hissedebiliyordum.

Masumiyet. Ben mi masumdum?

Eve girdiğimde kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki, bedenimi soğuk suyun altına bırakmak istiyordum ama yapamaz-

dım, bugün kanamam başlamıştı ve daha şiddetli bir ağrı çekmek istemiyordum. Soğuk bir duş yerine biraz ılık bir duşla bedenimi gevşettikten sonra banyodan çıktım ama işler sandığım gibi gitmedi. Ilık duşa rağmen bedenim kaskatı kesilmişti, âdeta donuyordum şu an. Tekrar banyoya girdim, üzerime geçirdiğim lacivert kazağın içinden ıslak saçlarımı çıkardım ve buğulu aynaya yansıyan görüntüme baktım. Gözlerimin altı çökmüştü, yüzüm zayıflamış görünüyordu. Yanaklarımın içini havayla doldurdum ve buğulu aynayı avucumla silip iğrenç görüntümün daha da netleşmesini sağlayıp yanaklarımın içine doldurduğum havayı yüksek sesle dışarı verdim. Kasıklarımı sızlatan ağrıyla banyodan tekrar çıkıp mutfağa girdim, buzdolabını karıştırırken kendimi çok halsiz hissediyordum. Dolaptan küçük yoğurt kâsesini çıkardım ve buzdolabını kapatıp bir çay kaşığı alarak kalçamı mutfak tezgâhına yasladım, yoğurdun kapağını açıp kaşığı yoğurda daldırdım. Aniden kasığıma saplanan acıyla yüzümü buruşturdum. Yoğurttan bir kaşık almıştım ki mutfak kapısındaki hareketlilik dikkatimi çekti, gözlerimi kapıya çevirdim.

Kalbime bir kazık saplanmış gibi hissettim.

"Zıbarmadın mı daha sen?" diye sordu babam uykulu bir sesle. Elinde bir kahve fincanı vardı, sanırım uyumamış, bir köşeye oturup hesap yapmıştı. Gözlerim fincanda dolaşırken onunla benzeyen yönlerim olmasına lanet ettim.

"Zıkkımlanıyorum," dedim ağzımın içinden. Duymadığını biliyordum. Babam elindeki fincanı tezgâha koydu, elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı. İçi su dolu ısıtıcı tiz çığlıklar atmaya başladığında, şu an mutfaktan yükselen tek sesin bu olduğunu fark ettim. İki yabancı gibi, ona ait olan tüm kanı bileğimi keserek lavaboya akıtmışım ve ona ait olan her şeyden arınmışım gibi hissediyordum.

"O yoğurtla doyacak mısın?" diye sordu, geçmişi hatırlamama sebep olan sorusu dişlerimi sıkmama neden oldu. Gözlerimi kaldırıp ona baygın gözlerle baktım, bakışlarım bir an yüzünde dolandı ve ifadem donuklaştı. Yüzüne dikkatli baktığımda, dudağındaki yarayı ve gözünün altında duran kalın, etrafı morarmış çiziği görebiliyordum. Kalbim sızlamak istedi, mantığım buna

engel oldu. Zihnim geçmişin taşlarıyla döşediği duvarı kalbimin çevresine ördü.

"Hayrola, konuşmuyor muyuz?"

Bakışlarımı hızla yoğurt kabının içine düşürdüm. "Konuşacak bir şey olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım yavaşça. Konuşacak çok şey vardı aslında. Bunu o da biliyordu. Yalnızca hangisinden başlayacağımı bilmiyordu. Bunu ben de bilmiyordum. Harabeye çevirdiği kızının dilinin ucundaki zehirden bir lokma alırsa yaşama şansı sıfırdı. O zehir tüm organlarını parçalayabilecek, sabun gibi eritebilecek kadar güçlenmişti. Zehri o güçlendirmişti. İçime ektiği o zehir ruhumu öldürmüştü.

O bunu biliyor muydu?

Bilmiyordu. O hiçbir şeyi bilmezdi.

"Bir tokat yedin diye mi tüm bu triplerin? Sanki hiç yemedin dayağımı." Cümlesi içimdeki eski merhamet aynasına taşı vurdu, taş aynayı parçalara ayırırken savrulan cam kırıkları doğrudan ciğerime saplandı. Ciğerimde kapanması zor bir yaranın açıldığını, ciğerimin delindiğini hissettim. Daha fazla konuşmasını istemiyordum. Konuşmamasını diliyordum. "Sanki etlerini çürütmüşüm de sokağa çıkacak kadar makyaj malzemen yokmuş gibi davranıyorsun. Altı üstü bir tokat."

"Altı üstü bir tokat," dedim kaşlarımı kaldırırken. "Haklısın."

"O yoğurda bakmayı bırak da bana bak," dedi elini koluma uzatırken. İrkilerek kolumu çektim. Yoğurda bakmaya devam ettim. Yoğurt beni ondan daha iyi anlardı. Bir yoğurt bile beni babamdan daha iyi anlardı.

"Bana dokunma," diye fısıldadığımda elinin havada asılı kaldığını fark ettim ama dönüp ona bakamadım. Bedenim kaskatı kesilmişti. Sesimi yükseltmek istiyordum, biraz bağırıp onu yerden yere vurabilmek istiyordum ama yapamadım. Aslında yapardım ama Defne'nin ve annemin tüm olup biteni duymasını istemiyordum. Babam kolumu sertçe kavradığında gözlerim dehşetle açıldı, elimdeki yoğurt kâsesi hızla elimden kaydı ve yere düştü. Beyaz yoğurt parkeye dökülüp etrafa saçılırken çatılan kaşlarımın altında öfkeyle tomurcuklanan kahverengi gözlerimi babama diktim. "Bırak!"

Etimi ezmek istiyormuş gibi sıktığında inledim. "Saygıdan yoksunsun," dedi dişlerinin arasından. "Kırılmadık kemiğini bırakmayayım, bunu mu istiyorsun?"

Kırdığı yetmezmiş gibi şimdi de kemiklerimi mi kırmak istiyordu? Gözlerimdeki son ışık da aniden sönerken ona öylece bakakaldım. Tüm bu olanların beni dehşete düşürmüş olması gerekiyordu ama tepki bile veremiyordum şu an. Artık canımın acıyacak yeri kalmamıştı. Parmaklarının arasına hapsettiği kolumun acıdığını hissediyordum ama artık bu acı beni çok da etkilemiyordu.

"Bırak, dedim," diye fısıldadım, fısıltım zehirli bir yılanın çatallı dilinde sakladığı ölümün aynısını saklıyordu.

"Bırakmazsam ne olur?" Bana acımasız, yıkıcı gözlerle baktığında, beni zaten çoktan acımasızca yıktığını kendime bir defa daha hatırlattım. Kolumu çektim, bırakmadı, daha sıkı tuttu ve acıdan gözlerimi yumarken, "Bırak!" diye hırladım.

"İnsan babasından bu kadar nefret edebilir mi?" diye sesini yükselttiğinde gözlerimi gözlerinin karnına sapladım. Acı kolumu sıktığı yere toparlanmaktan vazgeçip tüm koluma, hatta omzuma kadar yayılmış olmasına rağmen bunu ona belli etmedim.

"Ben senden nefret etmiyorum," dedim gözlerimi aldığım adamın gözlerine bakarken.

Dişlerinin arasından, "Senin gözlerine baktığımda yalnızca nefret görüyorum," diye tısladı.

Gözlerimi gözlerinden çekmedim, uzunca tam gözlerinin içine baktım, belki yalnızca birkaç saniyeyi kaplamıştı ama bana uzun gelmişti. Sanki son nefesini vermek üzere olan bir hastaydım da, ruhum nefes boşluğuma sıkışmış bedenimden bir türlü çıkamamıştı.

"Biliyor musun," diye mırıldandım bakışlarımı onun gözlerinden ayırıp fildişi rengindeki tavana çevirirken. Uzun avizenin kristal kolları aşağı doğru sarkıyordu, avizenin kristal kolları karanlığın içinde sim gibi parıldıyordu. Kolumu tutuşu artık sıkı değildi ya da kolum baskıdan dolayı karıncalanmıştı, acıyı hissedemiyordum. Gözlerimi yavaşça kahverengi gözlere çevirdim. "Yokluğunu hissettiğim zamanlar olmuştu. Ama şu an yanlış hissettiğimi fark ettim."

Duraksadı, kolumu yavaşça bırakırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Bana bakışına gülsem mi ağlasam mı şaşırmıştım. "Ne?"

"Hiç var olmamış bir şeyin yokluğunu hissedemezsin."

Sessizce yutkunduğunu gördüm. Dudaklarım buruk bir kıvrımı kenarlarından çekiştirmesi için zorladı, onun gözlerinin içine bakarken sırtıma koyduğu tüm yükleri dudaklarıma asarak gülümsedim. Bağırıp çağırmasını bekledim, belki saçımdan tutup yanağımı tezgâha yaslardı ve özür dilemem için bana yalnızca birkaç saniye bırakırdı, ben de özür dilemezdim ve ondan dayak yerdim. Hayır, bana vurmasına izin vermezdim. Gözlerine yayılan şaşkınlığa rağmen ifadesiz görünmeyi başarıyordu. Bu yönümün de ona benzediğini fark ettiğimde tezgâhın üzerindeki bıçaklığın içinden en büyük ekmek bıçağını çekip almak ve kalbime saplamak istedim.

Onun yavaş yavaş yaşlanan yüzündeki çizgilere baktım, o çizgilerde karanlığın içinden akan hislerimin pıhtılaşmış kanı zorlanarak akıyordu sanki. O yaşlandıkça ben büyüyordum, ben büyüdükçe o ölüyordu, o öldükçe onun öldürdüğü ben, kendi içimde çürüyordum.

Zorlanarak da olsa onun yanından geçip giderken bu kez bana dokunmadı. Mutfaktan çıkarken dudaklarım aralandı, duyamayacağı bir şekilde, "İyi geceler," diye mırıldandım. Diğer Merve donuk gözlerle duvara çizdiği resme bakarken burukça gülümsedi. *"İyi mi geceler?"* diye fısıldadı. Cevap vermedim.

♠

Gönderen: Billur Bayraktar

Bu kadar mı? Sana vurmadı, değil mi? Neden onu arkanda bırakıp çıktın sanki o mutfaktan? Acılarınla yüzleşmekten korkuyorsun sen. Kalıp onunla biraz daha savaşmalıydın! (08.18)

Billur'un profil fotoğrafına bakarken attığı mesaja vereceğim cevabı düşünüyordum. Birbirimizin telefon numaralarını almıştık, ben de onun numarasını aldıktan hemen sonra o uygulamayı

telefonumdan silmiştim. Büşra hemen yanımda oturuyor olmasına rağmen tek kelime etmiyor, sanki ben yanında değilmişim gibi davranıyordu. Önündeki test kitabının sayfalarını çevirirken bir an bana baktığını hissettim ama ona bakmadım. Hoca hepimizi serbest bırakmış, test çözmemizi istemişti. Sınav yılı olduğundan derslerin geneli test çözerek ya da sınav hakkında konuşarak geçiyordu. Billur'un kızıllıktan çıkmış, resmen kırmızılığa uzanmış, uçları daha açık renk olan saçlarına bakarken kaşlarımı kaldırdım. Burnunda siyah bir halka vardı, onu ilk gördüğümde burnundaki halka gümüş rengindeydi, sanırım halkasını değiştirmişti. Dudağının alt kısmında bene benzer siyah bir piercing daha vardı. Kollarını kaplayacak şekilde etine işlettirdiği dövmeleri yaptırırken acıdan geberdiğinden yana hiç şüphem yoktu. Ben cidden bu kızla mı dertleşiyordum? Farkında olmadan güldüm, Büşra bunu fark edince bana baktı, ben de ona kısaca bakıp gözlerimi tekrar telefon ekranına çevirdim. Görüntüsü ne kadar çılgın olursa olsun o iyi bir sırdaştı bana göre.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Acılarımla yüzleşmekten korkmak mı? Bana bunu kendini öldürmek istediğini söyleyen kız mı söylüyor? (08.23)

Gönderen: Billur Bayraktar
Çişim var. (08.24)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Git ve işe o zaman halkalı kızıl. (08.26)

Gönderen: Billur Bayraktar
İşemeye gidiyorum soğuk nevale :* (08.27)

Tuhaf bir şekilde sempatik ve içten, olduğu gibi biriydi. Yine de kasvetli bulduğum yönleri yok değildi. Bazen bir sır küpüne dönüşebiliyordu. Günün birkaç saatini mesajlaşarak geçirdiğimiz için artık onu yavaş yavaş tanımaya başlamıştım. Telefon bir

kez daha titrediğinde mesaj gönderenin Billur olduğunu düşünmüştüm ama ekranda gördüğüm isim, midemin birkaç saat önce içine kabul ettiği kahveyi dışarı atmak için boğazıma itmesine neden oldu.

Gönderen: Karan Çakıl
Ne yapıyorsun, velet? (08.34)

Parmaklarım ben farkında olmadan boynumdaki çakıl taşı kolyesine gitti, kolyenin ucundaki çakıl taşına yavaşça dokundum.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Görünürde test çözüyorum, gerçekte hiçbir şey yaptığım yok. (08.37)

Gönderen: Karan Çakıl
Ders boş mu? (08.38)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Test çözmemiz için serbest bıraktı hoca. (08.39)

Gönderen: Karan Çakıl
Bilinçaltıma nasıl yerleştiysen şu mesajlarını elinde kaynar kahveyle bana bakıyormuşsun gibi okuyorum. Tüyler ürpertici. (08.41)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Haha. Test çözeceğim. (08.42)

Gönderen: Karan Çakıl
Bırak o testi ve okulun kafeteryasına gel. (08.44)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ne yapacağım orada? Çözmem gereken problemler var. (08.46)

Gönderen: Karan Çakıl

Neden? Profesör falan mı olacaksın? Eğer sen gelmezsen ben senin sınıfına geliyorum. (08.48)

Mesaja bakarken gözlerim kocaman oldu. Burada mıydı şu an? Şaşkına dönmüş bir şekilde ayağa kalktığımda bir an sınıftaki tüm gözlerin üstüme döndüğünü fark ettim. Damla ve Büşra da dâhil olmak üzere şu an herkes bana bakıyordu. Yusuf Hoca'nın yanına doğru yürüdüm, Yusuf Hoca'dan izin aldıktan sonra sınıftan çıktım ve hızla merdivenleri inmeye başladım. Adımlarımı oldukça büyük atıyordum. Onu göreceğim için garip bir heyecan tüm bedenimi ele geçirmişti.

Bu heyecanın sebebini sorgulamadım.

Son basamağı indiğim sırada kasığıma saplanan ince sızıya aldırış etmemeye çalıştım. Kafeteryaya girdiğimde masalara dağınık bir şekilde oturmuş son sınıflardan başka kimse yoktu. Gözlerim hızla etrafı tarafı. Onu göremediğim için omuzlarım düştü. Neredeydi? Beni mi kandırmıştı?

Ensemde hissettiğim sıcak nefes tenimden yüksek volt bir elektrik geçmesine neden olurken, "Nasıl da uysal uysal geliyor. Aferin benim kızıma," diye fısıldadı Karan kulağıma doğru. Tüm tüylerim dikilirken sertçe yutkundum, ensemden ayrılmayan o tedirginlik hissi onun varlığının altında eriyip yok oldu. Kalbim öyle hızlı atmaya başlamıştı ki, o an kalbimin tam bir insafsız olduğunu düşündüm.

Elleri omzuma dokundu, yavaşça önüme doğru yürüdü ve onu görmemi sağladı. Siyah gözleri parlıyordu, sakallarının çok çabuk uzadığını fark ettim. Keyfi yerinde gibi görünüyordu. Kafeteryanın diğer ucundaki boş masayı gösterdikten sonra, "Gel sana bir kahve ısmarlayayım," dedi. Ben onun bana işaret ettiği masaya yürürken o kantin kısmına geçti. Biraz sonra elinde dumanı tüten iki karton bardakla döndüğünde bardaklardan birini benim önüme koyup hemen karşımdaki sandalyeyi çekerek oturdu.

"Neden buradasın?" diye sordum karton bardağın içindeki sıcak kahveye bakarken. Sanırım bu kahveyi içersem bu sabah

içtiğim üçüncü kahve olacaktı ama sorun değildi, rekorum yediydi ve şu an üçlemekte herhangi bir sakınca görmüyordum. Kasıklarımdaki ağrıyı kafeinin hafifletebileceğini düşünüyordum. Ne kadar belli etmesem de kanamam başladığından beri çok fazla ağrı çekiyordum. Karan'ın bakışları yüzümde dolaşırken kahvemden bir yudum aldım, dilimin ucu biraz yanmıştı. Gözlerimi kaldırıp onun gözlerinin içine baktım.

"Müdürünüz Ahmet Bey'le görüşmeye geldim," dedi karton bardağı iki avucunun arasına alıp bardağa yavaşça avuçlarını bastırırken. "Bana seni sordu. O bana seni sorunca ben de senin varlığını hatırladım. Ne yapıyor diye bir bakayım dedim."

"Müdür sormasa hatırlanmayacaktı varlığımız yani?" diye homurdandı diğer Merve. Her ne kadar göğsüme bir öküz oturmuş olsa da yüzümdeki ifadenin bozulmamasını sağladım.

"Anladım," diye mırıldandım. "Ama şu an burada seninle oturuyor olmam pek de hoş karşılanmayabilir."

"Sence bu benim ne kadar umurumda?" diye sordu kahvesinden bir yudum almadan hemen önce. Kahveden bir yudum aldı, dili dudaklarının üzerinde gezinirken gözleri gözlerimdeydi. "Üstelik neticede benim yanımda staj yaptın. Eski stajyerimin halini hatırını sorup onunla bir kahve içemez miyim?"

Bir an kaşlarımı çatacağımı sandım ama yüzümdeki stabil ifade varlığını korudu. Kahvemden bir yudum aldım, gözlerim kafeteryanın içinde gezindi. Geçen günkü sarışın kızın hemen karşı masada oturduğunu, gözlerini bana dikmiş beni izliyor olduğunu gördüm. Kızın bakışları yüzünden anlık bir duraksama yaşasam da bakışlarımı tekrar Karan'a çevirdim. "Okuldakilerin çoğu senin şirketinde staj yaptığımı nereden bilsin?"

"Okul müdürü biliyor. Bu yeterli bence."

Cevap vermedim. Ben karton bardakla ilgilenirken onun bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. Bu hem cennet hemen önümdeymiş gibi iyi hem de cehenneme saplanmış gibi kötü hissettiriyordu. O beni izlerken ben onun neden beni masum bulduğunu düşünüyordum. Benimle ilgili neyi masum bulmuştu? Düşüncelerimi mi? Bu imkânsızdı. Zihnimde binlerce kişiyi katletmiş insandım ben.

"Baksana," dediğinde gözlerimi kaldırıp ona baktım. "O çocukla ne oldu?"

Kaşlarımı çattım, kimden bahsettiğini anlamam birkaç saniyeme mâl olmuştu. "Henüz onu hiç görmedim," dedim omuz silkerek.

"Ona tavrını koymalısın," dedi ifadesiz bir sesle. Kuzguni siyahı gözleri önündeki karton bardağa düştü, kahvenin yüzeyini dikkatle incelemeye başladı. Nedensizce bu hareketi bir anlığına gözüme çok çocuksu ve temiz gelmişti.

"Ona gerekli tavrı koydum zaten."

"Yeterince koyamamışsın demek ki," derken hâlâ karton bardağın içindeki kahveye bakıyordu. Sesi ne kadar ifadesiz gibi çıksa da, keskin gözleri karton bardağın içindeki kahveyi dalgalandıracak kadar güçlü bakıyordu.

"Şu an okuldayız ve ben bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye sızlandım. Zaten kasıklarımda taşıdığım o emsalsiz ağrı beni yeterince germişti, bir de o aptal halkalı kumralın yüzünden gerilmek hiç istemiyordum.

Siyah gözleri yavaşça yüzüme tırmandı, kısaca yüzümü inceledikten sonra o yoğun bakışlar gözlerimde durdu. Karan'ın bakışları altında ezilirken hemen arkasında beliren görüntüyle afalladım, aynı saniyeler içinde Damla'nın sesini duydum.

"Karan Bey?" dedi şaşırarak. Karan omzunun üstünden arkasına bakarken kaşlarını çatmıştı. Oturduğum yerde kabuğuma çekilirken diğer Merve'nin zihnimin içinde kaşlarını çattığını hissedebiliyordum. Neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu, o da, ben de hiç memnun değildik şu an bu görüntüden.

"Evet?" Karan'ın sesinde mesafe vardı.

"Gerçekten de sizsiniz!" Damla'nın heyecanı gözlerine yayıldı, beni yok sayarak Karan'ı dikkatle incelemeye başladı. Yiyecek gibi bakıyordu. "Konferans günü konuşma yapmıştınız. Yine öyle bir şey için mi buradasınız?"

"Hayır," dedi Karan mesafesini koruyarak.

Damla yüzüne düşen açık renge boyanmış saç telini kulağının arkasına iterken kısaca bana baktı, ardından, "Neden buradasınız?" diye sordu. Bir insan nasıl bu kadar yapışkan olabilirdi?

"Müdürünüz Ahmet Bey'le görüştüm," dedi Karan ve önüne döndü. Bakışları buz gibiydi. Gözlerimi Karan'ın yüzünde gezdirdim, o da dikkatle gözlerimin içine baktı.

Damla, Karan'ın hemen yan tarafına geçip onun odağına girmeye çalıştı. "Merve'nin sizin şirketinizde staj yaptığını duymuştum." Gözleri beni buldu. "Ceza olarak." Gözlerimin arkasında uyuyan o kaplan pençelerini çıkarırken bakışlarımı Damla'ya çevirdim. O kaplan tam şu an onun yüzünü parçalamak istiyordu. Koca burnunu çekip bir an evvel buradan gidebilir miydi? Damla bakışlarını benden ayırıp tekrar Karan'a çevirdi. "Ben de bu yaz staj yapabileceğim bir yer arıyordum. Şirketinizde bana da yer var mı?" Sevimli sevimli gülümsedi ama bu öpücük bekleyen bir kurbağanın gülümsemesine benziyordu. Üstelik öpücüğü alsa bile kurbağa olarak kalacaktı.

"Maalesef," dedi Karan soğuk gözlerini kıza dokundururken. "Liseli stajyerleri yeterli bulmuyorum."

Masanın altındaki yumruğumu sıktım, bu kıza birinin haddini bildirmesi gerekiyordu. Karan'ın kendini bu şekilde çekerek kıza soğuk davranması işime gelmişti doğrusu ama yine de Damla'nın yüzünü parçalamak istiyordum. Biri onun karnını yarıp tüm organlarını önüme dökse keyifle izler ve izlerken midem zerre bulanmazdı sanırım.

"Merve'yi neden kabul ettiniz o zaman?" diye sordu hayal kırıklığına uğramış gözlerle Karan'a bakarken. "Ya da şöyle mi sorsam. Onu yetersiz bulduğunuz için mi liseli stajyer istemiyorsunuz?"

"Ne diyorsun sen be?" diye çıkıştım aniden. Tüm damarlarım boynum ve alnıma kökler saldı, bedenimin sinirden zonkladığını hissettim. Masanın altında, eteğimin üzerinde duran yumruğumu Damla'nın suratının ortasına geçirmek istiyordum ama kendimi dizginlemem gerektiğinin de farkındaydım.

"Aksine," dedi Karan benim aksime sakin bir sesle. "Asi şu ana dek gördüğüm en muazzam çalışanlardan biriydi."

Ona öylece bakakaldım. Kalbim, Asi ismine mi yoksa onun söylediklerine mi böyle bir tepki veriyordu bilmiyordum ama şu an göğsümde değildi, kalbimi şu an dudaklarımın hemen arka-

sında hissediyordum. Ağzımı açsam, kalbim masaya zıplayacak ve kan içinde sürünerek Karan'ın avuçlarının arasına girecekti.

Aslında tam şu an Damla'nın yüzünün aldığı ifadeyi görmek istiyordum ama bakışlarım Karan'a takılı kalmıştı ve uğultulu kafeteryada yalnızca onun sesini duyabiliyordum. Geri kalan tüm seslere sağır olmuştum sanki.

"Asi mi?" Damla duraksadı, şaşkına uğradığı her halinden belliydi. "Liseli stajyerleri yeterli bulmadığınızı söylemiştiniz?"

"Asi bir istisna," dedi Karan gözlerimin içine bakarak. "Bir grup miskin, cırtlak ve yetersiz ergenle uğraşabileceğimi sanmıyorum. Asi onların aksine oldukça olgun, disiplinli, pratik ve başarılı."

Damla bir süre sessizce ikimize baktıktan sonra, "Peki," diye fısıldadı isteksiz, kırgın bir sesle. İstediği olmadığı zamanlarda tırnaklarını çıkaran, sinsileşen bir kızdı, bunu biliyordum ve şu an bana olan gıcıklığı kesinlikle birkaç ton daha artmıştı. Umurumda mıydı? Değildi. Damla ayaklarını yere vurarak masadan uzaklaştı.

Bana ilk kez ismimle hitap etmişti. Herkesin kullandığı ismimi kullanmamıştı. Merve değil, Asi demişti. Yanına Çakıltaşı'nı eklemeden, yalnızca ilk ismimle seslenmişti. Bu sebepsizce iyi hissettirdi. Dudaklarından dökülen üç harfin oluşturduğu ismimi sevdiğimi fark ettim. Karan karton bardaktaki kahvesini tek seferde diktikten sonra, "Kafasından aşağı kahve boşalttığın kız buydu, değil mi?" diye sordu yavaşça.

"Nereden anladın?"

"Hissettim diyelim," dedi, gözleri yüzümde dolaşıyordu. Biraz sonra teneffüs zili çaldığından sınıflar boşaldı, kafeterya ağzına kadar dolu. Karan rahatsızca kıpırdandı. "Lise hakkında bir şeyi fark ettim," diye mırıldandı dudaklarının arasından.

"Neyi?" diye sorarken Enis'in sarışın kızın olduğu masaya oturduğunu gördüm. Kahvesi baskın yeşil bakışları bizim masadaydı ama bana değil, Karan'a bakıyordu. Onu yok sayarak Karan'a döndüm.

"Liseyi hiç özlemediğimi."

Kaşlarımı kaldırdığımda, "Baksana," dedi etrafı izleyerek. "Bir sürü kimlik karmaşası yaşayan ergen var burada. Onlara nasıl katlanabiliyorsun?"

"Hiç sorma bence," dedim kafamı iki yana sallayarak yüzümü buruştururken.

"Senin de onlardan bir farkın yok aslında," dedi, kaşlarını kaldırıp bana alay dolu gözlerle baktı.

"Az önce olgun olduğumu söyleyen sendin yalnız," dedim ona düz düz bakarak. "Çelişiyorsun, Karan Çakıl."

Kaşları havaya kalkarken dirseğini masaya yaslayarak yavaşça masaya abandı, bana yaklaştı. "Karan Çakıl?"

"Karan Çakıl."

"Güzel," diye mırıldandığında bakışları yüzümde dolaşıyordu. "En azından artık seni kızdırdığımda Karan Bey demiyorsun. Karan Çakıl çok daha iyi."

"Bence artık gitmelisin." Sertçe yutkunup geri çekildim, çevreme rahatsız bakışlar atmaya başladım. "Cidden yanlış anlaşılmak istemiyorum."

"Çok takıntılısın," dedi, oturduğu yerden kalktı. "Her neyse. Gidiyorum o zaman."

"Pekâlâ," diye mırıldanıp ben de ayağa kalktım.

Duraksadı. "Ne o? Beni geçirecek misin?"

"Sanırım?"

Birlikte kafeteryanın çıkışına doğru yürümeye başladığımızda sırtıma bıçak gibi saplanan meraklı gözleri hissedebiliyordum. Karan'ın da hissettiğinden adımın Asi Merve olduğu kadar emindim. Son iki adımı atarken karnıma saplanan krampla olduğum yerde öylece dikilip kaldım. Boğazımda alçak perdeden bir inilti yükseldi, geçen seferki şeyin tekrarlanmaması için bildiğim tüm duaları ederken dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

"Merve?" Bu ses Büşra'ya aitti. Hemen ardından arkamda tanımadığım birkaç kişi, "Kıza bir şeyler oluyor!" diye bağırdı. Bir kargaşa çıktı, aynı saniyeler içinde bedenim yere serilmeden hemen önce sıcak kollar tarafından yakalandım, dikenler batıyormuş gibi sızlayan bedenim bu dokunuşla birlikte kendini serbest bıraktı. Kendimi Karan'ın kollarına teslim ettim.

Dudaklarımdaki iniltiyi tutmak için alt dudağımı sertçe ısırırken, kısılan gözlerimi yavaşça araladım ve onun güçlü kolları hemen dizlerimin altından geçti. Beni tek seferde kucakladı.

"Çakıltaşı," diye fısıldadı nazik sesiyle. "Seni aptal kız çocuğu! Ağrının devam ettiğini benden neden sakladın?"

"O iyi mi?" diye bağırdı bir kız. Bu kez ben ağrıyı değil, ağrı beni kontrol ediyordu ve bu ağrının diğerleri ile yakından uzaktan alakası yoktu. Hissettiğim çok yoğun bir şeydi. Kemiklerim kırılıyor, damarlarımdaki kan çekiliyor, iliğim kuruyordu sanki. Gücümü toplamaya çalışarak Karan'ın ensesine tutundum.

"İyiyim," diye fısıldadım bilinçsiz bir sesle. Kendi sesimi bile kontrol edemiyordum. "Lütfen bırak beni."

"Aptal," dedi dişlerinin arasından. "Aptal çocuk!"

♠

Kendimi güvende hissettiğim zamanları toplayıp önüme koymamı isteseler, Karan'ı tanımadan önce yaşadığım tüm zamanı toplayıp çöpe atar, Karan'dan sonraki hislerimi önüme koyardım. O hayatıma girdiği günden beri kendimi güvende hissetmediğim tek bir günüm dahi olmamıştı. Sanki o benim için cennetin topraklarından gönderilmiş bir melekti. Ölüm kadar güzeldi, günah kadar lezzetli ve tamamen gerçekti.

"Ailesine haber verildi mi?" diye sordu yabancı bir ses. Burnuma dolan o iğrenç ilaç kokusuna ve tenimi donduran soğuğa rağmen parmağımı bile kımıldatamayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi.

"Ben ablasıyım," dedi titreyen bir ses. "Ailemize ulaşamıyorum ama ben buradayım!"

Ablam burada.

"Tamam, lütfen sakin olun," dedi aynı yabancı ses. "Karan Bey durumu size aktarmam gerekecek sanırım. Ablasının sinirleri yeterince bozulmuş, şu an beni dinleyebileceğini, dinlese bile anlayabileceğini düşünmüyorum."

"O iyi mi?" diye sordu Defne, sesi hâlâ titriyordu. Elimin üzerinde bir baskı hissettim, ardından bir hıçkırık sesi duydum. "Nesi var?"

"Sakin olun lütfen. O iyi, merak etmeyin. Simge Hanım, küçük hanımı dışarı çıkartır mısınız? Mümkünse sakinleştirici bir iğne vurun."

Defne'nin hemşireye olan direnişini duydum ama sesler o kadar silik geliyordu ki, kelimeleri toparlayıp bir cümleye çeviremiyordum. Bedenimde dalga dalga dolaşan ağrının yanına bir de iliğimi donduracak bir soğuk eklendiğinden bedenim sızlıyordu, dudaklarım da kurumuştu.

"Karan Bey," dedi yabancı sesin sahibi. Kulağıma mekanik bir ses doluyordu ama yön duygumu kaybettiğimden sesin nereden geldiğini ayırt edemiyordum. Kendimi kafası vücudundan ayrılmış bir hamamböceği gibi hissediyordum şu an.

Kafası olmadan yaşayan ama sonunda öleceğini bilen zavallı bir hamamböceği gibi.

"Sizi dinliyorum." Karan'ın sesini duyduğum an artan üşümeme engel olamadım.

"Küçük hanımın rahatsızlığı hakkında ailesine de bilgi vermemiz gerek," dedi sonunda doktor olduğunu anladığım yabancı sesin sahibi. "Kendine geldiğinde ona küçük sorular soracağım bu ağrılar hakkında."

"Rahatsızlığı mı?" Karan'ın sesindeki endişenin farkına vardım. "Bana yumurtalıklarının geç geliştiğini söylemişti. Araştırdım. Bu evlendikten sonra düzelen bir durummuş."

"Evet ama ağrısı gerçekten çok şiddetli. Zaten bünyesi çok zayıf, bu dönemlerde stresten uzak durması ve beslenmesine dikkat etmesi gerekiyor. Bu rahatsızlık çok daha tehlikeli bir boyuta ulaşabilir."

Bir an kaşlarımı çatmak istedim ama yüzümdeki hiçbir mimiği bile kontrol edemediğimi fark ettim.

"Tam olarak ne yapılması gerekiyor?"

"Bu dönemlerde onu strese sokacak şeylerden uzak durması gerekiyor," dedi doktor. "Stres adetinin gecikmesine neden olacak, geciken kanama da gelirken kuvvetli ağrıları da beraberinde getirecek." Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Karan'ın bu kadar mahremime kadar öğrenmiş olması beni utandırıyordu. Tıpkı küçük bir çocuk gibi yüzümü kapatmak istiyordum

ama elimi kaldıracak halim yoktu. Karan sessiz kaldı. "Şimdi çıkıyorum," dedi doktor sakince. "Kendine geldiğinde ona birkaç soru soracağım ve ardından taburcu edebiliriz. Diğer adet dönemine kadar bir sorun yaşamayacaktır. Eğer yaşayacak olursa lütfen beni arayın."

Kısa süren sessizliğin sonunda çevredeki uğultular da kesildi ve yerini ölüm sessizliğine bıraktı. Yanağıma yayılan sıcaklığı hissettim, bedenim bu sıcaklığa olumlu tepki verdi. Uzun parmağını yanağıma sürterken düşüncelerim çok farklı bir boyuta pedal çevirmeye başlamış, mantıklı tarafım körelmişti.

"Benden uzak durman gerekiyor," diye mırıldandı. Söylediği şeyi gerçekten o mu söylemişti? Yoksa her şey damarlarımda dolaşan ilacın etkisinden mi kaynaklanıyordu? Sanırım bunun gerçekten ilacın etkisi olmasını umuyordum. Öyle olsun istiyordum.

Çünkü ondan uzak durmak öyle sanıldığı kadar kolay değildi.

Ayaklarımın altında eriyip toza dönüşen bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Karan'ın telefonunun çaldığını işitir gibi oldum. Parmağını yanağımdan çekmedi, sürtmeye devam etti ama hareketliliği hissedebiliyordum. "Seni dinliyorum," dedi ve karşı tarafı dinledi. "Sen izlemeye devam et, Sergen." Bir süre karşı tarafı dinledi. Karan'ın kalın ve uzun parmağı göz çukurumun altına tırmandı, hemen orada durdu. Avucundan gelen o çikolata kokusu ilaç kokusunu bastırmıştı. "Kendini göstermediğin sürece sıkıntı olacağını sanmıyorum. Dedemin Fethiye'de olduğunu öğrendiği an Kayseri'ye gitmiş olması tesadüf olamaz. Dedemin oradan uzaklaşmasını bekliyordu." Güldü, bu yapaydı. "Geçmişini arkada bırakmaya çalışırken geleceğini mahvediyor."

Merak duygusunu tekrar tattığımda, "Tamam," dedi Karan gergin bir sesle. "Herhangi bir gelişme olursa beni ara. Şu an konuşabileceğim bir yerde değilim." Karşı tarafı dinledi. "Evet," dedi kısık sesle. "Onun yanındayım."

Şu an bana baktığını hissediyor, hatta bunu biliyordum. Yutkunma isteği boğazımda asılı duruyordu. O adama benden mi bahsediyordu? Kuzguni siyahı gözlerini yüzümde dolaştırırken, o görünmez pençelerini tenime, ruhuma ve hatta tüm benliğime geçiriyordu.

Muhtaçlık. Bir türlü kabul etmediğim duygunun ismi bu muydu? Şu an yanağıma dokunan babam değil, Karan'dı. Bu yüzden mi benim için bu kadar yüce, bu kadar ilahî, bu kadar vazgeçilmez olmuştu? Ona karşı ne hissediyordum bilmiyordum ama ona ihtiyacım vardı. Sanki elimde kalan son şeyleri de onun karanlığına saklarsam kimse elimdekileri almaya yeltenemezdi. Onun siyah şefkatine muhtaçtım. Bu his beni iğrendirse de onun yanındayken gerçekten ölmüş bir ruhu değil de küçük bir kız çocuğunun ruhunu taşıyordum sanki.

Bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Şu an benim yanımdaydı.

Kirpiklerim titrerken Karan'ın parmağı göz çukurumdan yukarı çıktı, alnıma ulaştı. Alnımda dolanan parmaklarının varlığını hissetmek o kadar zordu ki, sanki dokunmuyordu. O kadar narindi.

"Tehlikelisin," dedi usulca. "Ve ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değilsin."

Yutkunmaya çalıştım, boğazımı yaran bir şeyler vardı. Sanki kendi içimi kesmiştim ve kanım yine kendi içime akıyordu. Hani beni masum buluyordu? O zaman neden tehlikeli olduğumu söylüyordu?

"Küçük kız," diye fısıldadı. "Sinsi velet. Neden böyle olmak zorunda?"

Kirpiklerim biraz daha titredi. Göz kapaklarımı aralamayı başardığımda kirpiklerim birbirine girdiğinden önce hiçbir şeyi seçemedim. Sanki gözlerimin önünde buzlu bir cam vardı ve ben o camın arkasından Karan'ı görmeye çalışıyordum. Yüzü yavaş yavaş netlik kazanmaya başladı.

"Çakıltaşı?" dediğinde parmakları saç diplerime kaydı. Usulca okşadı. Dudaklarımı aralamak istedim ama kuruyan dudaklarım gerilip acıdı. "Şşh, tamam." Saçlarımı yavaşça okşadı. "İyisin. Her şey yolunda."

"İyiyim," diyebildim ona bakarken.

"Ablan burada." Parmaklarını saçlarımdan çektikten sonra yatağın hemen dibindeki siyah deri koltuğa oturdu, tekli koltuğu koca bedeniyle kaplamıştı. "Ve birkaç arkadaşın da burada."

Arkadaş mı? Zihnim bu kelimeyi süzgecinden geçirdi ama bu kelimeye uyan herhangi bir yüz belirmedi. Benim arkadaşım yoktu ki.

"Arkadaşım mı?" Dudaklarım kuru olduğu için her kelimede canım yanıyordu ve sesim ilk kez bu kadar güçsüzdü.

"Evet. Adının Büşra olduğunu öğrendiğim bir kız, sarışın bir kız ve o."

"O?" diye sordum ona şaşkın şaşkın bakarken. Ayrıca sarışın kızın kim olduğunu da bilmiyordum.

"Adını bilmiyorum," dedi düz bir sesle. "Geçen seferki çocuk. Ablan dışarı çıkarılırken gördüm onu. Koridorda dikiliyor."

"Enis mi?" Dudaklarım bu ismi ilk kez dile getirirken Karan'ın siyah gözlerinin bir ton daha koyulaştığını gördüm. Dolgun dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi, biçimli siyah kaşları çatıldı.

"Adını bilmediğimi söylemiştim."

"Sarışının da kim olduğunu bilmiyorum. Hem o halkalı da benim arkadaşım değil."

"O zaman o çocuk hangi sıfatla burada?" diye sordu. Şu an bu kadar halsiz hissetmesem ona inat yapardım ama hiç halim yoktu. Gözlerimi ağır ağır kırpıştırarak Karan'a baktım.

"Bunu neden ona değil de bana soruyorsun?"

"Bana bu yetkiyi veriyor musun yani?" diye soruma soruyla karşılık verdiğinde bir an dudaklarımı birbirine bastırıp dişlerimi dilime geçirmek istedim.

"Seninle tartışmak isterdim ama şu an bunun sırası değil," dedim. "Neyim varmış?"

"Hiçbir şeyin yokmuş. Katır gibisin maşallah."

Gözlerimi devirip, "Komik misin sen?" diye homurdandım.

"Harikayım," dedi ardından sol elini kaldırıp parmaklarını bir bir açmaya başladı. "Zenginim, zekiyim, seksiyim, başarılıyım, yakışıklıyım." Bana baktı. "Tüm bu özelliklere sahipken komik olmama gerek kalmıyor."

"Kendini beğenmiş," diye söylendim.

"Harika bir kendini beğenmişim," dedi bu kez alayla. "Sen bana laf ebeliği yapmaya başladığına göre iyisin demektir."

"İyiyim."

"Güzel. Bahsettiğin şeyle ilgili ufak araştırmalar yaptım. Merak ettiğimden yaptım, özel bir sebebi yok. Muhtemelen evlendiğinde bu sıkıntılardan kurtulmuş olacaksın." Sesi ilgiliydi. "Bu arada doktor sana bazı sorular soracakmış."

"Evlilikle ne alası var?" diye sordum ama şu an evlilikle olan alakasına değil, Karan'ın benim için böyle bir şeyi araştırmasına takılı kalmıştım aslında.

Karan siyah gözlerini devirdi. "Sence?" diye sordu bezmiş bir sesle.

"Ne yani, evlilik cüzdanını göstererek mi korkutacağım ağrıyı?" diye sorduğumda gözleri irileşti, dudakları titredi ve gerçekten kendini tutamadı, dişlerini göstererek kısaca güldü.

Bu çok ilahî bir görüntüydü.

"Kızım sen saf mısın?" diye sordu. Kafasını iki yana sallayıp, "Evlilikten kastımın ne olduğunu anlamadın mı?" dedi. Başımı iki yana salladığımda bana boş boş baktı. "Cidden..."

"Evlilik ve ağrıyı nasıl birbirine bağlayabiliyorsun, onu anlamıyorum ben," diye çıkıştım pürüzlü bir sesle. "Hem ne diye beni ezip duruyorsun? Saf falan değilim ben!"

"Evet," dedi onaylar gibi başını sallayıp ciddileşirken. "Saf değilsin sen."

Zafer kazanmış gibi baktığımda koltuktan kalktı, dizini yatağın kenarına koyarak üzerime abandı. Nefesim aniden kesildi, gözlerim kocaman açıldı ve kalbim kanlı yumruklarını göğsüme indirmeye başladı. Kokusu çok yakından geliyordu, ciğerime açılan yaranın sızladığını hissettim.

"Karan?" dedim sorar gibi, soluk soluğa kalmıştım. Elimi kaldırıp onun kaslı göğsüne koymak istediğimde bileğimdeki serumu fark ettim ve dudaklarımdan kesik bir inilti döküldü. Bana sarıldığı ve kucağında uyuduğum anı saymazsak belki de onunla ilk kez bu kadar yakındık. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Kuzguni siyahı gözlerini gözlerime dikti. Kaslı göğsünün aldığı nefesle şiştiğini gördüm. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, sesim titriyordu.

"Sende bende olmayan bir şey var," dedi o sıcak, baş döndürücü nefesi dudaklarıma çarparken. Yatağın başlığına tutundu,

kaslı kolları gergin duruyordu. Kalbim göğsümün altında kıvranıyordu.

"Ne?"

"Masumiyet," dedi kısaca, sertçe yutkundum ama hiçbir şey söyleyemedim. Bakışlarımız birbirine kilitlenirken yapabildiğim tek şey derin nefes almak oldu.

"Ben masum değilim," diye fısıldadım. Siyah gözleri bir an için hareket eden dudaklarıma düştü ama kısa bir dokunuştan sonra tekrar gözlerimi buldu.

"Masumsun," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sana safsın demiyorum, velet. Sen masumsun. Senin masumiyetin benim için çok tehlikeli."

"Ne?"

Burnunu aniden boynuma gömdü, kalbim çığlık çığlığa haykırmaya başladı. Burnunu boynuma bastırırken, "Çakıltaşı," diye fısıldadı. Cevap veremedim. "Evlilikten kastımın ne olduğunu sana söylememi ister misin?"

Yine cevap veremedim.

"İstemez misin?"

"Karan," diye fısıldadım, sesim acı çekiyor gibi çıkmıştı. "Şu an çok yakınsın." Karan bu yakınlığa aldırış etmedi. Burnunu sürttüğü yer alev alev yanıyordu. "Karan?"

"Masum düşüncelerini kirletmeme izin verme, Asi," dedi burnunu boynuma sürterek. "Kendimi sana bulamama izin verme."

Sertçe yutkundum. "Karan."

"Çok acımasızsın, velet," dedi boynumda derin bir nefes alarak. Altüst olmuştum. "Çok tehlikeli bir kokun var."

"Karan biri gelecek!"

Artık tamamen saçmalamaya başlamıştım. Daha fazla konuşmasını, yakınlaşmasını ve beni bu şekilde mahvetmesini istemiyordum. Konuşmaya devam edecek olursa hiç aklıma gelmeyecek şeyler yapabilirdim. Söyledikleri bana cesaret veriyordu ve ben yalın ayak siyah cam kırıklarının üstünde ona koşuyordum.

Yüzünü boynumdan çıkarırken nefes nefese kalmış bir şekilde gözlerimin içine baktı. Burunlarımızın ucu birbirine dokunmak üzereydi. Burnundan verdiği sıcak nefes sus çizgime çarpıyordu. O nefes, ruhuma görünmez yaralar açıyordu.

"Evlilikten kastım seksti, Çakıltaşı," dedi bana dikkatle bakarken. Gözlerim şokla irileşti, yanaklarım yanmaya başladı. "Kızarıyorsun," diye fısıldadı. "İşte bahsettiğim şey bu. Senin düşüncelerin çok masum. Zekisin, ataksın ve mücadele etmenin ne olduğunu iyi biliyorsun ama benim gibi bir adam için çok fazla masumsun."

Duraksadım. "Senin gibi bir adam için mi?"

Üzerimden doğrularak kalkarken başını salladı. "Benim gibi bir adam için," diye onayladı beni. Karan yataktan kalktığında hâlâ nefesimi düzene sokmaya çabalıyordum.

"Seninle ilgili merak ettiklerimin listesi gitgide uzuyor, Karan Çakıl," diye mırıldandığımda kapı iki kez tıklatıldıktan sonra açıldı ve bir kafa içeri uzandı. Kumral, uzun saçları gördüğüm an gelenin Defne olduğunu anlamıştım. Hemen Defne'nin arkasında Enis ve Büşra da içeriye girdiler. Enis'in varlığından rahatsız olmuştum. Enis'e beni gösteren o sarışın kız da içerideydi.

"İyi misin?" diye sordu Defne panikle. "Beni çok korkuttun, Merve! Sana bir şey oldu sandım!" Gözlerinin etrafı kıpkırmızı görünüyordu. Benim için ağlamış mıydı?

"İyiyim," dedim kısaca.

Büşra hemen dibimde bittiğinde dudaklarını büzerek, "Özür dilerim," dedi. "Gereksiz şekilde tavır yapıyordum. Seni üzdüysem affet beni. İyisin, değil mi?"

"Beni üzmedin," diye yalan söyledim. Karan pürdikkat beni, Enis de Karan'ı izliyordu. "Sorun yok, Büşra. Ben iyiyim."

Defne cebinden telefonumu çıkardı. "Billur diye bir kız aradı," dedi sakin bir sesle. "Durmadan mesaj atıp duruyor. Kim bilmiyorum ama çok endişelendi."

Yüzümde farkında olmadığım buruk bir tebessüm belirdi. Önemsenmek... Birinin benim için endişelenmesi... Bu tuhaf bir şekilde hem iyi hem de kötü hissettirmişti.

"Canım," dedi sarışın kız. "Nasıl oldun? İstediğin bir şey varsa söyle lütfen."

Kaşlarımı çatarak, "Sen kimsin?" diye sordum kıza. Kız genişçe gülümseyerek Enis' baktıktan sonra, "Ben Gamze," dedi neşeli bir sesle. "Geçen sefer okul bahçesinde sana seslenmiştim. Hatırlıyor musun? Enis'in yakın arkadaşıyım."

"Teşekkürler," diye mırıldandım isteksizce. "Burada olduğunuz için yani. İyiyim ben." Şu an yapmacıklıktan ikiye bükülmek üzereydim. Defne elimi tuttuğunda bir an elimi geri çekecektim ki buna bir şekilde engel olmayı başardım. Çevremizdeki insanların ilişkimizin boyutunu bilmesini istemiyordum.

"Korkuttun, Asi," dedi Enis sonunda varlığını belli ettiğinde. Üstünde bir basketbol tişörtü, altında okul pantolonu vardı. Karan'ın bakışlarının benden uzaklaşarak Enis'e döndüğünü fark ettim.

"Sağ ol," dedim sadece. Adının Gamze olduğunu öğrendiğim ama kesin unutacağım sarışın kız sevimli gülümserken Defne, Karan'a baktı.

"Size de zahmet oldu," dedi mahcupça. "Teşekkür ederiz, Karan Bey."

Karan başını sallamakla yetindi, gözleri tekrar Enis'e döndü. Enis de pürdikkat Karan'a bakıyordu şu an. Diğer Merve, "Kesinlikle birbirlerinden hoşlanmıyorlar," diye fısıldadı kulağıma.

Uğultulu konuşmaları bomboş gözlerle izlerken aklımı kurcalayan, beni durmadan aynı yerimden vuran tek şey Karan'ın bende var olduğunu düşündüğü o masumiyetti.

Hissizlik koynumda beslediğim bir yılandı, bir gün beni sokup zehrini ruhuma akıtacaktı.

Masumiyet. Kendimde aradığım ama bir türlü bulamadığım tek şey buydu.

15. BÖLÜM: KUYU

Kuyunun dibinde yaşamaya alışmış birini tekrar yukarı çekip gün ışığına çıkardığınızda o kişi ya kör olurdu ya da teni ışığın altında parçalanır, yanar ve ölürdü. Benim ihtiyacım yaşadığım bu karanlık kuyunun içinden çıkarılmak değildi. Benim ihtiyacım bu kuyunun dibinde benimle yaşayacak birisiydi. Kuyunun dibinde yaşarken yukarıya bakmaktan etrafıma göz gezdirmeyi akıl edememiştim. Gözlerimi kuyunun duvarlarına çevirmeyi akıl ettiğimde, ileride, kuyunun derinlerinde bir mağara olduğunu keşfetmiştim.

O benim kuyumun dibindeki mağaraydı.

Onu keşfettiğim gün, aslında kuyunun dibinde yaşamayı kabul etmiş, gözlerimi kuyunun kapalı kapağından ayırıp etrafıma çevirmiştim.

"Merve," dedi Büşra. Bir an irkilip düşüncelerimden sıyrıldım. Dirseklerim sıranın üzerindeydi, avuçlarımı açmış, yüzümü avuçlarımın içine koymuştum. Bomboş gözlerle akıllı beyaz tahtanın üzerinde yazılmış siyah kelimeleri izlerken sadece onu düşünüyordum. "Şşh, kızım!"

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırıp bakışlarımı Büşra'ya çevirdim. Büşra önündeki test kitabının kapağını kapattı. "Son ders zili çaldı. Bugün çarşamba, spor salonuna gitmen gerekmiyor mu? Sabah söylemiştin," dedi ağzındaki sakızı yayvan yayvan

çiğnerken. Sakız çiğneyen insanlar beni rahatsız ediyordu ama Büşra sakız çiğnerken itici değil, sevimli görünüyordu.

"İneceğim birazdan," dedim sakince. "Sen git."

"Ağrın sızın yok, değil mi?" diye sordu test kitabını çantasına koyarken. "Bak eğer ağrın falan varsa izin al Erdal Hoca'dan."

"Yok ya. Ağrım falan yok. Abartma. Hem adamın gözüne daha fazla batmak istemiyorum." Yavaşça doğruldum. Büşra'ya iyi olduğumu kanıtlamak ister gibi ciddi bir ifadeyle baktım. Ağrım falan yoktu, o sancılı dönemi atlatabilmiştim. Şu an her şey yolundaydı. Tamam, her şey diyemezdim. Her şeyin yolunda olup olmadığı tartışılırdı.

"Tamam o zaman, gidiyorum ben. Akşam mesaj atarım," dedi, eğilip yanağımdan öptüğünde irkildim ama geri çekilmedim. Sınıftan çıktı. Yerimden kalkıp siyah diz çorabımı yukarı çektim, çantamı tek koluma asıp sınıftan ayrıldım. Koridorda ağır adımlarla yürüyordum. Okul çoktan boşalmış, koridorda nöbetçi öğrencilerden başka kimse kalmamıştı. Her katta bir nöbetçi vardı.

Spor salonuna indiğimde kısaca etrafı kolaçan ettim. Takım oyuncuları henüz gelmemişti ama Erdal Hoca tribünlere oturmuş elindeki lacivert kaplı deftere bir şeyler karalıyordu. Sırt çantamı boş tribünlere bırakırken birkaç erkek kahkahası salonun içinde çınladı, ardından bir grup uzun boylu tuhaf yaratık spor salonunun içine paldır küldür daldı. Hepsinin üzerlerinde bol, basketbol tişörtlerini andıran tişörtler, altlarında yine basketbol şortlarına benzer bol şortlar vardı. Gözlerim yabancı yüzleri incelerken, yabancı yüzlerin arasındaki tanıdık kişi odağıma girdi. Enis siyah kısa kollu önünde beyaz yazılar olan bir tişört, altına siyah bol bir basketbol şortu giymişti. Saçları dağınık, dipleri ıslaktı. Sanırım terlemişti ya da saçlarını ıslatmıştı.

"Hocam," dedi kızıl saçlı, çilli bir çocuk. "Geldik biz!"

Erdal Hoca kafasını kaldırıp çilliye ters ters baktıktan sonra, "Duyabiliyorum seslerinizi. Ahıra dalar gibi daldınız yine ulan!" diye homurdandı. Adam haklıydı, ahırının kapısı açılmış hayvanlardan farkları yoktu.

"Fiziksel gelişimleri tamamlanmış ama beyinleri hâlâ loading kısmında," diye fısıldadı diğer Merve.

"Hocam bugün de neşeniz pek yerinde, yüzünüzde her zaman olduğu gibi güller açıyor," dedi çilli çocuk sırıtırken.

Erdal Hoca çocuğa cins cins baktı. Gözleri yavaşça beni buldu, kaşlarının arasında hafif bir kıvrım oluştu. "Merve, gel al şu defteri, kızım," dedi elindeki defteri sallayarak. "Benim biraz işlerim var. Takıma uymayanı, düzeni bozanı, çok konuşanı yaz şuraya."

Cevap vermeden Erdal Hoca'nın elindeki defteri aldım. Grubun meraklı gözleri üzerimde geziniyordu. Önemsememeye çalışarak Erdal Hoca'nın oturduğu yere oturdum. Erdal Hoca spor salonunun çıkışına doğru yürürken, "Kızı sinir etmeyin sakın," dedi uyarı dolu bir sesle. "Gerçi o sizin hakkınızdan gelir."

Erdal Hoca gittikten sonra bir süre beni incelediler ama bakışları çok da rahatsız edecek cinsten değildi. Defterin kapağını açtıktan sonra köşeye tutturulmuş mavi kapaklı dolma kalemi alıp parmaklarımın etrafında döndürmeye başladım. Kızıl saçlı, çilli çocuk voleybol filesinin önünde ısınma hareketleri yaparken, Enis'in hemen yanındaki üçlü kendi aralarında bir şeyler konuşmaya başladı. Enis onlardan bağımsızdı, yalnızca fiziksel olarak yanlarında duruyordu ama gözleri üzerimdeydi.

"Enis, başlayalım," dedi çilli.

Altı kişilik kadro sıkı bir kapışmaya başladığında yanaklarımın içini şişirerek etrafıma bakındım. Onları izlemek hiç eğlenceli değildi. Enis üstündeki tişörtü yukarı sıyırdı, çenesindeki teri tişörtün eteğine silip kaşlarını çatarak karşı taraftaki kumral oyuncaya, "Adam gibi oyna, Tuna," dedi dişlerinin arasından. Adının Tuna olduğunu öğrendiğim çocuk ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırarak güldü.

Enis servis atmak için çizginin dışına çıktığında bir an göz göze geldik, rahatsız edici bakışlarının ağırlığı omuzlarıma çökünce gözlerimi kaçırıp farklı yöne baktım. Enis topu zeminde sertçe sektirirken salonun duvarlarında topun çarparken çıkardığı tok sesler yankılandı. Ardından topu karşı takımdaki sarışın çocuğa yolladı. Maç boyunca gözlerim Enis'in üzerinde dolandı. Sıkıcı olduğunu düşündüğüm oyunu izlemeyi zevkli bir hale getirmişti, çünkü gerçekten voleybol konusunda oldukça iyiydi.

Özellikle sıçrayarak bastığı smaçlar oldukça etkileyiciydi. En azından işe yaradığı, iyi olduğu bir alan vardı. Maç bittiğinde yaklaşık iki saattir aynı yerde oturduğumu ve yaptığım tek hareketin parmaklarımın arasındaki kalemi çevirmek olduğunu fark ettim. Takım oyuncuları kendilerine ait havlularıyla terlerini kurularken birçoğu salonun çıkışına doğru yürümeye başlamıştı. Dizlerimin üzerinde duran defterin kapağını yavaşça kapattım.

"Çok düşünceli görünüyorsun." Sesin sahibini tanıyordum. Bakışlarımı yavaşça kaldırıp ona baktım, gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım. Ona atabileceğim en, *sen dünyadaki en gereksiz varlıksın,* bakışımı attım. Alnı ve saç dipleri terliydi, dudağındaki halkanın rengini yine değiştirmiş, gümüş renginde bir halka takmıştı. Kulağındaki küpeleri çıkarmıştı ama uzun zamandır küpe kullandığını kulak memesindeki geniş deliklerden anlamak çok zor sayılmazdı.

"Neden bu kadar düşüncelisin?" diye sordu bu kez, beyaz havluyla ensesini kurularken.

"İnsanlar genelde düşünür," dedim düz bir sesle. "Ama söz konusu insanlar tabii. Senin anlamanı beklemiyorum."

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Bana neden bu kadar gıcık oluyorsun?" diye sordu.

Ayağa kalkarken derin bir nefes aldım. "Çok zorluyorsun." Aramızda çok olmasa da gözle görülür bir boy farkı vardı. Enis kafasını santim oynatmadan yalnızca gözlerini indirerek yüzüme bakıyordu. Sol gözünün altında küçük, açık renkli bir ben olduğunu fark ettim. Sağ gözü sol gözüne göre çok daha koyu renkli, resmen kahverengiydi. "Bana bulaşmaktan vazgeç," dedim. "Canımı sıkıyorsun."

"Canını sıkmayı seviyorumdur belki," dedi gözlerimin içine ilgiyle bakarken. "Ayrıca seni gerçekten merak ediyorum."

Duraksadım. "Neyimi merak ediyorsun?" diye sordum, kaşlarım çatıldı. "Dümdüz biriyim işte. Merak etmeni gerektirecek hiçbir özelliğim yok benim."

"İşte tam olarak bu yüzden merak ediyorum."

Kaşlarım şimdi tamamen çatılmıştı. İçimde cızırdayan sıkıntı göğsüme yayıldı. "Ne?"

"İnsanlardan sakladığın özellikleri," dedi sertçe yutkunurken.

Benim insanlardan sakladığım özelliklerim var mıydı?

"Ben olduğum gibiyim. Sakladığım hiçbir şey yok," diye savundum kendimi, yine de kuşku kalbime oturmuştu. Beni kendime inandıran şeyler çökerken başımı dik tutmaya çalıştım. "Birkaç cümle kurmaya yarayan beynini benim gibi birinin sakladığını düşündüğün özellikleri arayarak meşgul etme bence."

Yamuk bir şekilde güldü. Eline elimdeki defteri tutuşturup, "Bunu Erdal Hoca'ya verirsin. Gitmem gerek," dedim ona bakmadan. Enis önce eline tutuşturduğum deftere, ardından tekrar yüzüme baktı. Onu umursamadan yanından sıyrılıp geçtim, hızla çıkışa doğru yürüdüm.

"Asi," dedi tok bir sesle. Bir an durmak istedim ama bu isteği yok sayarak daha kararlı adımlar atarak yürümeye başladım. "Karan Çakıl ile aranızda ne var?" Sesi duvarlarda çınladı, yankı oluşturdu, kalbime iğne batırmış gibi hissettim. Şok olmuş gözlerle ileriye doğru bakarken atacağım o adım havada asılı kalmıştı. Enis'in gözlerinin o sert ağırlığını sırtımda hissedebiliyordum.

Ona bakmadan derin bir nefes alarak, "Ne saçmalıyorsun?" diye sordum sakin bir sesle.

"Saçmalamıyorum. Yalnızca soruyorum. Aranızda bir şey var mı, yok mu?"

"Tabii ki de yok," dedim dişlerimin arasından. "Hem olsa bile bu seni zerre ilgilendirmez."

Enis'in cevabını beklemeden hızla oradan çıktım. Çantamın orada kalmasını dahi önemsemedim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki, etrafımdaki görüntüleri bile ayırt edemiyordum, her şey bulanıktı şu an. Okuldan çıkıp insanların süslediği kaldırım taşlarının üzerinde yürürken Enis'in sorusuna gerçek bir cevap aradım ama o cevabı bulamadım. Sert rüzgâr ince gömleğimin altına girip tenimi sızlatıyor, yüzümü ve ellerimi insafsızca ısırıp kurutuyordu. Karan'ın beni hastaneye getirdiği, Defne ile tanıştığı günden bu yana yalnızca birkaç gün geçmişti, Yaşar Bey hâlâ Kayseri'ye dönmemişti. Neyse ki Defne, Karan ile ilgili soru sorup canımı sıkmamıştı. Oysa onun bir ton soru soracağını düşünüyordum ama bu kez beni yanıltmıştı. İlk kez yanıldığım için bu kadar memnun hissediyordum kendimi.

Düşüncelerimi toparlayabilecek tek şeyin kahve olduğunu hatırlayınca köşe başındaki eski kafeye girdim. Geneli ahşap ve kahverengi renginin ağırlıkta olduğu bu kafenin sahibini tanıyordum ama daha önce hiç konuşmamıştım. Yaşlı, tonton bir adamdı. Büyük karton bardakta sattıkları kahveden alıp ücretini ödedim ve kendimi kararmaya başlayan kalabalık sokağa bıraktım. Karton bardağın dışına yayılan sıcaklık, buz tutmuş avuç içlerimi anında ısıtırken kahveden yükselen dinlendirici kokuyu içime doldurdum. Oldukça yavaş adımlarla sokak lambalarının aydınlatmaya başladığı dar sokakları arşınlarken dudaklarımın arasından havaya karışan nefesimin yarattığı puslu buharı izliyordum. Ara sokaklardan bir tanesine saptığımda tek bir adım daha atamadan olduğum yere âdeta mıhlandım. Sıcak, dumanı tüten kahvem parmaklarımın arasından kaymak üzereyken onu daha sıkı kavradım, karton bardağın ısısı avuç içlerimi yaktı. Siyah Range Rover sokağın başında duruyordu, Karan ön kaputa yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde toplamış karşısındaki yalnızca kumral saçlarını ve yeşil elbisesini görebildiğim kadına bakıyordu. Karnımın içinde büyüyen o ağrı küçük krampları mideme saplarken yoğun bir merak duygusu içime oturdu. Damarlarımda çağlayan bu garip duygunun adı neydi bilmiyordum ama ilk kez bir şeyi bu kadar yoğun hissetmekten nefret ettim. Beni görmemesi için dua ederek ara sokaktaki duvarın dibine sırtımı yasladım, derin bir nefes alıp dişlerimi sıktım. Ne yapıyordum böyle? Kendimi bunu yapmaya mecbur hissediyordum. Omzumun üstünden yavaşça oldukları yöne bakarken kadının kumral saçları rüzgârın etkisiyle uçuştu, yüzünü örttü. Kadın yüzünü örten kumral saçlarını geriye atıp yavaşça olduğum yöne doğru baktı ama bana değil, geçen araçlardan birine bakmıştı. Elimdeki sıcak kahve kutusu parmaklarımın arasından kaydı, büyük bir yavaşlıkla asfalta çakıldı. Kahve oluk oluk yere döküldü. Bu kadın Funda'dan başkası değildi.

Göğsüme doluşan ağrının sebebi neydi?

Ne konuştuklarını duymak için kulak kabartsam da, kulaklarımdaki kan seli uğulduyor, onları duymama engel oluyordu. Nabzım damarlarımı yarıp geçiyordu. Kaşlarımı çatıp yumruğumu sıktım.

"Neden bana bunu yapıyorsun, Karan?" diye sordu Funda. Karan öylece Funda'nın yüzüne bakıyor, tepki dahi vermiyordu. "Neden beni görmüyorsun?"

"Anlamak istemeyen sensin, Funda," dedi Karan tok bir sesle. Sesinde zerre acıma duygusu yoktu, gaddar konuşuyordu. Funda'nın ağlamak üzere olduğunu fark etmiştim. "Sana defalarca söyledim. Yanımda birini istemiyorum, dedim. Ben romantik bir ilişki yaşayabilecek adam değilim."

"Karan..." Çaresiz görünüyordu. "O zaman o kız neyin nesi? Madem romantik bir ilişki yaşayamıyorsun, neden o kızla berabersiniz? Anlat bana. Benden daha mı iyi?"

Kan beynime sıçramıştı. Dişlerimi sıkarak onlara bakarken karnım ağrıyordu.

"Onunla birbirimize benziyoruz," dedi Karan, beklenmedik bir şekilde. "Onunlayken bir şeyleri başarabilirmişim gibi hissediyorum."

Tırnaklarım avuç içlerime saplanıp hilal şeklinde izler bıraktı, bacaklarım titremeye başlamıştı. Tırnaklarımı sapladığım avuç içlerimin terlediğini hissettim. Yanaklarımın içini dişledim. Funda ağlamaya başlamıştı. Karan buna rağmen ifadesizdi.

"O kız çok genç," dedi Funda hıçkırarak ağlarken. "Sana benzemesi imkânsız. Kaçma benden. Yalvarırım, Karan." Kız Karan'ın siyah deri ceketinin yakalarını tutup aralarındaki mesafeyi sıfıra indirdiğinde kalbim çatlayacakmış gibi hissettim. Ayağındaki topuklu ayakkabılara rağmen hâlâ Karan'dan kısaydı. Karan başını oynatmadan gözlerini indirerek Funda'ya bakarken, Funda çaresizce onun gözlerinin içine bakıyordu. Funda parmak uçlarında yükseldiğinde Karan'ın iki kaşının ortasında bir yarık belirdi, kaşları öfkeyle çatıldı. "Sakın," dedi uyarı dolu bir sesle. "Daha fazla yaklaşma, Funda. Gururunu incitmek istemiyorum."

"İncit," dedi titreyen sesiyle. "Beni hiçbir şeyin olarak görme ama sana dokunmama izin ver. Kalbini paylaşmayacaksın madem, en azından sıcaklığını paylaş benimle."

Dudaklarım titredi. Ağlayacak mıydım? Boğazımda bir şeyin baskısını hissediyordum. Sanki içinde olduğum kuyunun kapalı kapağı daha sıkı kapatılmıştı, içeriye hava sızmıyordu artık. Sert-

çe yutkundum. İçimi kaplayan yoğun, karanlık bir nefret, dibi görünmeyen bir kuyuyu andıran kin, damarlarımda hızla hareket etmeye başladı. Şu an Funda'ya karşı hissettiğim tek şey ağır bir nefret, öldürme isteğiydi. Nasıl bu kadar aşağılık olabiliyordu? Aşk denen şey eğer gerçekten varsa bu kadar aşağılık olamazdı. Olmamalıydı. Karan'a teklif ettiği şeyin ne olduğunun farkında mıydı? Duygularının fiyatını nasıl bu kadar düşürebilirdi?

"Çok ileri gidiyorsun," dedi Karan ifadesiz bir sesle.

"Ben seni istiyorum. Bundan utanmıyorum, Karan. Ben yalnızca seni, tenini, teninin sıcaklığını istiyorum ve artık hiçbir şey umurumda değil." Funda biraz daha yaklaştığında Karan başını farklı bir yöne çevirdi.

"Funda, artık gitsen iyi olacak. Çok istedin ve geldim ama konuşmanın gittiği yönü hiç beğenmemeye başladım." Karan'ın tok sesi hiç olmadığı kadar ciddi çıkmıştı. Funda'nın omuzları düştü ama geri çekilmedi, ceketinin yakalarını daha sıkı kavradığında Karan dişlerini sıkıp huzursuzca gözlerini kıstı.

"Beni hiçbir zaman sevmeyeceğini bilmek canımı acıtıyor," dedi Funda boğuk bir sesle. "Ve daha da can yakıcı olanı ne biliyor musun?"

Karan cevap vermedi.

"Gözümün önünde bir başkasına âşık oluyorsun."

Karnıma bir bıçak saplasa bu kadar şaşırmazdım. Olduğum yere çakıldığımı hissettim. Funda yavaşça Karan'ın boynuna doğru sokuldu. "Ama yine de benim senden vazgeçmeye niyetim yok. Biliyorum, çok acınası görünüyorum şu an. Emin ol öyle de hissediyorum ama senden vazgeçmeyeceğim. Gözümün önünde bir çocuğa âşık olsan dahi, senden vazgeçmeyeceğim."

Funda dudaklarını Karan'ın boynuna bastıracaktı ki, daha fazla kendimi tutamadım ve hızla onlara doğru yürüdüm. Karan'ın gözleri bana doğru döndüğünde siyah gözlerine yayılan şaşkınlığı gördüm. Umursamadım. "Dur orada!" diye seslendim Funda'ya. Dudakları tam onun boynuna dokunacakken donakaldı. "Sen ne yaptığının farkında mısın?" Hızla onlara doğru yürüdüm. Karan'ı kolundan tutup kendime doğru çekerken Funda'nın yüzüne nefretle baktım. Siyah göz makyajı akmıştı, gözleri kıpkırmızıydı.

Elinin tersiyle yüzünü silerken bana şok olmuş gözlerle baktı. Karan'ı bileğinden tutarken arkama doğru çekip önüne geçtim. "Ne sen ne de benim olana hissettiklerin zerre umurumda değil. Umurumda olan yalnızca bu adam. Ve bu adam bana ait, güzelim," dedim gergin bir şekilde. "Şimdi hemen buradan gidiyorsun ve Karan'dan uzak duruyorsun. Anlaşılmayan bir şey?"

Karan'ın sertçe yutkunduğunu işittim, çenesini yavaşça başıma yasladı ve bana arkamdan sarılıp kollarını belime doladı. Yakınlığı tüm bu olanlara rağmen beni heyecanlandırdı. Nefes nefese, büyük bir sinirle Funda'ya baktım, Funda başını önüne eğerken dişlerini sıkıyordu. Bana bağırmak, belki de saldırmak istiyordu ama yapamıyordu, Karan'dan çekindiğini anlamıştım. Dudakları titrerken, "Beni yanlış anladın," diyebildi.

"Neyi yanlış anladım? Adamın yakasına yapışmıştın!" diye hırladığımda Karan parmaklarını karnıma bastırdı, beni kendine doğru çekerek dizginlemeye çalıştı.

Funda hiçbir şey söyleyemedi. Hızla uzaklaşırken onun arkasından öylece bakakalmıştım ama damarımın hızla attığını hissedebiliyordum. O gözden kaybolana dek Karan belime sarılıp çenesini saçlarımın arasına bastırmaya devam etti.

"Etkilendim," diye fısıldadı saç diplerime doğru. "Bu da neydi böyle?"

Bir an duraksadım, sertçe yutkunurken onun arkamdaki varlığı o kadar ağır geldi ki, dizlerimin üzerine düşüp yere alnımı yaslayacağımı sandım. "Sen de kes sesini," diye fısıldadım kısık bir sesle. "Her çağıranın yanına böyle gider misin?"

Güler gibi keyifli bir ses çıkardı, avuç içini karnıma bastırırken burnunu saç diplerimde hissettim. Usulca burnunu saç diplerime doğru sürttü, göğsüm yakınlığımızdan yakınırcasına sıkıştı. "Telefonda saatlerce yalvardı, durmadan mesaj gönderdi," dedi kuru bir sesle. "Yakamdan düşeceği yoktu."

"Yakandan düşmediğini gördük. Az daha boynunu vampir gibi ısıracaktı. İçine düşmüştü," diye fısıldadım sinirle, dişlerim sızlıyordu resmen.

"Ben vampirleri sevmem," dedi kısık sesle. "Hırlayıp tıslayan küçük yavru kurtlar daha güzel."

"Hırlayıp tıslamıyorum ben!"

"Sen küçük, yavru bir kurt musun yani?" Parmaklarını karnıma bastırdığında soluğum kesildi, yanaklarıma oturan kanın yoğunluğunu hissettim. Sertçe yutkunup elimi elinin üzerine koyarak yavaşça itmeye çalıştım.

"Deden gidene kadar bu saçmalığa devam edeceğim," diye homurdandım. "Sonra sen yoluna, ben yoluma."

"Öyle mi?"

"Evet." Geri çekildiğimde ona bakmadan hızla yürümeye başladım.

"Yani dedem gittiğinde bir daha görüşmeyecek miyiz?" diye seslendi arkamdan, sesi garipti.

"Sanırım," diye fısıldadım, omuzlarım düştü ama yürümeye devam ettim. Aslında onun üzerimdeki etkisi o kadar yoğun ve kuvvetliydi ki, birinin bu etkiyi fark etmesinden ölesiye korkuyordum.

Biri tarafından fark edilmek... Bu benim felaketim olurdu.

Onun arkamdan geldiğini nefesini ensemde hissettiğimde anladım. Refleks olarak hızla ona doğru döndüğüm anda burun buruna geldik. Kafasını eğmiş bana bakıyordu. Yavaşça sol elini kaldırdı, bakışlarım kısaca onun eline kaydı ve hızla tekrar gözlerinin içine baktım. Uzun kirpikleri o kadar hacimli görünüyordu ki, onunla göz göze gelen kadınların onun kirpiklerini kıskandığından emindim. Sol başparmağıyla yanağıma dokundu, ayak tabanımdan çiviler çıktığını ve yere mıhlandığımı sandım.

"Yanağın çok sıcak," diye fısıldadı. "Bu sıcaklığın sebebi ne?"

Nefesim kursağımı parçalarken, "Ne sıcaklığından bahsediyorsun?" diye sordum sert bir sesle. "Eve gitmem gerek."

"Senin mecburiyetlerin yok, Asi," dedi, sesi ciddiydi. "Ve yanağın şu an çok sıcak."

"Her insanın sinirlendiği zaman vücudundaki ısı artar," dedim saçma sapan bir biyolojik olayın arkasına saklanarak. Karan bir an gülecek sandım ama alt dudağını ısırıp tebessümünü benden gizledi.

"Neye sinirlendin yine?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Sana." Gözlerimi gözlerinden çekmeden korkularımı saklayarak konuştum. "İstediğin insana istediğin şekilde davrana-

bilirsin. Bana ne. Ama söz konusu bensem, bana istediğin gibi davranamazsın. Ben Funda değilim. Beni yatağını ısıtmak için can atan kızlarla karıştırma."

Karan'ın yüzündeki ifade bir silgi yardımıyla silinirken siyah gözlerinin içindeki dipsiz kuyuyu andıran gözbebekleri genişledi. "Seni onlarla karıştırmıyorum," dedi yalın bir sesle. Kalbimin üzerine bir kova buzlu su dökülmüş gibi irkildim. Dişlerini sıkıyordu, kemikli yüzünün hatları belirginleşmişti ve yanakları içe doğru çökerek yüzüne ölüm çukurları kazmıştı.

"Eve gideceğim," diye fısıldadım.

Gözleri onlara doğru yürüdüğüm yere kaydı, dudakları kıvrılır gibi oldu. "Kahven dökülmüş," dedi, sesi ifadesizdi.

"Evet."

"Sana bir borcum var gibi hissediyorum." Başparmağıyla yanağımı okşadı. Gözlerinin içine bakarken hiçbir şey söyleyemedim. "Bakma şöyle," dedi bir anda. Gözlerini kaçırdığında şaşkına döndüm, bakışları tekrar gözlerime kaydı. "Kahve içelim."

"Sorun değil. Hem ben kendim düşürdüm kahveyi." Gözlerimi kaçırdım. "Benim gitmem gerek."

"Neden, Asi?"

Sesi öyle derin, öyle içten çıkmıştı ki paramparça olacağımı sandım. "Çünkü gitmek istiyorum," diyebildim. Etrafıma bakındım, burada ikimizden başka hiç kimse yoktu. Bu daha çok gerilmeme neden oldu.

"Ama ben gitmeni istemiyorum."

Karan içi yanan bir okyanustu. Onun ateşinin içinde kulaç atmaya çalışıyordum, parçalanmaya başlamıştım. Buzdan kollarım eriyordu.

"İstediğin her şey olacak diye bir şey yok, Çakıl," dedim sakince. "Şimdi gitmek istiyorum, gideceğim ve sen buna bu kez engel olamayacaksın."

"Bu kez?"

Pusuya yatan uyanıklığı beni hedef alınca dilimi ısırmak istedim. "Hep istediğin olsun diye beni zorluyorsun. Bundan bahsediyorum."

"Seni zorluyor olsam bu kadar rahat hareket edemezdin, Çakıltaşı," dedi sakin bir sesle. Sinirlenip başımı önüme eğdim, al-

nım onun kaslı göğsüne sürtündü. Utanarak kendimi geri çekmeye çalışırken Karan'ın parmakları saçlarımın arasından kayarak boynuma indi. Boynuma dokunurken parmaklarının arasına takılı kalan saçlarım boynumu huylandırmıştı. "Ben de kahve içmek istiyorum. Sen işin bahanesisin," dedi, sıcak nefesi saç diplerimi kavurdu.

"Rica et," dedim kelimelerin üzerine basarak. "Rica edersen geleceğim."

Burnundan derin bir nefes verdi, bu daha çok gülmemek için yapılan bir eylem gibiydi. "Pekâlâ," dedi derin bir nefes alarak. "Benimle bir kahve içer misin, Asi?"

Sertçe yutkundum, diğer Merve şok içinde bana bakıyordu. "Olabilir," diye mırıldandım. "Bir kahve hiç de fena fikir değil."

"Gerçekten." Başını iki yana salladı. "İstediğini almadan rahat edemiyorsun değil mi? Minik patilerinin arkasında sakladığın o küçük pençelerin beni korkutmaya başladı."

Zihnim onun söylediklerini kendi içinde irdeledi. Kafamı kaldırıp ona baktım, boynumdaki parmağı omzuma indi, aramızda kapanan mesafenin verdiği yakınlıkla birlikte dokunduğu yerlerin alev aldığını hissettim. "Korksan iyi olur aslında," dedim doğrudan gözlerinin içine bakarken.

"Bunu aklımın bir köşesine not ediyorum," dedi. "Şimdi gidip bir kahve içiyoruz. Bana sakın tekrar rica et deme, az önce ettim. Ve bu ilk, ayriyeten de son ricamdı."

Arabaya binmedik. Yan yana yürümeye başladık. Yoldan geçen genç kızların dönüp ona baktığını fark ediyordum, ona baktıktan sonra birbirlerine bakıp kıkırdıyorlardı. Karan beni az önce kahve aldığım küçük kahve dükkânına soktuğunda bir an kaşlarım çatıldı ama bozuntuya vermemeye çalıştım. Yaşlı kahveci bizi görünce genişçe tebessüm etti, gözlerinin çevresindeki çizgiler derinleşti. Bu adamı ilk kez böyle gülümserken görüyordum. Karan adamı selamladıktan hemen sonra ahşap masalardan bir tanesine geçti, ahşap sandalyeyi çekip oturdu. Hemen karşısına oturdum.

"Hoş geldin, Karan," dedi yaşlı adam bize doğru geldiğinde. "Sade mi?"

"Sade, abi," dedi Karan başını sallayarak. "Hoş buldum."

Yaşlı adamın gözleri bana doğru kaydı. "Yahu biraz önce de kahve almamış mıydın sen?" diye sordu.

"Aldı ama Karan'ı röntgenlerken düşürdü kahveyi," diye açıklama yaptı diğer Merve. Adam bunu elbette duyamazdı. Yanaklarımın içini dişledim.

"Kahvesini düşürdü," dedi Karan gözlerini yüzüme dikerek. "Ona da bir sade kahve getir sen, abi."

Yaşlı adam güldü. "Çok kahve içiyor," dedi Karan'a bakarak. Ardından yavaşça uzaklaştı. Karan elini masanın üzerine koyup ahşap duvardaki eski tablolara kısaca göz gezdirdi. O bunu yaparken ben de ilgiyle onu izliyordum. Sakallarını hafif kısalttığını fark ettim.

"Çok dikkatli bakıyorsun," dedi duvardaki tablolara bakmaya devam ederken.

"Dikkatli biriyimdir."

Kaşları alayla havaya kalktı ama bana bakmadı. "Her şeye bir cevabın var değil mi?"

"Her sorunun bir cevabı vardır," dedim yorgun bir sesle. "Sessiz kalmam."

"Bence sen susturulmayı sevmiyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Şu ana kadar beni susturabilen biri olmadı."

"İstesem seni susturabilirim, biliyorsun," dedi. Siyah gözlerini bana doğru çevirdi.

"Bundan pek emin değilim."

Yaşlı adam kahvelerimizi önümüze bıraktı, dumanı tüten kahveyi avuçlarımın arasına çektim ve beyaz fincanı ilgiyle izlemeye başladım. Karan hiçbir şey söylemese de o karanlık bakışlar bendeydi.

"Funda vazgeçmeyecek gibi görünüyor," dedim kahvenin durgun yüzeyine düşen yansımamı izlerken. "Senin için zor olsa gerek."

Cevap vermedi. Sıcak kahveden birkaç yudum aldım. Dakikalar yavaşça akmaya başladığında hâlâ konuşmuyordu.

"Seni gerçekten seviyor gibi görünüyor," dedim, sesim kırgın çıkmıştı. Amacım neydi? Neden bu konu hakkında konuşma-

ya çalışıyordum? Nedense beni rahatlatmasına ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. O kadınla arasında hiçbir şey olamayacağını söylemeliydi, o kadını sevmediğini duymak istiyordum. Bu garip istek içimdeki her şeyin sıkışmasına neden oluyordu.

"Benim birinin sevgisine ihtiyacım yok," dedi buz gibi kalıplaşmış, soğuk bir sesle. "Onun sevgi anlayışından da hoşlanmıyorum. Orada birçok şeye şahit oldun. Ne demek istediğimi anladığını umuyorum. Hem şu an onunla ilgili konuşarak o tuhaf şekilli beyninin saçma sapan düşüncelere kapılmasını istemiyorum."

"Bu konu hakkında sana söyleyebilecek hiçbir şeyim yok," diyebildim. Kahveden bir yudum daha aldım. Karan beni incelemeye başladı.

"Söylememen çok daha iyi olacak," dedi. İç çekti. "Bu arada dedem seni hafta sonu için evde yemeğe davet ediyor."

Başımı yavaşça sallarken, "Seni bunaltıyormuş gibi bir his var içimde," diye mırıldandım.

Karan başını aşağı yukarı sallarken gözlerini kahvesine indirdi. Uzun kirpiklerinin gizlediği siyah gözleri fincanı incelerken sertçe yutkundu. "Bunaltıyor," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. Bana bakmadı. "Ama burada olmasından hoşlanmadığımı söyleyemem."

"Bir büyüğünün yanında olması güzeldir sanırım," dedim. Aslında bir büyüğünün yanında olmasının ne olduğunu tam olarak biliyor sayılmazdım.

"O yüzden değil," dediğinde gözlerimiz buluştu. Gözleri kara bir kuyu gibi genişledi, içine düştüğümü düşünürken, bedenimdeki adrenalin seviyesi aniden tavan yaptı. Nabzımın sesini duyabiliyordum, kanımın akarken çıkardığı o uğultuyu bile duyabiliyordum şu an. Kendime sağır olmak istedim. Sertçe yutkunurken farklı bir yöne bakarak, "Funda senin bana âşık olduğunu düşünüyor. Sizi duydum," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. "Aslında ona cevap vermemen akıllıcaydı. Bir başkasına âşık olduğunu düşünürse bir ihtimal yakanı bırakabilir."

Karan cevap vermedi.

Şu an telefonuma uzanıp Billur'a mesaj atmak istiyordum. Gergin hissettiğim zamanlarda bir şekilde bana iyi gelecek cüm-

leler kurup beni eğlendiriyor, hem de gideceğim o yolu çizmem konusunda bana yardımcı oluyordu. Karan gözlerini yüzüme dikti. Masaya biraz daha abandı, sıcak nefesini yoğun bir biçimde hissetmemi sağladı. Yüzlerimiz çok yakındı, kahve dükkânının içindeki birkaç meraklı göz üzerimizde dolaşıyordu.

"Zeki bir kız olduğunu biliyorum," dedi gözünü kırpmadan bana bakarken. Gözlerindeki o kasırga bedenime çarpıp beni yıkacaktı, biliyordum. Bir gün olacak olan buydu. "Ama zekânı kullanamadığın birçok nokta var." Sertçe yutkundu. "Bir şeyleri açıklamaktan nefret ederim. Zeki bir kızsın, bilmeceyi senin çözmeni istiyorum."

"Sözelim iyi değildir," dedim gözlerimi gözlerine dikerken.

Sağ dudağı alaycı bir kavisle yukarı kıvrıldı. "O zaman beni bir matematik problemi olarak gör, Karakuyu," dedi tehlikeli bir sesle. "Ve çöz."

"Karakuyu ha?" diye fısıldadı diğer Merve. *"Sen, içinde bolca mantık hatası olan bir matematik problemi olabilirsin, Karan ama biz seni çözeceğiz."*

"Kabul," dedim büyük bir zevkle. "Sen, içinde bolca mantık hatası olan bir matematik problemisin ama ben seni çözeceğim."

Elini uzattığında yüzünde memnun kalmış bir ifade belirdi. Elim onun eline kaydı ve birbirlerini kavradılar. Avuçlarından yayılan sıcaklık tüm bedenime dalga dalga vururken gözlerimi gözlerinden çekemedim.

"Deden gitmeden o problem çözülmüş olacak," dedim kendimden emin bir sesle.

Karan'ın yüzündeki ifade bir anda sertleşti, parmaklarımı daha sıkı kavradı ve kemiklerimi sızlatacak şekilde sıktı elimi. Gözlerini yumdu. "Sen daha şimdiden çuvallamaya başladın be, güzelim," dedi sakince. Gözlerini açtığında o gözlerde karanlık değil, ateş vardı. "Hadi seni eve bırakayım."

"Son olarak sana bir şey soracağım," dedim kısık sesle.

"Seni dinliyorum."

"Sence ben gerçekten sana benziyor muyum?"

Elinin içindeki elimi kendine doğru çektiğinde duraksadım. Karan gözlerini kısarak gözlerime bakarken dudaklarını avucu-

nun içinde duran elime bastırıp sertçe öptü. "Bazen evet," dedi büyüleyici bir fısıltıyla. Dudakları bir kez daha aynı yere baskı uyguladı. "Bazen hayır."

Gözlerini yumdu ama dudaklarını bastırdığı yerden çekmeden yapmıştı bunu.

♠

Gönderen: Billur Bayraktar

Matematikle hiç aram yok. Benden medet umma. (23.02)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Senden medet uman kim pardon da? Kendim çözeceğim. (23.04)

Gönderen: Billur Bayraktar

Senin telefonun ısınıyor mu hiç? (23.06)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Hayır, öyle bir sorunu yok. Çok şarjda kalmadığı sürece sorun olmuyor. (23.08)

Gönderen: Billur Bayraktar

Tahmin etmiştim. Tam da sana uygun bir telefon... Cidden... (23.11)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Laf mı soktun yani? (23.13)

Gönderen: Billur Bayraktar

Hayır ama laflarımın taze kalması için senin gibi bir derin dondurucuda saklayabilirim. Sana laflarımı sokabilir miyim? (23.15)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Komik değilsin. (23.16)

Gönderen: Billur Bayraktar
Komik olmaya çalışan kim? Ayrıca şu adam hakkında ilk kez bana soru soruyorsun. Kendimi önemli hissetmeye başladım... Kafamda dönen cevapları sana söyleyecek olursam beni engellersin. O yüzden yorum yapmıyorum. (23.19)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Billur bence senin çişin gelmiş. (23.20)

Gönderen: Billur Bayraktar
Şu an işiyorum. (23.20)

Farkında olmadan sırıttım. Bu kız tam bir kaçıktı. Telefonu karnımın üzerine koyduğumda bir an Enis'in o sorgu dolu sesi zihnimde çınladı. Karan'la aramızda bir şey olduğunu düşündüğüne emindim. Sertçe yutkundum. Ben neden emin olamıyordum? Yüzümü buruşturdum. Karan'ın dudaklarını bastırdığı elim hâlâ cayır cayır yanıyordu, sanki dudakları hâlâ orada duruyordu. Telefonum karnımın üzerinde titreyince yavaşça doğruldum.

Gönderen: 05xx xxx xx xx
Merhaba Merve kızım. Ben Yaşar deden. Karan hakkında bilmediğinden emin olduğum ve ona yardım etmen gereken bir konu var. Lütfen bu mesajdan Karan'ın haberi olmasın güzel kızım. Seni cuma günü saat 15:30'da Cafe Park Teras'ta bekliyor olacağım. (23.30)

16. BÖLÜM: SİYAH KELEBEK

Şüphe. Zihnimin en bilinmedik noktalarına sinmiş, tamamen benden bir parça olmuş bir şeydi artık bu. Aynadaki silik yansımama bakarken yüzümde her zamanki kendi ruhunu kabullenemeyen soğuk bir bakış vardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve aynalı masamın önündeki siyah lastik tokayla saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım.

Çarşamba gününden cuma gününe ne çabuk geçmiştik hiçbir fikrim yoktu.

Birazdan Yaşar Bey ile buluşacaktım ve bana ne söyleyeceği konusunda gerçekten büyük bir merak içerisindeydim. Üstüme deri ceketimi geçirdikten sonra siyah kotumun cebine telefonumu ve bir miktar parayı sıkıştırıp odamdan ayrıldım.

"Sen bugün okula gitmedin mi?" diye sordu annem beni koridorda gördüğünde. Bir an ciddi anlamda gözlerimi devirmek istesem de yüzüme bomboş bir ifade ekleyerek anneme baktım. Üstünde çiçekli bir elbise vardı. Sarı kumaşın üstünde, beyaz papatyalar... Nasıl da farklıydık. Defne ona çekmişti. Benim ona benzeyen bir yerim var mıydı? Belki burnum benziyordu biraz. Onun da küçük bir burnu vardı. Peki ya başka? Başka yoktu. Kanımız uyuşuyordu, burnumuz benziyordu. Bunun dışında benzeyen tek bir noktamız bile yoktu.

"Erken çıktım okuldan," diye açıkladım anneme düz düz bakarken. "Cuma bugün. Son iki dersimiz seçmeli." Eğilip portmantonun dolabındaki botlarımı çıkarırken omzumun üstünden ona baktım. Hâlâ bana bakıyordu. Birkaç tutam saç yüzüme düştüğünde rahatsızca burnumu kırıştırdım ve annem hiç ummadığım bir şey yaparak önümde eğilip yüzüme düşen firari tutamları kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Kalbimin daha hızlı çarptığını fark edince bir an duraksasam da, herhangi bir tepki vermeden botumu giydim ve yavaşça kalkıp, "Ben çıkıyorum," diye mırıldandım.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Gözlerimin içine baktı. Saniyeler uzadı, biz birbirimize bakarken diğer Merve tüm bariyerlerimi bir kenara itip anneme sarılmamı söyledi. Bu kez onu dinlemedim ama içimde bir yerlerde onu kucaklamak isteyen küçük bir kız çocuğu can çekişiyordu, biliyordum.

"Tamam."

"Telefonun açık olsun." Gözlerini kaçırdı. "Geçen sefer seni aradım ama kapalıydı. Sesli mesajımı aldın mı?"

Kaşlarımı çattım. Beni aramış, dahası bana sesli mesaj mı bırakmıştı? "Almadım," diyebildim. Annemin yüzündeki ifade değişmedi ama bir ara burukça gülümsediğini gördüm. "Çıkıyorum o zaman," diyerek kapının kulpuna uzandığımda midem yanıyordu.

Dışarı çıktığımda Fethiye'nin en soğuk günlerinden birini yaşadığını fark ettim. Kuru bir soğuk vardı ve bu kesinlikle dudakları yarıp, günlerce sızlatacak cinstendi. Parmaklarımı deri ceketimin ceplerine soktuğumda bir an sesli mesajı dinlemek istediğimi düşündüm ama bunu Yaşar Bey'le olan görüşmemden sonra yapmam gerektiğini zihnimin bir köşesine not aldım. Şu an kafamı başka şeylere yormak istemiyordum çünkü.

Kafenin içine girdiğimde göğsüme oturan soru işaretlerinin ucundaki kancalar kalbime batıyordu. Onun hakkında merak ettiklerimin yanı sıra, öğreneceklerimin bende ne gibi etkiler bırakacağını da merak ediyordum şu an. Gözlerim kafenin geniş terasında dolandı. Huzursuzdum. Yaşar Çakıl'ın, Karan'la geçen sefer oturduğumuz masanın hemen çaprazındaki masada oturuyor

olduğunu gördüm. Beni fark ettiğinde elini kaldırdı, ben de onu gördüğümü belli etmek ister gibi elimi kaldırarak karşılık verdim. Onun yanına doğru ilerlerken ayaklarımın altında iğneler vardı da, attığım her adım tabanımın sızlamasına neden oluyordu sanki. Yanına gittiğimde ayağa kalktı, hafifçe eğilip beni yanağımdan öptü. Bir an duraksadım. Yakın temastan hoşlanmıyor olsam da, bu adamın yakınlığından rahatsız olmadığımı fark ettim.

"Sizi çok bekletmedim değil mi, Yaşar Bey?"

Hemen karşısındaki konforlu koltuğa oturmamı işaret etti, gösterdiği yere oturduğumda gözleri üzerimdeydi. "Şu beyden de bir türlü kurtulamadık yahu," dedi başını iki yana sallayıp bana sitem ederek. "Bana amca ya da dede diyebilirsin, güzel kızım."

Başımı yavaşça sallayarak onu onayladım. "Tamam, Yaşar amca."

Gülümsedi, fakat bu tatlı tebessümü gözlerine ulaşamamıştı. Duraksadım. Gözlerini önünde duran beyaz fincanın içindeki yarısı içilmiş çaya çevirdi. Çayından bir yudum aldıktan sonra, "Ne yemek istersin?" diye sordu, sesi ilgiliydi.

"Karnım aç değil, teşekkür ederim."

"Olur mu hiç öyle şey? O zaman bir şeyler iç."

Zoraki bir şekilde gülümsedim, onun kalbini kırmak istemiyordum. "Olur," dedim. "O zaman bir sade kahve içeyim."

Yaşar amca garsona kahve siparişi verdikten sonra hemen koltuğunun koluna yasladığı gümüş işlemeli bastonunun yuvarlak, top şeklindeki ucunu avuç içine alarak gözlerini Kordon'a çevirdi. Deniz manzarasını izliyordu. Kordon'un yürüyüş bandında yürüyen insanlar bir karınca kadar küçük görünüyordu buradan bakılınca. Kahvem geldiğinde Yaşar amcanın gözleri hâlâ deniz manzarasındaydı. Kahvemden bir yudum aldım, Yaşar amcanın gözleri yavaşça bana doğru döndüğünde boğazıma tırmanan o nefesin sıkıştığını hissettim. Merak içimde bir ateş topuna dönüşmüş, yuvarlandığı yerlerde ateşler bırakarak içimde ilerliyordu. Gözlerimdeki soru işaretlerinin gözümün bebeğindeki yansımasını görebildiğine emindim.

"Karan sana kendisiyle ilgili bir şeyler anlattı mı hiç?" diye sordu, yüzümü öyle dikkatli inceliyordu ki, herhangi bir falso

vermekten ölesiye korkuyordum şu an. Zeki bir adam olduğunu anlamak çok kolaydı, onun elinden uçanla kaçan kurtulurdu. Vereceğim herhangi bir yanlış cevap Karan'ın yalanını ortaya çıkarabilirdi ama eğer bir şeyler öğrenmek istiyorsam biraz olsun dürüst davranmam gerekirdi.

"Aslında onunla ilgili pek bir şey bildiğim söylenemez," diye fısıldadım. Yaşar amca sanki böyle bir cevap bekliyormuş gibi başını yavaşça sallayıp gülümsedi. "Karan kendisinden bahsetmeyi seven bir adam değil, biliyorsunuz," dedim kurtarmaya çalışarak ama sanki kurtarmama gerek yoktu, Yaşar Çakıl bunu gayet normal bulmuş gibi görünüyordu. Sanki olması gereken buymuş gibiydi.

Kahvemden bir yudum daha aldım, içimde anlam veremediğim garip bir his yuvarlanıp tam göğsümde toplanmıştı.

"Karan'ın gönül meseleleriyle ilgili pek bilgim yok aslında," dedi Yaşar amca soğuduğuna emin olduğum çayından bir yudum alarak. "O hep kendi içinde yaşayan bir çocuk oldu. Kadınlarla gündeme gelmektense yaptığı işlerle gündeme oturmayı seçti." Derin bir nefes aldı, sanki Karan hakkında konuşmak onu zorluyor gibiydi. Gözlerini tekrar Kordon'a çevirdi. Yaşını ele veren koyu kahverengi gözlerinin etrafına yerleştirilmiş olan çizgiler, yaşadığı hayatın onun yüzündeki tuvalin üzerine bırakılmış fırça izleri gibi duruyordu. Sanki her bir anısı için yüzüne bir çizgi eklenmişti. Çok derin, çukura benzeyen çizgilerin onun acıları olduğunu hayal etmiştim.

"Bu tam da Karan'a yakışacak türden bir şey bence," diye fısıldadım. "Yaptığı işlerle gündeme oturmak yani... Onunla gurur duyuyor olmalısınız."

Yaşar amca ağır ağır başını salladı. "Tabii ki. O benim biricik torunum, *ondan başka bir varlığım yok.*" Duraksadım ama üzerinde durmadım. "Onunla her zaman gurur duydum. Bu saatten sonra benim başımı önüme eğdirecek bir şey yapmaz, biliyorum." Ne yani, önceden yapmış mıydı? Yaşar amcanın gözlerine büyük bir dikkatle baktım ama o gözlere öyle bir perde indirmişti ki, hiçbir şey göremiyordum şu an. "Biliyor musun, onu tanımadığını biliyorum ama onu sevdiğini de görebiliyorum,"

dedi tekrar konuştuğunda. "Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Onun kara gözlerini örten bir perde vardır, o perdeyi kaldırmaz hiçbir zaman. İnsanlarla o perdenin arkasından konuşur. Herkesi o perdenin arkasına geçip izler ama kendini asla göstermez. Ama sana bakarken... Perdenin arkasına sakladığı o adamı gördüm." Sustu, nabzımı ölçmek istiyor gibi gözlerimin içine baktı. Kalbim şu an yerinden çıkacak kadar hızlı çarpıyordu. Dudaklarımın kuruduğunu hissettim ama eğer kahveden bir yudum alacak olursam kesinlikle boğazıma takılacaktı, öksürük krizine girmek istemiyordum.

Sesimi çıkarmadığım için devam etti. "Merve," dedi gözlerimin içine bakarken. "Güzel kızım, benim senden bir isteğim olacak."

"Tabii," diyebildim.

"Karan'ı yalnız bırakma, kızım."

Kalbime tıpkı ucu zehirli bir ok gibi saplanan bu cümle tüm bariyerlerimi alaşağı ederken gözlerim ben farkında olmadan irileşti. Dudaklarım birkaç kez aralandı ama ardından tekrar kapandı ve şaşkın bakışlarımı Yaşar amcanın yüzüne diktim.

"Ne?"

"Karan bir kez daha yalnız bırakılırsa... Bir daha kimse onu saklandığı o mağaradan çıkaramaz." Koyu kahverengi gözlerini kederle yumdu, derin bir nefes aldı ama sanki içine çektiği nefes değildi de zehirdi. Yüzünü buruşturdu. "O çok güçlü bir adam, inan bana güzel kızım o senin görüp görebileceğin en güçlü adam. Ama bilmediğin bir şey var ki... Onun ruhunda kapanması zor yaralar var."

Karan Çakıl'ın yaraları. Karan Çakıl'ın ruhuna açılan yaralar. Karan Çakıl'ın gücünün arkasına sakladığı yaralı ruhu... Sertçe yutkundum.

"Sizi anlamıyorum," diye mırıldandım, dudaklarımdan dökülen her bir kelimenin harfi boğazıma saplanmış, soluk borumu delmişti sanki. Gözlerini açtı. Onun gözlerinin içine baktım, gözlerinin içindeki acıyı gördüm, koyu kahverengi gözlerini ağır ağır kırpıştırıp bana tuhaf bir ifadeyle baktı. Bu ifade boğazıma düğüm attı.

"Karan çok küçük yaşlarda annesi tarafından terk edildi."

Kelimeler birbirine girmiş, harfler rimeli akmış ağlayan bir kadın gibi görünmüştü gözüme. Karan'ın ruhunda bir kadının açtığı, kapanması zor, belki de hâlâ sızım sızım sızlayan büyük bir yara vardı.

"Şaşırdın değil mi? Sana bundan hiç bahsetmediği yüzünün aldığı şekilden belli oluyor. Şaşırmadım aslında. Karan bunu kendisiyle bile paylaşamıyor. Sanıyor musun ki onu yaralayan tek şey annesinin onu terk etmiş olması? Hayır. Karan sandığın kadar kolay lokma değildir. Düşmez. Düşerse bile düştüğünü kimse görmeden geri kalkmasını bilir. Karan'ı ben büyüttüm. Tamam, çalıştığım için onunla çok ilgilenemedim ama benden başka kimsesi kalmamıştı."

Duraksadım. Peki babası? Nasıl oluyordu da dedesinden başka hiç kimsesi kalmamıştı?

"Onu yaralayan tek şeyin bu olmadığını söylerken ne demek istediniz?" dedim zorla yutkunarak.

"O sana zamanı geldiğinde başından geçenleri anlatacaktır. Anlatacağına inanıyorum ben. Aslında buraya gelirken sana her şeyi anlatmayı kafaya koymuştum ama sonra bunun torunuma yapacağım büyük bir yanlış olacağının farkına vardım. Sana her şeyi ben değil, o anlatmalı." Duraksadı. "Ben sadece... Bilmen gereken küçük bir şeyi söyledim."

Karan'ın annesinin öldüğünü biliyordum ama onu terk ettiğinden bihaberdim. Küçük dediği şey buysa diğerleri nasıldı kim bilir? İçimde acayip bir kusma isteği vardı, damarlarım acıyordu.

"Senden tek isteğim bu, güzel kızım. Onu yalnız bırakma. Seni diğerleriyle bir tutmuyor, onun için farklısın sen. Senin de o güzel gözlerinde acının ayak izleri var, küçük. Görmüyorum sanma. Ben yaşlı bir adamım ama gözlerim hâlâ görüyor. Siz birbirinize muhtaçsınız."

Siz birbirinize muhtaçsınız.

Gözlerim boşluğa takılıp geçmişin üzerine düştü. Kulaklarım uğulduyordu. Yaşar Çakıl konuştukça, dudaklarından dökülen her kelime kalbimin damarlarıyla âdeta ip atlıyordu. "Ben yakında gideceğim. Ne zaman onu arkamda bıraksam gözüm hep ar-

kada kalıyor ama artık sen varsın. Yani... Güveniyorum ben sana. İnanıyorum ki siz birbirinize iyi geleceksiniz. İlaç olacaksınız, şifa olacaksınız." Durup gözlerimin içine baktı. "Eğer onu terk eden bir kadın da sen olursan..." Sustu, konuşamadı, sadece gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Aslında Yaşar Çakıl yanılıyordu. Torununun bana değer verdiği falan yoktu. Her şey bir oyundu. O gidince bu oyun bitecekti ve biz iki yabancı olarak hayatlarımıza yandığımız yerden devam edecektik. Karan beni kabul etmezdi, yanına almaz, siyahına sarmazdı. Dişlerimi sıkarak karşımda oturan, kalbinin acılarla dolu olduğuna inandığım yaşlı adama baktım.

"Onu terk eden bir kadın da ben olursam?" diye sordum, sesim güçsüz çıkmıştı. Cevap benim için önemliydi ama bu cevabın bir yalana verileceğini de biliyordum.

Ben Karan Çakıl'ın küçük yalanıydım.

"Karan'ı tamamen kaybederim," dedi buruk bir sesle. "Aralık bıraktığı, o aralıktan kafasını uzatıp sorularımı yanıtladığı kapıyı sıkıca örter. Onu bir daha bulamam. Aramızdaki bağ tamamen kopar. İnsanlara güvenmiyor."

Sanki Yaşar Çakıl karşıma oturmuştu ve bana beni anlatıyordu. Nasıl olur da bu kadar kendimi bulabilirdim Karan'ı anlatan cümlelerde? Harfler nasıl bu kadar benleşip Karan'lı cümlelere dönüşebilirdi?

Dünyayla olan tüm bağlantısını kesmiş bir Karan Çakıl... Bunu düşünemiyordum bile. Aslında öyle bir şey olmayacağını biliyordum. Yani içim rahattı, bu rahatlığın yanında onu dürten bir de şüphe vardı.

Sertçe yutkundum. "Bana annesinin öldüğünü söylemişti," diye fısıldadım.

"Evet," dedi. "Öldü."

Kalbim göğsümün içinde tepetaklak geldi. Ölüm. Dört harfin yan yana gelip sonsuzluk kapısının anahtarı olduğu keder yüklü kelime. Tüm bedenlere bir kez de olsa uğrayıp, ruhu etten kalıbın içinden sökecek olan beyaz gerçek. Yirmi bir gramdan ibaret olan his dolu tabakayı bedenden söküp, yirmi bir gramın yokluğuna dayanamayan bedeni çürüten acı gerçek.

"Terk etti demiştiniz..."

Yaşar Çakıl derin bir nefes aldı. "Karan'ı terk ettikten sonra geri döndü. Geri döndükten yirmi altı gün sonra da intihar etti." Güldü. "Torunuma dönüşünün sevincini yalnızca yirmi altı gün yaşattı."

"İntihar mı?" Sertçe yutkundum.

"Kendini kayalıklardan aşağı attı," dedi insafsız bir bakış atarak. "Bedeni sahildeki keskin taşlara çakıldı. Kurtarılamadı. Olay yerinde hayatını kaybetti."

Sertçe yutkundum. "Kaç yaşında öldü?"

Yaşar Çakıl tam gözlerimin içine baktı. "Yirmi altı," dedi. "Çok gençmiş."

"Karan o gün annesinin kanının olduğu çakıl taşlarını eve götürüp hepsini bir bir siyaha boyadı." Yavaşça gülümsedi. Acı her yerdeydi ve en çok da Yaşar Çakıl'ın gülüşündeki çizgilere sızmıştı. "Çakıl taşlarını seviyor. Çünkü annesinin ruhunun çakıl taşlarının içinde saklandığını düşünüyor. Bu yüzden... Adının anlamını taşıyan çakıl taşları onun için çok değerli. Annesi sarışındı. Işık'la tek benzer noktanız beyaz teniniz ve sanırım şu asi bakışlarınız. Ama onun gözleri senin gözlerinin aksine gök mavisiydi. Üzgünüm, çakıl taşları konusunda seni biraz kandırdık sanırım ama... Ayrıca o boynundaki... Karan'ın o gece boyadığı ilk çakıl taşı. Annesinin ruhunun içinde olduğunu düşündüğü çakıl taşı."

Ayak parmak uçlarımdan yukarı doğru çıkan uyuşukluk ve karıncalanma hissi tüm bedenimde dalgalanmaya başladığında, parmaklarım istemsizce boynumdaki siyah çakıl taşına kaydı. İki parmağımın arasına aldığım çakıl taşı ilk kez bu kadar sıcak bir his bırakmıştı parmak uçlarıma. Ve ilk kez bu kadar ağır gelmişti boynuma. Bakışlarımdaki düzlükte intihar eden birçok kelime vardı ama hiçbiri dudaklarımdan dışarı dökülmedi. Dökülemedi. Sadece derinden gelen bir acı hissediyordum ve acı kalbime kalın, kanlı bir tabaka şeklinde oturmuştu.

Damarlarımı çatlatacak güçte siyah bir acıydı ve bu kez siyah olması bile yetmemişti bana. İlk kez siyahın bir tonu beni acıtmış, kaybettiğimi sandığım ruhuma pençelerini geçirerek ruhumun hâlâ içeride bir yerde saklandığını hissettirmişti bana.

Bu çok saçmaydı. Neden intihar etmişti? Neden iri siyah gözleri yaşa bulamış, küçük parmakları sahildeki kanlı çakıl taşlarını toplamak zorunda bırakmıştı? Işık... O insafsızdı.

O benim gördüğüm en insafsız ışıktı. Karanlığı yakmıştı.

Gözlerimin önünde Karan'ın çocukluğu belirdi. İri siyah gözleri, uzun kirpikleri vardı. Güzel yüzünü süsleyen siyahları onu bir çocuğa âşık olabilecek kadar ilahî yapmıştı insanların gözünde. Acı çekiyordu minik bedeni. Bu kötüydü. Nasıl hissetmişti? Kanı görmüştü Karan. Işık'ın kanını. Annesinin. Onu terk eden ilk kadının kanını...

Gecenin karanlığının siyaha boyadığı deniz dalgalarını kıyıya çarparken belki de yine ifadesiz iri siyah gözleri dokunmuştu kanlı çakıl taşlarına küçük parmaklarından önce. Sonra toplamıştı bir bir çakıl taşlarını ve hiçbir şey söylemeden odasına gitmişti. Ağlamamıştı belki.

Belki de göğü yaracak, denizleri dalgalandıracak kadar acı dolu bir feryatla ağlamıştı. İri siyah gözlerinden acının katran tadındaki suyu dökülmüştü küçük yanaklarına. İçim bu düşünceyi kaldıramadı.

"Peki, babası nerede Karan'ın?" diye sordum. "Yani intihardan sonra nasıl gelişti olaylar? Işık Hanım'ın intihar etme sebebi neydi ya da? Üzgünüm, çok soru soruyorum ama..."

"Ferit... Yani oğlum." Gülümsedi. "Oğlum, Işık intihar ettikten sonra Kayseri'ye döndü. Bu şehirde daha fazla yaşayamayacağını düşündü çünkü. Ferit'i çok aradım Kayseri'de. Gerçekten çok aradım ama bulamadım. Sanırım yurt dışına gitti ya da başka bir memlekete. Yaşadığını biliyorum... Bu bile yetiyor bir babaya. Bana dokunan oğlunu aramayışı, beni aramayışı, bizi istemeyişi. Bir yerlerde nefes alıyor ya, o da yeter ama... Kırılıyor insan."

"Işık Çakıl neden intihar etti?"

Derin ıslıklı bir nefes aldı.

"İntihar sebebi... İnan bilmiyorum, kızım. Ne oldu, ne yaşandı... Işık neden gitti? Sonra neden döndü? Neden Karan'ın gözlerinin önünde canına kıydı? Bilmiyorum. Tek bildiğim... Bu hikâyenin en büyük yaralısı Karan oldu."

Yutkunamadım. "Ne? Gözlerinin... Ne?"

Yaşar Çakıl gözlerini yumunca ona öylece bakakaldım. Annesi onun gözlerinin önünde mi intihar etmişti yani? Düğüm düğüm olmuştum. Kafamın içinde çizdiğim Karan profili siyah bir silgiyle silinmiş, yerine çok daha güçlü bir adam çizilmişti. Nasıl bu kadar güçlü kalabilmişti? Üstelik yaşadığı şeyler bunlarla sınırlı değildi Yaşar Çakıl'ın dediğine göre. Bir süre küçük bir sessizlik yaşandı. Bu süre zarfında Yaşar Çakıl yalnızca beni izledi. Herhangi bir tepki bekliyordu ama bomboş gözlerle ona bakıyordum. Şu an içimde çığlık çığlığa bağıran şeyden ona bahsetme ihtimalim sıfırdı ama yine de bomboş ifademin arkasında sakladığım şaşkınlığı görebildiğinden emindim. Yaşlı adam biraz fazla cingözdü.

"Onu terk etme," dedi. Yutkundum.

Önüme konan geçmiş, çürümüş çocukluğun yanık cesedinden yükselen o acı kokuyu almama neden oldu. Onunla ilgili hiçbir şey bilmediğimi şimdi daha iyi biliyordum. Bu Yaşar Çakıl'ın bana yalnızca gösterdiği kısımdı, göremediklerim, buz dağının dibini oluşturan o gerçeklerin çok daha yakıcı olduğunu içten içe ben zaten biliyordum.

"Annesi onu terk ettiğinde çok küçüktü, sabırla annesinin ona geri döneceği günü bekledi. Çünkü annesinin onu çok sevdiğine inandı, bu inancını hiçbir şey yıkmamıştı. Annesinin gidişi bile," dedi Yaşar Çakıl, kahverengi gözlerinde gördüğüm şey omuzlarıma ağır geldi. Sertçe yutkundum, Yaşar Çakıl da sertçe yutkundu. "Şimdi yirmi altı yaşında ama sen gitsen, biliyorum... Karan ona geri döneceğin günü bekler."

Bir an söylediği şey çok ağır geldi, altında ezildiğimi hissettim.

"Bir adamın çocukluğunu yalnızca bir kez yakabilirsin," dedi Yaşar amca. "Sonra yanar durur tüm adamlığı."

Gözlerinin içine baktım.

"Karan'ın çocukluğunu yaktılar, Merve."

Sessizlik büyüdü, büyüdü, büyüdü.

"Söyleyecek bir şey bulamadın, değil mi?" diye sordu başını hızlıca sallarken. "Sanırım senin yerinde olsam ben de söyleyecek bir şey bulamazdım kızım. Söyleyeceklerim bu kadarla

sınırlı. Aslında onunla ilgili bilmediğin çok şey var... Gerisini Karan kendini hazır hissettiğinde... Belki gerçekten seninle paylaşır. Boynundaki şeyin ne kadar değerli olduğunu bilsen, emin ol sana verdiği değeri anlardın. Sakinliğinin arkasına sakladığı öfkesi damarlarını çatlatmak üzere... Ve Karan ne zaman öfkesini saklayamayacak duruma gelse etrafındaki her şeye zarar verir. En büyük şansı öfkesine kilit vurabiliyor olması."

Karan Çakıl sakinliği... Bunun tadını biliyordum. Yine de kasvetli bakan kuzguni siyahı gözlerinin arkasında saklanan korkunç bir adam olduğunu da biliyordum. Sanki o adamı serbest bırakırsa dünyaya hükmedebilirdi. Bu belki çocukça bir düşünceydi ama böyleydi. Kafeden çıkarken yürüdüğüm zemin değil de bir toz bulutunun üstüydü sanki. Her bir adımım boşa düşüyordu. Öğrendiklerim bedenime pek iyi gelmemişti. Annesi tarafından terk edilmişti, ardından babası tarafından terk edilmişti ve annesi intihar etmişti. Hem de onun gözlerinin önünde. Üstelik bunları yaşadığında küçücük bir erkek çocuğuydu. Şimdiyse... Başarılı genç bir iş adamı.

Kaldırım taşlarındaki çizgilere basmadan yürürken kotumun cebindeki telefonumu çıkardım ve sesli mesajlara girip telefonu kulağıma götürdüm. Küçük dıt sesinin ardından, "Merve?" sesi duyuldu. Ses anneme aitti. "Sana ulaşamıyorum, kızım. Neredesin? Seni merak ettim. Telefonunu açınca beni ara. Şey..." Kısa bir sessizlik. "Çok geç kalma, olur mu?"

Adımlarım sendeleyerek dururken etrafımdan gelip geçen insanlara aldırmadım. Kaldırımın ortasında dikiliyordum ve kalbimden mideme doğru ılık bir his yavaşça inip içimi dolduruyordu. Sertçe yutkunduktan sonra mesajı bir kez daha dinledim. Bir kez daha... Bir kez daha... Dinlerken düşündüğüm tek şey Karan'dı. İlk kez umursanmış gibi hissetmeme rağmen yine de düşüncelerimi oyalayan tek siluet onun kuzguni siyahı gözlerinin hâkimiyetini sürdürdüğü kusursuz yüzüydü.

Kalbim kepenklerini indirdi. Bu kez kendim için değil, Karan için acı çekiyordum.

♠

Gönderen: Karan Çakıl

Saat 19.00'de sokağın başından alırım seni. Kasmana gerek yok, yemeği evde yiyeceğiz. İstediğin gibi giyinebilirsin. (15.05)

"Emredersin ya," diye homurdandım kendi kendime. "Giyinebilirsinmiş." Onun hakkında öğrendiklerim hakkında tüm gece düşünmüştüm. Bu akşam yine küçük sevgili rolünü üstlenerek Çakılların ultra lüks evinde akşam yemeği yiyecektim. Pekâlâ, işime gelmiyor diyemezdim. Çünkü Karan'dan nasıl uzak durulur bilmiyordum.

"Bilsek bile uzak duramayız gibi bir his var içimde," diye kıkırdadı diğer Merve. *"Ve rica ediyorum lütfen bir kız gibi giyin."*

Kız gibi giyinmekten kastı neydi? Ben ne gibi giyiniyordum ki? Telefon elimdeyken aynadaki görüntüme baktım ve siyah eşofmanlarım, ıslak ve tıpkı bir kuş yuvasını andıran topuzumla gayet de rahattım şu an. "Kız gibi giyinmek?" diye sordum kendi kendime gözlerimi devirirken. "Yok, ben almayayım."

Odamın kapısı tıklatıldığında cevap vermemi dahi beklemeden kapı açıldı, Defne içeri kafasını uzatarak bana baktı. "Merve, akşam Şermin halamlar yemeğe gelecekmiş. Bak annem bin bir tembih etti seni kandırmam için. Bu akşam sofraya sensiz oturamayız," dedi gözlerini devirerek. İçeri girip kapıyı kapattı. "Şermin halamı biliyorsun. Valla açar ağzını yumar gözünü, Merve. Gözünü seveyim, hayatım senin ellerinde."

Kafamdan aşağı kaynar sular dökülürken bedenimi geriye atarak yatağa bıraktım ve iki kez yatakta sektikten sonra gözlerimi tavana diktim. "Ciddi misin?" diye sordum dehşet içinde.

"Bunun şakası mı olur kızım? Geliyor valla. Bak Merve, bugün bari bizimle ye yemeği. Seni sofrada görmezse annemle uğraşır, biliyorsun huyunu."

"Defne," diye inledim yavaşça doğrulurken. "Olmaz. Yani ben de annemle uğraşmasını istemiyorum ama bugün gerçekten olmaz."

"Ya kızım çok mu zor?" diye sordu omuzlarını düşürürken. "Alt tarafı yemek yiyeceğiz. Hepsi bu. Ya yemekten sonra yine

kapan odana. Onlar da odalarına çekilirler zaten, uğraşmaz bizimle."

"Odalarına mı?" diye sordum dehşet içinde. "Burada mı kalacaklar?"

"Aynen öyle. Yani en azından yemeğe geldiğini görsün ki rahat bıraksın seni. Merve, kadının huyunu biliyorsun. Sabaha kadar çene yapar, sana da haram eder geceyi, bize de."

Yanaklarımın içini havayla doldurduktan sonra bacaklarımı yatağın ucundan sarkıtarak elbise dolabının aynasındaki yansımama baktım. "Defne, bugün mümkün değil." Neyi bahane etmeliydim? Ne desem inanırdı? Hem Defne inansa bile muhtemelen halam inanmazdı.

"Ya çok mu zor?"

"Bugün biriyle yemeğe çıkacağım," dedim dilimi tutamayarak. Defne'nin yüzündeki ifadenin üstüne dökülen şaşkınlık tıpkı bir mürekkep gibi yayıldı, iri açık renkli gözlerini kocaman açarak bana düz düz baktı.

"Ha?"

Gözlerimi kaçırırken, "Duydun işte," dedim çaresizce. "Bugün mümkün değil. İptal edemem." Şu an ne düşünüyordu bilmiyordum ama pek de hoş şeyler düşünmediğinden emindim.

Genelde bir şeyleri kendi istediği şekilde yorumlardı çünkü.

"Senin..." Duraksadı. "...hayatında biri mi var?"

Tam şu an nasıl bir savunma mekanizması geliştirmeliydim? Her şeyi çok daha bombok hale getirmemek adına üstü kapalı bir şekilde ona çıtlatmam gerektiğini düşündüm. Yanlış bir varsayıma kapılmaması gerekiyordu. "Hayatımda kimse yok," diye açıklama yaptım. "Karan Çakıl'ın şirketinde staj yapmıştım ben. Tüm stajyerleri toplayıp yemeğe çıkarıyor. Geri çeviremezdim. Biliyorsun, adam hastaneye götürdü beni. İlgilendi yani..."

Diğer Merve bile şok olmuş gözlerle bana bakıyordu. Tamam, Oscarlık bir oyuncu değildim ama diğer Merve'nin gözlerini yaşartacak kadar gerçekçi konuşmuştum.

"Oha!" dedi Defne bir anda. "Karan Çakıl'la yemek mi?"

"Tüm stajyerler..."

"Kimi kandırıyorsun kızım?" Güldü. "Biriyle yemeğe çıkacağım, dedin, birileriyle değil. Gerçekten öyle bir adamla..." Kı-

saca beni süzdü. "Merve senin yemeğe çıkabilecek bir elbisen yok."

Durup ona alık alık baktım. Tek sorun elbisemin olmaması mıydı şu an? Ciddi miydi? Aslında elbisem vardı. Yani Karan almıştı ama Karan'ın aldığı elbiseyi giyip gidecek kadar yüzsüz değildim. Gözlerimi Defne'nin gözlerinden kaçırırken, "Sorun değil. Özel bir yemek değil hem. Kot, tişörtle bile gitsem olur," dedim düz bir sesle.

"Halamı halledebilirim," dedi beni süzerken. Bir an gerçekten şaşkına uğradım ve yüzümdeki düz ifade dondu. "Ama tabii benim istediğim gibi giyinirsen. Yani Defne Karakuyu'nun kardeşine yakışacak şekilde."

"Rengârenk mini elbiselerden mi bahsediyor o?" diye sordu diğer Merve dehşet içinde. Kimsenin görmeyeceği şekilde diğer Merve'yle dehşet dolu bir ifadeyle bakıştık. *"Kaç,"* dedi diğer Merve. *"Kaçabildiğin kadar uzaklara, uzak diyarlara kaç..."*

"Unut bunu," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Böyle bir şey asla olmayacak."

"O zaman hiçbir yere gidemezsin ve halamla muhteşem bir akşam yemeği yeriz," dedi uyuz uyuz gülümseyerek. "Sadece bir kez beni buzdan kalelerinin arkasına kabul et. Birkaç saatliğine."

Duraksadım. Bir süre yalnızca bakıştık. O yemeğe gitmem şarttı ve Defne... Defne ilk kez benden bir şeyi isterken gözlerindeki ışığı görmeme izin vermişti. Buzdan kalelerim olduğunu iddia ederdi her zaman. Şimdiyse o kaleye girmek, birkaç saatliğine yanımda olmak istiyordu. Bu diğer kız kardeşlere göre normal bir şeymiş gibi görünse de, bizim için çok ütopikti.

"Tamam," dedim omuzlarım düşerken.

"İşte budur!" Beni tutup kolumdan çekerken bir an sendeledim, bir an yere kapaklanacağımı sandım. "Benim odama gidiyoruz! Seni baştan yaratacağız!"

"Abartma," dedim gözlerimi devirirken. "Ve sakın..." Lafımı tamamlamadan beni odadan çıkarmıştı. Onun odası benim aksime çok daha renkli, yaşam enerjisi tavan yaptıran bir ferahlığa sahipti. Yine de kesinlikle özeneceğim tarz bir dekorasyona sahip değildi. Kesinlikle aramızda çok büyük bir zevk farklılığı vardı.

Büyük krem rengindeki gardırobu tek seferde açtıktan sonra bir dünya elbisenin olduğu askılığı komple çıkardı ve askılardaki elbiseleri yatağa fırlattı.

Elbiseler o kadar renkliydi ki bir an gözüm kamaşacak ve parmaklarımla yüzümü örteceğim sandım. Diğer Merve siyah güneş gözlüğünü çoktan takmıştı.

"Bak, düşünme bile," dedim başımı iki yana sallarken. "Bunların arasında bana göre hiçbir şey yok. Olmaz."

"Merve, ben siyah elbise giymiyorum, biliyorsun."

"Ben de renkli elbise giymiyorum, Defne."

Dümdüz bir bakışma.

"Siyahtan başka sevdiğin renk yok mu senin?" diye sordu yüzüme düz düz bakarken. Siyahtan başka... "Koyu mor?" Evet, o rengi seviyordum. Çok... Seviyordum.

"Koyu mor?"

Sırıttı. "Başında koyu olmasaydı inanmazdım zaten," dedi başını iki yana sallayarak. Elbise istiflerini karıştırdıktan sonra koyu mor bir kumaş parçası dikkatimi çekti ve Defne çekerek koyu mor rengindeki elbiseyi çekip çıkardı. Elbisenin kolları uzun değildi ama kısa da değildi. Muhtemelen dirsekte bitiyordu ve dardı. Elbisenin diz üstü olduğundan emindim. V şeklinde oldukça açık bir yakası vardı ve koyu mor elbise kadifeydi. Gerçekten bu renk kadifenin üstünde mucizevi duruyordu.

"Hiç giymedim ben zaten bunu ya," dedi yüzünü buruşturarak. "Benim tarzım değil. İndirime girdiğinde indirim büyüsüne kapılarak almıştım. Hay kafama sıça..."

"Tamam, bu olur," dedim Defne'nin elindeki elbiseyi kaparken. Tam odadan çıkacaktım ki Defne bir kez daha bileğimi yakaladı. Diğer Merve'yle *Cinnetnur* ismini verdiğimiz sabrımız taştı.

"Dur. Aptal! Sen bu kıyafete uygun ne saç yapabilirsin ne de makyaj. Üstelik senin topuklu ayakkabın da yoktur. Bu elbisenin altına o kafa yaracak gibi duran kaba botlarını giyebileceğini düşünmemişsindir inşallah, Merve? Bak vallahi kalbim dayanmaz artık bu kadarına. Şuracığa küt diye düşer bayılırım!"

"Ya hallederim ben, bıraksana kolumu," diye çıkıştım. "Hem sen halamı nasıl oyalayacağını düşün bence."

"Ders çalışmaya Büşralara gitti diyeceğim salak. Herkes senin inek olduğunu biliyor. İki mırın kırın eder, susar. Ya hadi bak bir şeye başladık yarım bırakmayalım, ha?"

"Ya Defne sen beni gelinin kız kardeşine döndürürsün şimdi. Ver bana makyaj malzemelerini, ben kendim yaparım," dedim ilk kez yalvarır gibi. Biliyordum çünkü. O ki gözlerine pembe far süren kızdı. Beni ne hale sokardı, hiçbir fikrim yoktu.

"Söz veriyorum abartmayacağım. Hadi otur önüme ben yapayım, bak evden çıkmana yardım etmem. Böyle süslü püslü nereye gidiyor bu diye ensene binerler," diye tehdit etti beni sinsi sinsi bakarken.

"Aldın başına belayı, hiç uğraşma otur. Beğenmezsen dışarı çıktığın an silersin," diye fısıldadı diğer Merve.

Çaresizdim. Onun önüne otururken ciddi anlamda kendimi kurbanlık koyun gibi hissediyordum. Defne hemen önüme oturduktan sonra Marilyn Monroe'lu makyaj çantasının fermuarını açtı ve birkaç parça malzeme çıkardıktan sonra hepsini yatağın üstüne koydu. Yüzüme hafif bir kapatıcı ve fondöten uygulamış, ardından hissettiğim kadarıyla hafif bir göz makyajı yapmıştı. Onun deyimiyle, *dumanlı göz makyajı,* diyorlardı buna. Saçmaydı.

Ne yani, bakınca gözümden duman falan mı saçacaktım? Ne biçim isimlerdi bunlar?

Dudaklarıma mat ruju sürerken yüzünde geniş bir gülümseme peydahlandı. Bu her ne kadar beni daha da germiş olsa da kaderime razı gelmiştim bir kere. Makyajı bitirdikten sonra aynaya bakmama izin vermeden saçlarımın ucunu maşayla dalgalandırdı ve yalnızca ucunu maşaladığı düz saçlarım çok daha hacimli bir görüntü kazandı. Kirpiklerimdeki rimel beni rahatsız ediyordu ama bunu önemsemedim. Ayrıca tırnaklarıma siyah oje sürmeyi de ihmal etmemişti. Tamam, siyah ojeyi isteyen bendim. Ona kalsa pembe sürerdi kesin.

Onun zoruyla elbiseyi, tekrar onun zoruyla dolabındaki tek siyah olan siyah süet stilettoları giymiştim. Defne stilettonun küçük bir cüzdanı andıran siyah çantasını da elime tutuşturduktan sonra beni omuzlarımdan tutarak gardırobun aynasının önüne getirdi ve, "Ta-tam!" diye bağırdı tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi.

Aynada gördüğüm kişiye oldukça yabancıydım.

Koyu mor ruj, ucu dalgalı uzun siyah saçlar, koyu mor ve vücudu tamamen saran mini kadife elbise, siyah ayakkabı, siyah çanta. Hele gözlerim. Şu an tamamen kızıl görünüyorlardı. Koyu kahverengi gözlerime ne yapmıştı bilmiyordum ama kızıl bakışlara sahiptim. Gri ve siyahın tonlarının yoğun olduğu gözlerim ilk kez bu kadar tuhaf gelmişti bana.

"Şu an tamamen bir afetsin," dedi Defne kulağıma doğru. "Açıkçası bu elbisenin bu kadar müthiş görüneceğini düşünmemiştim."

Defne'nin sıcak parmaklarını omuzlarımda hissediyordum ve biz ilk kez gerçek kız kardeşler gibi birlikte bir şey yapmıştık. Belki de bu hem ilkimiz hem de sonumuz olacaktı, bilmiyordum. Gözüm duvardaki saate kaydığında gözlerim kocaman açıldı. "Hadi be!" diye bağırdım aniden. "Saat ne zaman 18.55 oldu?"

"Ay halamlar gelecek şimdi!" dedi Defne aniden. "Kızım hemen toz olman lazım!"

Defne'nin anlam veremediğim yardımları sayesinde evden çıkmayı başardığımda sokak lambaları çoktan yanmıştı. Gözlerim kısaca evin etrafını taradı ama görünürlerde ne o ne de ultra lüks arabası vardı. Sanırım dediği gibi beni sokağın başında bekliyordu. Topukluların getirdiği bir yavaşlıkla yürümeye başladığımda her an bir yerden tanıdık çıkacak paniği de bedenimde dalgalanıyordu.

Siyah Range Rover odağıma girdi, onu görecek olmanın verdiği heyecan damarlarımın içinde dolan kanı fokurdattı. Karan aniden ön farları yaktı ve ışık üstümde patladı, gözümü alan ışıktan kurtulmak için küçük çantayı yüzüme örttüm. Yavaşça çantayı geri çekerken ön camdan göz göze geldik. Kuzguni siyahı gözler doğrudan beni odağına almış, sanki aramızda birkaç metre mesafe yokmuş da yan yanaymış gibi büyük bir dikkatle beni incelemeye başlamıştı. Bir eli hemen yan tarafında duran kapıya uzanırken gözlerini üstümden çekmedi ve arabanın kapısını açıp bana bakmayı sürdürerek ustaca arabadan çıktı.

Far ışığı sadece beni aydınlatıyordu. Karan'ın bana doğru yürüdüğünü gördüğümde midemde bir şeyler düğümlendi. Üs-

tünde her zaman olduğu gibi siyah takım ceketi, takım ceketinin altında siyah penye ve kaslarını saran bir tişört, altında siyah kot pantolon vardı. Hemen önümde dikildiğinde bir an kelimeler boğazıma dizildi ve gözlerimi ondan çekme gereği duymadan kuzguni siyahı gözlerine odaklandım. Başını oynatmadan yalnızca gözlerini indirmiş bana bakıyordu, ayağımdaki topuklulara rağmen benden biraz daha uzundu. Ama bu boy farkı çok da abartılı durmuyordu şu an. Yine de onun boyunduruğu altında küçücük kalmıştım.

Yüzüne bakarken Yaşar Çakıl'ın söyledikleri zihnimde dönüyor, ben fark etmesem de onun o hallerini hayal ederken buluyordum kendimi. Uzun kirpikli gözlerini kıstıktan sonra, "Bu da ne, velet?" diye sordu gözlerini gözlerimden çekmeden. Sesi her zamanki gibi düzdü. Ama kadife düzlüğüydü bu. Dokunsam pürüzleşecek, elime hoş bir his bırakacaktı sanki.

"Ne, ne?"

Sessiz kaldı, sertçe yutkunduğunu işittim. Dikkatli bakan gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmayacağına yemin etmiş gibi görünüyordu. Âdemelmasındaki kavisin kıvrımını onun gözlerinin içine bakıyor olduğum halde görebilmiştim.

"Sen..." Duraksadı. Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Değişik görünüyorsun."

"Değişik?" dedim sorar gibi. Çok heyecanlı hissediyordum. Ne vardı ki bu kadar heyecanlanacak? O da insandı, ben de. Tamam, o biraz değişik bir insandı.

Cevap vermedi.

"Gidelim mi?" diye sordum ona sessiz bakışmanın bir çığ gibi büyüyüp beni içine gömmesinden korkarak. Siyah gözlerinin içinden birkaç ton daha koyu bir şeyler geçti ama ne olduğunu tam olarak çözememiştim. Karan yavaşça geri çekildikten sonra bana düz düz baktı. Bu onun geç deme şekliydi. Yanından sıyrılıp geçerken onun çarpıcı acı çikolata kokusu burnumdan içeri sızmış, ciğerlerime iz bırakacak bir şekilde dokunmuştu.

Bir insan nasıl bu kadar güzel kokabilirdi? Aklım almıyordu.

Aslında Karan Çakıl'da akla mantığa sığmayan daha birçok şey vardı.

Arabaya binip kapıları kapattığımızda gözlerimi ondan uzak tutmaya çalıştım. Karan arabanın motorunu çalıştırdıktan sonra kolunu geriye atarak arabayı geri geri çıkarıp direksiyonu kırdı. Bunu yaparken keskin bakışlarını profilimde hissetmiştim.

Şu an o mu çok yoğun bakıyordu, yoksa ben mi evham yapıyordum bilmiyordum ama her an bu ekstra lüks olan pahalı arabasının içine kusabilirdim.

Sessizlik bir çığlık gibi büyüyordu içeride. Araba öne doğru atılıp kusursuz bir süratle asfaltın üstünde kayıp giderken derin bir nefes alarak omzumun üstünden çaktırmadan Karan'a bakmaya çalıştım. Göz göze geldik.

Sanki gözlerimiz birbirine çarpmış ve geriye doğru sendelemiş gibi aynı anda gözlerimizi kaçırırken nabzımın boynumu yırtacağını düşündüm.

"Küçük bir kız çocuğuna göre..." dedi, duraksayıp yutkundu. "...fazla iddialı olmamış mısın sanki?"

"Evden çıkabilmem için bunu yapmak zorundaydım," dediğimde bana anlamayan gözlerle baktı ama önemsemedim.

"Seni ilk kez renkli bir elbiseyle görüyorum," diye itiraf etti. "Yani aslında seni hepi topu bir kez elbiseyle gördüm ama..." Duraksadı. "Bu ne renk?"

"Koyu mor," diye mırıldandım. "Siyahtan sonra en sevdiğim renk koyu mor."

"Koyu mor," diye mırıldandı kendi kendine.

Sessiz kaldım. Arabanın içinde acı çikolata kokusunun yanında bir de yakıcı tıraş losyonu kokusu vardı. Gözlerim dikiz aynasına kayınca göğüs kafesimin altında yakıcı bir acı duydum.

Karan Çakıl dikiz aynasından beni izliyordu.

Midem iki büklüm olurken gözlerimi kaçırdım ve bakışlarımı ön camdan akıp giden yola çevirmeye çalıştım. Yine de onun bakışlarının ağırlığını yüzümün her bir noktasında hissediyordum. Sanki gözlerinin ucunda eller vardı ve o eller yüzüme uzanmıştı.

Yol boyunca süren sessizlik Karan Çakıl'ın ultra lüks evinin bahçesine girmemizle sonlandı. Görkemli bahçe kapıları Karan'ın arabasının önünde göz alıcı bir şekilde açılmış, tıpkı yabancı bir filmin ortasına düşmüşüm gibi hissettirmişti. Evi ilk

kez bu kadar net inceleyebilme şansı bulmuştum. Koca bir havuzu vardı ve havuzun etrafında göz alıcı heykeller vardı. Bahçe çiçek ve meyve ağaçları ile doluydu. Kış ayında olmamıza rağmen ağustos böceklerinin çıkardığı seslere benzeyen sesler yükseliyordu ağaçlardan.

Orta yaşlarda bir kadın kapıyı açtıktan sonra yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz, Karan Bey," dedi, hemen ardından kadının çok yaşlı olmadığından emin olduğum yüzüne rağmen yaşlı bakan kahverengi gözleri beni odağına aldı. "Siz de hoş geldiniz, küçük hanım." Sevecen bir şekilde gülümsediğinde zoraki bir şekilde dudağım yukarı kıvrıldı ama bu tebessümden çok uzak bir hareketti. Kadının yüzündeki gülümseme sönerken mahcup bir ifadeyle bana baktı.

Ah, hayır. Amacım onu incitmek değildi.

İçeriye girdiğimizde koyu renklerin hâkim olduğu holde kısaca yürüdük. Karan tamamı buzlu camlarla kaplı olan çift kanatlı kapıyı açarak geçmem için geri çekildi. Ben Karan'ın yanından sıyrılıp geçerken gözlerim ben farkında olmadan irileşmişti. Uzun bir masanın üstünde sayamayacağım kadar çok yiyecek vardı, masanın üstündeki örtünün bile bizim aylık gelirimizden çok daha pahalı olduğundan emindim. Masanın ortasında duran şamdanlar gümüş rengindeydi ve sanırım gerçek gümüştü. İçindeki beyaz mumlar yanıyordu. Masanın hemen üstünde kristallerle kaplı bir avize vardı, karşıdan bakınca sim dökülmüş gibi ışıl ışıl parlıyordu.

"Deden nerede?" diye sordum omzumun üzerinden Karan'a bakarken. Buzlu cam kapıyı kapadıktan sonra, "Bilmem. İner şimdi," dedi tok bir sesle.

Çok geçmeden buzlu cam kapı bir kez daha açıldı ve az önceki kadın mahcup bir şekilde gülümseyerek, "Karan Bey, Yaşar Bey dışarıya çıktılar. Acil bir işleri varmış ve yemeğe katılamayacaklarmış. Rahatınıza bakmanızı istediler," dedi resmi fakat bir o kadar da samimi bir sesle.

"Uyanık moruk," dedi diğer Merve gözlerini kısarak. *"Bunu bilerek yaptığına kalıbımı basabilirim. Amacı bizi onunla yalnız bırakmak. Tam bir çöpçatan gibi davranıyor."*

Karan'ın yüzündeki düz ifadenin bir an sarsıldığını gördüm ama çok geçmeden ifadesini toplayıp takım elbise resmiyetini yüzüne geçirdi. Burnundan içeri derin bir nefes aldıktan sonra, "Bana haber vermemişti," dedi kısık bir sesle. "Neyse, Gülseren Hanım, sağ olun."

"Bir isteğiniz olursa..."

"Sizi çağırırız, Gülseren Hanım," dedi Karan mesafeli bir sesle. "Sağ olun."

Kibar bir dille kadını kovmuştu resmen. Farkında olmadan kaşlarımı çatmış onları izliyordum. Kadın tekrar mahcup olmuş bir şekilde gülümsedi ve kısaca başıyla selam vererek dışarı çıktı. Karan masanın başköşesine oturduktan sonra, "İhtiyar," dedi dişlerinin arasından. "Böyle bir şey yapacağını tahmin etmiştim aslında."

"Buraya gelebilmek için ne gibi sınavlara tabi tutuldum inan tahmin bile edemezsin," dedim gözlerimi devirirken. Hâlâ ayakta dikiliyordum. "Boşuna mıydı yani?"

Karan kısaca gözlerini kaldırıp bana baktığında duraksadım, kelimeler üst üste binip dilimin arkasına saklandı. Bakışının altında yatan anlamın sözlükteki açıklaması nedir bilmiyordum ama şu an bir şeyden rahatsız olmuş gibi bakıyordu gözlerimin içine.

"Otursana," dedi çenesiyle masanın diğer ucunu gösterirken.

"Ne yani?" dedim kaşlarımı çatarak. "Deden olmadığı halde oturup seninle cici bir çift gibi yemek mi yiyeceğiz, ciddi misin? Buraya gelebilmek için kız kardeşimin işkencelerine maruz kaldım diyorum. Hem ben gitsem daha iyi olacak."

Karan'ın derin bir nefes aldığını işittim. Ardından kafasını kaldırıp sabır dilenir gibi tavana baktı. "Kızım neden biraz uysal olmayı denemiyorsun sen ya? Hem gerçekten o tuhaf şekillere sahip olan beynin bir şeyleri idrak etmek konusunda oldukça yetersiz. Fark edemedin, değil mi? Şu an yaptığımız her hareket ona rapor olarak gidiyor. Otur ve yemeğini ye."

Kaşlarımı çatarak ona düz düz baktım. Bunun mu ruhu yaralıydı? Buradan bakılınca bütün duygularını bir kürtaj operasyonu ile içinden söktürmüş gibi görünüyordu. Yanaklarımın içini havayla doldurup masanın diğer ucuna oturduktan sonra önümde-

ki boş servis tabağına çevirdim bakışlarımı. Kaşlarım çatıktı ve burnumdan soluyordum.

"Çakıltaşı," dedi Karan düz bir sesle.

Cevap vermedim.

"Velet."

Cevap vermedim.

"Hareketlere bak ya," dedi tuhaf bir ton kullanarak. "Ergen."

Dişlerimi birbirine bastırıp, "Ergen falan değilim ben!" diye tısladım dişlerimin arasından. Şu an bana baktığını biliyordum ama aldırmadım.

"O ifadeden yoksun suratına sahte de olsa bir tebessüm yerleştirirsen sevinirim," dedi Karan düz bir sesle. "Yanımda hiçbir şeyden memnun olmayan, kendimden küçük ve suratsız bir şey taşıdığımı düşünmelerini istemiyorum. Ayrıca..." Ayağa kalktığını fark ettim ama ona bakmadım. Kısa süre sonra dibimde bitmişti. Önümdeki servis tabağını aldığında göz ucuyla ona baktım. Yüzünde dümdüz bir ifadeyle servis tabağıma bir şeyler doldurup tabağı sert bir şekilde önüme bıraktı. "Bayan Kemik Torbası. Bunların hepsi yenecek."

"Ne?"

"Duydun," dedi başını eğip yüzünü yüzüme yaklaştırırken. Kalbimin atışını hızlandırdı, siyah bir rüzgâr gözbebeklerimi yaktı. "Yanımda küçücük bir şey taşımak benim için ne kadar gurur kırıcı, tahmin bile edemezsin. Üflesem uçacaksın, ye şunları."

"İyi ya işte, deden gidince kurtulacaksın yanında küçücük bir kemik torbası taşımaktan," dedim soğuk bir sesle. Gözlerimi önümde duran servis tabağına çevirirken Karan'ın yüzü hâlâ yüzüme yakın bir yerde duruyordu. Önemsemeden kadehte duran suya uzandım, sudan bir yudum alırken Karan'ın nefesini kulak boşluğumda hissettim.

"Sana kurtulmak istiyorum dediğimi hatırlamıyorum, Çakıltaşı," diye fısıldadı kulağıma doğru. Su boğazıma takılırken kalbim siyah bir okyanusun kızgın dalgaları arasında kaybolmuştu sanki. Kalbimin yerini aradım ama onu bulabilmek imkânsızdı. Kayıptı. Boğazıma takılan su yüzünden yüzüm kızarırken burnumdan içeri derin bir nefes almaya çalıştım.

Karan yavaşça sırtıma vurduğunda bir öksürük döküldü dudaklarımdan ve bir kez daha kulağıma doğru, "Helal velet," diye fısıldadı. Bu kez sesi cidden keyifli gelmişti.

Peçete ile yavaşça ağzımı kurularken rujun bir kısmı peçeteyi lekeledi ama önemsemedim.

Kara zorla yediğim yemeğin sonunda Gülseren Hanım servis tabaklarını toplarken bizi o kadar dikkatli incelemişti ki, Karan'ın haklı olduğunu anlamıştım. Her şey Yaşar amcanın tezgâhladığı bir oyundu ve aklınca bizi deniyordu. Bu kadının ona haber uçuracağından adımın Asi Merve olduğu kadar emindim. Karan göstermelik olduğundan emin olduğum bir şefkatle beni kollarının arasına çekerken bunun bir oyun olduğunu bildiğim halde göğsüm sıkışmıştı. Kolumu beceriksizce Karan'ın ince beline sardım ve diğer Merve'nin, *"Aman Allah'ım bu ne çirkin bir gülücük?"* diyerek bana dehşet içinde bakmasına neden olacak bir yapmacıklıkla gülümsedim.

"Pek yakışıyorsunuz, maşallah," dedi Gülseren Hanım geniş çe gülümserken. "Başka bir isteğiniz var mı, Karan Bey?"

Karan beni göğsüne bastırırken bir an afalladım ama ona daha sıkı tutundum. "Sağ olun, Gülseren Hanım. Biz film izleyeceğiz salonda. DVD'lerimin olduğu küçük kasayı salona getirirseniz sevinirim," dedi düz bir sesle.

Film mi izleyecektik?

Birlikte?

"Tabii, Karan Bey, hemen getiriyorum," dedi kadın genişçe gülümserken. Kadının bizden uzaklaşmasıyla doğru orantılı olarak ondan ayrılırken gözlerimi kocaman açarak onun kusursuz yüzüne baktım. Ciddi miydi?

"Film nereden çıktı? Yemek yedik, tamam işte?"

"Ya sen bir susar mısın?" diye çemkirdi diğer Merve.

Karan omuz silktikten sonra, "İnandırıcı olmaya çalışıyorum," dedi düz bir sesle. Gözlerinin içine cevap arar gözlerle baktım ama kara perdeler tekrar çekilmiş, tüm duygular gizlenmişti. "Bir çift yemek yediği gibi geceyi sonlandırır falan mı sanıyorsun sen, velet? Tamam, hiç sevgilin olmamış olabilir ama en azından birkaç romantik film izlemişsindir diye düşünüyorum."

"Sen romantik film izliyor musun da filmlerde böyle olduğunu biliyorsun?" diye sordum yapay bir gülümsemeyle.

Karan kaşlarını çattı, bir kez daha başını geriye atarak tavana baktı. "Hey Allah'ım! Makinalı tüfek gibisin kızım ya. Her şeye bir cevabın var," dedi bezmiş bir sesle. "Sadece bir film izleyeceğiz ve sonra seni evine bırakacağım. Bu kadar, tamam mı? Sadece bir film. Sana oturup birlikte atomu parçalayalım demiyorum."

"Çok komik," dedim gözlerimi kısarak. "Tamam, sadece bir film. Sonra da beni eve bırakacaksın."

Tek kaşını havaya kaldırarak, "Bırakacaksın?" diye sordu muzip bir sesle.

"Evet," dedim üstüne basarak. "Bırakacaksın."

Sıyrılıp yanından geçerken Karan'ın arkamdan alaycı bakışlarını dolaştırdığının farkındaydım ama aldırmadım. Kasvetli renklerin şık bir görüntüye kucak açtığı holde yürürken Karan hemen arkamdaydı. Evin neredeyse her bir köşesinde tarihi değeri olduğuna emin olduğum vazolar, biblolar vardı. Tablolardan bahsetmiyordum bile. Sanki bir müzedeydim Sanırım asla böyle bir evde yaşayamazdım. Ben kendi halinde, koyu tonların hâkim olduğu biraz dağınık ve küçük bir stüdyo dairede yaşamak isterdim açıkçası. Penceremden yağmuru izlerdim battaniyenin altında. Elimde kahve fincanım olurdu ve koca bir kitaplığım. Hayatım bundan ibaret olurdu, o küçük daireye televizyonun baş harfini bile sokmazdım.

Geniş salona geçtiğimizde şömine yanıyordu, salonu yalnızca şöminenin ışığı aydınlatıyordu. Gülseren Hanım elinde siyah küçük bir kutuyla geldiğinde Karan kadının elindeki kutuyu aldı ve orta sehpasının üstüne bıraktı. Hızlıca şifreyi girdikten sonra kasa olduğunu anladığım kutu tok bir ses çıkararak açıldı, içinde sakladığı hazinenin kapağını açtı. Bir sürü CD vardı ve hepsi renk sırasına göre sıralanmıştı.

Karan Çakıl takıntılı mıydı?

"Sağ olun, Gülseren Hanım," dedi Karan. "Bize birer fincan kahve getirirseniz çok makbule geçer."

Kadın kahveleri yapmak için mutfağın yolunu tuttuğunda Karan dudaklarının arasından ıslıklı bir nefes verdi ve bir dolu

CD'yi çıkarıp koltuğun üstüne koydu. Ben koltuğun bir ucuna, o diğer ucuna oturmuştuk ama yine de nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Bu iğrenç ama..." Durdu. "Romantik bir şeyler izlesek daha iyi olabilir sanırım. Dedemin kulağına kız arkadaşımla aksiyon filmi izlediğim giderse muhtemelen hiç susmaz ve benim gürültü kaldıracak hâlim hiç yok."

Yüzümü buruşturarak ona baktım. Yüzü loş ışıkta bir ayrı güzel görünüyordu. "Romantik mi?" diye sordum iğrenir gibi.

O da yüzünü buruşturarak, "Aynen. İğrenç," dedi.

"Bilim kurgu falan yok mu ya?" diye sordum. "Ya da kanlı vahşetli bir şeyler? Gerilim falan?"

Karan'ın kaşları çatıldı. "Bilim kurgu sever misin?"

"Severim tabii ki," dedim abartılı bir sesle. "Gerilim de severim. Vurdulu kırdılı, kanlı vahşetli şeyler ilgimi çekiyor. İki saat boyunca iki salağın umutsuz aptal aşk hikâyesini izleyip onların yüzüne kusmak istemek yerine, kanlı bir şeyler izleyip içimdeki öfkeyi dindiriyorum. Ayrıca dövüş filmlerini de severim. Sanki o an ben geçiriyorum adamın ağzına falan." Geçiriyorum, derken cidden yumruğumu sallamıştım. Karan'ın dudaklarının titrediğini gördüm. Çok fena gaza gelmiştim şu an.

"Sakin ol, ufaklık," dedi neşeli bir sesle. Bir an duraksayıp bu sesin güzelliğinin tadını çıkarmak istedim ama utanmıştım. Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken gözlerimi kaçırdım.

"Gaza geldim bir an," dedim açıkça. "Ama lütfen romantizm izlemeyelim Karan ya. Vallahi sevmiyorum öyle filmleri ben. Kusasım geliyor. Bak kusarım salonuna."

"Bir çift romantik film izlemezse ne izler ki?" Duraksadı. "Korku?"

"Ya gerilim olur da korku olmaz," dedim koltuğa sinerken. "Sevmem ben korku filmi. Gerilim olur, cinayet falan. Ama korku olmaz."

Karan kaşlarını kaldırarak yüzüme bakarken eğleniyor gibi görünüyordu. Kuzguni siyahlarını kıstı. "Doğru söyle, cinlerden korkuyor musun?" diye sordu kısık bir sesle. Bir an öyle bir ürperti geldi ki sanki Karan bir anda, *ben Karan değilim,* diyerek

tok bir kahkaha atıp bana saldıracakmış gibi hissetmiştim. O şeylerden kim korkmazdı ki?

Dini inancı olan herkes o şeylerden korkardı bence.

"Hiç de korkmuyorum," diye yalan söyledim gururuma yedirremeyerek. "Sevmiyorum yalnızca."

Karan'ın siyah gözlerinde muzip bir ifade parladı. "Hım," diye mırıldandı alayla. "Öyledir tabii. Ama şu an ya romantik film ya da korku filmi izlemek zorundayız, Çakıltaşı. Seç birini."

Bana iki seçenek sunuyordu: Birinde kusma, diğerinde sıçmak vardı. "Peki," dedim derin bir nefes alırken. "Korku olsun o zaman. Ama çok abartılı bir korku olmasın. Korktuğumdan değil yani. Sadece öylesine izlemelik bir film olsun. Sıkılırım çünkü ben."

Şu an romantizm kaldıracak durumda değildim. Sevmiyordum. Fazla sevgi bana her zaman yapmacık gelirdi, abartılı aşk hikâyeleri nedense beni sıkardı. Tamam, belki yapmacık değildi. İnsanlar abartarak sevmeyi seviyor olabilirdi ama yine de bu katlanılmazdı. Bir erkeğin yılışıklık seviyesi ancak bu kadar tavan yapabilirdi. Romantik filmler kesinlikle yasaklanmalıydı. Zavallı yaşıtlarımın beklentisini yükseltmekten başka hiçbir halta yaramıyordu çünkü.

Bence birine muhtaç olmak, âşık olmaktan çok daha yüce bir duyguydu. Birbirine muhtaç iki insanın duyguları çok daha yoğun, çok daha gerçekçiydi bana göre.

Karan bana inat mı yapmıştı bilmiyordum ama en inli cinli filmi bulup kapağını bana gösterirken sinsi bakışları yüzümde dolaşmıştı. Filmin kapağına bakarken bile mide özsuyum fokurdamaya, korku hormonu damarımda tıpkı sinsi bir zehir gibi dolanmaya başlamıştı.

Dabbe Zehr-i Cin.

"Unut bunu!" diye tısladım. "Bu filmi hayatta izlemem ben!"

"Ne oldu, velet? Çok mu korktun?"

Ona düz düz baktım. Bana biraz daha yaklaşıp yüzünü yüzümün biraz üstünde bir yere sabitledi. Burnundan verdiği nefes alnıma çarpmaya başladı, tenim nefesinin sıcaklığıyla karıncalanıyordu. Kalbim onun varlığına anında tepki verip göğsümü tekmelemeye başlamıştı bile.

"Hiç de bile," dedim dişlerimin arasından. "Sadece sevmiyorum, o kadar."

"Korkuyorsun," dedi gözlerini düşürüp bana bakarken. Yüzlerimiz arasında kaç santim vardı? Bilmiyordum. Tek bildiğim şu an kafasını biraz eğecek olursa dudaklarımız kaçınılmaz bir sonla birbirlerine sürtünebilirlerdi. Bu düşünce beynimin kemerlerini sıktı, o düşünceler olduğu yerde sıkışıp kaldı.

"Korkmuyorum," dedim ona dik dik bakarken. Yüzünü biraz daha indirdiğinde şimdi nefesi burnuma çarpıyordu. Kolunu sırtımı dayadığım koltuğun kenarına koydu. Damarlarım üst üste binmişti sanki.

"Korktuğunu itiraf edersen bu filmi izlemeyiz," derken gözleri yavaşça dudaklarıma kaydı ama çok küçük bir dokunuştu bu. Anında geri çekmişti kuzgunilerini. "Ama benimle inatlaşırsan bu filmi izleriz, küçük kız."

"Ben küçük değilim," diye mırıldandım.

"Sen küçüksün," dedi ve sıcak nefesi bir kez daha yüzümü okşadı. Gözlerim mayışmış gibi kısılırken bu hâlimden nefret ettiğimi düşündüm. Sahiden nefret etmiş miydim bilmiyordum ama şu an dağılmış hissediyordum. Benim gibi bir kızı bile kuklalaştırabilecek kadar güzeldi çünkü.

"Değilim," diye fısıldadım. Gözlerim bilinçsizce onun dolgun dudaklarına düştüğünde beynim kalbime acımasız sinyaller göndererek gözlerimi oradan çekmem gerektiği konusunda beni uyarmaya başladı. Diğer Merve nefesini tutmuş Karan'ın güzelliğini incelerken gözlerimi zorlayarak tekrar gözlerine çıkardım. Gözleriyle gözlerimi takip ediyordu ve muhtemelen dudaklarına baktığımı anlamıştı. "Ben küçük bir kız değilim."

"Hım." Gözleri bir kez daha dudaklarıma düştü ve ben de dayanamayıp ona uyarak onun dudaklarına baktım. Kalbim kulaklarımda çarpıyordu sanki. Tüm kan tek bir noktaya, dudaklarıma toplanmıştı. Bana böyle hissettiren şeyin ismi neydi bilmiyordum ama içimde bir şeylerin bana ihanet etmeye başladığını biliyordum.

Karan yüzünü biraz daha bana yaklaştırdıktan sonra kısaca gözlerime baktı, gözlerini bir kez daha dudaklarıma düşürdü.

Yüzü öylesine yakındı ki, sanki yüzümün bir parçasıydı ve bana aitti. Burnundan verdiği sıcak nefes dudaklarıma çarptığında farkında olmadan gözlerimi yavaşça yummaya başladım, eş zamanlı olarak Karan'ın sertçe yutkunduğunu işittim.

Karnımı tekmeleyen sıcak his tüm bedenimde bayrak gibi dalgalanıyordu.

Nefesi gitgide yaklaşmaya başladığında artık gözlerimi tamamen kapamıştım. Ne yapıyordum ben? Diğer Merve de tıpkı benim gibi gözlerini yummuş, Karan'ın ruhuna dokunacağı anı bekliyordu. Böyle bir his mümkün müydü? Nasıl bu kadar yaşıyormuş gibi, nasıl bu kadar hayattaymış gibi hissedebiliyordum. Bedenim his doluydu.

Anın getirdiği heyecan duygusu damarlarımdaki kanı sızlatıyordu.

"Ah!" Panikli çıkan kadın sesi ile bir anda birbirimizden ayrılırken gözlerim kocaman açılmış, hızlanan nefesim yüzümden göğsüm ileri doğru atılmıştı. Karan'ın sersemlemiş bir şekilde koltuğun diğer ucuna kaydığını gördüm. "Şey... Çok pardon," dedi Gülseren Hanım. "Şey... Görmedim ben hiçbir şey."

"Şey..." Gözlerimi kaçırdım.

"Kahvelerinizi getirdim ben," dedi Gülseren Hanım. Utangaç bir tavırla kahveleri sehpanın ortasına bırakıp, "Tekrar kusura bakmayın," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Birkaç dakika ikimizin de sesi çıkmadı.

Karan CD'yi DVD playera yerleştirdikten sonra gergin bir şekilde koltuğun diğer ucuna oturdu. Benimle göz teması kurmamak için miydi bilmiyordum ama özellikle bana değil de başka bir tarafa bakmak için çabalıyordu sanki. Bu beni oldukça şaşırtmıştı. Kalbim hâlâ biraz önceki durumun etkisi altındaydı ve sanki kulağımdan dışarı çıkacaktı. Bu çok saçmaydı ama kalbimin baskısını tüm uzuvlarımda hissediyordum.

Karan DVD playerın kumandasıyla filmi başlatırken uyarı yazısı çıktı ve hemen ardından Karan sehpaya uzanıp kahvesini aldı. Ben de elim ayağım birbirine girmiş şekilde kendi kahveme uzanırken tek bir an olsun Karan'a bakmamaya çalıştım. Üstümdeki elbise ve ayağımdaki topuklular beni yeterince geriyordu zaten.

Film başladığında zihnim aynı şeyi tekrar edip durdu. Beni öpecek miydi? Bu bir düşünceden ziyade kendime sorduğum bir soru gibiydi. Filmin başlangıçtaki korkutucu müziği ve dini konu alan hikâyesine rağmen şu an filmden milyonlarca kilometre uzaktaydım. Kahvemden büyük bir yudum aldıktan sonra sırtımı koltuğa tamamen yaslayarak göz ucuyla yavaşça Karan'a baktım. Hiç olmadığı kadar gergin görünüyordu, kuzguni siyahı gözler filmi takip ediyordu. Ama şu an her nedense onun da filmle ilgilenmediğini düşünmeye başlamıştım.

Kahve fincanını yavaşça sehpaya bıraktıktan sonra kollarımı göğsümün üstünde toplayıp filme odaklanmaya çalıştım. Korku filmlerinden gerçekten nefret ediyordum. Benim gibi bir kızı bile birkaç dakika içinde koca bir tırsağa çevirebiliyordu çünkü. Tamam, her korku filmi için geçerli değildi bu. Ben gerilim izlemeyi seviyordum. Beni korkutan dini konu alan korku filmleriydi. Film daha ilk dakikalardan germeye başlamıştı ama buna rağmen düşüncelerimin boyutu çok farklı bir yolu takip edip, Karan'ın sıcak nefesine odaklanmama neden olmuştu.

Düşünceli gözlerim ekranda ama kafam çok başka yerlerdeydi. Aniden kopan gürültüyle ve ekranda beliren o korkunç yüzle kalbim atışını hızlandırırken anın getirdiği adrenalin hissiyle boğazımdan yükselen çığlık dudaklarımı teğet geçti. Farkında olmadan Karan'dan tarafa kaymış ve onun kolunun altına girmiştim bile. Bu kesinlikle benim isteğim dışında gelişmiş bir şeydi ama engel olma gereği de duymamıştım sanırım. Kalbim korkuyla çarparken korku duygusunun getirdiği bulantı hissiyle yüzümü buruşturdum. Karan bana kollarını sıkıca sardığında o da en az benim kadar şaşkındı ama bunu belli etmemek adına sessiz kalmıştı.

"Şhh," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. Parmakları elbisenin ince kumaşında duruyordu ve ben onun parmak uçlarındaki cezbedici sıcaklığı doğrudan tenimde hissediyordum. Beni göğsüne bastırdı. "Bu kadar korkacağını düşünmemiştim."

"Korkmadım," derken bile onun ince beline sıkıca sarıldığımın farkındaydım. Yüzümü tamamen göğsüne gömdüm, onun ağır kokusunu içime doldururken göğsünde derin bir nefes al-

dım. Sanki şu an o filmin içinde var olan şeyler etrafımızdaydı ve bizi gözlüyordu.

"Bu korkmamış halin mi senin, ufaklık?" diye sordu bana daha sıkı sarılırken. "Tamam, sorun yok. Bu yalnızca bir kurgu." Sesindeki sakinleştirici etki anında bedenime yayıldı, yavaşça gevşediğimi hissettim.

"Korkmuyorum," diye direttim.

"Korkmuyoruz ama sarılmaya devam edebilirsin bence," diye fısıldadı diğer Merve dehşet içinde ekrana bakarken. Tamam, o da en az benim kadar gururluydu sanırım. Biz kabullenemiyorduk korktuğumuzu ama şu an olduğumuz konumdan da gayet memnunduk.

"Tamam, korkmuyorsun," diye fısıldadı, ılık nefesi saçlarımın arasına karıştı. Bana daha sıkı sarılırken, "Böyle durursak daha inandırıcı olur zaten," dedi. Şu an amacı benim korkumu yok etmekti, biliyordum ama bunu yaparken oyunumuzun ardına saklanıyordu.

O gerçekten çok farklıydı.

Karan'ın göğsüne yasladığım yanağımı biraz daha kaslı göğsüne bastırdım, göz ucuyla filmi izlemeye başladım. Karan bazen kahvesini yudumluyordu ve o her bir yudum aldığında boğazından yükselen yutkunuş sesi göğsündeki boşlukta yankı uyandırıyor, kulaklarımın içine doluyordu.

Şömineden yükselen çıtırtıları duyabiliyordum ama filmin gerilim dolu abartılı müziği baskındı şu an. Birkaç kez ürpermiştim fakat Karan bana daha derin dokunarak ürpertinin yerini bambaşka hislere bırakmasını sağlamıştı.

Adam ölmüş ruhuma dokunan rahmet dolu bir el gibiydi. Ruhumu diriltiyordu.

"İstersen filmi kapatalım, Çakıltaşı?" diye fısıldadı yavaşça. Fısıltısı kulağımın boşluğunda büyüdü, nefesinin sıcaklığıyla ürperdim ama geri çekilmeden ona tutunmaya devam ettim. Görünmez varlıklar bir an evvel beynimi terk etseler iyi olacaktı. Şayet şu an tüm bariyerlerim yerle bir olmuş, meydan okuduğum adama sığınmış durumdaydım.

"Gerek yok," diye fısıldadım. "Bitmesine az kaldı hem."

Karan çenesini saçlarıma bastırdığında bir an duraksadım. Filmin içinde kopan çığlıklar şu an kulağıma hiçmiş gibi geliyordu. Keskin çenesin baskı yaptığı saç diplerim derin bir acıyla sızladı, göğsüm bu kez korku değil de onun bedeninin boyunduruğu altında olmanın verdiği etkiyle ileri doğru atıldı.

"Küçücüksün," diye fısıldadı koluma elini bastırarak bana daha sıkı sarılırken. Şu an elbisemin eteği biraz daha yukarı sıyrılmıştı, çıplak bacağımın bir kısmı Karan'ın siyah kotunun üzerinde duruyordu. Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Küçük değilim ben," diye fısıldadım. Bu kez sesim uykulu ve gerçekten küçük bir kız çocuğu gibi çıkmıştı. Karan'ın çenesinin kasıldığını hissettim, garip, tatlı bir homurtu çıkardı. Şu an dolgun dudağının bir kenarının hafifçe yukarı büküldüğüne emindim. Bu görüntüyü görebilmek adına kafamı yavaşça kaldırmaya çalıştığımda burnum dudaklarına sürttü ve o anda ikimiz de olduğumuz yerde taş kesildik.

Gözlerim gözlerine tırmandı, burnum hâlâ iki dudağının ortasında duruyorken dudaklarımdan dışarı derin bir nefes verdim. Nefesim Karan'ın boynuna, oradan da nefes boşluğuna aktı ve aynı saniyeler içinde kuzguni siyahı gözler kısıldı. Gözlerinin birkaç ton daha koyulaştığına şahit oldum.

Gecenin ortasında kalmış, sokak lambası olmayan çıkmaz bir sokak gibi bakıyordu.

Kısa sürdüğünden emin olduğum ama bana asırlar sürmüş gibi gelen bakışmamızı sonlandıran Karan olmuştu. Bedenini yavaşça geri çekerken DVD'nin kumandasına uzanıp filmi kapadı. Zaten son demlerinde olan filmi kapatmasını sorun etmemiştim. Bedenimi koltuğun diğer ucuna kaydırırken eteğimi biraz aşağı doğru çekiştirdim ve uzun, uçları dalgalı saçlarımı geriye atarak terleyen boynumu ortaya çıkardım.

"Ben artık gitsem iyi olacak," diye mırıldandığımda küçük çantanın içindeki telefonum çoktan çalmaya başlamıştı bile. Karan benimle göz teması kurmadan CD'yi DVD playerın içinden çıkarıp kabına koyarken oldukça sakin görünüyordu. Sanırım şu an sakin olamayan tek kişi bendim.

Arayan Defne'den başkası değildi. Bir sorun olduğunu düşünüp hızlıca telefonu açarken, "Hemen geliyorum," diyerek onun konuşmasına izin vermedim.

"Hayır!" dedi Defne telaşlı bir sesle. "Sakın geleyim deme. Herkes uyanık ve halam senin Büşralarda olduğuna inandı. Bu saatte gelecek olursan her şeyi bombok edersin."

Oturduğum koltuğun kenarına tutunduktan sonra, "Nasıl sakın geleyim deme ya? Ne yapacağım ben?" diye sordum dehşet içinde. Karan omzunun üstünden kısaca bana baktıktan sonra CD'yi kabına koyup CD'lerinin olduğu kasadaki renk düzenini bozmadan kabı kasaya yerleştirdi.

"Merve, gelirsen ikimizi de yakarsın, biliyorsun. Hem o üstünle başınla ben seni nasıl eve alırım? Herkes cin gibi şu an. Bunlar sabaha kadar sohbet ederler, biliyorsun."

"Defne..."

"Büşra'yı falan ara. Alır o seni eve," dedi Defne, arkadan bir tıkırtılar geldi. "Hadi kapatıyorum ben."

Tam dudaklarımı aralıyordum ki telefonu gerçekten kapattı.

"Çok güzel ya," dedi diğer Merve. *"Yardımı bu kadarlıkmış demek ki."*

"Çok güzel ya," dedim kafamı iki yana sallarken diğer Merve'yi onayladım.

"Sorun değil, burada kalabilirsin."

Kafamı kaldırıp Karan'a baktığımda o da omzunun üstünden bana bakıyordu. Kıyamet siyahlarını ağır bir şekilde kirpikleriyle örttükten sonra kör edici güzellikteki gözlerini tekrar açtı ve yüzüme tıpkı bir buse gibi kondurdu. "Bakma öyle, velet. Telefondaki kızın sesi buradan bile duyuluyordu. Ablandı o, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Hastanede de görmüştüm onu. Cidden hiç benzemiyorsunuz. Yani karakter olarak."

Söylediği şeye sessiz kaldım.

"Burada kalmam sorun olmaz mı?" diye sordum çekingen bir tavırla. "Yani deden... Tutucu biraz. Yanlış anlayabilir."

"Aksine bu aralar ikimizi bir arada tutmak için elinden geleni ardına koymuyor, Çakıltaşı," dedikten sonra kasayı kucakladı. "Hadi gel, üstüne bir şeyler vereyim," diyerek salonun sol kıs-

mında, şöminenin biraz ilerisindeki dönemeçli ahşap merdivenlere doğru yürümeye başladı. Merdivenleri tırmanırken hiçbir şey söylememiştim. Kendimi yeterince mahcup hissediyordum zaten. Bir de üstüne bu gece abarttığımız yakınlaşmalar eklenince yanaklarıma çöken sıcak his beni terk etmemişti. Karan ile birlikte uzun bir koridorda yürümeye başladık. Koridorun her bir yanında tarihi değeri olduğundan emin olduğum biblolar vardı. Her bir metre sonrasında duvarda büyük bir tabloyla karşılaşmıştım.

Karan siyah bir kapının önünde durduğunda kısaca bana bakıp kapının kulpunu çevirdikten sonra kapıyı yavaşça açtı. Ardından geri çekilip bana yer açarken gözlerinde düz ama düzlüğün kıyısındaki dalgaları yalayan tuzlu harfler vardı.

Tam şu anda Karan Çakıl'ın dünyasının bir kısmını içinde barındıran oda hemen gözlerimin önünde serili duruyordu.

Bahçeyi aydınlatan loş ışık ve havuzun suyunun mavi ışıklı yansıması perdesi açık olan odayı aydınlatmıştı ama oda bu aydınlık dışında karanlıktı. Tam da ona yakışacak cinsten sade ve oldukça az eşyadan oluşan tertipli bir odaydı. Görebildiğim kadarıyla siyah deriden başlığı olan büyük çift kişilik bir yatağı vardı ve yatağın tüm çarşafları simsiyah satendi. Koyu bir gri rengine boyalı olan duvarlarda siyah raflar vardı ve rafların üstünde okuması yıllarımı alacak kadar çok kitap vardı. Hepsi kalın ve kesinlikle edebi yönden oldukça zengin olan kitaplardı. Aynalı gardırobu da tıpkı yatağı gibi siyahtı fakat parlak bir maddeden yapılmıştı. Pencereden içeri sızan havuz yansıması siyah gardırobun parlak yüzeyini renklendirmişti. Sanki havuz, gardırobun üstündeymiş gibi duruyordu.

"Odan güzelmiş," dedim kısık bir sesle. Ortada siyah bir post vardı ama sahte olduğundan emindim. Karan gerçek hayvan postu kullanacak kadar düşüncesiz bir adam değildi. "Sana benziyor."

"Bana mı?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Evet," dedim kollarımı göğsümün üzerine toplarken. Bedenim biraz üşümüştü ama yine de bu ev çok soğuk sayılmazdı. Ilıktı. "Yani senin gibi."

"Benim gibi?"

"Senin gibi güzel," diye mırıldandı diğer Merve.

"Neyse. Öyle işte," diye mırıldandım odada küçük adımlar atarken. Topuklularımın zemine bıraktığı tok sesler odanın içinde yankılanırken, Karan da odanın içine girip kapıyı yavaşça kapadı. Kapı kapandığında içerisi çok daha karanlık görünmeye başlamıştı.

Gözlerim odanın içinde dolaşmaya devam etti. Siyah bir gitar dikkatimi çekti. Yatağı ile yatağın yanındaki komodinin arasında duruyordu, duvara yaslanmıştı.

Karan Çakıl gitar mı çalıyordu?

Karan'ın gardırobunu açtığını duydum. Pencerenin önüne yürürken kollarım hâlâ göğsümün üzerinde toplu duruyordu. Duvara yaslanıp perdesi açık pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Bahçenin bir ucu kapkaranlıktı. Tıpkı Karan gibi. Ama bir ucu beyaz tonda bir ışıkla aydınlatılmıştı ve havuzun mavi ışığını duvarlara yansıtıyordu.

Karan'ın yatağın üstüne bir şeyler attığını duyduğumda omzumun üstünden ona baktım. Siyah bir eşofman ve bol siyah bir kazak atmıştı yatağın üstüne.

"Çakıltaşı," dedi yavaşça. "Giy şunları sen."

"Gerek yok."

Gözlerini devirdi. "O elbiseyle mi duracaksın sabaha kadar? Üşütürsün. Hem rahat olmadığından o kadar eminim ki... Çıkar hadi üstünü, ben banyoya geçiyorum. Rahatına bak," dedi net bir sesle. Sesinde kesinlikle itiraz kabul etmeyen bir tını vardı.

Karan banyoya doğru yürürken sırtımdaki fermuara ulaşmaya çalıştım ama denemelerimde başarısız olmuştum. Karan'ın odanın içindeki banyoya girdiğini gördüm, ardından kapıyı kapadı. Kısa bir zamanım olduğunu bildiğim için bir süre olduğum yerde tepinerek sırtımdaki fermuarı indirmeye çalıştım. Dakikalarca takılan fermuarı indirmeye çalışırken artık gerçekten kollarım ağrımaya başlamıştı. Kamburlaşarak bir kez daha denediğimde parmaklarımın üstünde bir elin varlığını hissettim.

Bedenim olduğu yere küflü bir çivi gibi çakıldı. O elin sahibinin sıcak parmakları zehirli oklar gibi sırtıma saplandı.

Diğer Merve'nin dudaklarından dökülen sesli küfrü işitmiştim ama şu an kulaklarımdaki kan uğuldadığı için ben sessiz

kalmıştım. Elimin üzerindeki el parmaklarımın yanından geçti, saçlarımı önüme attıktan sonra fermuarımı ağır ağır ensemden belimin kıvrımına kadar indirdi.

Karanlık bir pençenin boğazımda bıraktığı kurumuş kan siyahı izlerin varlığını göremesem de hissettim.

"İşte bu kadar," diye fısıldadı yavaşça Karan. Sıcak nefesi çıplak enseme çarptı ve omuriliğimden yükselen bir ürperti tüm bedenimi kucaklayıp beni uyuşturdu.

"Karan."

"Şşh," diye fısıldadı bir kez daha. "Yalnızca fermuarını indirdim. Zorlanıyordun, küçük." Bir süre sessiz kaldık. Karan hâlâ arkamda dikiliyordu, karşıdaki duvara gölgelerimiz düşmüştü.

Bir an için... Çok küçük bir an için yan yana duran karanlık gölgelerimizin birbirlerine ne kadar yakıştığını düşündüm.

"Asi," diye fısıldadı usulca. Tüm tüylerim dikilirken gözlerimi gölgemizden çekmiyordum. Keşke şu an duvar bir ayna olsaydı ve ben onun kuzguni siyahı gözlerinin nasıl baktığını görebilseydim. Karan'ın yüzünün boynuma yaklaştığını hissettim, kulağı yavaşça ensemle kulak boşluğum arasında bir yere sürtündü.

"Bu kadar iddialı şeyler giymemelisin, küçüğüm." Sesindeki tını mıydı bana bu kadar dokunan? Bilmiyordum. Bana ilk kez söylediği bu kelimenin altını siyah bir kalemle çizmek istedim. Küçük olmaktan nefret eden ben, bir anlığına bundan hoşlandığımı düşünmüştüm.

"İddialı mı?" diye sordum, sesim titriyordu. Karan yavaşça başını salladı, bunu gölgesinden gördüğüm gibi aynı zamanda boynumu okşayan siyah saçlarından da anlamıştım.

"İddialı," diye fısıldadı.

"Yalnızca bir elbise," diyebildim dilim damağıma dolaşırken. Çıplak sırtıma çıplak teni değdiğinde şu an onun üstünde tişört olmadığını fark edebilmiştim. Tenime değen sıcak, sert teninin bedenimde yarattığı binlerce voltluk elektrik hissi tıpkı bir trafo gibi patlayacağımı düşündürmüştü bana. Öyle bir akımdı ki bu sanki birazdan parçalarıma ayrılıp, küle dönecektim.

Ona dur diyemiyordum ve bu benim gibi bir kız için şüphesiz en korkunç şeydi.

"Senin gibi küçük bir kız için çok iddialı bir elbise," derken saçları hâlâ boynumu okşuyordu. "Hele bu kadar iyi bir fiziğe sahip küçük bir kız için..." Duraksadı. "Çok ama çok iddialı."

Sertçe yutkunup, "Şu an olmaması gerektiği kadar yakınız," dedim acı çekiyor gibi. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

Gölgesinin yavaşça geri çekildiğini gördüm ama bedeni hâlâ bana yaslıydı. Çıplak göğsünü sırtımdaki fermuarın yarattığı dekoltede hissediyordum.

"Her nedense bunun hoşuna gittiğini düşünüyorum," diye mırıldandı. Ensemin biraz altında, omzumun üstünde bir baskı hissettim ve bedenim tıpkı bir yay gibi gerildi. Karan Çakıl'ın sıcak, dolgun dudaklarının pürüzlü, ıslak dokusunu omzumda hissediyordum şu an. Kalbimin ortasından havalanan siyah kelebekler her bir kanat çırpışında mideme asit yağmurları yağdırıyordu.

"Bu benim için çok zor, velet," diye fısıldadı Karan Çakıl basılı tuttuğu dudaklarını omzumdan çekmeden. Dudaklarını omzumdan çekmeden konuştuğu için sesi boğuk duyulmuştu.

Mantığım beynime düşen siyah çığın altında kaldı.

"Senin için zor olan ne?" diye sordum can çekişir gibi. Nasıl yapabiliyordu bunu? Nasıl beni parmağının ucundaki siyah dans pistinde oynatabiliyordu?

Acıdan nasırlaşmış ruhunun içinde sıkışıp kalmış küçük çocuğun çığlıklarını duyuyordum oysa. Karan'ın tenine ne zaman yakın olsam geçmişinin kokusu vuruyordu ciğerlerime.

"Uğruna yaşamak istediğin bir şeylerin olması çok zor," diye mırıldandı dudaklarını omzumdan çekerken. "Karanlığı istemek kolay ama istediğin şeyi karanlığa çekmek çok zor."

"Seni anlayamıyorum."

"Asi, benden uzak durman gerekecek," dedi kaskatı bir sesle.

"Neden?" diye sorarken sesim boğuk çıkmıştı. Belki de içime tıktığım şeyler sesimin boğazımdan sökülüp dışarı çıkmasına engel oluyordu, bilmiyordum.

Şu an bana neden bunu yapıyordu? Bilmiyordum. Hiçbir şeyi bilmiyordum.

"Nedenini söylemeden önce senden bir şey isteyeceğim, Çakıltaşı," dedi bu kez bedenini benden uzaklaştırırken. Sırtımdan

ayrılan teniyle birlikte az önceki birleşmeden dolayı terleyen sırtım bir anda soğukla çarpıştı.

"İste," dedim zorla yutkunarak.

Başını başıma yasladı, ensemde derin bir nefes aldı.

"Bu gece benimle uyu. Bu yatakta. Kokunu sür şu çarşaflara. Sen yokken uyumak için bahanem olsun."

Duraksadı. Duraksadım. Şu an saatin tik tokları yoktu. Saniyeler dakikalara sırtını dönmüş, dakikalar sessizce akrebin ucundaki infazını beklemeye başlamıştı. Yelkovan her dönüşünde beraberinde bir sayıyı daha akrebin darağacına taşıyor, öldürülecek yeni kurbanlar yaratıyordu.

Akrep, yelkovan denen o yılanın her defasında onu sırtından sokmasına izin veriyordu.

Hiçbir şey söyleyemedim.

"İndirdim fermuarını," dedi yavaşça. "Şimdi bir duş alacağım. Ben çıkana kadar düşün. Seni benimle uyumaya zorlayamam. Ama sana yanlış bir şey yapmayacağımdan da emin olabilirsin. Senin istemediğin hiçbir şey olmaz bu yatakta, korkma. Duştan çıktığımda eğer bunları giymiş, yatağa girmiş olursan kabul etmiş olduğunu düşüneceğim. Ama eğer çıktığımda bu elbise hâlâ üstünde olursa..." Duraksadı. "Söz veriyorum seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Benden uzaklaştı. Onun gidişini, duvardaki gölgesinin kaybolduğu anı izledim. Kendime düşünmek için biraz zaman verdim. Kalbim allak bullaktı, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Dişlerimi sıkıp yatağa doğru döndüm ve gözlerimi yumup üzerimdeki elbiseyi çıkarırken kararımı verdim.

Karan Çakıl'ın kokusunun sindiği o kazak tenime sürtünürken, yakasının ardında kalan uzun saçlarımı yavaşça dışarı çıkardım. Karan'ın eşofmanı bana o kadar bol gelmişti ki, ipini sıktığım halde yine de düşecek gibi duruyordu. Gardırobun aynasındaki yansımama kısaca baktım. Gözümdeki makyaj çok az akmış, birazı da kaybolmuştu ama dudağımdaki koyu mor ruj duruyordu. Banyodan yükselen su şakırtısını duyabiliyordum. Neden bunu yapmıştım? Belki diğer Merve'nin kazandığı bir direnişti bu... Belki de... Yaşar Çakıl'ın söylediklerinin içimde yarattığı bir merhametti. Ya da merak duygusuydu.

Ya da hiçbiriyle alakası yoktu.

Benimle alakası vardı.

Ayaklarım çıplaktı, topuklularım yatağın biraz ötesinde düzgün bir şekilde duruyordu. Saten çarşafı kaldırıp yatağın içine girdikten yaklaşık üç dakika sonra gözlerimi sıkıca yumdum, suyun sesi kesildi.

Allah aşkına ben ne yapıyordum?

Bana dokunmayacak, istemediğim hiçbir şey yapmayacaktı, bunu biliyordum. Midemde tıpkı bir asit gibi kaynayan merak ve şüphe duygusu beni alaşağı ediyordu. Kafasını koyduğu yastığa koyduğum kafam ilk kez bu kadar rahat ve hafif hissediyordu. Sanki tüm karanlık düşünceler onun sıcak acı çikolata kokulu yastığına akmış ve siyah satenin içinde kaybolmuştu.

Banyonun kapısının açıldığını işittim, hemen ardından ıslak, sıcak ve bir o kadar da yoğun bir çikolata kokusu odanın içine sızıp tüm duvarlara sindi.

Burnuma giren koku sanki ciğerlerime değil, kalbime doluyordu.

Kısa bir hareketlilik oldu, ardından yatağın yan tarafı hafifçe çöktü. Hiçbir şey söylemeden, açıklama yapmadan, dalga geçmeden ya da bir şeyleri ima etmeden beni belimden tutarak kendine doğru çekerken aklımın ucundan sarkan yapboz parçaları şekil vermeyi bekledikleri karton kâğıdın üstüne bir bir düşmeye başlamıştı. Tüm parçalar birleştiğinde çıkacak olan resmi merak ediyordum.

Sırtım onun kaslı göğsüne dayandı, aynı saniyeler içinde Karan'ın yüzünü saçlarımın arasında hissettim. Bu nasıl bir saçmalıktı? Umurumda değildi. Burada iyiydim.

"Bir hayvan olsaydın ne olmak isterdin, Çakıltaşı?" diye sordu Karan yavaşça.

Bir an duraksadım. Heyecanın kol gezdiği bedenim de düşüncelerim gibi duraksarken sorusunu ciddiye alarak hangi hayvan olmak istediğimi düşündüm. Gözlerimin önüne iri kanatları olan, yükseklere uçabilen siyah bir kelebek geliyordu her defasında.

"Siyah bir kelebek olmak isterdim," diye mırıldandım uysal bir sesle. Gözlerim pencereden içeri sızan havuzun ışığında dolanıyordu.

"Özgür olmayı, uçmayı, tüm sıkıntılarından kanatlarını çırparak uzaklaşmayı istiyorsun çünkü." Sesi sakindi. Çenesini bir kez daha saç diplerime bastırdı.

Haklıydı. Sanırım tam olarak bunu istiyordum ben. Gözlerimi yumarak, "Sanırım," diye fısıldadım.

"İşte sen bir kelebeksen, ben o kelebeğin kanatlarını ıslatan yağmurum," dedi düz bir sesle. "Sen özgür olmak, kurtulmak istiyorsun, Çakıltaşı." Duraksadı. Derin bir nefes aldı. "Sen uçmak istiyorsun."

"Ee?" diye sordum gözlerimi yavaşça aralarken.

"Kanatları ıslanan kelebekler uçamaz küçüğüm."

Biri boğazımdan aşağı doğru neşterle kalın bir çizgi çekmiş gibi hissederken başımı yavaşça geriye attım. Alnım Karan'ın çenesine sürterken uykulu gözlerle ona baktım. Şu an yakın olmamızdan çok, kelimeleri döken sesi etkilemişti beni.

"Uçamazsa ölür mü kelebek?" diye sordum gözlerimi kaldırarak gözlerine bakarken. Yüzü karanlıkta bile aydınlıktı ama bu dipsiz siyah bir aydınlıktı. Güzel burnu bu açıdan erkeksi ve zaten dolgun olan dudakları biraz daha dolgun görünüyordu. Uzun kirpikleri tıpkı hayal ettiğim siyah kelebeğin görkemli kanatlarına benziyordu.

"Ölür," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. "Taşıyamaz şuncacık bedenini. Oysa küçücük kelebek. Cürmü ne ki? Ama kanatlarını çırpamazsa çakılır kayalıklara. Ölür kelebek. Siyah kanatları kurur sahildeki çakıl taşlarının üstünde. Kanı akmadan, ruhunu verir kanatları ıslanmış siyah kelebek."

"Ölsün. Yağmurundan olsun ölümü kelebeğin. Ne var ki yani? Zaten üç güncük değil mi ömrü? İki gününü huzur bulduğu toprak kokusunu ona veren yağmuruna adasın. Üç günlük ömrünün, bir günü yeter ki ona. İki gününü yağmuru için versin. Yağmuru için ölsün siyah kelebek."

"Benim saf veledim," dedi Karan bir başparmağıyla yüzüme dökülen asi bir saç telini geri iterken. "Kelebeği öldürürse yağmur... Sence yağar mı bir daha? *Yağmurun her düşüşü bir ölüm zaten.* Yalnızca öldüğü yerden baştan doğar her defasında. Ama... Söz konusu kanatlarını ıslattığı ve öldürdüğü kelebek olursa...

Yağmur bir daha baştan doğmayı göze alamaz. Son kez bırakır kendini gökyüzünden aşağıya ve kaybolur gider sokağın paslı ızgaralarında."

"Karan..." Dudaklarım ismini söylerken ilk kez bu kadar çaresizdi. Gözlerimin içine baktıktan sonra yavaşça başını salladı, *söyle,* der gibi.

"Ruhun kan kokuyor senin." Yüzünde hiçbir ifade değişimi yaşanmadı. "Ruhundan yükselen kanın kokusunu alabiliyorum ben. Yaralandı, değil mi?" Parmaklarım usulca onun yüzüne dokunduğunda Karan gözlerini kapadı, dokunuşuma kirpiklerini titreterek yanıt verdi. Şu an öylesine güzeldi ki...

Ölesiye güzeldi.

"Yaralı..." Sesim titredi. "Ruhun yaralı, değil mi?" Avucumu yanağına bastırdığımda Karan dişlerini sıktı ama gözlerini açmadı. "Hâlâ kanıyor, kanaması hiç durmuyor, değil mi?" Burnumdan derin bir nefes aldım.

"Çakıltaşı," dedi düz bir sesle. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Görmüyorsun, değil mi?"

"Neyi?" diye sordum usulca.

Parmakları dudaklarıma indi ve başparmağıyla dudağımdaki koyu mor ruju tek hamlede sildi. Gözlerini açtığında kuzguni siyahı gözleri alev alevdi.

"Olmaman gereken bir yerde, olmaman gereken bir adamın kollarındasın." Durdu. "Kanın kokusunu aldın, biliyorum. Ama o kan kokusu yalnızca ruhumdan yükselmiyor benim. Görmediğin bir yer daha var." Derin bir nefes aldı. "Parmaklarıma bulaştıramadığım kanı, düşüncelerimden döküyorum ben. Kafamın içinde bir katil var ve içerisi kanı kurumuş cesetlerle dolu."

Çenemi göğsüne koyduğumda onunla bir kez daha ortak noktalarımız olduğunu fark etmiştim. Karan diğer eliyle komodinin üstünden gümüş renkte bir kutu aldı ve kutunun içinden siyah filtreli bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Yavaşça kayarak sırtını deri yatak başlığına yasladı. Korkusuzca ve ilk kez onun kapısının kilidini açmışım gibi hissederek doğruldum. Yüzüm onun omzuna yakın bir yerdeyken Karan'ın siyah zippo ile sigarasının ucunu ateşleyişini izledim. Sigaradan derin bir ne-

fesi ciğerlerine doldurdu, yaralı ruhunu gizlediği perdeyi kaldırıp kendi gözleriyle gözlerimin içine baktı.

"Senin de ruhundan kan kokusu geliyor biliyor musun?" dedi ve duraksadı. "Tek farkımız, Çakıltaşı... Seni ailen kanatmış. Beni aynı kaldırımda yürüdüğüm tanımadığım bir insan bile kanatırken."

"Kabul ediyorsun yani, öyle mi?" diye sordum. "Yaralı olduğunu."

Alaycı bir şekilde gülüp sigarasından derin bir nefes aldı. Siyah sigaranın ucunda yanan turuncu ateş harlanırken gözlerim kısaca o ateşe dokundu. "Yara henüz görünürlerde yok. Şu an görebildiğim tek şey kan, velet," dedi kısık sesle. Başını başlığa yasladıktan sonra etli, dolgun dudaklarını araladı. Gri dumanı yavaşça yüzüme üflerken gözlerini gözlerimden çekmedi.

"O kadar siyahsın ki, gerçek seni göremiyorum," diye mırıldandım. "Şu an burada bu durumdayız ama yarın yine aynı olacağız, bunu da biliyorum. Kendini açtığını düşündüğüm yerde daha siyah bir bariyer kuruyorsun önüme. Ama çözeceğim seni hatalı matematik problemi."

Burukça gülümsedi.

Şu an içimi kemiren bir şüphe vardı. Bu adamın hayatı hakkında büyük bir şüphe.

Kavrulduğumu düşündüm.

"Boşuna uğraşma bence."

"Çözeceğim seni Karan. Bunu merakımdan değil, inadımdan yapacağım. Sen de göreceksin."

"Boşuna uğraşma, Çakıltaşı. Ne o içi hazinelerle dolu dipsiz okyanuslar, ne de kafanı kaldırınca gördüğün sonsuz gökyüzü... Hiçbir şey temizleyemez benim içimdeki karanlığı."

Dudaklarını çenemdeki boşluğa bastırdığında gözlerim kocaman açıldı. Şu an alt dudağım ve çenem arasında bir yeri öpüyordu, dudaklarımız arasında minicik bir mesafe vardı.

Dudaklarını o küçük boşluktan çekmeden konuştu.

"Siyahın içindeki siyahım ben."

17. BÖLÜM: SINIRLAR

Çeneme yayılan o sıcaklık gitgide daha da çoğalırken, artık yalnızca çenem değil, tüm vücudum yanıyordu. Onun dudaklarının baskısı orada, çenemdeki çukurun üzerinde öylece asılı dururken sertçe yutkundum. Kafamın içinde kanlı bir savaş, can kaybının çok fazla olduğu bir deprem, tüm şehri yutmuş bir tsunami vardı. Gözlerimi tavana dikmiştim, onun geri çekilmesini bekliyordum ama nafileydi. Geri çekilmiyordu.

Söylediği her şey zihnimde takılı kalmış bir plak gibi dönüp duruyordu.

"Burası," diye fısıldadı karanlık bir sesle. Dudakları çeneme sürtünüyordu. "Burası benim sınırım, kız çocuğu."

Derin, içimi yarıp geçen bir nefes aldım.

"Ben ne buradan yukarıya çıkabilirim," dedi acıyla. "Ne de buradan vazgeçebilirim."

Bazı duygular kalbin içinde şekillenirdi. Karanlığın saltanat sürebilmesi için geceye, güneşin kendini gösterebilmesi için gündüze ihtiyacı vardı. İkisi de aynı gökyüzünde yürüyen ama birbirlerine hiç rastlamayan iki farklı şeydi. Bazı kelimeler aynı olsa bile açtıkları kapılar farklıydı.

Şu an çok farklıydı.

Yavaşça çekildi. İfademi sabit tutmak için çabaladım. Kalbimin göğsümü yırtacakmış gibi hızlı çarpmasına rağmen bir şekilde sakinliğimi koruyabildim.

"Bu da neydi?" diye fısıldadığımda artık gözlerimin içine bakıyordu.

"Hiç."

"Hiç?"

Yavaşça başını salladı. Kara gözleri gecenin içinde parlayan bir bıçaktan farksızdı, bıçağın sivri ucu beni işaret ediyordu.

"Hiç," dedi doğrulamak ister gibi. "Uyumalıyız, velet."

Sertçe yutkunup gözlerinin içine baktım. Yavaşça geri çekilip arkama geçti, sırtımı ona dönmemi sağladı ve beni yavaşça göğsüne doğru çekti. Sırtımı onun göğsüne yasladığımda gözlerim artık hemen karşımdaki duvara bakıyordu. Avuç içlerimdeki nemin arttığını hissedebiliyordum. Zaman akmaya başladı, zihnimin içinde eski birkaç anının görüntüsü düştü, yavaş yavaş gözlerim kapanmaya başladığında uykunun bedenimi ele geçirmek üzere olduğunu fark ettim.

Karan bana sanki mümkünmüş gibi biraz daha sokuldu. Sertçe yutkunduğunu duydum, ardından burnunu saçlarımın içine gömdü. Uyku ağır bastığı için bu hareketine herhangi bir tepki veremedim.

Uykunun kollarına çekilmeye başladığımı hissettiğimde dudaklarını saç diplerime bastırdı. Bilincim artık karanlığa batmıştı.

"Yeni doğmuş bir bebek gibi kokuyorsun," dedi kısık bir sesle. "Öyle temiz, öyle cennet."

♠

"Eşek sıpaları!"

Uykumun arasında bazı sesler duyuyordum ama uzun zamandır çekmediğim kadar rahat bir uyku çektiğimden midir bilinmez, gözlerimi açmamak konusunda ısrarcı davranıyordum.

"Vur dedim, siz öldürmüşsünüz!" dedi aynı ses. "Uyanın!" Gözlerimi aralamaya çalışırken içeri uzun sütunlar halinde giren güneş ışıkları kirpiklerimin arasından sızarak gözlerimi kavurdu.

"Dede?" Bu uykulu sesin sahibini tanıyordum. Elimi alnımın üzerine koyduktan sonra güneş ışığının gözümü deşmemesi için avuç içlerimi gözlerime siper ettim. Odağıma ilk giren elindeki bastonun ucuyla bizi dürten Yaşar amca olmuştu. Bir an olduğum yer, içinde bulunduğum zaman hepsi su gibi zihnime aktı ve düşüncelerimi ıslattı. Gözlerim aniden irileşti.

Karan'ın kollarındaydım.

"Bu ne hâl?" diye sordu Yaşar amca kaşlarını çatarak bize bakarken. "Ahtapot gibi dolamışsın kollarını kıza!"

Utancın sivri bıçağı karnıma saplandı. Zaten hafif terli olan bedenim şimdi cayır cayır yanıyordu. Nasıl bu pozisyonu alabilmiştik hiçbir fikrim yoktu ama Karan'ın sıcak, çıplak göğsünde yatıyordum ve kollarını bedenime sıkıca sarmış, bana tıpkı bir yılan gibi dolanmıştı. Geri çekilmeye çalıştığımı fark ettiğinde kollarını gevşetti ama beni bırakmadı.

"Hâlâ yatıyorlar! Kalkın ulan!" diye bağırıp yatağa bastonuyla vurdu.

Karan uykunun çatlattığı erkeksi sesiyle, "Senin amacın da bizi baş başa bırakmak değil miydi zaten?" diye sordu. Doğrulup sırtını deri yatak başlığına yasladı ve beni serbest bıraktı. "Sabah sabah bu kadar tantanaya gerek yok. Uyuduk, dede. Senin için torun yapmadık. Yalnızca uyuduk."

Yanaklarım artan baskıyla zonklamaya başladı. Dönüp ona bir yumruk çakmak istedim ama yapamadım. Tüm bedenim kaskatı kesilmişti. Yaşar amca hakkımda ne düşünecekti şimdi?

"Edepsiz herifin sözlerine bak!" diye bağırdı Yaşar amca. "Şu bastonumu görüyor musun? Kırarım bunu belinde, it herif!" Huysuzca bastonuyla Karan'ın ayaklarına vurdu. "Sarılmış, yılan gibi dolanmış kızın koynuna! Madem bu kadar meraklısın şu kızcağızın koynuna, evlendireyim işte sizi. Yapalım bu yaz düğünü."

Damağıma bulaşan metalik kan tadının sebebini yeni uyanmış olmama bağlamaya çalışsam da, Yaşar amcanın söyledikleri üzerimde şok etkisi bırakmıştı şu an.

Karan yataktan kalkarken dedesine tek kelime etmedi. Doğrudan banyoya doğru yürüdü, kapıyı açıp banyoya girdi ve kapıyı çarparak kapadı. Dağılan saçlarımı düzeltmeye çalışırken Yaşar

Çakıl gözlerini dikmiş yüzüme bakıyordu. Bir an bakışlarının altında utancım ikiye katlandı, ne söylemem gerektiğini düşündüm ama doğru kelimeler bir türlü dilimin ucuna gelmedi.

"Yalnızca uyuduk," dedim çaresizce.

"Bunu görebiliyorum," dediğinde sesi sakindi. Derin bir nefes alıp gözlerini banyonun kapalı kapısına çevirdi. Gözlerini kısarak kapıya baktı. Banyodan su sesleri yükselmeye başladığında gözlerini tekrar gözlerime çevirdi. "Karan'ın o taraklarda bezi olmadığını biliyorum. Siz bakmayın bana... Ben geri kafalıyım biraz. Yeniçağa ayak uydurmak biz yaşlılar için sandığınızdan daha zor. Ama kendinizi bizim yerimize koysanız, inanın siz de zorlanırsınız. Düşünsenize, cep telefonu, internet ve hatta elektriksiz bir dünyada yaşadığınızı? Bizim için de şimdiki çağda yaşamak böyle bir şey işte." Güldü. "Ama biliyorum. Diğer gençler gibi değilsiniz. Sizde farklı bir şey var. Sizi bambaşka kılan bir şey."

Yanaklarımın içini dişledim. Başımı yavaşça sallayarak, "Karan öyle biri değil," dedim. Utançtan yerin dibinin de dibindeydim. Daha dip varsa oraya da girebilirdim. "Onun öyle biri olmadığını bildiğim için şu an buradayım. Ona güveniyorum."

Yaşar Çakıl sevecen bir şekilde gülümserken, "Karan'ın kazakları çok değerlidir," dedi üstümdeki kazağa bakarken. "Gülseren Hanım kazaklarını yıkayacağında Karan ona bin tembih eder. Gerçi Karan'ın her şeyi değerlidir. Bir şeyleri erken yaşta kaybettiği için elinde olan her şeyin kıymetini biliyor."

Yutkunamadığımı hissettim.

"Anlıyorum."

"Senin de kıymetini bilecektir."

Diğer Merve omuzlarını düşürürken şu an ikimiz de sessizdik. Yaşar Çakıl genişçe gülümsedi ve omzuma dokunup, "Bunu seni üzmek için söylemedim yahu," dedi tatlı bir şekilde. Sanırım tatlı sıfatı yalnızca bu adamın üzerinde güzel duruyordu. "Dünkü konuştuklarımız..."

"Aramızda," diye tamamladım Yaşar Çakıl'ı. "Karan'a bu konu hakkında tek kelime dahi etmedim. Yemin ederim."

"Teşekkürler, kızım." Bana gerçekten içten bir şekilde gülümsedikten sonra, "Hadi," dedi. "Şimdi hep beraber güzel bir kahvaltı yapalım."

Bir an durup bunun iyi bir düşünce olmadığını söylemek istedim, gitmem gerekiyordu ama yine de onu kıramadım ve yataktan kalktım. Yaşar amcayla birlikte odadan ayrıldığımızda üzerimde hâlâ Karan'ın kazağı ve eşofman altı vardı. Üst kattaki lavabolardan birine girip elimi yüzümü yıkadım ve Yaşar amcanın zoruyla onun koluna girip alt kata indim. Gülseren Hanım kahvaltı masasını hazırlıyordu. Bir an beni Yaşar amcanın kolunda görünce duraksadı, gözleri hızlıca üzerimdeki kıyafetlerde dolaştı. Bakışları beni rahatsız edince kaşlarım benden bağımsız çatıldı. Akşam Karan ile hiç hoş şeyler yapmadığımızı düşünüyor gibi bakıyordu. Kendince böyle düşünmek konusunda haklı olabilirdi. Karan'ın kıyafetleriyle onun odasından iniyordum ve tüm geceyi bu evde geçirmiştim, doğruydu, ama en azından düşüncelerini biraz daha masum yollara sokarak dizginleyebilirdi. Sonuçta aynı yatağa giren her çift sevişmiyordu.

Kazak o kadar büyüktü ki, içinde kaybolmuştum. Kahvaltı masasındaki yerimizi aldık. Yaşar amca en başköşede oturuyordu, Gülseren Hanım beyaz fincanın içine çayı doldururken Yaşar amca elini hafifçe kaldırıp, "Yeterli, Gülserenciğim," dedi gülümseyerek. "Teşekkürler, kızım."

Kibarlığına, sevecenliğine, birçok şeyine hayran olduğum bir adamdı Yaşar Çakıl.

Karan içeri girdi. Siyah, ilk iki düğmesi açık bir gömlek, altına siyah bir kot pantolon giymişti ve gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvırmıştı. Kollarına gökyüzünü parlatan şimşekler gibi yayılan damarları çok kalındı. Hemen karşımdaki sandalyeye oturdu, Gülseren Hanım'ın önüne koyduğu kahve kupasını kulpundan tutarken göz göze geldik. Birkaç saniye kahve kupasını öylece tuttu, gözleri gözlerimden ayrılmadı. Bakışlarında farklı bir şey vardı. Gözlerini gözlerimden çekmeden kahvesinden bir yudum aldı.

Bana olan bakışları çok daha farklıydı.

Gülseren Hanım kahvemi önüme koyarken duraksadım, benim kahve içeceğimi nereden biliyordu? Yine de yadırgamadım. Servis tabağındaki peynire çatalımı batırırken Gülseren Hanım bana genişçe gülümsedi, dudaklarım hafifçe kıvrılsa da bu hiç içten bir tebessüm değildi.

"Yarın akşam Rıza'nın evinde bir kokteyl varmış, Karan," dedi Yaşar Çakıl çayından bir yudum alırken.

Karan cevap vermeden dedesine, ee, der gibi baktı.

"Seni de davet etti." Fincanıyla nazikçe beni işaret etti. "Ve tabii ki seni de."

"Kokteyl mi? Şu zenginlerin yaptığı altın günü gibi bir şey mi oluyor o?" diye sordu diğer Merve sessizce. Onu içimde cevapsız bıraktım. *"Unut bunu. Bizim gördüğümüz en büyük kokteyl babaannenin küçükken seni zorla götürdüğü altın günleriydi. Orada rezil oluruz!"*

Bu kez gerçekten haklıydı. Kahvemden bir yudum alıp Karan'a baktım. Gözlerimden cevabı almışçasına, "Biz katılamayız," dedi. "Yarın akşam birlikte dışarı çıkacağız."

"Nereye gideceksiniz?"

"Car Cemetery Bar'a."

Duraksadım. Kaşlarımı çatarak ona bakarken kahve kupasının kulpunu onun boğazını sıktığımı hayal ederek sıkıca kavradım. Bana bakarken yavaşça omuz silkti ve kahvesinden bir yudum aldı.

Adam resmen az önce oturduğu yerden yarın dışarı çıkacağımızı ilan etmişti.

♠

Gönderen: Billur Bayraktar

Görüntülü konuşsak olur mu? İşerken yazmak çok zor oluyor. (13.26)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Günün her saati işiyor musun sen? Hem altı üstü barda ne giyilir diye sordum. (13.28)

Gönderen: Billur Bayraktar

Konsantrasyon çok önemli kızım... Hem ben ne bileyim? Takıl işte kafana göre. (13.30)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
İşe yaramazın tekisin. (13.31)

Gönderen: Billur Bayraktar
Yeni mi fark ediyorsun bunu... (13.35)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Geç yazıyorsun. (13.36)

Gönderen: Billur Bayraktar
Çünkü işiyorum. (13.37)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Hâlâ mı? (13.38)

Gönderen: Billur Bayraktar
Bir kere başladın mı duramıyorsun... (13.41)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Cidden hâlâ işiyorsun, öyle mi? (13.42)

Gönderen: Billur Bayraktar
Evet çünkü bu çok eğlenceli. Git ve işe. (13.44)

Telefonu yatağın diğer ucuna fırlatıp gözlerimi tavana diktim. Ne giymem gerektiğini bilmiyordum. Birkaç saniye tavanın pürüzsüz yüzeyini izledikten sonra yan dönüp yanağımı yastığa bastırdım. Billur'un bu konuda bana yardım edemeyeceği çok açıktı. Defne'den de ikinci bir fedakârlık gösterisi yapmasını beklemiyordum açıkçası. Komodinin üzerindeki bardağın içinde duran yarısı içilmiş durgun suyu izlerken ne yapmam gerektiğini sorguluyordum. Büşra'yı arasam bana fikir verirdi ama fikir verdikten sonra ve fikir vermeye başlamadan önce bununla ilgili birçok soru soracağını biliyordum. Şu ana kadar hiç gece kulübü, bar ya da herhangi bir eğlence mekânına gitmemiştim. Gitmeme sebebim gürültüden pek de hoşlanmıyor oluşumdan kaynaklıydı.

Haliyle orada nasıl davranılır, ne giyilir pek bilmiyordum. Aslında bu kadar kasmama gerek yoktu. Basit bir şeyler de giyebilirdim. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştüğünde odamın kapısı tıklatılmadan sertçe açıldı. Halam içeri daldığında komodinin üzerinde duran eski abajuru onun kafasına fırlatmak istedim. En nefret ettiğim şeyi yaptığının farkında mıydı? Onun insanların özel hayatına hiç saygısı yoktu.

"Ders çalışmaya gitmek için bizim geleceğimiz günü mü buldun?" diye sordu incecik aldığı kaşlarını çatarken. Üzerinde anneme ait bir eşofman takımı vardı, halam annemden çok daha iri olduğu için eşofman takımı onda dar duruyordu.

Yavaşça doğruldum, bağdaş kurarak yatağın üzerine otururken ona rahatsız olmuş gözlerle baktım. "Senin dal düz girdiğin yer benim odam. Kendi kişisel alanım. Farkında mısın?"

"Destur mu çekeceğim senin odana girerken?"

"Gerekirse," dedim dişlerimin arasından. Halam bana öfkeyle baktığında gözlerimi devirdim. "Sorun ne?"

"Seni her zaman bıraktığım gibi buluyorum," dedi bilmiş bilmiş. "Gitgide daha da saygısız birisine dönüşüyorsun."

"O zaman bıraktığın gibi kalmıyorum," diye homurdandım.

"Çok konuşma," dedi bana dik dik bakarak. "Zatıâliniz bu akşam yemeğe katılacaklar mı acaba, Merve Hanım? Yüzünü görelim!"

"Yüzümü şu an görüyorsun zaten, hala," dedim sevimsiz bir şekilde gülümserken. "Ayrıca bilmem farkında mısın ama ben üniversite sınavına hazırlanıyorum. Çalışmak zorundayım."

Halam beni süzdü. "Müge de üniversite sınavına hazırlanıyor," dedi. Müge onun toz konduramadığı biricik kızıydı. "Ama akşam yemeklerine katılıyor."

"Olabilir," dedim umursamadan. "Ama bu sınav benim geleceğimi belirleyeceği için yemekten daha önemli. Bu gece yine Büşralarda sabahlayacağım."

Halamın gözleri kısıldı. "Müge sınavı önemsemiyor mu demek istiyorsun sen? Müge senin gibi başkalarının evinde kalmıyor!" dedi, sesi gergin çıkmıştı. Omuz silktim. Müge'nin hayatı beni ilgilendirmese de onun yaptıklarına birçok kez gözlerimle

şahit olmuştum. Halamı kandırarak evden çıkıp gittiğini, her hafta sevgili değiştirip, sevgililerine pahalı alışverişler yaptırdığını ve bana halama söylememem için yalvarsa da geçen yıl bir çocuk aldırdığını biliyordum. Yine de sustum.

"Doğrudur."

"Hem neden Büşra buraya gelmiyor da sen ona gidiyorsun?" diye sordu kuşkucu bir sesle. Ona bomboş gözlerle baktım. Acaba Müge'nin de bu kadar üzerine gidebiliyor muydu? Bir an gerçekten güleceğimi düşündüm. İnsanlar neden önündekine bakmadan etrafındakilere çamur atıyordu?

"Büşra sık sık geliyor zaten. Hep o gelecek diye bir şey yok. Hem ben neden sana açıklama yapmak zorundayım ki?"

Halam sinirle gülerken kollarını göğsünün üzerine topladı. "Başka bir işler karıştırıyor olmayasın, Merve?"

"Kızın gibi mi?" diye fısıldadı diğer Merve ama onu bir şekilde bastırıp gözlerimi kısarak halama bakmaya devam ettim. Tek kaşım yavaşça havaya kalkarken, "Daha açık olmayı dene," dedim. "Açıkça aklından geçeni söyle."

"Sen çok iyi anladın benim ne demek istediğimi," dedi. "Üniversite sınavını bahane edip fingirdeşmeye gitmediğin ne malum senin? Okuyacağım diyerek çıktığın eve hamile dönme sonra!"

"Şşh!" Aniden doğrulup dizlerimin üzerine kalkarken halama öfkeyle baktım. "Orada dur! Düzgün konuş benimle!"

"Edepsiz!" diye bağırdı halam. "Alevini alamadı mı o fingirdeştiklerin senin?"

Avucumu yumruk şekline sokup tırnaklarımı avuç içlerime batırırken dişlerimi sıktım. Gözlerimi sıkıca yumarken dişlerimin arasından, "Çık odamdan," diye fısıldadım. Hâlâ orada dikilmiş bana baktığını biliyordum. "Çık odamdan!" Sesim aniden yükseldiğinde gözlerimi kinle açtım. Yanan gözlerle ona baktığımda birkaç adım geri gittiğini gördüm.

Eli yavaşça ağzına doğru gitti, avucunu dudaklarına örttü. "Ay üzerime iyilik sağlık!" dedi dehşet içinde. "Sen var ya azmışsın kızım. İyice bir si..."

"Seni öldürürüm!" Tam yataktan atlıyorken annem odanın kapısını açıp içeri daldı. Halam korkuyla sırtını duvara yasla-

yıp kocaman gözlerine yayılan dehşetle bana baktığında annemi umursamadan halamın üzerine çullandım. Annem aramıza girdiğinde, "Anne, çekil!" diye bağırdım. "Anne, çekil şuradan!"

Annem beni omuzlarımdan tutarak itmeye çalışırken, "Dur!" dedi korkuyla. "Kurbanın olayım dur, Merve!"

"Bırak, Dilek!" dedi halam ama sesinden anladığım kadarıyla şu an korkuyordu. "Baban seni uzun zamandır okşamıyor herhâlde?"

"Sor bakalım o kardeşine babalık yapıyor muymuş?" diye bağırdım annem beni tutmak için iterken. Aslında istesem annemi yıkar geçer halama saldırırdım ama işlerin boyutunun değişmesini istemiyordum. Annem için bu evin yaşanılır kalmasını istiyordum, biliyordum ki, halama el kaldıracak olursam bana olan kinini anneme kusacak ve zaten zindan olan bu evi anneme tamamen cehenneme çevirecekti. "Oradan bakınca kardeşin ve sen ne görüyorsunuz bilmiyorum ama düşündüğünüz hiçbir boku yemiyorum ben!" diye devam ettim. "Sen önce önündeki kızla ilgilen ondan sonra gel benimle bu şekilde konuş! Terbiyeymiş! Sen benimle bu şekilde konuşurken çok mu terbiyelisin? Senin terbiye anlayışın ne?"

"Merve, tamam annem," dedi annem beni yatağa doğru itmeye çalışırken. Ona karşı koymadım ama boynumdaki damar kabarmış, deli gibi atmaya başlamıştı.

"Ah, Dilek ah!" dedi halam. "Senin büyüttüğün kızlardan ne beklenir ki?"

Annemin yüzü acıyla buruşurken, "Deme öyle, abla," diyebildi.

"Ne varmış annemin büyüttüğü kızlarda?" diye bağırdım, annemin elleri hâlâ omuzlarımdaydı. "Sen önce kendi büyüttüğüne bak, onun arkasını topla! Sen kimsin de annemin büyüttüğü kızlara laf edebiliyorsun?" Annem ağlamak üzereydi, halam göremese de ben şu an onun yüzünü görebiliyordum. Annemin ellerinin üzerine ellerimi kapatırken bağırdım. "Çık git odamdan! Kendi kızınla ilgilen, bizimle uğraşma! Hele bir Defne'ye de aynı şekilde davrandığını göreyim, yemin ediyorum ki bu evin kapısının eşiğinden adım attırmam sana!"

Halam yavaşça kapıya doğru yürüdü, eli ayağı titriyordu. "Nesi varmış benim kızımın? Tırnağı olamazsınız siz onun!"

"Hadi be oradan!" diye bağırdım, dilimin ucuna gelen gerçekleri ısırarak parçaladım. Annesine kızıp Müge'yi yakmak istemiyordum.

"Yapma annem," dedi annem boğuk bir sesle. "Bırak konuşsun. Büyümesin bu olay."

Aslında çok daha ağırlarını işittiğim zamanlar olmuştu ama sanırım artık kaldıramıyordum. "Büyüsün büyüsün," dedi halam kapının kulpunu çevirirken. "Büyüsün. Mehmet hele bir gelsin, bakın o zaman bu evde neler oluyor!"

"Gelsin!" diye bağırdım halama bakarak. "Gelsin kardeşin. Ne yapabileceksiniz?"

"Merve," dedi annem çaresizce. "Ne olursun yapma."

Çatık kaşlarla anneme baktığımda ifadem elimde olmadan yumuşadı. Çaresizlik alnındaki çizgilerin arasına saklanmış, çizgilere düşürdüğü gölgelerle çizgilerin daha derin görünmesine neden olmuştu. Bana bakan açık kahverengi gözlerinde yardım çığlıkları gizliydi, ona elimi uzatmamı ve onu çekip almamı, kurtarmamı bekliyordu sanki. Ama korkuyordu. İçinde bitmek bilmeyen, gün geçtikçe daha da büyüyüp onu yutan bir korku vardı. Bu korkuyu ona eken babamdı. Annemin topraklarında babamın ektiği korku tohumları çoktan çatlamış, yeşermişti. Oysa şimdi istese onu da Defne'yi de alır, bu zindandan farksız evden çıkar giderdim. Gerekirse hem çalışır hem de okurdum, ona da Defne'ye de bakardım. Yakın olmamıza, birbirimizi anlamamıza gerek yoktu. Onlar benim annem ve ablamdı. Bana asla ağır gelmezlerdi ki.

Tüm bunları çekmek zorunda değildik.

"Neden korkuyorsun?" diye sordum dehşet içinde. "Kimden korkuyorsun?" Sertçe yutkundum. "Nasıl bu kadar korkak olabiliyorsun?" Başımı iki yana sallarken dağılmıştım. "Neden kendini savunmuyorsun? Neden bizi savunmuyorsun?"

Annem gözlerime yıkılmış bir ev gibi baktı. "Merve..."

"Neden?" Tam gözlerinin içine bakarken ikimiz de çaresizdik. "Yanındayım. Yanındayım işte. Görmüyor musun?"

Halam kapıyı çarpıp odamdan çıkmıştı. Annem gözlerini yumup dudaklarını birbirine bastırdığında ben çatık kaşlarla onun yüzünü izliyordum. Halam salonda terör estiriyor, bağırıp çağırıyordu. Uzun kirpikleri zamanın hırpaladığı yüzüne gölgeler indirmişti. Geri çekilip yatağın ucuna oturdum. Gözlerini açıp yüzümü izledi, artık ona değil yere bakıyordum. Hemen önüme yürüdü, dizlerinin üzerine çöküp önüme oturdu. Gözlerimi gözlerine çevirip ifadesiz gözlerle ona baktığımda elini elimin üzerine kapatıp yavaşça okşadı.

"Kırk bir yaşındayım," dedi avucunu elimin üzerine bastırırken. "Deden ve anneannen öldüklerinde sen çok küçüktün." Sertçe yutkundu. "Büyük dayını biliyorsun. Beni kabul etmez. Küçük dayın desen o daha okul okuyor, kendi düzeni bile yok. Bizim bu hayatta babandan başka kimsemiz yok." Derin bir nefes aldı, gözlerim öyle boş bakıyordu ki şu an, bu anlatılmazdı. "Ben de isterdim sizi alıp şu kapıları çarparak çıkıp gitmeyi. İnan isterdim. Ama benim sırtımı yaslayabileceğim bir ailem, tanıdığım yok. Hiç kimsem yok. Okumadım annem ben. Ayaklarımın üzerine basamadım, Merve. Temizlik işlerine gideyim desem, tekne temizleyeyim, ev temizleyeyim, tuvalet temizleyeyim desem... Temizlerim, gocunmam ben bundan. Ağır gelmez. Ama bu zamanda iki genç kıza o parayla nasıl bakarım, nasıl ev geçindiririm ben?"

Durdu, durdum. Gözleri gözlerimin içinde bir cevap aradı. Bir yanım onu haklı bulsa da diğer yanım direniyordu. Onun haklı olduğu yerleri görmek çok acı vericiydi. Halam içeride bir kez daha bağırdı ama ne dediğini anlayamadım. Annem, o bağırdığı an gözlerini yumup dişlerini sıktı. İlk kez olduğundan daha savunmasız göründü gözüme.

"Başka çarem yok benim," dedi kısık sesle. "İnan bana çok aciz hissediyorum."

"Kendini acizleştiren sensin, farkında mısın?" diye sordum yavaşça.

"Bu evde yaşayabilmek için tüm bunlara boyun eğmek zorundayız." Şoka uğramış gözlerle ona baktığımda gözlerini açıp çaresizce bana baktı. "Bakma bana öyle," dedi can çekişir gibi.

"Siz okuyup bu evden kurtulacaksınız. O zamana kadar tüm bunlara boyun eğmek zorundayız. Biliyorum, sana göre değil bunlar. Asla boyun eğmeyeceksin. Ama ben... Buna mecburum, tamam mı? Sizin için..."

"Bunu bizim için değil, kendin için yapıyorsun anne," dedim yavaşça. Bunu ona söylemek istememiştim ama bu kez hak ettiğini düşünüyordum. Yine de yüzündeki ifadenin paramparça olduğunu gördüm. "Gidecek bir yerin olmadığını, nasılsa bizim okuyup kendimizi kurtaracağımızı ama senin hep o adama muhtaç olacağını düşünüyorsun."

"Merve..."

"Anne." Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. Kurulabilecek tüm cümleler rotasını şaşırmış, düşünceler kalbime oturmuştu. "Bence bunu burada keselim. Çünkü ne ben senin bu halini hazmetmeye ne de sen benim söylediklerimi duymaya hazırız."

"Merve. Lütfen."

Yüzüne boş boş baktım. "Anne, odamdan çıkar mısın?"

Bir süre sessiz kalıp yüzümü izledi, ardından yavaşça doğrulup kalktı. Odadan çıkana dek oturduğum yerde kımıldamadan boşluğunu izledim. O kapıyı kapadığı an kendimi sırt üstü yatağa devirdim ve gözlerimi tavana diktim.

Neden herkes önce kendini düşünüyordu?

Karan siyahın içindeki siyahsa, ben de yaranın içindeki yaraydım.

Ne kadar o şekilde uzanıp tavanı izlemiştim bilmiyordum. Bedenimi zorlayarak yataktan kalktığımda kendimi ceset gibi hissediyordum. Dar paça bir kot, asker yeşili dar bir kazak giyip zaten düz olan saçlarımı taradım. Makyaj yapacak halim olmadığından yalnızca bir eyeliner çekip gözlerimin içini siyah kalemle boyadım ve beyaz spor ayakkabılarımı giyip odamdan çıktım. Spor ayakkabılarımı yeni almıştım, biriktirdiğim harçlıklar bir işe yaramıştı. Rahat bir ayakkabıydı. Kolumdaki siyah kayışlı saate kısaca baktıktan sonra hızla koridoru kolaçan ettim, halam muhtemelen salondaydı ve sakinleşmişti. Deri ceketimi kolumun iç tarafına asıp evden çıkarken çıkardığım gürültü umurumda dahi olmadı.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Evden çıktım. Köşedeki kahve dükkânında bir kahve içeceğim. (20.38)

Gönderen: Karan Çakıl

Ben de şimdi çıkıyorum. Seni oradan alırım. (20.40)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Kahvaltıda bahsettiğin barın adresini biliyorum. Ayaklarımla gelebilirim... Hem çok uzak değil, Paspatur Çarşısı yürüyerek en fazla on dakikamı alır. (20.42)

Gönderen: Karan Çakıl

Ayakların da çenen kadar istikrarlı çalışıyorsa kesinlikle on dakikadan önce orada olursun. (20.43)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Espri anlayışı olmayan bir yetişkin. (20.44)

Gönderen: Karan Çakıl

Esprinin sözlük anlamını bilmeyen bir ergen. (23.45)

Kahveci dükkânın kapalı olduğunu görünce kaşlarım çatıldı ama umursamadım. Yine de bir kahve tüm bu gerginliğime iyi gelebilirdi. Özdemir abinin kitapçı dükkânı hâlâ açıktı ama kasada duran Özdemir abi değil, boş zamanlarında ona yardımcı olan öğrenci kızdı. Kahve dükkânının önünde dikilmiş camdaki yansımama bakarken derin bir nefes aldım. Hemen arkamda cadde vardı, geçen arabaların ışıkları sırtımda patlıyordu. Aniden arkamda beliren siluet yüzünden az kalsın çığlığı basıyordum.

Arkamdaki kişinin Enis olduğunu fark edince ona boş boş baktım. "Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordum gergin bir sesle. "Sinsice arkamdan yaklaşmak da ne demek oluyor?"

Enis teslim olur gibi elini havaya kaldırdı, bir elinde kitapçıdan çıktığını anlamama neden olan kitap torbası vardı. Arkasından geçip giden aracın ışığı kısaca yüzünü aydınlattı. "Seni korkuttum mu?" diye sordu neşeli bir sesle. "Hem kafayı falan mı yedin? Neden camın önünde kendi kendine kendini dövecekmiş gibi bakıyorsun?"

"Şu çocuğu gördüğümde dünyayı terk edip Venüs'te kendi hâlimde bir yaşam sürmek istiyorum," dedi diğer Merve içimden.

"Bundan sana ne acaba?" diye homurdandım. "İstersem kendi kendimi de dövebilirim. Sana ne yani?"

"O kadar kaçırmadın bence keçileri," dedi Enis sırıtarak. "Ee, ne yapıyorsun? Özdemir abinin yanına mı uğrayacaktın?"

"Sen beni sınamak için falan mı geldin akşam akşam?" diye sordum, sıkıntılı nefesimi dışarı verip gözlerimi devirdim. "Kahve içecektim ama kahveci kapalı."

Enis kısaca arkamdaki kapalı kahve dükkânının inik kepenklerine baktıktan sonra aynaya düşen yansımasını izleyerek saçlarını yavaşça düzeltti. "Gel başka bir yerde içelim," dedi bakışlarını bana çevirirken. Ona alnında antenleri varmış gibi baktım.

"Sen acıktığında beynini mi yiyorsun?" diye sordum ve sırtımı arkasındaki cam kapının göründüğü kepenklere yasladım. "Uğraştırma beni, halkalı. Kaybol."

Yavaşça yaklaşıp sırtını tıpkı benim gibi kepenklere yasladı. "Keyfin yok," dedi kuru bir sesle. İkimiz de hemen karşımızdaki yolun diğer ucunda duran ışıkları yanan camiyi izliyorduk. Caminin yanında bir lise vardı, lisenin güvenlik görevlisi kulübesinin içinde çayını yudumluyordu. "Evdekilerle mi tartıştın?"

Bir an şaşıracakmış gibi hissetsem de bu hissin önüne bir kat daha duvar ördüm.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedim soğuk bir sesle. "Hem gerçekten sinirimi bozuyorsun. Neden benimle uğraşıyorsun ki? Ben yokmuşum gibi davransana."

Enis derin bir nefes aldı. Ardından aldığı o nefesi ağır ağır dışarı verdi. "Senden uzak durmak senin sandığın kadar kolay değil," dedi sakin bir sesle.

Bu cümle bir an için bana çok tanıdık gelmiş olsa da, ilk söyleyen kişinin etkisi çok daha büyük ve yankılı olmuştu içimde.

Şu an ise bomboştu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hiçbir şey hissettirmemişti. Omzumun üzerinden yavaşça Enis'e baktığımda sanki bunu bekliyormuş gibi o da kafasını yavaşça bana doğru çevirdi. Tuhaf bir sessizlik yaşandı.

"Benimle oynuyor musun?" diye sordum sakince.

Sorum onu afallattı. "Seninle neden oynayayım ki?"

"Beni tehdit etmiştin," dedim kollarımı arkaya atıp sırtımı ve belimi kollarıma yaslayarak. Avuç içlerimi kepenklere yasladım. "Senin hakkında pek de iç açıcı şeyler duymadım açıkçası. Üstelik bana o kadar gıcık olmuşken şimdi bir anda böyle yaklaşma çabaların... Bilmiyorum. Üzgünüm ama ben tüm bunları çok yapmacık buluyorum. Eğer oyun oynamak istiyorsan bir başkasını bulman gerekecek, halkalı." Omuz silktim. "Biz birbirimizin kalemi değiliz."

Enis'i gerçekten ilk kez bu kadar şaşkın görüyordum. Kaşlarını çattı, ince boynunun derisinin altından görünen damarlar zonkluyordu. Karan'ın esmer teninin aksine o bir ölü kadar beyazdı.

"Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Bunu sorarken sesi savunmasız gelmişti kulağıma.

"Aslında gerçek şu ki... Ben senin hakkında düşünmüyorum bile," dedim acımasızca. Gözlerimi önüme çevirip ıslıklı bir nefes verdim, başımı iki yana sallayarak, "Bence bu oyunu kesmelisin. Sorun o gün voleybol sopunu sahaya atmamam mı? Bu çok çocukça," diye homurdandım.

"Sorun o gün topu sahaya atmaman değil, Asi," dedi Enis, sesi dümdüzdü. Bakışlarım yavaşça ona doğru kaydı.

"Anlamadım?"

"Sorun o gün topu sahaya atmaman değil."

"Sorun ne o zaman?"

"Sorun o gün senin varlığını fark etmiş olmam."

Enis'in gözlerinin içine baktım. Şu an bile başka bir adamın gözlerine bakarken Karan'ı düşünüyor olmam akıl almaz bir olaydı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sorup derin bir nefes aldı.

"Boynuna atlamamı falan mı bekliyorsun?"

Duraksadı. "Elbette beklemiyorum. Hatta hemen yanında duran kaldırım taşını söküp kafama atmanı bile beklemiştim ama sessiz kalmanı beklemiyordum."

"Eğer istiyorsan bunu yapabilirim." Duraksadı, neyi kastettiğimi sorgular gibi baktı. Onun boynuna atlayacağımı falan düşünmemişti değil mi? Ben kaldırım taşını söküp o taşla onun kafasını yarmaktan söz ediyordum. "Bakma öyle. Kaldırım taşından bahsediyorum. Sökebilirim."

Enis yamuk bir şekilde güldükten sonra, "Gerçekten adının hakkını veriyorsun," dedi. Başını iki yana sallayarak gözlerini önüne çevirdi. "Senin gibi bir kızla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Başlarda senin bir falsonu aradım... Yani amacının ilgi çekmek olduğunu düşünmüştüm ama... Sen gerçekten olduğun gibisin, Asi. Soğuk bakışların, iğneleyici lafların, hazırcevaplığın, güçlü tavrın... Bilmiyorum. Sanki gerçek değilmişsin gibi."

"Ama gerçeğim," dedim düşünceli bir sesle. Enis'in gördüğü buzdağının yalnızca görünen kısmıydı. Buzdağının görünmeyen kısmı yaralarla doluydu, hasar neredeyse tüm buz kütlesini devirip, eritecek kadar büyüktü. Bu soğuk bakışların sonradan var olduğunu, aslında sandığı kadar da güçlü olmadığımı bilmiyordu tabii ki. Bilmesini de istemezdim zaten.

"Kesinlikle gerçeksin. Sanırım senden..."

Bir araba tüm farlarını üstümüzde yakarken yüzümü buruşturdum, elimin tersiyle gözlerimi korumaya çalışırken Enis cümlesinin devamını yutarak yüzünü buruşturdu. Kısık gözlerle farların geliş noktasına baktı. Ben de parmaklarımın arasından arabaya bakmaya çalışıyordum ama ışıklar o kadar güçlüydü ki başaramıyordum. Küfürler dilimin ucuna sıralanırken, "Ne yapıyor bu be?" diye hırladım.

Aynı saniyeler içinde arabanın kapısının açılıp kapandığını işittim ama farlar hâlâ yanıyordu. Bir gölge far ışığını engellercesine önümde durduğunda ışıktan ağrıyan gözlerimi yavaşça aralamaya çalıştım ama karşımda duran siluet ışığın etkisiyle siyah bir gölge gibi görünüyordu. Yüzünü seçemiyordum ama kokusundan tanımıştım.

Sanırım bir gün yüzünü kaybedecek olsa bile onu kokusundan tanırdım.

Gözlerim kör olsa, milyarlarca insanın arasından bile sadece kokusu sayesinde onu bulabilirdim.

"Aptal farlar," diye tısladım dişlerimin arasından. "Beni kör etmek için mi çabalıyorsun sen?"

Cevap vermedi ama bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. Gözlerimi elimin tersiyle ovuşturarak kafamı kaldırdım ve yavaşça ona baktım. Görüntüsü yavaş yavaş netleşmeye başlamıştı ama hâlâ silikti biraz.

Yüzü tamamen odağıma girdiğinde sertleşmiş çenesi, tıpkı siyah bir kasırga gibi bakan kuzguni siyahı gözleriyle karşılaştım. Yeni tıraş olmuş yüzünde keskin ve sert bir ifade vardı. Kısalttığı sakallarına baktım. Dudakları düz bir çizgi halinde olmasına rağmen o kadar dolgundu ki, tüm dikkatimi dağıtmayı başarmıştı. Hareket dahi etmeden gözlerini indirmiş doğrudan gözlerimin içine bakarken o kadar ürkütücü görünüyordu ki...

"Senin sorunun ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bizi kör etmek falan mı istiyorsun?"

Yüzü tamamen sertleşti. "Bizi?" dedi sorar gibi. İfadesizliğini korumaya devam ediyordu.

Enis'in meraklı bakışlarını profilimde hissedebiliyordum ama aldırmadım. Kalbim yine ihanet edip hızlanırken öylece Karan'a bakakaldım. Tek kelime edemedim. Şu an kilitlenmiş gibi hissediyordum kendimi.

Gözünün siyah aynasında kendimi gördüm.

Bir süre sadece bakıştık. Onun ve kahve dükkânının kepenkleri arasında kalmıştım, far ışıkları doğrudan ikimizi hedef almıştı.

"Sorun ne?" diye sordu Enis. Karan'ın sol kaşının yavaşça hareket ettiğini gördüm ama o kadar yavaştı ki belki de bana öyle gelmişti. Çenesi seğirirken gözlerini gözlerimden çekmeden, "Konuşuyoruz," dedi Karan ifadesiz bir sesle. "İkimiz."

"Şu an hiç de konuşuyor gibi görünmüyorsunuz," dedi Enis.

"Peki, bu seni ne kadar ilgilendiriyor?" diye sordu Karan ama bunu sorarken sanki benimle konuşuyor gibi benim gözlerimin içine bakıyordu. Siyah bir gökyüzünü andıran gözlerinin

kara bulutlarından yağan kelimeler gözlerimin kaldırımlarına yağıyordu. Beynim tıpkı bir kalp gibi atıyordu. Ve kalbim beynimin yerine düşünüp fikir üretmeye başlamıştı.

Ürkütücü bir yer değişikliğiydi bu.

"İlgilendirmese konuşmazdım herhâlde," dedi Enis meydan okur gibi. Bir anda ortamın gerildiğini fark ettim. Karan artık dişlerini sıkıyor, öldürücü bakışlarını gözlerime perçinleyip, sanki gözlerimde Enis'i görüyormuş gibi yırtıcı bir ifadeyle doğrudan beni hedef alıyordu.

"Eğer ilgilenmeye devam edersen konuşabilecek bir..." Parmaklarım aniden onun göğsüne dokunduğunda Karan dişlerini sıkarak sustu, gözlerini yumup bir süre sessiz kaldı. Parmaklarımın altında atan kalbinin göğsüne indirdiği tekmelerin kalıcı izlerini parmak uçlarımda hissediyordum. Bu mucizevî bir histi.

"Enis, sen git," diyebildim. Enis'in bile ses tonum yüzünden şaşkına döndüğünden emindim. Şu an Karan'ın tehdidinden çok benim incelen ses tonum şaşırtmıştı bence onu. Diğer Merve köşeye çekilirken uzun saçlarının ardından usulca Karan'a baktı. Hükmü altına girmek için Karan'a bakması yetiyordu.

"Ama Asi..."

Karan ismimi duyunca yumduğu gözlerini açtı, dişlerini sıkarken bana öyle bir bakış attı ki, ciddi anlamda kaldırım taşını sökmek ve Enis'in kafasına fırlatarak çocuğu susturmak istedim. Birkaç ton daha koyulaşan kara gözler yüzüme odaklandı.

"Git," dedim kesin bir sesle.

"Gitmene gerek yok," dedi Karan. "Biz gidiyoruz."

Tam dudaklarım aralanıyordu ki göğsümün üstünde duran bileğimde bir el hissettim. Beni kendine çekerken o kadar insafsızdı ki tutuşunun sertliğinden ziyade, yaydığı hislerin sertliğini hissettim. Gözlerim irileşip, iradem dışında hareket etmeye başladığımda kendi kendime şaşırıyordum.

Karan beni çekiştirerek arabaya doğru sürüklerken Enis'e bakmak istedim ama göreceğim manzaradan memnun kalmayacağımdan da emindim. O yüzden bu isteği bir silgi yardımıyla silip Karan'ın açtığı kapıdan içeri girdim, bedenimi ön koltuğa yerleştirip Enis'e bakmamak için bakışlarımı dizlerimin üstünde

duran parmaklarıma düşürdüm. Karan sürücü koltuğuna geçerken sessizdi ama sessizliği mengene altına almış bir tehlikeyi bedenine ikinci bir deri gibi geçirdiğini hissedebilmiştim.

Cip geri geri çıkarken emniyet kemerimi bağladım ama bunu o kadar ağır hareketlerle yapmıştım ki, ben tamamlayana kadar araç düz yolda su gibi akmaya başlamıştı bile. Ön camdan akıp giden trafiği izlerken parmaklarım emniyet kemerinin kayışında dolanıyordu. Trafik çok yoğun değildi, hemen önümüzde iki, üç, yanımızda bir araba ilerliyordu. Şehrin ve araçların ışıkları tavan lambası yanmayan karanlık aracın içini aydınlatmaya yetiyordu.

Sessizdik.

"Sana kendim geleceğimi söylemiştim mesajda," dedim sessizliği bozmak adına. Sokak lambalarının ışıklarının altından geçerken bir aydınlanıp bir karanlığa bürünen yüzüne baktım. Sessizliği rahatsız ediciydi. "Sana kendim geleceğimi söylemiştim," dedim tekrardan. Dişlerimi birbirine bastırdım.

Direksiyonu sıkıca kavradığını fark edince gözüm parmaklarına kaydı. Uzun parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti.

"Küçücük bir kız çocuğunun sokaklarda yalnız başına dolaşmasına izin verebileceğimi mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı, bana değil altında akıp giden yola bakıyordu. "Pardon," dedi. "Yalnız değildin."

Güzeldi. İnsanın kalbini ağrıtacak kadar güzeldi.

"Birincisi ben küçük bir kız çocuğu değilim. İkincisi o tavır da neyin nesiydi?"

"Birincisi sen küçük bir kız çocuğusun," dedi Karan erkeksi bir sesle. "İkincisi... Hangi tavırdan bahsediyorsun?"

"Enis'e karşı olan tavrından bahsediyorum."

Göz ucuyla bana baktı, bakışları buzun sivriltilmiş ucu gibiydi. "Ona ne zamandan beri adıyla hitap ediyorsun?"

Duraksadım. Onun da duraksadığını hissettim ama bozuntuya vermedi. Bir süre çatık kaşlarla onun profilini izledim. Göğsümde büyüyen, yavaş yavaş tüm benliğime yayılmaya başlayan o tuhaf hissi içimden söküp atamıyordum. Dikkatle onu izlediğimi bildiğine emindim, yine de gözlerini bana değdirmeden aracı kullanmaya devam etti. Siyah, uzun kollu penye kumaştan ka-

zağının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, damarlı bileğinde siyah kayışlı bir saat ve siyah deri bir bileklik vardı. Saçlarını çok az kısaltmıştı, bakıldığında fark edilmiyordu bile ama ben onu öyle dikkatli izliyordum ki, fark etmememin imkânı yoktu. Kalın, şişkin pazıları kazağın ince kumaşını zorluyordu resmen.

"İnsanlara ismiyle hitap etmek gayet normal bir şey bence," dedim tekrar konuştuğumda. "Bana ismimle hitap etmediğin için bilmemen normal tabii."

Bakışlarımı hızla ön cama çevirdiğimde bu kez onun bana bakmaya başladığını biliyordum. Bilerek yolu uzatmıştı, arabayla iki dakikada gidilecek yol bitmek bilmiyordu.

"Söz konusu sensin, velet. Söz konusu sen olunca gayet normal diye tanımladığın şeyleri hiç normal bulmuyorum ben."

Araç ani bir frenle durdu. Yolun tam ortasındaydık. Telaşla etrafıma bakındıktan sonra, "Ne yapıyorsun?" diye sordum endişeyle. Karan çenemi tutup yüzümü ona doğru çevirdi, dokunduğu yerde yanık izleri bırakıyormuş gibi hissettim. "Sorun ne?" diyebildim kalbim sıkışırken.

"Kolyen nerede?" diye sordu, sesi telaşlı çıkmıştı.

Gözlerim korkuyla irileşirken, "Burada," diye fısıldayıp kazağın altında kalan kolyeyi yavaşça kazağın üzerine doğru çıkardım. Siyah çakıl taşını parmaklarımın arasında tutarken onun gözlerine yayılan o ferahlığı görmek beni etkilemişti. Birkaç saniye kolyeyi izledi.

Arkamızdan korna sesleri yükselmeye başladığında Karan'ın parmakları hâlâ çenemde sabit duruyordu. Dokunduğu yerler çoktan alev almış, uyuşmuş ve tüm sinirlerini kaybedip, hissizleşmişti.

"Karan?" dedim sorar gibi. Yoğun bakışları bana odaklanmış, kulakları çalan kornalara sağır olmuş gibi görünüyordu.

Parmaklarını çenemden çekerken gözlerine yayılan o ifade saniyeler içinde parçalara ayrıldı. Aracı çalıştırıp biraz ilerledikten sonra sola saptı ve Paspatur Çarşısı'na girdik. Sokak üçe ayrılıyordu. Karan cipini araçlarla kaplı yerde bulduğu bir boşluğa park ederken gözlerimi Hamam Sokağı'na çevirdim. Buranın diğer adı Barlar Sokağı'ydı. İçeride eski bir hamam olduğu için

Hamam Sokağı diyenler de vardı ama genelde genç kesimin ve turistlerin eğlendiği bir yerdi. Her arasında iki, üç eğlence mekânı vardı. Araçtan indiğimizde gözlerim etrafı taramaya devam etti. Tıpkı bir labirente benzeyen ve her zaman tıklım tıklım dolu olan sokak şu an daha karanlık ve âdeta ölü gibiydi. Neredeyse tüm dükkânlar kapalı, restoranlar bomboştu.

İlk ara sarraflar, gümüşçüler, bijuterilerle doluydu. İkinci arada hakiki deri mağazası ve hemen yanında hakiki kürk mağazası vardı. Kaşlarımı çatarak mağazaların camlarına tip tip baktım. Karan şu an bana değil, ileriye bakıyordu.

"O katlettiğiniz canlıların hesabını kime vereceksiniz?" diye söylendim mağazanın camına bakarken.

"Kamu spotuna bağlamak yerine hızlandır biraz o küçük ayaklarını."

Onun arkasından boş boş baktım. "Hayvanları katlettiklerinin farkında mısın?"

"Farkındayım," dedi, sesi gergindi. "Ben de bayılmıyorum bu mağazaların önünden geçmeye. Neden hızlı yürüyorum sanıyorsun? Hareket et!"

Onun arkasından tuhaf bir yüz ifadesi yaparak onunla dalga geçtiğimde, sanki ensesinde gözleri varmış gibi, "Ergen," diye homurdandı.

Car Cemetery'nin önüne geldiğimizde duraksadım. Az önceki ölü sokakların aksine burası resmen yanıyordu. Gözlerim mekânı taradı. Car Cemetery yazısının hemen üzerinde bir araba hurdası vardı, sadece ön kaput da olsa inanılmaz şık görünüyordu. Burayı gündüzleri önünden geçerken falan görmüşlüğüm vardı ama geceleri kesinlikle farklı bir yere dönüşüyordu. Yuvarlak ahşap masalar, masaların etrafında hasır tipi sandalyeler kesinlikle mekâna uyumluydu ve gerçekten göz alıcı görünüyordu. Bu muazzam dekorasyon canlı müziğin de ona katılmasıyla birlikte huzur verici bir ahengi kanatlarının arasına yerleştirip, insanların keyfinin üstünde dolanmaya başlıyordu.

"Vay canına!" dedim yazının üstündeki hurda arabaya bakarken. "Çok havalı!"

"Beğendin mi?" diye sordu Karan böbürlenerek. "Burada hayat var, kızım."

"Böyle yerlerin adamı değil gibi görünüyordun," dedim yüksek sesle, müzik o kadar kuvvetliydi ki, beni duyması için sesimi yükseltmek zorunda kalmıştım. Masaların hemen yanlarında duran varillerin içinde ateşler yanıyordu.

Karan'ın eli yavaşça belime doğru kaydı, dudaklarını kulağımın kenarına sürterek, "Benim hakkımda bilmediğin daha onlarca şey var," diye fısıldadı. Tenim garip bir uğultuyla sızladı, sertçe yutkundum.

Benim yaşlarımda bir genç dibimizde bitti. "Karan abi!" dedi gülümseyerek. "Hoş geldin, abi!"

Karan diğer eliyle genç çocuğun omzunu sıktı. "Hoş buldum, genç." Çenesiyle ilerideki masayı işaret etti. Masa sahneye çok yakındı ve kalabalıktan biraz daha uzaktı.

"Hazır bil, abi," dedi çocuk. Çocuk birkaç saniyeliğine kaybolduktan sonra Karan'ın işaret ettiği masanın önünde bitti. Parmaklarıyla Karan'a kısa bir işaret yaptı. Karan'ın büyük eli elimin içine kaydı, elimi sıkıca kavradıktan sonra kalabalığın içinde yürümeye başladık. Masaya oturduğumuzda ellerimiz ayrılmıştı ama avuçlarımda hâlâ onun elinin teri vardı.

"Ne içeceksin?" diye sordu Karan hemen karşıma otururken. Kaşlarımı çatıp bakışlarımı masanın parlak ahşap yüzeyine çevirdim.

"Meyve suyu? Soda? Kola?" Bir süre sessizce yüzümü inceledi. "Konuşsana, kızım."

"Konuşmuyorum."

"Konuştun ama," dedi, iki parmağı ile burnumu kıstırıp yavaşça sıktı. Nefesim kesilirken gözlerimi kaldırıp ona baktım. Gözlerimiz buluştuğunda kuzguni siyahlarındaki yansımam o kadar duruydu ki... Onun gözlerine bakmak aynaya bakmak gibiydi.

"Bazen gerçekten seni tanıyamıyorum," dedim onun gözlerinin içine bakarak. Müzik yavaşlamıştı ama gitarın ağırlıklı olduğu bir parça çalıyordu. Siyah gözlerinde soru işaretlerini gördüm. Burnumu parmaklarından kurtarırken gözlerimi yavaşça kırpıştırıp bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Bazen gerçekten çok soğuksun. O kadar soğuksun ki, benim buzlarımı bile üşütüyorsun." Durdum. "Bazen de..." Derin bir nefes alıp gözlerimi

masanın yüzeyine çevirip bir süre sessiz kaldım. Ardından tekrar gözlerimi ona çevirdim. "Bazen de kırgınlıklarını görüyorum gözlerinde. Ne tuhaf adamsın sen ya. Çözemiyorum seni."

Bir süre sessiz kalsa da gözleri benden ayrılmadı. Gitar sesi aramızdaki bakışmanın etrafında dolaşan tek hareketlilikti belki de. İnsanların varlığı pek umurumuzda değildi. Karan'ın bakışları altında ezildiğimi fark etmiş olsam da, gözlerimi onun gözlerinin hapsinden kurtaramıyordum.

Sanki gözlerim onun gözlerinden ayrıldığı an kıyamet kopacaktı. Bedenim tek bir iz bile bırakamadan bu dünyadan silinip yok olacaktı.

Oysa ben bırakabildiğim kadar iz bırakmak istiyordum bu dünyaya.

"Tuhaf olmak güzel bence," dedi sade bir sesle.

"Bence de öyle ama yalnızca tuhaf olmak güzel. Yanına çelişki de eklenince biraz çekilmez oluyor."

Tek kaşı havaya kalkarken, "Ben çelişiyor muyum?" diye sordu, dudakları düz bir çizgi şeklini aldı. "Bence sen görmek istediğin gibi görüyorsun, velet. Aslında hep aynı düzlükte ilerliyorum. Yolumdan sapmayı sevmem."

"Bana velet demekten ne zaman vazgeçeceksin?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Büyüdüğünde."

Başımı iki yana sallarken, "Büyümek?" diye sordum. "Büyümenin tanımı nedir?"

Cevap vermedi.

"Ben de böyle tahmin etmiştim," dedim derin bir nefes alıp ona boş boş bakarken. "Bence artık bana velet demekten vazgeçmelisin."

Yavaşça masanın üzerine abanıp yüzünü yüzüme yaklaştırdığında bir an afallasam da geri çekilmedim ama gözlerim ben daha farkında olmadan irileşmişti. Tatlı kokusunu içime doldururken kirpiklerimin altından ona baktım.

"Sana velet demekten vazgeçmeyeceğim," dedi usulca. "Kaç yaşına gelirsen gel. Sen hep benim veledim olarak kalacaksın, Asi Çakıltaşı."

Ürperip geri çekilmeye çalıştığımda parmakları omzuma kaydı, beni masaya doğru çekerken birkaç meraklı gözün üzerimizde dolaştığını hissettim. Bedenim kasıldı, Karan beni kendine çekerken yüzüm onun boynunun girintisine girdi. Boynundaki taze kokuyu içime doldururken bu sıcaklık beni afallatmıştı. Boynu sıcacıktı. Ekmek gibi.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu. Fısıltısı boynuma akarken tüm tüylerimin dikildiğini, betimin benzimin attığını hissettim. Midem su kaynatır gibi yanmaya başladığında parmaklarım güçsüzce onun göğsüne tutundu ve onu itmeye çalıştım ama buna engel olarak boynunu yüzüme tamamen yaklaştırıp beni en hassas noktamdan vurdu.

Kokusunu almamı sağladı.

"Anlaşıldı mı, velet?"

"Tehditkârsın," diye fısıldadım acı çekiyor gibi. "Kesinlikle öylesin."

Neşesi yerine gelmiş gibi bir kez daha, "Anlaşıldı mı?" diye sorduğunda elimi yumruk yapıp güçsüzce göğsüne vurdum.

"Çok kötüsün."

"Sen de öyle."

"Herkes bize bakıyor. Şu an çok saçma görünüyoruz," dedim boğuk bir sesle. "Beni bırakır mısın?"

"Şşşh." Fısıltısı kulak boşluğumda büyüdü. "Sessiz ol, velet. Daha inandırıcı oynuyoruz işte. Belki de dedem bir yerlerde bizi gözetliyordur, ha?"

"Kes şunu."

Karan beni biraz daha kendine doğru çekince karnım masaya baskı yaparak biraz sızladı. Aldırmadım. Boynu hafif nemliydi ama sıcacıktı. Burnum boynuna tamamen gömülürken, "Kes şunu," dedim bir kez daha güçsüzce. Sanki çok küçükken bir yıldızım vardı, gökyüzüne her baktığımda onu görürdüm ve o benim umudumdu ama zamanla yıldızım sönmeye, gökyüzünden silinmeye başlamıştı; sonra bu adam gökyüzüne elini uzatıp yıldızıma dokunmuş, yıldızım tekrar yanmaya, gökyüzünde parlamaya başlamıştı.

"O çocukla yakın olmanı istemiyorum," dedi bir çırpıda. Şu an gözlerini göremediğim için büyük bir hüsran içindeydim çün-

kü sesi o kadar değişik çıkmıştı ki, bu ses tonunun gözlerine farklı bir şekilde yansıdığından emindim.

Dudakları kulağıma, oradan da saçlarıma kaydığında artık tüm gözleri üstümüzde hissedebiliyordum. İnsanlar şu an iki kumru görüyor olabilirdi ama kumrulardan bir tanesi kalp krizi geçirip eşekler cennetini boylamak üzereydi.

"O çocuğun sana Asi demesini istemiyorum." Sertçe yutkundu. "O çocuğa ismiyle seslenmeni istemiyorum." Verdiği sert nefes saç diplerimi yaktı. "O çocuğun seninle ilgilenmesini istemiyorum."

Kalbim artık göğsümde değil boğazımda atıyordu. Tekrar yanmaya başlayan o yıldızın kuyruğundan ateş akıyor, gökyüzü kor renginde yanıyordu. Kokusunu içime doldururken söyledikleri beni sarhoş edecek kadar güçlüydü. Şu ana kadar hiç sarhoş olmamıştım ama sanırım alkol de bedenimde aynı yankıları uyandırırdı.

Karan Çakıl benim ilk sarhoşluğumdu.

"İnsanlar bakıyor."

"Umurumda değil, Asi," dedi Karan. Daha derin bir nefes aldı saç diplerimde. "Şu an bizi izleyen hiçbir göz umurumda değil. Umurumda olan sensin."

"Ben mi?"

"Sen mi?" Geri çekildi bir anda. "Ne?"

"Umurunda olan ben miyim?" diye sordum nefesim arsız bir şekilde hızlanırken. Karan bir anda kendi tarafına geçmiş, benden ayrılmıştı. Ciğerlerimde kokusunun boşluğunu hissettim.

Karan aniden ayağa kalkıp, "İçecek bir şeyler alacağım," dedi ve avucunun içini ensesine bastırıp etrafı kolaçan etti. Onu tanımasam benden gözlerini kaçırdığını düşünürdüm... İyi de onu zaten tanımıyordum ki.

O paniklemiş miydi?

"Sen ne içeceksin?" diye sordu Karan. Gözleri kısaca bana dokunurken ilk kez bu kadar yüzeysel bakmıştı gözlerimin içine. Normalde incelerdi hep.

"Fark etmez," dedim şaşkınlığımı örtbas etmek istercesine omuz silkerek. "Kafana göre takıl."

Karan hemen karşıdaki bar tezgâhına doğru yürümeye başladı, havlusuyla kadehleri kurulayan çocuk onu fark edince genişçe gülümsedi. Buradaki herkes onu tanıyordu demek ki... Herkes tarafından sevilen bir Karan Çakıl... Kulağa nasıl da yabancı geliyordu.

Gözlerim Karan'ı incelerken Karan'ın görüntüsüne engel olan görüntünün sahibi Funda'dan başkası değildi. Hiç beklenmedik anda kanımın içindeki öfke harlanırken gözlerimi kısarak Funda'ya baktım. Az önce Karan'ın oturduğu ve sıcaklığını bıraktığı yere otururken gözleri doğrudan gözlerimin içine perçinlenmişti.

"Merhaba," dedi bilmiş bir sesle. "Mira'ydı değil mi?"

Yüzüme yapmacık bir gülümseme eklerken ona yumruk atmamak için tırnaklarımı avuç içime sapladım. "Merve," dedim, durup ona kısık gözlerle bakarken gülümsemem yüzümde soldu. Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. "Ne istiyorsun?" diye sordum tehlikeli bir ses tonu kullanarak.

"Karan'ı."

Gözlerimin içine öyle kararlı gözlerle bakıyordu ki, tırnaklarımı gözlerine saplamamak için kendimi tutuyordum. Cevabının getirdiği hissin acıya dökülüşü bir bıçağın kalbe saplanışı gibiydi. Yüzüm tamamen sertleşirken kıza boş boş baktım. "Karan'ı istiyorum."

"Gerçekten yüzsüzsün, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi genişçe gülümserken. "Ve aşkta her zaman yüzsüzler kazanır."

Gürültülü bir parça çalmaya başladığında göz ucuyla Karan'a baktım. Sırtı bize dönüktü ve barmen çocukla bir şeyler konuşuyor gibi bir hali vardı. Funda da baktığım yöne baktı. Karan'ı görünce hayranlıkla iç çekti.

"O kesinlikle ilahî bir varlık," dedi mest olmuş bir sesle.

"Kalk gömelim şuna kafayı. Çok bile sabrettik," dedi diğer Merve sabırsız bir sesle. İlk kez ona bu denli hak veriyordum. Gerçekten çok bile sabretmiştik.

"Gider misin?" diye sordum nazik tutmaya çalıştığım ama ona duyduğum öfkeyi tınısında taşıyan sesimle. Eğer bir salak

değilse muhtemelen ses tonumun altında gizlenen mesajları alırdı. Gerçi tam bir salaktı benim gözümde.

"Bir konuya açıklık getirmeden gitmeyeceğim," dedi. Uzun, narçiçeği rengindeki ojeli tırnaklarını masanın yüzeyinde tıkırdattı. "O bana ait ve bana ait kalacak. Bizden yaşça çok küçük bir kızın onu benden çalmasına izin vermeyeceğim. Sen yetersizsin. Onu doyuma ulaştırabileceğini falan mı sanıyorsun? Ne duygusal ne cinsel ne de başka bir anlamda onu doyuma ulaştıramazsın. Küçücük bir kız çocuğusun. Şu haline bak. Aynaya baktın mı hiç?" Gözleri kısaca beni taradı. "Umutsuz vakasın."

"Karan sana ait değil ve hiçbir zaman sana ait olmadı," dedim acımasız gerçeği yüzüne vurmaktan bir an olsun çekinmeden. Umurumda değildi. İncinecek miydi? İncinsin, önemsemeyecektim bunu. Benim canımı yakmaya çalışan birini ne diye düşünecektim ki?

Biçimli kaşlarını çatarken gözlerini yüzümde dolaştırdı. Dudaklarını birbirine bastırıp bana atabileceği en düşmancıl bakışı attı. "Yanılıyorsun," dedi ciddi bir sesle. "Sana acımasız bir gerçeği söylememi ister misin? Küçük kalbin buna katlanabilecek mi?"

"Durma," dedim omuz silkerek. "Hodri meydan."

"Karan'ın şu ana dek ona yaklaştığım halde yatağına almadığı tek kadın benim. Bana dokunmadı. Bunun anlamını hiç düşündün mü? Benim onun gözündeki farkımı..."

Funda'nın cümlesini tamamlamasına izin vermeden tırnaklarımı onun koluna geçirip masanın üstünde dostane bir görüntü çizerek tırnaklarımı etine batırırken tehlikeli bir şekilde gülümsedim. Şu an karşıdan gören biri yalnızca onun elini tuttuğumu düşünebilirdi. Yüzünü buruştururken dehşetle gözlerimin içine baktı.

"Buna fark değil de, *Karan'ın damak zevkine bile uymuyorsun,* diyelim. Fakir tesellisi yapma, indirim reyonu ürünü."

Funda'nın gözlerinde şaşkınlığı gördüm. Tırnaklarımı etinden çıkarırken gözlerimi gözlerinden çekmedim. Karan elinde iki kokteylle masaya doğru döndüğünde Funda yavaşça kalktı ve kalkarken kolundaki etrafına kan oturmuş iz dikkatimi çekti. Dört tane hilal şeklinde tırnak izi bırakmıştım kızın kolunda.

Karan masadan ayrılan Funda'yı fark edince kaşları çatıldı.

Funda kolunu tutarak kalabalığa karıştı. Karan elindeki kokteylleri masaya bırakıp kalabalığa kısaca göz gezdirdi. "Onun burada ne işi vardı?" diye sordu gözleri bana kısaca dokunup ardından masaya koyduğu kokteyllere çevrilirken.

"Görmüş, bir merhaba diyeyim demiş," dedim yapmacık bir sesle. "Dalga mı geçiyorsun? Beni tehlike olarak görüyor ve aklınca senden uzaklaştırmaya çalışıyor. Onun için hiçbir tehlike teşkil etmediğimi söylemelisin bence ona. Benimle fazla uğraşmasın."

"Sana kötü bir şey mi söyledi?"

Dişlerimi sıkarak bakışlarımı kokteyllere çevirdim. O kadar gerilmiştim ki, eğer tenime bir bıçak değse, kanım bıçağı sebep bilip dışarı fışkıracaktı. Karan onu isteyen her kadınla o tür şeylerden mi yapıyordu yani? Bunu ona soracak olursam gözünde nasıl bir konuma düşerdim kim bilir? Karan'ın önüme ittiği sarı renkteki kokteylden bir yudum alırken, "Alkol yok, değil mi?" diye sordum.

"Sana ne dedi?" diye sorduktan sonra, "Ha var. On yedi yaşındaki kıza içki içireceğim. Manyağım ben," diye homurdanarak başını iki yana salladı. "Meyve suyu kokteyli o. Alkol yok içinde. Neyse. Ne dedi sana o demiştim?"

Kokteylin içindeki gülkurusu rengindeki pipeti çevirdikten sonra, "Senin özel hayatınla alakalı saçma sapan şeyler söyledi. Umurumda değil üstelik." Diğer Merve baygın gözlerle yüzüme bakınca ona bakarak omuz silktim. Değildi işte. "İlgilenmiyorum yani."

"Sana ne dedi?"

Gözlerimi bayarak, "Seni isteyen her kadınla yattığını ama onunla yatmadığını, onu önemsediğini söyledi. Tamam mı?" deyip kokteylimden bir yudum daha aldım ve gözlerimi farklı bir yöne çevirmeye çalıştım.

Şu an kesinlikle kulaklarıma kadar kızarmıştım.

"Buna inanmadın, değil mi?" diye sordu düz bir sesle. Bir an ihtiyaçla bakışlarımı ona çevirdim. Göz göze gelirken şarkı ani bir şekilde değişti. Rengârenk ışıklar ağır hareketlerle pistte dolaşmaya başladığında hâlâ göz gözeydik.

"Ne yani, onunla yattın mı?"

Karan yüzünü buruşturdu. "Hayır aptal," dedi düz bir sesle. "Her önüme gelenle yattığıma inandın mı?"

"Umurumda değil."

"Umurunda olup olmaması da benim umurumda değil zaten. Ben inanıp inanmadığını soruyorum."

Doğrudan gözlerinin içine baktım. Siyah gözlerinde sorgu ve merak vardı. "İnanmadım," dedim düz bir sesle. "Oldu mu?"

Yüzü gevşerken gözlerindeki sertlik kırılmamıştı. "Oldu," dedi benim gibi düz bir ses tonu kullanarak.

"Sen ne içiyorsun?" diye sordum konuyu dağıtmak ister gibi. "Alkollü mü seninki?"

Gözleri kısaca beni süzdükten sonra, "Alkol kullanmıyorum," dedi sakin bir sesle. "Tek kötü alışkanlığım sigaram."

"Hiç mi kullanmıyorsun?"

Bir an yüzündeki ifade sertleşti, dişlerini sıktığını gördüm. Gözlerini masanın yüzeyine dikerken, "Özel günlerde, çok nadir," dedi. "Normalde ağzıma sürmemem gerek. Namaz kılıyorum."

Namaz kılması beni şaşırtmıştı. Ama arabadayken Kuran'ı Kerim ile ilgili söylediklerini hatırladığımda bunu çok normal karşıladım. "Buradan bakılınca havuz başında viskisini yudumlayan tiplere benziyorsun," diye itiraf ettim.

Karan'ın dudakları alayla kıvrıldı. Ne zaman onun gerçekten gülümsediğini görebilecektim? Bunu görmeye ihtiyacım olduğunu düşünerek alaycı gülüşüne bakakaldım.

Bir dudak kıvrımı nasıl olurdu da bu kadar can yakıcı olabilirdi?

Kısa süreli bir sessizlik yaşandığında Karan'ın gözleri etrafta dolaşıyordu. Birkaç kez kalabalığın arasında Funda ile göz göze gelmiştim ama önemsemeden kafamı çevirmiştim.

"Karan abi!" dedi az önceki genç çocuk yanımızda biterken. Karan omzunun üstünden çocuğa bakınca çocuk genişçe gülümsedi ve, "Çalarsın artık bir şeyler," diye şakıdı neşeyle.

Karan, "Unut bunu, Volkan," dedi tok bir sesle.

"Ama senin bebek burada," dedi Volkan. Karan'ın gözleri parlarken bir anda tekrar çocuğa bakıp, "Ciddi misin?" diye sordu heyecanlı bir sesle.

Kalbim aniden sıkıştı. Bebek kimdi? Karan'ı neden bu kadar heyecanlandırmıştı?

"Evet, abi. Yaşar Bey amca göndermiş. Ben de çalacaksın sanıp sevinmiştim... Gerçi hiç toplum içinde çalmazdın, bu beni şaşırtmıştı zaten."

Kaşlarım çatılırken burada ne döndüğünü anlamaya çalıştım ama benim anlamama fırsat vermeden Karan aniden ayaklandı ve çocukla masadan uzaklaşırken omzunun üstünden bana biraz beklemem için kısa bir işaret yaptı. Kollarımı göğsümün üstüne topladıktan sonra gözlerimle Karan'ı takip etmeye başladım.

Barın farklı bir bölüme açılan kapısından geçtikten sonra ortadan kayboldu. Birkaç saniye içinde elinde siyah parlak bir gitarla kapıdan çıktığında tüm gözler ona çevrildi. Kesinlikle çok havalı görünüyordu, ona bakan insanları zerre umursamadan kararlı adımlarla bana doğru yürüyordu.

Ama yanıma gelmedi.

Ben şaşkın şaşkın ona bakarken o bir anda sahnenin küçük tümseğinden yukarı zıplayıp elinin tersini kotunun kumaşına sildikten sonra sahnede duran küçük tabureye oturdu. Taburenin önünde mikrofon vardı. Karan bir bacağını dizinin üstüne attıktan hemen sonra gitarı kucağına yerleştirdi ve gözleri tekrar benim gözlerimle buluştu. Sahnenin hemen önünde oturuyordum, sahne biraz tepede durduğu için gözlerimi kaldırarak Karan'a bakmak zorunda kalmıştım.

Kuzguni siyahı gözler bir süre gözlerimde oyalandı.

Mikrofonun yönünü ayarlarken mekândaki tüm sesler kesildi, adının Volkan olduğunu öğrendiğim çocuk bir alkış kopardı ve onu takip eden saniyelerde içerideki herkes Volkan'a eşlik ederek alkışlamaya başladı.

Karan Çakıl gitarın ilk teline dokunduğunda ruhuma dokunduğunu hissettiren o ses mekânın duvarlarında yankılandı.

"Güzelsin ama garipsin de diye düşünmüştüm seni ilk gördüğümde." Tok sesi mekânda yankılanırken dudakları mikrofona değiyordu. Parmakları ustaca gitarın tellerine can verirken gözlerini gözlerimden çekmedi ve kalbim büyük bir dehşetle göğsümü tekmelemeye başladı.

"Elinde kartpostallar üstünde kan çiçekleri vardı sanki teninde.
Elveda sevgilim, diyorsun. Gideceğim ardıma bakmadan.
Bu uzlaşmaz iki kalp bizim yaralarını yarıştıran."

Derin bir nefes aldığını duydum. Nefesi mikrofonun ucunda yankılanıp kulaklarımın içine, kalbime doldu.

"Sen bana rüzgâr içimde.
Eser coşarsın derimde.
Karanlıkta evine soyundum geldim son kez.
Sen bana düşman içimde.
Kanar akarsın derimde.
Karanlıkta evine geldim.
Seninim son kez."

Herkesin büyülenmiş bir şekilde ona baktığının farkındaydım. Dudakları eğreti bir şekilde mikrofona dokunurken gözlerini gözlerimden çekmedi, yüzünde loş bir ışık canlanıp onun uzun kirpiklerini aydınlattı. Işıklar söndürülmüş, tek ışık onun üstüne tutulmuştu. Dudaklarım benden bağımsız aralanırken Karan'ın kaşlarını çattığını gördüm ama umursamadan yavaşça devamını getirdim. Şu an sesimi kimsenin duymadığından emindim, yalnızca Karan'ın dudaklarımdan dökülenleri okuyabildiğini biliyordum. Sessizce gitarı çalarken herkes şarkının devamını ondan bekledi ama yalnızca onun anlayabileceği şekilde ben devam ettim.

"Soğuksun çünkü kırılgansın diye düşünmüştüm
seni ilk gördüğümde.
Elinde gitarın, üstünde gökkuşağı vardı gözlerinde.
Kör olmuştum ışığından o zaman, yavaş yavaş görüyorum.
Göze alıp sensizliği şimdi...
Seni terk ediyorum."

Dudağının belli belirsiz yukarı kıvrıldığını gördüm. Gitara yavaşça dokunurken devam etmemi bekler gibi gözlerimin içine baktı. İnsanların onun söylemesini beklediğinden yüzde yüz

emindim ama o yalnızca gitarını çalıyordu. Birkaç gözün bana döndüğünü fark ettim, utanç yanaklarıma kan gibi oturup sıcak bir baskı yaparken derin bir nefes alarak, *"Sen bana rüzgâr içimde. Eser coşarsın derimde. Karanlıkta evine soyundum geldim son kez. Sen bana düşman içimde. Kanar akarsın derimde... Karanlıkta evine geldim seninim son kez,"* diye mırıldandım gözlerimi Karan'dan çekmeden. Birbirine çarpan ellerin çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Bu beni daha da çok utandırmıştı.

Ve Karan son tele bastırırken, *"Güzelsin ama garipsin de diye düşünmüştüm seni ilk gördüğümde,"* diye fısıldadı.

♠

Karan arabanın kapısını çarparak kapatırken gitarını hemen arka koltuğa attı ve tavan lambasını yakmadan arabanın motorunu çalıştırdı. Arabanın göstergesinde saat sabahın dördünü gösteriyordu. Uykulu gözlerimi elimin tersiyle ovuştururken, "Funda ağlayarak mekândan çıkmıştı, gördün mü?" diye sordum. Kız Karan sahneden inerken ağlayarak mekânı terk etmiş, herkesi şoka uğratmıştı.

"Görmedim," dedi Karan gayet sakin bir sesle.

"Bu saatte eve dönemem," dedim çaresiz bir sesle. "En azından birkaç saat daha yanında kalabilir miyim?"

"Bu saatte eve dönemeyeceğini zaten biliyorum. Sahildeki çorbacıyı sever misin?" Direksiyonu sağa kırdı. "Gerçekten çok iyi çorba yapıyorlar."

"Bu saatte çorba mı?" diye sorup başımı arabanın koltuğuna yasladım. "Midem bulanır benim. Bu saatlerde hiçbir şey yiyemiyorum."

"Yedin mi de biliyorsun?"

"Yemedim ama tahmin edebiliyorum," dedim bilmiş bir sesle. "Hep beni sıkıştırmaya çalışıyorsun."

"Emin ol seni sıkıştırmaya başlamadım. Eğer başlasaydım şu an çok daha farklı şeyler konuşuyor olurduk ve sen küçük patilerinin içindeki keskin pençelerini bana batırmak yerine, bana çenenin altını sevdiriyor olurdun, kedicik."

Kaşlarım çatıldı. "Yine başladın işte," diye çıkıştım. "Neden böylesin?"

"Nasılım?" diye sorduğunda omzunun üzerinden bana bakıyordu. Gözlerimiz karanlıkta birbirlerine tutunurken içimde bir şeylerin sarsıldığını hissettim ve bakışlarımı hızla önüme çevirdim. Derin bir nefes alarak bu yoğun hissi toprağın altına gömmeye çalıştım. Ona her baktığımda sahnedeki görüntüsü gözlerimin önünde can buluyor, bu görüntü beni her defasında büyülüyordu.

"Böyle işte," diye homurdandım. "Hep bir şeyleri ima ediyorsun ama açıkça söylemiyorsun. Soğuksun ama aynı zamanda sende kimsenin görmediğine emin olduğum siyah bir şefkat görüyorum."

"Siyah şefkat?" Duraksadığını hissettim.

"Evet," dedim hızlıca. "Siyah şefkat."

"Beni şefkatli mi buluyorsun?" diye sordu. Araba bomboş yolda kayar gibi ilerlerken derin bir nefes alarak sokak lambalarının fersiz bir şekilde aydınlattığı yolu izlemeye başladım. Sorusunun cevabı belliydi. Elbette onu şefkatli buluyordum. Ama bu şefkat siyahtı.

Simsiyahtı.

"Sana bir soru sordum, Çakıltaşı."

"Evet," dedim ona bakmadan. "Şefkatlisin. Simsiyah bir şefkat."

Arabayı ani bir frenle durdururken arka tekerleklerin attığı çığlığı işittim ve bir süre arka tekerlekler kendi etrafında dönmeyi sürdürdü. Frenin çıkardığı ses kalbimin daha da hızlı atmasına neden olurken boğazımdaki yumruyu yutmak istercesine sertçe yutkundum. Omzumun üstünden Karan'a baktım. Derin bir nefes aldıktan sonra alev alev yanan siyahlarıyla bana baktı. Sokak ışıkları ince sütunlar halinde arabanın içine dolarken, "Bana neden bunu yapıyorsun?" diye sordu sakin bir sesle.

Beynimdeki şeffaf eller zihnimin içini karıştırdı, onun ne demeye çalıştığını anlayabilmek için onla ilgili tüm kaynakları bir bir önüme serip, büyük bir arayışın içine girdi. Onu bir türlü anlayamıyordum. Kendimi gerçek bir aptal gibi hissetmeye başlamıştım.

"Sana ne yapıyorum?" diye sordum saf saf.

"Bana bunu yapmayı kes," dedi dişlerinin arasından. Gür, kavisli kaşları çatılmıştı. Bir an benden nefret ettiğini düşündüm. "Beni şefkatli bulmanı istemiyorum."

Kalbime yumruk yemişim gibi hissettim.

"Ama buluyorum," dedim çaresizce. "Buna engel olamazsın."

"Olurum," derken parmakları direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki, korku bedenimde keskin, uzun pençelerini gezdirip beni parçalamakla tehdit etti. "Buna engel olurum."

"Bir anda böyle değişmenin nedeni ne?" diye sordum şaşkın bir şekilde. "Seni şefkatli bulmam kötü bir şey mi?"

Direksiyonu daha sıkı kavradı ve parmak boğumları bir ölünün kanı çekilmiş cesedi gibi beyazladı.

"Aklımın içinde dolanan her şeyden habersizsin. Saf küçük bir kız çocuğundan başka hiçbir şey değilsin sen."

Kaşlarım çatıldı. Yol bomboştu, şu an yolun ortasında durmuş birbirimize konusunun hızla saptığı cümleler kurarak, birbirimizin aklını karman çorman ediyorduk. Gerçekten benzediğimizi bir kez daha fark ettim ama bu benzerlik o kadar küçüktü ki... Asla onun gibi olamayacağımı bilmek canımı acıttı.

"Aklının içinde dolananları bana söylersen haberdar olurum," dedim yavaşça. Parmaklarım onun bileğindeki bilekliklere dokundu. Karan bir anda gözlerini yumup dokunuşumu sessizce karşılarken kaşları daha da çatılmıştı. İşaret parmağımla onun bileğine dokunurken yavaşça okşadım ve bunu yaptığım için büyük bir pişmanlık duydum. Karan'ın bedeni kaskatı kesilmişti, sanırım bu dokunuştan pek de hoşlanmamıştı.

"Kirli bir zihnim var ve seni oraya davet edip kirlenmene izin veremem. Bizim bir sınırımız olmalı, Asi. Ve sen o sınırı geçmek için ayak diretiyorsun."

Yavaşça yutkunurken boğazım acıdı. Dokunuşumu derinleştirip bileğini sıkıca tuttum, onun avuçlarımın arasındaki bileğinin sıcaklığını nabzımın etrafında hissettim. "Seni anlamıyorum," diye fısıldadım usulca.

"Beni ben bile anlamıyorum, kız çocuğu," diye fısıldadı. "Sadece dediğim gibi... Kelebeğin yağmurdan kaçması, kanatlarını yağmurun insafsız damlalarından saklaması gerek."

"Niçin?"

"Uçabilmek için."

Darmadağın olmuş benliğimi bir köşeye iterken diğer Merve de en az benim kadar dağılmıştı. Saçlarını yüzüne örterek gözlerini benden sakladı, dizlerini karnına çekip zihnimdeki köşede küçücük kaldı.

Diğer Merve belki de uçmaktan çoktan vazgeçmişti.

Benim bir yanım hâlâ direniyordu. Kanat çırpmaya ihtiyacım vardı.

"Karan, ben..."

Karan aniden direksiyonu bırakıp bana yönlenirken sırtımı tamamen koltuğa yasladım, koltukla Karan arasında sıkışıp kaldım. Nefesim yumru olup boğazıma takıldı, gözlerimi kısıkça aralayıp yüzüne baktım. Tatlı nefesi yüzüme çarptı, karanlıkta parlayan ve karanlıktan daha da karanlık olan gözlerinin radarına takıldım.

Kuzguni siyah.

Beni alaşağı ediyordu.

"Konuşma," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarken. "Kelimelerini dudaklarının arkasına it ve yut."

Sertçe yutkunduğumda sol dudağı küçücük bir kavisle yukarı büküldü, başını uysalca sallayıp elini koltuğun arkasına atarak bana biraz daha yaklaştı. Gözlerinin içine baktım. Tatlı nefesi yüzümün derisini yırtarak parçalarken ben çaresizce onun siyah güneşine baktım.

Gözünün siyah aynasından kendime baktım.

"Çakıltaşı," dedi acı çekiyor gibi. "Sen bana böyle bakınca..." Sustu. Dişlerini sıktığını gördüm. "Çok küçüksün."

"Çok mu?" diye sordum usulca. Sesim acı çekiyor gibi çıkmıştı ve bu beni çok şaşırtmıştı.

"Çok," derken o da benim gibi acı çekiyordu. Bunu hissetmiştim.

Gözlerimi yumup bir süre sessiz kaldım. Nefesi yüzümü yırtıyor, kokusu içime doluyordu. Gözlerimi tekrar aralarken mesafemiz biraz daha kapandı, kalbim kanlı bir savaşın ortasında elinde tek bir silah olmadan öylece üzerine yağan kurşunların önünde durdu.

"Karan..." diye fısıldadım yavaşça.

"O çocukla yakın olmanı istemiyorum, Asi."

Bir an şaşırsam da herhangi abartılı bir tepki vermeden, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü istemiyorum."

"Ama..."

"Aması yok." Sesi keskindi. "O siktiğimin veledini senin etrafında görmek istemiyorum."

Dudaklarından dökülen küfre şaşırırken bir an geri çekileceğimi sandım ama Karan buna izin vermedi. Alnını alnıma bastırdığında artık burunlarımız birbirine değiyordu. "Saf veledim," diye mırıldandı dudaklarının arasından. "Sınırlarımızı çizmek zorundayız."

Sessiz kaldım. Bu sessizlik bir kanser gibi bağışıklık sistemimi sinsice çökerterek yavaşça içimi çürütüyordu. Karan'ın hırıltılı bir nefes aldığını işittim. "Şimdi kendi sınırlarıma giriyorum izninle," diye fısıldadıktan sonra dudaklarını çenemle alt dudağımın arasındaki boşluğa bastırdı. Kalbim göğsümü parçalayıp, kanlı damarlarını Karan'ın boynuna dolamak isterken nefesimi tuttum ve gözlerimi yumdum.

Tam şu anda ağlayabilirdim aslında. İlk kez uzun zamandır gözlerimin arkasında saklanan, izini kaybettiğim gözyaşının tuzunu gözümün zarında hissettim ama bunu geri itmeye çalıştım.

Sınırlar...

Bu beni dehşete düşürüyordu. Kalbim bunu kabullenmek istemiyordu. Yanında ikinci birini istemiyor olabilirdi ama isteyene kadar uğraşacağımdan da emin olmalıydı. Kendimi ona kabul ettirecektim. Dudaklarını çenemle dudağımın arasındaki kendine ait ilan ettiği o çukurdan çekerken gözlerimiz bir kez daha buluştu.

Sertçe yutkundu ve konuştu. "Senin yanındayken nefes alabildiğimi hissediyorum. Bu çok tuhaf bir şey. Cehennemin içine siyah bir cennet inşa etmek gibi."

"Karan..."

"Yapma, Asi," dedi acı çekiyor gibi. Siyah gözleri hüzünle dalgalanan bir gece okyanusu gibi baktı gözlerimin içine. Gözle-

rindeki kara okyanusta dalgalanan siluetimi gördüm. "Bana öyle bakarak ve o ses tonunu kullanarak adımı söyleme. Yapma." Dişlerini sıkarken kaşlarını çattı. "Durduramam kendimi. Islanır kanatların. Uçamazsın, küçüğüm. Yapma."

İlk kez kanatlarımın ıslanmasını diledim.

18. BÖLÜM: TATLI

Karanlıkta yaşamaya alışmış, karanlığı seven bir bedene ışık tutarsan, o beden yanardı.

O yüzden belki de Karan gibi birine ihtiyaç duyuyordum. Belki de ben gerçekten yanmaktan korkuyordum.

Tırnaklarımı sıranın üstünde tıkırdatırken sınıf o kadar gürültülüydü ki, tırnaklarımla tuttuğum ritmi kendim bile zor duyuyordum. Basri Hoca'nın elindeki cetvelle masasına vurduğunu duyunca cansız bakan koyu kahverengi gözlerim önce hocayı, ardından sınıftakileri aldı odağına. Ne kadar da umursamaz, tuhaflardı. Duraksadım. Onlarla aramdaki farkları önüme sıraladım. Onlar bana göre fazla neşeli ve... Süslüydüler. Hepsi. Süsten kastım kesinlikle görüntü falan değildi. Ben sade kahveysem, onlar üstüne görsel zenginlik katılmış, şekerden tadını kaybetmiş pahalı kahveydiler. Görüntü olarak değil, kişilik olarak.

"Bugün gerçekten çok yorucuydu," dedi Büşra önündeki test kitabının kapağını kapatırken. "Gözlerim ağrıyor. Eve gidince uyuyacağım."

"Ben de öyle yapmayı planlıyorum," dedim bezmiş bir sesle. "Beynimle cinsel münasebette bulundu çok sevgili sınıf arkadaşlarım. Çenelerini dikmek için yorgan iğnesi ve kalın misina getireceğim bir dahaki derse."

"Yine huysuzluğun üstünde bakıyorum da," dedi Büşra gülerek. "Alıştım artık bu hallerine. Bir gün doğaüstü bir yaratığım dersen inanacağım. Düşünsene, bir ülkenin Buzlar Kraliçesiymişsin aslında falan."

"Senin hayal gücüne doyum olmaz ama benden bugünlük bu kadar," dedim, çantamı sırtıma atarken. Hoca sonunda dayanamamış olacak ki kahverengi deri çantasını alıp sınıftan çıktığında ben de ayaklanmıştım. "Eve gidip biraz uyuyacağım."

"O evde uyuyabileceğimizden emin miyiz?" diye sordu diğer Merve esnerken. Sınıftan çıkarken Damla ve peynirgiller grubunun ezmeye çalışan ama aslında buram buram eziklik kokan bakışlarına maruz kalmış olsam da, şu an onları kale alabilecek kadar dinç hissetmiyordum kendimi. Uykum vardı. Hem de çok. Koridor boştu, nöbetçi öğrenci ve benim dışımda hiç kimse yoktu. Merdivenleri inmeye başladığımda karşımda sarışını bulmayı beklemiyordum. Adı neydi? Gaye? Gizem?

Kız iki basamak yukarı çıkarak hemen önümde dikildi. "N'aber?" diye sordu samimi bir sesle. Ben hâlâ kızın adını hatırlamaya çalışıyordum. Halkalı ergen ile birlikte hastaneye gelmişlerdi. O günden sonra onu okulda hiç görmemiştim.

"İyi," dedim yarattığım mesafelerin arkasından başımı uzatarak. "Sorun ne?"

Kızın yüzündeki ifadenin sarsıldığını gördüm ama bunu umursamadım. Ona düz düz bakmaya devam ederken, "Sadece halini hatırını sormak istemiştim," dedi çekingen bir sesle. "Beni tanımadın sanırım?"

"Aslında seni tanıdım ama adını hatırlayamıyorum," dedim patadanak. Açık sözlülüğüm sarışını gülümsetirken, ben ona alık alık bakmaya devam ediyordum.

"Gamze," dedi elini uzatarak. "Adım Gamze."

Önce bana uzanan eline, ardından onun gözlerine baktım. Gözleri kahverengiydi ama dikkatli bakınca içinde sarı yarıklar olduğunu fark etmiştim. Gözlerim tekrar bana uzanan eline indi. Bir süre tereddütte kalmış şekilde kızın eline bakarken kız elini sallayarak bana biraz daha yaklaştırdı. "Kötü biri değilim," dedi sevimli bir sesle. "Amacım seni sıkmak da değil."

"O zaman ne?" diye sorarken sesim soğuktu, gözlerimi onun gözlerine çevirdim.

"Arkadaş olmak."

"Arkadaş canlısı değilim," dedim düz bir şekilde. "Yerinde olsam boşuna zamanımı harcamazdım."

Kız bir adım geri indiği basamakta tek ayağının üstünde durup başını sol omzuna düşürürken dudaklarını büzdü. "Kötü bir düşünceyle yaklaşmadım, yemin ederim," dedi.

"Öyle bir düşünceyle yaklaştığını düşünmedim zaten."

Gamze yanaklarının içini şişirirken, "Sana yaklaşmak bu kadar mı zor?" diye sordu. Yüzünde hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade belirmişti ama sesinde vazgeçmeyeceğini belli eden bir tını vardı. Dik kafalı insanlardan nefret ettiğimi hatırladım ve gözlerimi devirerek, "Bak, uykum var ve evime gitmek istiyorum," dedim bezmiş bir sesle.

"Telefon numaranı verdikten sonra evine gidebilirsin," dedi genişçe gülümserken. Bir an gerçekten karşımdakinin kız olduğunu umursamadan gerilmek ve uçan tekmeyi ağzına geçirmek istedim ama bu yalnızca gözümün önünde canlanan bir hayalden ileriye geçememişti.

Diğer Merve'nin hayalimi izlerken kıkırdadığını işittim.

"Sen vazgeçmek nedir bilmiyor olabilirsin ama benim de senden bir farkım yok, sarışın," dedim dişlerimin arasından. "Seni kırmak istemiyorum ama çok üstüme gelirsen kendin tökezler çarparsın duvarıma. Benim kırmama gerek kalmadan kendi kendini kırarsın."

Kızın kahverengi gözleri irileşirken, "Vay canına," dedi büyülenmiş gibi. Derdi neydi bu manyağın? "Gerçekten de insanlar isimlerini yaşatıyor. Anneannem böyle dediğinde ona pek inanmamıştım."

Gözlerimi devirip yanaklarımın içini şişirdikten sonra kızı yok sayarak yanından sıyrılıp geçtim. Kayan çantamı düzeltirken kaşlarım tekrardan çatılmıştı. O kadar çok kaş çatıyordum ki yüz kaslarım ağrıyordu bazen. Kızın arkamdan, "Enis'in seni neden kafaya taktığını yavaş yavaş anlayabiliyorum aslında," dediğini duydum ama bunu duymazdan geldim. Şu an Enis hakkında dü-

şünmek istemiyordum. Geçen gece olanlardan sonra onu görmemiştim ve görmek de istemiyordum açıkçası.

Düşüncelerin satırı zihnime vurulurken hızla okuldan uzaklaştım.

Kahvecinin kapısını iterek içeri girdiğimde taze çekilmiş kahvenin huzur veren kokusunu içime çektim. Kahve çekirdeklerinin içinde olduğu öğütücüye kısa göz gezdirdim. Yaşlı adam oturduğu masanın arkasından genişçe gülümserken, "Her zamankinden mi?" diye sordu beni şaşırtarak. Hızlıca başımı sallarken adamın yüzündeki gülümseme daha da büyümüştü.

Büyük karton bir kutu aldı. Milkshake kutularına benziyordu ama siyahtı. Kutunun içine doldurduğu kahvenin aromasını hazırladıktan sonra kahveyi tezgâhın üstüne koyarak, "Karan nerede?" diye sordu bir anda. Şaşkınlık gözlerimin içine mürekkebini dağıtırken, "Bilmiyorum," diyebildim.

Adam gülümsemesini soldurmadan, "Bu benden olsun," dedi sevecen bir sesle. "Her zaman benim kahvelerimi içiyorsun. Bunu bir teşekkür olarak kabul et."

"Olmaz öyle şey," dedim kaşlarımı çatarak. "Lütfen." Ellerim çantamın içindeki cüzdanıma giderken adam elini uzatarak beni durdurdu ve yüzündeki gülümseme silindi.

"Lütfen," dedi tıpkı benim gibi. "Bu müessesemizin bir ikramı olsun. Hep buradan içiyorsun. Bunu bir teşekkür olarak kabul etmeni istiyorum, kızım."

"Ama..."

"Lütfen. Bu seferlik böyle olsun, ha?"

"Pekâlâ," diye fısıldadım, gözlerimi tezgâhın üstündeki kahve kutusuna çevirmiştim. "Teşekkür ediyorum o zaman." Parmaklarım sıcak kutunun yüzeyini sıkıca kavradı, adam hemen yan taraftaki kurabiye kutusunu açtı ve bir kese kâğıdının içine birkaç kurabiye koyduktan sonra elime tutuşturdu. Şaşkın şaşkın adama bakarken, "Hep şekersiz kahve içiyorsun. Şekersiz kahvenin yanında kurabiye iyi gider," diye açıklamada bulundu.

"Ben tatlı şeylerden hoşlanmam," dedim kibarca. "Buna gerek yoktu."

"Bu ay kurabiyesi. Karan da tatlı şeylerden hiç hoşlanmazdı. Ama ay kurabiyesini yedikten sonra sık sık buraya uğrayıp ay kurabiyesi almaya başladı. Bence bir denemelisin."

"Al çabuk," dedi diğer Merve heyecanlanarak. *"Onun sevdiği bir şeyin tadı kötü olamaz."*

Bir süre elimdeki kese kâğıdına baktıktan sonra, "Pekâlâ," dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. "Tekrar teşekkürler. İyi günler."

"İyi günler, güzel kızım," dedi adam. Elimde kahve kutusu ve kese kâğıdının içindeki kurabiyelerle caddeye çıktıktan sonra hızla karşıdan karşıya geçtim ve caminin arkasındaki yüksek kaldırım taşına oturdum. Kahvemden bir yudum alıp kese kâğıdını açtım. Buram buram taze kurabiye kokusu burnuma çarparken kokusu bu denli güzel olan bir şeyin tadını gerçekten merak etmiştim.

Hilal şeklindeki ay kurabiyesinden bir tane aldıktan sonra kurabiyeyi ısırdım, kurabiye ağzımda parçalandı, bir an bu yabancı tadı yadırgadı dilim. Tatlıydı ama çok da rahatsız edici değildi. Demek bunu yiyordu ha?

Kahvemden büyük bir yudum daha aldıktan sonra kurabiyeden bir lokma daha aldım ve uyumu yakaladım. İki tadın damağımda ettiği dansın ahengine kapıldım. Bu mümkün olabilir miydi? Gerçekten lezzetliydi. Karan Çakıl'ın damak zevki... Bunu keşfettiğimi düşünerek neşelendim ve kurabiyeleri hızlı bir şekilde yiyerek kahvemi içtim.

Bir süre sonra boşalan kese kâğıdına bakarken yanaklarım ısındı. Hepsini silip süpürmüştüm resmen. Kahvemin son yudumunu da içtikten sonra oturduğum yerden kalkıp çöplerimi de beraberinde yanıma alarak yürümeye başladım. Hâlâ biraz uykum vardı, artık kafein pek bir işe yaramıyordu, bedenim kafeine karşı bağışıklık oluşturmuş olsa gerekti. Yol kenarındaki çöp konteynırına elimdekileri attıktan sonra karşıdan karşıya geçip ara sokaklardan birine daldım. Her zaman kullandığım bir yol sayılmazdı ama yolumu biraz uzatmak istiyordum. Yürüyüş uykumu açabilirdi. Sokağın ortasında yürürken hemen kenara park edilmiş, tanıdık görünen o araba dikkatimi çektiğinde adımlarım

yavaşladı. Sanki ayak parmaklarımın aralarına dikilmiş küçük jiletler vardı ve attığım her adım parmaklarımın parçalanmasına neden olacaktı. Arabanın ön camından görünen iki siluet adımlarımın tamamen kesilmesine neden oldu. Bu arabayı da, direksiyonun başında oturan adamı da tanıyordum.

Babam.

Ucu, saplandığı bedenlerden akıttığı kanın içinde yaşamaya alıştığından merhamete körelmiş bir bıçak acımasızca karnıma saplandığında, önüme döşenmiş kaldırım taşlarının, cehennemin cennetten ayrıldığı o köprü olduğunu, hemen çizgilerin kenarlarında kor ateşlerin yandığını düşündüm. Bir adım atsam o ateşin içine düşecektim.

Ön koltukta, annemin oturması gereken o koltukta yabancı bir kadın oturuyordu. O yabancı kadına gülümsüyordu. O kadına, şu ana kadar bize hiç gülümsemediği kadar içten, sıcak ve şefkat dolu bir biçimde gülümsüyordu.

Kadının siyah, dalgalı saçları yüzünün yarısını örttüğü için yüzünü göremiyordum. Biri yüzümün önüne bir ayna koymuş, yaklaşıp kendimi incelememi istemiş, burnumun ucu aynanın soğuk camına değdiği anda da aynayı patlatarak yüzümde parçalanmasını sağlamıştı.

Ayaklarımdan yere çakıldım. Babam büyük elini kadının saçlarına yaklaştırdığında kalbim anlam veremediğim bir basınçla sıkıştı. Kadın yüksek sesle kahkaha atarak babama doğru yaklaştı, aracın kapıları sımsıkı kapalı olmasına rağmen onun o abartılı kahkahasını duyabilmiştim. Sanki o kahkaha, yüzümde parçalanan aynanın parçalanırken çıkardığı o sesti. Avuçlarımı yumruk haline getirdim. Her insanın kalbi yumruğu kadardı, güldüm, kalbimi avucumun oluşturduğu yumruğa gömdüm, tırnaklarımı mezar taşı olarak kalbimin üzerine diktim. Babam kadını boynuna doğru yatırdı, ardından bakışları yavaşça ön cama kaydı ve tam o sırada birbirine benzeyen gözlerimiz birbirini buldu.

Benim gözlerime yayılan acının aksine, onun gözlerine yayılan tek şey endişeydi.

Bir adım geriye atarken dişlerimi sıktım, gözlerimi onun gözlerinden ayıramıyordum şu an. Kadını yavaşça ittiğinde du-

dakları hareket etti, kadın hızla yüzünü dizlerine doğru gömdü. Başımı iki yana sallarken gülsem mi yoksa ağlasam mı şaşırmıştım. Hızla arkamı döndüğüm an aracın çarparak kapanan kapısının sesini duydum ama dönüp arkama bakmadım.

"Merve!" diye bağırdı arkamdan. Ona bakmadan sokağın diğer ucuna doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Arkamdan geldiğini biliyordum. "Merve, beklesene!"

Beni aniden dirseğimin altından tutup kendine doğru çevirdiğinde gözlerime yayılan o ruhsuz ifade tüm yüzüme dağıldı. "Eve mi gidiyorsun?" diye sordu alakasız bir şekilde.

Bir süre sessizce onun yüzünü izledim. "Evet."

"Birlikte gidelim," dedi hiç beklemediğim bir şekilde. Aracının kapısı tekrar açılıp kapandı. Sırtı bize dönük olan kadın araçtan yavaşça uzaklaşıp sokağın bir diğer ucuna doğru yürümeye başladığında dişlerimi sıktım. "Halanla kavga etmişsin, onun hakkında da konuşuruz hem."

Kızını önemseyen baba numarası? Midem bulanıyordu. "Annemin oturduğu koltukta başka bir kadının oturduğunu gördükten sonra beni öldüreceğini bilsem o arabaya binmem," dedim tükürür gibi. Kahverengi gözlerindeki endişe yerini şaşkınlığa devretti, dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemesine izin vermeden diğer elimi kaldırıp avucumu açtım ve aramıza sokup onu susturdum. "Senden bana herhangi bir açıklama yapmanı beklemiyorum." Kolumu sertçe çekip onun avucundan kurtardım. "Sen bu kolu yalnızca dayak atacağın zaman böyle tutarsın. *Eve birlikte gidelim,* demek için değil."

"Anlamıyorsun," dediğinde birkaç adım gerileyerek ondan uzaklaştım. Rüzgârın yüzüme yapıştırdığı siyah saçlarımı geriye doğru atıp kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Neyi anlamıyorum?" diye sordum, sesim bu kuru rüzgârdan farksızdı.

"Her şeyi görmek istediğin gibi görüyorsun," diye açıklamada bulundu. "Kendini hiç benim yerime koymuyorsun."

"Biraz önceki kadını da görmek istediğim için mi gördüm?" diye bağırdım bir anda. Sesimin tonunu ayarlayamamıştım. Babam kelimesine sığdırmaya çalıştığım adam bir adım gerilerken

yüzünde darmadağın olmuş bir ifade vardı ama buna rağmen hâlâ aynıydı. "Sen beni küçük bir kız çocuğu olarak görüyor olabilirsin ama artık her şeyi idrak edebilecek yaştayım ben! Hoş, sana sorsam yaşımın kaç olduğunu bile bilmezsin sen. Kaçıncı sınıfa gittiğimi, doğum günümü, tuttuğum takımı. Ama biliyor musun, benim de umurumda değil artık. Senden öğrendim bu umursamazlığı ben. Sen aşıladın bana! Belki de bana verdiğin en güzel şeydi bu şu ana dek. Canımı yaktı ama kendimi nasıl koruyacağımı öğretti bana. Sen ve senin gibiler çocuk yapmadan önce oturup düşünmeli! Sizin gibiler yüzünden bir nesil sevgiyi yalnızca okuduğu kitaplarda, izlediği filmlerde gördüğü kadar biliyor!" Ellerimi saçlarımdan geçirdikten sonra başımı iki yana salladım. "Sen yalnızca annemi değil, hepimizi aldatıyorsun. Hani bana sorup duruyorsun ya, *benden nefret mi ediyorsun,* diye. Ve ben. Senden nefret bile edemiyorum. Çünkü o yüce duyguyu hak etmiyorsun."

Koşar adımlarla ondan uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Arkamdan gelmesini, belki de tekrar beni hırpalamasını beklemiştim ama yapmamıştı. Korna seslerinin arasından sıyrılıp karşıdan karşıya geçerken az önce yediğim kurabiyeler midemde zifte dönüşmüştü sanki. Gözlerim değil, gözaltlarım yanıyordu. Bunun nedeninin soğuk hava olmasını diledim. Ben siyah okyanusun ortasında kalmış küçük bir kayıktım. Dalgalar kayığımı devirebilecek kadar kuvvetli değildi, çünkü benim kayığım küçüktü ama güçlüydü. Bu kayığı benden başkası deviremezdi. Kayığımın her bir tahtasını kendi ellerimi kanatarak, çivileri parmaklarıma batırarak çakmıştım. Gücümün içinde emeğim, emeğimin içinde gücüm vardı. Ve şimdi ortasında dalgalar eşliğinde hareket eden kayığımı devirmek, kendimi sonsuz ölüm soğuğunun kollarına bırakarak, en dibe batmak istiyordum. Siyah okyanusun dibinde sonsuz bir hissizlik. İstediğim buydu.

Kendi kendini batıran o kayık olmak istiyordum.

Siyah bulutlar Fethiye'nin dar gökyüzündeki yerlerini yavaşça almaya başladığında, yaklaşan fırtınanın habercisi şimşekler dağların uçlarını renklendirerek çakmaya başlamıştı bile. Özdemir abinin kitapçısının kapısını açarken rüzgâr çanlarının tatlı tıngırtısını dinledim. Özdemir abi kasada yeni romanını okuyor,

yanında çalışan öğrenci kız ahşap raflardaki dağınık kitapları düzenliyordu. Nefes almak istedim. Kafamı kaldırıp tavanda yanan eski avizeye baktım, sertçe yutkundum, yavaşça yıkıldım ama çaktırmadım.

Gözlerimi Özdemir abiye çevirdiğimde onun da gözleri beni buldu ve dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Kapıyı açarken sesini yükselten rüzgâr çanları hâlâ tıngırdıyordu. Dudaklarımı yukarı kıvırmaya çabaladım ama sanırım yapamadım, gözleri gözlerimde dolaştıktan sonra yavaşça kitabına baktı. Ahşap rafların arasında ilerlemeye başladım, bir elim kalbimin üzerindeydi ve düzensiz nefesler alıp veriyordum. Sertçe yutkundum ve kendimi toparladım. Parmaklarım raflardaki eski görünümlü ciltli kitapların üzerinde dolaşmaya başladı. Kitaplara dokunarak ilerlemeye devam ederken kitaplardan yapılmış patika yolları parmaklarımla aştım. Yanaklarımın içini havayla doldurup derin bir of çekerken parmaklarım siyah ciltli bir kitabın üstünde bir başka parmağın varlığıyla bütünleşti ve yabancı parmaklar parmaklarıma dokunurken bakışlarım mekanik bir hareketle parmakların sahibini buldu.

Karan Çakıl.

Ona çökmüş bir evin altında kalmışım gibi baktığımda, siyah gözler her şeye rağmen o harabenin içine girebilecek kadar kararlı bakıyordu. Kalbim bir anda geri çekildi, tüm hızıyla göğsüme tekmesini savurdu. Kalbim çok gaddardı. Bir adım geri çekilirken parmaklarımı kitabın üstünden çekmeden irileşmiş gözlerle Karan Çakıl'a baktım. Koyu lacivert bir kazak, altına siyah bir kot pantolon giymişti. Ayakkabılarına bir servet ödediğine yemin edebilirdim çünkü şu ana dek bir eşini daha görmediğim bir ayakkabıydı. Lükstü. Onu incelerken diğer elim yumruk şeklindeydi, ne zamandan beri yumruğumu sıkıyordum, hatırlamıyordum.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordum şaşkına uğramış bir sesle.

"Kitap?" dedi Karan sorar gibi.

"Ha, tesadüf yani bu?"

"Yok, takıntılı bir sapığım ben. Seni takip ediyorum," dedi Karan gayet normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. Kaşlarımı çat-

tığımda başını iki yana sallayarak, "O kaşlarını böyle çatmaya devam edersen erken yaşta kırışacaksın, benden demesi, Çakıltaşı," dedi ve elimin altındaki ciltli kitabı çekip avuçlarının arasına aldı.

"Senden beklerim ben," diye homurdandım ağzımın içinden. Ciddi miydim? Neyi beklerdim? Adamın işi gücü yoktu beni takip edecekti zaten. Sadrazamın sol parmağıydım ben çünkü.

Siyah gözler bir süre sessizce yüzümü inceledi. Bir an birkaç dakika önce yaşananları gözlerimden izleyebileceğini düşünüp endişeyle sertçe yutkundum. Gözleri kısaca boynumdaki çakıl taşı kolyesine takıldıktan sonra derin bir nefes alarak konuştu. "Köşede saklı kalmış küçük kitapçıları tercih ederim," dedi kitabı tekrar rafa koyarken. "Zaten Fethiye'de çok dükkân yok böyle."

Başımı salladım. "Anladım."

Cevap vermedi ama ilgiyle yüzümü izliyordu. Yanaklarıma oturan kan seline lanet ederek, "Görüşürüz o zaman," dedim ve hemen yanından geçerek diğer raflara yöneldim.

En yüksek raftaki siyah ciltli kitaba takıldı gözlerim. Ona ulaşmak için parmak uçlarımda yükseldim ama gerçekten bayağı yüksekti. Yüzümü buruşturarak tamamen parmak uçlarıma yüklenip kitaba ulaşmaya çalıştım. Ensemde bir sıcaklık hissettiğimde bir an geriye doğru düşeceğimi düşündüm, parmak uçlarımdaki kuvvet çekildi, sırtım geniş bir şeye çarptı. Kaslı bir kol yanağıma sürtünerek en üst raftaki kitaba uzandı. Çenesini saçlarıma bastırırken, "Bücürük," diye fısıldadı usulca. Nabzım boynumda, nefes boşluğumda ve hatta dudaklarımda atıyordu şu an. Karan siyah ciltli kitabı raftan aldıktan sonra çenesini saç diplerimden çekmeden kitabı avucuma bıraktı. "İşte burada," dedi kısık bir sesle.

Sırtım Karan'ın göğsüne yaslı bir şekilde kitabın kapağını açtım, sakin kalmaya çalışarak önsözünü okumaya başladım. Kelimeler birbirine girmiş, harflerin mürekkebi akmış gibi görünüyordu gözüme. Okuduğumdan hiçbir şey anlayamıyordum. Şu an aklım fikrim sırtıma değen kaslı göğüste, saç diplerimi ısıran sıcak nefesteydi. Neden çekilmiyordu? Ya da neden çekilmiyordum?

"Önsözleri okumayı hiç sevmem," diye fısıldadı yavaşça. "Sıkıcı oluyor."

"Önsözler kitapların belki de en önemli sayfalarıdır," diye mırıldandım titrek bir sesle. Önemli olmasına önemliydi ama benim şu an okuyamadığımdan bir haberdi tabii.

Bedenini bana biraz daha yaslayarak çenesini saç diplerime sürttü. "Hım," diye mırıldandı ilgili bir sesle. "Bir dahakine ben de okurum o zaman."

"Okumalısın," dedim saçmalayarak. Amacım olduğum konumu dert etmemeye çalışmaktı aslında. Ama ne mümkündü? Adam dağ gibi arkamda dikiliyordu.

Sertçe yutkundu. "Okurum."

"İyi."

Onun arkamdan çekilmesi için bildiğim tüm duaları ediyordum ama çekilmiyordu. Ben de çekilemiyordum ki. Sanki sırtımda bir mıknatıs vardı, göğsündeki mıknatısa yapışmıştı.

"Evet," dedi kısık sesle. "Ay kurabiyesi almışsın bugün."

"Evet," diyebildim. Belli ki hain kahveci tonton ispiyonlamıştı beni.

"Beğendin mi peki tadını?" diye sorduğunda onun da gözlerinin önsözü takip ettiğini fark ettim. Aramızdaki boy farkı bu kadar fazla mıydı gerçekten? Adam çenesini kafama koymuş, elimdeki kitabın önsözünü gayet rahat bir şekilde okuyordu şu an.

Sırık.

"Güzelmiş," diye itiraf ettim. "Pek tatlı yemem. Aram yoktur tatlıyla ama ay kurabiyelerini sevdim. Sanırım onlar bir istisna olabilir."

"Benim de tatlı şeylerle aram yoktur ama uzun zamandır seninle takılıyorum," dedi bir anda. "Büyük ironi."

Kaşlarımı çatarken kitabın kapağını sert bir şekilde kapatarak omzumun üstünden ona bakmaya çalıştım, yüzüm onun eşsiz kokusunu zimmetlediği zarif boynuna sürtündü. Yanaklarım yanarken şu an önemli olan bu sürtünme değil, bana demek istediği şeyin rahatsız ediciliğiydi.

"Sen bana tatlı mı demek istedin?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Yüzünde dağılmış bir ifadeyle sertçe yutkunduktan sonra bir süre yalnızca gözlerimin içine baktı. Sırtım hâlâ onun kaslı göğsüne yaslıydı ama omzumun üstünden doğrudan ona bakı-

yordum ve göze batan boy farkımıza rağmen yüzlerimiz birbirine oldukça yakın görünüyordu.

"Demek istemedim," dedi net bir sesle. "Dedim."

"Ben mi tatlıyım?"

"Türkçen mi kıt?" diye soruma soruyla karşılık verdi.

"Sensin tatlı," dedim kaşlarımı çatarken. "Nerem tatlı benim?" diye çıkıştım. Sesimin volümünü arttırdığımı fark etmeden bir kez daha. "Ben tatlı falan de..."

Karan avucunu ağzıma kapattıktan sonra beni kitap raflarıyla arasına sıkıştırdı, nefesim kesildi. Gözlerimin içine bakarak, "Senin tatlı olduğunu sana kanıtlardım," dedi kısık bir sesle. "Emin ol bunu büyük bir zevkle yapardım." Sertçe yutkunurken gözlerim kocaman açılmıştı. Bir an ona tekme atıp, oradan kaçmak istediğimi düşündüm ama diğer Merve ayağımı havada yakalayarak buna engel oldu. "Sana ne kadar tatlı olduğunu kanıtlardım kanıtlamasına ama... Tadını aldıktan sonra duramamaktan korkuyorum," diye fısıldadı. Gözleri o kadar ciddi bakıyordu ki, dalga geçmediğini anlamak yalnızca saniyelerimi almıştı.

Bir süre yalnızca birbirimizin gözlerinin içine baktık. Gözlerinden geçen kelimeler o kadar karanlıktı ki, onları okuyamıyordum. Ne hissettiğini, ne düşündüğünü o kadar profesyonel bir şekilde saklıyordu ki, ona imreniyordum.

Hemen yan tarafımızda birkaç kitabın yere düştüğünü duyunca Karan'la aynı anda sesin yükseldiği yöne baktık. Karan'ın eli hâlâ dudaklarımı örtüyordu. Özdemir abinin yanında çalışan kızın yerdeki kitapları toplarken utangaç bir şekilde bize baktığını gördüm. "Üzgünüm," diye fısıldadı mahcup olmuş bir sesle. "Yerleştirirken düşürdüm de..."

Karan elini yavaşça dudaklarımdan çekerken sertçe yutkundum, gözlerimi kaçırarak, "Sensin tatlı," diye homurdandım.

Karan hiçbir şey söylemeden bir adım uzaklaştıktan sonra, "Alacak bir şey bulamadıysan gidelim," dedi beni şaşırtarak. "Boşuna meşgul etmeyelim."

"Kendim giderim," dedim ona düz düz bakarak. Elimdeki kitabı boş bir rafa tıktıktan sonra Karan'ı geride bırakarak çıkışa doğru yürüdüm. Özdemir abiye küçük bir selam verdikten sonra

kitapçıdan çıktım. Soğuk hava bir anda çorabın içinde savunmasızlaşan bacaklarımı ısırınca yüzümü buruşturup elimi bacaklarıma sürterek bacaklarımı ısıtmaya çalıştım. Kitapçının kapısı bir kez daha açıldı ve rüzgâr çanları hoş bir şekilde tıngırdadı.

"Buraya bak, ergen keçi," dedi Karan arkamdan seslenerek. Ona inat onu duymazdan gelerek adımlarımı hızlandırdım; tam karşıdan karşıya geçecekken Karan kolumu tutarak beni kendine doğru çevirdi. Aniden çevirmesinin etkisiyle saçlarım uçuşurken onun yüzüne çarptı ve parmaklarım güçsüzce onun kaslı göğsüne tutundu. O kaldırımın üstünde, ben kaldırımın altındaydım ve tam şu anda onun boyunduruğu altına girmiş, küçücük kalmıştım.

Gözlerim gözlerinin ağına takılırken, "Ne?" diye kekeledim. "Bıraksana, eve gideceğim."

Gözleri kısaca yüzümü inceledi. "Bırakmaya niyetim yoksa?" diye sordu siyahlarını gözlerimden çekmeden. O siyah bir ışıktı, siyah ışığıyla aydınlatacağını düşündüğüm derimi yakıyor, zavallı derim tıpkı balık pulları gibi pul pul olup tenimden dökülüyordu. Ruhum çıplaklaşıyordu ona karşı. Etten duvarlarımı kaybediyordum.

"Bırak," dedim dişlerimin arasından.

"Bırakmam," derken sesi alaycıydı. "Ne yaparsın, tırmalar mısın beni?"

"Tırmalarım," dedim hırsla, bileğimi tutan elinin dışına tırnaklarımı geçirirken ona tip tip baktım. Karan'ın kaşları hayretle havalandı.

Karan şaşkınlıkla elini çekerken, "Beni hafife alma, Karan Çakıl," dedim gururla. Saçlarımı yüzüne çarparak sırtımı ona döndüm ve hızlı bir şekilde karşıdan karşıya geçtim. Sırtımdaki şaşkın gözlerini hissedebiliyordum. Merakıma yenik düşerek omzumun üstünden ona baktığımda bıraktığım yerde, elinin tersini, tırnakladığım yeri tutmuş bana bakıyordu.

Asla yapmam diyeceğim bir şeyi yaptım. Karan Çakıl'a dilimi çıkardıktan sonra hızla oradan uzaklaştım.

Evin önüne geldiğimde çantamda tıpkı bir aksesuar gibi asılı duran, ucunda siyah bir kelebek olan anahtarlıktaki anahtarla kapıyı açarken bir an gözlerim uzun zamandır kullandığım bu

anahtarlığın ucundaki siyah kelebeğe takıldı. Hislerimin tadını kaçıran şeyler bir anlığına zihnimden uzaklaştı, derin bir nefes alıp kapıyı açıp içeri girdim. Evdeki sessizliği fırsat bilip bedenim buruşana kadar suyun altında kalmıştım. Islak saçlarım eşofmanımın ceketinin omuzlarını ıslatırken koridorda göz gezdirdim. Defne odasında, annem salondaydı. Babam henüz eve gelmemişti. Gelmemesi daha iyiydi. Şermin halamın yokluğu o kadar barizdi ki, sessizliği ne kadar özlediğimi yüzüme tokat gibi vurmuştu.

Kadın gittiği yere kaosu götürüyordu.

Bu sakinliği fırsat bilerek mutfağa geçtiğimde karanlık çoktan çöktüğü için mutfağı aydınlatan tek ışık buzdolabının üstündeki göstergeydi. Mutfağın ışığını yaktıktan sonra elektrikli su ısıtıcısının içini suyla doldurup düğmesine bastım ve su ısınmaya başlarken mutfak dolabını açarak bana ait olan siyah kahve kupasını çıkardım.

Kupayı sertçe mutfak tezgâhına koyarken düşüncelerim karaya vurmuş balık gibiydi. Denize dönemiyordu çünkü kumlar çok ıslak ve ağırdı. Nefessizlikten öleceğini bildiğinden telaşla yüzgeçlerini çırpıyordu ama bunun ölüme bir çağrı, davetiye olduğunu bilmiyordu. Çırpındıkça daha da azalacaktı nefesi ve ciğerleri içeride paramparça olurken ölümü kucaklayacaktı.

Diğer dolaptan kahve kutusunu çıkardıktan sonra tatlı kaşığıyla haddinden fazla kahveyi kupanın içine doldurdum. Ne kadar koyu olursa, o kadar iyi olacaktı benim için. Su ısıtıcısından çıkan fokurtu ve hemen ardından yükselen tık sesiyle suyun hazır olduğunu anlayıp kaynar suyu kahve dolu kupanın içine boşaltırken duygularımın da bu haşlak suyun içinde eriyip, yok olmasını diledim.

Diğer Merve sessizce bir köşeye çekilmiş saçlarıyla oynarken benimle ilgilenmiyordu ama bugün yaşadıklarımızı onun da kafasında tarttığından emindim. O benden çok daha fazla düşünüyordu bu konular hakkında. Kahveyi fazla koyduğum için normalde koyu kahverengi olan rengi şu an simsiyah olmuştu. Çay kaşığıyla karıştırırken bir an yanında ay kurabiyesi olsa nasıl olurdu diye düşündüm. Tüten duman kupanın içinden yavaşça

yukarı doğru yükselirken sıcak olmasını umursamadan kupanın kulpunu avuçladım, sıcak kahveden bir yudum aldım. Dilim yanmıştı ama dilimi yakan tek şey kahvenin sıcaklığı değil, arkasında sakladığım kelimelerin ağır varlığıydı.

Kalçamı mutfak tezgâhına yaslayarak sıcak kahvemi yavaş yavaş yudumlamaya devam ettim. Evet, midem açlıktan sırtıma yapışmış olabilirdi ama sıcak bir kahvenin tadını hiçbir yemekte bulamayacağımdan da emindim. Zaten bu kadar düşüncenin içinde bir şey yiyebileceğimi de düşünmüyordum.

"O kaşlarını çatmaktan erken yaşta kırışacaksın. Çizgilerle dolacak o alnın!" dedi tanıdık ses. Gözlerim ağır ağır ona doğru döndü, başım gövdeme ağır geliyordu. Defne mutfak kapısına yaslanmış beni izliyordu şu an. Açık renk saçlarını koca bir topuz yapmıştı, üzerinde tek omzu düşük pembe bir tişört vardı ama tişört o kadar uzundu ki, kalçalarını örtmüştü, tişörtünün altındaki şortunun yalnızca ucu görünüyordu. İçeri girip buzdolabının kapağını açtı, dolaptan süt şişesini çıkarırken, "Ay canım kardeşim benim," dedi dudak büzerek. "Yine güller açıyor suratında!"

"Uğraşma benimle," dedim gözlerimi devirip kahvemden büyük bir yudum alırken.

Defne omuz silkti. "Uğraştığım falan yok. Sen her şeyi yanlış anlıyorsun."

Bir an duraksadım, babamın söyledikleri aklıma gelince yüzümü buruşturarak kahvenin yüzeyine düşen karanlık yansımama baktım. Defne sütün kapağını açtı, kafasına dikti ve büyük yudumlar aldıktan sonra sütün kapağını sıkıca kapayıp bana dikkatle baktı. "Yine kahve mi içiyorsun sen?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Selülit dolacak bacakların genç yaşta."

"Sana ne benim selülitimden?" diye çemkirdim. "Uğraşmasana kızım benimle. Kafam kazan gibi zaten."

"Erken yaşta hem kırışacak hem de selülit dolacaksın. Kendine hiç bakmıyorsun," diye homurdandı. "Ben senin iyiliğini düşündüğümden söylüyorum bunları. Yoksa bana ne senin vücudundan."

"Asıl benim iyiliğim için susmaya ne dersin?" dedim ona cins cins bakarken. "Bu kadar konuşarak ömrümü azaltıyorsun..."

"Ay hoş geldin soğuk nevale. Ben de nerede kaldı diyordum." Gözlerini devirdi. "Neyse, ben gidiyorum. Dizim başlayacak," dedi mutfağın çıkışına yürürken. "Ha bu arada babam gece eve gelmeyecekmiş. Telefon etti. Rahat rahat gezebilirsin evin içinde, Sevimsiz Hayalet Casper."

Mideme bir kramp saplandı. O kadının yanında kalacağından o kadar emindim ki, dilimi ısırdım. Gözlerim aniden dalınca, "Sorun ne?" diye sordu Defne, sesi şaşkındı. "Merve?"

Başımı iki yana sallayarak, "Hiç," dedim. "Hadi sen git dizini izle."

Ona babamızı o kadınla bastığımı söylesem bu olayı ona tekrar hatırlatmış olacaktım, babamın annemi biriyle aldatıyor olması onun için yeterince büyük bir şeydi, bir de benim onları bastığımı öğrenirse yıkılırdı. Tüm gece gözüne uyku girmez, gizli gizli ağlardı. Defne birkaç saniye yüzümü izledi, ardından yavaşça başını sallayıp mutfaktan çıktı.

Bir süre sessizce kahvemi yudumladım ve sonunda kahvemi bitirdikten sonra odama geçip, kendimi yatağın üstüne bıraktım.

Yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturduktan hemen sonra telefonuma uzandım. Bir zamanlar operatörümden başka mesaj almayan ben, bu sıralar operatörümden başka numaralardan da mesaj aldığım için şaşkındım aslında.

Gönderen: Billur Bayraktar
Huhu? (18.35)

Gönderen: Billur Bayraktar
Kabul ediyorum, sanırım seni özledim. (19.32)

Gönderen: Billur Bayraktar
Pardon klozetim yazmış. (20.26)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Klozetinin dili çok uzadı, Billur. (21.08)

Gönderen: Billur Bayraktar
Tuvalet kâğıdına gerek kalmıyor. (21.10)

Gönderen: Billur Bayraktar
Hem neredesin sen? (21.10)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
İğrençsin... Telefona bakma fırsatım olmadı pek. Şu an uzanıyorum. Umarım hâlâ idrarını yapmıyorsundur. (21.12)

Birkaç saat Billur ile konuşmuş, onun saçmalıklarını dinlemiştim. Billur'un insana iyi gelen bir yanı vardı. Başımı iki yana salladım, tam telefonu takacaktım ki, telefonum bir kez daha titredi.

Gönderen: Karan Çakıl
Aşıların tamdı değil mi? (23.55)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Git ve en yakınındaki suya bak. Kudurma ihtimalin çok yüksek çünkü. (23.56)

Gönderen: Karan Çakıl
Kuduz olduğunu kabul ediyorsun yani... (23.58)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Evet. Tatlı olmaktansa kuduz olmayı tercih ederim. (23.59)

Gönderen: Karan Çakıl
Ne kadar da tatlı bir kuduz... (00.00)

Gönderen: Karan Çakıl
Sensin tatlı. (00.01)

Gönderen: Karan Çakıl
Çık bunu dışarıda tartışalım. (00.01)

Bir an kaşlarım çatılsa da, hemen toparlandım ve siyah perdeyi yavaşça kaldırarak dışarıya kısaca göz gezdirdim. Yağmur çilediği için etraf bulanık görünüyordu ama sokak lambasının altında park halinde duran siyah Range Rover'ı göremeyecek kadar da kör olmamıştım henüz. Kalbim bana ihanet ederek hızlanırken, son zamanlarda sıklaşan nefes kesilmelerinden birini yaşamıştım. Perdeyi usulca kapatıp telefonu elime aldığımda bir mesaj daha geldi.

Gönderen: Karan Çakıl

Kedi yavrusu gibi perde aralığından kontrol edeceğine dışarı çıksana, kızım. (00.03)

Duraksadım. Ne yapacağımı bilemez şekilde evden çıkarken Defne'nin fark etmemesi için içten içe dua etmiştim. Dışarısı soğuk değildi ama evdeki ısıtıcılar çalışır halde olduğundan bir an için sıcaktan soğuğa geçen bedenim titredi. Elimle kolumu ovuşturarak kısaca çevreyi kolaçan ettim. Karan arabanın farlarını üzerime doğru yakınca o parlak ışık gözümü aldı, elimin tersiyle gözlerimi korumaya çalışırken, "Uyuz ya," diye söylendim.

Cipe doğru hızlı adımlarla ilerledim. Aracın tam önüne geldiğimde ellerimi kaputun üzerine koyarak ön camın arkasından beni izleyen adama çatık kaşlarla baktım. Gözlerine bulaşan şaşkınlık gözle görülürdü. Kollarını göğsünün üzerine toplayıp tek kaşını kaldırarak beni izlemeye başladı.

"Neden buradasın?" diye sordum dik dik bakarken. Beni duyduğuna emindim.

Birkaç saniye sonra kollarını yavaşça çözdü, başını iki yana sallarken ön yolcu koltuğa doğru abandı ve kapıyı açtı. "Gel içeride cırla," dedi sakin bir sesle. "Yağmurun altında durmasana."

"Gelmeyeceğim," dedim net bir dille. "Beni buraya çağıran sensin. Sen çık. Ayağına çağırıp durmasana beni!"

Karan bezmiş bir ifadeyle bana bakarken ellerimi kaputun üstünden çekip kollarımı göğsümün üstünde toplayarak onu beklemeye başladım. En sonunda gözlerini devirerek kendi tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıktığında diğer Merve'yle zafer çığlıkları atan bakışmamızı gerçekleştirmiştik.

Kapıyı çarparak kapattıktan sonra, "Bu inadın yüzünden evde kalacaksın sen," dedi bana düz düz bakarak. Siyah saçlarının asi tutamlarına düşen yağmur damlaları gecenin karanlığını yaran turuncu sokak lambasının ışığıyla birleşince, siyah saçları tıpkı bir elmas gibi parlamaya başlamıştı. Bu yürek hoplatan görüntüye çok dikkatli bakmamaya özen gösterdim.

"Evleneceğimi kim söylemiş ki? Evlenmeyeceğim ben. Kalmadım yani evde falan," diye çemkirdim ona boş boş bakarak.

Karan kalçasını arabanın kaputuna yaslayıp kollarını tekrar göğsünün üzerinde topladı. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama cümlemin altını gözlerimdeki siyah kalemle çizmek ister gibi doğrudan yüzüme bakarken gerçekten tuhaf görünüyordu. "İnanmadım," dedi sakin bir sesle. "Evlenmem ben diyenden korkacaksın. İlk o bulur kocayı."

"İyi işte. Evde kalmam o zaman," diye homurdanıp gözlerimi devirdim. "Hem sana ne benim kocamdan?"

Bir süre kulakları sağır edecek türden bir sessizlik yaşandı ama bu sessizlik kulaklarımı sağır ederken, gürültülü düşüncelerin uyanmasına neden olmuştu. Sonunda sessizliği bozan yine ben oldum. "Neden geldin?" diye sordum sakin bir şekilde.

"Canım gelmek istedi," dedi umursamaz bir sesle.

Bir an durdum ve ona alnında antenleri varmış gibi baktım. Belki de o siyah bir gezegenden gelmiş, insan soyuna edilen en yakışıklı ihanet olarak adlandırabileceğim tuhaf bir uzaylıydı.

"Her canının istediğini yapar mısın sen?" diye sorduğumda kuzguni siyahı gözlerini gözlerime perçinleyerek, "Keşke," dedi sakinliğini koruyarak.

Ama o sakinliğin arkasına saklanmış bir yakarış olarak algıladım bunu.

Bu kez sessizliğin şarabını yudumlayan ben oldum.

"Burada olmamdan rahatsız mısın?" diye sordu. Gözlerinin içine bakarken ne demem gerektiğini bilmiyordum ama onun burada oluşundan rahatsız falan değildim. Diğer insanların hissettiği yoğun şeylerden hissetmeye başladığımı düşünmek beni dehşete düşürdü bir an. Hissettiklerim bana fazla geliyordu. Kalbim yerini bilmek zorundaydı.

"Gitmeli miyim?" diye sordu bu kez. Gitmesini istemiyordum ama bunu ona söyleyebilecek kadar cesur değildim. Bana doğru bir adım attı. "Çakıltaşı?" Bir an bocaladım. Gözlerimi kaçırırken, "Gitmeli miyim?" diye sordu bir kez daha. Mesafe artık yok denecek kadar azdı ve yağmur damlaları hızlandı. Kirpiklerim benim bilincim dışında kısılırken Karan hemen önümde dikilerek kafasını santim oynatmadan gözlerini indirerek bana baktı.

"Neden bana bunu yapıyorsun?" diye sordum kendimi tutamayarak. Göğsüme döktüğü galaksileri öldürürdü benim kalbim. Dardı, bir göğü zarına sığdıracak yeri yoktu, hak etmiyordu Karan'ın astığı yıldızları.

"Ne yapıyorum sana?"

"Sınır çiziyorsun," dedim açıkça. Yanaklarım yanıyordu ama bu kez şanslıydım. Soğuk yağmur taneleri yangının üstüne düşerken cızırdasa da Karan'ın korları görmesine engel oluyordu.

"Çünkü sınır çizmek zorundayım," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. Yüz hatları gerilmiş, dudakları düz bir çizgi şeklini almıştı. Çenesi kaskatıydı ve belirli aralıklarla sertçe yutkunuyordu. Titreyen âdemelmasının sert kavisine bakarken bu tuhaf hisleri avuçlarımın arasına almak ve un ufak edene dek sıkmak istiyordum.

"İyi, güzel," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Peki ya neden çizdiğin sınırın arkasından bana zeytin dalı uzatıp duruyorsun?"

Şaşkına uğramış gözlerle bana baktığında bu soruyu beklemediğini net bir şekilde görebilmiştim yüzünün aldığı ifadeden.

"Zeytin dalı mı uzatıyorum?" Tok sesinin etrafına sarmaşıklar gibi dolanan o şaşkınlık o kadar barizdi ki, saklayamıyordu.

"Karan, sen benden ne istiyorsun?"

Dişlerini sıktığında yanaklarına açılan mezarlara baktım. Gözünün altındaki dikiş izinin ne kadar belirgin olduğunu fark etmeme sebep olan, hemen dikiş izinin üzerinde asılı kalmış yağmur damlasıydı. Cevabı benim için önemliydi. Sınır çizdikten sonra bana bu kadar yaklaşması benim için iyi değildi. Saatin etrafında dönen yelkovanın beyaz bedenine bulaşan kan akrebe aitti. Ben ona hiçbir şey veremeyeceğimin zaten farkındaydım. Beni küçük bir kız çocuğu olarak görüyordu.

"Senden ne istediğimi mi merak ediyorsun?"

"Evet."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü merak ediyorum."

Sessiz bir bakışma geçti aramızda.

"Senden istediğim şeyi istememem gerek," dedi sakince. "Buna hakkım yok."

"Ne istediğini bilmeye hakkım var ama," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Ona doğru bir adım daha attım. Şimdi tamamen dip dibeydik.

"Bence yok," derken bakışlarındaki tehlikeyi hissettim.

"Bence var." Kafamı tamamen kaldırıp yüzümüzdeki mesafeyi sıfıra indirmeye çalıştım. Diğer Merve beklemediği bu hareketim karşısında donup kalmıştı resmen. Ama mecburdum. Bu konuya bir açıklık getirmek zorundaydım. Kartlarını daha açık oynamazsa onu anlayamazdım. Onu anlayamazsam, ona nasıl yaklaşacağımı da bilemezdim. Sert soluğu yağmur suyunun ıslattığı yüzüme çarpınca soğuk ve sıcak arasında git gel yaşayan bir his göğsümde kanamaya başladı.

"Sınır ihlali yapamam," derken sesinde sert bir alay vardı. "Beni zorlama."

"Sınır ihlali yapmanı isteyen kim? Sadece ne istediğini bilmek istiyorum."

"Ne istediğimle ilgili tahminlerin olduğundan eminim." Konuşurken dudakları alnıma değmek üzereydi artık. Şu an bizi bu haldeyken biri görecek olursa ne olurdu Allah bilirdi bunu.

Duraksadım bir için. Tahminlerim mi vardı?

Yağmur suyu her ne kadar seyrek düşüyor olsa da saç diplerim ıslanmıştı çoktan. Karan'ın kısa saçlarının çok daha kolay ıslandığını görebilmek mümkündü. Tamamen nemli görünüyordu.

"Hiçbir tahminim yok," dedim bir çırpıda. "Lafı dolaştırmak yerine doğrudan söylesene, Karan Çakıl. Benden ne istiyorsun?"

"Birçok şey."

Panik. Tıpkı tenime saplanmış bir hançer gibi zihnime saplanan şeyin adıydı. Ona öylece bakakaldım. "Bu cevap yeterli mi?" diye sordu usulca. Başımı aşağı yukarı sallarken bu hareketi

bilinçsiz bir şekilde yapmıştım aslında. "Güzel," dedi sakince. "Sevindim."

"Gitmelisin," dedim zorla yutkunurken. Tam şu anda gitmek zorundaydı. Düşünmeye, cümlelerini tartmaya ihtiyacım vardı. Hiçbir şeyi yanlış yorumlamamalıydım. Bu yüzden şimdi gitmeli, mümkünse ben problemi çözebilecek bir yol yarattığımda geri gelmeliydi.

Ama gelmeliydi.

Problem hiç çözülemeyecek olsa bile, gelmek zorundaydı.

Ona ihtiyacım vardı.

"Gitmeliyim," dedi beni onaylayarak. "Şimdilik," diye ekledi.

"Şimdilik," diye tekrarladım onu.

Uzun parmakları çeneme kaydığında hiç tereddüt etmeden dokunuşunu karşıladım. Alev alev bakan siyahları yüzüm hedef almış, beni içten yaralayıp tüketirken yağmur dinmişti ama yüzümüz su damlacıklarıyla kaplıydı. Yüzü yüzüme gitgide daha fazla yaklaşırken sınırda duracağını bildiğim için gözlerimi yummadım. Nasıl bir ilişkiye sürüklenmiştik bilmiyordum ama o yaklaştığında geri çekilemiyordum. Acaba ben yaklaşsam o çekilir miydi? Dudakları burnumun ucuna değdiğinde bir an şaşkınlıktan olduğum yere küflü bir çivi gibi çakıldığımı sandım. Uzunca burnumun ucunda durdu dudakları. Kendini geri çekerken gözlerimi açtım, bana bakan gözlerinde şefkat vardı.

"Asi Çakıltaşı," dedi ve Çakıltaşı'nı sanki adımı söylüyormuş gibi vurguladı. "Ne kadar inkâr etsen de tatlısın."

Yüzümü buruşturmaya çalıştım ama buna hâlim yoktu. Güçsüz gözlerle ona bakarken, "Değilim," diyebildim.

"Bunu dudaklarıma sormak ister misin?" diye sorduğunda bir an gerçekten bir deve kuşu olmak ve kaldırımın toprağını bulana dek kazıp, kafamı toprağın içine sokmak istedim.

"Utanınca daha tatlısın," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çatıp elimi yumruk yaptım, yavaşça göğsüne vurdum. "Kes şunu," dedim dişlerimin arasından. "Beni sinir ediyorsun."

"Sinir olunca daha..."

Aniden parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurduğumda tüm cümleleri dudaklarının arkasında takılı kal-

dı, bunu hissedebilmiştim. Karan Çakıl şoke olmuş bir şekilde öylece kalırken geri çekilip ona baktım. "Aptal," dedim dişlerimin arasından. Şu an kıpkırmızı olduğuma yemin edebilirdim. "Sen daha tatlısın. Hıh! Acı tatlı ne olacak!"

"Çakılta..."

"İyi geceler!"

Koşar adımlarla ondan uzaklaşırken sanki her an ayaklarıma bir şey takılacaktı ve ben yere kapaklanacaktım. Kalbim pedalı boşa dönen bisiklet gibi son sürat kendi etrafında dönerken; tekerlekler, kalbimi saran damarları biçecek, damarlarım patlayıp içimi kana bulayacaktı. Kapıyı nasıl açmış, nasıl kapatmıştım bilmiyordum. Sırtımı kapıya yaslayıp kayarak yere oturduğumda kalbim boğazımda atıyordu. Derin nefesler alarak karanlık koridorun sonundan sızan minik ışık huzmesini izledim. Kan kulaklarımda, yanaklarımda, beynimde, kalbimde ve en önemlisi düşüncelerimdeydi.

"Öptüm," dedim nefes nefese. Parmaklarım dudaklarımı örterken, "Onu öptüm," diye fısıldadım. "Lanet olsun!"

♠

Adımlarımı hızlandırarak spor salonuna inerken günlerden çarşamba olduğunu son anda hatırladığım için aceleci davranıyordum. Tüm gün parmaklarım çakıl taşından kolyemin üzerinde dolaşmış, düşüncelerim dudaklarımın üstünde toplanmıştı. Bu yüzden bugünün çarşamba olduğunu unutmam gayet normaldi tabii.

Coğrafya Hocası Kel Ziya merdivenlerin sonunda yolumu kestiğinde bir an yine neyin kabağı benim başıma patladı acaba diye düşünmüş olsam da, "Merve, depodan takımın formalarını alacakmışsın," dedi sevecen bir sesle. "Erdal Hoca öyle söyledi."

"Beyni loading kısmında olan, hormonları tavanı aşmış, göğe ulaşmış olan bir grup ergenin terli formalarından mı bahsediyor o?" diye sordu diğer Merve dehşet içinde. *"Unut bunu, Kel Ziya."*

"Tamam, Hocam," dedim her ne kadar içten içe diğer Merve'ye hak veriyor olsam da. Yapacak bir şey yoktu. Başa gelen

çekilirdi. Hızlı adımlarla depoya yürürken Damla ve yandaşları okulun arka çıkış kapısının önünde durmuş, kapı nöbetçisiyle muhabbet ediyorlardı. Nöbetçi, benim eski sınıfımdan bir kızdı. Adını dahi hatırlamıyordum ama Damla'dan farksız bir şey olduğunu biliyordum.

Hemen Damlaların oturduğu kapının karşısındaki depodan düşündüğüm gibi bol ergenlik hormonu kokulu formaları aldıktan sonra depodan çıktım ve spor salonuna giden koridorda yürümeye başladım. Damla ve yanındakilerin güldüğünü duyabiliyordum.

"Eline de pek yakışmış," dedi Damla lafı ortaya atarak. Bir kahkaha daha koparttılar. "Layığını bulmuş resmen."

"Sen ne zaman layığını bulacaksın, çok merak ediyorum," dedi tanıdık bir ses. Kaşlarımı çatarak omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktığımda yanında çilli kafalı çocukla birlikte merdivenlerden inen Enis'i gördüm.

Damla bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Anlamadım?" diye sordu ama sesinden bir şeyleri şakaya vurmaya çalıştığı apaçık okunuyordu. Kıvranıyordu resmen.

"Anlamaman normal. O beyinle nasıl yaşıyorsun ona şaşırıyorum ben," dedi Enis ani bir gerginlikle.

"Sorunun ne senin?" diye sordu Damla, resmen afallamıştı. Enis'in namını biliyor olacak, alttan almaya çalışıyordu. Enis bir elini okul pantolonun cebine soktuktan sonra diliyle dudağındaki halkanın ucunu düzeltti.

"Sorunum sensin aslında," dedi. "Gözüme battın nedense."

"Allah aşkına eğer şu manyak kız için bana böyle..."

"Manyak olmayı senin gibi geri zekâlı olmaya tercih ederim," dedim aniden. "Sırık kadar boyun olmasına rağmen bazen o kadar küçülüyorsun ki, sen konuşurken elime dürbün alarak olduğun yeri tespit etmem gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca sana cevap vermeme sebeplerimden bir tanesi de dışarıdan kendi kendime konuşuyor gibi görünmek istememem."

Damla kahverengi gözlerini dikerek kaşlarını çattı. "Ne diyorsun sen be?" diye çemkirdi. Yanındaki kızlar da şaşkına uğramış ve sanırım biraz da öfkelenmişlerdi. Hiç de umurumda değildi.

"Diyorum ki, sesini duyamıyorum çok küçüksün. Mikrofon alayım mı sana? Doğum günün ne zamandı?"

"Bana bak!"

"Baktım," dedim elimdeki formaları yere bırakıp ona yönelirken. "Ne oldu?"

"Saldırgan!" dedi Damla dehşet içinde. Gözlerini Enis'e çevirerek beni işaret etti. "Koruduğun kıza bak. Tam bir yabani!"

Enis yamuk bir şekilde gülümseyerek, "Onu cidden kıskanıyorsun değil mi?" diye sordu. Turuncu kafalı çocuk kıkırdamış, diğer kızlar kıkırdayan turuncu kafaya öldürecek gibi bakmışlardı.

"Neyini kıskanacağım bu kızın ben? Baksana şuna," dedi, eliyle beni işaret ederken. Bir anda adımlarımı hızlandırarak ona doğru yürümeye başladığımda Damla bir adım geri gitti ama şu an tüm havasının yerle bir olmasını da istemiyordu.

"Elini kırarım senin!" dedim sinirle. "Sen kimi işaret ediyorsun, bastıbacak?"

"Hassiktir! Bastıbacak dedi lan!" dedi turuncu elini yumruk yapıp dudaklarını kapatırken.

"Sen kime bastıbacak dedin? Boyumu görmeyecek kadar körsün galiba?" diye bağırdı Damla. "Senden uzunum ben!" Söz konusu görüntüsü olduğunda gerçekten hırçınlaşıyordu, kendini beğenmiş gibi görünse de öz güvensiz birisiydi, bunu biliyordum. Peki, onun hırçınlığı bana söker miydi? Hayır.

"Burada senden başka yerin dibinde olan başka kimse var mı?"

"Çekemiyorsun sen beni!" diye bağırdığında güldüm.

"Neyini çekemeyeceğim senin ben? O burnunu anten diye tavana koysak, yıldırım o koca burnuna düşse yine çekersin tüm kanalları."

Bu kez Enis'in de dudaklarından bir oo dökülmüştü. Diğer kızlar şaşkına dönmüş bir şekilde bize bakarken, "Seni var ya!" dedi Damla bir anda atağa geçerek. Atağa geçmesini fırsat bilerek ona yönlendiğimde bunu kimsenin beklemediği apaçık ortadaydı. Damla bana doğru yürürken elini kaldırdı ve tam yüzümü hedef alacakken kaldırdığı elini havada yakalayıp arkaya doğru büktüm. Damla inleyerek arkasını dönmek zorunda kaldı, acıyla

kıvrandı. Çenemi sıkarak, "Beni var ya?" diye sordum dişlerimin arasından. "Ee, ne yaparsın beni?"

"Acıyor, yabani!" dedi Damla dehşet içinde. "Allah belanı versin, bırak!"

"Üstüme gelirken yürek yemiş gibiydin," dedim kolunu biraz daha bükerken. Ardından gözlerimi kız grubuna çevirdim. "Gelip kurtarsanıza arkadaşınızı!" diye bağırdım. "Ne oldu? Arkadaşların sattı mı seni? Hani, gelmiyor kimse yardıma."

"Merve!" diye bağırdı Damla kurtulmak için çırpınırken. "Seni mahvedeceğim!"

"Konuş konuş," dedim eğlenerek. "Dinlemesi zevkli oluyor."

"Seni doğduğuna pişman edeceğim! Ödeyeceksin tüm bunların bedelini!"

Elini bileğinden burkup gözlerinden yaş getirirken, "Beni tehdit mi ediyorsun sen?" diye bağırdım. "Hadi kurtulsana elimden. Beni mahvedebilmek için önce elimden kurtulman gerekmiyor mu?"

"Asi, yeter," dedi Enis. Bize doğru yürümeye başladı. "Bileğini kıracaksın."

Biraz daha sıkı kavrayıp tamamen döndürdüm kızın bileğini. Enis beni omzumdan tutup çekmeye çalıştığında ona karşı koydum. "Asi, okuldayız," diye uyardı beni. "Öğretmenlerden biri görecek, disipline gideceksin yine."

Bırakmadığımı gören Enis bir anda belimden tutup beni kendine çekti. Damla elimden kurtuldu ve bileğini ovarak geri çekildi. Gözlerinde dehşetin izleri ve korkunun ateşinden yükselen is lekeleri vardı. Koyu gözleri koyulaşmış, beti benzi atmıştı. Enis belime sıkıca sarılıp, beni çekerken ayaklarım yerden kesildi ve bir anda okulun arka kapısı itilerek açıldı. Hemen karşımda okul müdürümüz Ahmet Hoca ve yanında Karan Çakıl kapıda belirdiğinde ben bir nevi Enis'in kucağındaydım.

19. BÖLÜM: BUZDAN KALE

Bana birkaç saniyedir bakıyor olsa da sanki şu an bakışmamız asırlara dayanmıştı.

"Merve! Enis!" Ahmet Hoca'nın bağırarak söylediği isimlerimiz bir anlığına onun yoğun bakışlarından sıyrılmamı sağladı. "Burada neler oluyor? Bu ne hâl?"

Şaşkınlığın tıpkı bir mürekkep gibi damlayıp harelerime yayıldığı o saniyeler içinde, zamanın kıskacı belimi sıkarken Ahmet Hoca'ya bakakaldım. Enis karnımdaki elini çekmeden beni yere bıraktı. Şu an o kadar şaşkındım ki bedenimi onun kollarından çekebilecek gücü kendimde bulamamıştım.

Gözlerim Karan'a kayarken, "Size soruyorum!" diye bağırdı Ahmet Hoca. "Bu ne rezalet?"

Karan'ın ifadesiz bakan gözleri yüzüme âdeta bir iğne iplikle dikilmiş gibiydi. Gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. Kuzguni siyahı gözlerinin etrafından buzun soğuk buharı tütüyordu sanki. Parmaklarımı gözlerine uzatsam, soğuğu parmak uçlarımda hissedecektim.

Enis benden uzaklaştıktan sonra, "Hocam, yanlış anladınız," dedi sakin bir sesle. Tüm bu olup bitene rağmen ortamda sessiz kalan yalnızca Karan ve bendim. Gözlerimiz birbirimizden bir an olsun ayrılmazken, Damla olaya karışmamak için arkadaş grubunu toplayıp oradan uzaklaştı.

Çilli çocuk, "Hocam, gerçekten büyük bir yanlış anlaşılma var," dedi, sesi gergindi.

"Ne yanlış anlaması?" Ahmet Hoca'nın sesinden anladığım kadarıyla sinirden kuduruyordu şu an. "Siz ikiniz, doğru odama!"

Enis ters bir şekilde, "Hocam, gerçekten yanlış anladınız," dedi. Şu an ağzımı açıp tek kelime edemiyor, kendimi savunamıyordum. Başımdan aşağı varillerce buzlu su dökülmüş gibiydim, bedenim kaskatı kesilmiş, âdeta donmuştu.

"Enis!" diye bağırdı Ahmet Hoca. Gür sesi koridorun boş duvarlarında çarpıp yankı uyandırdı. "Açıklamanızı odamda yaparsınız." Ahmet Hoca'nın gözleri ilk kez bu kadar sert, bu kadar kızgın bakıyordu. Gözlerimi Karan'dan ayırabildiğim kısa zaman dilimlerinde Ahmet Hoca'nın da mimiklerini ölçüp tartıyordum. Ahmet Hoca yavaşça Karan'a doğru dönüp mahcup gözlerle bakarken, Karan ona değil, bana bakıyordu. Siyah bir şahine benziyordu şu an.

"Karan Bey size de çok büyük ayıp oldu. Ben şunların ifadesini bir alayım, sonra konu hakkında konuşuruz isterseniz?"

Karan gözlerime bakarken, "Sorun değil," dedi, sesi dümdüzdü. "Ben yokmuşum gibi davranabilirsiniz."

Ahmet Hoca bir an duraksasa da, "Ah, pekâlâ," dedi mahcup bir sesle. "Buyurun, şöyle geçelim." Merdivenleri işaret etti. Karan'a karşı takındığı saygıya karşı, bize takındığı tavır arasında dağlar kadar fark vardı. Bu bile Karan ile aramızda olan uçurumsal farkın anayasaya eklenmiş bir maddesi gibiydi. Karan gözlerini benden çekmeden merdivenlere doğru yürürken, "Siz de doğru odama. Yürüyün," dedi Ahmet Hoca ters bir sesle.

Karan ve okul müdürümüz Ahmet Hoca önde, biz onların arkasında merdivenleri tırmanırken, tırnak görünümündeki pençelerimi dışarı çıkarmak, hızla Enis'in boynuna saplamak istiyordum. Ne diye beni tutuyordu ki sanki? Eğer Damla'yı döverken yakalansaydım bu kadar gerilmezdim sanırım. Enis hemen yanımda merdivenleri tırmanırken ona yandan kötü bir bakış attım. O da bakışımı fark edince kaşlarını kaldırarak omuz silkti. Bu bir nevi suçsuz olduğunu söyleme şekliydi.

Şu an Karan'ın yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama bedenindeki gerginliği görebilmek mümkündü. Muhtemelen sert ba-

kışları merdiven boşluklarını dövmeye devam ediyordu. Dedesi hâlâ Fethiye sınırları içindeydi ve ben, onun çakma küçük sevgilisi başka bir çocuğun kucağında, Karan'a basılmıştım.

Ahmet Hoca odasının kapısını açarken Karan'a geçmesi için yer verdi, o sırada bize öyle bir bakış atmıştı ki, bu kapı kapandığı an olacakları tahmin etmek çok da zor değildi. Bu onun, *Karan Bey'in önünde çok üstünüze gitmeyeceğim ama benden korkun,* bakışıydı. Karan, Ahmet Hoca'nın masasının yanındaki siyah deri koltuğa oturduktan sonra ruhsuz, pençelerini harelerinin karasına saklamış bakışlarını mekanik bir hareketle bana çevirdi. Enis'in Karan'a baktığını hissedebilmiştim ama Karan'ın bakışlarının boyunduruğu altındayken gözlerimi Karan'dan başka bir yere de çeviremiyordum.

Ahmet Hoca koltuğuna otururken, "Anlatın bakalım," dedi. Ellerini yumruk şeklinde birleştirip masanın üzerine bıraktıktan sonra gergin bakışlarını üzerimize dikmişti.

"Tamamen yanlış anlaşılma," dedim kendimden emin bir sesle. Aslında şu an inandırmak istediğim kişi Ahmet Hoca değil, hemen karşısındaki koltukta oturan ve profilime gözlerini diken adamdı. "Beni durdurmaya çalı..."

"Şakalaşıyorduk," dedi Enis bir anda. Kan beynime sıçrarken inanamaz gözlerle ona baktım omzumun üstünden. Göz ucuyla bana baktığında, bana vermeye çalıştığı mesajı ela gözlerinde görebilmiştim. Beni koruyordu. Buna neden gerek duymuştu ki? Bir kez daha Damla ile gündeme gelirsem sıkı bir ceza daha alacağımdan emindim zaten ama... Enis'in beni ikinci kez korumasını beklemiyordum.

Ahmet Hoca kaşlarını çatarak, "Şakalaşıyordunuz?" diye sordu doğrulamak ister gibi. "Dışarıda da şakalaşabilirdiniz. Çıkış zili çoktan çalmıştı."

"Okulda olmamız gerekiyordu. Önümüzdeki büyük turnuvalar için çalışmamız gerek ve Asi bizim takımın menajerliğini yapıyor, Hocam," dedi Enis kendinden emin bir sesle.

Ahmet Hoca duraksadı, kaşları havaya kalktı. "Takımın menajerliğini mi yapıyor? Ne zamandan beri?"

"Erdal Hoca sözlü notumu ona göre verecek," dedim kuru bir sesle. "Beden Eğitimi sözlüsüne katılamamıştım."

Ahmet Hoca başını iki yana sallarken Karan'ın gözlerinin ağırlığını profilimde hissedebiliyordum. "Hiç uslanmayacaksın değil mi? Sen ne zaman uysal, sakin bir kız olacaksın, Merve? O günleri görebilecek miyim ben? Yahu, bir insan durmadan ceza alabilir mi? Hiç mi akıllanmaz? Kızım, biraz sakin bir şey olmayı denesene sen."

Gözlerimi devirdim. "Hocam bu kez kimseyle kavga etmedim. Sadece sözlüye katılamadım. Erdal Hoca'yı biliyorsunuz, bedel ödetmeden hak ettiğimi vermez."

"Cevap verme bana!" dedi Ahmet Hoca sert bir sesle. Kaşlarım anında çatılırken, Karan'ın hafif bir şekilde öksürdüğünü duydum ve Ahmet Hoca'nın yüz ifadesi anında yumuşadı, gözlerinde mahcup bir ifade belirdi. "Kusura bakmayın, Karan Bey. Sizi de nelere şahit ediyorum."

Karan cevap vermedi.

"Bir daha okul içinde o şekilde görmek istemiyorum ikinizi. Kucak kucağa şaka olmaz, çocuğum. On yedi, on sekiz yaşında insanlarsınız. Gören yanlış anlar, ki ben az daha yanlış anlayacaktım. Hadi şimdi çıkın, bir daha tekrarlanmasın bu olay."

"Tamam," dedim dişlerimin arasından. Normalde bu konuyu uzatır, Ahmet Hoca'yı özür dileyecek kıvama bile getirirdim ama bunu Karan'ın önünde gerçekleştirmek istemiyordum. Enis bir şey diyecek gibi oldu ama ona engel olmak adına kolunu sıktım ve Enis de ne demek istediğimi anlamış olacak ki, susmayı tercih etti.

Enis ile birlikte müdür odasından çıktık ve ben müdür odasının kapısını kapatırken, Karan'ın kuzguni siyahı gözlerinin ağına düştüm. Kapı kapanana ve aramıza bir bariyer örene dek, gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmemişti.

"Muhtemelen şu an bana kızacaksın," dedi Enis düz bir sesle. Hemen müdür odasının kapısının yanındaki duvara sırtını yaslayıp ellerini belinin arkasına yerleştirdi, avuçlarını duvara bastırdı.

Diğer Merve ona saydırmaya çoktan başlamıştı aslında ama ben diğer Merve kadar sinirli değildim. Omuz silkerek önüne dikildikten sonra, "Aslında kendini koruyucum gibi göstermene gerek yoktu," diyerek yüzümü buruşturdum. "Hakkımda yanlış bir şey düşünebilirlerdi. Beni kucağında gördüler."

"Düşünebilirdi desene sen ona," dedi Enis ıslıklı bir nefes vererek. Ona ters ters baktığımda, "Ne var?" diye sordu o da ters bir sesle. "Düşüncelerini önemsediğin kişinin Ahmet Hoca olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Kimmiş düşüncelerini önemsediğim kişi?"

"İçerideki seni az daha yiyecekmiş gibi bakan adam." Kaşlarım çatılırken tam ağzımı açacaktım ki, Enis yaslandığı duvardan doğrulup ellerini birbirine vurarak silkti. "Neyse, Asi. Sen beni azarlamaya başlamadan ben kaçsam iyi olacak. Spor salonunda görüşürüz."

Tüm kelimelerimi ağzıma tıkıp, koridorun sonuna, merdivenlere doğru yürürken beni olduğum yerde öylece bırakmıştı. Bedeni odağımdan silinene dek onu izledim, sonunda ortadan kaybolduğunda derin bir nefes aldım. Nefesimi geri verirken omuzlarım düşmüş, düşüncelerim beynimin terazisinin dengesini altüst etmişti.

Merdivenlere doğru yöneldim. Adımlarım yavaş ve güçsüzdü. Sebebinin hemen birkaç metre ötemde, siyah deri koltukta oturan adam olduğunu kendime itiraf edemesem de, o olduğunu biliyordum. Titrek, içli bir nefes alarak salık saçlarımı omzumun üstüne attım ve enseme hava alabilmesi için yer açtım. Müdür odasının kapısının açıldığını duymuştum ama düşünmemeye çalışarak yürümeye devam ettim.

Arkamda atılan büyük adımların seslerini duyabiliyordum, kalbim hızlanırken, nefesim de kalbime ayak uydurdu. Verilen sert nefesleri sanki ensemde hissediyor gibiydim. Bir el bileğimi yakaladığında, kalbim göğsümün içinde üç kez sekip, kendini etten duvara çarptı. Güçlü elin sahibi beni hızlı bir şekilde kendine doğru çevirdiğinde, burnumdan içeri, ciğerlerime dolan acı çikolata kokusu, aynı saniyeler içinde sıcaklığını da yüzüme çarpmayı ihmal etmemişti.

Bedenim onun bedenine sertçe çarparken, "Ne yapıyorsun?" diyebildim, şaşkındım.

"Sen benimle gelsene bir," dedi Karan sesi sakin gibi çıksa da bu bana çok ürkütücü gelmişti. Kaşlarım çatıldı, Karan beni koridorun sonuna doğru çekmeye başladı. Şu an yüzünü göre-

miyordum ama siyah, dar gömleğinin ince kumaşından sırtının nasıl kasıldığını görebilmiştim. Parmaklarını bileğimden içeri sokmak ister gibi sıkıyordu, benim onun gücünün karşısında savunmasız bileğim çoktan uyuşmaya başlamıştı bile.

"Ne yapıyorsun?" dedim tekrar dişlerimin arasından. "Kes şunu. Bırak!"

"Yürü," dedi aynı benim gibi dişlerinin arasından. O önde, ben onun arkasında ilerlerken, bileğim onun parmaklarının bulaştırdığı terle nemlenmişti. Adımları o kadar sert ve kuvvetliydi ki, ayak bastığı yeri titretiyordu.

"Bu da ne demek oluyor? Bıraksana! Sen çıldırmışsın!" diye bağırdım, sesim koridorun boş duvarlarında eko yaparak çınladı. Sanki sesim her yere ulaşabiliyordu ama bu mağara adamına bir türlü ulaşamıyordu. Karan, Karan olmaktan çıkmış, tehlikeli bir canavara dönüşmüştü sanki. Biraz daha bağıracak olursam, teni parçalanacak ve içeride sakladığı yırtıcı, korkunç canavar gün yüzüne çıkacaktı. O kadar değişik görünüyordu ki...

"Karan..." dedim bileğimi onun elinden kurtarmaya çalışırken. "Okuldayız."

"Yürü!" derken sesi artık daha sertti. O kadar sertti ki, sanki bir duvara toslamıştım.

Hızlı bir şekilde merdivenleri inmeye, beraberinde beni de arkasında sürükleyerek, merdivenleri indirmeye başlamıştı. Parmakları gevşeyeceğine daha da sıkılaşıyor, sırtı gitgide daha da geriliyordu. Sırtındaki kasların ince kumaşın altında aldığı şekli görünce düşüncelerim bir an hiç sapmaması gereken bir yola saptı ve ben kendime lanet ederken, kuzguni siyahımın beni çekmesine izin verdim.

Okulun kapısını iterek açtıktan sonra beni dışarı çekti, bedenim bir anda soğuk hava dalgasıyla çarpıştı ve okul eteğimin koruyamadığı bacaklarım, rüzgârın arsız dişlerini derisinde hissetti.

"Karan," dedim bir kez daha. "Ne yapıyorsun? Bıraksana!"

Hiçbir şey söylemeden çekmeye devam etti. Okulun bahçesinde in cin top oynuyordu. Beni tıpkı bir bez bebekmişim gibi rahatça çekerken, bedenimin onun gücünün yanında hiçbir şansı yoktu. Etrafta kimse olmadığı için bir nevi şanslıydım aslında.

Okulun bahçesinden çıktığımızda Range Rover'ın park halinde durduğu kaldırıma doğru çekti beni.

Hemen cipin önüne geldiğimizde bileğimi tutan eli gevşedi ama bileğimi bırakmadı. Kaşlarımı çatarak bileğimi onun güçlü elinden kurtardım, bir iki adım gerileyerek dişlerimi birbirine bastırıp ona baktım. Yüzünde bomboş bir ifade vardı ama yayına yerleştirdiği kara alevleri yüzüme tıpkı bir ok gibi fırlatan kuzguni siyahı gözleriyle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen ya?" diye çıkıştım kaşlarım daha da çatılırken. "Okuldaydık, farkında mısın? Gören yanlış anlayabilirdi!"

Cevap vermedi ama dişlerini sıktığını gördüm. Bir süre duraksayıp ona baktıktan sonra bir adım atıp ona yaklaşarak, "Sorunun ne senin?" diye sordum sert bir sesle. "Okuldan beni kolumdan çekiştirerek, kaçırır gibi çıkardın. Bir gören olsaydı kesin yanlış anlardı."

Kısa bir sessizlik yaşandı. Kelimelerimin izi havada asılı kalmıştı da, Karan henüz söylediğim hiçbir şeyi duymuyordu sanki. Kaşlarım gitgide daha da çatılıyordu.

"Benim seni okulunun içinden kaçırır gibi çıkarmam bir sorun teşkil ediyor ama o çocuğun seni okulun içinde kucaklaması hiçbir sorun teşkil etmiyor, öyle mi?" diye soruverdi bir anda. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken, diğer Merve de beklemediği bu soru karşısında afallamıştı.

"Bu da ne demek oluyor?" Sadece zaman kazanmaya çalışıyordum şu an. Ne demek istediğini gayet de güzel anlamıştım ben. Sadece hazmetmem gereken harfleri boğazıma takılmıştı, inmesi gereken yere inememişti.

Başını hızlıca sallayarak, "Şu demek oluyor," dedi ve bir anda beni kollarımdan tutarak çevirdi, sırtımı arabanın kaputuna yasladı. Ben şok olmuş gözlerle ona bakarken beni arabanın kaputu ile arasına alıp, yüzünü yüzüme çok yakın bir yere getirdi. Acı ama bir o kadar da tatlı olan sıcak nefesi yüzüme çarpmaya başladı, şaşkınlık kanlı ayaklarıyla kalbime ardı arkası kesilmeyen tekmeler geçiriyordu. "Benim etrafımda uçan bir kelebek, bir başkasının dalına konamaz."

Sertçe yutkundum. Kuzguni siyahı gözlerle gözlerim arasında birkaç santim kadar bir boşluk vardı, bu açıdan gözleri o kadar güzel görünüyordu ki... İri bir zeytin tanesi gibiydi. Harelerine yayılan karanlık bazı noktalarda çok koyu, bazı noktalarda mat bir renkteydi. Gözlerinin güzelliği karşısında bozguna uğrayan düşüncelerim hiç sapmaması gereken yolları kestirme gibi görerek o yollara saptı, dudaklarımı birbirine bastırarak dilimin ucuna gelen kelimeleri yutmaya çalıştım.

"Anladın mı?" diye sordu düz bir sesle. Yüzü yüzüme hâlâ çok yakın bir yerde duruyordu.

"Anlamadım," dedim zorlanarak dudaklarımı aralamayı başarırken. Nefesim onun dudaklarına çarptı, kasıldığını fark ettim. Nefesimin zehri dudaklarını yaksın istedim.

"Anlamadığın ne?" Gözleri kısaca dudaklarıma düştü ama o kadar kısaydı ki, belki de düşmemişti. Tekrar gözlerime bakarken kuzguni siyahlarında siyah bir sayfa, sayfada çok daha koyu bir siyahla yazılmış, çözülmesi zor bir metin vardı.

"Senin dalına da konmama izin vermiyorsun ki, Karan," dedim kendime dahi inanamazken. Karan'ın yüzündeki ifadenin donduğunu, kuzguni siyahı gözlerin içindeki karanlığın yandığını gördüm.

Hemen bacaklarımın arasında duruyordu, bizi bu halde gören biri, olduğumuz konumu çok farklı bir şekilde yorumlayabilirdi. Karan bir süre geri çekilmeden gözlerimin içine baktı, sert nefesleri yüzümün derisini yakıyordu. "Şimdilik sadece etrafımda uçsan olmaz mı?" diye sorarken sesi o kadar alçaktı ki, fısıldadığını düşünmüştüm. Bir süre cevap dahi vermeden onun siyahlarına baktım. "Olmaz mı?" diye irdeledi sorusunu bir kez daha. Derin, içli bir nefes aldıktan sonra gözlerimi kuzguni siyahlarından ayırarak, dolgun dudaklarına düşürdüm. Dudaklarında küçük bir aralık vardı, o aralıktan çok da sert olmayan nefesler alıp veriyordu. Ardından gözlerim derin çukurlu çenesine indi.

"Seni anlamıyorum," diye homurdandım gözlerim çenesinde dolaşırken.

"Beni anlamana gerek yok," derken sesi kısıktı. "O çocukla neden şakalaşıyordun?"

Gözlerimi kaldırıp ona ters ters baktım. "Beni bırakacak mısın artık?" diye sordum konumumuzdan rahatsız olduğumu belli etmeye çalışarak. Aslında rahatsız olduğum falan yoktu ama okulun olduğu sınırlar içerisindeydik ve biri her an bizi bu şekilde görebilirdi. Kimseden korktuğum falan yoktu, yalnızca adımın çıkmasını, dilden dile dolaşmayı istemiyordum açıkçası. İnsanların çenesini kapatmak sanıldığı kadar kolay değildi.

"Bana net bir cevap vermediğin sürece seni bırakmayacağım, Çakıltaşı. Gören olursa şakalaşıyorduk deriz."

"Bizim şakalaştığımız falan yoktu," dedim ters bir sesle. Karan kaşlarını kaldırarak, "Şakalaşmıyordunuz? Öyleyse neden o haldeydiniz?" diye sordu, sesi ateşi var eden şeytanın gölgesi gibiydi.

"Sana ne?" diye çıkıştığımda üstüme biraz daha yüklendi, bu ani yakınlığı karşısında göğsüm korku dolu bir nefesi içine hapsedip ileri doğru şişti. Karan bu tepkimden hoşlanmış gibi bana biraz daha yaklaşarak tehditkâr kuzgunilerini yüzüme dikti. Ona karşı böyle olmak sinirimi bozsa da, bir insana karşı böyle savunmasız kalabildiğim için kendime de şaşırmıyor değildim aslında.

"Damla'yla kavga ediyordum." Yüzüme boş boş baktığında, "Şu kafasından aşağıya kahve boşalttığım, kafeteryada yanımıza gelip sana kur yapan kızla," dedim homurdanarak. Kur yapan kelimesinin altını çizer gibi söylemiştim resmen. "Enis de bizi ayırmaya çalışıyordu."

"Seni kucaklayarak mı?"

Yanaklarımın içini şişirerek, "Karan," dedim düz bir sesle. "O beni kucaklamadı."

"Gözüme mi, sözüne mi?"

Hiç ummadığı anda ona yaklaşarak, "Sözüme," dedim gözlerinin içine bakarak. Dudaklarımdan dökülen kelimenin rüzgârı onun dudaklarına çarparken, gözlerini kısarak yüzüme baktı.

"Şimdi beni bırakacak mısın?"

Kendini geri çektikten sonra, "Bin arabaya," dedi mekanik bir sesle. Duraksadım ve ona düz düz baktım. "Sana dedim, Çakıltaşı. Bin arabaya."

"Emir verme bana! Benim okulda kalmam gerekiyor," dim, yaslandığım kaputtan doğrulup yukarı sıyrılan okul eteği düzelttim.

"Şu voleybol takım menajerliği değil mi?" diye sordu al eder gibi. "Umurumda değil, Çakıltaşı. Arabaya bin."

Her ne kadar ona, *sen kim oluyorsun ya,* demek istesem bunu söylemek yerine ona düz düz bakmayı tercih etmişti "Bana emir vermeyi kes," dedim dişlerimin arasından. "Okul kalıyorum."

"Arabaya biniyorsun," dedi, Range Rover'ın ön yolcu kolt ğunun kapısını açarak bana baktı. "Şimdi."

"Binmiyorum."

"Biniyorsun."

"Hayır," dedim kollarımı göğsümün üstüne toplayarak. "Z la mı?"

"Gerekirse."

Dişlerimi gıcırdatarak, "Zorba adam," diye tısladım. "Sin ediyorsun beni!"

"Duygularımız karşılıklı, güzelim," dedi Karan alay ed gibi. "Bin şu arabaya, Çakıltaşı."

Hava güneşli değildi ama yağmur da yoktu. Yalnızca kapa görünüyordu. Gri ve mavinin arasında kalmış gibiydi yani. B şımı geriye atarak kapalı gökyüzüne baktım, derin bir iç çekti Bu adamın başıma bela olacağını kim söyleyebilirdi ki? İlk ka şılaştığımız günü hatırlayınca... Şu anki konumumuz oldukça t haf geliyordu ama sanırım alışmaya başlamıştım.

"Karan, gelemem. Eğer dedenle ilgili bir şeyse, çalışma bi tiğinde seni ararım."

"Dedemle alakası yok, velet. Tamamen benimle alakalı. Ar baya biner misin artık?" diye sordu bezmiş bir sesle.

Omuz silkerek ona sırtımı dönüp okula doğru yürümeye ba ladığımda, boşuna konuştuğumu anlamıştım. Ne dersem diyeyi vazgeçmeyecekti, en güzeli ondan kaçmaktı. Ama ne kaçmak İki adım sonra bileğimde hissettiğim güçlü eli beni yakaladı, t seferde arabanın içine çekerken, bir an kafamı arabanın tavanı vuracağımı sandım. Karan beni zorla yolcu koltuğuna oturttu

tan sonra arabanın kapısını çarparak kapattı ve hızlı bir şekilde sürücü koltuğuna geçtikten sonra arabanın motorunu çalıştırdı.

"Ya!" Ona doğru dönerek çatık kaşlarımla ona baktım. Hiç de umursuyor gibi görünmüyordu. Araba yolda su gibi akıp giderken, "Ya çantam okulda kaldı benim!" diye çıkıştım.

"Cırlama." Bana değil yola bakıyordu. "Yarın sabah alırsın."

"Ya telefonum çantamın içindeydi!"

"Telefonu olmadan nefes alamayan ergenlerden değilsin, değil mi?" Omzunun üstünden bana baktı. "Yalnızca bir günlüğüne telefonsuz yaşayabilirsin bence."

"Bu yaptığına düpedüz adam kaçırmak derler!"

"Ergen kaçırıyorum ben ya," dedi alay eder gibi. "Okul hademesini tanıyorum. Geç saatlere kadar orada kalıyor. O dandik takımın çalışması bittiğinde gider alırız çantanı."

"Erdal Hoca ektiğimi öğrenirse beni keser," dedim abartılı bir şekilde gözlerimi devirerek. "Senin yüzünden sözlüden sıfır alacağım."

"Bir korkak gibi davranmaktan vazgeç. Sana yakışmıyor," dedi iğneleyici bir sesle. Diğer Merve şu an en az benim kadar sinir olmuştu Karan'a. Normalde her zaman Karan'ın tarafını tutan diğer Merve, şu an benimle birlik olmuş, gözlerini dikerek Karan Çakıl'a bakıyordu.

"Şu yaptığına hâlâ bir anlam verebilmiş sayılmam," dedim gözlerimi devirerek. "Ayrıca bana emirler vermenden gerçekten nefret ediyorum."

"Sana emir vermiyorum," dedi düz bir sesle.

"Bal gibi de emir veriyorsun, Karan Çakıl. Artık emir vermekle de sınırlı kalmıyor, zorbalığa başvuruyorsun."

"Sana zorbalık yapmadım," dedi aynı düzlüğü takip eden bir sesle. Kaşlarımı kaldırarak onun profiline baktığımda o da bana baktı. "Ne? Yapmadım. Eğer kaçmak isteseydin ben sürücü koltuğuna geçene kadar kapıyı açıp kaçabilirdin."

Diğer Merve her ne kadar bundan rahatsız olmuş olsa da, başını sallayarak Karan'ın söylediklerini onayladı. Ona tıpkı bir kalleşmiş gibi baktıktan sonra, "Arkamdan tekrar gelme diye sesimi çıkarmadım ben bir kere," diye bir yalan savurdum ortaya. Ne kadar inanmıştı? İşte orası meçhuldü.

"O çocukla arana bir mesafe koymalısın," dedi düz bir sesle. Gözleri yolu döverken sesi de düşüncelerime aynı şiddeti uygulamıştı sanki. İçimde gitgide büyüyen tuhaf bir hisle bir kez daha omzumun üstünden ona baktığımda, kelimeler dudaklarımın arkasındaki mahzende kapalı kalmış, dışarı dökülememişti. "Yani demek istediğim... Okul sınırları içinde iki öğrenci o kadar yakın olmamalı."

"Biz yakın falan değiliz zaten."

"Çocuğun kucağındaki bendim zaten," diye homurdandığında bir an durdum ve ona ciddi olup olmadığını sorgulayan bir bakış attım. Ardından diğer Merve, Karan'ı Enis'in kucağında hayal edince diğer Merve'de ipler koptu.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Sana bir açıklama yapmak zorunda olmadığım hâlde, o görüntünün bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu anlattım." Gözlerim kısaca arabanın penceresinden dışarıya kaydı, halamın elinde pazar arabasıyla kaldırımda yürüdüğünü görünce nefesimi tutarak kendimi arabanın koltuğundan aşağı doğru kaydırdım. Karan şaşırarak bana bakarken, "Devam et," dedim iki büklüm olmuş şekilde.

"Sorun ne?"

"Sorun falan yok. Devam et," dedim ellerimi iki yana sallayarak. Dikiz aynasından arabanın arkasını kontrol etti, ben hâlâ iki büklüm olmuş şekilde duruyordum. Halam hemen arkamızda kalmıştı. "Mıknatıs gibiyim yemin ediyorum. Belayı çekiyorum."

"Belalardan biri de ben oluyorum galiba?" dedi Karan sorar gibi. Yan gözle ona baktım, sessiz kaldım. "Arkamızda kalan kaldırımda yürüyen kadın bir tanıdığın falan mı?"

"Yok. Aksiyon olsun diye iki büklüm oldum ben," dedim gözlerimi devirip sırtımı dikleştirerek. Derin, ıslıklı bir nefes verdikten sonra, "Halam olur kendisi. Pek severiz birbirimizi," diye homurdandım. "Hatta âşığız."

"Bayağı çalkantılı bir ilişki olsa gerek," dedi Karan dalga geçer gibi. "Her neyse. Karnın aç mı, velet?"

Sabah içtiğim üç karton bardak kahve ve yanında yediğim bir açma tok kalmam için yeterli bir sebepse, hayır, aç değildim. Ama midem bu konuda tam bir satıcı olduğu için ara sıra gurul-

duyordu. Bu guruldamaları yalnızca ben duyabildiğim için şanslı sayılırdım ama zaten Karan'la önceden bu konu hakkında yaşadığımız bir diyalog vardı. Bir kez daha ona rezil olmamak için, "Evet, açım," diyerek doğrunun kollarına teslim oldum. Biliyordum, midem birazdan ötebilir ve beni bilmem kaçıncı kez Karan Çakıl'a rezil edebilirdi.

"O zaman önce bir şeyler yiyelim." Karan direksiyonu sola kırarak bir araya girdi, koyu gri ve soluk mavi arasında kalan gökyüzü yerini boğuk bir laciverte bırakmıştı. Hava şu an gecenin sabaha kollarını açtığı saatleri anımsatıyordu. Karan arabayı iki katlı bir binanın önünde durdurdu, gözlerimi kaldırarak binanın üst katındaki resimlere baktım. Bir İtalyan restoranına benziyordu. Fethiye'de çok sık rastlayamayacağın restoranlardan bir tanesiydi. En azından ben şu ana dek pek rastlamamıştım. Zaten çok sosyal bir insan olmadığım için bu şehirdeki birçok şeyin nerede olduğunu bile bilmezdim. Bana adres soran yabancılardan çok daha yabancıydım bu şehre.

"Buranın pizzaları güzel oluyor," dedi kendi tarafındaki kapıyı açarken. Her nedense hâlâ gergin görünüyordu. Sebebi beni Enis'le öyle görmüş olmasından kaynaklanıyor olabilir miydi? Bunu düşünmemeye çalıştım. Onu takip ederek araçtan indim.

Cam kapı kayarak iki yana açıldı, kapının üstündeki klimanın üflediği sıcak bedenimi yarıp geçti. Soğuğu dışarıda bırakarak içeri girdiğimizde üstünde kırmızı bir önlük olan, beyaz şapkalı, ben yaşlarında bir kız gülümseyerek bizi karşıladı. Buranın sandalyeleri kırmızı, masaları beyazdı ve parlak bir malzemeden yapılmıştı.

"Hoş geldiniz," dedi kız güler yüzle. Yüzündeki gülümseme yapay değil, aksine tok bir içtenlik taşıyordu. Karan boş masalardan bir tanesine yerleştikten sonra, ben de hemen onun karşısındaki boşluğa oturdum, beyaz masanın üstünde, koyu kırmızı renkteki kadife menüye baktım.

Geneli İtalyan yemeklerinden oluşan menüde, gönül rahatlığıyla yiyebileceğim tek şey pizzaydı sanırım. Diğerleri benim için kesinlikle yabancıydı ve ben tanımadığım şeyleri yedikten sonra çıkarmak gibi tuhaf bir huya sahiptim. En güzeli işimi garantiye almak, bildiğim koyunu gütmekti.

"Ben orta boy bir pizza istiyorum ve bir kutu kola," dedi Karan menüye bakma gereği bile duymadan. "Siyah zeytini bol, mantarı az olsun." Kızın meraklı gözleri bana döndüğünde, "Bana da aynısından," diyerek kolaya kaçtım ve Karan'ın dudaklarının belli belirsiz bir şekilde titrediğini gördüm.

Kız gülümseyerek, "On beş dakikaya hazır," dedikten sonra gözden kayboldu. Şu an olduğumuz restoranın içinde hiç kimse yoktu ve restoranın cam duvarlarından dışarıyı görmek mümkündü. Sade beyaz ışıklar etrafı oldukça şavklı bir şekilde aydınlatırken, ışığı hiç sevmediği bir kez daha irdelemiştim kendi içimde. Işık, karanlığa alışmış bedenimi yakıyor, derimi pul pul ediyordu.

Masadaki sessizliği bölmek adına, "Erdal Hoca'ya kaçırıldığımı söylediğimde kesinlikle bana inanmayacak," diye homurdandım.

"Bence Erdal Hoca'na benden bir selam söyle," dedi düz bir sesle. Dirseklerini masanın üstüne yaslayarak parmaklarıyla parlak maddeden yapılmış masanın üstünde ritim tutmaya başladı. Onun bu umursamazlığına kaşlarımı çatarak baktım. "Şu kaşlarını çatıp durma, erken yaşta kırışacaksın, velet."

Ona inat kaşlarımı tamamen çattığımda kafasını sol omzuna düşürerek tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Yüzündeki ifade kalbimin daha hızlı atmasına neden olurken, onun güzelliğine lanet okudum.

Karan bir süre aynı şekilde yüzüme baktıktan sonra, masanın üstünde ritim tutan ellerinden bir tanesini kaldırarak bana doğru uzandı, çattığım kaşlarımın ortasına işaret parmağını bastırdı. Kalbimin göğsüme attığı tekmeler dışarıdan duyulabilecek kadar kuvvetli ve sertti.

"Bu kadar çok gerilme, ufaklık. Dünya onu ciddiye almanı gerektirecek kadar önemli bir yer değil," dedi düz bir sesle.

"Bunu hep gergin görünen biri mi söylüyor gerçekten?"

"Hayata karşı sinirli olmak ve hayatı fazla ciddiye almak arasında büyük bir fark var. Sen her şeyi ciddiye alan birisin. Bense sadece sinirliyim." Parmağını burnuma kaydırıp parmak ucuyla burnuma vurduktan sonra, "Anladın mı kız çocuğu?" diye sordu.

"Peki, neden sinirlisin?"

Cevabı önemliydi. Bir şeylere sinirli olduğunu zaten görebiliyordum ama hayata sinirli olmak, hayatı fazla ciddiye almakla aynı şey değil miydi? Belki de tam da şu anda çok farklı pencerelerden bakıyorduk. Yine de onda bana benzeyen birçok şey görüyordum. Daha önce kimsede göremediğim şeylerdi bunlar.

"Çünkü ben agresif bir adamım." Düz bir ifadeyle gözlerime baktı. Elini geri çekip masaya koyduğunda gerçekten afallamıştım.

Çok geçmeden pizzalarımız geldi. Ben Karan'ı izlerken o pizzasına odaklanmıştı. Kaşlarını çatarak pizzanın üstündeki mantarları bir bir ayıklayarak kenara koydu. Mantarı sevmiyordu sanırım. Ben ilgiyle onu izlemeye devam ederken pizzasını mantardan arındırdı. Mantar istemediğini söyleyebilirdi. Neden bu kadar uğraşıyordu ki?

"Bunun yerine mantar olmasın diyebilirdin," diye homurdandım. Gözlerini pizzasından çekmeden, "Onlara mantarının az olmasını söylemiştim. Pizza mantardan görünmüyor," dedi düz bir sesle.

"Mantarı sevmiyor musun?" Ona düz düz baktım. "Pizza mantarsız yenir mi?"

"Mantara alerjim var. Yemeyi seviyorum ama yedikten sonra tüm vücudum kaşınıyor." Derin bir nefes aldıktan sonra, "Hadi, çok konuşma da pizzanı ye," dedi düz bir sesle.

Dediğini yaptım. Kolamdan bir yudum içtikten sonra pizzanın bir dilimini elime alıp, bir lokma ısırdım. Pizzayı çatal ve bıçakla yiyecek değildim ya. Hiç beklemediğim bir şekilde Karan da tıpkı benim gibi yiyordu. Kendimi yalnız hissettirmediği için ona içten içe minnettar olmuştum açıkçası.

Gözlerim onu odağından çıkarmadan pizzamı yerken, Karan'ın ne kadar da iştahlı yediğini gördüm. Dolgun dudaklarının arasına aldığı pizzayı öyle güzel yiyordu ki, pizza reklamlarına onu çıkarsalar, satış rekorları kırabilirlerdi. Tamamen pizzasına odaklanmış, arada sırada bir yudum kolayla ağzını ıslatıyordu. Ona çok dikkatli baktığımı fark etmiş olacak ki, gözlerini kaldırıp bana baktı ve pizzasından büyük bir lokma daha aldı. Ona gözlerimi dikmiş olduğumu görünce, siyah, düzgün kaşlarından

bir tanesi havaya kalktı. Bir eliyle ağzını örttükten sonra, "Sorun ne?" diye sordu boğuk bir sesle. Ah, ağzı dolu olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. Bu bir an için beni gülümsetecek sandım.

"Çok iştahlı yiyorsun," dedim kafamı sallayarak. "Ve gerçekten karşındaki insanın da iştahını açıyorsun."

Bir eliyle ağzını örtmeye devam ederken gözleri gözlerime takıldı. Duyarlı bir insan olup ağzını örttüğü için ayrıca mutlu olmuştum. Yemek yerken ağzını göstererek konuşan insanlara elimin tersiyle bir tane çarpmak istiyordum çünkü.

"Çünkü sinirliyim. Ve sinirliyken iştahım açılıyor."

Kaşlarım çatıldı. Pizzamdan bir parça ısırdıktan sonra yavaşça çiğneyip yuttum ve kolamdan bir yudum aldım. "Neden sinirli olduğunu sorsam?"

Elini ağzından çekti. Ağzını peçete ile kuruladı, kuzguni siyahlarını gözlerime odakladı. Siyah gözleri o kadar keskin bakıyordu ki, bir an sorduğum soruyu geri almak, sinirinin sebebini öğrenme isteğimi toprağın altına gömmek istedim.

"Bir velet yüzünden."

"Ne yaptı o velet sana?"

"Sinirimin nedenini anlamayacak kadar aptal ve bu beni daha da sinirlendirmekten öteye gitmiyor."

"O zaman sen de veledin anladığı dilden anlatmayı dene," dedim gözlerimi pizzanın üzerindeki zeytin tanelerine düşürerek.

"Anlamayacaktır," derken sesinde aşılması zor bir duvar vardı.

"Anlatmadığın sürece tabii ki anlamayacaktır."

"Anlatsam anlayacak yani?" diye sorduğunda, kafamı santim oynatmadan, yalnızca gözlerimi kaldırarak baktım ona. Ağzını kuruladığı peçeteyle oynayarak doğrudan bana bakıyordu.

"Anlatmadan anlayamazsın," diye açık uçlu bir cevap vererek pizzama odaklandım. Karan da sessiz kalmayı tercih ederek, pizzasına odaklanmıştı.

Kısa bir süre sonra, "Zeytinleri sevmiyor musun?" diye sorarak beni daldığım düşüncelerden ensemden tutarak çıkardı.

"Pek aram yok."

"O zaman zeytinlerini bana ver." Kaşlarımı çatarak ona baktım. Gayet ciddi görünüyordu. Siyah gözlerini pizzamın üstün-

deki zeytinlere dikmişti. Tıpkı küçük bir çocuk gibi görünüyordu ama öyle görünmek istemeyecek kadar da yetişkindi.

"İstiyorsan tabii ki alabilirsin," dedim omuz silkerek. "Ama sen de bana mantarlarını vereceksin."

"İçten pazarlıklı," diye homurdandı. "Al, hepsi senin olsun."

Karan önündeki mantarları çatalıyla benim pizzamın üstüne koyduktan sonra, "Hadi sen de bana zeytinleri ver," dedi. "Kendin alsana çatalınla," dediğimde kaşlarını çattı, çatalı bir kenara bırakıp, elimi avucunun içine aldı. Kaşlarım çatılırken, Karan benim elimi pizzamın üstüne tutarak, "Al zeytini," dedi kısık bir sesle. Yüzümü buruşturup itiraz edecekken bana öyle bir baktı ki, itiraz etme şansımın olmadığını anlamıştım. Parmağımla yalnız başına duran siyah zeytin tanesini aldım, Karan avucunda duran elimi kendine doğru çekti ve işaret parmağım ile başparmağım arasında duran siyah zeytini dudaklarının arasına aldı. Parmaklarım yüzeysel olarak dokunmak zorunda kaldığı dolgun dudakların dokusunu hissettiği an, omurgamdan yukarı sıcak bir şeyler akın etti.

Karan avucundaki elimi bırakırken, gözlerinde memnun kalmış bir ifade belirmişti. Elimi hızlıca çekerek, aptal duyguların tıpkı bir kan gibi oturduğu yerden kalkıp gitmesini, dağılmasını bekledim.

Yemeğimizi yedikten sonra Karan'a diretmelerim sonucu okula geri dönmüş, söylediği gibi okulda sadece hademe Erol Abi'yi bulmuştuk. Erol Abi'ye selam vermek isteyen Karan'ı kolundan çekerek buna engel oldum ve Erol Abi ikimizi fark etmeden okula sızdık. Karan çektiğim kolunu elimden kurtarırken bana tip tip bakarak, "Ne yapıyorsun, kızım?" diye sordu ters bir sesle. "Adama bir selam verseydim."

"Ha oldu," dedim gözlerimi bayarak. "İkimizi yan yana görsün, iki gün içinde tüm okula duyursun. Erol abiyi biraz tanıyorsan, onun karakterini de bilirsin. Ağzında bakla ıslanmaz onun. Okul müdürüne kadar herkes öğrenir! Ahmet Hoca daha yeni beni Enis'in kucağında gördü, bir de akşam vakti seninle okula girdiğimi öğrenirse tam cephe alacak bana karşı."

"Şunu irdeleyip durma," dedi dişlerinin arasından. Ona doğru dönüp, "Ha?" diye sorduğumda, "Yürü," diyerek beni omzumdan tutarak merdivenlere doğru itti.

Hızlı bir şekilde üst kata çıkarken Karan da beni takip ediyordu. Sınıfa giden koridora girdik, şu an ortam gerçekten karanlıktı. Karanlığın çöktüğünü anlayabilmiştim çünkü okulun pencerelerinden içeri yalnızca sokak lambalarının ışıkları giriyordu. "Elini çabuk tut," dedi Karan düz bir sesle. Ona omzumun üstünden tip tip bakarak sınıfın aralıklı duran kapısını ittim. İçerisi soluk mavi görünüyordu. En arka, cam dibindeki sıraya doğru yürürken, Karan da hemen kapının pervazına yaslanmış, beni bekliyordu. Hızlı bir şekilde çantamın fermuarını açtım ve sıranın altına tıkıştırdığım coğrafya ile fizik kitabını çantanın içine yerleştirdim.

Çantayı bir omzuma astıktan sonra, "Tamamdır. Erol abiye görünmeden çıkalım," dedim ve hızlıca kapıya yöneldim. Karan gözlerini bayarak kenara çekilip bana geçebilmem için yol verdi. Ben sınıftan çıktıktan hemen sonra Karan sınıfın kapısını kapatarak arkamdan yürümeye başladı. Ve çok geçmeden okulun bahçesinin demir kapısının gürültülü bir şekilde kapandığını işittim.

Ağzım aralanıp, gözlerim kocaman açılırken, Karan da arkamda donakalmıştı.

"Erol abi!" diye bağırdım olduğum yerde. Ardından hızlı bir şekilde merdivenleri inmeye başladım. Aynı anda, "Erol abi!" diye de bağırıyordum.

Karan oldukça rahat bir şekilde merdivendeki basamakları inerken, ben kuyruğuna basılmış kedi gibi bağırmayı sürdürdüm ama nafileydi. Erol abi gitmiş, okulun tüm kapıları kilitlenmişti.

"Harika," dedim ayağımı yere vurarak. Karan son basamağı da indikten sonra bana doğru yöneldi. Omzumdan düşen çantayı yukarı çekerek, "Gördün mü yaptığını?" diye sordum bağırarak.

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Ne yapmışım ben?"

"Senin yüzünden okula kilitlendik! Hepsi senin suçun!"

"Kafan mı güzel, kızım?" diye sordu Karan kaşlarını çatarak. "Eğer adama selam vermeme izin verseydin bunlar olmazdı. İçeride birilerinin olduğunu nereden bilsin adamcağız? Yani otomatikman tüm bunlar benim değil, senin suçun olmuş oluyor."

"Bir de konuşuyor!" dedim elimi alnıma vurarak. "Eğer sen beni zorla okuldan kaçırmamış olsaydın, şu an bu durumda olmazdık! Ne yapacağız şimdi?"

"Ara birilerini. Gelsinler çıkarsınlar bizi."

"Ha oldu, başka?" Bana düz düz baktı, ben de ona düz düz baktım. "Gelsinler, bizi burada baş başa bulsunlar. Olaylar daha büyük bir çıkmaza sürüklensin değil mi? Bir de kendinden büyük adamla fingirdeşiyor demelerine katlanamam. Saldırırım herkese."

Karan duraksadı. Ben de duraksadım. Aramızdaki yaş farkını birbirimizin yüzüne çarpmışım gibi hissetmiştim. Kelimeleriyle bu farkı çarpan kişi benken, duraksamasıyla bu gerçeği çarpan kişi de o olmuştu.

Bir sessizlik yaşandı.

"Peki," dedi tok bir sesle. "Erol burayı saat kaç gibi açıyor?"

"Sabah altıda açıyor, yedi, yedi buçuk gibi de öğrenciler gelmeye başlıyor."

"O zaman sabah altıya kadar buradayız, Çakıltaşı. Sabah okul açıldığında ben kendimi göstermeden çıkar giderim. Sen de ders saati gelene kadar sınıfta beklersin." Durgunlaşmıştı. "Sınıflardan birine girelim. Biraz uyurum."

"Tamam," dedim omuzlarım düşerken. Nedense dilimi ısırarak parçalamak istiyordum. Karan'ı takip ederek tekrar üst kata çıktığımızda saat daha yeni sekiz olmuştu. Sabahın altısına kadar ne yapacaktık? Birlikte bizim sınıfa çıktığımızda Karan arka sıralardan bir tanesine geçip iki sırayı birleştirerek sıraya uzandı. "Sizinkileri bir ara istersen," dedi düz bir sesle.

Defne'yi arayıp, onun saçma sapan sorgusuna tabi tutulmak için hızlıca ona bir mesaj yazdım. Mesajı gönderdikten sonra omzumun üstünden Karan'a baktım. Bir kolunu başının altına, diğer kolunu karnının üstüne koymuş, birleştirdiği iki sıranın üstünde uzanıyordu. Gözleri tavanda dolaşıyordu ve hâlâ gergin görünüyordu. "Bütün geceyi burada geçireceğiz, öyle mi?" diye sordum homurdanarak. Karan gözlerini tavandan çekmeden, "Senin suçun," dedi düz bir sesle.

"Kendi suçlarını başkalarının üstüne yüklemeyi seviyorsun."

Cevap vermedi.

Bir an durdum ve düşündüm. On yedi, on sekiz yaşlarındaki Karan'ı... Aynı sınıfta olduğumuzu. En arka sırada oturduğumuzu. Benimle aynı yaşta olan Karan'ın kuzguni siyahı gözle-

rinin benim olduğum sıraya uğrayışını ve çok daha genç olan Karan'ın hayatımda tutunacağı yeri... O yirmi altı, ben on yedi yaşındaydım. Arada neredeyse on yıl vardı. O birçok şeyin anlamını öğrenip, hissetmek nedir çoktan fark etmişken, ben daha yeni doğmuştum. Buzdan kaleye bir kat daha çıkıp, kendimi buzdan kalemin en soğuk odasına kilitlemek istedim. Ama Karan'ın varlığı, buzdan kaleme bir kat daha çıkmama engel olduğu gibi, kalemin buzlarını eritiyor, eriyen kale yavaş yavaş yıkılıyordu. Kalenin buzdan duvarlarını çatlatmış, çatlaklardan içeri elini uzatmıştı.

"Karan," dedim sessizce. Bir süre ses vermedi ama ardından, "Hı?" diye mırıldandı.

"Funda ile nasıl tanıştınız?" Soruma ben de şaşırmıştım. Neden şimdi o kumral afeti merak ediyordum ki? Olgun görüntüsü, güzelliği, Karan'a yakın olan yaşı... Bu muydu kadına karşı tavrımın esas sebebi? Beklenmedik sorum Karan'ı da şaşırtmış olacak ki, tavanı izleyen kuzguni siyahı gözleri yavaşça bana doğru döndü.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Yalnızca merak ettim. Sabaha kadar burada duracaksak vakit geçirmenin bir yolunu bulmalıyız, değil mi?"

Bir süre yalnızca yüzüme baktı. Loş renklerin aydınlattığı yüzü o kadar güzel görünüyordu ki, bir an onu bu kadar güzel görmemin sebebi acaba benim gözlerimden mi kaynaklı diye düşünmeden edemedim. Belki de onu bu kadar mükemmel gören tek kişi bendim. Diğerlerinin gözünde yakışıklı, zengin bir iş adamından ibaretti belki de. Ama benim açımdan bakılınca... Çok daha fazlasıydı.

"Çok küçükken babası ve babam arkadaşlardı. Pek konuşmazdık ama sık sık görürdüm onu. Sonradan zorunlu arkadaşlık başladı. Çok sürmedi ama. Küçüktüm, pek hatırlamıyorum. Sonra tekrar karşılaştık ve tekrar karşılaştığımızda Funda'nın bana olan tutumu değişmişti."

"Senin için çok değerli sanırım," diye mırıldandım. İçimde kaynayan şeyin adı kıskançlık mıydı? "Yani... Senin üstüne çok geliyor olmasına rağmen onu kırmamak için çaba sarf ediyor gibisin."

"Önüne gelen her şeye değer veren bir adam gibi mi görünüyorum oradan bakılınca?" diye sordu düz bir sesle. "Emin ol kazaklarım bile Funda'dan daha değerli benim. Öyle her şeye değer vermem ben."

"O zaman neden onunla, onun istediği şeyi yapmıyorsun?" diye sordum bir anda. Bu beni de şaşırtmıştı. "Yani... Belki o zaman vazgeçer."

"Oradan bakılınca uçkur düşkünü bir adama benziyor muyum?" diye sordu bu kez. Kaşları çatılmıştı. "Onunla yatıp, sonradan kendisini bir paçavra gibi hissetmesine neden olamam. Kendine olan saygısını kaybetmesini istemiyorum."

"Ama bence o kızın kendine olan saygısı çoktan bedenini terk etmiş."

"Bedenini terk etmiş olabilir ama bence ruhunda bir yerde hâlâ yaşamını sürdürüyor. Sonradan pişman olmasını, o saygıyı tamamen kaybetmesini istemiyorum." Karan durdu, gözlerini benden ayırdı. "İnsanların hatası olmak istemem."

"Daha önce birilerinin hatası olmuş gibi konuşuyorsun," dedim düşünceli bir sesle. Gözlerim boşluğa takıldı, bir süre boşluğu izledim.

"En başta annemin en büyük hatasıydım," diye mırıldandı ağzının içinden ama benim duymadığımı düşündüğünden emindim. Gerçek sert bir şekilde beni tokatladığında gözlerimin önüne Karan'ın annesi Işık'ın çakıl taşlarının arasına çakılan ve ruhunu kaybeden cansız bedeni gelince ürperdim. Omzumun üstünden tekrar Karan'a baktığımda sessizce tavanı izliyordu.

Parmaklarım benim isteğim dışında boynumdaki çakıl taşı kolyesine dokundu. Sert bir nefes verdikten sonra Karan'a doğru yürüdüm. Karan hareket hâlinde olduğumu fark edince göz ucuyla bana baktı. Karan'ın ayakları yere değiyordu. Onun bacağının kenarına, sıranın ucuna oturdum ve gözlerimi yüzüne diktim.

"Seni anlayamıyorum," diye fısıldadım. Yerinden kıpırdamadan uzanmaya devam etti ama kuzguni siyahları benim üstümdeydi. "Anlaşılmamak hoşuna mı gidiyor?"

"Bilmem," dedi sadece dolgun dudaklarını oynatarak.

"Eğer anlatmak istersen..."

"İstemiyorum," diyerek kesti beni.

Ona düz düz bakarak, "Aman anlatma," dedim ve bakışlarımı önüme çevirdim. ""Seni düşünende hata."

"Beni düşünüyor musun?" Duraksadım. Göz ucuyla ona bakarken, o da hâlâ bana bakıyordu.

"Lafın gelişi öyle dedim ben," diye homurdandım. Karan bir anda dirseğimi tutarak beni çektiğinde dudaklarımdan tiz bir çığlık döküldü. Aynı saniyeler içinde kafam onun kaslı göğsüne çarptı. Gözlerim kocaman açıldı, çenemi göğsüne koyarak ona baktım. Beni birleştirdiği iki sıranın arasındaki boşluğa çekmiş, kafamı göğsüne yaslamıştı.

"Çok konuştun," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak. Gözlerini eğmiş bana bakıyordu.

"Biliyor musun, annem hiç konuşmadığım için yakınır durur. İlk kez biri çok konuştuğumu söylüyor," diye fısıldadım. Karan'ın kuzguni siyahları kısaca dudaklarımda dolaştıktan sonra tekrar gözlerime tırmandı. Gözleri kısık ve kasvetli bakıyordu ama buna rağmen, siyah gezegeninde hayat vardı.

"Annen çıldırmış olmalı," dedi sadece dolgun dudaklarını oynatarak. "O çenen hiç durmuyor, kızım. Yorulmuyorsun da."

"Bana kızım deyip durma," dedim yüzümü buruşturarak.

"Velet?" dedi sorar gibi.

"Bana velet de deme," diye çemkirdim. "Adım var benim. Neden durmadan bir lakap takıyorsun ki bana?"

"Çünkü hoşuma gidiyor."

"Benim gitmiyor ama." Gidiyor olabilirdi ama ona doğruyu söylemek zorunda da değildim.

Sessiz kaldı. Ama dilinin aksine, bakışları oldukça aktifti. Dikkatli bir şekilde yüzümü incelerken, yüzümde bir şey mi var düşüncesine itmişti beni bu dikkati. Kalbinin atışını çenemde hissedebiliyordum ve bu... Bu inanılmazdı. Kalbinin zarının bile siyah olduğuna bahse girebilirdim. Çırpınan kızıl kalbini koruyan siyah zar... Bu düşünce bile büyülenmeme yetmişti.

"Velet." Durdu ve daha dikkatli baktı yüzüme. Sokaktan geçen arabaların far ışıkları pencerenin camlarından içeri sızıyor, Karan'ın karanlıkta kalmış yüzünü aydınlatarak, güzelliğini gözlerime sunuyordu. "Şöyle bakma bana."

"Nasıl bakıyorum ki?"

"Şöyle işte." Bir eli kalktı, yüzüme düşen birkaç asi saç telini kulaklarımın arkasına itti. "Bakma öyle."

Gözlerimi yumdum. "Bakmıyorum bak şimdi," diye fısıldadım. Bir süre sessizlik oldu, tam o esnada dudaklarımın yakınında sıcak bir nefes hissettim. Panik saklandığı toprağın içinden kafasını çıkarırken, boğazımda kuru kumlar vardı sanki. Yutkunamıyordum.

"Aç gözlerini," diye fısıldadı. Fısıltısı dudaklarımın üstünde can buldu, tatlı nefesi dudağımdaki yarıklardan içeriye sızarak, dudaklarıma mıhlandı. "Aç gözlerini yoksa sınır ihlali yaparım."

Tek gözümü açarak, "Sınır ihlali?" diye sordum. Bir an duraksadı, açık olan tek gözüme bakarak başını geriye atıp, belli belirsiz, varlığından şüphe duyduğum ve görebilmek için büyüteçle bakmam gerekecek bir şekilde tebessüm etti. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, kulak verse sesleri duyabilirdi şu anda.

"Sınır." Kafasını kaldırıp dudaklarını çeneme bastırdı. Dudakları çenemin üstünde dururken işaret parmağını dudağıma sürtüp dudaklarını çenemden çekmeden, "İhlali," diye fısıldadı.

Kanım damarımın içinde âdeta dondu. Tuttuğum nefesi yavaşça dudaklarımdan dışarı verirken onun parmaklarına çarpan nefesimin sıcaklığı sus çizgimi okşamıştı. Onun gözlerinin içine baktım. Kara gözlerini ele geçiren o karanlık tıpkı bir kuyunun dibi gibi ışıksız ve havasız görünüyordu. Karanlık gitgide genişleyerek harelerinin göğsüne gece gibi çöktü. Karan, parmaklarına ateş değmiş gibi parmaklarını bir anda dudaklarımın üstünden çekti. Dudaklarını da çenemden geri çektikten sonra bana tuhaf tuhaf baktı.

"Senin sorunun ne?" diye fısıldadım.

"Asıl senin sorunun ne?"

"Benim herhangi bir sorunum yok. Şu an sorunu var gibi görünen tek kişi sensin burada."

"Buna kendin bile inanmıyorsun," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Beni bırak," dedim doğrulmaya çalışırken ama Karan beni bir anda geri çekince tüm ağırlığımla üstüne düştüm ve alnım

onun göğsüne çarparken dudaklarımdan tiz bir inilti döküldü. "Bıraksana ya!"

"Az uslu dursana," dedi düz bir sesle. "Kelebekler sadece kanat çırpar, sinek gibi vızıldamaz."

"Ben kelebek değilim!"

"Sen benim siyah kelebeğimsin."

Zihnimin içine yıldırım düşmüş gibi kalakaldım, düşüncelerime vuran o yıldırım, o kadar kuvvetli bir şekilde tam onu sakladığım odaya çarpmıştı ki, onu sakladığım odanın kapısı kırıldı. Bir yere kadar dizginleyip saklayabildiğim o hisler yaralı halde kırılan kapının yarığından dışarı sızmaya başladı. On yedi yıl boyunca kucağımda duran ellerim artık onun ellerine uzanıyordu.

Elini enseme koydu, yüzümü tamamen göğsüne bastırdığında artık onu göremiyordum. "Senin?"

"Benim," diye fısıldadı. Erkeksi, tok sesinin etrafına bulaşan o hisler o kadar yoğundu ki, kollarında tuttuğu bedenimin onun yarattığı yıkımın altında kalacağını düşündüm.

Sertçe yutkundum. Yumruğumu yavaşça göğsüne indirirken çaresiz hissediyordum. "Seni çözeceğim."

"Henüz ben seni tam olarak çözememişken, senin beni çözmene izin vermeyeceğim, velet," dedi düşünceli bir sesle. Çenemi iki göğsünün ortasına, göğüs boşluğunun köprüsüne bastırarak gözlerimi kaldırıp ona baktım.

"Sen beni çözemezsin," diye fısıldadım.

"Sen bu gözlere sahipken, seni çözmek çok da imkânsız değil benim için." Sesi yalındı. Duraksadım. Erkeksi nefesi yüzüme çarparken karnım kasılmıştı. Belki de daha önce bir erkekle bu kadar yakın temas hâlinde olmadığım içindi tüm bu hissettiklerim ama öyle olmamasını diliyordum. Hem bugün Enis beni kollarının arasına aldığında, şu hissettiklerimin onda birini bile hissetmemiştim.

"Nasıl gözlere sahipmişim?"

"Böyle," diye fısıldadı aniden. Gözlerim onun gözlerine tutundu, Karan'ın uzun işaret parmağı saçlarımın arasına daldı, alnım boyunca bir yol çizerek şakaklarıma kaydı. Yüzeysel olarak şakağıma dokunduktan sonra gözaltı çukuruma indi ve par-

makları gözaltı çukurum ile kaşımın altı boyunca iki büyük daire çizdi. İki büyük dairenin sonu tekrar gözaltı çukurumda bitmişti. "Gözlerinde gamzelerin var senin."

Duraksadım. Ne demek istediğini tam olarak anlayamasam da, söylediği şey tuhaf bir biçimde elimin ayağımın buz kesmesine yol açmıştı. Onun gözlerinin içine baktığımda, o gözlerde bir mağara olduğundan yana içimde hiçbir şüphe kalmamıştı artık. Onu o mağaradan çıkaramazdım, çünkü onun kendisi bir mağaraydı. Ama o mağaraya girip, o mağarayı bir eve dönüştürebilirdim. Mağarasının kalın duvarlarını yıkamazdım ama o duvarlara çerçeveler asabilirdim.

"Yüzüne asmamayı tercih ettiğin tebessümleri gözlerinde taşıyorsun." Sertçe yutkundu. "Gözlerinde gamzelerin var ve ne zaman sana baksam, bana tebessüm ediyorsun."

Sessiz kaldım. İçimde cam çerçeve iniyordu, kan gövdeyi götürüyordu ama yine de dudaklarımı hareket ettirmeden onun geceye açılan kapı olan gözlerine baktım.

"O çocukla görüşmeni istemiyorum." Yine cevap vermedim. "İstemiyorum, Asi," diye bastırdı bir anda.

"Neden?"

"Onu hiç gözüm tutmadı."

"Beni korudu," diye fısıldadım. "Korunmaya ihtiyacım yoktu ama yine de bunu yapmaya çalıştı." Omuz silktim. "Ama yine de ondan hiç hoşlanmıyorum."

Gözleri tavana doğru kaydı, çukurlu çenesinin kasıldığını gördüm. "Hoşlansaydın bir de," diye söylendi.

Bir an uzanıp dudaklarımı o derin bir kuyuyu andıran çene çukuruna bastırmak istedim ama bu isteği bir şekilde körelttim. "Karan," diye fısıldadım.

"Hım?"

"Bana biraz kendini anlatsana." Huysuzca kıpırdanınca kaşlarımı çattım. "Anlat."

"Gördüğün kadarım," dedi kuru bir sesle.

"Peki ya göremediklerim?"

"İşte o tamamen senin sorunun oluyor, küçük hanım." Derin bir nefes aldı, kucağında olduğumdan o derin nefes beni de yu-

karıya doğru taşıdı. Nefesi göğsünde yavaşça söndü. "Sıralarınız gerçekten çok rahatsız. Bütün gün bu şeyin üzerinde mi oturuyorsunuz siz cidden?"

"Konuyu saptırmaya çalışıyorsun," diye homurdandım. "Hem unutma, bir zamanlar senin kıçın da bu sıralarda eskidi."

"Bir zamanlar?" Göremesem de kaşlarını çattığını hissettim. "Kendimi dede gibi hissettirmesene bana."

"Yirmi altı yaşındasın."

"Sana ne benim yaşımdan?"

"Yaşını sorun mu ediyorsun sen?"

"Şimdiye dek hiç etmemiştim." Yani şimdi ediyor muydu? Kafamı kaldırmaya çalıştığımda büyük avucuyla kafama bastırarak beni göğsüne gömdü. "Çok konuşuyorsun, kız çocuğu. Gerçekten çok konuşuyorsun."

"Daha konuşmadım bile," diye homurdandım.

"Hissettim ben. Çok konuşacaktın."

Huysuzca kıpırdandığımda bu kez beni serbest bıraktı, ben ayağa kalkarken, o da olduğu yerde doğrularak boynunu çıtlattı. Hemen yanındaki masaya çıkıp, bacaklarımı sarkıtarak oturdum, Karan da yanımdaki birleştirdiği sıranın üstünde oturuyordu. Karan bir anda oturduğu yerden kalktı, akıllı tahtaya doğru yürümeye başladı. Ben de oturduğum yerden yalnızca gözlerimle onu takip ediyordum. Akıllı beyaz tahtanın önünde durduktan sonra tahtanın kenarındaki siyah kalemi aldı ve kapağını açtı. Kapak çıkarken tok bir ses çıkarmıştı. Karan kapağı iki dudağının arasına kıstırdı, siyah kalemle beyaz tahtanın sol üst kısmına bir çizgi çekti. Şaşkın şaşkın onu izlerken bir çizgi daha çekti. Ve bir çizgi daha. Yaklaşık otuz saniye sonunda, uzun kanatlı bir kelebek odağıma girdi. Şu ana dek gördüğüm en güzel kelebek çizimiydi.

Kelebeğin kanatlarının içini siyah kalemle boyadıktan sonra, kelebeğin en uzun kanadının ucuna küçük bir K harfi çizip dudaklarının arasında duran kapakla kalemin ucunu kapattı, kalemi aldığı yere bıraktı.

Bir süre sırtı bana dönük bir şekilde, tahtaya çizdiği kelebeğe baktı. Ben de gözlerimi onun üstünden çekmiş, çizdiği siyah kelebeğe odaklanmıştım. "Asi," dedi tok bir sesle. Sanki bunu bana

değil de, kendi kendine söylemiş gibiydi. Duraksadıktan sonra, "Evet?" dedim sorar gibi.

"Buzdan bir kalenin içinde saklanıyorsun değil mi?"

Boğazıma bahsettiği buzun mızrak olarak girdiğini hissettim ve gözlerim yavaşça kelebekten koparak onun ensesine yöneldi. Heybetli bedenine rağmen ince, estetik bir boyna sahipti. Saçlarının ensesinde biten kısmına bakarken tam orada parmaklarımı dolaştırmak istediğimi düşündüm.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum düz bir sesle. Sesim o kadar düzdü ki, duyan biri ona ütü bastığımı düşünebilirdi.

"Öyle, değil mi?"

"Herkesin ardına ya da içine saklandığı bir şeyler vardır." Benim de vardı. Kalemin yüzeyi buzlarla kaplıyken, içeride sönmek bilmeyen siyah bir yangın yanıyordu. Bana yaklaşanı üşüten, beni yakan bir kule. İçi yanan, dışı buz bağlamış bir kule.

"Elbette," diye onayladı beni. Derin bir nefes aldı. "Ama senin kulen, diğer insanların saklandığı şeylerden çok daha donanımlı."

"Kulenin her bir duvarında ruhumuzun çığlıkları var. Ve o çığlıklar insan geçirmez," dedi diğer Merve gözlerini parmaklarına düşürürken. O hep böyleydi. Bir şeyleri anımsayınca parmaklarına bakardı. Tıpkı benim gibi. Belki de bu konuda onunla birbirimize benziyorduk.

Gözlerim parmaklarıma düştü.

"Sessizlik?" diye sordu bir anda tok bir sesle.

"Sessizlik," diye cevapladım onu. Kaybettiğimi sandığım ruhumun çığlıkları, kaydettiğim belleğimde tekrar dönmeye başlamıştı. Şu an o çığlıkları duymaması normaldi ama diğer Merve ve ben bunu duyabiliyorduk. O çığlıklar etimizden bir parça koparıp, kopardığı yere tuzlu gözyaşları basıyordu.

Karan küçük bir adım atarak bedeninin bir kısmını bana doğru çevirdi, omzunun üstünden bana baktı. Sokaktan geçen arabaların far ışıkları sırtına vuruyor, yüzünü gölgelendiriyordu. Sınıfın duvarlarında büyüyen gölgelerin sebebi de bu far ışıklarıydı. Bana baktığını hissedebiliyor, hatta onu yüzeysel bir şekilde görebiliyordum ama bakışlarım tam anlamıyla parmaklarıma kenetlenmişti.

Okul eteğimin üstünde duran parmaklarımın ne suçu vardı bilmiyordum ama beynimin içindeki kanlı harfler, gözlerimden devrilip, parmaklarıma dökülüyordu.

"Bana, sana kendimi anlatmam için baskı uyguluyorsun. Ama sen kendini bana anlatmıyorsun, Çakıltaşı."

Boğazım düğüm düğüm oldu. Parmaklarımı birbirine kenetlerken sertçe yutkundum. Parmaklarımdaki kan geri çekilmiş, parmaklarımın boğumları bir cesedin teninin rengini almıştı. "Benim anlatacak bir şeyim yok," diye fısıldadım, sesimde yanan bir geçmiş vardı.

"Bence birçok şeyin var."

"Dediğin gibi. Sence. Yani kesin olduğu anlamına gelmiyor."

"Yüzüme bak, Çakıltaşı," dedi erkeksi bir sesle.

"İstemiyorum."

"Tam olarak bunu istediğini biliyorum."

Başımı iki yana salladım. "İstemiyorum."

"İstediğini biliyorum."

"Senin hiçbir şey bildiğin yok."

"Anlatırsan ben de anlatırım," dedi kesin bir dille. Bir an gerçekten kafamı kaldırmak, Karan Çakıl'a bakmak istedim ama buna engel olan bir şeyler vardı.

"Anlatmayacağını biliyorum," dedim zorla yutkunarak. "Beni kandırıyorsun."

"Seni neden kandırayım ki?" diye sorduğunda bana doğru adım atmaya başlamıştı bile. Yere düşen her bir adımı içimi zonklatıyordu. Kaşlarımı çatarak yüzümü buruşturdum. Her bir adımı kulaklarımda, içimde, düşüncelerimde ve kalbimde çınlamak zorunda mıydı?

Kendimle yüzleşmek istemiyordum.

Uğrunda onunla ilgili şeyleri öğrenmek dahi olsa, kendimle yüzleşmeye hazır değildim.

"Karan, sana anlatmam gereken hiçbir şey yok."

Bir adım daha attı. "Bence var." Ve bir adım daha...

"Yok," dedim dişlerimin arasından. Parmaklarım artık tamamen beyazlamış, kanı çekilmişti. Ölü eli gibi görünüyordu. Aslında şu ana dek bir ölü eli görmemiştim ama eğer görmüş

olsaydım, göreceğim şey de böyle olurdu diye düşündüm. Cansız bir çift el... Bana yakışabilirdi ama ben kanım damarımda kaynamayı sürdürürken savaşmayı tercih eden biriydim. Acaba bir gün savaşmaktan vazgeçecek miydim?

Onun nefesini saç diplerimde, bedeninin gölgesini üzerimde hissettim. "Bana bir kelebek olmak istediğini söyleyen sendin," dedi tok bir sesle. "Kelebeğin ne kadar kırılgan olduğunu biliyordun. Buna rağmen kelebek olmak istediğini söyledin." Parmakları saçlarıma dokunduğunda dişlerimi sıktım. "Bundan yola çıkarak bir şeyi fark ettim..." Sert bir nefes aldı, aldığı nefesi verirken alnım sızlamıştı. "Kırgınsın ve görmüyorlar. Eğer bir kelebek olursan, kırgın olduğunu görürler diye düşündün."

"Kes şunu," dedim dişlerimi daha da sert sıkarak. "Saçmalıyorsun."

"Görünmez kanatların acıyor."

Dişlerimi biraz daha sıktım. "Sus."

"Buzdan kalenin buzlarını çatlatmamdan mı korkuyorsun, küçük kız?" Kaşlarım çatıldı. "Çatlarsa akacak olan sudan mı korkuyorsun?"

"Karan, kes şunu."

Diğer Merve iki eliyle kulaklarını kapatarak, gözlerini sıkıca yumdu. Duymak istemiyordu çünkü duyacağı şeyler onu parçalayacaktı. Burnunu alnıma yasladığında sıkıca tuttuğum o kayışlar kopmak üzereydi. Ama ellerim parçalanana kadar o kayışları bırakmaya niyetim yoktu. Ben buydum. Paramparça olana kadar o kayışı tutacak, son ana kadar savaşmanın verdiği iç rahatlığıyla tatmak istemediğim hisleri tadacaktım.

"Anlat bana," diye fısıldadı.

"O kalenin duvarları çatlarsa içinden su akmaz, Karan," dedim titreyen bir sesle. Karan bu cevabım karşısında afallamış olsa da kendini geri çekmedi. "Lav akar."

"Kırılgansın, Asi." Sesi toktu. "Kabul et."

"Değilim," dedim dişlerimin arasından.

"Öylesin."

"Değilim!" Parmaklarımı onun gömleği zorlayan kaslı göğsüne koyup onu itmeye çalıştım. "Sen ne bilirsin ki?"

"Bilmiyorum," dedi beni dizginlemek ister gibi elini onu iten elimin üstüne koyarak. Ellerim, avuçlarım açık şekilde onun göğsünün üstünde duruyor, parmaklarım için güçlü ama Karan için hiçbir şey ifade etmeyen bir çabayla onu itmeye çalışıyordum. Belki de düşüncelerimin yorgunluğu parmaklarıma akmıştı ve ben aslında hiçbir kuvvet sarf etmiyordum, yalnızca göğsüne tutunuyordum. "Ama bilmek istiyorum."

"Hiçbir şey bilemezsin." Kaşlarım çatıldı. "Sadece... Kes şunu."

"Yüzüme bak." Sesindeki emri soludum. Başımı iki yana salladığımda bir kez daha, "Yüzüme bak, Asi," dedi. Sesi artık daha sabırsızdı.

"Bakmak istemiyorum." Sesim acı çekiyordu. Belki ben de acı çekiyordum. Ama önemli olan bu değildi. Önemli olan acıya rağmen güçlü olmaktı. Diğer Merve bir köşeye sinmiş, ellerini kulaklarına bastırmış, sallanarak şarkı mırıldanıyordu. Bir an için onun bu içler acısı hâlinin bendeki yankısını düşündüm. Nasıl bir hâlde olurdum? Çok etkilenir miydim? Yüzleşmekten korktuğum şeylerin yüzüne buzdan kapılarımı çarparak, sırtımı buzdan kapıya yasladım. Sırtıma buzlar saplanırken, yüzümde alevler yanarken nasıl hissedilirse öyle hissediyordum.

Hislerin doğurduğu bir hissizlikti bu.

"Bana bakmanı istiyorum, kız çocuğu. Hemen."

"Emretme bana," diye çemkirdim. Bu kez parmakları çenemi kavradı, Karan başımı yavaşça yukarı kaldırırken kuzguni siyahı gözleri tüm netliğiyle gözlerimin önüne serildi. Onun gözlerinin içine bakarak, "Ben kız çocuğu değilim," dedim titrek bir sesle. Karan'ın yüzündeki ifade paramparça olurken bunun benim yüzümde gördüğü ifadeden kaynaklandığını biliyordum.

"Bakma," döküldü dudaklarından. "Yapma bana bunu," dedi bir anda. Sesi, Karan Çakıl göz önünde bulundurulunca ilk kez bu denli zayıf, belki de perişan çıkmıştı.

"Sen de yapma o zaman," dedim biçare. "Ne hissettiğimle yüzleşmek istemiyorum."

"Yüzleşmediğin sürece ondan kurtulamayacaksın," dedi tok bir sesle. "Kaçmak sana göre değil, Çakıltaşı. Benim tanıdığım asi kız, o hislere küçük pençelerini geçirir."

"İstemiyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. Karan'ın yüzündeki ifade tamamen dağılırken gözleri tüm ilgisini yüzüme toplamış gibiydi. "Şu an bunu istemiyorum."

"Ama bir gün isteyeceksin..."

"İstediğim zaman gelip sana anlatacağım," dedim bir anda. Karan'ın kuzguni siyahı gözleri şaşkınlıkla parlarken, "Sadece sana anlatacağım," diye devam ettim. Bir süre yalnızca gözlerimin içine baktı. O şaşkınlığın gür ışığı gözlerimi almıştı. Kabul etmek istemediğim şeylerle yüzleşecek olursam, dağılırdım. Dağılmamak için beklemek zorundaydım. Hazmetmeliydim.

"Pekâlâ," dedi Karan beni kendine doğru çekerken. "Hazır olduğunda dinlemek için yanında olacağım."

İlk kez tüm gerçekleri yok sayarak ona sıkıca sarıldım ve gömleğini yumruk yaparak sıkıp kumaşı avuçlarımın arasına aldım. "Ve sen de bana anlatacaksın," diye mırıldandım.

"İçten pazarlıklı," dedi Karan memnun kalmış bir sesle. "İçten pazarlıklı velet."

Boynunda derin bir nefes alıp, uyanmak üzere olan acılarımı susturdum. Geçen arabalar her defasında farının ışığını bizim üstümüze patlatıyordu. Karan'ın omzuna çenemi yaslayıp akıllı tahtanın sol köşesine çizdiği siyah kelebeğe baktım. Bir an için o kelebek olmak istedim. Yarın büyük ihtimalle biri tarafından silinecek olan, hiçbir şeyi hissetmeyen o cansız, siyah kelebek olmak istedim.

"Sanırım biraz uyusak iyi olacak," diye mırıldandı. Sesi, siyah kanatlı bir meleğin çırptığı kanattan dökülen sesle aynıydı. Belki daha da güzeldi. Öyle ki, o konuştuğunda üstüme siyah melek kanatları yağıyordu sanki. "Saatin altı olmasına daha çok var."

Beni yavaşça serbest bırakıp birleştirdiği sıraların üzerine yattı. "Gel bakalım," dedi kollarını açarken. Bir an içinde bulunduğumuz duruma hiçbir anlam verememiş olsam da, dediğini yaptım, kollarının arasına girip boş kalan kısma kendimi sıkıştırdım. Karan'ın sol kolu oldukça kaslıydı ama çok da abartılı bir şekilde şişkin durmuyordu. Başım, onun kolunun üstünde oldukça rahat bir nokta belirlemişti bile kendisine. Gözlerimi tavana diktim, o da tavana bakıyordu. Araba farları artık bizi değil,

hemen arkamızdaki duvarı aydınlatıyordu. İki sıranın arasında olduğumuz için onun heybetli bedeni sığmakta zorluk çekmişti. O yüzden benim bir bacağım hafif bir şekilde onun bir bacağının üstünde duruyordu ama rahatsız edici bir pozisyon değildi. Boyunduruğu altında küçücük kalmış olmam beni şaşırtmıştı. Öyle pek minik bir kız da değildim. Uzun bacaklara sahiptim.

"Ben olmaz dedikçe," diye fısıldadı bir anda sessizliği bölerek. Gözlerimiz tavanın yüzeyinde birleşmişti de birbirimizi görüyorduk sanki baktığımız yerde. "Ayaklarım beni sana getiriyor."

Kalbim usulca sızladı. "Bu iyi bir şey mi?" diye sordum, iyi olmasını umut ederek.

"Pek değil." Sesi düzdü.

"Neden?"

"Genelde avcı ben olurum, av ise diğerleri olur. Şu an kendimi av gibi hissediyorum," dedi düz bir sesle. Kaşlarımı çatarak kafamı ona doğru çevirdim, gözlerini indirerek bana baktı. Karanlıkta yüzünün yarısı görünüyor, diğer yarısı siyah bir gölge gibi duruyordu.

"Av gibi mi?"

"Evet, küçük avcı," dedi gözlerimin içine tuhaf tuhaf bakarak.

Yüzümdeki stabil ben bir duvarım, bana anlatma, anlamam, bakışını bozmadan Karan'a bakmayı sürdürdüm.

"Ne?"

"Boş ver, aynı dili konuşmuyoruz," dedi sakince.

"Senin benden birkaç yaş büyük olman, benim seninle aynı dili konuşamayacağım anlamına gelmez, biliyorsun değil mi?" diye sordum bir anda sert bir sesle. Karan'ın siyahları dudaklarımda yüzeysel olarak dolaştıktan sonra, yavaşça başını sallayarak beni onayladı.

"Güzel," dedim kısık bir sesle. "İyi uykular."

"İyi uykular, velet." Bir sessizlik yaşandı. "Ve şey... Sana bir başkasının dokunmasına izin verme."

20. BÖLÜM: VAVEYLA

Dokunsam, tüm kelimeleri ateşe verebilecek kadar yanıyorken, damarımdaki kanın akmasına engel olacak bir soğuğun pençeleri arasında donuyordum. Ben soğuk bir mezar taşıydım, üzerime işlenen kelimelerin hiçbiri adımı oluşturan harflerden oluşmuyordu; ben üzerine cennet yıkılmış bir cehennemdim, kimsenin içine düşmek istemeyeceği kör bir kuyu, içi yanan çukur.

Ruhum cehennemin en soğuk köşesindeydi.

Parmaklarımın arasında tuttuğum siyah mürekkepli kalemin ucunu beyaz yapraklı defterin en başına bastırdım. İlk satırını oluşturmak zihnimi yorduğum kelimeler defterin beyaz sayfasına kara lekeler bırakarak işlenmeye başladı. Benim karaladığım, kelimelerle doldurduğum sayfanın sonuna ulaştığımda, parmaklarımla kıvrılan sayfayı düzelttim ve siyah mürekkepli kalemin kapağını takıp sayfanın üst kısmına geçirdim.

"Gençler, bu kelebeği buraya kim çizdi?" diye sordu edebiyatçı. Kafamı yavaşça kaldırıp tahtaya baktım, Karan'ın çizdiği kelebek orada duruyordu. Sabah ben uyandığımda yanımda değildi, bunun için ona minnettar olmuştum, birilerine yakalanmaktan korkuyordum. Okulun kamera sistemindeki arızanın birkaç haftadır devam ettiğini Büşra'dan öğrenmiştim. İçim daha rahattı.

Herkes bilmediğini söylüyor, birbirlerine bakarak bir cevap bulmaya çalışıyorlardı.

"O kadar güzel çizilmiş ki, silmeye kıyamıyorum," dedi Hoca. "Kim çizdiyse ellerine sağlık."

"Bence de silmeyin Hocam," dedi yan sıralardan bir çocuk.

"Pekâlâ, silmeyelim öyleyse."

Teneffüs zili çaldığında, sınıfta yalnızca ben ve Büşra kalmıştık.

"Ha unutmadan, akşam ablan aradı beni," dedi Büşra bir anda. Kaşlarımı kaldırarak Büşra'ya doğru döndüğümde, "Bakma öyle, ele vermedim seni. Ne işler karıştırıyorsun sen?" diye sordu gözlerini yüzüme dikerek.

"Hiçbir iş falan karıştırdığım yok," diye savundum kendimi. "Küçük bir işim vardı, onu hallettim. Günü kurtardığın için de ayrıca teşekkür ederim. Ne dedin ona?"

"Bizde olup olmadığını sordu, ben de, *bizde ama şu an tuvalette, çağırayım mı,* dedim, o da yedi. Senin kadar zeki değil, gerçekten hiç benzemiyorsunuz."

"Sağ ol," dedim gözlerimi önüme çevirerek. Benzemediğimizi yüzüme vurmak zorunda değildi, bunu zaten görebiliyordum ben.

"Ne işin vardı?"

"Büşra..." dedim gözlerimi bayarak. "Bu kadar meraklı olmak zorunda mısın?"

Büşra bana bomboş gözlerle bakıp önüne döndü. Onu kırdığımı fark ettiğimde dilimin ucunu ısırmak istedim ama bir şey demeden yavaşça kalkıp sınıftan çıktım. Kafeteryaya indiğimde ortam o kadar kalabalıktı ki, kantin kısmındaki sırayı görünce gözlerim önce büyüdü, ardından da onları yavaşça devirdim. Kendime bir kahve alana kadar canım çıkmıştı. Boş bir masanın varlığını fark ettiğim an ışık hızıyla kendimi o masaya attım. Sandalyeye oturup karton bardağı masanın üzerine koyduğumda Enis ile göz göze geldik. Hemen kafeteryanın girişinde üç kişiyle ayaküstü sohbet ediyordu. Kahvemden bir yudum alıp gözlerimi farklı bir yöne çevirdim ama birkaç dakika geçmemişti ki, Enis'in bana doğru yaklaştığını fark ettim. Hemen karşımdaki

sandalyeyi zeminde tok bir ses çıkartacak şekilde çekti, çektiği sandalyeye ters bir şekilde oturup, sandalyenin sırtına ellerini koyarak bana baktı. Onunla ilgilenmeden kahveme odaklandım ve büyük bir yudum daha aldıktan sonra ruhsuz bakışlarımı kısaca Enis'in ela gözlerine değdirdim.

"Dün nereye kayboldun?" diye sordu. Bunun hesabını yalnızca Erdal Hoca sorabilirdi.

"Pardon?"

"Dün nereye kayboldun?" diye yineledi sorusunu. Sesi bu kez daha sert ve vurguluydu.

"Sana ne? Ben bunun hesabını Erdal Hoca'ya vermekle hükümlüyüm, sana değil."

Dişlerini sıktığını, kemikli yüzünü saran yanakları içeri çöküp derin bir çukur oluşturduğunu gördüğümde anladım. Sessizce yüzümü izlemeye başladı. Kahvemden bir yudum alıp ona dik dik bakmaya başladım.

"O adamla mıydın?"

Bir an dudaklarımın sızladığını, kahveden aldığım yudumun boğazıma dizildiğini hissettim.

"Sana ne?" diye sordum, sesim bu kez yalın bir sertlikle yükselmişti.

Yalnızca gözlerimin içine baktı. "Onunlaydın."

"Cevabını bildiğin soruları sorma o zaman." Tek kaşımı kaldırdım. "Ben Erdal Hoca'ya gereken açıklamayı yaparım. Seni ilgilendiren bir durum yok."

"Erdal Hoca dün katılmadığını bilmiyor," dedi sakin bir sesle. "Herkesi tembihledim, hiçbiri söylemeyecek."

"Senden böyle bir şey isteyen mi oldu?"

"İstemedin," dedi omuz silkerek. "Ben istediğim için yaptım. Ayrıca artık gelmene gerek yok. Bizim takımın ağzı sıkıdır, Erdal Hoca'ya renk vermezler. Hem Erdal Hoca sen varsın diye uğramıyor, yokluğunu fark etmez."

"Niye gelmeyecekmişim?"

"Bir sürü erkeğin içinde ne işin var?" Kaşlarını çattı. "Bizim terli formalarımızla, havlularımızla ilgilenmek zorunda falan değilsin. Bu çok saçma."

Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı, bir grup hormonları tavan yapmış ergenin teriyle nemlenmiş şeylere dokunmak zaten ölüm gibiydi. Küçük bir an için bile olsa Enis'in bunu tamamen beni önemsediği için yaptığı gerçeğiyle yüzleştim, bu gerçekten çirkin bir gerçekti ve benim hiç hoşuma gitmemişti.

"Bu benim cezam," dedim pürüzsüz bir şekilde. "Beni ilgilendirir, seni değil. Üstesinden gelebiliyorum, benim yerime kasmana gerek yok."

"Çok inatçısın," dedi başını iki yana sallayarak. "Sana ulaşmak o kadar zor ki..."

Son cümlesi içten içe kendimle bir çatışmaya girmeme neden olmuştu. Bir yanım onun tam bir ucube olduğunu düşünse de, diğer yanım onun içindeki iyiliği görebiliyordu ve bu iyiliği görmekten hiç de memnun değildi. Yanaklarımın içini şişirip gözlerimi devirdim, kahvemden son bir yudum daha aldıktan sonra karton bardağı masanın üstüne bırakıp, kollarımı göğsümün üstünde toplayarak bakışlarımı Enis'e çevirdim.

"Beni neden bu kadar kafaya taktığını hâlâ anlayamıyorum, biliyor musun?"

"Bunu görebildiğini düşünüyorum, Asi."

Başımı iki yana sallarken soğuk bir şekilde güldüm. "Gördüğüm şeye inanmamı bekleme halkalı." Burnumu kırıştırdım. "Ayrıca bana Asi demekten vazgeç."

"O da sana Asi diyor," dedi ilk cümlemi yok sayarak. Turuncu kafalı çocuk birkaç masa ilerimizde oturuyordu ve çayını yudumluyordu, meraklı gözleri üzerimizdeydi.

Düşüncelerim birbirine çarparken, kendi ismimi sorguladım. Karan söz konusu olduğunda girdiğim birçok kalıp vardı. *Velet. Küçük. Küçücük. Kız çocuğu. Ergen. Çakıltaşı. Asi.* Bunlar durmadan katlanıyor, çoğalıyordu. Dudaklarından dökülen benli kelimeler kendi kendini doğurabiliyordu.

"Neden durmadan ondan bahsediyorsun?"

"Ona nasıl baktığını gördüm," dedi düz bir sesle. Kalbim kırmızı alarm düğmesine basıp, göğsümün etrafında at koşturmaya başladığında oldukça sakin görünüyordum. Diğer Merve sorunun cevabını bildiğinden midir bilinmez, yalnızca gözlerimin

içine bakıyordu, cevabı bana söylemeye niyeti yoktu. Belki de o da çırpınmamı istiyordu.

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Onda bir şeyler görüyormuşsun gibi." Durdu ve gözlerini sandalyenin sırtına koyduğu parmaklarına düşürdü, koyu kumral saçlarının gölgesi alnına düşmüştü. "Sana ait bir şeyler görüyormuşsun gibi."

Dudaklarımda küçük bir boşluk bıraktım, bunu büyüteçle bile görebilmesi imkânsızdı ama dişlerime sızan sert havayı dişlerimin arasındaki boşluklarda hissedebiliyordum, dişlerim sızladı. Gözlerim usulca masanın üstünde duran boş kahve bardağına indi, aldığım nefesler ciğerime inmeden önce uğradığı göğsümü yakıyordu.

Karan Çakıl'da kendime ait bir şeyler görüyordum. Bu doğruydu. Bu su katılamaz bir gerçekti.

Asıl sorun; bunu birilerinin fark ediyor olmasıydı.

"Seninle böyle bir konu hakkında konuşacak değilim," dedim sonunda kelimeleri saklandıkları kovuktan enselerinden tutarak çıkarırken. "Görmek istediğin gibi görüyorsun, bu konu hakkında yorum yapmayacağım. Benimle uğraşmadığın sürece, benim hakkımda ne düşündüğün inan umurumda olmayacak."

Enis gözlerini ellerinden çekmedi, sağ elinin başparmağıyla, sol elinin işaret parmağına dokundu. Güler gibi bir ses çıkardı ama gözleri dalgındı. "Görmek istediğim gibi görüyor olsaydım, en son görmek isteyeceğim şey o olurdu sanırım."

Tam dudaklarımı aralayacaktım ki, derin bir nefes alarak sandalyeden kalktı ve ellerini birbirine vurarak silkti. "Sonra görüşürüz, Asi," dedi düz bir sesle. Dişlerimi birbirine bastırırken ona düz düz baktım, o da bana düz düz baktı ama benim aksime onun gözlerinde görmekten korktuğum duygu parıltıları vardı. Tam arkasını dönmüş gidiyordu ki, bir anda duraksadı. Bana bakmadan, "Vazgeçtiğimi düşünme," dedi düz bir sesle. Büyük bir adım atarak benden uzaklaştıktan sonra adımlarını küçülttü ve ağır ağır turuncu kafalı çocuğun yanına doğru yürümeye başladı.

♠

Ayaklarımı uzatmış, günün yorgunluğu atmak için öylece uzanıyordum. Hoş bir şarkının piyano/çello coverını bulduktan sonra başlattım ve gözlerimi yumdum.

Telefonum avuçlarımın içinde yavaşça titreyince gözlerimi kısık bir şekilde açarak ekrana baktım. Billur'un konuşma balonu boştu, eski mesajların bildirimi şimdi geliyordu. Bir an onun için endişelensem de benden sıkılmış olacağını düşünerek ekran kilidini kapadım ve tekrar gözlerimi yumdum. Dışarıdan yükselen bir çığlık sesi tüm tüylerimi havaya dikerken piyanonun sesini bile bastırmayı başarmıştı. Bacaklarımı karnıma doğru çektim, kulağımdaki kulaklıklardan bir tanesini çıkarıp, omzuma düşürdüm. Kaşlarımı çatarak kapıya baktım ve dışarıdaki seslere odaklanmaya çalıştım. Aynı ses bir çığlık daha attığında, diğer kulaklığı da kulağımdan söker gibi çıkarıp, telefonu yatağın üstüne attım ve çıplak ayaklarım parkeye bastı, hızlı bir şekilde kapıya doğru koştum.

Kapının kulpunu çevirirken uzun zamandır gerçekleşmeyen bir şeyin tekrar ettiğini anlayabilmiştim, yine de öyle olmamasını diledim. Defne'nin koridorda hızlı bir şekilde yürüyüp, kendi odasına yöneldiğini görünce kaşlarım çatıldı. "Sorun ne?" diye sordum düz bir sesle, Defne bana bakmadan yanımdan trans geçti, belki de gerçekten sorumun farkına bile varmamıştı, gözlerimin odağına annem girdiğinde bir an duraksadım. Üstündeki çiçekli tişörtün yakası yırtılmıştı ve annemin yüzü kıpkırmızıydı.

"Senden de kocandan da nefret ediyorum!" diye bağırdı Defne bir anda. "Bu evde nefes alamıyorum!" Odasının kapısını çarptı, annem gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Ağlamaktan kızarmış gözlerinde gördüğüm tek şey acıydı, bir an duraksadım ve yalnızca anneme odaklandım. Bana bakmıyordu, Defne'nin odasının kapısına bakıyordu ve darmadağın görünüyordu.

"Konuşalım," dedi boğuk bir sesle. "Kızım çık odandan, konuşalım."

Defne'nin odasından bir şeylerin kırılma sesi geldi, ardından, "Hepinizden nefret ediyorum!" diye bağırdı bir kez daha. Annem, Defne'nin odasından kopan gürültüyle ürkerek geri adım attığında içimde bir şeylerin kırılma sesini duydum. Eliyle ağzını

örttü, gözlerini yere indirdi, yanaklarından akan gözyaşlarına bakarken ona doğru bir adım attım.

Defne bir anda odanın kapısını açtı, omzumun üstünden ona baktım. Gözü dönmüş bir şekilde anneme doğru yürüdüğünü gördüğümde gerçekten şaşkına dönmüştüm. Defne, "Sen bizi savunmuyorsun!" diye bağırdı, onun da gözleri kıpkırmızıydı. Annem irkilerek bir adım daha geri attığında, Defne tehditkâr bir hareketle annemin üstüne yürüyünce, annemin önüne geçtim ve kaşlarımı çatarak Defne'ye baktım.

"Senin problemin ne?" diye sordum dişlerimin arasından. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Çekil!" diye bağırdı bir anda Defne. "Bizi savunmuyor, kendisini savunmuyor, istediğim hiçbir şeyi önemsemiyor!"

"Sen kendini savunuyor musun da, annem seni savunsun?" diye bağırdım dehşet içinde, annem hemen arkamda hıçkırarak ağlarken şu an istediğim tek şey Defne'nin yüzünün ortasına esaslı bir yumruk indirmekti ama kendimi tuttum ve dişlerimin arasından, "Geri bas," dedim gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Bu hareketler de ne demek oluyor?"

"Ondan nefret ediyorum," dedi Defne gözlerini yüzüme sabitleyerek, onun da ağladığı her halinden belliydi. İçinde öfke vardı, bu öfkenin sebebi tamamen bu evdi, bunu biliyordum ama anneme bağırmasına katlanamıyordum.

"Defne, düzgün konuş," diye hırladım. Annem arkamda hıçkırıklara boğulmuştu. Avuç içlerimin karıncalanmaya başladığını hissettim. Bu kızın derdi neydi? Evdeki herkes onun için yırtınmıyor muydu? Ben kimseye yük olmamak için kendi içimde yok olmuştum, onun bu tafrası kimeydi?

"Bırak kızım," dedi annem gözyaşlarının arasından. "Bırak, konuşsun."

"Konuşurum!" diye bağırdı Defne, gözlerini iri iri açmış anneme bakıyordu. O gözlerini o şekilde anneme dikemezdi. "Sen karışma!" diye bağırdı gözlerini bana çevirirken. "Ben bu evde boğuluyorum, görmüyor musun? Nefes alamıyorum!"

Duraksayıp kaşlarımı kaldırarak Defne'ye baktım. Bu evin günah keçisi annem miydi? Neden tüm günahları annem işlemiş

gibi davranıyor, annemi affedemiyordu? Defne çıldırmış gibi elini alnına vurdu. "İstediğim küçücük bir şeyi bile yapamayacak kadar korkak o!"

Annemin hıçkırığının sesini duyunca, "Bu evde yaşayan asıl korkak sensin!" diye bağırdım onun üzerine yürüyerek. "Nasıl onunla böyle konuşabilirsin? Her şeyi senin için yapıyor, kör müsün?" Durdum ve ona acıyan gözlerle baktım. "Nankörün tekisin!"

Defne de benim üzerime yürüdü. "Sen nesin peki?" diye bağırdı acımasız gözlerini gözlerime dikip beni bıçağından geçirmek ister gibi bakarken. "Sen nesin, Yürüyen Cenaze? Güçlü görüntünün arkasındaki enkazı görmediğimi falan mı sanıyorsun? Asıl acı çeken sensin!" Durdu, acı acı güldü. "En az benim kadar nefret ediyorsun onlardan!"

Defne'ye doğru tehditkâr bir adım attım. "O sesini kıs," diye fısıldadım, gözlerim ilk kez bu kadar tehlikeli çıkmıştı.

"Kısmazsam ne olur?" diye sordu Defne. "Ne yaparsın?"

"Ben kısarım."

Defne'nin dudakları alayla şekillenince aniden yükselen gerilim damarlarımı çekiştirdi. Hızla ona doğru atıldım, Defne şok olmuş gözlerle bana bakakalırken, annem aniden, "Yeter!" diye bağırdı. Duraksadım. Defne ile neredeyse kafa kafaya gelmiştik ama bu isyan beni durdurmuştu. Omzumun üzerinden yavaşça anneme doğru baktım. Annem saçlarını tutup asılırken o kadar çaresiz görünüyordu ki, hayatım boyunca bu görüntüyü unutabileceğimi zannetmiyordum. Kalbim sızladı, ardından o sızı yerini bir yanma hissine bıraktı. "Yeter!" diye bağırdı bir kez daha, parmaklarını saçlarına dolamış, acımasızca asılıyordu. Sanki fiziksel acıyı çağırıyordu, ruhsal acıdan kurtuluşun fiziksel acıyla olacağını düşünmüş olabilirdi.

"Ben size ne yaptım?" diye bağırdı, boynundaki tüm damarlar dışarı fırlamıştı. "Ben size ne yaptım? Yeter!"

Parmaklarımı kıpırdatmaya çalıştım, eklemlerimden ince bir acı nüksetti ve bedenimi tamamen anneme çevirirken ilk kez bu kadar dağılmış hissettim. Parmaklarını saçlarından ayırıp, yüzüne indirdi ve yüzüne tırnaklarını geçirerek aşağı kaydırırken acıyla inledi. "Yeter!"

"Anne!" diye bağırdım ona doğru yönelip bileklerinden yakalarken. "Anne, tamam." Deli gibi ağlıyordu, gözyaşlarını yarama basıyordu ve gözlerindeki acının tuzu yaramı yakarken onu kendime çekip, ona sıkıca sarıldım. Yüzünü boynuma gömdü, parmakları yavaşça kayıp iki yanına düştü, kendini tamamen bıraktı, artık hıçkırıyordu. Defne'nin gözlerini üzerimizde hissettim ama aldırmadım. Annem ayaklarının üstünde duramadı, bedeni yere yığıldı, beraberinde beni de yere çekti, buna da aldırmadım. Dizlerimin üzerine düşüp onu kendime doğru çektim, kollarımın arasına aldım, ona sıkıca sarılmaya devam ettim. Topuklarım sızlıyordu, saçlarımı çekiştire çekiştire onunla birlikte ağlamak istiyordum.

"Ben ne yaptım?" diye inledi bana tutunurken. "Ben size ne yaptım?"

"Anne, tamam." Biri bir bıçak alıp bileklerimi dikine kesse böyle canım yanmazdı. Annemin gözyaşları göğsüme saplanıyordu, isyanının kanı ruhuma sıçramıştı. Dizlerimi yere sürterek topuklarımın üzerine oturdum, onu kendime doğru çektim. "Sakin ol lütfen."

Defne ağlayarak odasına yöneldi, kapıyı çarptığında boğazından yükselmeye başlayan hıçkırık sesleri boğuklaştı ama hâlâ duyabiliyordum. Gidip ona saldırmak istiyordum ama şu an annemi bırakamazdım. Annem kollarımdaydı, tüm muhtaçlık duygusuyla bana tutunmuştu ve gözlerinden akan her bir damlayı boynumda hissediyordum. Boynuma düşen gözyaşları, derime tuzunu bırakırken yandığımı hissettim. Sanki boynumda açık bir yara vardı. Ağlarken attığı çığlıklar, acının cereyan ettiği en içten vaveylalardı.

"Benim sizden başka dalım yok," dedi inleyerek. "Benim sizden başka bir şeyim yok. Bana neden bunu yapıyorsunuz? Ben size ne yaptım?"

Ah, hayır. Onu seviyordum, onu gerçekten çok seviyordum. Bunu ona gösteremediğim için kendimden ayrıca nefret ediyordum, ona olan sevgimi dışa vuramadığım için kendimden gerçekten nefret ediyordum. Kollarımı ona daha sıkı sardım, bu benim için zordu ama şu an ihtiyacı vardı. Onun benim kollarıma,

benim onun kelimelerine ihtiyacım vardı. Acı, tırnaklarını boynuma sapladı ve benim aldığım küçük nefeslere gözünü dikerek, tırnaklarının tamamını soluk boruma itti.

"Seni sevmediğimizi de nereden çıkardın?" Onu kollarından tutup bedenini uzaklaştırmasını sağladım, artık karşı karşıya duruyorduk. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda sertçe yutkundum. Gözlerinden akan yaşlar çenesine doğru kayıyordu. Kollarını sıktım. "Seni seviyorum anne."

Gözleri kocaman açıldı, titreyen dudakları aralandı. "Kızım!" dedi aniden kollarını boynuma sararken. Kollarımı yavaşça onun boynuna sardım, bana öyle sıkı sarılıyordu ki, boğazım yanıyordu. Sanki kollarımda iki çocuk annesi koca bir kadın yoktu da, küçük bir kız çocuğu vardı.

Ellerim yanıyordu, gözlerimi hafifçe araladım ve duvarlara baktım. Annem beni yavaşça serbest bıraktıktan sonra, dizlerinin üzerinde geri çekilip yüzüme baktı. Onun yaşlı gözlerine bakan kuru gözlerim yanıyordu, harelerime batan sayısız iğneye rağmen düz bakışlarımı bozmadan anneme baktım.

"Üzülmeni istemiyorum," dedim düz bir sesle. Annem gözlerimin içine dikkatle baktı ama cevap vermedi, derin bir nefes alıp gözlerimi onun parmaklarına indirdim. Dizlerinin üstünde duran parmaklarında saçlarından birkaç tel kalmıştı. "Defne ile konuşacağım."

"Seni dinlemeyecektir," dedi boğuk bir sesle, ardından burnunu çekti. "Haklı. Size iyi bir anne olamıyorum ben."

Dudaklarım aralandı ama hemen ardından geri kapandı. Moral vermek konusunda hiç iyi değildim, üstelik ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Onu sevdiğimi söylemiştim, bu ona yetmez miydi? Yetmesini umuyordum, çünkü başka bir şey söyleyebilecek gücü kendimde bulamıyordum. Ruhumdan yükselen yanık kokusunu duymadığı için şanslıydı, zira ben on yedi yıldır o yanık kokusuyla yaşıyordum.

"Böyle düşünme," diyebildim kendimi zorlayarak, gözlerimi parmaklarından çekmedim.

"Bunun böyle olduğunu sen de ben de biliyoruz." Küçük bir sessizlik yaşandı. "Defne'nin haklı olduğu noktalar var."

"Anne, saçmalama," dedim pürüzsüz bir sesle. Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım, doğrudan beni izliyordu şu an. "Defne'yi biliyorsun, o yalnızca şımarık."

"Ben sizi hiçbir zaman şımartmadım, Merve. Kızlarımı şımartamadım. Hiçbir zaman."

Dudaklarım aralandı ama bu kez annem beklemedi, yavaşça duvara tutunarak ayağa kalktıktan sonra yırtık tişörtünün önünü kapayıp buruk gözlerle gözlerimin içine baktı.

"Kahven bitmiş, üstümü değiştireyim kahve almaya gideceğim. Aşağıdaki market açıktır, sen kahve içmeden uyuyamazsın."

"Anne..."

"Hadi, oturma yerde." Burukça gülümsedi. Cevabımı beklemeden yatak odasına yürüdü, bir süre olduğum yerde öylece kaldım. Saatin tik tokları kulaklarımda kanlandı, gözlerimin önünden sayısız hatıra geçti ve geçip giderken birkaç kare zihnimde asılı bıraktı. Usulca yutkundum, yutkunurken boğazım acımıştı. Hâlâ ıslak olan saç diplerimin ağırlığını kafamda hissedebiliyordum, dizlerimin üstüne abandım ve avuç içlerimle parkeye tutunup yavaşça doğruldum.

Gözlerim bir anlığına Defne'nin odasının kapısına kaydı, şimdi gidip ona dalaşmak istiyordum ama annemi biraz daha perişan etmeye niyetim yoktu. Onu ilk kez bu halde görmüştüm, ikinci kez görmeyi kaldırabileceğimi de sanmıyordum. Odama yürüdüm, ayağımın altındaki yer mi hareket ediyordu yoksa tabanlarım mı karıncalanmıştı bilmiyordum ama attığım her bir adım boşluğa düşüyor, tam olarak yere basamıyordum sanki. Odamın kapısını kapattıktan sonra sırtımı kapının yanındaki duvara yasladım ve bedenimi yavaşça aşağıya bıraktım. Sırtım duvar boyunca sürtünürken kaydı, gözlerimi yumdum. Bacaklarımı kendime çekip, başımı da dizlerime yasladım. Kalbim acıyordu, bunun önüne geçemiyordum. Bu aptal acının önüne geçemiyordum. O yüzden sanırım biraz beklemem gerekti. Elbette geçecekti. Yalnızca beklemeliydim. Bedenimi tamamen küçülttüm, gözlerimi daha sıkı yumdum, kirpiklerim birbirine girmişti. Karnım ağrımaya başladı, karnımın ve kalbimin ağrısı birbirlerine karışmıştı. Belki de ikisi de özünü aynı yerden alıyordu, o yüz-

den bu kadar kuvvetliydiler. Bilmiyordum. Dudaklarımı sakince araladım ve o küçük aralıktan nefes almaya çalıştım.

Yanıyordum.

Bedenimi yavaşça öne attım ve ardından tekrar geriye. Sırtım duvara çarptı. Birkaç kez daha aynısını yapmaya devam ettim, olduğum yerde öylece sallanıyordum. Alnımı dizlerimden ayırdım, acı gittikçe büyüyordu. Çenemi dizlerime yaslayarak bu saçma olayın bitmesini bekledim, bitmiyordu. Boğazımda körüklenen yangının çıkış noktası kalbimdi, annemin dudaklarından dökülen her bir kelime bir ocak gibi yanan kalbime odun olmuştu.

Bunun bitmeyeceğini anladığımda, görmek istediğim tek bir yüz vardı. Dizlerimin üstünde emekleyerek yatağa yöneldim ve elimi yatağın üstüne uzatıp, telefonu avuçlarımın arasına aldım. Bedenimi tekrar yere bıraktıktan sonra bir süre telefon ekranına bomboş gözlerle baktım.

Onu görmek istiyordum.

Onun kokusunu solumak istiyordum.

Onun sesini duymak istiyordum ve tüm bu istekler kör edici bir ihtiyaca dönüşmeye başlamıştı.

Parmaklarım onun adının yazılı olduğu numaranın üzerinde durdu ve bir süre boyunca yalnızca onu düşündüm. Adını oluşturan harflerin yüzeyinde onun gözleri vardı sanki. Kalbimde saltanat süren acının varlığını yadırgarken, onu düşünmek bile beni bu acıdan alıkoyamamıştı. Beni bu kadar etkileyen şey neydi bilmiyordum ama Karan'a ihtiyaç duyuyordum. Gözlerimi yumdum, derin bir nefes aldım, aldığım nefes ikinci kez bir volkan gibi kaynadı içimde. İnsanları, nesneleri ve beni birbirinden ayıran buzdan kalenin bir kısmı çatlamış, çatlak kısımdan içeri su sızıyordu. İçerideki yangını söndürebilecek kadar kuvvetli bir su değildi bu, ama yarattığı etkinin sağlamlığı da gözle görülürdü.

Evet, annem kendini savunamıyor, hakkını arayamıyordu ama bu kadarı fazlaydı. Bunu hak etmiyordu. Ne benim ne de Defne'nin onu bu denli üzmeye hakkımız vardı. Dişlerimi birbirine bastırdım ve gözlerimi tekrar açtım. Şu an Karan'ın sesini duyacak olursam işler tamamen sarpa sarabilirdi, en iyisi önce biraz hava almaktı. Sonrasında onu arayabilirdim, belki de aramama bile gerek kalmadan bunu kendi başıma halledebilirdim.

Yatağa tutunarak ayağa kalktım. Seri bir şekilde siyah taytımı ve siyah bol tıpkı bir tuniği andıran kazağımı üzerime geçirdim. Kalçalarımı örtüyordu, çok ince bir yündendi. Saçlarımı kazağın dışına çıkardıktan sonra siyah kabanımı giydim ve siyah beremi elime alıp, kulaklıklarımı takarak odadan çıktım. Ayağıma botlarımı giydikten sonra anahtarlarımı kabanımın cebine attım ve kabanımın önünü açık bıraktım. Dış kapıyı açarken olabildiğince sessiz hareket etmiştim, şu an ne annemi ne de Defne'yi görmek istiyordum. Çünkü biliyordum ki, Defne'yi görecek olursam kavga çıkarırdım, annemi görecek olursam... İçimde dizginlemeye çalıştığım duygular daha da büyüyecek, beni bir çıkmaza sürükleyecekti.

Dış kapıyı kapatırken, soğuk, taytımın ince kumaşından içeri sızdı ve bacaklarımı ısırdı. Gözlerimi yavaşça havaya kaldırdım, gri bulutlar gecenin karanlığına indirilmiş bir fırça darbesi gibiydi, gökyüzü boğuk görünüyordu ama birkaç yıldız tüm ihtişamıyla ışıldamayı sürdürüyordu, onları örtmeye çalışan gri bulutlara rağmen. Adımlarım kaldırımlara düşmeye başladı. Turuncu sokak lambasının fersiz ışığı yüzüme ve saçlarıma dokunurken ondan rahatsızlık duymamıştım. Belki de şu ana dek sevdiğim tek ışık bu sokak lambasının fersiz yanan turuncusuydu. Sokak lambalarını seviyordum. Boğazıma kadar dolan yoğunlukla büyük adımlar atarak ana caddeye çıktım. Rüzgârın sert uğultusu kulaklığımdan bile içeri sızmayı başarıyor, dinlediğim şarkının ağır melodisine karışıyor, melodiden bir parça haline geliyordu. Diğer Merve zihnime geçirdiği tırnakları yetmezmiş gibi, kulağıma doğru bas bas bağırıyordu, onu aramamı istiyordu. Kolaya kaçmamı istiyordu, bu yoğunluktan kurtulmamı istiyordu. Diğer Merve benden daha korkaktı, gerçeklerle yüzleşmek istemiyordu. Tek istediği bir an önce onun numarasını tuşlamam, sesini duymam ve onu çağırmamdı.

Adımlarım camiye yaklaştığımda yavaşladı, caminin tüm ışıkları yanıyordu. Küçülen adımlarımla yavaş yavaş caminin önüne yürüdüm, caminin hemen yanındaki lisenin bahçesinde bir grup genç basketbol oynuyordu, aldırmadım. Parmaklıklarla çevrili olan duvara oturduktan sonra, sırtımı demir parmaklıklara

yasladım ve derin bir nefes alarak önümden gelip geçen arabaları izlemeye başladım. Her bir arabanın far ışığı yüzümde patlıyordu. Siyah beremi kabanımın geniş cebine tıkıştırdıktan sonra kulaklığımın bir tanesini kulağımdan çıkardım ve şehrin sesine kulak verdim. Çoğu dükkân kepenklerini indiriyordu. Keşke ben de kepenklerimi indirip gidebilseydim.

Bir bacağımı diğer bacağımın üstüne attıktan sonra kollarımı göğsümün üstünde topladım, boş bakışlarımı hemen karşımdaki kahve dükkânına diktim. Yaşlı adam tezgâhın üstündeki kavanozları topluyordu, bu adama bakmak bile bana onu hatırlatıyordu. Hissettiğim onca doluluğa rağmen, onu düşünebiliyor olmak bana o kadar saçma geliyordu ki... Bir an için yaşlı adamla göz göze geldik, yaşlı adamın bu mesafeden beni tanıyabilmesi imkânsızdı ama yine de büyük bir dikkatle olduğum tarafa bakıyordu. Gözlerimi kaçırma gereği duydum. Sonunda diğer Merve'nin baskılarına yenik düşerek elim telefona gittiğinde, hangi ara Karan'ı aramıştım bilmiyordum. Titreyen parmaklarımın arasında emaneten duran telefonu kulağıma yaklaştırdım. Çalıyordu.

Telefon birkaç kez çaldı, Karan açmıyordu. Boğazıma doluşan tuzlu tadı geri itmek için ardı arkası kesilmeyen sertliklerle yutkunurken, kalbimdeki ağrı tüm göğsümü kapladı ve tenime sanki milyonlarca ucu yanık iğne batıyormuş gibi hissettim. Benim kendi kendime sapladığım o kadar çok bıçak vardı ki, elimi vücudumda herhangi bir yere götürsem, avucuma bıçağın sapı denk geliyordu. Büyük bir umut parçası parçalandı, daha küçük parçalara ayrıldı, en keskin kırığı omuzlarıma saplandı. Telefonu kulağımdan uzaklaştıracaktım ki, telefon açıldı. Dudaklarım aralandı ve gözlerim irileşti.

"Çakıltaşı?"

Yalnızca bir ses bu kadar etkileyebilir miydi? Bilmiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimi yumdum. Onu hissetmek çok farklıydı. Kısa bir sessizlik yaşandı, alıp verdiği nefeslerin sesini duyabiliyordum. Ben bu kadar geceyken ne kadar yıldız avuçlarsam avuçlayayım, bir güneşi yakamazdım. Biliyordum. Karan, güneşi avuçlarında söndüren adamdı.

"Velet?" dedi tedirgin bir sesle. "Orada mısın?"

Sesinin telefondayken çok daha tok geldiğini fark etmiştim. Siyah, kanatlarında sönmüş güneşi taşıyan meleğin sesiydi bu.

"Buradayım," diye fısıldadım kısık bir sesle. "Sen neredesin?"

"İzmir'e gidiyorum acil bir iş görüşmesi için," dedi tok bir sesle. "Fethiye'den çıktım şimdi."

Dişlerimi sıktım, bencillik yapmanın sırası değildi. Zaten istesem bile gelmeyeceğini biliyordum, iş görüşmesi söz konusuydu ve o, olgun bir adamdı. Benim aile sorunlarım onu neden ilgilendirsindi ki? Bir an kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız ve güçsüz hissettim. Diğer Merve omuzlarını düşürdü, onun da Karan'ı çağırmaya yüzü yoktu şu an.

"Anladım."

"Sorun ne?" diye sordu bir anda, sesindeki endişeyi fark edince bir an duraksasam da, "Yok bir şey," diye yanıtladım onu.

Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Emin misin, velet? Bir problem mi var?"

"Evet," diye bağırdı diğer Merve, sesini duyuramayacağını bildiği halde. *"Lanet olsun, evet. Gel ve al bizi!"*

"Hayır, öylesine aramıştım. İyi yolculuklar." Tam telefonu kapatacaktım ki, hemen arkamdaki camiden ezan sesi yükseldi.

"Sen neredesin?" diye sordu Karan ama cevabını alamadan telefonu yüzüne kapatmıştım bile. Telefonu sessize alıp kabanımın geniş cebine attıktan sonra kafamı sertçe demir parmaklıklara vurdum.

Neyim vardı benim? Neden sırtımı ona yaslamak istiyordum ki sanki? Hayatımın geri kalanında yanımda dahi olmayacaktı, yalnızlığa çoktan alışmış biri olarak onu bu kadar benimsememeliydim. Yaşar amca gittiği anda bu oyun bitecekti. Onun bana şimdilik ihtiyacı vardı. Bir daha olmayacaktı. Peki ya ben neden hayatımın geri kalanını ona ihtiyaç duyarak geçirecekmişim gibi hissediyordum?

Ezan bitene dek ezanı dinledim, ezan bittiğinde kulaklığımı tekrar telefonumun kulaklık girişine takıp kulağıma taktım. Üç cevapsız aramayı gördüm ama aldırmadım, bir parça başlattıktan sonra telefonu tekrar kabanımın cebine iliştirdim. Dükkânlar tamamen kapanmış, yalnızca kahveci dükkânı açık kalmıştı.

Arabalar da azalmaya başlamıştı ama ara sırada da olsa geçen arabaların far ışığı doğrudan beni hedef alıyordu. Saçlarımın arasına giren su damlalarını hissettim, ardından aynı su damlaları burnuma ve dudaklarıma dokundu. Azdı ama varlığını hissettiriyordu. Kaşlarımı çatarak gökyüzüne baktım, dolunayın yarısını kapatan gri bulutun hareket ettiğini gördüm, ardından damlalar biraz hızlandı ve seyrekliğine rağmen cildimi acıtacak bir hızla yüzüme dökülmeye başladı. Gözlerimi kısarak gökyüzüne bakarken yüzüm çoktan su damlaları ile dolmuştu bile. Bir an bu yağmurun ruhumu sırılsıklam etmesini ve içimdeki her şeyi sel suyuna katıp, şehrin ızgaralarına akıtarak benden uzaklaştırmasını istedim. Diğer Merve güçsüz kollarını birbirine bastırdı, yağmur damlalarını kirpiklerinin arasında hissederken sessiz kaldı. İkimiz de birbirimizden yorulmuştuk belki de. Sessizlik ikimiz adına da verilmiş en doğru karardı.

"Beni neden sevmiyorsunuz?" Annemin isyan eder gibi sorduğu bu soru zihnimde tekrar edip durdu, sorunun yankısı duvarlara acının tortularını bırakıyordu. Annemin sesinde çınlayan acının tortuları kalbimin duvarından aşağı döküldü. Annemin sigaranın tütünü kadar yanmış, küle dönmüş olduğunu düşündüm. Üstünden geçen kızıl alevin geride bıraktığı gri rengiydi. Kızılı tarafından terk edilmiş, siyah ile beyazın seviştiği yerden yeni bir renkle tekrar dünyaya gelmişti. Annem griydi.

Yüzümden boynuma doğru akan su damlalarını hissettim, damlalar hırçınlaşmaya başladığında gözlerimi yummak zorunda kaldım. Muhtemelen beni bu halde görenler bir kaçık olduğumu düşünebilirdi, bu pek de önemli değildi. Haksız da sayılmazlardı üstelik. Ben bir kaçıktım, tüm renklerden kaçmış, bir karanlığa sığınmıştım. Dudaklarımdan aşağıya akan yağmur suyunu elimin tersiyle silerken derin bir nefes aldım, toprak kokusu ciğerlerimi yardı. Sıcak bir nefesin kavislerini ıslak yüzümde hissettiğimde gözlerimi ağır ağır açtım.

Siyah saçlarından aşağı süzülen yağmur suları ve sırılsıklam olup ona tamamen yapışmış olan siyah gömleğiyle hemen karşımda duruyordu. Başını eğmiş, soluk soluğa bana bakarken, benim başım yukarıdaydı ve tam şu anda onun uzun bedeninin gölgesi altında kalmıştım. Kuzguni siyahı gözler endişeli bakı-

yordu, göğsü sık sık yukarı kalkıyor, sert nefeslerini dudaklarının arasından dışarı bırakıyordu.

"Sen..."

"Geldim," dedi bir çırpıda.

Yağmurun kaldırımlara düşerken çıkardığı ses belki de şu an aramızda büyüyen tek sesti. Gözlerim bir süre onun yüzünde takılı kaldı, kuzguni siyahı gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Islanan uzun siyah kirpikleri, üzerine ay ışığı devrilmiş gibi parlıyordu.

"Geldin," diye mırıldandım kısa süren bir sessizliğin ardından.

"Geldim, kelebek."

Yanmaya başlayan gözlerimi ondan kaçırdım. Cennetten uzandığına inandığım elini bana uzattı. Göz ucuyla bana uzanan elini görebilmiştim, ruhum kanlı ve yaralı parmaklarını onun ellerine uzatırken, ben yalnızca öylece oturup, ona bakmamaya çalışıyordum. Göz ucuyla bir kez daha bana uzanan eline baktım, ardından elim yavaşça onun avucunun içine kaydı. Karan beni yavaşça ayağa kaldırırken bedenim uyuşuktu. Yağmurun sırılsıklam ettiği saçlarımızdan dökülen su damlaları yalnızca saçlarımızdan değil, yüzümüzden de akıyordu. Bir süre elim avucunun içinde onun çukurlu çenesini izledim, onun kuzguni siyahı gözleri doğrudan benim yüzüme odaklanmıştı. Gözlerimi kaldırıp ona bakabilecek kadar güçlü hissetmiyordum kendimi. Dudaklarım hafifçe aralandı, aralanan dudaklarımdan içeri kayan yağmur damlalarını yutuyordum, zorla da olsa gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. Dolgun dudakları aralıklı duruyordu, kaşları çatıktı ve yağmur damlaları burnu boyunca aktıktan sonra sus çizgisine düşüyor, dudaklarına kayıyor, dudaklarındaki aralıkta bir müddet bekleyip çenesine akıyordu.

"Bana ihtiyacın olduğunu düşündüm," diye fısıldadı, sesi yağmurun sesinden bile daha huzur vericiydi.

"Ben..."

"İtiraf etmene gerek yok," diyerek susturdu beni. "Senden kabul etmeni falan beklemiyorum zaten."

Gözlerimi çukurlu çenesinde gezdirdim, yavaşça kirpiklerimi kaldırıp onun gözlerinin içine baktım. Kalbim doluluktan patlayacakmış gibi hissediyordum.

Elimi bırakmadı, bir süre öylece bekledik. Beni bir anda çekip kaldırdı, yürümeye başladığında ona ayak uydurdum. Ayaklarım bastığım kaldırım taşlarını hissetmiyordu, basıyordum ama neye basıyordum? Bir buluta mı? Bir yağmur bulutuna mı? Bir fırtınanın oluşturduğu toz bulutuna mı? Hemen önümde yürüyordu, onun biçimli ensesini görebiliyordum. Yağmur görüş alanımı puslandırsa da, onu izlemek güzeldi. Karanlık bir araya girdiğimizde elimi bıraktı, bir iki adım ileriye gittikten sonra sırtı bana dönük bir şekilde, "Yine baban mı bir şey yaptı?" diye sordu kaskatı bir sesle.

Bir sessizlik yaşandı. "Benim orada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum, sesim bir harabeden farksızdı.

"Ezan sesi yakından geliyordu."

Sertçe yutkundum. "İş görüşmen?"

"Sikimde değil."

"Karan..."

Bir anda bana doğru döndü, güçlü parmakları omuzlarımı yakaladı ve beni iterek sırtımı beyaz binanın duvarına yasladı, gözlerim irileşti. Binanın geniş çatısı bizi yağmurdan koruyordu. Karan ve duvarın arasında kaldığımda ona şaşkınlık dolu gözlerle baktım. Siyah kavisli kaşlar sanki mümkünmüş gibi biraz daha çatılmış, kuzguni siyahı gözler en kasvetli dumanların ardından beni izliyordu. Esmer teninin altındaki mavi, yeşil damarlar alnında sertleşmiş ve patlayacak gibi belirginleşmişti. Damarlarının hareketini görebiliyordum.

"Baban mı bir şey yaptı?" diye sordu doğrudan gözlerimin içine bakarken.

"Hayır, o bir şey yapmadı."

"Bana yalan atma!" diye bağırdı bir anda. "Bu bakışları tanıyorum, bir şey oldu."

Sırtımı tamamen duvara yaslayarak, ondan uzaklaşmaya çalıştım. "O bir şey yapmadı," dedim dişlerimin arasından. Evet, o bir şey yapmamıştı. O, birçok şey yapmıştı ama şu an tek sebep onun yaptıkları değildi. Bu tamamen benim yaptıklarımla alakalıydı. Karan'ın bu öfkesinin nedenini anlayamıyordum, gözü dönmüş gibiydi.

"Yemin etmeni istiyorum," dedikten sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bana yemin et, velet. O herifin bir şey yapmadığı konusunda yemin et, yoksa bu kez onu affetmem."

Bu kez onu affetmem? Ne demek istiyordu, onu anlayamıyordum.

"Karan."

"Ne Karan?" diye bağırdı bir anda. Bu o değil gibiydi, beni şaşırtıyordu. "Sikeyim! Ağlayacak gibi bakıyorsun, gözlerindeki gamzeleri göremiyorum."

"Ağlayacak gibi bakmıyorum ben," dedim ve avuçlarımı onun göğsüne bastırarak, onu geri itmeye çalıştım. Islak gömleği avuçlarımı nemlendirmişti. Gözlerimin beyazının etrafına kırmızı damarların yayıldığını hissedebiliyordum.

"Yağmurun altındaydın," dedi boğuk bir sesle. "Titriyordun ve acı, yüzünün her bir zerresinde dolanıyordu, Çakıltaşı. Beni kandırma."

"Ben ağlamam," dedim kısık bir sesle, ruhum Karan'a, varlığım ölüme açtı. Onu bir kez daha ittim ama yerinden santim kıpırdatamadım.

"Asi." Gözlerimiz bir kez daha kesişti. Bir siyahın, bir kahverengiye hükmettiği yerdi gözleri.

"Karan." Gözlerimi yumdum. "Konu babam değil, yemin ederim."

"Bana anlat," dedi sert bir sesle. Avuç içleri boynumdan kayarak omuzlarıma düştü ve omuzlarımı çok da sıkı sayılmayacak bir şekilde kavradı. "Bana anlat artık, kaçma."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, içi yangınlarla kaplı buzdan kalemin içi su almaya başlamıştı. Yangına dökülen küçük su birikintilerinin çıkardığı cızırtıyı duyabiliyordum, bir duman yükseliyordu düşüncelerimden. Harflerime çöken is, harfleri kelimelere, kelimeleri cümlelere dökmeme engel oluyordu.

"Anlatamıyorum."

Sert bir nefes aldı. "Sen anlatırsan, ben de anlatırım."

Başımı iki yana salladım. "Anlatamıyorum, Karan. Zorlama beni. Sadece yanımda dursan olmaz mı sanki?"

Omuzlarımı sıktı, omuzlarımı sıkan parmaklarının boğumlarının beyazladığından emindim. Çenesini ıslak saçlarıma bastırdı

ve ben de onun boynundan gelen ıslanmış çikolata kokusunu içime doldurdum. "Olur," dedi boğuk bir sesle. "Ona da olur."

"Karan."

"Velet. Söylediğin her şeye olur."

Sağ sol kavramımı tamamen yitirirken tüm duvarlarım yıkıldı, ona sığınmak için sokuldum. Kollarımı boynuna doladım, belime kayan büyük elleri bel oyuntumda birleşti ve beni sıkarak kendine bastırdı. Çenesi saç diplerime yerleşti, zihnimde yanan ateş bir anlığına söndü. "Seninle her şeye olur," diye fısıldadı saçlarımın içine doğru. Ona sokuldum, tamamen yaslandım, çaresizce teslim oldum. Gücü tamamen çekilen bedenim ağırlaşmıştı, yavaşça eriyen buzların beni ona doğru ittiğini fark ettim.

"Yanımda olduğun için..." diye mırıldandım ama devamını getiremedim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak beni tamamladı. Kalbimin derinlerinden yükselen bir iniltiyle kollarımı boynundan indirip ince beline sıkıca sardım. Parmaklarım gömleğinin ucuna kaydı, gömleğinin kumaşını avuç içime alıp sıktım.

"Hıhım," diye onayladım.

"Küçük kız," dedi boğuk bir sesle. "Kanatları ağrıyan küçük kızım." Derin bir nefes aldı. "Ben seninle ne yapacağım?"

"Kanatları ağrıyan küçük kız çocuklarına ne yapılır?" diye sordum boğuk bir sesle. Kirpiklerim kahverengi gözlerimin üzerine kapanırken ona sorduğum bu sorunun cevabını içim deliniyormuş gibi merak ediyordum.

Cevap vermedi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece sarıldı.

Bedenlerimiz birbirinden ayrıldığında yağmur devam ediyordu. Karan hemen yanıma, duvara yaslandı ve ileriyi izlemeye başladık, ileride de tıpkı yaslandığımız gibi bir duvar vardı ama etrafından sarmaşıklar iniyordu ve sarmaşıklarda eflatun çiçekler vardı, çiçekler yağmur suyuyla ıslanıyordu.

İleriyi izlerken, "İş görünmen önemli değil miydi?" diye sordum.

"Önemliydi."

"O zaman neden buradasın?"

"Şeklini merak ettiğim beyninin tuhaf kıvrımlarını işe yarayacak bir şeye çalıştır ve bu sorunun cevabını kendin bul, kız

çocuğu," dedi sert bir nefesi dışarı vererek. Sırtını duvar boyunda kaydırıp, yere oturdu. Göz ucuyla ona baktıktan sonra ben de tıpkı onun gibi sırtımı duvarda kaydırdım ve hemen yanına oturdum. Bir kavanozun içini dolduracak büyüklükte bir sessizlik yaşandı. Yağmurun şakırtısını dinlerken, onun yanımda olduğunu bilmek şimdilik bir şeyleri rafa kaldırmama yardımcı olmuştu.

"Anneme kendisini değersiz hissettirdim," dedim bir çırpıda. Dudaklarım bu cümleyi kurarken öyle çok sızlamıştı ki, sanırım kalbim bile bu kadar acımamıştı. "Bunu hak etmiyordu."

"Olur öyle."

Duraksadım. Anne konusunu yapabileceğim son insan bile o olamazdı. O yeterince yaralıydı.

"Olmaması gerekirdi," diye fısıldarken sesim tiz çıkmıştı, hemen bu konunun üstüne siyah bir çarşaf örtmeliydim. Buradaydı, önemli olan buydu. Benim hayat hikâyemi dinlemek zorunda değildi. Tamam, dinlemek istediğini söylüyordu ama ben zaten yaralı olduğunu düşündüğüm birine yaramı gösteremezdim.

"Onu sevdiğini söyle," dedi düz bir sesle. "Bu ona yetecektir sanırım."

Başımı sallamakla yetindim.

"Bu konuda sana yardımım dokunmaz pek."

Gök kuvvetli bir çığlık attı. Bu çığlık sanki kalbimin içinden yükseliyormuş gibi yakından ve gür bir şekilde aramıza astığımız sessizliğin üzerinde patladı. Sertçe yutkunup başımı yavaşça Karan'a doğru çevirdim, çenemi omzuma bastırıp ona baktım. Dizlerini karnına çekmiş, kollarını bacaklarının etrafında sarıp, parmaklarını birleştirmişti. Profilden çok daha genç görünüyordu, yirmilerinin başında gibi. Çıkıntılı âdemelması yutkunurken usulca hareket etti. Gözlerini yavaşça kırpıştırdı, omuzlarını havaya kaldıracak kadar kuvvetli bir nefesi ciğerlerine doldurdu.

"Annemi kaybettiğimde çok küçüktüm," dedi durgun bir sesle. "Küçük bir çocuğun bildikleriyle sınırlı benim bildiklerim. Eminim sen benden daha bilgilisindir bu konuda."

Bir çemberin içine girdiğimi hissettim, o çember gitgide daha da daralıyor ve beni sıkıştırıyordu. Sertçe yutkundum. Gözlerimi bir an olsun ondan çekmedim, tek kelime edemiyordum.

Derin bir nefes aldı. "İntihar etti."

Tırnaklarımı yavaşça cildime batırdım, kalbime saplanan acı o kadar kuvvetliydi ki, dudaklarımı birbirine bastırmasaydım haykırabilirdim. Gözlerimi hızla harabeden uzaklaştırıp dizlerimi karnıma çektim. Bulanık bir suya bakıyor gibi hissettiren geçmişiyle yüzleşmek istemiyordum.

"İntihar ederek yaşamına son veren ruhların sahipleri cennete kabul edilmezler." Derin bir nefes aldı. "Yani benim annemin ayaklarının altında cennet yok. Senin annenin ayaklarının altında henüz bir cennet varken, onu incitme. O cenneti kaybetmek o kadar kolay ki."

"Karan..."

"Ben annemi kaybettim, annem de ahiretini kaybetti." Güldü, bu gülmek değildi. Omzumun üstünden ona baktım, baktığım yerden parçalandım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Göz ucuyla bana baktı. Kuzguni siyahı gözleri gecenin perdesini yırtacak kadar kuvvetli bakıyordu. Onun gözlerinde siyah pençeleri vardı, bir ruhu tüm çıplaklığıyla görebilmesi için, o ruhun sahibinin gözlerine bakması yetiyordu.

Karan Çakıl benim ruhumu tüm çıplaklığıyla görebilen gözlerin sahibiydi.

"Üzgün olmayı bırakalı uzun zaman oldu." Göz kırptı. "Muhtemelen ben üzülmeyi kapının arkasında bıraktığımda, yakıcı oksijen senin ciğerlerine ilk kez uğramıştı."

"Beni küçük görmekten ne zaman vazgeçeceksin?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Bana yandan bir bakış attıktan sonra, "Seni küçümsemiyorum," dedi düz bir sesle. "Seni sinir etmek için yaşını öne sürdüğüm doğru ama şu an seni kesinlikle küçümsemiyorum."

Alt dudağımı, üst dudağımın altına aldım, başımı sallayarak ona baktım. Kuzguni siyahları bir anda dudaklarıma indi, ardından büyük bir hızla tekrar gözlerime tırmanırken telaşlıydı.

Bu telaşı beni afallatmış olsa da, "O yüzden mi durmadan velet diyorsun?" diye homurdandım.

"Sana velet demeyi seviyorum, bunun yaşınla bir alakası yok."

Seviyorum. Kalbim de beynim de bir an duraksadılar ve bu kelimenin altını çizerek birbirlerine baktılar. Kelimedeki her bir harf, tıpkı bir kum tanesi gibi uçuşup ruhuma konarken, yalnızca hissettim. Bir hissizin hissedebileceği en gerçek histi Karan Çakıl.

Yanaklarıma oturan kanın baskısını yanaklarımın ince derisinde hissettim. Kanın verdiği rengin yanaklarıma sızmaması için dua ederken, bakışlarımı Karan'ın siyah gözlerinden koparıp önüme çevirdim. Yağmur hafiflemişti, fakat durmamıştı. Bir an için düşündüm, bizi birleştiren yağmuru düşündüm. Elle tutulur tüm anılarımızı yağmurlu günlerde yaşamıştık, belki de bu yüzden her bir damla bana onu hatırlatıyordu.

Şeffaf yağmur damlalarında onun yüzünün karakalem yansıması düşüyordu kaldırımlara.

"En son gerçekten ağladığımda kaç yaşındaydım hatırlamıyorum," dedim özgürce. Bakışlarını profilimde hissettim ama ona bakmadım, bu konuşma ona bakmadan çok daha kolay olabilirdi. "Babam hep bağırır, çağırırdı. Bazen beni, bazen annemi döverdi. Annem Defne'yi ve beni alır, bizi bir tepeye götürürdü. Tepedeki banklara oturur, şehri izlerdik. Annem ağlardı, Defne de ağlardı. Biliyor musun? Bazen ben de ağlardım." Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı ama gülmedim. "Defne'ye sarılırdım, ablası gibi. O benim kollarımda ağlarken ben ona çaktırmadan ağlardım hep. O beni göremezdi kollarımda olduğu için ama ben ikimize ağlardım. Anneme ağlardım. Yaşadığımız hayata ağlardım. Bunu ne annem ne de Defne görürdü ama ben ağlardım. Bazen susardım, içim ağlardı ama yine de bir şekilde ağlardım."

Yutkundum.

"Çok nadirdir biliyor musun beni sevdiği anlar. Yok denecek kadar az hatta. Hatırlayınca kendimi dilenci gibi hissediyorum."

Küçük bir sessizlik yaşandı.

Dudaklarım aralandı, kapandı ve tekrar aralandı. "Bir gün ben... Çok acıkmıştım. Okuldan çıktım, eve gidiyordum, öğlen arasıydı. Yeni bir pastane açılmıştı ve çikolatalı çörek yapıyorlardı. Görünce hep canım çekerdi. Babamla pastanenin oradaki yokuşta karşılaştık. Eski parayla beş milyon..." Güldüm. "...şim-

dikiyle beş lira... Beş liracık istedim. Vermedi. Vermemesi sorun değildi, gerçekten değildi. Ama en sevdiğim külotlu çorabım onun yüzünden yırtıldı. Bu sadece hatırladığım, silemediğim bir anı. Daha ağırları oldu, sırf çikolata istedim diye avuçlarımı tutup ocağa bastığı oldu." Karan irkildi. "Ondan bir şey isteyemedim bir daha. Çok bağırıyordu, o bağırınca korkudan titrerdik biz Defne'yle. Sussun isterdik." Başımı iki yana salladım. "Korkmamak mümkün mü? Canımızı istiyor gibi bağırıyordu."

Kaşlarım çatıldı. İki kaşımın ortasında oluşan o çiziğin arasında kabulleniş saklanmıştı. Ben yaşadığım şeylerin ne kadar ağır olduğunun farkındaydım. Bu dünya üzerinde çok daha büyük acılar olduğunu da biliyordum elbette ama herkesin acısı kendine en büyüktü. Kimse kimsenin acısını yaşamadan öğrenemezdi, yaşasa bile herkes aynı acıya aynı tepkiyi vermezdi.

"O günden sonra bir daha çikolata yemedim," diye fısıldadım.

"Size karşı tavırları hep böyle mi devam etti?"

"Evet," diye fısıldadım. "Pide yaptırmıştı, bir şeylere kızıp sofrayı yere çarptı ve sonra da yerdeki pideleri gösterip yememi istedi." Tırnaklarımı dizlerime batırdım. "O gece aç yattım. Sonra yavaş yavaş kendimi akşam yemeklerinden uzaklaştırdım, kendi odamda bir şeyler yiyordum."

Sertçe yutkunduğunu duydum.

"Çabuk sinirlenirdi, hâlâ öyle. Annemin oturması gereken ön koltukta bir başka kadının oturduğunu gördüm. Arabasının ön koltuğunda." Dişlerimi sıkıp ona baktım. "Annemin oturduğu yerde." Siyah gözler dalgalandı. "Annem çok sessiz bir kadın. Ezilen taraf olmayı seçiyor, benim canımı sıkan bu. O anne sonuçta... Yani onu nasıl sevmem ki? Nasıl onu sevmediğimi düşünebilir? Benim kabullenemediğim tek şey... Kendini ezdirmesi. Yıllardır bu böyle, Karan. Biz büyüdük, değiştik, bazı şeyler aynı kaldı. Annem aynı kaldı. Babam konuşur annem dinler, babam bağırır annem susar. Ailemizde annemden başka herkes söz sahibi. Dış kapının dış mandalı halam bile."

Gözlerini yavaşça kırptıktan sonra ağır bir hareketle geri açtı. "Ağlamak istiyor musun?"

"Ağlayamıyorum."

"Neden?"

"Gözlerimin içi yaş dolu ama hiç akmıyor."

Gözlerinin bıçağını doğrudan gözlerimin karnına sapladı. "Annem kendini bir uçurumda, kayalıklardan aşağı bıraktı," dedi acı bir gerçeği yüzüme tokat gibi çarparken. "Bedeni sahildeki çakıl taşlarının içine saplandı. Tıpkı bir kalbe saplanan bıçak gibi. Cesedi tanınmaz haldeydi, parçalara ayrılmıştı. Onun kanı parmaklarıma bulaştı."

Yutkunmak istedim, beceremedim. Boğazımda cam kırığı vardı sanki, yutkunsam soluk boruma kadar saplanacaktı yansımasına gözlerinin düştüğü kırıklar.

"O kendini uçurumdan aşağı, kayalıklara bırakmadan önce sahildeydim. Onun kayalıklarda dikildiğini görmüştüm, üstünde beyaz bir elbise vardı. Sahildeki çakıl taşlarıyla oynuyordum. Onu gördüğümde heyecanlanmıştım, bana geri döndüğü için mutluydum, eskisi gibi yakın değildik ama geri dönüşü beni mutlu etmişti. Yirmi altı gün boyunca aynı evin içinde iki yabancı gibiydik. Ona sarılmak istedim." Gözleri bana bakıyordu ama sanki gördüğü şey ben değildim. "Ellerimdeki çakıl taşlarıyla kollarımı kaldırıp ona kendimi göstermek adına ellerimi sallarken, *anne,* diye bağırdım. Gözleri kısaca bana dokundu, o kadar kısaydı ki, elle tutulur bir saniye bile bırakmamıştı ardında. Hemen sonrasında bedenini boşluğa bıraktı. Beyaz elbisesinin tülleri uçuşurken, önümdeki çakıl taşlarına çakıldı. Yalnızca beş saniye. Beş saniye içinde sahildeki tüm çakıl taşlarını kanıyla boyamıştı. Sayı saymayı bilmez benim yaşımdaki çocuk. Saydım, Çakıltaşı. Tam tamına beş saniye içinde."

Gözlerim artık yanıyordu. Bu Karan'ın anlattığı şeyden mi kaynaklanmıştı, yoksa Karan'ın gözlerime odaklanmış gözlerinden mi bilmiyordum ama bir şeylerin ağırlığı altında ezildiğimi düşündüm. Parmak uçlarımdan yukarı nükseden titreme hissine aldırmadan elimi kaldırıp onun yüzüne yerleştirdim. Pürüzsüz yanağı avucumun içindeydi.

"Bir süre yalnızca ona anne dediğim için kendini oradan aşağıya bıraktığını düşündüm."

"Elbette o yüzden bırakmadı kendini," dedim bir anda kaşlarımı çatarak. "Onun ne yaşadığını bilemeyiz. Belki de bunu çare olarak gördü kendine."

"Küçücük oğlunun gözleri önünde kendini öldürmek miydi çaresi?" Gözlerini yumdu, yanağını avuç içime bastırdı. "O kadar masumsun ki."

"Seni seviyordu."

"Beni sevmiyordu," dedi gözlerini açmadan. Ardından kuzguni siyahı gözlerini açtı. "Beni kimse sevmedi."

Duraksadım. Başparmağımla yanağını sıvazlarken, kalbimde kopan kıyameti kelimelere dökebilmemin imkânı yoktu.

"Seni seven insanlar var."

Gözlerimin içine bakarken, "Mesela?" diye sordu.

Elimi yüzünden çekmedim. Yüzümü yüzüne yaklaştırırken şu an yalnızca kalbimin söylediklerini yapıyordum, beynimin attığı çığlıkların ses kaydını bu şeyi gerçekleştirdikten sonra durmadan dinleyebilirdim. Pişman olacaksam bile, bunu yaptıktan sonra olmak istiyordum. Şu an karşımda duran, yirmi altı yaşındaki iş adamı değil, annesinin intiharına şahit olan o küçük erkek çocuğu Karan'dı.

Gözlerim kısılırken, yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Tek bir hareket. Karanlığın yanında kendime yer açmaya yetecek tek bir hareket. Sert bir nefes aldım, Karan şaşkındı. Ben de şaşkındım şu an. Nefesim onun dudaklarına çarparken, yüzümü yüzüne hizaladım.

Dudaklarından yükselen sıcağı, dudaklarımda hissediyordum. Henüz temas etmeden bu kadar net bir sıcaklık hissetmek, beklemediğim bir şeydi. Anın yoğunluğuyla yapmaya kalkıştığım bu şeyin baskısını kalbimde hissediyordum. Diğer Merve ortalıklarda yoktu, şu an çığlık koparıyor olması gerekmez miydi? Şu an Karan ve ben baş başaydık.

Sertçe yutkunduğunu işittim. "Çakıltaşı," diye fısıldadı kısık bir sesle. Sesindeki hüzün kırıntılarını avuçlayarak toplarken, sanki avuçlarıma buzdan dikenler batmıştı. "Ben yaptım," dedi bir anda. Duraksadım. "Babanı ben hırpalattım."

Gözlerimi açtım, kalbimin çarparken çıkardığı sesleri Karan'ın bile duyabildiğinden emindim. Dudaklarım aralandı, bir süre aramızdaki mesafeyi açmadan doğrudan onun gözlerinin içine baktım. Zihnim onun söylediklerini hecelerine ayırırken, tüm sözlükler kapaklarını yüzüme çarparak kapatmıştı.

"Ne?" diyebildim, sesim titriyordu.

"Ben yaptım," dedi tekrardan. "Sana kolyeyi verdiğim gün, telefonda aldığın haberin kaynağı bendim. Her şeyin sorumlusu bendim."

Kendimi geri çekerken, şaşkınlık bir kömür sobasından tüten is kadar kalıcı ve yoğun bir tabakayla yüzüme yapışmıştı.

"Bana öyle bakma," dedi acı çekiyor gibi. "Ben pişman değilim."

"Sen ne söylediğinin farkında mısın?" diye sordum, sesim kısık çıkmıştı.

"Üzgünüm."

Kaşlarım havaya kalktı. Başımı hızlıca sallarken yavaşça ayağa kalktım ve duvara tutunup bir süre Karan'a baktım. Hâlâ yerde oturuyor, kafasını kaldırmış bana bakıyordu.

Ona ne diyecektim? Bir yanım buna delice kızarken, bir yanım o kadar tepkisizdi ki. Yine de yaşadığım hayal kırıklığını saklayamamıştım. Bir adım geri attıktan sonra derin bir nefes alarak, "Ben gitsem iyi olacak," diyebildim yalnızca. Tepkilerim nereye kaybolmuştu? Ne olursa olsun o benim babam değil miydi? Neden dilim onu savunmuyordu? Babamla ilgili birçok şeyi bu adama anlatmışken, şimdi nasıl olurdu da babamı savunabilirdim ki?

"Çakıltaşı."

"Gitmem gerek," dedim onu keserek. Sırtımı dönüp hızlı adımlarla oradan uzaklaşırken altüst olmuştum. Bu gece kaçıncıydı bu? Ben nasıl bir evlattım? Kendi annesine değersiz hissettiren, baba kıtlığındaki babasını hırpalatan adamın kollarında kendini güvende hisseden...

Kalbimin duvarları infilak etti. En kanlı cinayet şu an benim kalbimin içinde, düşüncelerimin arasındaydı. Adımlarım hızlandı, adımlarımı takip eden yağmur hızlandı. Gözlerimin önündeki puslu pencereden izliyordum her şeyi. Gözyaşlarımın kilidini kırdığını hissettim.

Annesine verdiği değeri gösteremeyen.

Babasını hırpalatan adamın kollarında kendini güvende hisseden.

Zihnim durmadan aynı iki cümlenin altını çizip, bu cümleyi ısıtarak en taze haliyle önüme sundu.

Gözyaşlarım saklandıkları kapının kilidini kırdı.

Tam ana caddeye çıktığım anda bir çift güçlü el beni kendine doğru çevirdi, kilidini kıran gözyaşı önce sol gözümü tercih ederek kendini göz çukurumdan aşağıya bıraktı. İlk gözyaşı damlasının düşerken gördüğü ilk yüz Karan Çakıl olmuştu.

Gözyaşlarım ona merhaba dedi.

Yolun ortasındaydık, gözümden büyük bir damla yaş yanağıma süzüldü, kayarak çeneme kadar aktı. Karan'ın gözlerinde ömür boyu unutamayacağım bir ifade belirmişti.

Başını yavaşça sol omzuna doğru yatırıp gözlerimin içine baktı. Bedenim sonunda kıstırmayı başardığı ruhuma sayısız bıçak darbesi indirirken, ruhumun kopardığı vaveylaların kanı gözlerimden akıyordu. Acı kırılmaya başladı. Sessizlik aramızda bir bebeğin kordonu gibi gerildi.

"Asi..."

Burnumu çekerek ona baktım. İlk damlayı çok daha büyük bir damla daha takip etti, ardından bir damla daha, bir damla daha ve bir damla daha...

Gözyaşım yağmur suyuna karıştı.

Her şey birikmiş, sırtıma binmişti. On yedi senenin en gerçek çığlığıydı bu, en gerçek vaveylası, en gerçek feryadıydı. Bir yerden sonra ipler kopardı, benim iplerim bir yerinden kopacağına, birçok yerinden parçalanmıştı. İşin aslı, ben çürük bir iple yoluma devam ediyordum. İpin kopmasına çok da şaşırmamak lazımdı.

"Bunu ben mi yaptım?" diye sordu, sesinde dehşet vardı.

Başımı iki yana salladım. Gözlerimi yumdum ve bir damla daha döküldü yanağımdan.

"Bu benim ruhumun en gerçek çığlığı."

Beni kendine çekerken, ona karşı koymadım. Karan'ın kollarına girdim ve ona tutundum. Babamı dövdüren adamın kollarına sığındım. Midemden ekşi bir tat yükselirken, kendime duyduğum nefretin altında yanan ateş harlandı. Yolun ortasında olmamıza rağmen birkaç araba hemen yanımızdan geçip gitmişti, gölgelerimizi büyüten far ışıklarına aldırmadım, yalnızca ona sarıldım.

Kafamın içinde ona söyleyecek uçsuz bucaksız şeyler vardı ama dudaklarım ona susmuştu. Sanırım bu saatten sonra bana nasıl bir kötülük yapacak olursa olsun, onun kollarında aynı huzurun tadını alacaktım.

Kendimden nefret etsem dahi, bu tada alışmıştım.

Asi Merve Karakuyu dökemediği gözyaşlarının, Karan Çakıl'ın kollarında intihar etmesine izin veriyordu. Karan Çakıl alışkındı bir kadının intiharına. Bu bir bedenin intiharı da olabilirdi, bir ruhun intiharı da. Ama yabancılık çekmediğinden emindim.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim," dedi beni kendine bastırırken. Yağmur tenime çarpışını hızlandırdı. "Ama... Ben alışkınım bir kadının pişmanlığı olmaya."

"Sen benim pişmanlığım değilsin," dedim tiz bir sesle. Ona daha sıkı sarıldım. Etrafımızdan geçip giden arabaları önemsemeden, en yalın hâlimle ona sığındım. Babama vurduran, belki de vuran ellere bir şey teslim etmiştim bu gece.

Yalnızca ağladım. Yağmurun altında, bir sürü arabanın far ışığının bedenime çarptığı bir yolun ortasında... Karan Çakıl'a sığınarak, Karan Çakıl için ağladım. Nefretim için ağladım. Saklandığım her şey için ağladım.

Gerçeğe soyundum, yalanlarıma ağladım.

Sığınmamam gereken bir şeye sığındım, belki de buna ağladım.

Kalbim kimsesiz bir çocuktu, Karan Çakıl kanlı ellerini tuttu.

Karan usulca beni serbest bıraktı, kalbim seğiriyordu. Kafamı kaldırıp onun eşsiz yüzüne baktığımda, gözlerindeki pişmanlığı gördüm.

"Saçların karanlığıma inat siyahken, bana öyle bakma, Çakıltaşı," dedi Karan kısık bir sesle. Kızaran gözlerime aldırış etmeden ona bakmayı sürdürdüm, yavaşça burnumu çektim. Bir araba daha hemen yanımızdan geçerken far ışıklarını üzerimizde patlamıştı. "Ben çok sabırlı bir adamım ama sabrımı törpülüyor varlığın."

"Senin karanlığına sızacağım, Karan Çakıl," dedim gözyaşlarımın arasından. Karan'ın kuzguni siyahları parıldadı, eli belime kaydı ve bana daha sıkı tutundu.

"Bu bir söz mü?"

"Hayır," dedim kendimden emin bir sesle. "Bu bir yemin."

"Sen benim karanlığıma alışamazsın, velet," derken sesi kısıktı.

"Tek karanlık sensin, öyle mi?" diye sordum bir kez daha burnumu çekerken. "İçime bir göz atmak istemediğinden emin misin, Karan Çakıl?"

Dişlerini sıktığını gördüm, yeterince dağılmışken biraz daha dağılmanın hiçbir önemi yoktu benim için. Babama zarar verdirmiş bir adamın karanlığına sızma çabasıydı bu. Kimine göre iğrençti, bana göre değildi. İhtiyacım olan şey ondaydı. Kuzguni siyahlarını gözlerime dikti, gözlerindeki kara delik beni içine çekip, yutmak isterken; buna hayır diyemeyeceğimin farkındaydım.

"Beni şimdi durdurmazsan seni öpeceğim," dedi erkeksi bir sesle. "Hâlâ şansın varken kaç. Arkana bakmadan kaç, Çakıltaşı. Her ne kadar kaçmanı istemesem de, kaçmalısın."

"Kaçmıyorum."

Gözleri bir süre gözlerimde oyalandı, hızlanan nefesinin sert tokatlarını yüzümde hissettim, buna yağmur damlaları da eklenince can yakıcı bir boyut kazanmıştı. Karan'ın yüzü yüzüme yaklaşırken soluğumun kesileceğini sandım. Gözleri kararlı bakıyordu, kalbimin buruk bir çığlık kopardığını işittim, göğsüme inen tekmelerin sertliği kaburgalarımı sızlatıyordu. Yüzü yüzüme yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Gözlerim kaderinin farkına varmış gibi kısılırken, sert soluklarını dudaklarımın üstündeki sus çizgisinde hissettim. Farkında olmadan parmak uçlarımda yükseldim.

Onun dolgun üst dudağı, iki dudağımın arasına yerleşirken kalbimden akan ılık sıvının kuruyan ruhumu ıslattığını fark ettim. Yaşananlar saklandığı kuytudan bize bakarken bir an için bu anı idrak edemedim. Parmak uçlarımın üstünde duruyordum, Karan'ın parmakları belimdeydi, belime yaptığı baskıyı kalbimde hissedebiliyordum. Dudakları sıcak, şefkatli ve yumuşaktı. Bir süre hareketsizce iki dudağımın arasında bekletti üst dudağını, dudağında atan nabzı kendi dudağımın üstünde hissedebiliyordum. Bu hiç koşulsuz bir bütün olmak gibiydi, tuhaftı ama

yadırgamamıştım. Gözümden büyük bir damla daha kendini göz boşluğumdan bırakırken burnundan verdiği sert nefesi üst dudağımda hissettim ve biz bir benzin istasyonun alev alması gibi tutuşup, birbirimizin dudaklarına hükmetmeye başladık.

Yanımızdan geçip giden arabaların rüzgârını, çıkardığı motor seslerini, üstümüzde patlayan far ışıklarını, hepsini bir köşeye itmiştim. Şu an sadece o ve ben vardım. İki siyah birleştiğinde çok daha büyük bir karanlığı doğuruyordu, bu gece bu sokak büyük bir karanlığa gebe kalmıştı.

Karan'ın dudaklarından dökülen derin bir inleme sesi beni karanlık hislerin kucağına iterken, sürüklendiğim uçurumun ucundan kafamı aşağı uzatıp, derinlikleri keşfetmeye hazırlandım. Beni çok daha sert bir şekilde öpmeye başladı, parmaklarım onun ensesine, ensesinden saçlarına kaydı ve ıslak saçlarını avuçladım. Asi saç telleri parmaklarımın arasındayken hissettiğim tek şey katıksız bir teslimiyet duygusuydu.

Belki de teslim olan ben değildim, Karan Çakıl'dı.

Amatördüm, belki de bir amatörden çok daha amatördüm ama hissettiğim dudakların şefkati beni öyle profesyonel bir şekilde yönlendiriyordu ki, şu an ona verdiğim yetersiz karşılık tüm bedenini istila etmiş gibi kısık iniltiler dökülüyordu dolgun dudaklarından. Karan Çakıl'ın siyah çileklerini hissedebiliyordum. Vişne rengine boyanmış siyah çileklerinin tadı eşsizdi. Yağmur hızlandı, dudaklarımızın hareketleri hızlandı. Birkaç korna sesi caddede yankılanırken bizi izleyen davetsiz gözlerin odağında olmak sanırım şu an ikimizin de umurunda olan son şey bile olamazdı. Şu an düşündüğüm tek şey dudaklarıma dokunan dudakların sahibiyken, kıyamet kopsa, bu dudaklardan ayrılamazdım sanırım.

Bu gece yaşadığım yoğunluğu bir daha yaşayamayacağımdan emindim. Karan'ın ıslak sıcağını hissettim, dilinin yüzeysel olarak dokunduğu dudaklarım tıpkı alev almış gibi yanıyordu. Dudaklarından kendi gözyaşımın tuzlu tadını aldım ama bu bile Karan'ın tadını bastıramıyordu.

Ellerim asi saç tellerinin arasında dolaşırken bir an dudaklarımız ayrıldı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Karan bir süre gözlerimin içine baktı, tüm bedenim titriyordu. Hızlanan yağmur

damlaları yüzünden kirpikleri titriyordu ama bakışlarını benden çekmiyordu. Alnını alnıma bastırırken gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

"Tadını aldım, Çakıltaşı," dedi acımasız bir fısıltıyla. "Bu saatten sonra durmamı isteme, duramam. Artık istesen de kaçamazsın." Sertçe yutkunurken gözleri dudaklarıma düştü. "Karanlığıma hoş geldin. Gel ve kon dalıma, siyah kelebek. Ve şimdiden özür dilerim. Canın yanacak."

Söylediklerini hazmetmeye çalıştım ama Karan buna izin vermedi, dudakları bir kez daha dudaklarımın üzerini örttü, artık yağmur çok daha acımasız bir hızla bedenimize çarpıyordu. Dudaklarını dudaklarımdan çekmeden bana sıkıca sarıldı.

Öyle bir sarıldı ki, ben tam göğsümle boynumun ekvator çizgisinde bir yerden yokluğuna boğuluyorken, karanlığına kabul edildiğimi anladım.

21. BÖLÜM: ISLAK KELEBEK

Düşen yağmur tanelerinin ağırlığını, bir zardan daha hassas olan siyah kanatlarında hissetti kelebek; ölümü kucakladığını sandığı yerden, yaşamın tadını almıştı.

Avuçlarımda tuttuğum enkazın altında kalan geçmişimi ezerken, olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyordum.

Ayaklarım yavaşça yere bastı. Siyah gözlerini kıstı, uzun, kıvrımlı kirpikleri ıslaktı. Kızaran dudaklarını yavaşça yalarken bana yakıcı bir güzellikle bakıyordu. Kalbimdeki baskının çok daha boğuk bir tadını dudaklarımı kaplayan pembe derinin üstünde hissedebiliyordum. Karan büyük ellerinin sıcak avuçlarını omuzlarımın üstüne koydu, aramızdaki mesafe o kadar azdı ki, göğsü göğsüme temas ediyordu. Etrafımızdan geçip giden arabaları önemsemeden yalnızca birbirimizin gözlerinin içine baktık. Siyah dünyasını bana çevirmişti. Harelerindeki yansımama bakarken yaşadığımız şeyin yakıcı gerçekliğiyle kavruldum. Gözlerini ağır ağır kırpıştırdı, her bir hareketi bedenimde görünmez yaralar açtığı gibi, o yaraları yine kendi başına iyileştiriyordu. Korna seslerini duyabiliyordum ama bu gerçek umurumda değildi. Şu an düşündüğüm tek şey az önce öpüşmüş olmamızdı. Yağmur yavaşladı ama biz çoktan sırılsıklam olmuştuk. Belki yağmurdan, belki birbirimize hissettiklerimizdendi ama sırılsık-

lamdık. Karan'ın eli omzumdan yavaşça indi, dirseğimi sıvazladı ve dirseğimi de geride bıraktıktan sonra eli avucumun içine kaydı. Kalbim ikinci bir teslimiyet bayrağını arşa çekerken, kulaklarımda uğuldayan kana rağmen onun elini tuttum. Parmaklarımız birbirine geçti, duygularımız birbirine geçti, ruhlarımız birbirine geçti. Çözmeye çalışsalar, aralanmak yıllarımızı alabilirdi.

Aralarından geçtiğimiz araçlar umurumuzda değildi ama araçların içindeki sürücülerin meraklı gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum. Elini sıktım, elimi sıktı. Turuncuya kaçık, soluk bir sarıyı anımsatan sokak lambasının ışığının aydınlattığı kaldırımlar yağan yağmurun etkisiyle sırılsıklamdı. Karan ile birlikte kaldırıma çıktık, hemen önümdeki su birikintisine basmamak için geniş bir adım atıyordum ki, Karan su birikintisini umursamadan üstünden geçti. Onun uzun bacaklarının attığı her bir adım, benim üç adımıma bedeldi. Buna rağmen parmaklarım onun parmaklarına kenetli olduğu için onun bizi yönlendirdiği hıza ayak uydurabilmiştim. Sırılsıklam olan saçlarım omuzlarıma dökülmüştü, kafamı o kadar ağır hissediyordum ki, bu ağırlık, kalbimdeki ağırlık ile çok rahat bir şekilde kapışabilirdi.

Dar ve karanlık bir sokağa girdiğimizde adımlarımız yavaşladı. Karan'ın ıslak sırtı ve ince boynu dışında görebildiğim hiçbir şey yoktu. Yüzünün tam da şu zaman diliminde nasıl bir şekil aldığını öyle çok merak ediyordum ki... Kuzguni siyahı gözlerinin keskin bir şekilde ileriye doğru devam eden yolu takip ettiğini biliyordum ama şu an bildiğim bir şey daha vardı: O gözlerde biraz önce yaşanılan şeylere dair birkaç ipucu, his kırıntısı vardı.

Karan çözülmesi zor bir düğüm, gerçekten birçok yerinde hatası olan bir matematik problemiydi. Buna rağmen bana verdiği ipuçlarının beni sonuca götüreceğinden emindim. En azından emin olmak istiyordum. Kalbimin atışlarını avuç içlerimde hissediyordum, acaba o da hissediyor muydu? Sanki avucumun içindeki ince deriyi yırtacak ve onun avucunun içine girip, göğsüne doğru yola çıkacaktı arsız kalbim.

Adımları tamamen yavaşladı, tıpkı bir bıçak gibi kesilirken, ben de ona uyarak durmak zorunda kaldım. Karanlık sokakta yükselen nefes seslerime bir de yağmurun boş kaldırım taşlarına düşerken çıkardığı tatlı şakırtı eşlik ediyordu.

Karan bana doğru dönerken elimi bırakmadı. Bir an gözlerimi kaçırmak, onun olmadığı bir yöne bakmak istedim ama gözlerim iflah olmaz bir kararlılıkla Karan'ın kıyamet rengi gözlerini yakalayıp odak noktasına aldı. Sokak lambaları geride kaldığı için yüzü şu an karanlıkta seçilmeyecek kadar gölgelenmişti, görebildiğim tek şey yüzünün belirgin hatları ve siyahlığına rağmen parlayan gözleriydi.

Bana doğru bir adım attığında artık aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı. Kabanımın cebine sıkıştırdığım bereyi çıkarırken, diğer eli hâlâ avucumun içindeydi. Ona şaşkın gözlerle bakıyordum, kabanımın geniş cebinden çıkardığı beremi ıslak saçlarıma geçirdi ve aşağı doğru çekti. Küçük yüzüm bereyi aşağı çekmesiyle tamamen kapandı. Karan güler gibi bir ses çıkardı. Bereyi geriye doğru itip yüzümü açtı, kafamdaki bereyi sabitledi.

"Üşüteceksin," diye mırıldandı kısık bir sesle.

"Sen de üşüteceksin," diye fısıldadım. Bir an için dudaklarımın sızladığını düşündüm, ardından sızı yerini yanma hissine bıraktı.

"Bana bir şey olmaz."

Kaşlarımı çattım, kendini robot falan mı sanıyordu bu adam? Robot bile su alınca bozulurdu hem.

"Çatma şu kaşlarını," diye mırıldandı tekrar fısıltı hissi uyandıran, siyah meleğin eşsiz kanat çırpışıyla bağdaşmış sesiyle gecenin karanlığına savaş açarken.

Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Seni eve bırakayım." Duraksadı. "Araba geride kaldı biraz."

"Yürümek istiyorum," dedim yutkunarak. Gözlerim karanlık bir gölgeyi andıran yüzünde dolaşıyordu, bakışlarımı fark ettiğine yemin edebilirdim. Parlak gözlerinin keskin harelerinin de benim yüzümü incelediğini hissedebiliyordum. Cevap vermedi, bunun yerine elimi bırakmadan beni yavaşça öne doğru çekti ve bana tekrar sırtını dönerken bir an kendimi bomboş hissettim. Bu görüntü çok yabancı olduğum bir hissin göğsüme yayılmasına neden olmuştu. Üstelik yabancı olduğu kadar tanıdıktı da bu görüntü.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmazdı değil mi? Kabul edilmiştim, öyle değil mi?

Sessizlik büyüdü, sessizlik büyüdükçe ruhuma sıçrayan kanın kokusunu daha net bir şekilde solumaya başlamıştım. Evin olduğu sokağa gelene dek parmaklarımız birbirinden ayrılmadı.

Ayrılmayan parmaklarımızın bize yatırdığı tek şey, kulağı sağır edecek cinsten bir sessizlikti. Sokak lambasının fersiz, bir o kadar da kasvetli olan ışığı karanlığı yarıp geçtiğinde, isteksiz bir şekilde omuzlarım düştü. Karan'ın adımları yavaşladı. Ev görüş alanımıza girmişti.

Bu evin varlığını bilmek bile tabanlarıma kordan cam kırıkları gibi batırıyorken, orada durduğunu görmek beni kaçma isteğine sürüklüyordu. Arkama bakmadan. Kimseyi umursamadan. Ama kaçamazdım. Ne evden ne gerçeklerden ne de bu adamdan. Kaçma imkânım olsa bile, kaçmak istemezdim.

"Geldik," diye fısıldadı, sesi sakindi.

Başımı salladım. "Evet," diye onayladım onu.

"Tamam."

"Tamam."

Gözlerimiz kısaca kesişti, siyah bakışlarının merceği altında kendimi baskı altında hissediyor olsam da bu bakışların var olmadığı bir yerde yaşamak sanırım isteyeceğim son şey bile olamazdı. Bakışları donuktu, alışmıştım, o Karan'dı. Benim siyah aynam, yüzümün ve ruhumun karanlıkta kalan kısmıydı.

"Ben gideyim," dedim kısık bir sesle. Karan gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmeden başını yavaşça salladı. Başka biri onun bakışlarını ürkütücü bulabilirdi, benim bile bulduğum zamanlar oluyordu. Dikkat tüm harelerine yayılmıştı. Yüzümde bir cevap arıyordu, kafasındaki soru işaretlerini silebileceği bir cevap.

"Peki."

Her ne kadar istemesem de, parmaklarımı kaydırarak onun avucunun içinden kurtarmaya çalıştım. İlk denemem başarısız olunca gözlerimi kaldırıp ona baktım. Doğrudan yüzüme bakıyordu, elimi bırakmamıştı. Bir kez daha denediğimde bu kez göz gözeydik, elimi yine serbest bırakmadı. Avuç içinin terli olduğunu fark ettim, parmaklarımızdaki nem birbirlerine karışmıştı.

"Sabah seni almaya geleyim mi?"

"Neden?" diye sordum şaşkın bir sesle.

Gözlerini gözlerimden çekmedi. "Okula bırakırım."

"Okul çok yakın," diye fısıldadım. "Buna gerek yok."

"Peki."

Kısa süren sessizliğin ardından, "Gitmem gerek," dedim gözlerimi gözlerinden çekmeden.

"Tamam git."

"Elim?"

Karan bir an duraksadı, bu hareketi benim de duraksamama neden olurken gözlerini yavaşça gözlerimden ayırıp sokağın diğer ucuna baktı. Elimi yavaşça serbest bıraktı.

"İyi geceler," diye fısıldadım, terli avuç içimi yumruk yaparken, onun terini parmaklarımda hissettim.

"İyi geceler."

Başımı sallayarak sırtımı ona dönüp gözlerimi yumdum. Üçüncü adımı atacaktım ki, bileğimi yakaladı ve beni hızlı bir şekilde kendine doğru çevirdi. Nefesim göğsümde sıkıştı, irileşmiş gözlerle ona baktım. "Sıcak bir duş alıp uyu," dedi alev alev yanan kuzgunilerini yüzüme dikerek. Gözlerim iri iri ona bakarken, "İyi geceler, Asi Çakıltaşı," diye fısıldadı yüzüme doğru. Bileğimi bırakırken bir an dengemi kaybedip yere kapaklanacağımı düşündüm ama bu olmadı. Son anda dengemi toparlayarak, "Peki," diye fısıldadım, gözlerimi ondan kaçırıp yavaşça çekildim ve eve doğru yürümeye başladım.

Çiseleyen yağmurun altında yürürken onun kasvetli bakışlarının sırtımda dolaştığından adımın Asi Merve olduğu kadar emindim. Evin kapısının önüne geldiğimde anahtarımı çıkarıp anahtar deliğine soktum, gözlerim kapının yüzeyinde dolaşırken sertçe yutkundum. Göz kapaklarımın üstünde tonlarca ağırlık vardı sanki. Kendimi çok ağır hissediyordum. Anahtarı yavaşça çevirdim ve kilit tok bir ses çıkararak açıldı, parmaklarım kapının kulpuna dolanırken omzumun üstünden yavaşça arkama baktım.

Oradaydı.

İçeri girdiğimde onun hâlâ orada olduğunu biliyordum. Sırtımı kapıya yaslarken elimi kalbimin üzerine yerleştirdim ve sertçe yutkundum. Bir elim kafamdaki bereye giderken, diğer elim uzun süre kalbimin üstündeki konumunu korudu. Dediği-

ni yapıp, sıcak bir duş alarak yatağa geçtiğimde aklımda dönüp duran resim aynıydı. Hatta buna resim değil de bir filmden kesit, video gibiydi. Dudaklarımızın birbirlerine dokunduğu an, kurak bir toprağın çatladığı noktadan filizlenen siyah gülü görmüştüm. İnsanlara batırdığı dikenlerini yaralayarak kurak topraktan kafasını çıkarırken onu kendime benzetmiştim. Dikenlerim vardı, insanlara batırıyordum. Ama bu demek değildi ki, batırdığım dikenlerim hiç acımıyordu.

♠

Yandan bol bir şekilde örüp, omzumun üstüne attığım saçlarımın ağırlığını düşüncelerimin üstünde hissediyordum. Gözlerim sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmış ama henüz güneş ile kavuşmamış caddenin etrafında kısa bir tur attı. Uykusuzluğun izlerini göz kapaklarımda taşıyordum, şakaklarım ağrıyordu. Dudaklarımın arkasında sakladığım kasvetli nefesi dışarı bırakırken, havanın soğuğuna karışan buhar, Karan'ın dudaklarından dökülen sigara dumanını andıran bir sis bulutu yaratarak gökyüzüne karıştı. Ellerimi birbirine bastırarak ovaladım ve kuru soğuğun parmaklarımda bıraktığı uyuşukluk hissini gidermeye çalıştım. Tenim soğuğun etkisiyle beyazlamıştı. Son araba da önümden geçtikten sonra yol yayalara kaldı ve diğer arabalar durduğunda hızlı bir şekilde karşıdan karşıya geçtim.

Kahve dükkânında çalışan yaşlı adam dükkânının kepenklerini kaldırırken göz göze geldik. Bana kısaca gülümsediğinde, ben de onu başımı sallayarak selamladım ve, "Günaydın," dedim nazik bir şekilde. Adamın gülümseyişi genişledi. "Günaydın," dedi. "Kahve alacak mısın?"

"Aslında hiç fena olmaz."

Yaşlı adam dükkânın kapısını açtıktan sonra, "On dakika bekletirim ama," dedi sevimli bir şekilde gülümseyerek. Bileğimdeki ince, siyah kayışlı saate baktıktan sonra, "Yarım saat bile bekleyebilirim," dedim kısık bir sesle.

Dükkânın içi kahve kokuyordu, yaşlı adam hızlı bir şekilde içi şekerleme dolu kavanozları tezgâhın üstüne sıraladı ve kahveyi yapmaya başladı.

"Geçen gece gördüm seni," dedi sırtı bana dönükken, bir an duraksamış olsam da, ifadesizliğimi korudum ve sessizce onu dinledim. "Canın sıkkın gibi görünüyordu."

Cevap vermedim.

"Amacım seni sıkıştırmak falan değil, sakın yanlış anlama. Tanımadığın etmediğin bir ihtiyara anlatmak zorunda da değilsin zaten."

"Sıkıştırdığınızı düşünmüyorum." Gözlerim ahşaptan yapılma eski masanın yüzeyinde dolaştı.

"Yanına gelmek istedim ama bana gerek kalmadı," dedi bir anda. "Görmek istediğin kişi geldi."

Diğer Merve kaşlarını kaldırarak bana baktığında dudaklarımın sızladığını hissettim.

"Ne?"

"Görmek istediğin kişi diyorum," dedi neşeli bir sesle ve omzunun üstünden bana kısa bir bakış attı. "Sana iyi gelen kişi."

Sessiz kaldım ama bu kez kaşlarım çatıldı. Tanımadığım bir adamla bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Ayrıca ima ettiği şey yanaklarıma kanın oturmasına neden olsa da, dışarıya renk vermemeye kararlıydım.

"Utandırdım mı seni?" diye sordu mahcup bir sesle. "Amacım bu değildi, kusuruma bakma."

"Neden utanayım?"

"Deden yaşında bir adamla gönül meselesi konuşacak değilsin," dedi gülerek. "Utandırmış olabilirim."

"İnsanları yaş sınıfına sokmayı sevmem," dedim omuz silkerek. "Yaşınız sizinle konuşmamam gerektiğini düşündürmez bana. Bu ruhların anlaşmasıyla alakalı, aynı yaşta çoğu insan aynı şeyi düşünmüyor şimdilerde."

Omzunun üstünden bana bakarken kaşları hayretle havalandı. "Ne tuhaf kızsın yahu," diye mırıldandı şaşkınca. "Hep çok soğuk bir kız olduğunu düşünürdüm, kahveni aldığın gibi çıkar giderdin. Düşünce yapın değişik biraz."

"Genelde soğuk göründüğümü söylerler."

"Peki, öyle misin?" diye açık uçlu bir soru attı ortaya. Mantığım bir an için duraksadı ve zihnime aldığı notların siyah say-

falarını hızlıca çevirmeye başladı. Öyle miydim? Değil miydim? Ben gerçekte kimdim?

"Kısmen," dedim bir çırpıda.

"Ya siyahsındır, ya beyaz," dedi yaşlı adam yaşanmışlık dolu bir sesle. Bir an da kaybolmuştu neşesi. "Griye güvenmemen gerek."

"O zaman soğuğum."

"Güzel." Genişçe gülümsedi, büyük karton kutunun içine doldurduğu siyah kahveyi tezgâhın üstüne bıraktı. Kahverengi karton kutunun üstünü beyaz bir şeyle kapattıktan sonra, "Kahven hazır," dedi sevecen bir sesle.

Yerimden yavaşça kalktım ve sırt çantamı düzeltip, tezgâha doğru yürüdüm. Yaşlı adam ellerini tezgâhın üstüne koyduktan sonra, "O da birazdan burada olur," dedi gülümseyerek. "Birkaç dakikası kaldı."

Kalbim hızlanırken, "Kim?" diye sordum, sesimin umursamaz çıkması için ekstra bir çaba harcamıştım ama nafileydi.

"Kim olduğunu şu an sol tarafında çırpınan şey çok iyi biliyor."

Gözlerimi kaçırırken, çantamın ön gözünden hızlıca cüzdanımı çıkardım ve kahvenin ücretini tezgâhın üstüne bırakıp, "Sağ olun," dedim zorla yutkunarak. "Hoşça kalın."

Hızlı adımlarla kahve dükkânını terk ederken, birazdan Karan'ın da buradan kahvesini ve kurabiyesini alacağını biliyordum. Avuçlarımın arasında duran sıcak kahvenin soğumayacağından emindim, bu kutuda kolay kolay soğumuyordu. Henüz dersin başlamasına epeyce vakit olduğu için rotamı sahile çevirdim ve tuzlu deniz kokusunu içime doldurarak Kordon Boyu boyunca yürümeye başladım. Denizin üstündeki yatlar ve gemilerde çalışan işçiler çoktan uyanmış, yatların içini temizliyorlardı. Kahvenin sıcak yüzeyiyle avuçlarımı ısıtmayı sürdürdüm, ne kadar yürümüştüm bilmiyordum ama kafamı kaldırdığımda okulun kapısının önündeydim. Omuzlarım düşerken hızlı adımlarla sınıfa çıktım. Sınıfta hiç kimse yoktu, boş sınıfa kısaca göz gezdirdikten sonra gözlerim bu kez akıllı tahtaya kaydı. Siyah kelebek tüm ihtişamıyla tahtanın sol köşesinde duruyordu. Midem yanmaya başlayınca gözlerimi yavaşça tahtadan ayırdım ve kendi

sırama çevirdim. Masamın üstünde koyu renkli bir kese kâğıdı vardı, kaşlarım tamamen çatılırken masama yöneldim. Sırtımdaki çantayı sıranın üstüne bıraktıktan sonra kahve kutusunu masanın üzerine koydum ve kese kâğıdını elime aldım. Sıcaktı. Kese kâğıdının içine baktığımda dudaklarım aralandı. Ay kurabiyeleri.

Kâğıdın kenarına güzel bir el yazısıyla yazılmış yazıyı fark edince kâğıdı yavaşça yazıyı okuyabileceğim şekilde yana çevirdim.

Kahvenin yanında iyi gider, velet. Afiyet olsun.

Dişlerimi sıktım ve alt dudağımı üst dudağımın altına alarak emdim. Gözlerim kısıldığında tebessüm etmemek için kendimi zor tutuyordum. Her ne kadar bunu yapmak istemesem de ay kurabiyelerine bakarken elimde olmadan tebessüm etmiştim.

♠

Gönderen: Billur Bayraktar

Bir yerim çok dar, iki çok çişim var. Ve biliyorum, beni çok özledin. (10.28)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Benden sıkıldığını düşünmüştüm. (10.29)

Gönderen: Billur Bayraktar

Sıkıcı olduğunu kabul etmen de bir erdem bence. Bir şeyleri yoluna koymaya çalışıyordum. (10.32)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Koyabildin mi bari? (10.33)

Gönderen: Billur Bayraktar

Koyamadım. (10.34)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? (10.35)

Gönderen: Billur Bayraktar
İşemeyi. (10.36)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ciddiyetsiz. (10.37)

Gönderen: Billur Bayraktar
Ciddiyetli. (10.38)

Tüm gün okulda tıpkı bir ruh gibi dolanmış, Defne'den köşe bucak kaçmıştım. Onunla yüz yüze gelecek olursam muhtemelen kavga edecektik ve bu kavganın sonunda ikimiz de birer enkaz haline gelecektik. Okulun bahçe kapısına yürürken, kısaca gökyüzüne baktım. Hava boğuk ve kasvetliydi, sabaha göre çok daha ılıktı ama ben yine de üşüyordum. Siyah paltomun yakalarını kaldırarak ensem ve boynuma siper edip sırtımdaki çantayı düzelttim. Bahçe kapısının hemen sağındaki banklarda oturan son sınıfların arasında Gamze ve Enis de vardı. Çok kısa bir anlığına Gamze ile göz göze geldik ama ben ona aldırmadan gözlerimi bahçe kapısına çevirdim. Onun bakışlarının hâlâ bende olduğunu biliyordum ama aldırmadım, Enis beni fark etmemişti. Fark edilmemenin verdiği rahatlıkla hızlıca bahçe kapısından çıktım. Bahçe kapısından çıktığım an gördüğüm şey, kesinlikle görmeyi beklemediğim bir şeydi. Bu mümkün olabilir miydi? Tamam, çok da yadırgamamıştım ama dün geceden sonra... Onu görmeyi beklemiyordum.

Bol örgümden firar edip yanağıma düşen asi saç tutamını kulağımın arkasına iterken olduğum yerde öylece dikilip ona baktım. Altına her zaman olduğu gibi siyah bir kot giymişti; uzun bacakları bir mankeni bile kıskandırabilecek güzellikteydi. Siyah saçları dağınıktı, ya da her zaman olduğu gibiydi. Sadece şu an gözüme çok ulaşılmaz görünmüştü. Kusursuzdu.

Üstünde takım ceketini andıran bir ceket vardı ama bir takım ceketine oranla çok daha spor görünüyordu, o da siyahtı. Ayağındaki asker botlarını bir an yadırgasam da, ona gerçekten yakıştırmıştım. Bu adam her şeyi kendisine yakıştırmak zorunda mıydı? Üstündeki her şey her zaman olduğu gibi siyahtı. Tek

bir şey dışında. Penye, yuvarlak yaka, tamamen ona yapışmış ve kaslarını ortaya sermiş olan koyu mor tişört. Bir an duraksadım. Kalçasını arabanın kapısına yasladı ve kollarını göğsünün üstünde toplayarak siyah dünyasını bana dikti. Pürdikkat beni izlerken ben de olduğum yerde durmuş, pürdikkat onu izliyordum.

Diliyle yavaşça alt dudağını yaladığında bir an tüm damarlarımın çatlayacağını sandım. İçimde inleyen hissin sesi ruhuma ulaşmış, ruhumun şeffaf duvarlarında yankılanmıştı. Dudaklarımdan güçlü bir yangının ilk dumanı yükselirken, sertçe yutkunup bakışlarımı onun gözlerinden çekmeye çalıştım. Bir şey yapmalıydım. Mantıklı bir şey...

"Yürümeyi dene aptal," dedi diğer Merve kaşlarını kaldırarak. Hızlı bir şekilde diğer kaldırıma geçmek için bir adım attım ve Karan'ın bakışları sanki mümkünmüş gibi daha da yoğunlaştı.

Hemen önünde dikildim. "Selam," dedim gözlerimi gözlerinden çekmemeye çalışarak, ona bakarken kalbimin arsızlaşan ritimleriyle başım dertteydi. Başını yavaşça sallarken bana dikkatli bir şekilde bakmayı sürdürdü. "Dersin bitti mi?"

"Evet."

"Sana mesaj atacaktım ama mesajda dırdırını dinleyesim gelmedi hiç," dedi bir anda. Kaşlarımı çatmak istesem de, buna engel olan bir şeyler vardı. Sessizce onu dinledim. "Bu gece dedemin çok yakın bir arkadaşının oğlunun mekânın açılışı var," dedi gözlerini yüzümden çekmeden. Yüzümü incelerken gözleri özellikle dudaklarımda duraksıyordu sık sık.

"Ee?"

"Yanımda olman gerekiyor."

Ah... Dedesi için. Çok kısa bir sessizlik yaşandı, gözlerimi onun kuzguni siyahı gözlerinden tek bir an olsun çekmeden, "Geceleri rahat bir şekilde dışarı çıkabiliyor olabilirim ama bahsettiğin mekânın lüksüne uygun giyinip çıkamam," dedim bir çırpıda. "Oradan çok rahat görünüyor olabilirim ama hiç de rahat değilim. Hadi o mekâna uygun giyinmeyi başardım diyelim, o kılıkta evden çıkamam."

Donuk bakışlar gözlerimden ayrılmadan, "Sen bunu düşünme," dedi düz bir sesle. "Onları arayıp o çok konuşan kızın evinde kalacağını söylemen yeterli."

Dün gece hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmak zorunda mıydı? Ayrıca üstünde ona en az siyah kadar yakışmış koyu mor bir tişört varken, söylediği hiçbir şeye odaklanamıyordum!

"Formamla geleceğim yani?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Diğer Merve gözlerini baydı ve sessiz kaldı, şu an sadece benimle ilgileniyordu çünkü Karan'a karşı duyduğu utanç duygusunu hâlâ üzerinden atabilmiş değildi.

"Bunları düşünmene gerek yok dedim ya," dedi üstüne basarak. "Hadi ara evi."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra çantamın ön gözünden cep telefonumu çıkardım ve rehbere girdim. Parmağım annemin numarasının üstüne gidiyordu ki, Karan bir anda beni omuzlarımdan tutarak kendi etrafında çevirdi ve sırtım arabanın kapısına çarptı. Karan hemen önüme dikilip beni arabayla arasına aldı. Panikle gözlerimi araladım, telefon elimden kayıp düşecekti az kalsın. Erkeksi kokusu burnuma dolup, içimi tatlı tatlı kavururken, bu yakınlaşma dün gecenin silik izlerinin üstünden geçmiş, izleri belirginleştirmişti. Nefesini saçlarımın dibinde ve alnımın yatık çizgilerinde hissettim.

"Sorun ne?" diye sordum nefes nefese. Diğer Merve benim aksime nefesini tutmuştu.

"Ablan." Sesi dümdüzdü. Karnım kasılırken Karan'ın kolunun açtığı boşluktan okulun bahçe kapısına doğru baktım. Defne yanında Tuğba ve Neşe ile bahçe kapısından çıkıyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp bedenimi yavaşça aşağı kaydırmaya çalıştım ama Karan omuzlarımı tutarak buna engel oldu ve hemen önümde bir duvar gibi dikildi. Onun heybetli bedeni beni o kadar rahat kamufle ediyordu ki, kendimi küçücük hissetmiştim.

Defne ve arkadaşları karşıdaki kaldırımda sırtları bize dönük şekilde yürümeye başladıklarında tuttuğum nefesi sert bir şekilde dışarı verdim ve ellerimi Karan'ın tişörtü zorlayan kaslı göğsünün üstüne koyup yavaşça yutkundum. Bir elimde hâlâ telefon vardı.

Bir an elimin altındaki kasların kasıldığını hissettim, bu benim de karnımın kasılmasına neden olurken, "Annemi arayayım," dedim pürüzlü bir sesle. Gözlerim yüzüne değil, koyu mor tişörtüne takılı kalmıştı ama onun gözlerinin benim üstüm-

de olduğunu hissedebiliyordum. Ellerimi kara zorla geri çektim. Karan'a bakmadan annemin numarasının üstüne bastım ve telefon çalmaya başladığında kulağıma götürüp, gözlerimi koyu mor tişörtten çekmeden beklemeye başladım.

İkinci kez çalarken karşı taraf telefonu açtı. "Anne?" Karan'ın kasıldığını fark edince dilimi ısırmak istedim.

"Merve?" Annemin sesi şaşkındı, onu aramama alışkın değildi. Hoş, ben kimseyi aramazdım pek.

Dün akşam yaşadıklarını hatırlayınca, diğer Merve'nin de baskılarına ayak uydurarak, "Nasılsın?" diye sordum, aslında onu gerçekten merak ediyordum. Telefonun diğer ucundaki annemin şaşkınlığını soluduğum gibi, pürdikkat beni izleyen kuzguni siyahın da şaşkınlığını soluyabilmiştim. Hem de çok daha canlı ve net bir şekilde.

"İyiyim," dedi i harfini iki kez telaffuz ederek, bu yüreğimi burkmuştu. Ona karşı bu kadar mı yabancılaşmıştım? Halini hatırını sorduğum için şaşırıyordu, ben bu kadar mı yok saymıştım annemi? "Sen nasılsın? Bir sorun falan mı var?" Sesi telaşlı çıktı bir an için, bu canımı daha da derinden yaktı.

"Yok," dedim yüzümü buruşturarak. "İyiyim, anne." Dilim anne kelimesinin üstünü çizerken uyuşmuştu. Anne. Bu tuhaftı, birinin anne diyebildiği birine sahip olması güzeldi. Genel olarak acıttığı zamanların sayısı daha fazla bile olsa, güzeldi. Bu inkâr edilemezdi. "Bu gece eve gelemeyeceğim ben, onu söylemek için aradım. Büşralarda kalacağım."

"Sınav yüzünden mi?" diye sordu bir çırpıda. "Çok zorlamıyor musun kendini?"

Bir an vicdan azabı tüm göğsüme mürekkep gibi yayıldı. Alt dudağımı yavaşça ısırıp, gözlerimi kaldırarak Karan'a baktım. Acaba şu an annemle konuştuğum için nasıl hissediyordu? Hayatının hiçbir döneminde arkadaşlarını ya da çevresindekileri kıskanmış ya da imrenmiş miydi acaba? Cennet siyahı gözleri dudaklarıma indi, ısırdığım alt dudağıma bakarken gözleri kısılmıştı. Gözleri kısıldığında, uzun siyah kirpikler birbirine girdi ve birbirine giren kirpikleri çok daha dolgun, hacimli göründü gözüme.

"Merve, orada mısın?"

"Yok. Yani evet, buradayım," dedim, benim de bakışlarım Karan'ın dudaklarına kaydı, bilincim benim isteğim dışında gerçekleştirdiği bu aktivitenin kalbime verdiği zararın bilincinde değildi henüz. "Biraz vakit geçirmek için, sınav falan değil yani. Film falan izleyeceğiz."

"Tamam o zaman," dedi annem. Tam şu an buruk bir şekilde tebessüm ettiğini hayal edebiliyordum... "Kendine dikkat et, olur mu?"

"Olur. Sen de kendine dikkat et, anne."

Kısa bir sessizlik oldu. Annem tam telefonu kapatacaktı ki, "Anne," dedim gözlerimi kaldırıp Karan'ın gözlerine sabitleyerek. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Siyah okyanusun ortasında sert bir dalga kabardı, kabarırken köpürdü, köpüğü bile kapkaraydı. Dilimi damağımı kurutacak bir güzellikle baktı bana, şaşkınlığı harelerine bir kömürün duman olup bıraktığı is gibi yayılmıştı. Daha ne kadar kararabilirdi ki? Daha ne kadar siyaha çalıp, çaldığı karanlığa yanan yıldızlar ekleyebilirdi?

"Ben de seni seviyorum, güzel kızım," dedi annem içli bir sesle. Ben gözlerimi Karan'ın gözlerinden çekmedim; kalbim, anneme kurduğum cümlenin altını çizip durdu. O cümleye sanki ayna tutulmuştu ve o aynadaki yansıma Karan'ın gözlerine vurmuştu. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Annem telefonu kapattı ama ben telefonu kulağımdan çekmedim.

Kulakları sağır edecek, kelimelerimin üstünde dinamit patlatacak bir sessizlik yaşandı. Biraz daha sessiz kalacak olursam, konuşmayı unutabilirdim.

"Gidelim," dedi Karan sertçe yutkunarak. Bedeninin gölgesini üzerimden yavaşça geri çekerken soğuk hava tenime çarptı.

"Nereye gideceğiz?"

"Seni şu, *ben çok çıtır bir liseliyim ve hepinizin iştahını kabartıyorum,* görüntünden kurtaracak birinin yanına." Durdu ve bana düz düz baktı. "Şu lolita görüntün canımı sıkıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Ney?"

Bana düz bir bakış attı. "Yürü," diyerek kolumdan tuttuğunda kaşlarım çatıldı ama ona karşı koymadım, sanırım koyama-

dım. Karan kapıyı açıp beni ön koltuğa oturttuktan sonra kapıyı kapattı ve kendisi de sürücü koltuğuna yerleşti. Yolculuk boyunca neredeyse hiç konuşmamıştık ama benim aksime kalbim oldukça istikrarlı bir şekilde göğsümün altında at koşturup, gürültü yapıyordu.

Büyük, camdan bir binanın önünde durduğumuzda gözlerimi kaldırarak arabanın penceresinden dışarı baktım. Binanın her bir köşesi parlak, maviyi andıran renkte camlarla döşenmişti. İçerisi görünmüyordu ama içeridekilerin dışarıyı gördüğünden emindim. "Burası neresi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Bir iki saatliğine seni emanet edeceğim yer," diye açıkladı sabit bir sesle. Omzumun üstünden ona baktığımda o da omzunun üstünden bana bakarak kaşlarını çattı. "Tek istediğim biraz daha olgun görünmen. Çocuk gibi duruyorsun."

"Ben görüntümden memnunum."

"Ben de sana kötü göründüğünü ya da görüntünden memnun olmadığımı söylemedim zaten, velet," dedi bir anda. Velet demekten vazgeçebilir miydi, dün gece öpüşmüştük biz! Bu nasıl bir umursamazlıktı? Söylediği şeyleri unutmuş gibiydi nedense.

Her ne kadar dün yaşanılanlara rağmen bir yanım hâlâ utanıyor dahi olsa, inadımdan ödün vermedim. Yaklaşık yarım saat bu konu hakkında tartışmış, sonunda beni kovar gibi çıkarmıştı arabadan. Geneli cam olan binanın içine girdiğimizde biraz fazla süslü -ya da bakımlı mı demeliydim?- bir adam karşıladı bizi. Saçları koyu kumraldı ama hemen önünde birkaç tutam sarıya boyanmış saç teli vardı. Uzun boylu, düzgün fizikli ve yakışıklı bir adamdı. Yüzümü buruşturarak adamı incelerken, adam da yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle beni izliyordu.

"Kız bu mu, Karan Bey?" diye sordu fazla kibar bir sesle. Kaşlarım tamamen çatıldı, birbirimizden pek hoşlanmamıştık. İçerisi, dışarıya oranla çok daha ferahtı ama biraz fazla renkliydi. Duvarlarda dünyaca ünlü mankenlerin posterleri ve raflarda sayısız kozmetik ürünü ile takılar vardı.

"Evet." Karan'ın soğuk tavrı stabildi, yadırgamadım ama adamın sulu tavırları hiç de hoşuma gitmemişti.

"Sizin seçtiğiniz o muhteşem elbiseyi taşıyabileceğini düşünmüyorum," dedi nonoş burnunu kırıştırarak. Diğer Merve

kaşlarını kaldırarak bu yakışıklı nonoşa bakarken ben de diğer Merve'ye eşlik ediyordum.

"Düşüncelerini kendine sakla ve sana telefonda tarif ettiğim her şeyi harfiyen uygula, Bedirhan. Döndüğümde onu istediğim gibi görmezsem olacaklardan ben sorumlu değilim." Karan'ın siyah gözleri yakışıklı nonoşun, yani adamın gözlerine tehlikeli bir kararlılıkla baktı.

Yakışıklı adam biraz tırsak bir tavırla, "Tabii ki Karan Beyciğim, benim elimden uçanla kaçan kurtulur! Bu kızdan beterlerini adam ettim ben!" dedi şakayla karışık gülerken. Adama kaşlarım çatık bir şekilde baktım, şu an onu yaklaşık beş yüz bin çeşit farklı öldürme şekli kullanarak katlediyordum kafamda.

Karan hiçbir şey söylemedi, beni koruması gerektiğini düşünmüştüm ama bu gerzek herifle uğraşmak istemediği belliydi. İşlerin bir an önce bitmesini dileyerek sırtımı arkamdaki duvara yasladım ve suratımı astım. Suratımı astığımı gören yakışıklı nonoş, "Yürü kız, suratsız," dedi abartılı bir şekilde yüzünü buruşturarak. "Yürü de senden bir kadın yaratayım!" Dudaklarını parmak uçlarına değdirip gözlerini yumdu. "Ah benim mükemmel parmaklarım, sihrini konuşturma zamanı!"

"Ruh hastası," diye fısıldadı diğer Merve.

Karan gözlerini tavana kaydırarak, "Ben çıkıyorum, Asi," dedi bezmiş bir sesle. "Birkaç saate gelir alırım seni. Bir sorun olursa beni ara."

Başımı sallamakla yetindim. Karan giderken, ben de adının Bedirhan olduğunu öğrendiğim ama adıyla tipini bir türlü bağdaştıramadığım adamı takip ederek binanın bir başka odasına girdim. "Bana bak," dedi haddinden fazla güzel yüzünü buruşturarak. "Sen şu genç sevgilisisin, değil mi?" Dedikoducu bir şeye benziyordu bu herif.

"Sana ne?" diye sordum ters bir sesle. "İşinle ilgilensene sen."

"Ay aynı kendi gibisini bulmuş yemin ediyorum," diye söylendi.

"Ne diyorsun sen be?"

"Sus, cevap verme bana. Kız... Yoluk. Büyü mü yaptırdın herife yoksa?"

Cevap vermeden bomboş gözlerle Bedirhan'a bakmayı sürdürdüm. Bu onun tamamen sinirlerini zıplatmış, bana öldürecek gibi bakmasına neden olmuştu. Önce kısa süreli de olsa saunaya girmiştim, bu benim için ölümden beterdi. O kadar sıcakta kalmış olmama rağmen zerre kararmamıştım. Bildiğin ecel teri dökmüş, sıkıntıdan patlamıştım. Saunadan çıktığımda benden birkaç yaş büyük olduğunu düşündüğüm ama kesinlikle benden çok daha ilgi çekici olan kızlar kişisel bakımımda bana yardımcı oldular, utancın nirvanasını yaşamış, hatta bundan nefret etmiştim ama mecburdum. Köprüyü geçene kadar ayıya dayı demekti benimkisi.

Saçlarımın uçlarındaki kırıkları kesmişler, boyuna pek dokunmamışlardı. Yüzüme ve tenime birçok bakım kremi, nemlendirici, adını bilmediğim birçok şey uygulanmıştı. Bedirhan'ın özenle parmaklarıma sürdüğü siyah ojelere baktım, ojenin fırçasını bir kenara bırakarak, "Senin yaşındaki bir kıza daha renkli bir şeyler uygulamak istemiştim oysa," dedi, dudaklarını büzüp yüzünü buruşturdu. "Teninin rengi falan da harika, kırmızı çok yakışırdı kız sana, muşmula suratlı."

İyi de ona siyah oje sür diyen ben değildim ki.

Ona düz düz baktığımda, "Bakma öyle be alık alık," dedi sesini tamamen incelterek. Âdeta çığırmıştı. "Karan Bey öyle istedi. Elbisenle uyumlu olacakmış." Ağzını elinin tersiyle örttü. "Ay elbiseyi görmedin sen değil mi?"

"Rengi siyah mı?" diye sordum kuru bir sesle. Başını sallayarak onayladı beni. "Kız adamın zevki gerçekten harikulade. Kendisi seçmiş, gidip elleriyle almış biliyor musun? Modacının dolgulu poposu şaha kalkmış resmen, aradı beni karı, bir hava satıyor ki yosma... Şaşarsın. Koskoca taramalı tüfek gibi adamın tüfeğine kurdele mi bağladın kız? Doğru söyle, dilek ağacına çaput diye kendini mi doladın? Ne şanslı karısın be... Allah tipinden falan almış ama şans vermiş, baht vermiş..."

Sertçe yutkunarak gözlerimi aynaya çevirdim, ıslak saçlarıma ve tazelenmiş yüzüme baktım. Yüzüme sürdükleri kremler sayesinde tenime renk gelmiş, canlanmıştım.

Bedirhan hızlı bir şekilde ojeleri sürdükten sonra kuruması için bir sprey sıktı parmaklarıma. Ardından saç spreyi ile tarağı

alıp, "Kız," dedi yanındaki zayıf, kısa boylu kıza bakarak. "Herif şunu asi yapın, hırçın görünsün dedi de, şunun tipine bak." Yüzünü buruşturarak beni inceledi. "Karakolun önünden geçse şüpheli diye içeri çekip ifadesini alırlar yemin ediyorum. Hele tipe... Yarabbil Âlemin sen koru hepimizi. Çaydanlık sapına benziyor."

"Dalgalı bir şeyler yapalım o zaman, Bedirhan abi."

"Ay hoşt, sensin abi. Benden çok bıyığın var, sus çizgin görünmüyor kıldan kız, Buket. Git bir sakal tıraşı ol. Öğretemedim bir türlü sana. Bedro diyeceksin! Bedro! Ay Fransız ismi gibi kız... Bedro efendimiz, kölenizim diyeceksin. Yıkıl karşımdan, bıyıklı köle."

Buket denen kız gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken başını uysalca salladı.

Gözlerimi devirerek bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Arada bir saçlarımı yolup, beni çileden çıkartacak şeyler söylese de, genel olarak tavrım sakindi. Bunun sebebi olarak dün gecenin arkasına saklanıyordum sanırım.

Bedirhan saçlarıma geniş duran hırçın su dalgaları yaptıktan sonra, yaptığı su dalgalarını fırça yardımıyla kabarttı. Üstünde oturduğum tekerlekli koltuğu kendine doğru çevirip, "Koyu tonların olduğu far paletini getir, makyajını da ben yapacağım. Her şey anlatıldığı gibi olmalı, salonu başımıza yıkar vallahi," dedi Buket'e. Makyaj yapılırken çok uykum gelmişti, gözlerimi sık sık kapatmak zorunda olduğum için arada bir uykuya dalacak gibi oluyordum ama Bedirhan'ın hiç durmayan çenesi sağ olsun, uyumama izin vermiyordu. Başımı ağrıtmıştı resmen.

En sonunda rujumu sürmek için kutunun içindeki rujları karıştırmaya başladı. "Buket, koyu mor ruj nerede kız? Allah belanı vermesin! Kız, Buket!" diye bağırdı ağzını yayarak, ardından hafifçe esnedi. "Aslında bordo ya da böyle daha enteresan bir renk denesek fena olmazdı ama adam inat, arkadaş. Ne derse o olacak." Burnunu kırıştırıp bana baktı. "Kız, siz evlenirseniz çocuk yapmayın ha. İkinizde de mahkeme duvarı gibi surat, keçi gibi bir de inat var. Allah çoluğunuza çocuğunuza sabır versin şimdiden."

Bir an için karnımın kasıldığını hissettim. Ardından parmaklarım belli belirsiz bir şekilde karnıma dokundu. Ona ait bir şey

taşımak... İçimde... Bu düşünce çok tuhaftı. Sonunda koyu mor ruju da sürdükten sonra, aynaya bakmama dahi izin vermeden beni omuzlarımdan tutarak kaldırdı ve "Buket, şimdi bu bağırır çığırır, onun küçük memesini görmemi istemez. Giydir şunu," dedi yüzünü buruşturarak. "Ben de meraklı değilim bunun küçük memesine."

Ona cins cins baktım. Yakışıklı yüzünün ortasına sağlam bir yumruk falan yemek istiyordu sanırım. Buket ile birlikte oradan çıktığımızda, "Ona nasıl katlanıyorsun?" diye homurdandım. Kabinin önüne geldik, Buket gülümsedi. "Aslında dünyalar iyisi bir adamdır, inanın bana," dedi, sesi sevecendi. "Şey, bu arada çok güzel oldunuz. Merakımı mazur görmezseniz bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

Kız girdiğimiz kabinin kapısını kapatırken, "Akşam nereye gideceksiniz?" diye sordu mahcup bir sesle.

"Karan'ın dedesinin bir tanıdığının mekân açılışı varmış," dedim hiç tereddüt etmeden. "Oraya gideceğiz." Kız gülümsedi. "Tersleyeceğinizi düşünmüştüm," dedi yine mahcup bir sesle ama buna cevap vermedim. İnsanlar zaten hep böyle düşünürdü benim hakkımda. Ama haksız da sayılmazlardı, genelde terslerdim ama şu an ben, bende değildim.

Kabinin duvarları kadifedendi ve içeride hoş bir bayan parfümü kokuyordu. Kız siyah bir torbadan çıkardığı uzun siyah elbiseyi askıyla birlikte kadife duvara astıktan sonra, "Gerisini ben hallederim," dedim net bir sesle. Kız her ne kadar yardım etmek istese de, bir şekilde onu kabinden çıkarmayı başarmıştım. Giymesi gerçekten zahmetli bir elbiseydi ama üstüme geçirdiğimde çok rahat olduğunu fark ettim. Torbanın yanındaki siyah ayakkabılara uzanıp, siyah topukluları ayağıma geçirdikten sonra aynadaki genel görüntüme kısaca göz gezdirdim. Omuzlarım açıktı ama elbise uzun kolluydu, kolları dardı. Siyah uçuş uçuş bir kumaştı ve bu serin hissettiriyordu. Göğsü yuvarlak şekilde aşağı iniyordu ama çok iddialı değildi. Sol bacakta fark edilmesi güç ama yürürken bacaklarımı sergileyecek kadar derin bir yırtmaç vardı, bir an kaşlarım çatıldı. Bunun dışında elbisenin önü normal uzunluktayken, arkasında gerçekten uzunca bir kuyruk

vardı. Açıkta kalan omuzlarıma dökülen dalgaları kabarmış siyah saçlarım, bu elbise için en uygun saç şekliydi sanırım. Kabindeki aynaya dikkatle baktım. İnanılmaz uyumlu ve birbirini tamamlayan bir görüntüye sahip olmuştum. Koyu mor ruj ve siyah ağırlıklı göz makyajım beni olduğumdan üç ya da dört yıl daha büyük göstermiş ve sert yüz hatlarıma tam oturmuştu.

Her ne kadar bunu itiraf etmekten çekinsem de, tam şu anda oldukça güzel görünüyordum.

Ayrıca elbisenin gerdanımı açık bırakan kısmından sarkan siyah çakıl taşı kolyesi, milyarlar verilerek alınan mücevherlerden çok daha göz alıcı duruyordu şu an. Derin bir nefes alarak ojeli parmaklarımın iç tarafını elbisenin kumaşında gezdirdim. Belim ince olduğu için bu elbiseyi taşıyabilmiştim, en büyük artım uzun bir boya sahip olmamdı sanırım.

Kabinin kapısına uzanırken, düşüncelerime mızrak gibi saplanan şey duraksamama neden oldu. Karan'la ilgili kafamı kurcalayan şeyler vardı, derin şeyler. Babama zarar vermesi, ani çıkışları ve ani duruluşları gibi... Kafamı kurcalıyordu. Omuzlarım bir anlığına düştü, kabinin kapısını açtım ve dışarı çıktım. Bedirhan beni gördüğü an, "Bismillahirrahmanirrahim! Ay yok artık," dedi ağzını elinin tersiyle kapatarak. "Ay gerçekten yok artık! Tövbe bismillah!"

"Ne oldu be?"

"Ay mahalle karısı gibi konuşmasana be, görüntünü sıfırladın şu an gözümde," diye çemkirdi aniden. "Kız ne güzel olmuşsun sen, memesiz."

Kaşlarımı çattım. "Karan geldi mi?"

"İçeride kahve söyledik ona," dedi gülüp kaşlarını oynatarak. "Ne o kız, çok mu özledin?"

Cevap vermeden düz düz baktım ona. "Kız şu an gerçekten çok güzel göründün gözüme, nazar boncuğum olsa iliştiririm vallahi." İç çekti. "Hey gidi gözünü sevdiğimin Bedro Hazretleri!" dedi kendini överek. "Gecekondudan villa yaratırsın sen. Ne yüce bir varlığım..."

"İltifatlı gömmelerin için sağ ol," dedim gözlerimi bayarak. Gözlerim pencereden dışarıyı süzdü, karanlık çoktan çökmüştü. "Karan'ın yanına götürsene beni."

"İyi iyi, hadi gel." Arkasını dönüp yürümeye başladı. Elim yırtmaca giderken, bacaklarımın açılmaması için ekstra bir çaba sarf ederek Bedirhan'ı takip ettim. Diğer odalardan çıkan, parfüm kokusuyla genzimi parça pinçik eden sarışın kadınlar bana pürdikkat bakarken, onlarla göz göze gelmemek için elimden geleni ardıma koymadım.

Büyük bir salona girdiğimizde, "Karan Bey nerede kız?" diye sordu Bedirhan, Buket'e. Buket cam kapıyı göstererek, "Balkonda telefon görüşmesi yapıyor," dedi gülümseyerek.

Hiçbirine aldırış etmeden balkon kapısına doğru yürüdüm, sırtımdaki bakışları önemsemedim. Camdan kapıyı kaydırarak açtıktan sonra balkona çıktım. Karan'ın arkası dönüktü, üstünde jilet gibi duran siyah takımının asaleti karşısında kalbim hızlandı. Kalp atışlarımın şiddeti siyah takım için değil, siyah takımın içindeki adam içindi. Sağ eli tırabzanlara tutundu, sol elinde telefon vardı ve telefon kulağındaydı. Bacakları inanılmaz uzun görünüyordu, siyah kesinlikle onun rengiydi ama koyu mor da kesinlikle ona çok yakışıyordu.

"Tam olarak neredesin şu an?" diye sordu aniden. Duraksadım ve ona baktım, benim farkımda değildi. "Seni fark etmemesini sağla."

Bomboş bir ifadeyle ona baktım, kafamda beliren soru işaretlerinin cevabı hemen telefonun arkasında onunla konuşan sesin sahibindeydi. "Umurumda değil, Sergen. Öyle ya da böyle, bunu sürdüreceğim. Sonuna kadar." Bir süre sessiz kaldı. "Aynen öyle. Sonuna kadar."

Ona doğru bir adım attığımda, topuklu ayakkabımdan çıkan tok ses Karan'ın irkilmesine neden oldu. "Seni sonra arayacağım," diyerek telefonu kapattı ve takımının cebine attı. Omzunun üstünden bana doğru dönerken, ikinci adımımı da ona doğru atmıştım bile. Siyah gözler dalgalandı, aynı anda benim de gözlerimin dalgalandığına yemin edebilirdim. Siyah takım ceketinin altında koyu mor bir gömlek vardı, bugün onu ikinci kez bu renk ile görüyordum. Dudaklarım aralanırken, Karan'ın ölüm siyahı gözleri büyük bir dikkatle beni inceledi. Ayaklarımdan başlayıp, saçlarımda son bulan bu incelemenin karşılığı olarak, dolgun du-

dakları aralanmıştı. Bu aralık o kadar küçüktü ki, dikkatli bakılmadığı sürece görülmesi imkânsızdı.

Ona doğru bir adım daha attığımda, gizli duran yırtmaç dalgalandı ve bir bacağım tamamen ortaya çıktı. Karan'ın siyah gözleri yırtmacın açıkta bıraktığı çıplak bacağıma kayarken, kaşları çatıldı. Bir adım... İki adım... Üç adım... Adımlar sanki uzuyordu, nefesim sıklaşırken son adımı da attım ve Karan'ın önünde dikildim. Ayağımdaki topukluların kaç santim olduğunu bilmiyordum ama şu an deve kadar uzun görünen Karan Çakıl ile neredeyse aynı boydaydım, sadece üç ya da dört parmaklık bir mesafe kalmıştı. Bu yüksek ayakkabılarla bu kadar rahat yürüyebilmem beni şaşırtmıştı doğrusu.

"Sen..." Gözleri kısaca beni süzdü bir kez daha. "Yorum yapmayacağım."

"Mor sana yakışmış," dedim gözlerimi gözlerine tırmandırarak. "Bugün ilk kez seni siyahtan başka bir renkle gördüm."

Başını hafifçe salladı. "Küçük bir kız çocuğu sağ olsun."

"Hoş görünüyorsun," diye itiraf ettim. Koyu mor dar gömleğin ilk iki düğmesi açıktı, takımı jilet gibiydi. Şu an benim dudaklarım ve onun gömleğinin uyumu başımı döndürmüştü. Bir an düşüncelerimin yöneldiği boyutun çirkinliğine gözlerimi devirdim, ne zamandan beri böyle şeyler düşünüyordum ben?

"Sen de..." Gözleri bir kez daha üstümde dolandı. "Çok iddialı."

"Bu senin seçimin neticede."

"O yırtmacın varlığından haberim bile yoktu," dedi tehlikeli bir sesle. "Ve hiç hoşuma gitmedi."

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama, elbiseyi sen seçmişsin."

"Tam iki saat boyunca incelediğim elbisede, açıldığında tüm bacağını gösteren bir yırtmaç olduğunu görmeyen benim. Suçu sana atamam zaten. Sanırım seni oraya kucağımda götürmem gerekecek."

"Neden?"

"Yoksa cinayet işlerim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Cinayet işlemen için bir sebep mi var?"

"Attığın her adım beni katil etmek için yeterli bir sebep."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Geniş adımlar atmadığım sürece bir sıkıntı çıkmayacaktır." Burnundan verdiği ılık nefesleri yüzümde hissediyordum, bu çok tanıdıktı.

"Bence bir mağazaya uğrayıp yeni bir elbise satın almalıyız," derken sesi hiç olmadığı kadar ciddiydi. "Bunu başka bir zaman, baş başayken evde yiyeceğimiz bir yemekte giyebilirsin."

Mideme yumruk yemiş gibi kasılırken, yüzümdeki ifadeyi sabit tutmak için ekstra bir çaba harcadım. "Bu elbiseyi sevdim."

"Ben de sevdim," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. Bir insan nasıl olurdu da bu kadar etkileyici bakabilirdi, aklım almıyordu. "Ama bazı şeyler bana özel kalsın istiyorum."

İçeride kopan fırtınayı yansıtmamak adına, "Ne gibi?" diye sordum, sesim düzdü ama aslında titremesine ramak vardı. Şu an konuşan bir şey daha varsa, o da gözlerimizdi.

Uzun ve kemikli parmakları yüzüme dokunduğunda, içimde kopan fırtınanın üveyli[1] kalbimin duvarlarında can buldu. Arsız organım tüm gücüyle göğsümü tekmelerken, gözlerimi Karan'ın gecenin ayazındaki en karanlık unsuruna, gözlerine diktim.

Uzun parmakları yavaşça yanağımda dolaştı, ardından göz çukurlarıma tırmandı. "Bu gibi," diye fısıldadı karanlık bir sesle. Ardından parmağı bu kez dudağıma kaydı. Ruju bozmamaya özen göstererek yüzeysel bir şekilde dudağıma dokundu. "Bu gibi," diye fısıldadı. Kalbim fazlalık kandan patlamak üzereydi. Uzun parmağı boynuma indi, şah damarıma yüzeysel olarak dokundu. "Bu gibi." Bana dokunurken gözlerini tek bir an olsun gözlerimden çekmiyordu.

Göğsüm çaresizce bir nefesi içine doldurarak şişerken, parmağı yavaşça gerdanıma indi. Beni rahatsız etmeyecek şekilde sol göğsümün biraz üstüne dokundu, dokunduğu yer herhangi bir cinsel ima aranacak bir yer değildi, gerdanımın biraz altıydı. Parmağını oraya bastırdı ve kalbimin atışını parmağının ucunda hissetti. "Bu gibi," diye fısıldadı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Dudaklarından verdiği sert nefesler dudaklarıma çarpmaya başladı, gözlerimiz birbirlerine kilitlendi. "Daha birçok örnek verebilirim ama sırası değil," diye fısıldadı. Fısıltısı doğrudan dudaklarıma

1 Üveyl: Çığlık.

aktı ve onun nefesini ağzımın içinde hissettim. Öpüşsek bu kadar net hissetmezdim sanırım. Kalbim dudaklarımda attı.

"Gidelim mi artık?" dedim yakınlığımız yüzünden kasılan yüzüme herhangi bir maske geçiremeden. Diğer Merve yine saklanmıştı, bu yakınlaşmalara katlanamıyor ve kaçmayı seçiyordu. Beni tek başıma bırakıyordu, sonra da yorum yapmasına izin vermemi bekliyordu. Daha çok beklerdi.

Yüzünü yüzümden uzaklaştırmadan dudaklarıma kısaca göz gezdirerek, "Bu elbisenin içinde bu kadar göz alıcı görüneceğini tahmin etmemiştim. Tamam, birkaç küçük tahminim vardı ama bu kadar değildi. Üstelik bu yırtmaçtan hiç ama hiç hoşlanmadım, velet."

"Bu elbise iyi." Gözlerimi kaçırıp koyu mor gömleğine diktim. "Uzatmasak?"

"Canımı sıkıyorsun."

"Bu elbiseyi seçen sensin."

"Bu kadar mükemmel görünüp, beni çileden çıkaran da sensin."

"Ben..." Gözlerimi bir başka noktaya çevirmeye çalıştım, bu konudan uzaklaşmam gerekiyordu. "Telefonum içeride kaldı ve artık gitmeliyiz. Yani..."

"Sakin ol," dedi yanağımı avucunun içine alarak. "Gidiyoruz, tamam." Gözlerimin içine güven veren gözlerle bakınca daha da utandım. Utanmak bana göre bir eylem değildi ama buna engel de olamıyordum.

Karan, beni omzumdan çekerek kendine yasladı ve birlikte alacaklarımızı alarak güzellik salonu olduğunu düşündüğüm yerden ayrıldık. Arabaya binerken elbisem yüzünden kötücül bakışlarına maruz kalmıştım ama benim hiçbir suçum yoktu, bu elbiseyi seçen de kendisiydi. Kızması gereken biri varsa bu ben değildim, kendiydi.

"Gittiğimiz yerde muhtemelen yine birçok soruyla karşılaşacaksın," dedi gözlerini yoldan çekmeden. "Aralarında patavatsızlar da olacak elbette. Kafana takmamaya çalış."

"Patavatsızlar?"

"Her ne kadar şu an yaşından biraz daha büyük gösteriyor olsan da, sen on yedi yaşında bir lise öğrencisisin," dedi sert bir

sesle. Bunu söylerken direksiyonu kavrayan parmak boğumları beyazladı. "Tamam, en azından onlar senin on yedi yaşında olduğunu bilmiyorlar ama benden küçük olduğunu biliyorlar. Muhtemelen sana yaş ağırlıklı sorular soracaklar, çoğu botokslu teyzelerin kıskançlık kokan aşağılamalarına maruz kalabilirsin. Yanındayken buna izin vermem ama yine de hazırlıklı olmanda fayda var. Genç bir kan gördüklerinde kudurur böyleleri. Senin yaşına dönebilmek için ruhunu satabilecek kadınlar tanıyorum."

Sokak lambalarının cansız ışıkları arabanın içine hızlı bir şekilde yer değiştirerek girip çıkıyordu. Parmaklarımdaki ojelerdeydi gözlerim, Karan'ın omzunun üstünden bana baktığını hissedince, göz ucuyla ona baktım.

"Hadi ama gerilme," dedi moral vermek ister gibi. "Üstesinden gelebileceğini biliyorum. Senin için hiç de zor değil iki buruşuğa meydan okumak."

Diğer Merve başını sallayarak onayladı Karan'ı, ben karşı koymasam bile, o koyardı, biliyordum. Yavaşça başımı salladım ama suratım düşmüştü bir kere. Ne vardı ki bizim aramızdaki yaş farkında? Gören de babam yaşında bir adamla beraberim sanacaktı, on yaş bile değildi. Dokuz yaştan ibaretti, çok büyük bir fark olamazdı. Hem biz... Beraber miydik onu bile bilmiyordum ki. Kabul edilmiştim, yani öyle umuyordum. Düşüncelerim yanaklarımın içini şişirmeme neden oldu.

Karan, bir elini direksiyondan çekmeden, diğer elini bacağıma koydu ve yavaşça sıktı. Gözleri yoldaydı. "Sorun olmayacak."

Bacağımın üstünde duran eline baktım ve yapabileceğim son şey bile olmadığını düşündüğüm şeyi yaptım. Elimi bacağımın üstünde duran elinin üstüne koydum ve Karan bir an duraksasa da, elimi avucunun içine alarak sıktı ve ardından elimi dudaklarına götürdü. Avucunun içindeki elimi öptükten sonra ellerimizi ayırmadan tekrar bacağımın üstüne koydu.

"Kolay olmayacak," diye mırıldandı kendi kendine. Bir an duraksadım, biliyordum. Kolay olmayacaktı.

Geldiğimiz mekânın olduğu yer ıssızdı, kayalıklara çarpan dalgaların sesini duyabildiğim gibi; genzimi yakan tuzun da kokusunu alabiliyordum. Cep telefonum ve okul formam arabanın

içindeydi. Karan arabanın uzaktan kumandası ile arabayı kilitledikten sonra küçük bir tık sesi çıktı, arabanın farları kısaca yanıp söndü. Zemin kum ağırlıklı olduğu için, topuklu ayakkabımın topuğu kuma saplanıyordu ve yürümek çok zordu. Karan beni kolumdan tutarak kendine doğru çekti ve sırtım onun kaslı sol koluna dayadı, elini belime sararak beni kolayca yürütmeye başladı.

Mekânın camdan kapısı sayesinde içeriyi görebiliyordum. İçeride hoş, gözü yormayan loş bir ışık vardı ve uzun yuvarlak masaların etrafına üşüşmüş tüm konuklar en az ikimiz kadar şıktı. "Sabah ay kurabiyelerini yedin mi?" diye sordu bir anda beni taşımaya devam ederken.

"Yedim," dedim huysuzca. "Tadı güzeldi."

"Vanilyalı."

"Tatlı şeyleri sevmem."

"Ben de sevmem ama ikiniz birer istisnasınız." Kalbimin göğsüme vurduğu tekme, denizin kayalıklara vurduğu dalgadan çok daha gürültülü ve hırçındı.

"Şöyle konuşma."

"Yalan mı?"

"Sus," diye homurdandım. Yüzüme düşen saçlarımı geriye ittim, mekânın kapısının önüne gelmiştik bile. Karan beni yavaşça serbest bıraktı ve elini elimin içine kaydırıp parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Tüm duyularım avucumun içine toplanıp bedenim hislerden ibaret hale geldiğinde ona ayak uydurdum. Cam kapı kayarak açıldı, kulaklarıma doluşan piyano sesi beni gevşetti. Gözlerim kısaca etrafı taradı, tüm gözler üstümüze dönmüştü. Mekânın genel havası iyiydi, burada hem eğlenebilir hem de kafanı dinleyebilirdin. Gözler hem üstümüzde hem de birbirine kenetlenmiş ellerimizde dolanıyordu şu an. Ben rahatsız bir şekilde etrafa bakınırken Karan'ın hiçbir şey umurunda değildi. Düz bir yüz ifadesiyle dedesinin olduğu masaya doğru ilerliyordu. Yaşar amca bizi fark ettiğinde elini yavaşça kaldırarak gülümsedi. Karan başını yavaşça salladı. Yaşar amcanın yanında orta yaşlarda iki kadın, iki adam ve bir de Yaşar amcanın yaşlarında yaşlı bir adam vardı. Onlar da bize bakıyordu. Tıpkı içerideki herkes gibi.

"Hoş geldiniz," dedi Yaşar amca masaya vardığımızda. Birkaç meraklı göz sonunda bizden uzaklaşmış olsa da diğer meraklı gözlerin yoğun ağırlığını sırtımda hissediyordum. Ayrıca Karan o kadar ağır adımlar atmıştı ki, bunun yırtmacımın açılmaması için olduğundan adımın Asi Merve olduğu kadar emindim.

"Hoş bulduk," dedi Karan sade bir şekilde ve masadaki tüm adamlarla tokalaştıktan sonra bayanları başıyla selamladı. Boyalı sarı saçlara sahip, açık mavi gözlü bir kadın elini bana uzatırken, "Merhaba, şekerim," dedi gülümseyerek. "Harika görünüyorsun." Beni süzdü. "Üzerindeki Suzan Avcı'nın tasarımı değil mi? Bir eşi daha yok!" Gözleri kocaman açılmıştı, şoka uğramıştı resmen.

Suzan Avcı kimdi? Yüzüme geçirdiğim yapmacık ifade tıpkı bir kalıp gibi suratıma yapıştı ama dudaklarımı yukarı kıvırmama yetmedi. Soğukluğundan ödün vermeyen bir sahtelikle kadına elimi uzattım, diğer elim Karan'ın parmaklarının kilidi altındaydı şu an. Kadının elini yavaşça sıktıktan sonra, "Teşekkürler," dedim mesafeli bir sesle. Kadın sesimin tonundan rahatsız olmuş gibi görünüyordu ama umurumda değildi. Şu an umurunda olan tek şey üzerimdeki özel tasarım elbiseydi.

"Karan, çok meşhur kız arkadaşın bu küçük hanım mı?" diye sordu orta yaştaki adamlardan bir tanesi. Elini bana uzatarak, "Merhaba, güzel bayan. Ben Demir," dedi. Yanındaki kadın rahatsız bir şekilde adama baktığında ikisinin evli olduğunu anlayabilmiştim. Üstelik kadın bana bir merhaba bile dememişti ama bunun umurumda olduğunu da söyleyemezdim. Adamın bana uzattığı ele bakarken, Karan elimi daha sıkı tuttu. Parmaklarını parmaklarımdan içeri sokup, kemiklerime dokunmak istiyor gibi sıkmıştı. Adamın elini havada bırakarak, "Merhaba," demekle yetindim. Adımı söylememe gerek var mıydı? Bence yoktu, bildiklerinden emindim. Dedikodular çoktan onların dünyasını sarmıştı, Karan onların dünyasında tanınıyordu. Benim aksime.

Yaşar amca bastonuna tutunarak bana yaklaştı, sevecen bir şekilde gülümseyerek, "Harika olmuşsun, kızım," dedi tatlı tatlı. "Maşallah, nazar değmesin." Ardından gözleri Karan'ı buldu. "Hele şükür seni de farklı bir renkle gördüm."

"Dede." Karan'ın sesinde uyarı vardı. Yaşar amca omuz silkerek önüne döndü ve yaşlı adama hitaben, "Bu da bizim gelin işte, Hüseyinciğim. Okulu bitsin, yapıyoruz düğünü," dedi heyecanlı bir şekilde.

Adının Hüseyin olduğunu öğrendiğim koyu renk takım elbiseli adam, "Merhaba, kızım," dedi gülümseyerek. "Benim oğlana da gelir inşallah sıra, bir türlü beğenmiyor eşek herif."

"Benim oğlan da beğenmiyordu yahu," dedi Yaşar amca gülerek. "Karan'ı tanımıyor gibi konuşmasana. Her erkeği adam eden bir kadın mutlaka çıkıyor."

Bir süre konu Hüseyin Bey'in adının Hakan olduğunu öğrendiğim oğlunun üstünde dönmüştü. Kocasını benden kıskanan kadının adının Canan olduğunu öğrenmiştim, benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Umurumda da değildi zaten. Elimi sıkan sarışın ve açık mavi gözlere sahip olan kadının adı da Serpil'di, o diğerine nazaran çok daha samimi gelmişti gözüme. Hareketleri bakımından değil, daha samimi görünüyordu yalnızca. Bu mekân Hakan'a aitti, henüz Hakan'ı görememiştim ve sanırım Hüseyin Bey'in dediği kadar vardı. Adam kendi mekânın açılışında yoktu resmen. Sorumsuzun tekiydi. Camdan kapı kayarak açıldığında, Karan elimi bırakmıştı çünkü hemen bir masa ilerideki bir adamla bir diyalog içerisindeydi. Ne konuştuğu hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu. Kapıdan içeri giren kişiye baktım, gördüğüm manzara sinirlerimi tepeme çıkarmıştı. Diğer Merve tırnaklarını çıkararak gelen kişiye kötü bir bakış attı.

Funda, üstünde zümrüt yeşili kısacık bir elbiseyle içeri girdi, yüzünde geniş bir tebessüm vardı. Açık renk saçlarındaki doğal dalgalar omuzlarına dökülmüştü, düzgün bacakları her kızı kıskandıracak kadar güzel görünüyordu. Yanında Yaşar amcadan biraz daha genç olduğunu düşündüğüm bir adam vardı, adam Funda'yı kısaca öptükten sonra bizim masaya yöneldi. Funda pürdikkat bana bakarken, yüzündeki tebessüm silindi ve adamı takip ederek, bizim masaya doğru yürümeye başladı.

"Yaşar Bey?" dedi adam sorar gibi. Yaşar amca adamı fark edince geniş bir gülümsemeyle, "Oo, Yıldıraycığım. Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, siz nasılsınız?" Adam genişçe gülümsedi. Funda da hemen yanında dikiliyor, hiç hoş olmayan bakışlarını yüzümde dolaştırıyordu. Karan masadakileri görünce hemen yanımıza geldi, yüzü gerilmişti.

"İyiyim, sağ ol. Baba kız gelmişsiniz. Emine Hanım nerede?" Ah, babasıydı demek Funda'nın...

"Moda haftası yüzünden yurt dışına kaçtı, onu evde tutabilmek mümkün mü sizce?" Adam güldü, gülüşünde soğuk bir yakarış vardı. "Sağ olsun güzel kızım eşlik etti bana." Funda'yı kolunun altına çekerek yavaşça sarıldı. Funda'nın gözleri hâlâ bendeydi, rahatsız edici bir şekilde bana bakıyordu.

Karan bu bakışların bende yarattığı rahatsızlığı fark etmiş olacak ki, elini yavaşça omzuma atarak beni sardı. Bu masadaki herkesin dikkatini çekmişti, özellikle de Funda'nın babası Yıldıray Bey'in.

"Vay, Karan," dedi Yıldıray Bey yapmacık bir şekilde. "Kız arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Karan'ın gözlerindeki sertliği net bir şekilde gördüm. Omzuma dokunan elindeki sertlik tenimi parçalayacak kadar keskindi. Parmak uçlarında sakladığı bıçaklar tenime saplanmıştı. Öfkesi kontrolsüzdü, yine de buna rağmen saklamayı başarabiliyordu. Bu benim gözümde gerçek bir başarıydı. Ben öfkemi pek saklayamıyordum çünkü.

"Belki daha sonra, Yıldıray Bey," dedi Karan mesafeli bir sesle. Yıldıray Bey'in kaşları çatılırken, "Yıldıray amcadan, Yıldıray Bey'e mi terfi ettik yahu?" diye sordu. Karan cevap vermek yerine yavaşça bana baktı. "Dans edelim mi?" diye sorunca anın şokuyla başımı sallayarak bunu kabul ettim.

Karan beni kaldırıp dans pistine yürütürken Funda'nın gözleri hâlâ üstümüzdeydi. Diğer Merve Funda'ya dilini çıkardı, aynısını ben de yapmak istiyordum ama o kadar da çıldırmamıştım henüz. Garson herkese içki servisi yapmaya başladı, dans pisti boştu. Bu boşluğu dolduran iki gölge ikimiz olmuşken, Karan elini yavaşça belime sardı ve bedenimi bedenine yapıştırdı. Yüzünü boynuma yakın bir yere getirdi. "Olabildiğince yapış bana. Bacağın açıldığı an, ölürsün."

Bedenim gerildi. "Pardon?" diye fısıldadım çatık kaşlarla. Burnunu boynuma bastırarak yavaşça hareket etmeye başladı. Birbirimize tamamen yapışmıştık, bedeninin kıvrımlarını bedenimde hissediyordum. Parmaklarının sert tutuşu belimi zorluyordu, tüm gözler üstümüzdeydi ve Funda'nın şu an çıldırdığına yemin edebilirdim.

"Diyorum ki, çıtır bacaklarını görmelerine izin verecek olursan, ölürsün."

Tırnaklarımı onun boynuna saplamak ister gibi ensesine sıkıca sarıldım ve saçlarının bittiği yerde tırnaklarımı dolaştırıp yavaşça cildine batırdım. Dudaklarını ısırdığını fark edebilmiştim. "Beni tehdit etme."

"Ben tehdit etmem, Çakıltaşı."

"Bal gibi de tehdit ediyorsun, Çakıl."

"Beni kışkırtma," diye fısıldadı ve belimde duran elini tehditkâr bir şekilde kalçamın biraz üstüne indirdi. Nefesim kesilirken, "Uslu bir kız ol," dedi aynı fısıltıyla.

Beni mahvediyordu, bunun farkında mıydı? Babama zarar veren bir adamın kollarında, tamamen teslim olmuş, silahsız, buzdan kalesinin buzları kırılarak yere düşmeye başlamış, ruhu saklandığı delikten kafasını uzatan biriydim. Kimine göre bir zavallı, kendime göre gerçekten güçlüydüm.

"Uslu bir kız olmayacağımı biliyorsun değil mi?" diye sordum nefesim hızlanırken. Kendini bana biraz daha bastırdı, ayaküstü sevişen aptal çiftlerden ne farkımız vardı şu an? İnsanların meraklı gözlerinin ağırlığı altında Karan'la bu kadar yakın olmak hiç iyi değildi. Tamam, iyiydi ama iyi olmaması gerekiyordu. Bu saçma sapan, aptal, geri zekâlı ve olmaması gereken his bir an önce bedenimi terk etse iyi olacaktı.

"Sana uslu bir kız olmayı öğreteceğim."

"Bu imkânsız."

"İmkânsız şeylere imkân sağlayabilecek kadar güçlüyüm."

"Kendini beğenmiş," dedim bacağımı iki bacak arasına sokup, bedenimi geriye atarken. Karan'ın yüzü boynumda, sırtım geriye bükülmüş bir şekilde bir süre bekledim. Ardından narin bir şekilde geri çekti beni Karan, birkaç figür daha sergiledik. "Uslu bir kız değilim. Olmayacağım da."

"Dik kafalı," dedi gözlerini gözlerime dikerek, nefesi yüzüme çarpıyordu ve dudaklarımız birbirlerine çok yakındı tam da şu an.

"Sen kendine bak."

"Tamam işte, sana bakıyorum."

Sertçe yutkundum, o da sertçe yutkundu. Bedenimi ona yaslarken, beni tekrar geriye doğru yatırdı ve belim büküldü, beni yavaşça çevirip dizini kırdı. Bedenimi biraz daha geriye itti, o da benimle birlikte hareket ederek üzerime doğru abandı. Saçlarımın zemine sürttüğünü fark ettim ama umursamadım. Karan beni hızla geri çekti ve bedenim bedenine çarparken uzun kuyruklu eteğim onun pantolonuna çarpıp iç gıdıklayıcı bir ses çıkardı. Bir alkış tufanı koptu, nefes nefese Karan'a baktım. "Yaramaz velet," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Beni serbest bırakırken dağılan düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Funda ile göz göze geldiğimiz an da Funda bakışlarını benden kaçırdı. Gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim, bir an duraksadım ve dans pistinin ortasında öylece Funda'ya baktım. Karan beni kolumdan tutup nazikçe çekerken, ayaklarım ona uymuştu ama gözlerim hâlâ Funda'daydı.

Masaya döndüğümüzde Yıldıray Bey, "Beyler, Nurullah Bey bizi çağırıyor. Hanımlar otururken biraz o masaya mı uğrasak?" diye sordu ortaya konuşarak. Karan onunla ilgilenmiyordu. Funda Karan'ı izlerken, Karan ifadesiz gözlerle masanın yüzeyini inceliyordu.

"Tabii," dedi Yaşar amca. "Karan, hadi bayanlar otursun. Nurullah amcana bir merhaba de."

Karan bomboş gözlerle dedesine bakınca, "Karan, hadi," dedi Yaşar amca uyarıcı bir sesle. Karan'ın gözleri tekrar masaya düştü, dişlerini sıktığını gördüm. Dedesine karşı koymadı ve masadaki tüm erkekler, biraz ilerideki bir başka masaya yöneldi. Ayakta duruyor olmanın verdiği rahatsızlıkla masanın ucuna tutundum, tabanlarım ağrımaya başlamıştı. Bu kadar güzel bir mekâna böyle pahalı masalar yapıyorlardı ama etrafına sandalye koymayı akıl edemiyorlardı. Yoktu böyle bir şey.

"Ben Karan'ı hep Funda ile hayal ederdim oysa," dedi adının Canan olduğunu öğrendiğim, beni kocasından kıskandığını

düşündüğüm kadın bir anda. Patadanak söylediği bu şey bir an için kalbimin kasılmasına neden olunca damağıma dolan zehir tadıyla zorlanarak yutkundum. Gözlerimi ifadesiz tutmaya, duyacağım şeylere odaklanmamaya çalışmıştım.

"Canan," dedi Serpil Hanım uyarır gibi. "Sırası mı şimdi bunun?"

Funda'nın güldüğünü duydum. "Sorun değil," dedi keyifsiz bir sesle. Benim açımdan gayet de sorundu. "Karan'ı seçimleri için yargılayamayız."

"Ne var canım? Yaşı yaşına, huyu huyunaydı vallahi. Ben çok üzüldüm sizin olmamanıza." Bu Canan sınırları fena zorluyordu.

Diğer Merve kaşlarını kaldırarak, *"Estetikten alnın düşmüş, gidip kocana sahip çık da bizim gibi genç birini bulmasın senin yerine, kart fasulye,"* diye homurdandı.

"Ben de üzülüyorum," dedi Funda, bakışlarını yüzümde hissettim. "Ama tüm bunların geçici bir heves olduğunu da biliyorum. Karan bir çocuk bakıcısı değil."

"Fundacığım..." Serpil Hanım şok olmuştu.

"Karan peynir reyonuna bakan bir market elemanı da değil," dedim net bir şekilde. Masadaki gözler şokla irileşirken kafamı kaldırıp Funda'ya uyarı dolu bir bakış attım. "Benim üstüme fazla oynama, bir çocuktan göremeyeceğin şeyler görürsün. Canın yanar."

"Hanımlar..." Serpil Hanım yavaşça omzuma dokundu. "Tamam, sakin olun. Canan, sen de biraz ağzını tutmayı öğren canım."

"Ben ne yaptım şimdi? Şu masadaki körpecik kızın bizim yanımızda ne işi var?" Kaşlarını çatarak bana baktı. "Parası için kendisinden büyük bir erkekle olan kızların gözümde hiçbir değeri yok!"

Gözlerim dehşetle irileşirken dudaklarım öfkeyle aralandı. Sinir harıl harıl damarlarımda akmaya, beni etkisi altına almaya başlamıştı. Parmaklarım benden yaşça çok büyük olan kadının bileğine dolanırken, acımasız bir kuvvet uygulayarak sıktım kadının bileğini. Canan acıyla inleyip dehşet dolu gözlerle bana baktı.

"Ne dedin sen?" diye sordum sert bir sesle.

"Bırak bileğimi!"

"Ne dedin sen dedim sana?" diye bağırdım bir anda. Tüm gözler bizim masaya döndüğünde herkes şaşkındı. Ama onun gibi bir sürtüğün böyle şeyler düşünmesi normaldi. İnsanlar düşünürdü, iğrenç şeyler düşünürdü ve düşündükleri iğrenç şeylerin kalıbına seni çok rahatça yerleştirirlerdi.

Kötüyü kötüleyenler bunun iyi bir şey olduğunu sanıyordu. Bu tıpkı, sırf öldü diye, hissetmez sanılarak otopsiye sokulan cansız beden gibiydi. Ruhun tavan arasındaki çığlıklarını kimse duymazdı.

"Sen bu dünyaya ait bile değilsin, yabani!" diye bağırdı kadın acıyla. "Bıraksana!"

"Muhtemelen geldiğin yer bir teneke mahallesi," dedim aşağılayıcı bir şekilde. "Kocanın parasıyla bir boka benziyorsun. Estetik bile toparlayamamış yüzünü senin, kişi kendisini başkalarında görmeye çalışır. Seninkisi o hesap. Karan'ın parası için onunla değilim, ayrıca Karan yirmi altı yaşında. Elli yaşında değil!"

Karan, kadını tutan elimin bileğini kavradı. Gözlerim kısaca ona döndü. Karan'ın da benim kadar öfkeli göründüğünü fark ettim. Karan'ın gözlerindeki o kurşungeçirmez ifade, vahşi bir hayvanı bile ürkütecek cinstendi.

"Karan, şu kızı terbiye et!" diye bağırdı Canan bir anda. "Yaptıklarını gördün değil mi?"

"Ben benim kızımın yaptıklarının sonuna kadar arkasındayım," dedi Karan sert bir sesle. Gözleri doğrudan kadını odağına almıştı. "Burada parayla ruhunu satan, bedenini bir adamın oyuncağı yapan bir kadının söylediklerini ciddiye alacak değilim. Sen onun..." Elimi tuttu ve Canan Hanım'a doğru uzattı. "Tırnağı bile olamazsın."

"Karımla ne biçim konuşuyorsun, Karan?" diye çıkıştı Demir Bey. Canan'ın yüzünün rengi değişmişti, Funda şok olmuş gözlerle doğrudan Karan'a bakıyordu.

"Senin karın benim kızımla ne biçim konuşuyor?" diye sordu Karan bir anda Demir Bey'e dönerek. "Siz evlisiniz ama biz değiliz diye mi bu rahatlık?"

"Ortada fol yok, yumurta yok. Sizin ne olacağınız bile belli değil, benim karımla bu tarz bir ses tonu ve böyle çirkin bir üslupla konuşamazsın! Bir yeni yetme için dostluğumuza..."

"Senin ar damarını sikerim orospu çocuğu!" dedi Karan bir anda, sesi o kadar tok çıkmıştı ki mekânın duvarlarını inletti. Ardından sesini takip eden hızda sert bir yumruk Demir Bey'in suratına kalıp gibi oturdu. Demir Bey geriye doğru sendelerken tüm nefesler tutulmuştu ve birkaç çığlık dökülmüştü yabancı dudaklardan.

"Karan!" Bu ses Yaşar amcaya aitti. Karan umursamadı. Yere düşen Demir Bey'i yakasından tutup havaya kaldırdı, gözlerindeki saldırgan siyah, gözünün beyazını bile kaplamıştı sanki. Tıpkı bir zehir gibi yayılmıştı gözlerine karanlık.

"Yeni yetme ha?" diye sordu Karan, âdeta kükrüyordu. Sesindeki tehlike yüzüne de yansımıştı. Dehşet dolu gözlerle olup biteni izlerken kendimi buraya ait hissetmiyordum.

"Her şey senin yüzünden!" diye bağırdı Funda, Canan'ı kollarının arasına çekerek. Canan elini ağzıyla kapatarak olanları izlerken Funda'ya sığınmıştı.

"Karan, sakin ol!" Yıldıray Bey, Karan'ı geri çekmeye çalıştı, hatta birkaç adam daha Karan'ı geri çekmeye çalışmıştı ama başarısız olmuşlardı. Karan, Demir Bey'i bir kez daha yere çarptı. Sağlam bir tekmeyi Demir Bey'e geçirecekken Karan'ın kolunu tuttum ve onu geri çekmeye çalıştım. Afallamış gözlerle bana baktı, öfkesi harelerine tıpkı bir mürekkep gibi yayılmıştı. Siyah gözlerindeki öfkenin zehirli kokusunu alabiliyordum şu an. Karan, sertçe yutkunduktan sonra etrafa çevirdi tehlikeli bakışlarını. "Hepinize söylüyorum. Kulağınızı açın, iyi dinleyin." Sesi sertti. "Bir daha bana ait olan bir şey hakkında yersiz yorumlar yapacak olursanız... Yapacağım hiçbir şeyden ben sorumlu değilim."

Küçük bir sessizlik yaşandı.

Beni kolumdan çekerek mekânın çıkış kapısına doğru yürütmeye başladı. Herkes sessizce bizi izledi. Yaşar amca hiçbir şey söylememişti, mekândan çıktığımızda kumlu zemine bastığım için topuğum kıvrıldı ve tam bileğim burkulacakken Karan beni tutup dengemi sağladı. "Çıkar şu soktuğumun ayakkabılarını," dedi dişlerinin arasından. Bir an şok olsam da onun dediğini yapıp ayakkabıları çıkardım ve elime aldım.

Hızlı adımlarla sahilin sonuna doğru yürümeye başladık. Dalgaların kıyıya vururken çıkardığı sesleri dinlerken sakince onu takip ediyordum.

"Karan?"

"Ne var?" Yürümeye devam etti.

"Böyle bir şey yapmana gerek yoktu." Onun şiddete başvuracağı aklımın ucundan dahi geçmezdi, beni çok şaşırtmıştı. Aslında iki gündür beni durmadan şaşırtıyordu, babama zarar vermiş bir adam, bir başkasına zarar verince nasıl bu kadar şaşırabiliyordum ki sanki?

"Sikimde değil. Yaptım işte." Durdu ve bir anda bana doğru döndü. "Yaptım işte, tamam mı? Yaptım!"

Kaşlarımı çatıp bir adım geri gittim ama elini bırakmadım. "Sakin ol."

"Sakinim ben," dedi sert bir sesle. Uzun kirpiklerinin ay ışığının altında gölgelendirdiği elmacık kemiklerine bakarken tüm gerçekleri yok saydım.

"Bu halde araba kullanma," diye fısıldadım. Gözlerim kenardaki kayalıkları aldı odağına. "Oturalım mı biraz?"

"Ne varmış benim halimde?"

Elini daha sıkı kavradım. "Şu an çok sinirlisin."

"Evet," dedi Karan kaskatı bir çeneyle. "Çok sinirliyim."

"Görebiliyorum."

"Beni sakinleştirmeye ne dersin?" Gözleri hâlâ sert bakıyordu, kalbim atışını hızlandırırken, "Nasıl?" diye sordum titreyen bir sesle. Şu an yalnızca o, ben ve dalgasını kayalıklara vuran deniz vardı. Islak kum ile aramızda bir metre vardı. Dalgalardan sıçrayan su damlalarını tenimde hissedebilmiştim, soğuktu.

"Öp beni."

Bir an karnıma giren bıçağın acısıyla sendeledim. Beklemediğim bu atağı karşısında ruhum saklandığı yapay deriden sıyrılıp ona soyunmuştu.

"Ne?"

Gözlerimin içine bakarken, "Duydun," dedi tok bir sesle. "Sakinleştirmek istiyorsan durma, şimdi öp beni."

Bir an ne yapacağımı bilemedim. Zihnimdeki oda çok dağınıktı, her yer her yerdeydi. Kâbusların süslediği hayatımı masallara çeviren adama bakarken artık kendimle olan bağlantımı tamamen koparmış gibi hissediyordum. Parmak uçlarımda yükselirken Karan gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmedi. Dudaklarımı yüzeysel olarak yanağına bastırdım. Bir dalga daha yüksek bir sesle kıyıya vurdu, dalganın savurduğu tuzlu, soğuk damlalar tenime dokunmuştu.

Dudaklarımı yanağından çekmeden sertçe yutkundum. Geri çekilmeye başladığımda gözlerimiz birbirine tökezledi. "Bunu kastetmemiştim," diye fısıldadı, sesinin gölgelerine sığınmış karanlık istekler vardı.

Gözlerimi kaçırdım. Çenemi tuttu ve bakışlarımı ona çevirmem için zorladı beni. "Kaçırma gözlerini," dedi tok bir sesle. "Sana siyahım ben dedim. Senden masum şeyler istememi bekleme benden. Ben bencil bir adamım."

Başımı iki yana salladım. "Değilsin."

"Öyleyim, kız çocuğu."

"Bana ne," dedim omuz silkerek.

"İnatçı velet."

"Öyleyim."

Aniden şimşek çakınca ikimiz de duraksadık. Karan, "Yağmur yağacak," dedi karanlık bir sesle.

"Olabilir."

Beni yavaşça kendine çekti, ona karşı koymadım. Bedenim usulca bedenine sürtünerek ona yaslandı. Eli belime kaydı ve belimin oyuntusuna tüm parmaklarını bastırırken, "Sen, ben, karanlık, deniz ve yağmur," diye mırıldandı. "Dans edelim."

Başımı yavaşça salladım. "Edelim."

Gözlerimiz ay ışığının yandığı yerde kesişti. Yırtmacı umursamadan çıplak bacağımı Karan'ın beline doladım, Karan beni yavaşça kendine bastırdı ve bedenimiz bir anda büyük bir hızla ayrıldı. Kuyruklu elbisemin kuyruğunu savurarak üç kez kendi etrafımda döndüm ve Karan beni bir kez daha kendine doğru çekerek bacağımı eline alıp beline doladı.

"Sana bir klişeden bahsetmemi ister misin?" diye sordu nefes nefese. Ağır ağır dans ediyorduk. Bir kez daha ondan uzaklaştım ve çok daha kuvvetli bir şekilde bedenine çarptım.

"Bahset."

"Yağmur kelebeği istiyor." Bedenini bedenime çarptığı an soluğum kesilecek sandım.

Bacağımı bir kez daha beline dolarken beni yavaşça geriye itip burnunu boynuma bastırdı. "Kelebek yağmurun kollarında," diye fısıldadım.

"Yağmur korkuyor," diye fısıldadığında tenime düşmeye başlayan yağmur damlalarının ruhuma bıraktığı siyah izleri hissettim. Yağmur başlamıştı.

"Kelebek korkusuz."

"Yağmur yağıyor," diye fısıldadı yavaşça.

"Kelebek ıslanıyor."

Karan aniden beni kucakladığında bacaklarımı onun ince beline doladım ve boynuna sıkıca sarıldım. Dudaklarımı dudaklarının biraz altına, çukurlu çenesine bastırdım. Dalga seslerine karışan yağmur sesini duyabiliyordum, kalbimin haykırış sesini duyabiliyordum. Onu dudaklarından öpmedim. Onu dudağı ile çenesinin arasındaki boşluktan, çenesindeki kuyudan öptüm, bir farklılık olsun istedim.

Dudaklarımı çenesinden çekerken yağmurun altındaki en güzel şeye baktım. Karan'ın kuzguni siyahı gözlerine.

Ne zaman onun kuzguni siyahı gözlerine baksam, içimde sonsuz sayfalı kara bir kitap yeniden yazılmaya başlıyordu. Siyah sayfalara düşen siyah kelimeler şeffaftı ve gözleri karanlığa alışmış biri olarak yazanları yalnızca ben okuyabilirdim.

"Islak kelebek."

İçimin en siyah sayfasında büyük harflerle onun adı yazıyordu.

22. BÖLÜM: MİSAFİR

Duştan çıktıktan yaklaşık on beş dakika sonra saçlarım hâlâ nemliyken ve bedenim duşun etkisiyle uyuşup uykum gelmişken, penye eşofmanımın geniş cebindeki telefonum tüm bedenimi zangırdatacak şekilde titremeye başladı. Titreşim moduna aldığım telefonu cebimin içinden çıkarmaya çalışırken, bir yandan da elektrikli su ısıtıcısının içindeki sıcak suyu siyah, seramik kahve kupamın içine boşaltmaya çalışıyordum. Arayanın kim olduğuna bakma gereği duymadan telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Hey!" dedi karşı taraftaki tok ama tokluğunun yanında biraz da ince bir ses. Tuhaf bir ses tonu olduğuna yemin edebilirdim. Yüzümü buruşturarak telefonu omzumla kulağımın arasına aldım ve kupanın içine doldurduğum sıcak suyun kabarttığı buharın yüzüme çarpmasına izin verdim.

"Sen kimsin?"

"Açarken adıma bakma tenezzülünde bile bulunmadın, öyle değil mi?" Güldü. "Benim, Billur."

Ah. Sesini ilk kez duyuyordum. Diğer Merve dikkat kesildi, Billur'a karşı sempati duyuyordu, bunu hissedebiliyordum. Sanırım bende de Billur'a karşı bir şeyler vardı, emin değildim. Yalnızca... O gerçekten iyi bir kızdı.

"Billur?" Kupanın içindeki kahveyi karıştırmak için bondi mavisi çekmeceyi açıp içinden bir çay kaşığı çıkardım, sıcak suyun içindeki kahveyi alaşağı olana dek karıştırdım, simsiyah bir renk elde ederken, "Sorun ne?" diye sordum.

Bir iç çekiş duydum. Sol bacağımın üstüne yüklenerek zifir karası kahvemi karıştırmaya devam ettim. Arkadan büyük arabalardan geldiğini tahmin ettiğim motor seslerini duyabiliyordum, otobüs terminali gibi bir yerde olduğuna kanaat getirmiştim.

"Sorun şu ki... Ne sorunu be? Fethiye'deyim şu an. Hadi gel ve beni al. Kahrolasıca bir yağmur başladı ve gözümdeki siyah boya yanaklarıma kadar aktı. Şu an kızıl bir Fars Kedisi'nden farkım yok, ah siktir. Sikik bir herif az önce lastiğinin yarattığı mükemmel dalgayla üstümü ıslattı. Mükemmel! Oradan bakınca bir sörfçüye mi benziyorum lan ben? Gel ve beni al, Fethiye Otobüs Terminali'ndeyim!"

Şaşkın bir şekilde duraksadım. Transa girmiş gibi kupanın içindeki kahveyi çay kaşığı ile karıştırmaya devam ettim, yarattığım kasırgaya benzer dalgayı izliyordum. İdrak gücümü bir an için kaybettiğimi düşündüm, diğer Merve'nin de çok farklı olduğunu söyleyemezdim.

"Ha?" diyebildim.

Billur'un arka planda arabalara sövdüğünü duyabiliyordum, ağzı gerçekten bozuktu. Hem de çok!

"Ne ha, kızım? Gelip alıyor musun beni? Fethiye'deyim diyorum, sen bana geçenlerde Fethiye'de olduğunu söylememiş miydin? Gel ve al beni, genç yaşta katil olmak istemiyorum. Ayrıca yemin ederim idrar torbam şişti, işemem gerek. Tuvalet arızalıymış!"

"İşemen gerektiğini neden bağırarak söylüyorsun?" diye çıkıştım, kaşlarım tamamen çatılmıştı. Sanki konuşmamız gereken onun idrar torbasıydı. Şu an asıl konuşmamız gereken Billur'un neden Fethiye'de olduğuydu.

"Siktir, şarjım bitiyor. Sesleri duyabiliyor musun? Gel ve beni bul buzdan meleğim, emin ol senin buzdan değneğine ihtiyacım var. Siyah kot, siyah tişört ve zincirli siyah botlarım var.

Saçlarım kızıl, güneşi bile önünde diz çöktürebilecek kadar kızıl! Kor kızılı, bebeğim! Gel ve beni al. Bir saniye, e sen beni fotoğraflarda gördün zaten... Lanet! Kapanı..."

Telefondakinin bir kaçık olduğunu, Billur'un böyle biri olmadığını düşünmeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Tam olarak buydu. Billur. Sesini ilk kez duyduğum, birçok sırrımı paylaştığım mesaj arkadaşım. Kaçığın tekiydi ve şu an bilmediğim bir sebepten dolayı Fethiye'deydi. Kupayı dudaklarıma götürdüm, sıcağa alışan dudaklarım hafifçe sızladı. Dilimdeki sıcağın dramatik ayak izlerini hissettim, bastığı yeri dağıtıyordu, dilimdeki yumuşak dokuyu parçalara ayırıyordu sanki.

Defne'nin, "Selam," dediğini duydum. Kaşlarımı çatarak omzumun üstünden ona baktım, mutfak kapısının pervazına yaslanmış beni izliyordu. Altında dışarıdan yeni geldiğini belli eden giymeyeceğim türde işlemeli, çiçekli bir kot, üstünde barut rengi bir kazak vardı.

Anneme yaptıklarını unutmuş değildim ya da anneme yaptıklarımızı daha mı doğru olurdu? Defne'ye düz bir bakış attıktan sonra kahvemden bir yudum aldım. "Selam," dedim isteksiz bir sesle. Annemin dayımlara gittiğini biliyordum. Babam denen adam da muhtemelen mağazasındaki genç tezgâhtarları süzüyordu.

Bu düşünce midemi karıncalandırdı.

"Küs müyüz?"

"Ne zaman barıştık ki?" diye sordu diğer Merve, omuzlarını düşürdükten sonra sözü bana bıraktı ama hiçbir şey söylemedim. Hem şu an düşünmem gereken bir şey daha vardı. Hayır, iki şey. Birincisi, Karan'ın dün gece yumruklayıp adam onun başına bir bela açar mıydı? İkincisi, Billur şu an beni bekliyordu! Hem de çişi vardı. Bir an duraksadım, bu düşüncenin beni güldüreceğini düşündüm ve dudaklarıma bir düz çizgi emri gönderdim.

"Defne," dedim düz bir sesle ve siyah, seramik kupamı yavaşça tezgâha bıraktım. İlgi dolu gözlerle bana bakıyordu, kollarında ağladığı tek sığınağı da kaybetmek istemediği her halinden belliydi. "Ben birkaç saatliğine dışarı çıkıyorum, annem gelirse ona çok geç kalmayacağımı söyler misin?"

Defne'nin dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi. "Onunla konuşmuyorum, Merve."

Kaşlarımı çattım. "Annemden bahsettiğimizin farkında mısın? O dediğin bizim annemiz. Babama olan kinini anneme yansıtmandaki amaç?"

Defne güldü, neşesizdi. Altında yatan anlamları görebilmiştim, yaralıydı ve yarasının sarılmasını istiyordu. Hepsi buydu. Ama biz de yaralıydık. Annem ve ben. İkimiz de yaralıydık. Defne bu kadar çocukça davranmamalıydı, dişlerini anneme ve bana geçirmekten vazgeçmeli ve babamı hedef almalıydı.

"Bizi savunmadığı için olabilir mi? Tam bir korkak gibi davranıyor ve ben bundan çok sıkıldım, Merve. Savunmasını istiyorum, arkamızda durmasını."

"Anlamıyorsun," dedim düz bir sesle. Onun açık renk gözleri, benim koyu renk gözlerime takıldı. Bir süre sessizce bakıştık, yavaşça ona doğru yürüdüm. "Anlatsam da anlamayacaksın."

"Anlamak istemiyorum," diyerek beni onayladı, bakışları donuklaşmıştı. Yaşadığı dehşetin izlerini gözlerinde gördüm, babamdan nefret ediyordu. Çünkü onun gözlerinde gördüğüm, benim babama hissettiklerimden daha güçlü ve derindi. Ben babamdan nefret etmiyordum; ben babama karşı hissizdim. Ama Defne. O nefret ediyordu.

"Çok gecikmem," dedim yanından sıyrılıp geçerek, hiçbir şey söylemedi. Söylememesi benim adıma iyiydi, ona karşı tolerans gösterecek havamda değildim.

Odama geçip hızla giyindim. Siyah trençkotumu da üstüme geçirdikten sonra nemli saçlarıma Karan'ın o gece elleriyle kafama geçirdiği bereyi taktım, çantamı omzuma atıp hızlıca odamdan çıktım. Portmantonun dolabından siyah botlarımı çıkarıp ayaklarıma geçirdikten sonra odamın ve evin anahtarını kotumun cebine tıkıştırıp siyah şemsiyeyi alıp evden ayrıldım.

Hava pusluydu, göz gözü görmüyordu. Kapalı havaları seviyordum. Otobüs terminaline kadar yürümek uzun zamanımı alırdı, Fethiye küçük bir yer olabilirdi ama otobüs terminaline kadar yağmurun altında yürümeye hiç niyetim yoktu. Şehir oto-

büslerinden bir tanesine bindim ve tıka basa dolu, ter kokusundan durulmaz hale gelmiş otobüsün içinde yaklaşık on dakikalık bir yolculuk yaptım. Otobüsün çıkış kapısından kendimi dışarı atarken neredeyse bayılacaktım. İnsanlar günlük rutinlerine duşu eklemeyi unutalı ne kadar zaman olmuştu?

Otobüs terminaline giden ara sokakta yürümeye başladım, yağmur hafiflediği için şemsiyeyi açma gereği duymamıştım. Yolu ikiye ayıran bir köprü vardı, köprünün içi yosunlaşmış su ile kaplıydı. Terminale giden yolda eskiden pavyon olan ama şimdilerde kahve olarak kullanılan bir bina vardı, duvarları eski, yıpranmış ve boyası kavlamıştı. Hiç güvenli görünmüyordu.

Billur'un şarjının bittiğini biliyordum, arasam bile ona ulaşamayacaktım. Hızlı şarjın aklına gelmiş olmasını dileyerek beni aradığı numarayı aradım ama sidiğine odaklandığı için hızlı şarj elbette aklına gelmemişti. Telefonu kapalıydı. Bu demek oluyordu ki onu anlattıkları kadarıyla kendi imkânlarımla bulmak zorundaydım. Otobüs terminalinin girişinde bijuteriler, kafeler, çay ocakları vardı. Fethiye Otobüs Terminal'i küçük denilebilecek bir yerdi ama birçok şehrin terminalinden büyük olduğu kesindi. Çay ocağının önündeki masalara kısaca göz gezdirdim ama fotoğraftaki, *halkalı, kızıl ve ben köşe başında kedi kesiyorum,* tipinde bir kız göremedim. Hızlıca kalabalığı yarıp otobüslerin olduğu kısma geçtim. Otobüslerin çaprazında taksi durağı vardı, yaşlı bir adam taksi durağının kulübesinde tatlı bir şekerleme yapıyordu. Kulübenin çatısından damlayan yağmur suyu fayans zemine damlıyordu. Hemen ileride bir karışıklık olduğunu gördüm, bir güvenlik görevlisi kavgayı ayırmaya çalışıyordu. Her nedense o karmaşada beni çeken bir şey vardı, o karmaşanın içinde bana ait bir şey olduğunu düşünmeden edememiştim. Karan burada olabilir miydi? Buna ihtimal yoktu. Hızlıca karmaşaya doğru yürümeye başladım. Bir adamın, "Bu kız çıldırmış, ona hiçbir şey teklif etmedim!" diye bağırdığını duymuştum, yine de karmaşadan uzakta olduğum için tam olarak çözebilmiş değildim.

"Senin ağzına sıçarım!" diye bağırdı tanıdık bir kız sesi, ardından kızın siyah ojeli uzun tırnaklarını ve tıpkı tırnakları gibi

uzun, kemikli parmaklarını gördüm. Adamın yüzünü hedef almıştı, adam geriye doğru kaçarken güvenlik görevlisi kızı kollarından tutup geri çekmeye çalıştı. O esnada yüzünü gördüm. Kızıl saçları, iri gözleri, yuvarlak suratıyla hemen orada duruyordu. Simsiyah giyinmişti, kotunun kalça kısmında uzun bir zincir vardı. Botları da tıpkı kotu gibi zincirliydi. Siyah tişörtünün bir kolu omzuna doğru düşük ve uzunken, diğer kolu yalnızca dirseğini örtebilecek uzunluktaydı. İnce bileğinde siyah kayışlı bir saat, saatin etrafında siyah bilekler ve bileklerin aralıklarından bariz bir şekilde görünen dövmeler... Kızıl saçları ıslanınca daha koyu bir renge dönmüştü, göz makyajı bahsettiği gibi akmıştı. Bu kız Billur'dan başkası değildi.

"Düzgün konuş!" dedi adam uyarı dolu bir sesle. "Ben yalnızca sana yardım etmek istedim!"

"Amacın yardım falan değildi!" Billur'un yüzüne, bir kaplanın avını gördüğünde takındığı ifadeden çok daha yırtıcı bir ifade yayılmıştı, biraz daha zorlasa ağzından köpükler saçabilirdi. "Amacın düpedüz beni yatağa atmaktı, ihtiyar! O buruşmuş aletini kendi kıçına sokmaya ne dersin?"

"Hey!" diyerek olaya giriş yaptığımda, güvenlik görevlisi dâhil olmak üzere herkes bize döndü. Billur'un beni gördüğü anda yüzünde oluşan ifade beni oldukça şaşırtmıştı. Şu an gerçekten ıslak, kızıl bir Fars Kedisi'ne benziyordu.

"Kahramanım!" Billur güvenlik görevlisinin kollarından kurtularak bana doğru koştu ve hiç ummadığım anda beni kollarının arasına aldı, gözlerim kocaman açıldı, güvenlik görevlisinin saf şaşkınlığını görebilmiştim. Billur bana sıkıca sarılırken arkaya tehlikeli bir bakış attı. "Seninle işimin bittiğini düşünme bile, sapık ihtiyar!"

"Bu kızdan şikâyetçiyim!"

"Hâlâ konuşuyor! Git ve sarkmış hayalarını estetikle toparlat!"

Billur'u kendime doğru çekerek, "Sakin ol," dedim buz gibi bir sesle, teninde tatlı çikolatalı bir koku vardı ama Karan'ın kokusu kadar yoğun değildi, hatta Karan'ın acı kokusunun aksine, Billur'un kokusu fazla tatlıydı.

Birbirlerinin tam tersi şeklinde.

"Hanımefendi yerinizde olsam bu olayı bu kadar büyütmezdim. Şu an haklıyken haksız duruma düştünüz," dedi güvenlik görevlisi. Haklıydı. Billur bana iyice sokulduktan sonra, "Erkek dayanışması, ha? Kız kardeşin var mı? Ya da yeni doğmuş bir kızın? Sen ve senin gibilerden nefret ediyorum, gidin ve ölün. Ya da ölmeyin, toprağın sizin gibi çürümüşlerle kirlenmesini istemiyorum," dedi dişlerinin arasından.

Adam ona ne yapmıştı bilmiyordum ama sinirliydi, tatlı kokusuna rağmen hırçın ve gerçekten dengesizin tekiydi. Korkusuz olduğunu daha ilk dakikadan anlamıştım ve ilk dakikadan ilk kez gördüğüm bir kızı kollarımın arasına çekmiştim. Kızıl saçlarını suratıma çarparak bana döndü ve büyük, iri yeşil gözleriyle gözlerimin içine baktı. Gözleri biraz mavi gibi görünse de, kesinlikle acı bir yeşil rengindeydi.

"İşeyebileceğim bir yer bulabilir misin?" diye fısıldadı. "Tam iki saattir tutuyorum ve biraz daha zorlarsam şehrini sel altında bırakabilirim."

Dudaklarım iki kez aralandı ama hiçbir şey söyleyemeden geri kapandı. Başımı yavaşça sallayarak onun ince bileğini tutup terminalin içindeki çay ocağına yürüdüm.

"Gerçekten bir kafeye girmek aklına bile gelmedi mi?"

"Hey, ben uslu bir kızım. Usluca oturdum ve seni bekledim, burayla ilgili doğru dürüst hiçbir bok bilmiyorum."

Yüzümü buruşturarak omzumun üstünden ona kötü bir bakış attım. "Biraz daha ahlak çerçevesinde konuşur musun? İki lafından biri küfür ve argo."

"Doğam bu, bebek," dedi Billur kaşlarını çatarak, kavisli kaşları onun yüzüne sert bir ayrıntı olarak işlenmiş gibiydi. Donuk bakışlara sahipti, bunu sevmiştim ama gerçekten ağzı çok bozuktu, bunu yok sayabilirdim.

Billur çay ocağındaki lavaboyu kullanırken sırtımı bej rengindeki duvara yasladım ve çay ocağının içini kısaca kolaçan ettim. Eskiydi ama nostaljik bir havası olduğu için havalı görünüyordu, burayı sevdiğimi söyleyebilirdim. Kotumun cebindeki

telefon tekrar titrediğinde telefonu çıkarıp kilidini kaydırdım ve yalnızca adını görmemle birlikte göğsümün kemiği eriyip kalbimin üzerini alçı gibi kapladı.

Gönderen: Karan Çakıl
Kelebekler bu kadar çok uyumamalı. Akşam oldu. Tüm hafta sonunu uyuyarak geçireceğini söyleme bana. (17.38)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Genelde geç yatıp erken kalkarım ya da hiç uyumam. Şu an uyumuyorum ve evde olduğumu söylemek kuyruklu bir yalan olacaktır. (17.40)

Billur lavabonun kapısını açıp çıktı. Tezgâhın önüne geçip tezgâhla ilgilenen adamla konuşmaya başladı. Eliyle camdan dolabın içindeki zeytinli poğaçaları işaret ediyordu.

Gönderen: Karan Çakıl
Neredesin? (17.41)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Terminaldeyim. (17.42)

Gönderen: Karan Çakıl
Bir yere mi gidiyorsun? Terminalde ne işin var? (17.43)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Bir yere gittiğim yok, Çakıl. Bir arkadaşımı almak için buradayım. Şehir dışından geldi. (17.44)

Gözlerimi telefon ekranından uzaklaştırıp Billur'a baktım. Siyah kotunun cebinden bir miktar para çıkarıp tezgâhın üzerine

bıraktı. Poğaça ve karton bardaktaki sıcak içeceği ile bana doğru yürümeye başladı.

Gönderen: Karan Çakıl
Arkadaş? Kimmiş o arkadaş? (17.45)

Bu soruyu sonra cevaplayabileceğimi düşünerek telefonu kotumun ön cebine sıkıştırdım, yaslandığım duvardan doğrulup omzuma astığım çantayı düzelttim. Billur, "Poğaça?" diye sorarak ısırdığı poğaçayı ağzıma doğru uzatınca ona donuk gözlerle baktım. Omuz silkerek poğaçasını geri çekti ve büyük bir lokma daha aldı. "Valizim Kamil Koç'un bilet gişesinde," dedi umursamaz bir tavırla. "Gitmeden onu alalım, bebek."

Duraksadım. "Valizin?"

Billur karton bardaktaki kahve olduğunu kokusundan anladığım içecekten bir yudum aldı. "Dönücü değilim," dedi omuz silkerek.

Ona bir yabancı olduğunu belli etmek, aramıza bir sınır çizmek istiyordum ama bana o kadar çok tanıdık geliyordu ki, sanki onun damarında akan kana bile aşinaydım. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum tedirgin bir sesle. Omuzlarının düştüğünü net bir şekilde görebiliyordum şu an.

"Oturalım, Buzlar Kraliçesi. Sanırım sana kısa bir özet geçmem gerekecek." Çenesiyle boş masalardan birini işaret etti. Bej rengindeki deri kaplı sandalyeler eski görünüyordu, yüzeylerinde delik deşik izler vardı. Masaya geçip karşılıklı oturduk. Gözlerimiz birbirlerini bulduğunda kısa, tatsız bir sessizlik yaşandı. Yağmur tekrar şiddetle yağmaya başlamıştı. Gözlerimi Billur'dan uzaklaştırdım, çay ocağının camdan duvarlarının dışında yağan yağmurun damlalarının camdan kayışını izlemeye başladım.

"Uzunca bir süre İzmir'e dönemem," dedi kahvesinden bir yudum alarak.

"Uzunca bir süre?" Bir suç mu işlemişti? Kanundan kaçıyor olabilir miydi? Diğer Merve bu düşüncelerime dehşet içinde baktı ve, *"Polisiye diziler izlemeyi bırakmamız gerekecek,"* diye fısıldadı kulağıma.

"Anneannem ve dedemle yaşıyorum. Anneannem Alzheimer hastası ve bazen beni bile tanımıyor. Sık sık hastaneye yatırılıyor... Dedemle kavga ettim ve uzunca bir süre onu görmek istemiyorum. Ne kadar uzun olur bilemem ama İzmir'de gidebileceğim hiçbir yer yoktu."

"Annen ya da baban?" dediğimde kaşlarını çattı, kaşının üstündeki gümüş demir hareket etti. Boynunda küçük bir kuş dövmesi vardı, ilgimi çekmişti. Tişörtünün altında saklanan dövmelerinden haberdardım. "Babam küçükken ölmüş, bebek," dedi düz bir sesle. Yüzümdeki kan çekilince, "Bana acımaktan vazgeç, hemen. Görebiliyorum," diye dalga geçti. "Annem başka bir adamla evlendi ve biliyor musun, üveylerden hiç hoşlanmam." Yapmacık bir kahkaha koydu ortaya, acıyı örtmeye çalıştığı o kadar ortadaydı ki...

"Yani o yüzden annene gitmedin?"

"Yes!" diye bağırdı ve birkaç göz üstümüze döndü. Sert bir soluk alarak, "İş bulana kadar seninle kalabilir miyim?" diye sordu.

Beklemediğim sorusu karşısında ani bir şaşkınlıkla irkilip ona kilitledim. Onu tam olarak tanımıyordum, tanısam bile biriyle odamı paylaşacak olma fikri hiç iç açıcı değildi. Evde ona verebilecek boş bir odam yoktu, evde söz hakkım bile yoktu, ona nasıl bir oda verebilirdim ki? Hem annem onun bu kılığını görürse kesin kalp krizi geçirirdi, onu bu kılıkta eve nasıl sokacaktım?

Dahası, sokmayı istiyor muydum? O oda benim mahremimdi!

"Katilmişim gibi bakmaktan vazgeçer misin?" dedi Billur bir anda. "Uykunda seni kesecek değilim, ayrıca lezbiyen hiç değilim."

"Ailemle yaşıyorum. Evde yalnız değilim ve fazladan bir odamız yok."

"Lezbiyen olmadığımı söyledim. Transseksüel de değilim."

"Billu..."

"Asi, buna ihtiyacım var."

Sırtımı geriye atarak sandalyeye yaslandım. Yanaklarımın içini havayla doldurdum. "Pekâlâ," diye kabullendim. "İş bulana kadar."

Kahvesinden büyük bir yudum alırken, "Evet," diye onayladı beni. "Ne dersin, sana kahve ısmarlamalı mıyım?"

"Rüşvete ihtiyacım yok."

Şu an mesajlaştığım kızla karşı karşıya oturuyor olduğuma inanamıyordum. Billur'un gözleri bir an için arkadaki camdan kapıya takıldı ve kaşları hayretle havalandı. Omzumun üstünden kapıya baktığımda, görmeyi beklemediğim şey tüm iliklerimde ateşin yanmasına neden oldu.

"Karan?" dedim şaşkın bir sesle. Cam kapının ardında dikilmiş bizi izliyordu. Cam kapı kapalıydı, beni duymayacağından emindim ama dudaklarımın hareketinden ne dediğimi anlayacağını biliyordum. Kuzguni siyahı gözler gözlerime odaklanmıştı. Siyah saçları nemliydi, arabasından çıkıp buraya yürüyene kadarki sürede ıslandığı belliydi.

Karan cam kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

"Mesajıma kaç saatte cevap vermeyi düşünüyorsun?" dedi buz gibi bir sesle. Gözleri doğrudan beni odağına almış, hemen dibimde dikiliyordu. Billur'un huysuz bir homurtu çıkardığını duydum ama önemsemeden Karan'a bakmayı sürdürdüm.

"Mesajını cevaplayacaktım," dedim kaşlarımı çatarak. "Ama önemli bir konu üstüne konuşuyorduk."

"Ne konusu?" Karan'ın kuzguni siyahları kısaca Billur'a dokundu ve ona tuhaf, donuk, buz gibi bir bakış gönderdi.

"Evden kaçışımdan bahsediyorduk," dedi Billur soğuk bir şekilde gülümseyerek, bir an birbirlerinden hiç ama hiç hoşlanmadıklarını düşündüm. "Bahsettiğin Karanlık Prens bu mu?" diye sordu Billur kısık bir sesle. Soruyu yok sayıp gözlerimi devirerek, "Neden buradasın?" diye sordum Karan'a.

Karan, "Bunu daha sonra konuşalım," dedi, sesi sakindi. "Burada işiniz bitti mi?"

Kaşlarım tamamen çatılırken, "Bitti?" dedim sorar gibi. Billur'un sıkıntılı nefesini dışarı üflediğini duydum, bu konu onu pek de sarmamış gibi görünüyordu.

"Seni eve bırakayım o zaman," dedi Karan, siyah meleğin kanadından kopan ses boğuktu, ama aynı zamanda sert ve tehditkârdı da.

"Otobüsle dönebiliriz," dedim sakin bir şekilde.

"Dönebiliriz?"

"İkimiz," dedi Billur bir anda atlayarak. "Yeni oda arkadaşıyım."

"Güzel." Karan'ın ses tonu tam tersini söylüyordu, Billur'un görüntüsü ve benim görüntüm yan yana oldukça farklıydı, Karan'ın bu yüzden endişe duyduğunu düşündüm. "O zaman sizi eve bırakayım."

"Otobüs..."

"Bırakacağım, Asi."

Aramızda asırlara konu olacak sert bir bakışma geçti, siyah gözlerinde itirazı bloke eden tehditkâr bakış, benim başkaldırmaya bayılan ruhumu tetikliyordu. Şu an ona bana emir vermemesini söyleyebilirdim ama bir yabancının önünde onunla sürtüşmek istemiyordum, kavgalarımız genelde uzardı ve ikimiz de susmak nedir bilmiyorduk. Billur'un Kamil Koç'un bilet gişesine bıraktığı valizini aldıktan sonra hep birlikte terminalin çıkışına yöneldik. Billur valizi sürüyordu ve Karan'ın ona yardım etme gibi bir girişimde bulunmaması beni şaşırtmıştı. Zaten Billur'un da yardım istemediği her halinden belliydi. Tekerlekli valizi sürüklerken inanılmaz derecede umursamaz görünüyordu. Karan Range Rover'ını bir tekerleğini kaldırım, diğer tekerleğini yolda duracak şekilde park etmişti. Siyah uzaktan kumanda ile arabanın kilidini açtıktan sonra Billur'un elindeki valizi kaptı ve bagaja tıkıp, bagajı sertçe kapattı. Billur yüzünde tuhaf bir ifadeyle Karan'a bakarken, ondan hoşlanmadığından emin olmuştum. Aslına bakılacak olursa, Billur genel olarak erkek ırkından hoşlanmıyor gibi görünüyordu.

Karan'ın yanındaki yolcu koltuğuna ben, hemen arkadaki koltuğa da Billur yerleşti. Bir an çay ocağında şemsiyemi unuttuğumu hatırladım ama bunun üzerinde durmadım. Karan cipin motorunu çalıştırırken, "Sanırım koltuğunu ıslattım, pahalı bir şeye benziyor ama kusura bakma artık," dedi Billur burnunun kemerini sıkarak.

Karan kaskatı bir çeneyle, "Sorun yok," dedi ama sorun olduğunu görebiliyordum. Her an arkaya dönebilir, Billur'u ara-

badan aşağı atıp yola devam edebilir gibi görünüyordu. Ben kafamda Billur'u nasıl eve sokacağımı tartarken Karan göz ucuyla bana baktı ve bakışının getirdiği elektrik çarpmış hissine kurban giderken ben de ona baktım.

Gözleri kısaca yüzümü süzdü, dudaklarımda kısaca takılı kaldı ve sert nefesini dudaklarından dışarı verirken, "Bu gece dışarı çıkabilir misin?" diye sordu, boğuk mavi gökyüzüne kısaca göz gezdirdim. Araba hareket ettikçe etraftaki görüntü bulanıklaşıp, arkada kalıyordu.

"Yine nereye?" diye sordum, omuzlarım düşmüştü.

"Sinemaya."

Dedesinden bahsetmediği için ayrıca şaşkındım, içimde düğümlenen ve boğazıma tırnaklarını geçire geçire tırmanan hissin varlığını yok saymak adına yutkundum. "Billur'u eve sokmam gerek."

Bu kızı neden evime sokmam gerektiğini kendim de bilmiyordum. Karan ve Billur tanışma gereği duymamışlardı ama birbirlerinin adlarını en azından artık biliyorlardı.

"O zaman yarın?" dedi Karan, sert bakışlarını yüzüme sabitlemişti. Arkadan bir çakmak sesi geldiğinde ikimiz de aynı anda omzumuzun üstünden arkaya baktık ve Billur'un ağzındaki sigarayı yakmaya çalıştığını gördük. Karan ani bir frenle arabayı durdurduğunda arka tekerleklerin çığlığı kulağımın içinde çınlamıştı.

"Sen ne bok yiyorsun?" diye sordu bir anda Karan. Dudaklarım aralandı, Billur omuz silkerek, "Sigara içiyorum, ihtiyar?" dedi ve yaktığı sigaradan derin bir nefes alarak sigara dumanını havaya üfleyip sırtını arabanın koltuğuna yasladı.

"Sigara içtiğini görebiliyorum, asıl sorun bu sigarayı benim arabamda içiyor olman. Söndür şunu."

"Çok sıkıcısın," dedi Billur. "Bir paket süt çıkarıp, yol boyunca onu içeceğimi falan mı sanıyordun? Kaç saattir sigara içmediğimden haberin var mı senin?"

Karan'ın çenesi seğirdi, arkadan iki araba korna çalıyordu. Hemen Eroğlu Otel'in dibindeki ana caddedeydik. "Ben bile kendi arabamda sigara içmiyorum, kırmızı kafa. Söndür onu

yoksa seni bu yağmurda dışarı atarım ve arabanın izini sürmek zorunda kalırsın."

Billur kusar gibi bir ses çıkardı. "Daha yaratıcı olmalısın, moruk."

Billur'a, "Şu sigarayı söndürür müsün?" dedim sert bir sesle. Bakışlarımı Karan'a çevirdim. "Seninle bir kez trafik konusunda tartışmıştık. Şu arabayı çalıştıracak mısın artık?"

Karan bana sert bir bakış atarak, "Bana moruk diyor," dedi. Bir an güleceğimi sandım ama bu isteğimi dudağımı ısırarak geri ittim. "Terminaldeki adama neler dediğini tahmin bile edemezsin," diye fısıldadım. "Billur, şu sigarayı söndür!" Tekrar Karan'a baktım. "Sen de çalıştır şu arabayı."

"Çok sıkıcı bir çift," dedi Billur sigarasını söndürürken.

Çift. Yanaklarım ısındı. Gerçekten çift miydik ki?

Arabanın silecekleri yağmurun suyunu silerken Karan'la farkında olmadan bakıştık. Yol yayalarındı ama arkadaki sürücüler uzun süredir Karan'ı beklediği için çok kızgın olsa gerekti ki, durmadan kornaya basıp duruyorlardı.

"Yol araçların," dedi Billur düz bir sesle. "Bakışmanız bittiyse hareket et artık, moruk."

Karan, Billur'a ters bir bakış attıktan sonra arabayı çalıştırdı. Evin olduğu sokağa gelene dek durmadan düşündüğüm şey Karan'la olan ilişkimizin boyutuydu. Kabul edildiğimi düşünüyor olsam da tam olarak ne olduğumuzu bilmiyordum. Açıkçası bunu Karan'a sormaktan korkuyordum.

Karan, Billur'un valizini bagajdan çıkartmamış, ağır valizi Billur'a çıkarttırırken büyük bir keyifle onu izlemişti. Billur'a evi işaret ettim ve Billur valizi evin önüne doğru sürümeye başladı. Karan'la baş başa kaldım. Yağmur durmuştu ama etrafta ıslak toprak kokusu vardı ve kaldırımlar ıslaktı.

"Bu kız da nereden çıktı?" diye sordu bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi küçültürken. Sıcak nefesini saç diplerimde hissettim.

"Mesaj yoluyla tanıştık. Uzun zamandır mesajlaşıyorduk," dedim omuz silkerek. "Ailevi meseleler işte."

"Yalnızca mesajlaştığın birini evine almak ve onunla odanı paylaşmak ne kadar doğru?" Yüzünde allak bullak bir ifade belirdi. "Onun sağlam ayakkabı olup olmadığını bile bilmiyorsun."

"Ona güveniyorum desem?" dedim sorar gibi. Karan buna şaşırmıştı. Buna ben de şaşırmıştım. "Bende kalmasında bir sakınca yok, önemli olan annemin onu gördükten sonra baygınlık geçirmemesi. Kabul ediyorum, biraz tuhaf bir tip ve gerçekten çenesini tutamıyor."

Karan gözlerini devirerek, "Gördüm," dedi bezmiş bir sesle. "Onunla on dakikadan fazla kalabileceksen eğer, sana gerçekten bir kez daha hayran kalırım, velet."

Sertçe yutkunup gözlerimi kaçırdım. Bana hayran kalması düşüncesi bile beni heyecanlandırmaya yetiyordu.

"Kızardın," diye fısıldadı. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda, yüzünde çözülmesi imkânsız bir ifadeyle doğrudan bana bakıyordu.

"Kızarmadım," dedim boğuk bir sesle. "Havadan sanırım."

Başparmağını yanağımda hissettim, soluğumu tutarak ona bakarken, Billur'un evin önüne tünemiş bizi izliyor olduğundan emindim.

"Yarın sinema iyi fikir," diye fısıldadım. "Şimdi gitsen iyi olacak, çevreden biri görürse yanlış anlar."

"Yarından önce görüşemeyiz mi demek oluyor bu?" Tuhaf bir ses çıkardı. "Beni başından mı savıyorsun, Karakuyu?"

Ona düz tutmaya çalıştığım ama karman çorman olmuş bakışlarımı dikerken, uzun ve siyah kirpikleri nemliydi. Çok geçmeden yağmurun tekrardan atıştırdığını fark ettim. Aniden kotumun kemer geçirdiğim halkalarını yakalayarak beni kendine çekti, dudaklarımdan boğuk bir ses döküldü. Aramızdaki mesafe tamamen sıfıra indi ve dudakları alnıma dokunurken konuştu. "Yarın akşam sekizde." Dudakları bir süre alnıma dokunmayı sürdürdü. "Seni tam bu noktadan alırım, Kelebek."

Başımı hızlıca sallayarak ondan kaçmaya çalıştım ama kotumun halkalarını o kadar sıkı tutuyordu ki geri çekilmeye çalışırsam biri onun bana zorbalık ettiğini düşünebilirdi. Hem de

hemen arkamızda, birkaç metre ötemizde evim vardı. Defne'nin pencereden dışarı bakma girişimi bir felaketle sonlanabilirdi.

"Tamam," dedim titreyen bir sesle. Sesim, resmen beni bırakması için yalvarıyordu ama Karan bunu anlasa bile kafasına eseni yapacak bir adamdı. Kaçış yoktu. Beni yavaşça serbest bırakmadan hemen önce dudaklarını sertçe alnıma bastırdı ve bu gözlerimi sıkıca yummama neden oldu. Yavaşça geri çekilirken, "Daha çabuk görüşmek istersen bir telefon kadar uzağındayım, ufaklık," dedi alaycı bir sesle. Gözleri hemen arkama kaydı ve yüzünü buruşturdu. "Bu kaçığı sakın arkana takayım deme."

Billur'u eve soktuğumda evde ne Defne ne de annem vardı. Açıklama kısmını sonraya bırakabilecek olmanın getirdiği rahatlıkla odama yerleşmesini izledim. Ona yer yatağı yapabilirdim ama sanırım misafir olan o olduğu için benim yerde yatmam gerekiyordu. Kaşlarım çatıldı. Bu umurumda bile değildi. Yerde yatmaya hiç niyetim yoktu.

Billur çalışma masasının üstündeki kitapları karıştırırken, "Bir duş almalısın," dedim onu inceleyerek. "Birileri gelmeden duş al ve odaya kapan. Seninle ilgili yapmam gereken bir açıklama var. Annemin seni bir anda görmesi pek de iyi olmayacak."

Billur dudaklarını bükerek omuz silkti. "Genelde anneler benden hoşlanmaz," dedi normal bir şeymiş gibi.

Onu banyoya gönderdikten sonra hızlıca bir fikir analizi yaptım, yanında valizinden birkaç parça kıyafet götürmüştü. Fermuarı açık duran valizindeki kıyafetler... Tuhaflardı... Pekâlâ, burası benim odamdı ve sanırım bir arkadaşımı ağırlamakta herhangi bir sakınca görmüyordum, onlar görecek olurlarsa da bunu sert bir dille eleştirip, gerekirse küçük bir tartışma yapabilirdim.

Annem eve geldiğinde Billur duştan çıkmıştı ve yatağıma çöreklenmiş, ıslak saçlarını kuruluyordu. Billur'a baktım. Bana boş bir bakış atıp saçlarını kurulama işlemine kaldığı yerden devam etti. Onun siyah ve kırmızı gözlere sahip kuru kafalardan oluşan pijama takımını annemin görmesini istemiyordum. Kadın benim yüzümden siyaha antipati duymaya başlamışken, Billur'u görecek olursa, içeride kedi keserek satanist ayini yaptığımızı düşünebilirdi.

"Sakın buradan çıkma," dedim kapıya yönelirken. Billur tamam dercesine kafasını salladı. Özel bir operasyonun içindeymişçesine kapıdan dışarı süzüldüm ve koridoru kolaçan ettim. Annemin paltosu portmantoda asılıydı, mutfak ışığının yanık olduğunu görünce mutfağa yöneldim. Kalbim telaşla çarpıyordu, bunu neden bu kadar büyütmüştüm anlamıyordum.

Annemi doğrama tahtasının üstünde soğan doğrarken yakaladım. Sık sık burnunu çekiyor ve bileğinin tersiyle gözündeki yaşları siliyordu. Yumuş yumuş olmuş gözlerle mutfak kapısına bakarak, "Merve, sen misin?" diye sordu ve gözlerini hızlıca kırpıştırdı. "Ah. Sensin. Defne nerede?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "En son evde gördüğüme eminim ama şu an yok."

"Kim bilir nereye kayboldu," dedi annem keyifsiz bir sesle.

"Anne ben eve bir kız arkadaşımı getirdim," dediğimde gözleri yaşarmış olmasına rağmen resmen parıldadı. "Eğlenmenize bakın," dedi sevecen bir tavırla.

"Anne, arkadaşım bir süre bizimle kalacak," dedim kolumu duvara yaslayarak. Annem bana kafası karışmış gibi baktı. "Aynı odayı paylaşacağız, sizi rahatsız etmeyecektir."

"Senin arkadaşın bizi neden rahatsız etsin ki?" diye sordu, bu beni şaşırtmıştı. "Ben durumu baban ve Defne'ye anlatırım, keyfinize bakın. Bizden çekinmesine gerek yok."

Şaşkınca kaşlarımı havaya kaldırdım. "Peki o arkadaşımın vücudunun her yerinde dövme varsa ve sigara kullanıyorsa?" diye sordum, yani başlamışken tamamını getirmem gerektiğini düşünüyordum.

"Bu onun seçimi," dedi annem. "Tarzı beni ilgilendirmez." Bu bir tür barış bayrağıydı, görebilmiştim. Yüzümde zoraki bir tebessümle anneme baktım, annem soğanları doğramaya devam etti. Derin bir nefes aldım. Ayaklarım çözüldü, ona doğru yürüdüm, onu belinden sıkıca sardıktan sonra yanağımı sırtına yasladım ve belki de benim için çok zor olan bir şeyi tekrarladım.

"Teşekkür ederim, anne."

♠

"Unut bunu," dedim net bir sesle. "Seninle aynı yatakta yatmayacağım."

Billur, "Beni yer yatağında yatıracak kadar gaddar olduğuna inanmak istemiyorum," dedi elinin tersiyle alnını örtüp, Türk filmlerindeki bir kareyi canlandırırken. "Hadi ama Buzlar Kraliçesi, bu koskoca yatakta tek başına kıçını büyütmene izin veremem."

Sert bir şekilde soluyarak, "Biriyle birlikte uyuyamam," dedim net bir sesle. Diğer Merve'nin kıkırtısını duydum. *"Karan'la uyuyan da kimdi acaba?"* diye kıkırdadı bir kez daha.

"Tamam, ben bir ilk olurum, ne dersin? Beni dev kızıl bir Fars Kedisi olarak düşün ve bana sarıl. Soğuk kış gecelerinde benden vazgeçemeyeceksin."

"Unut bunu."

"Gerçekten sıcak tutarım," dedi Billur gözlerini Shrek animasyon filmindeki Çizmeli Kedi gibi büyüterek.

"Reddedildi."

Tam yatağıma giriyordum ki, Billur hızlıca yatağa atladı ve yatağın yayları bizi havaya zıplatıp tekrar yere indirdi. Huysuz bir homurtu çıkarıp ona ters ters baktım. "İn yatağımdan," dedim tehditkâr bir sesle. Bir anda sırtını döndü ve yapmacık bir şekilde horlamaya başladı. Yatağın üstüne oturup kısık gözlerle onu izlemeye başladım. Sonunda onun gerçek bir baş belası olduğu kanısına vararak isteksizce kendimi yatağa devirip bedenimi uykunun kollarına teslim ettim.

Ertesi sabah kalktığımda işler çok daha kolaydı. Billur da benim gibi erken kalkıyordu, tek sorun penceremi açmıştı ve dişlerimi takırdatan soğuğun odama dolmasını sağlamış, pafır küfür sigara içmişti. Akşama kadar odamda takılmıştık, bu süre zarfında Billur'un sigara içmemesi için çeşitli tehditler savurmuş, onu yağmurda sokağa atacağımı söylemiştim. Bunu yapmayacağımı biliyordu ama yine de uslu durmuştu. Henüz onunla yüz yüze geleli yirmi dört saati bile tamamlamamıştık ama görünmez bir bağın bizi birbirimize bağladığını düşünüyordum. Bu düşünce korkutucuydu. Ben kendime bile tahammül edemezken, biriyle anlaşmam zordu.

Sinemaya gideceğimiz saat yaklaştığında ılık bir duş alıp elbise dolabının önüne geçtim. Karan Çakıl ile sinema... Bu konu hakkındaki tek dileğim vardı, o da bu sinema olayının dedesiyle bir ilgisi olmamasıydı. İstediğim tek şey, benimle gerçekten sinemaya gitmek istediği için sinemaya gitmesiydi. Bir etkenden ya da zorunluluktan değil.

"Onunla çıkıyor musunuz?" diye sordu Billur. Tam bir buçuk saattir elindeki telefondan korkunç sesler çıkmasına neden olan bir korku oyunu oynuyordu. Yanaklarıma basınç yapan kanı geriye itme isteğiyle elimle yüzüme yelpaze yaptım. "Neyden bahsediyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ayrıca birkaç dakika arkanı döner misin, üstümü giyeceğim."

"Şu an telefonla ilgileniyorum." Sesi umursamazdı, gözleri doğrudan telefon ekranını takip ediyordu. "Ee, çıkıyor musunuz?"

"Çıkmak çok çirkin bir kelime," dedim yüzümü buruşturarak.

"O zaman sevişiyorsunuz?" Billur tuhaf bir kıkırtı çıkardı. "Bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

Saçlarımı sardığım havluyu Billur'a attıktan sonra, "Böyle konuşmamanı söylemiştim," dedim uyarı dolu bir sesle.

"Onun sana nasıl baktığını gördüm," dedi muzip muzip. "Sana deli oluyor. Şahsen ben ondan pek hoşlanmadım ama onun senden delice hoşlandığına kanımı akıtarak yemin edebilirim."

"Sen satanistsin, değil mi?"

"Kedi kesmiyorum."

"Her satanist kedi kesmez."

"O zaman olabilirim."

"Dini inancın ne?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırarak bakışlarını bana çevirdi. "Sana bunu söylememe gerek yok."

"Neden?"

"Sana namaz kıldığımı söylesem inanır mıydın?" diye sordu düz bir sesle, bakışları da sesi gibi düzdü.

"İnanmazdım," dedim açıkça. İnanılması güç bir şeydi.

"O zaman sana Müslüman olduğumu söylesem bile bana inanmayacaksın. Çünkü lanet olası önyargılar." Güldü, güçsüz

bir kıkırtıydı. Bir şeyleri örtbas etmek ister gibiydi. "Ayrıca senin de namaz kılmadığından son derece eminim. Ama bir Müslümansın, öyle değil mi? İnsanlar karşısındaki insanı görüntüsüyle yargılamaya bayılır. Boş versene."

Gözlerimi devirerek elbise dolabına doğru döndüm. "Bu akşam evde olmayacağım. Odadan çıkmasan iyi olur, annem sabah seni gördüğünde yüzü kireç gibi oldu." Kıkırdadığını duydum, cidden annem sabah onu gördüğünde bana çaktırmamaya çalışsa da, bembeyaz olmuştu.

"Karanlıklar Prens'inle buluşacaktınız değil mi?" diye sordu.

"Onun adı Karan."

"Ve bir ergene kapılmış gidiyor," dedikten sonra bir kahkaha koydu, ona düz düz baktım ama her nedense söyledikleri içimdeki bir tarafı canlı tutmayı başarmıştı.

Basit bir kombinde karar kılmıştım, basitti ama yine de içindeyken kendimi iyi hissedecektim. Hayatımın hiçbir döneminde sinemaya topuklular ve rahatsız dar şeylerle giden kızları anlayamamıştım. Sinema eşofman ve tayt tarzı şeylerle gidilip, yayılarak film izlenilen yer olmalıydı. Hoş, arka koltukta şapırtılı sesler çıkararak öpüşen çiftleri görene dek öyle düşünüyordum en azından. Büşra'yla onun zoruyla gittiğimizde, hemen arkamızda oturan çiftin iğrenç öpüşmesine tanık olduğumdan beri sinemaya gitmiyordum. Siyah iç çamaşırlarımı, eğrelti yeşili kazağımı, haki renginde kotumu giydim. İlk kez siyahtan uzak iki renk tercih etmiştim ama tabii ki siyah paltom ve siyah botlarım ile durumu eşitleyecektim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra gözüme siyah bir kalem çektim. Dudaklarımı boş bırakmak istesem de, kuru soğuğun yarmasından korktuğum için vişne aromalı dudak nemlendiricisi sürdüm. Bu dudaklarıma hafif koyu bir renk vermişti ama doğal görünüyordu. Ellerim ve ayaklarımda hâlâ Bedirhan'ın sürdüğü ojeler vardı, siyah ojeleri sevdiğim için onları silmemiştim. Koluma babamın mağazasından arakladığım siyah kayışlı saati taktıktan sonra telefonumu ve anahtarlarımı kotumun cebine tıkıştırdım. Billur telefonuyla ilgileniyordu.

"Herhangi bir sorun olursa beni ara," dedim kapıya yönelerek. Billur olur anlamında kafasını salladı ama yüzüme bile bakmadı. Bazen benden daha soğuktu, bu benim açımdan iyiydi. Bir süreliğine benim odamda, benimle yaşayacaksa; bir mesafe, ince bir sınır çizmeliydik ve o sınırları aşmadan kendimize ait olan noktada yaşamalıydık. Billur'un İzmir'i neden terk ettiği konusunda hâlâ net bir fikrim, tam olarak bildiğim elle tutulur bir bilgim yoktu. Birkaç gün kafasını dinlemesine izin verecektim ama ardından iş aramaya başlamalı ve bana her şeyi anlatmalıydı. Tamam, her şeyi değil. Buna mecbur değildi.

Ama merak ediyordum.

Saatin sekiz olmasına on dakikadan az bir zaman kaldığı için hızlıca odamdan çıktım. Paltomun kuşağını bağlarken koridorun sonuna doğru yürüyordum ki, dış kapı aniden açıldı. Olduğum yerde dikilerek paltomun kuşakları elimde, kapıdakine baktım. Yüzümü ekşitmemek için zor tuttum kendimi. Babam paltosunu çıkardı ve elindeki ıslak şemsiyeyi portmantonun kenarına koyup paltoyu portmantoya astı. Beni fark etmesi birkaç saniyesini aldı, kamuflaj yeşili gömleğinin bazı noktalarında yağmur damlalarının koyu renk izleri vardı.

"Dışarıya mı çıkıyorsun?" diye sordu, gözlerinde sorgulayıcı bir ifade belirmişti ama aldırmadım. Başımı sallamakla yetindim, sesimi duymasa da olurdu. Zaten meraklım da değildi.

"Arkadaşın seninle gelmiyor mu?"

"Gelmiyor," dedim düz bir sesle. Açıklamaya gerek yoktu, sağlam bir yalan uydurabilir ve onu kafamdan salabilirdim ama o, bunu bile hak etmiyordu. Annemin oturması gereken koltuğa nasıl o kadını oturtuyorsa, o kadından bir çocuk yapıp, o çocuğa rahatlıkla karışabilirdi. Ama bana karışamazdı.

"Nereye gittiğini sorabilir miyim?" Gözleri keskindi, bir atmacanınki kadar. Gözlerimi devirerek, başımı havaya kaldırdım ve tavandaki beyaz boyayı inceledim. Koridorun ortasında küçük bir avize vardı ve kristallerinde kendi yansımamı görüyordum. Babamın Tom Ford marka parfümünün keskin kokusu genzimi yaktı. Bu kokuya aşina değildim.

"Soramazsın."

"Bence buna hakkım var."

"Ne zamandan beri?"

"Terbiyesizlik etme," diye fısıldadı.

Ona alay dolu gözlerle baktım. "Döver misin?"

"Bana meydan okumaktan asla vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye sorduğunda, gözlerime yayılan alay yavaşça silindi. Kalbimin büküldü. Acı oluk oluk bileklerimde akan kanın hapsolduğu damarlarımda tıkırdadı.

"Asıl sorun, sana meydan okuduğumu sanmanda. Ben sana meydan okumuyorum, ben seni yok sayıyorum." Babama doğru yürüdüm, hiçbir şey söylemeden öylece dikiliyordu. Kapıyı açtım ve soğuk kendini yüzüme tıpkı bir tokat gibi çarparken babamın koluna değen kolumu geri çekmeden omzumun üstünden ona baktım. "Hoşça kal, baba," diye fısıldadım ve kendimi sokağın soğuk karanlığının kollarına bıraktım. Sokak bu evden daha güvenilirdi.

Sokak lambasının beş ya da altı metre ilerisinde park halinde duran siyah cipi odağıma aldığımda, yağmur yeni durmuştu. Islak toprak kokusunu ciğerlerime doldurup, biraz önce olanları zihnimden kapı dışarı etmeye çalışırken, cipin ışıkları yüzümde patladı ve elimin tersini gözlerime siper ederek yüzümü buruşturdum. Attığım adımları hızlandırdım, bedenime yayılan ışığı yararak arabaya yöneldim. Ön yolcu koltuğunun kapısını açtıktan sonra kendimi içeri attım ve gözlerimi ovuşturarak, "Bunu yapmaktan ne zaman vazgeçeceksin?" diye homurdandım. "Gözlerim yanıyor."

Karan'ın eli, gözümü ovuşturduğum elimin bileğine kaydığında ürperdim. Bileğimi yakaladı ve kendine doğru çekti, bedenim de ona ayak uydurdu ve vücudumun bir kısmını Karan'a çevirmek zorunda kaldım. Tavan lambasını yakmamıştı, motor çalışır haldeydi. Gözlerimiz bir okyanusun en dibinde balıkçı ağına takılan balık gibi birbirlerine takıldı. Tek sorun balık bendim, yakalandığım ağ ise o.

"Gözlerin ışıktan dolayı mı yanıyor, Çakıltaşı?" diye sordu kadife pürüzsüzlüğünde bir sesle. Siyah melek kanatlarının tüyleri avuçlarıma düşmüş gibi irkildim.

Bir süre onun gözlerinin içine baktım. Gece yarısını üzerine giyinmiş sonsuz bir gökyüzü gibi bakıyordu.

"Gidelim mi?" diye sorduğumda, bunu sormama tek sebep, aramızda gitgide daha da büyüyen çekimdi. Kalbimin üstünde vals yapan duyguları kovmak, ciddi bir ortam yaratmak zorunda gibi hissediyordum kendimi.

"Gidelim."

Aracı sürmeye başladı. Cip dünkü otobüs terminalinin olduğu sokaktaki büyük Erasta Alışveriş Merkezi'nin önünde durduğunda emniyet kemerimi çözdüm ve bir süre karanlığı izledim. Hemen ileride AVM'nin bahçesinde büyük bir kalabalık vardı ve bahçe rengârenkti. Süs havuzları, ünlü kahveciler, pastaneler hepsi bahçeye sıralanmıştı. Karan, "Geldik," dedi tok bir sesle. O da benim gibi bahçedeki insanları inceliyordu. Özsüt'ün içinden Damla ve Sude'nin çıktığını görünce bir an için gerildim. Damla ile Sude AVM'nin içine girip kayboldular, hemen ardından Karan ve ben de arabadan çıktık ve AVM'nin bahçesine yöneldik. Yan yana yürüyorduk, onun siyah deri ceketinin örttüğü kolu, benim paltomun örttüğü koluma sürtünüyordu.

"Alışveriş merkezindeki sinemayı seçmendeki amaç?" diye sordum gergin bir sesle.

"Çarşıdaki sinemadaki tüm biletler satılmıştı," diye açıkladı Karan. "İstediğim film için bilet bulamayınca alışveriş merkezindeki sinemayı aradım ve yer ayırttım."

"Peki bunun dedenle bir ilgisi var mı?" diye sorarken sesim gittikçe daha da şüpheci bir tını kazanıyordu.

Karan'ın kaşlarını çattığını göz ucuyla da olsa görebilmiştim. "Bu da nereden çıktı?" diye sordu sert bir sesle.

Alışveriş merkezinin otomatik kapılarından geçerken kadın bir güvenlik görevlisi gülümsedi. Kadına yapmacık bir şekilde gülümseyerek, "Boş ver," dedim Karan'a hitaben. "Baksana, Demir Bey ile ne oldu?"

"Onu sikeceğim," dedi Karan. Tuhaf bir şekilde, beyefendi bir tınıyla söylemesi beni içten içe güldürmüştü.

"İyi dost olduğunuzu söylemişti."

"Siktirsin gitsin," dedi tekrar aynı rahatlıkla. "Alfabetik sıradaki duruşunu siktiğimin pezevengi."

Omzumun üstünden Karan'a baktım, yürüyen merdivenlere bakıyordu ve sanki onca küfrü eden o değildi de bir başkasıydı. Yüzünde sabit, sakin bir ifade vardı ve her zamanki tehlikeli stabilliğini koruyordu.

"Senin kadar ifadesizliğini koruyarak küfür edebilen birini daha görmedim ben," dedim hayret içinde.

Omzunun üstünden bana küçük bir bakış bahşetti. "Ben de senin kadar ifadesizliğini koruyarak gülen birini görmedim. Gamzelerin tüm ihtişamıyla gözlerinde yine."

Yanaklarıma pembeliğin yayılmamasını umut ettim. Birlikte sinema salonunun olduğu kata çıktık. The Prince filminin posterinin asılı olduğu salona girmeden önce Karan gişeye uğramıştı. Dönerken elinde büyük boy bir patlamış mısır kutusu vardı. İçecek olarak ikimize de şekersiz kola alması beni şaşırtmıştı. The Prince'ın ilgimi çeken en büyük yanı aksiyon içermesiydi. Las Vegas polis departmanından emekli olmuş bir dedektifin sahalara geri dönmesiyle alakalıydı. Konusunu kısaca okumuş, filmi izlemek için büyük heves etmiştim. Karanlık salondaki en arka sıranın ortasına yerleştik. Çarşıdaki sinemanın aksine burada yok denilecek kadar az insan vardı ve hepsi ön ya da orta koltukları seçmiş, bizden uzaktılar. Bir an için bunun planlı bir şey olduğunu düşündüm, ardından beni bu düşünceye iten şeye gülerek bu saçma sapan düşünceyi bir kenara ittim. Karan kapıdan tarafa oturmuştu, ben onun ve salondaki kadifeden duvarın arasındaydım ama ortada olduğumuz için bir sıkıntı yoktu, bunalacağımı sanmıyordum. Kolamı ve pipetimi uzattıktan sonra büyük mısır kutusunu kucağına aldı ve beni göz ucuyla kısaca süzdü.

Işıklar tamamen söndü, salon karanlığa gömüldü ve ben yanımdaki en siyah ayrıntının Karan olduğunu bilerek gözlerimi renklenen sinema perdesine çevirdim. Birkaç saçma reklam, bir-

kaç mıç mıç romantik film fragmanından sonra nihayet film başlamıştı ve ben de yavaş yavaş elimi büyük mısır kutusuna uzatmaya başlamıştım. Karan benden önce davranmış, birkaç mısırı ağzına atıp kütür kütür sesler çıkararak yemeye başlamıştı bile. Bir aklım evde ve Billur'da olmak üzere filme odaklandım. Ara sıra Karan'ın yoğun, ona bakmam için beni zorlayan çekici bakışlarını profilimde hissetmiş, bu bakışların varlığıyla kuruyan dudaklarımı şekersiz kolamla ıslatmıştım. Sık sık yutkunuyor, salonda klima çalışıyor olmasına rağmen oluk oluk terliyordum. Kollarımız birbirine değiyordu. Elimi mısır kutusunun içine uzattığımda, onun eli elime sürtündü ve bir anda mısır kutusunun içinde el ele tutuştuk. Göğsüm sert bir adrenalin duygusuyla yükselirken gözlerim beyaz perdedeydi. Yağlı patlamış mısırların cıvık hissine rağmen eli sıcak ve temiz hissettirmişti bana. Nefesim gittikçe hızlandı, parmaklarımız birbirine dolandı ve birbirimizin parmaklarını yüzeysel olarak okşamaya başladık. Ardından Karan'ın bakışlarını profilimde hissettim, çok geçmeden bakışlarını tekrar filme çevirdi ama parmaklarımız birbirlerinden ayrılmamıştı.

Ani bir aksiyon sahnesiyle kendimi geriye atıp pek de konforlu sayılmayacak sinema koltuğuna sırtımı yasladığımda, Karan'ın parmaklarıyla benim parmaklarım mısırların üstündeki dansını sürdürüyordu. Sertçe yutkundum. Karan bir anda elini elimden çekti. Kutudan büyük bir mısır tanesi çıkardı ve gözlerini bana çevirmeden, filme dikerek elini ağzıma uzattı. Gözlerim dudaklarımın yanında duran mısıra düşerken dudaklarımı araladım ve onun parmaklarına doluşan tuzu dilimde hissederek parmaklarının arasında tuttuğu patlamış mısır tanesini ağzıma aldım. Parmakları bir süre dudaklarımda oyalandı. Karan gözlerini filmden çekmese de alnının terlediğini göz ucuyla görebilmiştim. Parmakları dudaklarımdan çeneme indi, yavaşça geri çekildi. Nefes nefese ağzımdaki patlamış mısırı çiğnemeye başladım. Karan bir anda bana bakınca ben de otomatikman ona baktım. Hemen önümüzde silahlar patlıyor, alevler dört bir yanı sarıyordu ve filmin ışığı yüzümüzü aydınlatıyordu. Omuzlarımız ve kollarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz birbirimizin dudaklarını yalayıp

geçiyordu. Gözlerini kıstı, bir ölümün önümde bana göz kırptığını düşündüğüm saniyelerde sertçe soluyordum. Gözlerimiz birbirinde dolanmaktan vazgeçip bir anda dudaklarımızda dolanmaya başladı. Bana yavaşça yaklaştığını hissettim. Nefesi artık daha sertti ve tenimi dağlıyordu.

"Film nasıl?" diye sordu, dudakları dudaklarıma yakındı, gözleri dudaklarımdaydı. Geri çekilmek istiyor muydum? Bilmiyordum. Diğer Merve yine surların arkasına kaçmıştı, bu tür bir yakınlığa katlanamıyor, öleceğini düşünüyordu.

"Bayıldım," diye fısıldadım. Nefesim onun dudaklarına çarpınca alt dudağını yavaşça dişlerinin arasına alıp geri bıraktı. Bu hareketinin kalbimi patlatacağını düşündüm.

Alnını alnıma yasladı, alnı terliydi. Dudaklarımı öpeceğini düşünmüştüm ama bunu yapmamıştı, sanırım hazır olmadığımı düşünüyordu. Belki de beni zorlamak istemiyordu, bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Belki de ağzımız patlamış mısır yüzünden yağlıyken benimle öpüşmenin iğrenç olduğunu düşünmüştü. Bir an için bunun canımı yaktığını düşündüm, böyle bir şeye üzüleceğim kimin aklına gelirdi ki?

"Burada biraz daha durursam, hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmeyecek," dedi Karan fısıltılı bir sesle. Gözlerini kapatmıştı. Alnını alnımdan çekmiyordu, alnı çok sıcak ve nemliydi, gittikçe daha da nemleniyor gibiydi. "Buradan çıksak iyi olacak?"

"Neden?"

"Senin güvenliğin için." Sesi boğuktu.

Filmin yarısında Karan'la birlikte salondan çıkarken, yürüyen merdivenlerde Damla'yı görünce, Karan'ı asansörle inmeye zorlamış ve zorlamalarımda başarılı olmuştum. Kotumun içindeki telefon titredi, asansörlerin açılmasını beklerken telefonumu çıkardım.

Gönderen: Billur Bayraktar

Çişim var ve kız kardeşin dakikalardır tuvaletten çıkmıyor. Deliğe düşmüş olma ihtimali yüzde kaç? İtfaiyeyi mi yoksa sağlık ekiplerini mi aramalıyım? (21.52)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Eve geliyorum. Altına işemediğinden emin ol. Yatağımı ıslatırsan ölürsün. (21.53)

Asansörün kapısı kayarak açıldı. Bizimle birlikte benden birkaç yaş büyük olduğunu düşündüğüm iki kız bizimle birlikte asansöre bindiler. Karan ile sırtımızı metal duvara yasladık, kızlar hemen önümüzde duruyordu.

Gönderen: Billur Bayraktar

Bu kadar çabuk mu? Onda kalacağını düşünmüştüm... Seninle ilgili iğrenç fantezileri olduğuna kanıtımı akıtarak yemin edebilirim. Öğk! (21.54)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Tam bir baş belası olduğunu düşünmeye başladım. Gerçekten. (21.54)

Gönderen: Billur Bayraktar

Sana saldırmaya çalışacak olursa onun o çok kıymetli askerlerine sağlam bir tekme indir ve üsteğmenin sonsuz bir uykuya dalmasını sağla. Sonra da arkama bakmadan topukla, suçu ben üstlenirim, korkma. Gelirken kahveli dondurma alırsan makbule geçer... (21.55)

Mesaja gözlerimi devirirken, kızlardan bir tanesi, "Aslıhan'ı duydun mu?" diye sordu kısık bir sesle.

"Of Nesrin! Şu kızdan bahsetmek dahi istemiyorum. Babası yaşında adamla evleneceğini duyana dek onu rakibim olarak görmüştüm. Kız sırf para için kendi yaşıtı Özkan'ı bıraktı ve adam sırf zengin diye kendinden on dört yaş büyük herifi kafesledi!"

Asansör bir an durdu. Küçük bir arıza olsa gerekti. Sertçe yutkundum. "Böyleleri midemi bulandırıyor," diye söylendi. "Kendinden o kadar yaş büyük birine nasıl ilgi duyabilirsin ki? Hele o adamlara ne demeli?" Kız kusar gibi bir ses çıkardı. "Kendinden küçük birini nasıl altına alabiliyorlar?"

Aynı anda, "Iyy," dediklerinde dişlerimi sıktım. Onları dinlememeye çalışıyordum şu an. Söyledikleri zihnimde uğursuz bir fırtınanın yaklaştığını belli eder cinsten uğultular yaratıyordu. Karan'ın dinlemesini istemiyordum. Aştığım tüm o duvarların üzerime yıkılmasını istemiyordum.

"Bence adamdan çok kız suçlu," dedi diğer kız. "Adam taze kanın kokusunu almış, durur mu hiç? Vampir gibi içecek tabii ki. Bir vampirden onu ayıran en büyük özellik kurbanına verdiği pahalı hediyeler... Para uğruna kanını emdiren kurban, gözümde kurban değildir. Hiçbir aklı başında kız kendinden büyük bir adamla birlikte olmaz. On, on beş yaş nedir ya? Midemi bulandırıyor. Adam yakışıklı dahi olsa, onların aşkına asla inanmam. Tamamen çıkar ilişkisi. Taze et ve kalın bir banknot."

Her şey o saniyelerde gelişti, asansör tekrardan hareket etti ve Karan beni bir anda tutarak kendine doğru çekti. Dudaklarını dudaklarımın üstüne örterken kalbim bir insanın avucuna düşmüş kuş kadar ürkekti ve çırpınıyordu. Kızların bize baktığını hissediyor, hatta biliyordum. Karan'ın büyük avucu yüzümü kapladı, dudaklarındaki açlık dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Onun dudaklarındaki cehennemi keşfe çıktım. Bir eli belimdeydi, diğer elinin büyük avucu yüzümü kaplamıştı. Asansörün kapıları açıldı, kızlar dışarı çıkarken Karan durmadı. Midemdeki bulantı derinlere gömülmüştü. Dudaklarım Karan'ın hâkimiyetini yüzeyine tıpkı bir oya gibi işlemişti.

Asansörün kapıları açıktı, kızlar çıkmış gitmişti ve muhtemelen önünden geçen bir insan yığını vardı. Karan umursamıyor, dudaklarımdaki beklentisini yükselterek, çok daha aç ve çok daha muhtaç dokunuşlarla ağzıma hükmediyordu. Eli kalçamın biraz üstü, belimin oyuğundaki kaviste dolaşıyordu. Dudaklarımızdan boğuk iniltiler döküldü ve ardından bir hıçkırık sesi duyduk.

Dudaklarımız ayrılırken nefes nefeseydik. Aynı anda asansörün kapısındaki hıçkırığın sahibine bakarken asansörün kapısı kayarak kapanmaya başladı.

Son gördüğüm şey, pahalı çantasını koluna sıkıştırmış, titreyen bacaklarıyla zor ayakta duran Funda'nın gözlerinden dökülen oluk oluk yaşların çenesine inişiydi.

Ve asansörün kapısı kapandı, Funda görüş alanımızdan çıktı.

23. BÖLÜM: ALİ

Cipin ön camından aşağıya ince sütunlar halinde kayan yağmur damlalarına bakarken, "O iyi olacak mı?" diye sordum, sesim sakindi. Cipi bir yol kenarına park etmişti, yağmuru izliyorduk ve ikimiz de sessizdik. Sessizliği bozan taraf ben olmuştum.

"Bizi ilgilendiren bir durum söz konusu değil," derken sesi hiç olmadığı kadar katıydı, bir an duraksadım ve ona ciddi olup olmadığını sorgulayan bir bakış attım.

"O ağlıyordu, Karan." Ondan hoşlanmıyor olabilirdim ama bir insanın ağlamasından zevk alacak kadar iğrenç bir ruha sahip olduğumu da düşünmüyordum. Karan omuz silkti, ardından silktiği omzunun üstünden bana baktı. "Önemli olan senin ağlamaman." Kaşlarımı çattığımda, "Yapma şunu, Asi," dedi düz bir sesle. "O senin ağlamandan büyük zevk duyardı."

"Ama ben onun gibi değilim."

"Biliyorum, yine de bunu fazla kafana takıyorsun. Seni öpmek istedim ve öptüm, o da buna şahit oldu. Olmasa daha iyi olabilirdi ama elimden gelen hiçbir şey yok. Yakın zamanda atlatacaktır, Funda deli doludur. Ona uygun birini bulacak ve mutlu olacak."

Ben de öyle olmasını diliyorum, ondan hoşlanmıyor olabilirdim ama mutlu olmasını da içten içe dilediğimi söylemesem

yalan olurdu. Dudaklarımda Karan'ın karanlık tadı vardı, hâlâ ılıklığını koruyordu. Gözlerimde belirgin bir huzurla, "Eve gitmem gerek," diye fısıldadım. "Pastaneye uğrayabiliriz değil mi? Billur'a kahveli dondurma sözüm var."

Karan gözlerini devirerek, "Şu kızın sana hükmetmesine izin verme," diye söylendi. "Ayrıca bu mevsimde dondurma yiyebilecek kadar mazoşist. Belki de hasta olmak ve senin onunla ilgilenmeni falan istiyordur." Kaşlarını çattı. "Rüyasında görür."

Bir an gülümseyeceğimi sandım ama dudaklarım titremekle yetindiler. Karan homurdanarak silecekleri çalıştırdı ve yağmur suyu etrafa saçılarak, camı berrak bir pürüzsüzlüğe bıraktı.

Eve geldiğimde, Billur yatağın bir köşesine tıpkı bir çocuk gibi kıvrılmış, cenin pozisyonunda uyuyordu. Altında siyah penye bir şort, üstünde vişne çürüğü renginde askılı bir tişört vardı. Dondurma kabının içinde olduğu poşeti çalışma masasının üstüne koyduktan sonra, başucu lambamı açtım ve siyah tüylü battaniye ile onu örttükten sonra ayakucuna oturdum. Dudağındaki halkayı çıkartmıştı ama kaşındaki ve burnundaki halka duruyordu, uzun kirpikleri siyah ve gürdü, muhtemelen kızıla boyadığı saçları da aslında tıpkı kirpikleri gibi simsiyahtı.

"İyi uykular," diye fısıldadım kendi kendime, derin bir iç geçirdi ama beni duymadığı, tatlı bir uykunun kollarında olduğu kesindi. Gözlerimde ben farkında olmadan beliren şefkatle onu izlerken, "Bela," diye mırıldandım. "Sen nereden çıktın şimdi benim başıma?"

♠

Erdal Hoca bilinmeyen bir sebepten sözlü notumu verdiğini, artık takım menajerliği yapmama gerek kalmadığını söylemişti. Ne kadar garipsemiş olsam da içten içe beni rahatlatan bu haber, günün en sıcak gelişmesiydi. Çıkış saatine iki ders kala, açlıktan guruldayan midemin acı feryatlarına kulak verdim ve ayaklarımı sürüyerek kendimi kantine gitmeye zorladım. Uğultulu koridorun sonunda bir kız grubu toplanmıştı, aralarından hiçbirini

tanımıyordum ama derin bir mesele konuşulduğu kesindi. Yanlarından sıyrılarak geçtikten sonra hızlıca merdivenleri indim ve tam kantinin olduğu kafeteryaya giriyordum ki, kafeteryanın ortasındaki masada Billur'un oturduğunu gördüm. Siyah bir tayt giymişti, ayağında zincirli çizmeleri vardı, üstüne boğazlı, siyah yün bir kazak giymişti. Bir ayağı, diğer bacağının diz kapağının üstündeydi ve önünde dumanı tüten bir karton bardağın içinde kahve vardı. Kızıl saçlarını yandan bol bir şekilde örmüş, koyu bir göz makyajı yapmıştı. Sandalyenin başlığına astığı siyah deri çantasının üstünde siyah deri ceketi vardı. Kafeteryadaki herkes pürdikkat Billur'a bakarken, bu Billur'un umurunda değil gibiydi. Beni görünce yavaşça elini kaldırdı ve genişçe sırıtarak, "Bebek!" diye bağırdı, bağırmasıyla birlikte tüm gözler ondan sıyrılıp, kafeteryanın kapısına, yani bana çevrildi.

Şaşkınlığımı yüzümün derisinden sıyırmaya çalışarak, "Billur," diye fısıldadım, dudaklarım sadece onun duyabileceği bir şeffaflıkla hareketlenmişti. Billur ayağa kalkmadan hızlıca onun yanına yürüdüm ve karşısındaki sandalyeyi fayansta sürüyerek çektikten sonra oturup, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum, sesim sakindi ama gözlerimi iri iri açmıştım.

"İş aramaya çıktım." Omuz silkti. "Annenden okulunun adresini öğrendim, sana uğrayayım dedim."

"Burası bir okul," dedim masaya biraz daha yaklaşarak. Etrafı kısaca kolaçan ettim, birçok meraklı bakış hâlâ üzerimizde dolaşıyordu.

"Ben de pavyon demedim?"

"Kafana göre buraya girip çıkamazsın, Billur."

"Gevşe bebek," dedi sırıtarak. "Ayrıca dondurmayı buldum, sen harikasın. Aslında dondurma için teşekküre gelmiştim." Kaşlarını çatarak karşı masada ona dik dik bakan kıza, "Önüne dön," dedi dişlerinin arasından. Gözlerini bana çevirdiğinde, yine aynı masum tavrı takınmıştı. "Birkaç yerle görüştüm, arayacaklarını söylediler ama aramayacaklarını biliyorum. Biri beni arayacağını söyledikten sonra telefon numaramı bile almadı, inanabiliyor musun?" Kıkırdadı. "Ben de bozuntuya vermeden çıktım ama en azından burada sapık patronlar yok gibi."

"Mutlaka biri dönüş yapacaktır, umutsuzluğa kapılma," dedim bir anda. Kantinde değişmeli olarak çalışan Yaman abiye dönerek, "Yaman abi sadece peynirli bir tost alabilir miyim? Mümkünse kepek ekmeğine olsun," diye seslendim. Yaman abi başparmağıyla onay işareti verdikten sonra bakışlarımı Billur'a çevirdim. Ağzında sakız vardı, kahvesinden büyük bir yudum aldı ve ona düz düz baktığımı görünce, "Ne?" dedi omuz silkerek. "Sakızlı kahve gayet güzel oluyor."

"İlginç zevklerin var."

"Kepek ekmeğine sadece peynirle tost yaptıran bir tahta bacaklı mı söylüyor bunu?" Durdum ve ona alnında iki anteni olan eski bir uydu alıcısıymış gibi baktım.

"Normal ekmek tatlı geliyor," dedim yüzümü buruşturarak. "Ayrıca şu an aç karnındayım ve karışık bir tost yersem midem allak bullak olur."

Billur kaşlarını kaldırdı. "Ah," dedi dudaklarını büküp, tuhaf bir bakış atarak. "Sağlıklı kız."

Cidden, sağlıklı diye benden mi bahsediyordu? Ben sabahın köründe aç karnına kutu kutu kahve içen kızdım, sağlık benim adımın yanından bile geçemezdi.

"Gitsen iyi olacak."

"Akşam olanları anlatmadan şuradan şuraya gitmem, bebek," dedi kafasını iki yana sallayarak. "O moruk sana herhangi bir cinsel aktivite girişiminde bulunmadı değil mi?"

"Hayır!"

"Ee, geceniz nasıldı?" Yüzüne şeytani bir tebessüm ekledi. "Ne tarz bir filme götürdü seni? Bol bol ağlayıp, öpüşen saçma sapan çift filmi mi? Yoksa bir hödük gibi ona sığınman ve seni ellemesi için bol vakit kazanabileceği bir korku filmine mi?"

Ona boş boş baktım. "Aksiyon."

"Uuu!" Gözlerini kocaman açıp masaya uzandı. "Adamımız dürüst ve olduğu gibi desene. Nedense hâlâ o moruğa güvenmiyorum. Yirmi beşinden büyük, otuzundan küçük olduğu her halinden belli, o yaştaki adamların ilişkilerinde belli bir beklentileri olur. Seni zorladığı anda onu bana gönder, senin için onun ufak kıçını severek tekmeleyeceğim."

"Karan öyle biri değil," diye çıkıştım aniden. Gözlerimi Billur'dan kaçırdım. "Artık gitmen gerek, ders bittiğinde eve geleceğim. O zaman konuşuruz," dedim.

"Kızardın mı sen?"

"Billur!"

Kıkırdadı, kahvesinden büyük bir yudum daha aldıktan sonra, "Onun sana deli olduğundan emindim ama şimdi senin de ona deli olduğundan eminim. Bir yanlış yapmadığın sürece sana destek olacağım, bebek," dedi ve elini masanın üstünde kaydırarak elimin üstüne koydu. Avuç içlerinden elime akan güveni hissettiğimde bir an irkildim, bedenim tanıdıklık duymadığı bu yabancı duygunun teması yüzünden afallamıştı.

"Artık gitmelisin," diye söylendim ama onun varlığından rahatsızlık duyduğumu da söyleyemezdim.

"Kaç ders kaldı? Bir, iki? Seni burada bekleyebilirim. Ben tam kadrolu bir işsizim, biliyorsun."

Elimi elinin altından kurtardıktan sonra, "Beklemene gerek yok," dedim sabit bir sesle. Düz bakışlarımı onun iri gözlerine çevirdim.

Gözlerini devirerek, "Peki, peki. Gidiyorum, Buzlar Kraliçesi. Hem Dilek Sultan'a sözüm var, birlikte pankek yapacağız," diye mırıldandı. "Annen gerçekten diğer annelerden farklı, ona bayıldım."

Bir an duraksadım, diğer Merve de duraksamıştı. Annem ve Billur ile pankek yapmak? Kaşlarım havalanırken, "Asi, konuşabilir miyiz?" diye soran Enis tüm dikkatimi dağıttı ve Billur ile aynı anda dibimizde dikilen Enis'e çevirdik bakışlarımızı.

"Enis, şu an hiç sırası değil." Gözlerimi devirerek bakışlarımı Billur'a çevirdiğimde, Billur tek kaşını kaldırmış, ruhsuz ve agresif bakan gözlerini Enis'e dikmişti.

"Tam şu an sırası diye düşünüyorum, konuşmamız gerek," diye bastırdı Enis. Zihnimdeki kaosun temelinde bir şeylere zorunda bırakılmak vardı ve ben bundan nefret ediyordum, birinin bana emir vermesine katlanamıyordum.

"Şu an bir başkasıyla konuşuyorum, Enis."

"Sadece beş dakika."

Billur'un dudaklarından bir of yükseldi, ardından gözlerini devirerek tek elini masanın üstüne koyup dirseğine yaslandı. "Şu an benimle konuşuyor, ikilesene."

Enis'in ela bakışları benden sıyrıldı, Billur'u odağına alırken dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmiş, çenesi kasılmıştı. "Şu an seninle değil, onunla konuşmaya çalışıyorum. Onun yerine cevap verme," dedi tehlikeli bir sesle.

Billur kaşlarını kaldırdı. "Onun verdiği cevabı da anlamıyordun, alt yazı geçmek zorunda hissettim kendimi."

"Geçmene gerek yok, onun verdiği cevabı gayet iyi anladım. Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma, kızıl."

"Ay kıyamam sana ablacığım," dedi Billur sandalyesini ileri çekip, Enis'e yaklaşırken. Enis, Billur'a şaşkın bir bakış attı, gözlerinde oluşan soru işaretlerini görebilmiştim. "İlgi göremeyince köpürüyor musun sen? Başın okşansın, sırtın sıvazlansın mı istiyorsun? Kıyamam, gel ablan sevsin seni."

"Ne diyorsun kızım sen?" Enis'in sinirden boynu kızarmıştı, kaşlarını çatarak Billur'a ters bir bakış attı, tüm kafeteryanın gözü bizim masamızdaydı. Avucumun içini alnıma bastırdım ve gözlerimi devirdim, şu an tek istediğim onlar hırlaşırken bu masayı terk etmekti.

"Hoşt," dedi Billur kaşlarını çatarak. "Kızın senin kızındır, mıknatıs tutarım senin dudağındaki halkaya."

"Çattık!" Enis gözlerini devirerek, "Asi, iki dakika gelir misin?" dedi dişlerinin arasından. "Bak kalbini kıracağım arkadaşının."

Billur elini kalbinin üstüne koyarak, "Ah, kırdın şu an," dedi yapmacık bir şekilde. Ardından yüzündeki ifadeyi sabitledi. "Hadi ablası, ikile. Gelmiyor işte kız, kıt mısın yavrum sen?"

"Sabrımı zorlama, kız falan demem," dedi Enis, sesi gergin, bakışları soğuktu. Masaya tutunarak sandalyemi geriye doğru ittim. "Tostun parasını ödersin, Billur," dedim düz bir sesle. "Derse gidiyorum ben, birbirinizi yiyebilirsiniz."

Açlığımın üstüne büyük bir avuç açlık daha bastırdım ve o ikisini kantinin ortasında bırakıp sınıfa döndüm. Billur'un, Enis'in hakkından geleceğini bildiğim için sorun etmemiştim. Tuhaf bir şekilde birbirlerine benziyorlardı, gerek görünüş olarak, gerek agresiflik olarak.

Kalan dersler boyunca aklımda şekil bulup, her bir boşlukta yansımasını gördüğüm Karan'dan sabahtan beri herhangi bir haber alamamıştım, telefonumu birçok kez kontrol etmiş, sanki mümkünmüş gibi sınıf kapısından giren her yüz de onu aramıştım. Sonunda çıkış zili çaldığında hızlıca toparlandım ve okuldan ayrıldım.

Annem ve Billur tuhaf bir şekilde çok iyi anlaşıyorlardı, aslında annemin Billur'u ilk gördüğünde fenalık geçireceğini bile düşünmüştüm, Billur normal bir kızdan biraz fazla anormaldi. Akşama doğru banyodan çıkmış, siyah, tüylü ev ayakkabılarımı giyip, saçlarımı ıslak ve bol bir şekilde örmüştüm. Defne salonda dizi izliyordu, Billur ve annemin mutfakta olduklarını bildiğimden Defne'yi trans geçerek mutfağa yöneldim. Donuk bakışlarım mutfak kapısından içeriye, Billur ve anneme kayarken, yavaşça esnedim ve sol omzumu kapının pervazına yaslayıp onları izlemeye başladım. Billur, kızıl saçlarını siyah bir tokayla tuttur-muş, dağınık bir topuz yapmıştı. Üstünde omzu düşük, siyah bir kazak, altında siyah bir tayt vardı, taytın dizleri yırtıktı. Annem onun yanında limon çiçeklerinin olduğu elbisesiyle fazla hanım hanımcık kalıyordu ama yine de eğleniyor gibi görünüyorlardı. Annemi uzun zamandır bu kadar aydınlık bir şekilde gülümserken görmemiştim, Billur kek kabının içinde bir şey çırparken, annem de ona tarif veriyordu.

Beni fark etmeleri beş dakikalarını aldı. Billur, "Buzlar Kraliçesi geldi," dedi ve kazağın açıkta bıraktığı omzuna yanağını sürterek, "Dilek Sultan'la pankek yapmaktan vazgeçtik, limonlu kek yapıyoruz. Sanırım elbisesi yüzünden canım limonlu kek çekti," diye iç geçirdi.

"Merve kek türü şeyleri pek sevmez," dedi annem Billur'a hitaben. "Genelde tuzlu ya da sade şeyler yer, şeker ilaveli şeyleri yemiyor."

Billur yüzünü buruşturarak, "Ben de tatlı şeylerden pek hoşlanmam ama limonlu kek iyidir, Asi," dedi. "Hadi ama bebek, bugün bir istisna yapabilirsin değil mi?"

Onlara baktım, güzeldiler. Zihnimde çalan çarklar durulmuştu, şu an görebildiğim tek şey onlardı, gülümsememek için kendimi zor tuttum. Başımı sağ omzuma yatırırken sol omzumla tamamen kapı pervazına abandım ve, "Bir dilim limonlu keke varım," diye fısıldadım.

Annemin yüzünde aydınlık, derimi yakacak kadar parlak bir ışığın saçıldığı, geniş bir tebessüm oluştu. Billur da göz kırpıp, "Budur!" dedi ve çırpma işlemine kaldığı yerden devam etti.

Onları kırmamak için yediğim limonlu kekin tatlısını gidermek için, yanında acı bir kahve içmiştim. Karan'dan hâlâ haber yoktu, endişelenmeye başlamıştım. En azından bir mesaj atabilirdi, ama bunu yapmıyordu. Onun yetişkin bir iş adamı olduğunu hatırlattım kendime, durmadan bana vakit ayıramazdı. Üstelik adı konmamış ilişkimizin boyutu hakkında hiçbir fikrim yoktu, iki kez öpüşmüştük, sinemaya gitmiştik, başka? Bir ilişki için bu ikisi yeterli miydi? Dizlerimi karnıma doğru çektikten sonra kendimi yatağa devirdim, Billur valizini karıştırırken parkenin üstünde bağdaş kurarak oturmuştu.

Bana bakmadan, "Seni aramadı mı?" diye sordu, gözlerimi onun sırtına dikerek yavaşça yutkundum. Diğer Merve kırgın gözlerle etrafa bakıyordu, tek isteği telefonun çalması ve Karan'ın onu -bizi- dışarı davet etmesiydi.

"Yoğun bir adam," diye mırıldandım. "Hem seninle bunu konuşmayacağım. Bugün Enis'le ne oldu? Onun hakkından gelebildiğini umuyorum."

Billur bana omzunun üstünden bir bardak dolusu şekerli su içmek zorunda bırakılmış gibi baktı. "O ufaklık gerçekten sinir bozucuydu, Asi. Sana ilgisi var, değil mi? Kesinlikle bizim moruk ondan kat ve kat daha iyi. Seninle kafayı bozan erkekler... Biraz tuhaflar."

"Kimsenin benimle kafayı bozduğu yok."

Gözlerimi yumduğum anda siyah perdede yüzü beliren adamı özlediğimi hissettim. Küçük bir kız çocuğu gibi davranmama-

lıydım, bu tarz şeylerin bana yakışmadığını biliyordum, yine de onu görmek istiyordum.

"Onun aramasını bekleme, sen ara. Ne çok talepkâr ol ne de ben nazlı bir kızım tavrını takın. Kendin ol, gerektiğinde yaklaş, gerektiğinde kaç. Kuralına göre oysana kızım. Hadi, ara şu herifi." Arkaya doğru ona ait bir kazağı tam suratıma hedef alarak attı. "Ara onu!" diye bağırdı.

"Onu aramam için hiçbir sebep yok!"

"Ona deli olman dışında mı?"

"Billur!" diye bağırarak bana attığı kazağı ona attım, Billur'un kaşları onaylamaz bir ifadeyle yukarı kavislendi. "Belki de senin aramanı istiyordur, bunu akıl edemiyorsan aldığın yüksek notların gözümde hiçbir değeri kalmaz, cidden. Yeni nesil aşk romanları senin gibi salakları bilinçlendirmek için, biliyorsun değil mi?"

"Sensin salak."

Telefonum aniden çalmaya başladı. Kalbim göğsümün içinde tıpkı bir sabun gibi kaydığında, Billur'la göz göze geldik. "Dayanamadı hasretine," dedi genişçe sırıtarak. Komodinin üzerinde duran telefona uzanırken elim ayağım birbirine dolanmıştı. Arayan numarayı tanımıyordum, bir an omuzlarım düştü. Billur valiziyle uğraştığı için bunu görememişti. Memnuniyetsiz bir şekilde, "Efendim?" diyerek açtım telefonu, alo demek bana biraz tuhaf geliyordu.

"Kız? Sen misin?" Tanıdık sese kulak kesilirken yatağın üzerine bağdaş kurarak oturdum.

"Siz kimsiniz?"

"Benim kız, Bedro. Ay Allah cezanı vermesin, benim gibi bir mega starın sesini nasıl tanımazsın? Benim ses tellerim Bülent Ersoy'un ses tellerinden sonra ikinci mucize ayol."

Yüzümde, *az önce limon yaladım,* ifadesi oluşurken, Billur omzunun üstünden bana baktı ve ifademi görünce kaşlarını çatarak, *ne oldu,* dercesine başını salladı. Ona işaret parmağımla beklemesini işaret ettikten sonra, "Sen benim numaramı nereden buldun?" diye sordum. Bedro'nun, yani Bedirhan'ın beni aramak

için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Hem cidden numaramı nereden bulmuştu bu herif?

"Kilimciden. Ay yemin ediyorum kıt bu kız." Arkadan bir şeyin yarattığı rüzgârın uğultusu geldi. Sanırım şu an tüylü bir yelpazeyle yüzünü serinletiyordu. "Kızım, ben her müşterimin numarasından CV'sine kadar bilirim. Karan Bey'den aldım numaranı, seni aramamı söyledi."

"Kendisi aramıyor, başkalarına aratıyor," diye homurdandı diğer Merve, başımı sallayarak onu onayladım.

"Kız, orada mısın, küçük memeli?"

"Buradayım," dedim dişlerimin arasından. "Neden aramanı söyledi Karan Bey?" Karan Bey'i vurgulayarak söylemiştim, Billur'un tuhaf bir ses çıkararak güldüğünü görünce ona düşmancıl bir, *önüne dön,* bakışı attım.

"Bundan sonra senin tüm kişisel bakımların bende kız," dedi Bedirhan. Kendini beğenmişin tekiydi. "Saçın, başın, bakımın her şeyin bana aitmiş. Kız herif senin saçına başkalarının dokunmasına bile izin vermiyor, ne şanslısın mendebur."

"Ne?"

"Kız salak tahta bacaklı, diyorum ki, adam senin saçının telini paylaşamıyor. Allah iyiliğini vermesin, ne yaptın kız sen bu herife? Bana bak, yarın bana geliyorsun. Bekliyorum bak, cilt bakımın var iki haftada bir. Ayrıca o çalı süpürgesi saçlarını da her ay bir parmak keseceğim, haberin olsun."

"Gelemem ben yarın falan," dedim düz bir sesle. Ayrıca ne demek benim tüm bakımımı bu adama devrediyordu? Ben onun malı mıydım, bana çok bakımsızsın falan mı demek istiyordu?

"Ay ben çok meraklıyım senin mahkeme duvarı suratını görmeye bak, ay bak bana geliyorlar yine soldan soldan! Kız Buket tansiyon ölçerimi getir, üçüncü çekmecede, kız kör müsün sen?! Allah iyiliğinizi vermesin." Duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Kız, bana bak mendebur, yarın geliyorsun bana. Benden sonra da seni Karan Bey'in şoförü alacakmış, onun evine götürülecekmişsin. Kız, evlenmeden elletme sakın bak, kolay lokma olma. Evlen, her şeyi üstüne geçirt, sonra ellet."

Telefonu Bedirhan'ın suratına kapattıktan sonra gözlerimi tavana kaydırarak, "Emredersin," diye homurdandım. "Ayağına çağırıyor bir de, zorba, hükmedici, yaşlı ergen."

Telefon aniden titredi.

Gönderen: 05xx xxx xx xx

Ay suratıma telefon kapattı! Hadsiz karı! Senin o saçlarını cımbızla tek tek yolarım. Yarın çok geç kalma. Bana bak ketum karı, düzgün giyin. Herifin gözünü, gönlünü aç. Bu arada beni Bedro Özoğlu diye kaydetmezsen ölürsün. Ya da efendi hazretleri diye de kaydedebilirsin. (23.48)

Bedirhan'ın numarasını telefona kaydederken ateş eden gözlerle telefon ekranına bakıyordum.

"Sorun ne?" diye sordu Billur.

Yatağa devrilip gözlerimi tavana diktim. "Kuaför," diye homurdandım. "Bayağı değişik bir kuaför. Yarın onda olmam gerekiyormuş."

"Yarın kuaföre mi gidiyorsun?"

"Güzellik salonu."

"Ben de geleyim," dedi. Göz ucuyla ona baktım, bana saçlarının uçlarını göstererek, "Kırıklarım var, ayrıca dip boyam gelirse kırmızı siyah Yozgat Spor gibi dolanırım ortalarda," dedi, yüzü limon suyu içmiş gibi buruşmuştu.

"Sen bilirsin," dedim sakince. Yatağın diğer ucuna doğru yuvarlanıp battaniyeyi bacaklarımın üzerine çektim. "İyi geceler," diye fısıldadım. Yarın Bedirhan onu delirtecekti, en azından gecesi iyi geçse iyi olurdu. Belki de Billur, Bedirhan'ı delirtirdi. Tam emin olamıyordum.

Telefonu elime alıp yatakta küçücük kaldım. Mesaj bölümüne girip dişlerimi sıkarak hızlıca bir mesaj yazdım.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Senin tehditkâr biri olduğunu, bir zorba olduğunu, emirler verip durduğunu söylemekten sıkılmayacağım. Yine de Bedirhan'a aratmak yerine kendin arayıp haber verebilirdin. Bedirhan'ı arayabiliyorsan beni de arayabilirsin. Bu hiç hoşuma gitmedi. (00.08)

Gönderen: Karan Çakıl

Seni özledim, velet. Er ya da geç bu mesajı atacağını biliyordum. İyi geceler. (00.10)

Telefonu sol göğsümün üstüne bastırıp iyice yatağa gömüldüm ve pencerenin dışından içeri sızan turuncu sokak lambasının çizdiği şeritleri izlemeye başladım. Uyku bir kavanozun içinde tıkılı kalmıştı ve benim o kavanozu açabilecek kadar güçlü bileklerim yoktu. Billur haklıydı, Karan ilk adımı benden beklemişti. Uykunun kıyılarıma vurmasını beklerken düşündüğüm tek şey oydu.

Ertesi gün benim için her şey daha zordu. Tüm gün deneme sınavlarına girmiş, Damla'nın sinir bozucu bakışlarına maruz kalmış, Enis'ten kaçmış ve hiçbir şey yememiştim. Ayrıca tam iki koca gündür onu göremiyor, göremedikçe daha da geriliyordum.

Karan Çakıl, hayatımda ekmek ve su kadar gerekli bir ihtiyaca dönüşmüştü.

Okulun ön bahçe kapısından dışarı çıkarken, Billur'u okulun duvarına yaslanmış, bir bacağını kırıp duvara dayamış, tüm ağırlığını diğer bacağına vermiş bir şekilde sigara içerken bulmuştum. Ne kadar güvenmem gerekiyordu bilmiyordum ama kıyafet seçimini ona bırakmıştım ve şu an omzuna asılı duran spor çantada tamamen onun seçtiği parçalar vardı. Beni fark edince sigarayı tuttuğu elini kaldırdı. "Bebek!"

Hızlıca onun yanına doğru yürürken, Enis ve turuncu kafalı, çilli, adını bir türlü hatırlayamadığım arkadaşı da okulun kapısından çıktılar. Enis'in bakışları bize trans dönünce, Billur'un dirseğini yakalayıp yavaşça çekiştirdim. Billur bir an düşecek gibi

olsa da toparlandı. "Kızım dur," diye homurdandı. "Yeri öptüreceksin bana."

"At şu sigarayı elinden," diye söylendim, sigaranın yakıcı kokusu yüzünden yüzümü buruşturmuştum. "Hadi gidelim."

"Biraz daha ayrı kalmaya tahammülün yok, anlıyorum," dedi Billur kıkırdarken, omzuna sert bir şekilde vurup, "Aptal aptal yorumlar yapma da yürü," diye söylendim.

Billur, Enis'in bize doğru baktığını fark edince, "N'aber ablasının güzeli?" diye bağırıp, Enis'e doğru el sallayınca, Enis kaşlarını çatarak, "İşine bak!" diye bağırdı.

"Boyun 1.80'se, 1.79'un atar be ablasının güzeli," dedi Billur genişçe sırıtarak. Elini omzuma atıp beni kendine çekti. "Hadi gidelim, bebek."

Birinin bana sarılması, bana yakın davranması kabul edebileceğim bir şey değildi; insanlar yalnız doğar, yalnız yaşar ve yalnız ölür politikasına uyuyordum ama son zamanlarda politikamı alaşağı eden iki isim vardı hayatımda.

Karan ve Billur.

İstemeyerek de olsa Bedirhan'ın güzellik salonunun önüne geldiğimizde Billur ikinci sigarasının izmariti yere attı ve kalın tabanlı botlarıyla sigaranın üzerine basıp sigarayı söndürdü. Kafasını kaldırıp çatık kaşlarla binaya baktı, yüzünde garip bir ifade belirirken, "Yavru, burası sence de biraz fazla lüks değil mi?" diye sordu. Haklıydı. Bir lise öğrencisinin elini kolunu sallayarak girebileceği bir yer değildi, sosyetenin tercih edeceği türden bir yerdi ama elimiz mahkûmdu işte.

"Biraz mı?"

Gülerek bana baktı. "Tamam, köküne kadar lüks anasını satayım," dedi dürüstçe.

İçeri girip asansöre bindik. Asansörün aynasına yaklaşıp saçma sapan yüz ifadelerine bürünen Billur'u izlerken kollarımı göğsüme toplamış, sırtımı metal duvara yaslamıştım. Asansörün kapıları kayarak açıldığında Billur çatık kaşlarla önümüze sunulan süslü lobiye baktı. Kaşlarını kaldırıp küçük bir ıslık çaldığında lobide yürümeye başlamıştık. "Vay anasını be," dedi dudaklarını öne uzatarak. "Adamlar yapıyor aga."

Lobide ağır bir kadın parfümü kokusu alıyordum. Hatta bir değil, birçok kadın parfümü kokusu birbirine karışmıştı. Birbirine karışan bu parfümlerin çok pahalı markalara ait olduğunu ciğerimi yakan yoğun aromalarından anlayabilmiştim. Babamın mesleğinden dolayı kıyafetlerin ve kozmetik ürünlerinin dilinden anlıyordum, onu hatırlamak boğazıma bir yumru gibi oturdu.

Adının Buket olduğunu bildiğim kız bize doğru yürürken, yüzünde geniş bir tebessüm belirmişti. Üstünde şifon bir elbise vardı, lacivertti ve açıkçası pek beğenmemiştim. Ayrıca maşalı saçları pek de doğal durmuyordu. "Hoş geldiniz," dedi Buket narin bir sesle. Billur ona şüpheli bakışlar atarken, "Bedirhan abi... Şey yani... Bedro da sizi bekliyordu," dedi, gülümsemesi yavaşça silindi.

"Ay Allah iyiliğinizi vermeye!" diye bağırdı kibar erkek sesi. Billur'la hayretler içinde sesin geldiği yöne baktığımızda lobinin girişinde Bedirhan'ı gördük. Boynunda tüylü bir şey vardı, assolist sanatçılara benziyordu. Billur burnunun kemerini sıkarak, "Bu ne lan?" diye fısıldadı kulağıma doğru.

"İnsan," derken yüzüm ifadesizdi. "Sanırım."

"Şüphelerim var."

"Benim de."

"Kaç kez söyledim size!" diye bağırdı Bedirhan fıstık yeşili tüylü şeyi savurarak, yeşil birkaç tüy beyaz ve temiz fayansa döküldü. "Işığın açısı önemli diyorum, ilhamımı kapatıyor, isteğimi köreltiyor! Allah iyiliğinizi vermesin sizin, bir sanatçıyı öldürüyorsunuz. Gecekondudan villalar yaratan bir güzellik tanrısının çakralarını kapatıyorsunuz. Buket! Tansiyon aletimi getir kız çarpık bacaklı!"

"Tamam Bedirhan abi... Bedro." Kız telaşla bize doğru döndü. "Şey, bu yine delirdi. Sizi şöyle içeri alayım, hemen geleceğim."

Billur ile dehşet dolu gözlerle Bedirhan'ın lobiyi birbirine katışını izlerken yaptığımız tek şey başımızı sallayarak kızın bizi yönlendirdiği geniş salona geçmek oldu. Burası geçen sefer makyajımın yapıldığı yerdi, bej renginde deri koltuklar, taşlı aynalar, fazla süslü bir dekorasyona sahipti. Tam olarak Bedirhan'a uyuyordu.

Billur ile yan yana duran koltuklara oturduk, gözlerim kısaca aynadaki görüntüme takılı kaldı. Billur hâlâ gördüklerinin etkisindeydi, bunu bariz bir şekilde görebilmiştim. "O şey buraya gelmez değil mi?" diye sordu Billur kollarını birbirine bastırıp, üşüyor gibi yaparak.

"Üzgünüm ama gelecek."

Tek kaşını kaldırdı. "Senin Karanlık Kart Prens ne biçim insanlarla takılıyor?"

Özlem ikinci kez dalgasını harabeme çarparken çatısı çökmüş harabemin duvarları acıyla çatladı, kavlamış duvar boyası döküldü ve tuğlalardan sızan nemi kalbimin damarlarında hissettim.

"Bayağı ilginç insanlarla," diye söylendim.

"Ben o şeyin bir insan olduğundan da şüpheliyim, Asi."

"Bunu duyarsa canına okur, ondan her şeyi beklerim," dedim gözlerimi devirerek. "Bulaşılmaması gerekenler kategorisinde birinci sırada, onunla uğraşılmaz."

"Hah, o daha beni tanımamış!"

Yaklaşık on dakika sonunda Bedirhan ve Buket itişip kakışarak -ya da Bedirhan kızı itip kakarak- içeri girdiler. Bedirhan şarap kırmızısı rengindeki tişörtünü düzeltip omuzlarını silkeledikten sonra, "Kız, memesiz," dedi yavaşça sırıtarak. "Hoş geldin, çok lazımdın."

"Ah, ben de seni çok özledim," dedim yapmacık bir şekilde. "Şu işi çabucak bitirelim, hiç havamda değilim."

Bedirhan gözlerini devirdikten sonra bakışları kısaca Billur'a takıldı ve gözlerini dehşete düşmüş gibi kocaman açıp yüzünü buruşturdu. Billur da tek kaşı havada Bedirhan'ı incelerken bacak bacak üstüne atmıştı.

"Kız, o ne çirkin bir saç rengidir, kafası tutuşmuş papağan gibi görünüyorsun şu an," dedi Bedirhan kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak.

"Bunu bana boynuna Muazzez Abacı tüyü takan bir tuhaf canlı türü örneği mi söylüyor?" diye sordu Billur, sesinde mizahtan eser yoktu, ciddiyeti beni şaşırtmıştı.

"Ay bir de hazırcevap, Ağaçkakan'ın Türkiye şubesi seni," dedi Bedirhan gözlerini kısarak. "O saçlarını usturaya vururum senin, dazlak kafayla dolaşırsın iki sene. Ay Buket, ilgilen bu cehennem süpürgesi saçlı mendeburla. Kız, memesiz. Kalk hadi, yüz bakımını yapacağım."

Billur bana dönüp, "Buna güvenip yüz bakımı yaptıracağını söyleme. Krem diye kezzap sürer bu senin yüzüne," diye fısıldadı, gözlerinde saf dehşet vardı.

Bilmem kaçıncı kez gözlerimi devirdikten sonra, "O zaman saçlarını ona emanet etmeyeceğin için şanslısın, kız daha uysal görünüyor," diye fısıldadım ve yavaşça ayağa kalktım. "Ne kadar hızlı olursak, o kadar çabuk biter bu işkence."

"Ay asıl işkence sensin, Allah bana, yüce Bedro Özoğlu'na peygamber sabrı versin," dedi Bedirhan gözlerini devirerek. "Ay ne buldu bu kör olmayasıca, yakışıklı, seksi, gizemli, paralı, olgun herif sende acaba. Memen olsa gam yemeyeceğim. Ay bir dakika... Allah asıl Karan Bey'e Peygamber sabrı versin. Hatta sana da versin. Ayol ikinize de versin. Çaki ve Gelini. Iğğğ."

"Biraz daha konuşursan," dedim en tehditkâr sesimle. "Seni o boynundaki şeyle boğarım. Morarıp, gözlerin yuvalarından çıkana kadar. Tamam mı?"

Bedirhan'ın gözlerinde korkunun gölgeleri büyüdü, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi ve bir adım geri gidip, "Ay ne geriliyorsun, hem ne tehdit ediyorsun sen beni?" diye söylendi. "Hiç de bir şey yapamazsın, sırık bacaklı. Aslında... Senden umarım. Kız sen yaparsın." Gözlerini kaçırdı. "Sussam mı ben şimdi bilemedim, ay ne korkacağım ben senden. Ateş olsan memen kadar yer yakarsın."

Bedirhan yüz bakımımı yaptıktan hemen sonra saçlarımı yıkamıştı, saçlarımı yıkarken çekiştirip yolması dışında hiçbir şey söylememiş, canımı sıkacak bir şeyler yapmamıştı. Billur'un yanına döndüğümde, saçlarının uçlarını kestirmiş, fön çektirmiş, bacak bacak üstüne atmış beni bekliyordu. Bedirhan hızlıca saçlarımı kuruladıktan sonra nemlendirici spreyi sıktı ve büyük, kalın dişli fırça tarağı saçlarımın arasına daldırdı. Aynadaki gö-

rüntümüzü izlerken, Bedirhan saçlarımı tarıyor, arada bir tarakla kafama yavaşça vurup, "Gudubet," diye söyleniyordu.

Telefonum titreyince kalbim panikle büküldü ve Bedirhan'a çaktırmadan sırt çantamın ön gözündeki telefonumu çıkarıp, diz hizama indirip, ekran kilidini açtım.

Gönderen: Karan Çakıl
Şoför şu an seni aşağıda bekliyor. Hazır olduğunda seni alacak. (17.59)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Emredersiniz, Çakıl Bey. (18.00)

"Kız kıpır kıpır bir durmadın ha. Çakacağım şimdi tarağın sapıyla kafana!"

Gözlerimi yavaşça aynaya doğru çevirdim, ateşini etrafına yayan ruhsuz gözlerle ona baktığımda sertçe yutkunduğunu gördüm. "Bakma bana öyle Exorcism gibi. Ay vallahi böyle kafayı 360 derece döndüreceksin diye çok korkuyorum ben şu an," dedi, sesinde endişe ve korku vardı.

Gönderen: Karan Çakıl
Bu bir emir değil, Karakuyu. (18.04)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Eğer bu bir emir değilse, emirleriniz nasıldır çok merak ediyorum, Çakıl. (18.05)

Gönderen: Karan Çakı
Emir verdiğim konuları öğrenmen için önce on sekizini doldurman gerekiyor, velet. Şimdi uslu bir kız ol ve işin bittiğinde senin için yolladığım araca binip bana gel. Seni bekliyorum. Sabırsızca. (18.07)

Yanaklarıma oturan kanın cildimin içinde fokur fokur kaynadığını hissettim. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp yavaşça ısırdım. Bedirhan zaten düz olan saçlarımın uçlarını almış, ardından düz bir fön çekmişti. Saçlarım şu an daha sağlıklı görünüyordu. Billur'un çantada getirdiği kıyafetleri giymek için kabinlere yöneldim, Billur da benimle gelmişti ve kabinlerin önündeki büyük, sandık şeklindeki kadife koltuklardan birine oturmuştu. Bana uyacak bir şeyler getirmiş olmasını umut ederek fermuarı açtım ve tüm parçaların siyah olduğunu görünce rahat bir nefesi dudaklarımdan dışarı bırakıp omuzlarımı düşürdüm. "Çok şükür," diye fısıldadım. "En azından ortak bir noktamız var."

Siyah, boğazlı, uzun kollu, dar, beli açıkta bırakan penye bir kazak, siyah dar paça bir kot, siyah traktör topuk bir bot, botun derisinden siyah, zincirli bir çanta. Hızlıca üstüme geçirdikten sonra aynadaki görüntümü gözden geçirdim, siyah bir göz makyajı yapmıştım, dudaklarımı boş bırakmayı tercih etmiştim. Belim ve karnım açıktaydı ama çok değildi, abartılı değil aksine güzel görünüyordu. Traktör topuklar yürümesi en kolay topuklu ayakkabılardı sanırım, onları sevmiştim. Duvarları kadife, boğucu bir şekilde kadın parfümü kokan kabinen çıktıktan sonra Billur sert bir ıslık çalarak, "Bebek, bu kez üstüne atlayacak," dedi başını iki yana sallayarak, gözleri iri iri açılmıştı. "Harika görünüyorsun."

"Güzel seçim," diye mırıldandım. "Bana hitap eden şeyler getirmişsin."

Hemen yan tarafımızda bir alkış sesi yükseldi. "Kız gagalak bacaklı, ne güzel olmuşsun. Vallahi herifin salyası paçasına akacak, tabii senin üstüne de akabilir, bilemiyorum..." Elini ağzıyla kapatarak tuhaf bir ses çıkararak kıkırdadı. "Kız boyundan uzun bacağın var, anan direkt olarak bacak doğurmuş."

"Çok komik," dedi Billur başını kaldırıp yapmacık bir şekilde gülümseyerek.

"Sen sus kız, Cehennem Süpürgesi. Tipe bak."

"Aynen canım. Konuş sen, dinliyoruz biz," dedi Billur. Bakışlarını bana çevirdi. "Ayrıca bu Bayır Gülü haklı yavru. Salyalarını üstüne akıtmasına asla izin verme."

"Bayır Gülü?" Bedirhan omzunu iki kere sektirerek güldü. "Kız hakaretin güzelliğine bak, ağzında yumurta çırparım senin, tipsiz."

Billur gözlerini devirdi. "Hasbinallah."

"Ay imanlı kedi kesen."

"Bu gidişle seni keseceğim ben."

"Ay kız deme öyle bak, siz iki arkadaş ağır psikopat gibi duruyorsunuz, uykularımdan edersiniz beni bak. Yaparsınız siz. Katil ruhlu küçük karılar. Ay tansiyon aletim, ay Buket, ay polis!"

♠

Güzellik salonunun önünde duran siyah Mercedes Benz ilgimi çekmeyi başarmıştı, içinde duran kırklı yaşlarının sonunda olduğunu düşündüğüm adam kapısını açarak araçtan dışarı çıktı. Jilet gibi giydiği siyah takım elbisenin içinde bir şoförden çok, bir iş adamına benziyordu. Beni fark edip yavaşça selamladığında, Billur kolumu tutarak beni aniden kendine doğru çekti. Yüzümü buruştursam da, ona karşı koymadım. "Zenginliğin gözü kör olsun," diye söylendi. "Bana bak, dikkat et kendine."

"Beni yemeyecek."

"Aksine bu gece seni yiyeceğini düşünüyorum ben, güzellik. Fıstık gibi görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. Acaba evde tek mi olacaktık? Dedesi de olacak mıydı? Çalışanlar vardı, bu kadar gerilmemeliydim.

"Küçük hanım?" dedi şoför bize doğru yürürken. "Merhaba efendim. Ben Yaşar Bey'in şoförü Tahsin. Karan Bey'in isteği üzerine size eşlik edeceğim."

Adamla istemeyerek de olsa tokalaştıktan sonra, "Merhaba," diye mırıldandım, ardından gözlerim cilalanmış gibi parlayan arabaya takıldı. Cillop gibiydi.

"Merhaba," dedi Billur bir anda araya girerek. "Babalık, bu kız sana emanet." Omzuma vurup beni adama doğru itti. "Onun başına bir şey gelirse senden bilirim. Peşini bırakmam, kâbusun olurum, bilesin." Bakışlarını bana çevirdi. "Ben Dilek Sultan'ı

hallederim, yine de telefonunu açık tut ve çok geç kalma. Ha, geç kalacak olursan haber ver, sana kapıyı açarım, anahtar sesine uyanmasınlar. Ya da açmam, kapının önünde zıbar soğuktan. Hadi ben kaçtım."

Hızlıca başımı sallarken, "Tamam," diye onayladım onu, çok hızlı konuşmuştu ve ilk kez gözüme çok sempatik görünmüştü. Billur eğilip yanağıma küçük bir buse kondurdu, kan akışım tersine döndü, irkilerek geri çekildim ve ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Kaç kez söylemem gerekecek," dedi göz kırparken. "Ben bir eşcinsel değilim, sadece buzları eritmeye çalışıyorum. Git ve eğlen, pişman olacağın bir şey yapma. Bir sorun olursa beni ara veya WhatsApp'tan konum at. Tüm suç aletlerimi toplayıp o koca adamın evini basarım ve onu anasından doğduğuna pişman ederim."

"Yapacağına hiç şüphem yok." Bakışlarımı Tahsin Bey'e çevirdim. "Teşekkürler, Tahsin Bey. Ben Merve," dedim kibar tutmaya çalıştığım ölçülü sesimle. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Şanslısın, moruk," dedi Billur yüzünü buruşturarak. "Yüzüme bir kez olsun tanıştığımız için memnun olduğunu söylemedi."

Tahsin Bey hafifçe tebessüm etti. "Memnun oldum, efendim. Gidelim mi, Merve Hanım?"

"Ah, tabii." Billur'a çevirdiğim gözlerim endişeyle kısıldı. "Tek başına evin yolunu bulabilecek misin?" diye sordum. Alay eder gibi bir ifade takındıktan sonra, "Tek başıma iş aramaya çıktım, okulunu buldum, Fethiye'nin kitabını bile yazabilirim şu an. Sen beni takma kafana, bir şey olursa beni ara," dedi ve beni arabaya doğru itti. "Hadi, bekletme moruğu."

Tahsin Bey Mercedes'in kapısını açtıktan sonra arka yolcu koltuğuna yerleştim. Tahsin Bey de hızlıca sürücü koltuğuna geçti ve hiç hız kaybetmeden arabayı çalıştırdı. Her ne kadar aklım Billur'da kalmış dahi olsa onu göreceğim için mayhoş bir heyecan tüm bedenimi ısıttı. Siyah kelebekler uzun, ihtişamlı kanatlarını çırpmaya başladı ve lacivert ile siyah arasına kalan gökyüzünü izlemek için başımı cama yasladım. Yol altımda kayıp giderken düşündüğüm tek şey bir çift kuzguni siyahı göz ve gecenin karanlığını kıvrımlarına hapseden hacimli kirpiklerdi.

"Baksanıza," diye mırıldandım bir anda. Tahsin Bey'in bakışları dikiz aynasından arkaya doğru kaydı, başımı camdan çekmeden, "Yaşar amcanın ne zaman Kayseri'ye döneceği konusunda bir bilginiz var mı acaba?" diye sordum, bu sorunun bana sunacağı cevap beni korkutuyordu.

Tahsin Bey hafifçe öksürdü. "Küçük hanım, bu konu hakkında pek bilgi sahibi değilim ama yakın zamanda döneceğini düşünüyorum. Sık sık telefonlar alıyor, Kayseri'de Yaşar Bey'e ihtiyaç var gibi görünüyor. Fethiye'ye geldiği zamanlar kendilerinin özel şoförlüğünü ben yapıyorum ama Kayseri'ye Yaşar Bey ile dönmüyorum. Burada, torunu Karan Bey'in yanında çalışan bir şoförüm. O yüzden Kayseri hakkında pek bir bilgi sahibi olduğum söylenemez."

"Anladım."

"Şey, neden sormuştunuz?"

"Hiç," dedim yavaşça omuz silkerek. "Küçük bir merak diyelim. Bu arada Yaşar Bey de evde olacak mı?"

"Hayır," dedi Tahsin Bey nazik bir ses tonu kullanarak. Gerçekten naif bir ruhu olduğunu düşünmüştüm, direksiyonu tutuşu bile asildi, onu biraz olsun sevmiş olabilirdim. "Karan Bey tüm çalışanlarına izin verdi, Yaşar Bey bir toplantı için şu an İzmir'de."

"Tüm. Çalışanlarına. İzin. Verdi. Derken?"

Diğer Merve surların arkasına kaçmaya hazırlanırken dehşet içindeydi, kocaman bir evde baş başa kalmak mı? Buna hazır değildik, üstelik bu denli yakınlaşmışken... Nefesimin daraldığını hissettim, kötü bir düşünceye ev sahipliği yapmak istemesem de, Billur ve Bedirhan'ın ahlaksız imaları kafamın içinde, benim hastalıklı zihnimde küçük bir tünel kazmaya başlamıştı bile.

"Ah, evet. Karan Bey size sanılandan daha çok daha fazla değer veriyor, Merve Hanım."

Sanılandan çok daha fazla değer... Gözlerimi altımızda akıp giden yola çevirdim, sokak lambalarının cılız turuncu ışıkları arabanın içine ince sütunlar halinde sızıyor, bedenimi karanlıktan aydınlığa çekiyor, aydınlıktan tekrar karanlığa itiyordu. Evin

önüne geldiğimizde Tahsin Bey kapımı açtı. Siyah geceyle temas edip iliklerime kadar soğuğu ceplerime doldururken, Tahsin Bey'e, "Teşekkürler," diye fısıldamakla yetindim. Kollarımı ovuşturarak geniş bahçeye kısaca göz gezdirdim, her şey daha önceki gibiydi. Havuzun etrafındaki çiçekler, heykeller, bahçedeki ağaçlar... Havuzun mavi ışıklandırmasının yanından geçerken Tahsin Bey bana eşlik etti. Adımlarımın emin düşmesi için topuklarımı sıkarak attığım adımlar bahçenin mermer yüzeyinde tıkırdıyordu. Tahsin Bey havuzun önündeki camdan kapıyı kaydırarak açtıktan sonra, "Bu taraftan," dedi sakince gülümseyerek. "Yolun geri kalanını kendiniz kat edebilirsiniz diye düşünüyorum küçük hanım. Benim görevim bu noktada bitiyor. Karan Bey içeride sizi bekliyor olacak. İyi akşamlar diliyorum."

"İyi akşamlar. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, efendim."

İçerisi kasvetli görünüyordu, ışıktan mahrum kalmış gibiydi. Tahsin Bey havuz istikametine doğru yürürken bir süre aralıklı cam kapıdan içeriye baktım, sonrasında cesaretime bir balona üflüyormuş gibi üfleyip onu şişirerek büyüttüm ve içeri doğru kararlı bir adım attım. Bir ayağım dışarıda, bir ayağım içeride derin bir nefes aldıktan sonra bedenimi tamamen Karan'ın inine soktum.

Karanlık holde sarsak adımlar atarak yürürken, cesaret zarımın en hassas kıvrımına iğne batırılmıştı ve özenle şişirdiğim cesaretim bir anda sönmüştü. Bir an arkama bakmadan kaçmak istediğimi düşündüm, sonrasında onu gerçekten özlediğimi hatırladım ve diğer Merve sırtımı sıvazlarken, onun bu gereksiz yakınlığını sessizlikle karşıladım. Holün sonunda bir koridor vardı, bu koridorun sonunun salona çıktığını biliyordum, adımlarımı güçlendirerek loş ışığın özüne doğru yürüdüm ve dar koridora girdim.

Koridor nilüfer çiçeği gibi kokuyordu, duvarlarda pahalı tablolar vardı. Salona girdiğimde, salon bomboş ve ışıksızdı. Etrafı aydınlatan tek ayrıntı henüz yeni yanmaya başladığı her halinden belli olan şömine ateşiydi. Kızıl, turuncu alevler geniş salonun duvarlarını aydınlatıyor, eşyaların gölgelerinin devleşmesine neden oluyordu. İlk fark ettiğim değişen kanepeler oldu, çok

daha geniş duran siyah kanepeler şömineden iki üç metre uzağa yerleştirilmiş, hoş bir görüntüyü gözler önüne sermişti. Evin içi sıcaktı, sokağın aksine... Gözlerim kısaca salonun etrafında turladı. Karan'ın varlığını aradım. Görünürlerde olmasa bile şu an onunla aynı evin içinde nefes alıyorduk.

Yeni yanmış ateşin önünde durdum. Şömine siyah taştandı, siyah taş tezgâhın üstünde Karan'a ait olduğuna emin olduğum ödüller, teşekkürler, madalyalar vardı. Üç kalın ciltli kitap, Nutuk ve en üst rafta, tüm kitapların üstünde bir Kuran-ı Kerim... Bilinçsizce dudağım yukarı kavislendi.

Merdivenlerde bir tıkırtı duydum, beni izleyen bir çift kademsiz gözün sırtımdaki ağırlığını hissettim. Zemheri bir gecede, dolunaya muhtaç kalmış yavru bir kurt gibi irkilerek karanlığa kaçmak isterken, kendimi bir avcının tüfeğinin namlusunun ucuna bakarken bulmuş gibiydim. Nefesim hızlandı, nabzım kulaklarımı okşadı ve kalbim anlık bir basınçla göğsümde sekti.

"Gelmişsin." Ölümü sırtına alan o meleğin sesi evin duvarlarında yankılandı. Gözlerimi ateşten çekmedim, ateşin çıkardığı çatırtıların bir benzeri kalbimden geliyordu şu an.

"Geldim."

"Hoş geldin." Sesi düzdü, buna rağmen içinde barındırdığı birçok duyguyu havada yakalamış, içime hapsetmiştim.

"Hoş buldum." Ateşten daha yüksek bir çıtırtı yükseldi, farkında olmadan omuzlarım havalandı ve yavaşça sıçradım. Bunun nedeni basit bir ateş değildi, biliyordum.

"Kızgın mısın?" diye sordu, sesi bu kez daha sakindi. Tıpkı bir nehrin kıyısında akan duru, berrak, tatlı su gibi.

Derin bir nefes alırken, "Ne için?" diye sordum yavaşça.

"Tehditkâr ve zorba bir adam olduğum için."

Sesinde mizahtan eser yoktu, omzumun üstünden yavaşça ona doğru döndüğümde Karan'ın üstünün çıplak olduğunu gördüm, altında ise dar siyah bir kot vardı. Uzun bacaklarını tamamen sarmış, bir mankeni kıskandıracak fiziğinde kusursuz bir görüntü sergilemişti. Merdivenin baştan dördüncü basamağında dikiliyordu, bir eli tırabzanlardaydı, diğer elini ensesine atmıştı

ve ıslak saçlarının altındaki pürüzsüz, ince ensesini ovalıyordu. Saçlarından damlayan su boğuk bir patika yolu çizerek boynuna, oradan da kaslı göğsüne aktı. Esmer tenine inen su şeffaf bir elmas gibi parlıyordu, yutkunma isteğini bastıramadım.

"Belki biraz," diye fısıldadım. Karan beni baştan aşağıya süzdü, o bunu yaparken diğer Merve kıstığı gözleri ve araladığı dudaklarıyla Karan'ı süzmekle meşguldü. İfadesiz tutmaya çalıştığım yüzüm, onun bu eşsiz görüntüsü yüzünden ifadesizlik pelerinini yırtmış, tüm dikkatini ona vermişti.

Gözleri dar pantolonumda dolaştı, ardından karnımdaki açıklığa hoşnutsuz, yakıcı bir ifadeyle baktı; siyah gözlerini kısmıştı, biçimli siyah kaşlar hafifçe çatıldı ama büyüteçle bakıldığında görülebilecek kadar şeffaf bir kavisti. Yine de onu görebilmiştim.

"Güzel pantolon," derken sesi boğuktu. Ardından gözlerini kısarak tekrar karnıma baktı. "Güzel bel."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Bedenimi tamamen Karan'a doğru çevirdim. "Beni arayan kişinin sen olmasını tercih ederdim," dedim düz bir sesle, bakışlarım da bu düzlüğü takip etti. Karan kaşları çatık bir şekilde siyah gezegenlerini karnıma dikmiş, hoşnutsuz tehlikeli bakışlarını belimde dolaştırıyordu.

"Bu kazağı giymemiş olmanı tercih ederdim." Sesi düzdü, bakışları bir şahininkinden farksızdı, tehlike siyah bir duman olarak harelerinden kalktı ve is tabakası bedenimi hedef aldı.

"Ama bu kazağı giydim."

Bakışlarını belim boyunca kaydırdı, üstümde yavaşça tırmandı ve gözlerimi odağına alırken kıyamet siyahları ruhsuz ve tehlikeliydi, gözleri ilk kez bu kadar kısık, bakışları ilk kez bu kadar zehirliydi.

"Bir şeyler yedin mi?"

"Okuldan çıktığım gibi o kaçık adamın güzellik salonuna gittim, Karan. Ve bunun tüm sorumlusu sendin, o yüzden bir şeyler yemediğimi gayet iyi bildiğini umuyorum."

Şömineden daha sert bir çatırtı yükseldi.

Karan yalnızca dudaklarını oynatarak, "Bir şeyler yiyelim," dedi. Ruhsuz bakışlar gözlerimden ayrılmadan kalan basamak-

ları da indi, salonun ortasına yürürken ayakları çıplaktı, güzel ellere ve ayaklara sahipti. Bakışlarımı ona çevirmeye çalışarak, "Bu tavrından hiç hoşlanmadım," diye söylendim. Aslında şu an hoşlanmadığım hiçbir şey yoktu, onu gördüğüm için mutlu hissediyordum.

"Küçük pençelerini tenime geçirmek yerine..." Karan durakladı ve adımlarını büyüttü, her bir adım aramızdaki mesafenin ölçüsünü azaltıyordu. Nefesimi tuttum, tam önümde durduğunda, ruhsuz siyah bakışlar tamamen yüzüme, gözlerime çakıldı. "Kollarımın arasına girmeye ne dersin?" Beni bir anda kendine çekti, hiç beklemediğim bu atağı karşısında şaşkına uğradım, beni tamamen kendine bastırdı ve yüzüm onun çıplak göğsüne yaslanırken, kollarını bana sıkıca doladı.

Acı çikolata kokusu zehirli bir aromayla ciğerlerimin kapılarını araladı, dirseklerinin yardımıyla kendine yol açtı ve tamamen içime sindi. Nemli göğsüne yaslı duran sol yanağım karıncalanmıştı, ısınan yanağımın ısısını göğsünde hissettiğinden hiç şüphem yoktu.

Dudaklarını saçlarıma bastırdığını hissettim. "Aptal bir çocuğu özledim ve beni aramasını bekledim. Tüm gün. İki gün boyunca." Sesindeki şefkatin simsiyah kanatları vardı, ruhuma doğru kanat çırpıyordu.

Hiçbir şey söyleyemedim, parmaklarım yavaşça onun çıplak sırtına kaydı, nemli sırtına dokunduğumda tüm kasları kasıldı, sırtındaki bariz kas tabakası sertti, parmaklarımın uyuştuğunu hissettim.

Ona dokunmak, bir buz parçasının lavaboya düşüşü gibiydi. Eriyecek, ızgaralardan akıp gidecek, hiçliğe karışacaktın.

"Bana bir şey söyle, Asi," dedi, sesi sakindi. Çenesini tamamen saçlarımın arasına gömdü.

"Çok... Güzel kokuyorsun," dedim boynuna iyice sokularak.

"Susma," derken sesi şaşkındı. "Devam et, kız çocuğu. Hadi."

Kendimi geri çekmeye çalıştım, bana daha sıkı sarıldı. Buzdan kalemin bir parçası daha şiddetli bir gürültüyle kopup yere çakılırken ruhumun da onun bedenine çakıldığını hissettim.

Sanki ruhum bir çiviydi ve onun ince derisi de bir duvar. Çakılıyordum ona, en keskin yerimden.

"Biraz daha," derken derin bir nefes aldı, saçlarımı kokladığını fark ettim. "Nasıl bu kadar..." Sustu.

"Devam et," derken nefes nefeseydim.

"Sesini kes," dedi düz bir sesle, bana daha sıkı sarıldı ve kaburgalarım daha büyük bir istekle sarsıldı. Onun içine girmek, kemiklerimiz birbirine geçene dek sarılmak istiyordum. Arsızca. Ona çekiliyordum.

"Emredersin," diye homurdandım ama boynundaki kokuyu içime doldurmaya da devam ettim.

"Yabani kedicik."

"Zorba."

"Hırçın kelebek."

"Gıcık," dedim kısık bir sesle, burnum boynuna sürttükçe nefesim kesikleşiyordu.

"Velet seni."

Burnumla yavaşça boynuna vururken, "Sinir ediyorsun beni," diye huysuzlandım. "Emirler verme bana, sinir oluyorum."

"Sinir etmek için yapıyorsam ya?"

"Başarıyorsun o zaman."

Tuhaf bir ses çıkardıktan sonra beni yavaşça serbest bıraktı. Kuzguni siyahı gözlere bakmak için kafamı kaldırdım, ayağımdaki yüksek topuklu botlara rağmen ondan kısaydım. Sertçe yutkundum, gözlerimi kaldırarak ona bakarken, siyahın tonlarını her bir kıvrımında taşıyan yüzünü aydınlatan kızıl ateş, onu olduğundan biraz daha karanlık göstermişti. Uzun kirpiklerinin gölgesi yüzüne düşüyordu, kirli sakalı uzamıştı, gece siyahı, ıslak saçları ateşin rengiyle parlıyordu. Büyük eliyle çenemi kavradı, kafamı tamamen kaldırdı ve yüzümü gözlerinin önüne serdi. Yavaşça yutkunurken, kalbim derimi parçalayacak kadar kuvvetli atıyordu. Dilim damağım kurudu, dudaklarımın derisi kavlayıp yere dökülecek sandım. Mızrak siyahı gözler parlıyor, kara gezegen tüm ışıklarını yakmış yüzümü inceliyordu.

"Ruj sürülmemiş, güzel." Cevap vermeden pürdikkat onun gözlerini izlemeye devam ettim. Gözleri kısaca dudaklarıma do-

kundu, kısacık bu süre zarfında tüm dengem sarsılmıştı. "Ama kazaktan hiç hoşlanmadım," derken sesi tehditkârdı.

"Ben sevdim," derken doğrudan gözlerinin içine bakıyordum. Omuzlarımı dik tutmaya çalışarak, "Kazağı," diye tamamladım.

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Köpeklerin saldırısına uğramışsın gibi görünüyor. Ya da kumaşın geri kalanına paran yetmemiş gibi," diye fısıldadı, gözleri alaycıydı ama sesindeki tehdit o kadar netti ki, içime gri bir sis bulutu şeklinde oturmuştu.

"Köpekler beni sever, ben de onları. Ayrıca paramın yetmediği bir kumaşın yarısını kesip verecek bir mağazayla henüz karşılaşmadım," dedim gözlerimi gözlerine dikerek, alt dudağı yavaşça titredi ama gülümsemedi.

"Çok bilmiş."

"Öyleyim," diye fısıldadım.

"Ne yemek istersin?" diye sordu, konuyu değiştirmeye çalıştığını fark etmiştim. Gözleri birkaç kez dudaklarıma misafirlik etmişti ama kısa dokunuşlardı, hemen geri çekilmişti.

"Fark etmez ama... Salata olabilir." Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama sonra bunun yersiz olduğunu hatırladım, ürkek bir ceylan gibi davranmak hiç bana göre değildi.

"Salata," derken yavaşça başını salladı. "Sezar salatası?"

Ateşin çıtırtısı bir kez daha yüreğimi ağzıma getirirken, bunun nedeni temas halinde olduğum adamdı, biliyordum.

"Hayır, daha hafif bir şeyler."

"Pekâlâ," dedi tok bir sesle. Çenesiyle hemen yan tarafımızdaki kanepeleri işaret ederek, "Otur, birkaç dakikaya burada olurum," dedi. Kaşlarımı çattığımı fark ettiği anda, "Kaşlarını çatmadan," diye ekledi ve çenemi yavaşça sıkıp, bıraktı. Ardından usulca burnumun ucuna dokunup, "Kanepelerimi kemirme, tamam mı?" diye takıldı bana. Yüzümü buruşturarak ona baktım, kaslı omuzlarını gerdi ve parmaklarını çıtlatıp salonun çıkışına yöneldi. O çıkarken gözlerim sırtına takılı kalmıştı, bir kalemle çizilmiş kadar ilahî görünen sırtına.

Güzel adam vesselam.

Karan elinde bir kâse salatayla döndüğünde koltuğa tünemiş, öylece oturuyordum. Hemen önümdeki camdan sehpanın üstüne kâsedeki salatayı bıraktı, kâsenin içinde gümüş olduğundan emin olduğum parlak bir çatal vardı. Diğer Merve bu zenginliğe gözlerini devirdi, ben de aynısını yapmak istedim ama bunun yerine kafamı kaldırıp ona küçük bir bakış gönderdim, hemen önümde dikiliyordu, saçları hâlâ nemliydi.

"Ye," dedi, sesinde ufak bir emir tınlaması yakaladım, kaşlarım yavaşça çatılırken gözlerimi önümdeki salata kâsesine çevirdim. Seramik kâsenin içinde çeri domatesler, mısır, peynir ve marul vardı. Üstünde parıldayan zeytinyağını görebiliyordum, gerçekten acıkmıştım.

Sehpanın üstüne uzandım ve salata kâsesini aldım, Karan da hemen yanıma oturdu. Salatayı yavaşça yemeye başladım, Karan'ın bakışlarını profilimde hissedebiliyordum, dikkatlice beni izliyordu. "Bu kadar dikkatli bakmasana," diye huysuzlandım salata kâsesini dizimin üstüne koyup, elimle sabitleyerek. "Eğer karnın açsa, sen de bir şeyler ye. Bu kadar dikkatli bakmana gerek yok."

"Bana hâlâ kızgınsın, velet."

"Değilim," dedim, gerçekten değildim. Kızmak istiyordum ama başaramıyordum.

"O zaman benimle salatanı paylaş," diye fısıldadı, sesi kulak boşluğumda küçük çaplı bir rüzgâr yarattı. Dudaklarım düz bir çizgi şeklinde gerilirken kalbim bir kez daha atışını hızlandırdı.

"Tabii."

"Çok bonkörsün," diye takıldı, sesinde saf alay vardı. "Benimle paylaşmanı bekliyorum," diye fısıldadı.

Kâseyi ona doğru uzatırken, "Al," diyebildim, sesim nasıl çıkmıştı bilmiyordum ama avuç içlerim terlemişti ve ellerim titriyordu. Karan kaşlarını çatarak ona uzattığım kâseye baktı, ardından bakışlarını gözlerime çevirdi. Siyah gezegenler hiç memnun bakmıyordu.

Gözlerindeki kuyruklu yıldızlar çarpıştı ve büyük bir hızla uzay boşluğuna düşerken arkalarında parlak bir iz bıraktılar.

Kâseyi elimden aldıktan sonra bir kenara bıraktı, kolunu koltuğun başlığına atıp yavaşça omzuma dokundu. Bakışlarımı hızlı bir şekilde önüme çevirdim, bana öyle dikkatli bakıyordu ki ruhumdaki dikişler patlıyordu.

"Şu an bir gevezeye göre fazla suskunsun," diye fısıldadı, sesi karanlıktı.

"Neden burada olduğumu merak ediyorum," dedim nefes nefese. "Neden ev?"

"Ne?"

Sertçe yutkunarak ona yandan bir bakış attım. "Neden evdeyiz?"

Karan'ın koyu renk gözlerinin bebeği uzay boşluğunda asılı kalmış bir karadelik gibi yavaşça genişledi. Beni içine çekip yutacağını, yok edeceğini düşündüm. Belki de çoktan onun gözleri tarafından yutulmuştum. "O tuhaf şekilli beyninin içinde neler dönüyor bilmiyorum ama kötü bir amacım yok," dedi. "Ama bu zamanla aklından geçenleri gerçekleştirmeyeceğim anlamına da gelmiyor."

Bana bakarken gözlerini dahi kırpmıyordu. Sesindeki o karanlık ima göğsümün kemikten kafesinin aralıklarından sızıp kalbimin üzerini siyah bir tabaka olarak kapladı. Sertçe yutkunup gözlerimi yüzünden çektim, bakışlarım yavaşça göğüs kaslarına doğru kaydı. Bakışlarım göğsünün düzgün görüntüsünde dolandı, biraz daha aşağı indi ve duraksadım. Kasığının sol kısmındaki dövme tekrar dikkatimi çekti. "Dövme..." diye fısıldadım, bakışlarımız şöminenin yarattığı aydınlıkta kesişti. "Güzelmiş."

Karan'ın gözlerinin göbeğinde yanan ateşi izledim. Şöminede yanan ateş onun karanlık aynasının üzerinde parlıyordu. Dolgun dudaklarının düz bir çizgi şeklinde gerildiğini fark etmiştim ama yine de gözlerimi gözlerinden çekmedim. Dövmesinden bahsetmem onu biraz rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

"Öyledir," dedi, sesi buzdan bir kalenin kapısı gibiydi.

"Bir anlamı var mı?"

"Var," dedi kuru bir sesle. "Her dövmenin bir anlamı vardır."

"Peki, anlamı nedir?"

"Kara güneş."

Duraksadım. "Kara güneş?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Karan'ın çenesi seğirdi, bakışlarını benden koparıp yanan ateşe çevirdi, uzun kirpikleri bu açıdan biraz daha uzun, gölgeli ve capcanlı görünüyordu. "Işığın karanlığı. Işık saçan güneşin, kabullenemediği karanlık oğlu. Kara güneş."

"İlginçmiş."

"Öyle," dedi gergin bir sesle.

"Bir nevi gizli kalmış bir gezegen diyebiliriz," dedim bir anda.

Karan'ın siyah gözleri birkaç saniye yüzümde dolandı. "Doğru," dedi, sesi garipti. "Güneş denilmesini hak etmiyor."

Duraksadım. "Güneşi sevmem," diye fısıldadım. "Karanlık güzeldir."

"Öyle mi?"

"Evet."

Sertçe yutkundu. "Kazağın canımı sıkıyor."

"Benimse aksine çok hoşuma gidiyor."

"Asi, ciddiyim," derken sesi sertti. Bedenimi tamamen ona doğru çevirdim, bakışlarımı ateşin aydınlattığı güzel yüzüne odakladım. "Ben de ciddiyim, Karan," dedim cesur bir şekilde.

Gözlerini kıstı, dolgun dudakları yavaşça aralandı ve bana biraz daha yaklaşıp akıl sağlığımı parçaladı. Düşünceler boyut atlarken, gözlerimi onun gözlerinden çekmedim ve cesaret kırıntılarını avuçlarımla topladım.

"Fazla cesursun, kedi yavrusu."

"Evet," dedim, sesim alaycıydı. "Öyleyim."

"Her konuda cesur olmanı isterim," dedi, sesinde mizahtan eser yoktu. Yutkunmak istedim ama yutkunursam kendimi yenilmiş sayardım. Biraz geri çekilmek için belimi geriye doğru atacaktım ki, büyük elleriyle çıplak belimi yakaladı ve tensel temasımızla birlikte donuyormuş gibi titredim. Aldığım soluk boğazıma kesikler atarak ilerledi. Parmak boğumlarında akan kanın yoğunluğunu belimde hissediyordum, Karan yavaşça üstüme abandı, parmaklarım onun çıplak, hâlâ nemli olan kaslı göğsüne dokundu. Kaya gibi sert, baba gibi şefkatliydi.

"Bak, gördün mü? Her konuda cesur değilmişsin," dedi nefes nefese. Yüzlerimiz çok yakındı ve ateşe gölge düşürmüştük, ikimiz de zifiri karanlık görünüyorduk, yine de parlayan gözlerini seçebilmiştim.

"Ben cesurum, sadece bu ani bir ataktı." Sesim titriyordu, lanet olsun.

Sertçe yutkundu, âdemelması usulca hareket etti. Burunlarımız arasında üç, bilemedin dört santim kadar bir aralık vardı. Parmaklarını belime biraz daha bastırdı, gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. "Beni özlediğini söylemedin," dedi, sesi boğuktu. "Bu beni kızdırdı."

"Hı?"

"Ah, Asi. Beni çok kızdırıyorsun," diye fısıldadı, gözlerini yumdu, uzun kirpikleri göz çukurlarını doldurdu. Gözlerini açmadan, "Beni her anlamda kızdırıyorsun, velet," dedi. Sesine saklanan sırlar tenimde şehvetli bir rüzgârın esmesine sebep oldu.

Bir an için onun yüzüne dokunmak istedim, onu özlemiştim. İki gün ya da iki saat fark etmezdi. Bu iki yılla eş değer gibiydi. Ruhumun iniltisini duyabilmiştim, saklandığı yerde Karan'ın adını sayıklıyordu. Belim geriye doğru bükülmüştü, parmak boğumlarını hissederken o da üstüme abanmıştı ama duruşu tehditkâr değildi. Yavaşça yutkundum, parmaklarım zarifçe onun kaslı göğsünden yukarı, boynuna kaydı. Ona dokunmak... Saten bir çarşafın üstünde çırılçıplak uzanmak, bir kadifeye avuç içlerini bastırmak gibiydi. Gözlerini açmadı, bundan cesaret aldım. İnce boynuna dokundum, boynunun bir zarı andıran derisinin altında atan damarları parmak uçlarımda hissettim. Muazzamdı. Sonra yavaşça yüzünü avuçladım, Karan'ın kirpikleri titredi, gözlerini açmadan bekledi. Yüzünü avuçlarımın arasında tutarken çok değerli bir hazinenin yerini bulmuş, ona sahip olmuşum gibi hissediyordum. Daha önce bir hazineye sahip olmamıştım. Bu adam dışında.

"Kirli sakalın uzamış," diye fısıldadım, sesim acı çekiyor gibiydi.

"Tıraş olmadım."

Başparmağımı yanağında gezdirdim, kısa, siyah sakalları parmaklarımı dürttü, acı verici değildi, aksine onun varlığını hissettiriyordu. Karan'ın yüzü gevşedi. Yine de sert görünüyordu.

"Yakışmış."

"Benim gibi çekici bir adama her şey yakışır, kız çocuğu," dedi, sesi pürüzlüydü.

"Kendini beğenmiş."

Başparmağımı bir kez daha sakalı boyunca kaydırıp okşadım, yüzünü avucuma bastırdı. "Öyleyim," diye fısıldadı.

Uzun, siyah kirpikleri yukarı doğru hareket etti. Alt ve üst kirpikleri birbirinden ayrılırken, siyah gözleri, istiridye kabuğunun içinde saklanan siyah bir inci gibi yavaşça kirpiklerinin arasında belirdi. "Cesur olmanı istiyorum," dedi gözlerini gözlerime dikerek.

Zihnimin tıpkı deprem oluyormuş gibi sallanmaya, zihnimin içindekiler temeli sağlam olmayan binalar gibi bir bir yıkılmaya başladı. "Nasıl?" diye sordum, kalbim ağzımda atıyordu şu an.

Bir anda ayağa kalkıp elini uzattı. "Böyle," dedi, gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. Bana uzattığı eline baktım. "Bana güveniyor musun?" diye sordu, sorusu şöminede yanan ateşten daha sıcaktı. Başımı hızlıca salladım. "Güzel. Gel benimle."

Elim eline doğru kaydı. Benim küçük elim onun büyük avucunun içinde kayboldu, elimi sıkıca tutup kavradı. O an beni hiç bırakmayacağına inandım. Tutuşu beni buna inandırmıştı. "Şu an uysal, küçük bir kedi yavrusu gibi görünüyorsun, Asi Karakuyu," dediğinde gözleri gözlerime mühürlü duruyordu. Yavaşça ayağa kalktım. Beni çekerek hole doğru çıkardı, arkasında olmama rağmen elim elinin içindeydi, sanki bedenimi ben değil de o hareket ettiriyor, beni o yönetiyordu.

Duvarları boydan boya cam olan, cam kapısı balkona açılan yere geldiğimizde, "Botlarını ve çoraplarını çıkar," dedi kesin bir dille.

Duraksadım. "Neden?"

"Bir kez olsun sorgulamadan söylediğim şeyi yapamaz mısın?" diye sorarken kaşlarını çatmıştı. Benim de kaşlarım anında

çatıldı ama bu kez ona karşı koymadım, yavaşça eğilip botlarımı ayağımdan çıkardım, istemeyerek de olsa çoraplarımı da çıkarıp botlarımın içine koydum. Botlarımı tek elime aldım ve kafamı kaldırıp ona baktım, beni izliyordu. "Oldu mu?" diye sordum ters bir sesle.

"Oldu," dedi, sesi keyifliydi. Gözlerimi devirdim.

"Gözlerini devirirken şaşı kalacaksın bir gün, gözün beynine doğru kayıp gidecek."

"Komik."

"Komiklik olsun diye söylemedim, yavru keçi," derken sesi eğlendiğini belli eden bir tınıyla yükselmişti. Bir an durdum ve ona düz düz baktım. Yavru bir keçiyi öpmüştü, bunun farkında mıydı acaba?

"Bakma öyle." Sesi ciddileşti. "Hadi." Beni ileri doğru çekti ve tekrar önüne döndü, birkaç adım attıktan sonra cam kapıyı kaydırarak açtı, gece böceklerinin sesi içeri doluştu. Sert bir rüzgâr çıplak karnıma çarptı, karnımın kasıldığını hissettim. Ürpermiştim.

Mükemmel bir mimari tasarıma sahip olan bahçeye çıktığımızda, Karan gözlerini havuza dikerek, "Soğuğa dayanıklısın değil mi?" diye sordu, ardından duraksadı. "O kadar yağmur altında kaldın, hasta olmadın."

Çarpıntım tavana yükselirken, "Soğuğu severim," diye fısıldadım ama şu an sıcağı da seviyordum. Avucunun içindeki elim yanıyordu ve terliydi, bu güzel hissettiriyordu.

"Güzel," dedi ve yavaşça ahşap merdivenleri indik, birkaç merdivenin sonunda havuzun önündeydik. Işıklandırmadan dolayı havuzun dibini görebiliyordum, havuzları sevmezdim, denizler daha güzeldi ama şu an bu havuz da gözüme güzel görünmüştü.

"Botlarını kenara bırak, Çakıltaşı."

"Neden?"

"Mahvolmalarını istemezsin, gayet güzel bir çift."

Kaşlarımı kaldırdım. Tam dudaklarımı aralayacakken Karan elimdeki botları alıp kenara bıraktı. "Şimdi," dedi yavaşça doğrularak. "Seni o kazaktan kurtaracağım."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni çekti, bedenim bedenine doğru çarparken gözlerim kocaman açıldı ve tam o esnada havuzun dibine çekildik. Suyun yüzeyinin bahçenin mermerlerine taştığını biliyordum, bedenimiz suyun dibine gömülürken çıkan patlama sesini duyabilmiştim. Ciğerlerimi yakan klorlu su şoka uğramama neden olurken hızla ağzımı kapadım. Havuzun gitgide daha da dibine inerken Karan'ın çıplak omuzlarına tutundum. Suyun içi aydınlıktı, onu çok net bir biçimde görebiliyordum. Muzip bakan siyah gözlerini kırpmadan büyük elini bel oyuntuma bastırdı ve beni suyun içinde kendine doğru çekti. Bacaklarımı yavaşça hareket ettirip ona biraz daha sokulduğumda aslında hâlâ şok içerisindeydim.

Büyük bir panik dalgası bedenimi ele geçirirken bacaklarımı onun beline doladım. Saçlarım suyun içinde yılan gibi kıvrılıyor, arada bir ikimizin önüne doğru geliyordu. Karan'ın gözleri yüzümü inceliyordu, başımı iki yana sallayarak yüzümü buruşturdum, burnumdan kabarcıklar çıkıyordu. Karan aniden beni yukarıya doğru çekti. Kafamın suyun yüzeyine çıktığı anda derin bir nefes alıp kocaman gözlerle gökyüzüne baktım. Yıldızlar gökyüzünün çarşafının üzerini ateşe vermiş, gökyüzü âdeta yanıyordu.

Tırnaklarımı omzuna batırarak kendimi biraz daha yukarı iterken, "Sen kafayı mı yedin?" diye çemkirdim. Bana ıslak, gür kirpiklerini hafifçe kırpıştırarak baktı, öyle ağır kırpıştırmıştı ki, bir an söyleyeceğim her şeyi unuttum. Havuzun soğuk suyuyla ıslanan saçlarım, yüzeye çıkmanın etkisiyle buz kesmişti. Gecenin sert soğuğu ıslak saç diplerime avucundaki çakıları batırıyordu.

"Hayır, kafayı yemedim. Seni o kazağın içinden çıkarabilmem için bir sebep yarattım."

Suyun içindeki bacaklarımız birbirine sürtünüyordu. Dikkatimi oradan uzaklaştırmaya çalışarak, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü seni kazaklarımın içinde görmek istiyorum."

Ona öylece bakakaldım. Birkaç saniye suyun soğuğunun etrafında akıp dondu. "Sanırım üşüyorum," diye fısıldadım, çenem titremeye başlamıştı. Karan bana biraz daha yaklaştı ve kollarını

omuzlarıma sararak beni kendine çekti, alnım onun çenesine değerken gözlerimi bir kısmı suyun yüzeyinde olan ıslak boynuna diktim.

"Soğuğu sevdiğini söyleyen sendin."

"Seviyorum. Ama bu üşümediğim anlamına gelmez."

"Umarım kotunun cebinde telefonun yoktur, Çakıltaşı," derken sesi eğleniyor gibiydi. Rahat bir nefes aldım. "Telefonum çantada."

"Güzel. Akıllıca bir hareket."

"Karan, gerçekten üşüyorum."

"Pekâlâ, ben amacıma ulaştım zaten." Beni yavaşça itti, belim havuzun mermerine temas ettiğinde, havuzun mermeri ve onun arasında sıkışmıştım. Gözlerimiz birbirine takıldı, gecenin karanlığını yırtan havuz ışığı ve onun gözlerindeki muzip karanlık beni büyülemişti. "Üşümeni istemem." Gözleri kısaca dudaklarıma dokundu, dudaklarım aralanmıştı. Koltuk altlarımdan tutup beni kaldırırken hiç zorlanmamıştı. Havuzun dışına çıktım, mermerine oturdum ve ayaklarım suyun içindeyken titreyerek Karan'a baktım.

O, havuzdan çıkmak yerine kulaç atarak havuzun diğer ucuna gitti ve ardından dibe dalıp, gözden kayboldu. Onun suyun içinde kayıp giden bedenini görebiliyordum, ardından tekrar suyun içinden çıktı ve bana doğru iki büyük kulaç attıktan sonra havuzun merdivenlerini kullanma gereği duymadan kenardaki mermerlere abanarak kendini yukarı çekti. Su vücudundan sicimle aktı, tüm kasları kasılmıştı. Tek seferde havuzdan çıkmayı başardı. Ağırlaşmış ıslak kotuyla bana doğru yürümeye başladığında titreyerek ona bakıyordum. Oturduğum yerde küçücük kalmıştım. Sert rüzgâr bedenimi tırmalıyor, kanımın ilerleyişini yavaşlatıyordu.

Elini uzattığında ona düz bir bakış attım. "Hasta," diye söylendim.

Kaşlarını havaya kaldırarak, "Allah Allah," dedi dalga geçer gibi. Elini salladı. "Kalk hadi."

"Kilitlendim," dedim dehşet içinde. "Titriyorum!"

İlgi akıtan bakışları yüzümün çemberinde dolaştı. Bana doğru uzandı, sanki bir kilo pamuk kadar hafifmişim gibi beni kolayca kucakladı. Karşı koymak istedim ama bunu yapamadım. Bedenim onun kollarında gevşedi ama yine de çok üşüyordum. Kolunda atan damarı dizimin alt tarafında hissedebiliyordum kucağındayken. Yürümeye başladığında bedenimizden akan sular yürüdüğümüz zemine izlerimizi bırakıyordu.

Çenem birbirine vururken, "Bunu yapmak yerine bana kazaklarından birini vermeyi teklif edebilirdin," dedim, tüm kaslarımın üstüne buz dökülmüş gibi hissediyordum.

"Karşı çıkacağını ikimiz de biliyoruz, boşuna dil dökme bana." Gözleri doğrudan ileriyi izliyordu, gözlerimi kaldırarak ona baktım, kucağında ufacık kalmıştım.

"Çok üşüyorum budala."

"Biliyorum."

"Ruhsuz," dedim kaşlarımı çatarak. "Kötü adam."

"Bana diyene bak," derken gözleri hâlâ ileriyi izliyordu, büyük adımlar atarak ahşap merdivenleri tırmandı ve ayağıyla cam kapıyı kaydırarak açtı. "Sesini kes, ısınmana yardım edeceğim."

"Hayvan."

"Teşekkür ederim."

Bedenim soğuktan sıcağa geçtiğinde sertçe yutkundum, dişlerim sızlıyordu. Yüzümü buruşturdum. "Tamam, indir beni. Kendim yürüyebilirim," diye söylendim. Karan beni umursamadan yürümeye devam etti. "Sana diyorum!"

"Bak, benim boyum 1.94. Beni zorlama, yüz doksan dört santim yüksekten yere bodoslama bırakırım seni. Kırarsın kaval kemiğini."

Kaşlarımı çattım ama yapacağına şüphem yoktu, o kadar ciddi bir duruşu vardı ki, ondan her şeyi beklerdim. Sessiz kaldım. Bedenimiz evin döşemelerini ıslatırken, Karan beni sıcak salona soktu. Ateş artık daha hırçın, daha sıcaktı. Şömineye kayan gözlerimle birlikte, yavru köpek bakışlarım devreye girdi. Hemen oraya gitmek, ısınmak istiyordum. Sıcağı sevmiyordum ama gerçekten inanılmaz derecede üşüyordum. Karan salo-

nu trans geçerek bizi merdivenlere yönlendirdi. Merdivenleri aheste adımlarla tırmanmaya başladığında gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı.

"Uyuklama," diye söylendi. Derin bir nefes alarak, "Emredersin," diye homurdandım.

Karan'ın odasına girdik, havuzun ışıkları pencereden içeriye vuruyor, elbise dolabını ve duvarları aydınlatıyordu. Karan ıslak olmamı umursamadan beni yatağın üstüne bıraktı, ardından gardırobunu açtı ve siyah, boğazlı yün kazağı çıkarıp yatağın üzerine attı. Kendine de siyah bir eşofman ile iç çamaşırı çıkardıktan sonra, "Banyoya geçiyorum, bunu giy," dedi. Kazak bol ve uzundu, bana tıpkı mini bir elbise gibi olacağı kesindi. Karan'ın banyoda olması güvende olduğum anlamına gelmezdi. Elbise dolabının kenarına saklanarak üstümdekileri çıkardım, sutyenimi çıkarmak zorunda kalmıştım ve bu iç çamaşırlarıyla duracak olursam, sancılı günler beni bekleyecekti. Çekinerek Karan'ın iç çamaşırlarının olduğu şifonyerden gözlerimi kapatarak rastgele bir boxer çektim ve koyu gri, siyaha çok yakın bir tonda olan boxerı bacaklarımdan geçirdim. Bu yaptığım şeyden utanıyordum ama buna mecburdum. Beni buna o mecbur etmişti. Kazağı da üstüme geçirdikten sonra aynadaki görüntüme baktım. Karan'ın kazağı bana bayağı büyük gelmişti, bacaklarımın büyük bir kısmını örtüyordu ve ellerim kazağın bol, uzun kollarının içinde kaybolmuştu. Islak saçlarımı kazağın içinden çıkararak, dışarı attım ve bozulan fönüme yüzümü buruşturarak baktım. Bedirhan bu halimi görseydi beni öldürürdü. Göz makyajım yanaklarıma akmıştı. Çok kötü görünüyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Bir boxerlarını çalmadığım kalmıştı."

Yanaklarım ısındı. Seri bir şekilde dönerek iç çamaşırlarımı kazağım ve pantolonumun arasına sıkıştırdım ve ıslak kıyafetlerimi büyük bir top boyutuna getirdim.

Çok geçmeden banyonun kapısı açıldı, Karan siyah, bol bir eşofmanla içeriden çıkmıştı. Gece karası, kuzguni tellere sahip siyah saçları ıslaktı, ensesindeki siyah havluyu saçlarına daldırdı

ve yavaşça kuruladıktan sonra gözlerini kısaca üstümde gezdirdi. Bacaklarıma bakarken siyah gözlerinde boğuk bir parıltı görür gibi oldum, bu utancımı körükledi ve damarlarım arsız bir hisle sızladı. Yatak odasındaydık. Onun yatak odasında. Üstü çıplak, altında düşecek gibi duran bir eşofman vardı ve ben üstümde onun kazağı, altımda onun boxeryla onun karşısında savunmasızca dikiliyordum. Billur bu halimi görseydi Karan'ı öldürebilirdi. Bana doğru küçük ve ağır adımlar atmaya başladı, gözleri gözlerime tırmandı. Yavaşça yutkundum, aramızda sütunlar çizen havuz ışığı vardı ve havuz suyunun küçük hareketleri ışık dalgası yapıyordu. "Bunu sevdim," dedi, aramızdaki mesafeyi sıfıra indirmişti. Başımı önüme eğdim, çenesi saç diplerime yakın bir yerdeydi. "Minicik kalmışsın."

"Aşağı inelim," diye fısıldadım, gözlerim kaslı göğsünde, dövmesinde ve bazı bazı boynunda dolaşıyordu. Karan'ın bakışlarını alnımda, burnumda ve profilimin bir kısmında hissettim.

"Neden?" Sesi karanlıktı. Kanım ürperdi.

"Üşüyorum çünkü."

"Burası sıcak." Bakışları yoğundu. Gözlerini düşürmüş, dikkatlice yüzümü izliyordu. Başımı tamamen eğme isteğiyle sarsıldım ama yapamadım.

"Bence değil, hâlâ üşüyorum," diye yalan söyledim, içerisi ılıktı.

"Üşüyorsan, çaresi var." Sesi artık daha karanlık, boğuk, tehditkâr vaatlerle doluydu. Boğazımdaki yumru büyüdü, küflü bir çivi düşüncelerimi sarsarak zihnimin duvarına çakılmaya başladı. Her çekiç darbesinde mantığımdan kopan kanlı bir parça yere düşüyordu.

"Neymiş o?"

"Kollarım."

Yutkundum. "Karan, aşağı inelim."

"Benden korkuyor musun?"

Nefesim hızlanırken, "Hayır," diye fısıldadım.

"Neden gözlerime bakmıyorsun, Asi?"

Kalbim kendi kendini parçalayacak güçte bir tekmeyle göğsüme savruldu. Göğsüme baksa, kalbimin şeklini görebilirdi. "Çünkü sen çok uzun boylusun, boynum ağrıyor benim."

Eli yavaşça çeneme kaydı, dokunuşuyla bozguna uğrayıp gözlerimi kırpıştırdım. Çenemi yavaşça hareket ettirdi ve kafamı kaldırdı, gözlerimi odanın bir başka köşesine çevirdim. Karan'ın kalın, ciltli kitapları odağıma girdi. Kalbimin sesi odanın içinde yankılanıyordu sanki ama bunu duyanın tek ben olduğumu da biliyordum. Karan'ın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum, kendimi sıktım, ona bakmak istiyordum ama ilk kez bir şey bu kadar çok korkutuyordu beni.

"Gerildin," diye fısıldadı.

"Yoo."

"Bana bakamıyorsun."

"Alakası yok."

"Bana bak o zaman."

"Neden?"

"Gözlerini görmek istiyorum. Bana bakarken."

Gözlerimi kırpıştırdım, ciltli kitaplara pürdikkat baktıktan sonra gözlerimi yavaşça Karan'a doğru kaydırdım, dudaklarım aralıklıydı ve sık nefesler alıyordum. "Baktım."

Çenemi yavaşça okşarken, "Aferin kızıma," dedi kısık bir sesle. Diğer Merve saklandığı yerde ayaklarını yere vurup, çığlıklar atıyordu.

"Bana evcil kedinmişim gibi davranma."

"Senin yabani bir kedi olduğunu biliyorum, Çakıltaşı."

"Ben yabani değilim."

"Evet, şu an ürkek bir kedisin." Acı nefesini alnıma, saç diplerime bıraktı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, eğleniyor gibi bir hali vardı.

"Ben ürkek hiç değilim!"

Bakışları donuklaştı, gözleri kısıldı. "O zaman öp beni."

Farkında olmadan dudaklarımdan içeri sesli bir nefes doldurdum ve dudaklarım aralandı, gözlerim irileşti, göğsüm kabardığı yerde öylece durdu. Karan'ın gözlerindeki pus perdesi genişler-

ken, "Beni öpebilir misin?" diye sordu, sesi boğuktu. "Bu kadar cesur musun?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyordum, kelimeler dudaklarıma sırtını döndü ve boğazımdan aşağıya, kalbime doğru dökülmeye başladılar.

Bana iyice yaklaştı. "Asi?"

"Bana kendinle ilgili bir şeyler anlatırsan, seni istediğin kadar öpeceğim," dedim bir anda, ardından kendi söylediklerime şaşkınlıkla baktım, bunu gerçekten ben mi söylemiştim? Karan'ın afalladığını gördüm, siyah gözlerinden belli belirsiz, karman çorman bir ifade genişledi.

"Asi, sen gerçekten çok inatçı ve gözü kara bir kızsın." Başını iki yana salladı, siyah gözlerini gözlerime dikti. "Ve çok meraklısın."

"Bir şeyleri bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Senin hakkında."

Başparmağını yanağıma kaydırdı, dokunuşuyla dağıldım ve yüzümü onun avucuna bastırdım. "Buna hakkım var, Karan."

"Aşağı inelim, küçüğüm," dedi bir anda, kalbim yerinden oynadı. "Ama Asi, o öpücükleri bir bir alırım, biliyorsun."

Yanaklarım ısınırken, "Benim sözüm söz, koca adam," diye homurdandım.

Sesini hafifçe inceltip, "Benim sözüm söz, koca adam," diye taklit etti beni. Dudaklarımı büzüp kaşlarımı kaldırırken, "Çok komik," diye homurdandım.

"Çok komik," diye taklit etti bir kez daha.

"Karan."

"Sen gerçekten gözü kara, cesur, inatçı ve meraklı bir kızsın. Şu an bir adamla onun yatak odasındasın. İnce, alımlı bacakların gözler önünde ve üstünde yalnızca o adamın kazağı var. Farkında mısın?" Kararmış gözlerle bana baktı. "İç çamaşırlarımı karıştırmak tam sana göre bir hareket."

"Ya!" Biliyordu! Uyanık herif, anlamıştı! Moraran yanaklarımı ondan saklamak için ellerimi çıplak göğsüne vurdum ve onu itmeye çalıştım. Beni kendine doğru çekerken, sinirden ve utançtan kıpkırmızı, hatta mosmordum. "Tamam, velet. Sakin ol."

Kolunu omzuma atarak beni odadan çıkardı, yakınlığımız artık beni germiyordu. Salona indiğimizde Karan geniş siyah kanepenin üstüne tünedi ve ben de onun yanına oturdum. Bir süre, belki de uzunca bir süre karanlığın bizi yoğurmasına izin verdik. Ateşin sesini dinledik. Şöminenin kızıl ve tiz ışığının karanlığa açtığı savaşa şahit olduk. İkimizin de gözleri aynı yere odaklıydı, baktığımız yerde birbirimizi görüyor gibiydik ama ikimiz de aynı boşluğa bakıyorduk. Bomboşluğa.

Nefes alırken çıkardığı huzur verici ses, ateşin melodisi ve karanlığın uğultusu... Karnımda siyah bir gül tomurcuklandı, yavaşça boğazımı temizledikten sonra, "Bekliyorum," diye fısıldadım. "Beni geçiştirme."

Burnundan sert bir nefes aldı. "Seni geçiştirmiyorum, velet."

"Velet," diye homurdandım.

"Kendim hakkında konuşmayı gerçekten sevmiyorum, Asi," dedi, sesi sertti. "O yüzden biraz çeneni kapa, ben de bu konuşmaya odaklanayım."

Ağzıma görünmez bir fermuar çektim. Karan bir süre sessiz kaldı, ardından yavaşça öksürdü, ateşten acılı bir çatırtı yükseldi. "Birsen Tezer sever misin?" diye sordu, konu bir anda değişmişti. Kaşlarım çatıldı.

"Konumuz Birsen Tezer değil."

"Biliyorum. Sever misin?"

"Genelde Post Rock dinliyorum, Karan. Birsen Tezer dinlemedim hiç."

"Dinle o zaman." Yavaşça yutkundu. "Ruhunu temizler."

"Dinlerim," diye fısıldadım, merak etmiştim açıkçası. Karan bakışlarını yavaşça bana çevirdi, onun bana baktığını hissedince ben de otomatikman ona baktım ve siyah kadifeyi andıran bakışlardaki ıstırabı gördüm.

"Karan..." Sesim boğuktu. "Pekâlâ, anlatmak zorunda değils..."

Bir anda kolumu tutup beni kendine doğru çektiğinde afalladım, beni kucağına çekti ve bacaklarımı iki yana açmamı sağlayarak dizine oturttu. Islak saçlarım göğüs boşluğumdan aşağı döküldü, birkaç saç telinin arkasına saklanarak Karan'a baktım.

Yüzümüz çok yakındı, parmaklarını belime yerleştirdi ve kazak yukarı sıyrıldı. Bacaklarımdaki çıplaklık midemi burktu, kendimi kötü hissetsem de, hareketsizce Karan'ı izledim.

"İlk kez terk edildiğimde yaşımın kaç olduğunu bilemeyecek kadar küçüktüm."

Duraksadı. "Sonra öğrendim. Yaşımı. O ölünce."

Biri kalbime yumruk atmıştı sanki. Uysalca ona baktım, gözlerim donuktu, ellerimi yavaşça çıplak omuzlarına yerleştirdim ve usulca başımı aşağı yukarı salladım.

"Annem tarafından terk edildim, Çakıltaşı. İntiharından önce beni terk etmişti." Gözleri keskin, sesi güçlüydü ama ruhu cayır cayır yanıyordu. Ruhundan yükselen çıtırtıları duydum.

Bir kez daha başımı salladım. Yavaşça.

"Gelmesini umut ettim, her zaman. Her sabah onun odasına koşardım, yatağı boş olurdu. Balkona koşar, yolu kolaçan ederdim. Yolda tembel bir kedi, çöpleri toplayan yaşlı bir adam ve savrulan yapraklardan başka hiçbir şey göremezdim." Omuz silkti ve güler gibi bir ses çıkardı ama gülmedi. "Sonra bir gün geldi, Çakıltaşı. Yirmi gün armağan etti bana."

Yavaşça yutkundum. "Geldi."

"Geldi." Sertçe yutkunup gözlerini yumdu. Gözlerini tekrar açtığında orada yangını gördüm. "Keşke gelmeseydi."

"Anlatmak zorunda değilsin."

Tamam, bana annesinin intihar ettiğini söylemişti ama bu kadar ayrıntıyı, tam olarak hissettiği acıyı öğrenmeye hazır mıydım?

"Babam annemin geldiğini duyunca eve döndü, babam da annemden sonra evi terk etmiş, beni dedeme bırakmıştı. Yirmi altı gün boyunca aileydik. Yirmi altıncı gün bir davet oldu kumsaldaki bir mekânda. Siyah bir takım giydirmişti bana dedem, takımın paçaları uzundu, ayağıma takılıyordu. Mekânın tuvaletinde gizlice şortumu ve tişörtümü giymiştim." Kaşlarını çattı. "Anneme o davete katılmak zorunda olmadığını söylediler ama annem inatla katılmak istedi. Ona sıkıca sarılmış, bir daha gitmemesini söylemiştim. Bana cevap vermemişti ama beni öpmüştü, Çakıltaşı. Düşünebiliyor musun, beni öptü ve sıkıca sarıldı. Bir

kadın tüm masum şefkatini küçük bir erkek çocuğuna verdi, sonra o masumiyeti derisinden sıyırarak kopardı. Geride donuk bir şefkat bıraktı."

"O gece tam olarak ne oldu?"

"Annem bembeyaz bir elbise giymişti, etekleri rüzgârla uçuşuyordu. Babamla birlikte davetin olduğu mekâna girdiklerinde bir şekilde oradan sıyrıldım ve kumsala kaçtım. Her çocuk kumsaldayken çakıl taşlarıyla oynamayı sever, Asi." Bakışlarını bir süre gözlerimde dolaştırdı, sessizleşmişti. Sonrasında geniş bir nefes aldı. "Saatin nasıl geçtiğini anlamadım, dalgalar çarpıyordu ve genzimi yakan yoğun, parçalayıcı bir tuz kokusu vardı. Sonra onu gördüm. Kayalıklara çıkmıştı, çok yüksekteydi. Uçurumun tepesindeydi. Onu görünce sevindim, biraz da endişelendim. Beni aramaya çıktığını, bulamayınca korktuğunu düşündüm ve çok endişelendim. Elimi kaldırıp ona el salladım, beni görmedi. Anne diye bağırdım, bana baktı, Asi. Bana baktı. Gözlerimiz büyük bir dalganın ortasında birleşti."

Ellerim yavaşça yüzüne kaydı, onun ilahî güzellikteki yüzünü avuçlarımın arasına alıp yavaşça başımı salladım. Aşağı yukarı.

"Bana baktı, gözlerimin içine. Beni gördü, Asi. Onu gördüğümü gördü. Buna rağmen..." Dişlerini sıktı. "Kendini boşluğa bıraktı. O düşerken uçuşan beyaz tülleri gördüm. Bedeni saniyeler içinde çakıl taşlarının arasına çakıldı. Sadece beş saniye içinde bembeyaz çakıl taşları kızıla boyandı. Suya damlayan mürekkep gibi."

Alnımı alnına yasladım. "Devam etmek zorunda değilsin."

"Ona anne dedim diye mi kendini aşağı bıraktı?"

"Hayır," diyebildim. Yutkunamıyordum. Nefes alamıyordum.

"O gece... Onun ruhu bir çakıl taşının içine hapsoldu. İntihar eden birini ne cennet kabul eder ne de cehennem. Onun ruhunu kabul eden tek şey..." Boğazlı kazağımı yavaşça aşağı çekip, çakıl taşı kolyemi dışarı çıkardı. "Bu oldu."

"Karan..."

"Babam gitti." Düğümlendim. Ona öylece bakakaldım. "Beni bıraktı ve gitti, ondan bir daha haber alamadım. Sorgulamadım

da zaten. Bir çocuk annesini kaybettiğinde, diğer tüm gerçekleri bir köşeye itiyor. Ama yine de... Beni bu kadar kolay arkasında bırakmamalıydı, değil mi?"

Siyahın içindeki siyah, tam şu anda küçük bir çocuk gibi bakıyordu gözlerimin içine.

"Ne yaşadığını, ne hissettiğini bilemezsin," diye fısıldadım. "Belki de canı çok yandı, katlanamadı. Acıya senin kadar elverişli değildi. Senin kadar güçlü değildi belki de..."

"Ben onun oğluydum, kız çocuğu. Beni arkasında bıraktı. O ihtiyardan başka hiç kimse beni umursamadı. Hiçbir zaman. Okulda, davetlerde, tanıdıklarımın olduğu her yerde bir süre bana zavallıymışım gibi baktı herkes. Hastalıklıymışım gibi. Bu ne demek biliyor musun? Babana karşı bir şey hissetmiyor olabilirsin, o senin gibi bir kızı hak etmiyor olabilir ama baban senden kaçmadı, Asi."

Sessiz kaldım, Mehmet Karakuyu beni geride bırakmazdı. Tamam, o iyi bir baba değildi. Bizi önemsemiyordu, kırıyordu, aldatıyordu... Ama... Biliyordum ki bir gün anneme bir şey olsa, babam bizi bırakmazdı.

Karan'ın alnına alnımı sürttüm, burunlarımız da sürtünmüştü. Gözlerimi yumdum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Ona teşekkür etmeyi sevmediğimi biliyordu, gerildiğini hissettim. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime bastırırken, "Yalnız değilsin," dedim, sesim buruktu.

"Ah, velet. Yalnız olmaktan korktuğumu falan mı düşünüyorsun?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Yalnız olmak güzel," dedim usulca. "Ama şu an yalnız değilsin."

"Kötü bir çocukluk geçirmiş olabilirim ama karanlığımın bununla alakası yok," derken sesi ciddiydi. "Doğduğum günden bu yana... Ki birazdan yirmi yedi yaşına gireceğim, o günden beri siyahım ben. Annemin karasıydım."

Duraksadım. "Ne?"

"Birazdan... Yaklaşık beş dakika sonra yirmi yedi yaşına gireceğim."

"Sen..." Gözlerim hemen yan taraftaki üstünde abajur olan komodine kaydı, komodinin üstünde dijital, tarih gösteren bir saat vardı. Tam üç dakika sonra kasım ayına girecektik, gözlerimi kırpıştırdım.

Birazdan yirmi yedi yaşında olacaktı.

Karan'a baktım. "Kasım ayına gireceğimizi tamamen unutmuşum," dedim yavaşça.

Dudaklarını yanağıma bastırdı, siyah çilekleri yanağım boyunca kaydı ve çenemi buldu. Dudaklarını onun deyimiyle sınırına bastırdı, burnundan verdiği sert nefesleri hissedebiliyordum. Dudaklarını çenemden kaydırdı, boynumun ince çizgisine bir yol çizdi, o yol boyunca dudaklarını bir an olsun tenimden çekmedi. "Yeni bir yaş eziyetten başka hiçbir şey değil. O yüzden hiçbir yeni yaşımı kutlamadım, kutlamayacağım da. Ama kendime güzel bir hediye vermek istedim. Seni istedim. Evime." Dudaklarını boynumdan çekmeden konuşmuştu.

"Karan..."

Saat on ikiye vurduğunda, Karan dudaklarını boynumdan çekti. Gözlerimin içine baktı. Yüzünü tekrar avuçladım ve dudaklarımı alnına yaklaştırdım, alnına küçük bir öpücük bıraktım, bu yaptığım şey için kendimi cezalandıracaktım, bu bir çılgınlıktı. Diğer Merve kalbini tuttu, şu an sadece ikimiz vardık. Kimse yoktu. Ne annesi, ne babası, ne babam, ne annem, ne Defne, ne Billur, ne Yaşar amca... Sadece ikimiz.

"Karan Çakıl, iyi ki doğdun." Dudaklarımı alnından kaydırdım, burnuna küçük bir öpücük kondurdum. Cesurca. Karan sessizce beni izliyordu. Burnunun ucunu üçüncü kez öperken, "İyi ki," diye fısıldadım. Diğer Merve gözlerini kıstı, ardından o da fısıldadı. "İyi ki."

Sertçe yutkundu. "Bana Ali de," dedi aniden. Duraksadım. Gözlerinin içine bakarken allak bullak olmuştum.

"Ne?"

"Bana bu gece Ali de."

"Ama senin adın...

"Benim adım Karan Ali," dedi aniden. "Ama Ali'yi hiçbir yerde kullanmıyorum. Kullanılmasına izin vermiyorum."

Şoka uğramış bir şekilde öylece ona bakakaldım. Siyah gözlerinde bir geçmiş vardı, henüz geçmediği harelerine oturan yaraların kabuklarının kenarından damlayan kandan belliydi. Dudaklarım aralandı ama konuşmama izin vermedi. Kafasını yavaşça boynuma yerleştirdi, burnunu boynumdaki kalın damara bastırıp derin bir nefes aldı. "Ali ismini yalnızca annem kullanırdı," diye fısıldadı, sesi öyle kırgın gelmişti ki, kırılan çocukluğu ruhuma battı.

Parmaklarım yavaşça onun saçlarına doğru kaydı. Saçlarındaki asi telleri yavaşça okşarken boğazım düğüm düğümdü. "Ali," diye fısıldadım, cam kırıkları nefes boşluğumdaki deliğe saplanmaya başladı. "İyi ki."

Bana tutundu, yüzünü tamamen boynuma gömerken bana ihtiyacı varmış gibi tutundu, bana sığındı, bana kendini bıraktı.

"Bana sadece sen Ali de."

Kuyunun en dibini görmüş, tırnaklarını kuyunun nemli duvarlarına saplayıp köklerinden kırmış bir kızın, kuyunun dibindeki mağarayı fark edişinin hikâyesiydi bu. Yukarı tırmanma isteği yersizdi. Yerin altında ona sunulmuş bir dünya, örümcek ağından bir perdenin arkasında onu bekliyordu. Ali... Annesinin ona Ali diye seslendiğini öğrendiğimde kalbimin içinde büyük bir çukur açmış, açtığı çukura yirmi altı tane çakıl taşı gömmüştü. Kollarımı onun bedenine sardım. Bu dünya kimsesiz ruhların mahzeniydi, mahzenin anahtarı ölümdü ve toprağın altına gömülen hiçbir beden, ruhunun gideceği ilk yeri asla bilmezdi. Işık Çakıl'ın bedeni toprağın altına gömüldüğünde paramparçaydı belki ama ruhunun parçalanan cesedinden farksız olduğunu sanmıyordum. Geride bıraktığı yakılmış bir çocukluktu ve o çocuğun yanık cesedi şu an genç bir adamın bedenini mezarı olarak kullanıyordu. Ali. Anlamı yüce, ulu demekti.

Gözlerimi yumup dudaklarımı onun saçlarına bastırdım. Ulu bir adamın yüce acısıyla kavruluyordum.

Komodinin üstündeki ev telefonu çalmaya başladığında Karan bir süre hareket dahi etmeden kollarımda bekledi. Telefon sustu, ardından tekrar ısrarla çalmaya başladı. "Önemli bir şey

olabilir," diye fısıldadım. Karan sert bir soluk aldı. Elimi komodinin üzerine doğru uzattım ve telefonu alıp ona verdim. Yüzünü boynumdan çekmeden telefonu açıp kulağına bastırdı. "Karan Çakıl," dedi, sesi boğuk ama resmiydi.

Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Ne?" Sesindeki afallamışlığı tattım. Yavaşça boynumdan uzaklaştı. Yüzü buz kesmişti. Karşı tarafı dinledi. "Durumu nasıl?"

Kalbim korkuyla teklerken, "Sorun ne?" diye fısıldadım. Sıkılı dişlerinin arasından, "Geliyorum," dedi.

"Karan sorun ne?"

Telefonu komodinin üstündeki yerine bırakırken, gözlerini gözlerime sabitledi.

"Funda intihar etmiş."

24. BÖLÜM: AĞ

Buzdan kalemin duvarlarının önüne oturup kendimi anlattığım zamanlar olurdu. Bazen öyle şeyler anlatırdım ki, anlattıktan sonra o şey anlatırken çok kolaymış gibi görünse de, yaşayınca ne kadar ağır olduğunu bir kez daha kavrardım. İnsanın kendisiyle yüzleşmesi bir yabancıyla yüzleşmesinden çok daha zordu. Söylenen bir yalan bir şekilde açıklanabilirdi ama yaşanan kırılma noktaları eğer kendi hayatınıza ait parçalardan oluşuyorsa, açıklama yapmak babasız bir çocuk doğurmak kadar çaresiz ve çıkmazda hissettirirdi.

İnsanın kendisine yenilmesi kadar gurur kırıcı bir şey daha yoktu. Yenildiğin kişinin aynaya baktığın zaman gördüğün kişi olması çok zordu.

Göğsümün altına yayılıp nefes çukurumda biriken acıyla yutkundum. Yolun köşesindeki kaldırımlara aynı aralıklarla dizilen sokak lambalarının turuncu ışıklarının altında ilerleyen aracın içi bir aydınlanıyor, bir gecenin kollarına sıkıca sarılarak karanlık tarafından yutuluyordu. Saçlarım hâlâ ıslaktı. Üzerimde Karan'a ait siyah yün bir kazak, altımda yine Karan'a ait bir eşofman vardı. Eşofman düşmesin diye ipini sıkıca bağlamıştım. Ayağımda bana bir numara büyük bir spor ayakkabı vardı, bu ayakkabının Karan'ın çalışanlarından birinin kızına ait olduğunu

öğrenmiştim. Sürücü koltuğunda Tahsin Bey, arka koltukta da Karan hemen yanımda oturuyordu. Bakışlarım yavaşça Karan'a doğru kaydı, gözlerimi kısıp onun profilini izlemeye başladım. Yüzüne yayılan gerginlik gecenin karanlığında yere düşmüş bir bira şişesinin parçalanan camının parlak kırıklarına benziyordu. Onun da bakışları yavaşça bana doğru döndü.

Sokak lambalarının ışığı yüzünü çizgi çizgi aydınlatıyordu. Eli yavaşça elime doğru kaydı, dizimin üzerinde duran elimi avucunun içine alıp yavaşça sıktı. Yavaşça yutkundum, gücüm sönmüş bir balondan farksızdı. Elimin üzerindeki elinin üzerine diğer elimi koyup gücümü toparlamaya çalıştım.

"Sorun yok," dedi gözlerimin içine güven veren gözlerle bakarak.

Başımı yavaşça aşağı yukarı sallayıp gözlerimi ön cama çevirdim. Karan beni kendine doğru çektiğinde ona karşı koymadım. Sırtımı geniş göğsüne yaslamamı sağladı. Çenesini saç diplerime bastırıp sertçe yutkundu; yutkunuşunun sesi zihnimin içindeydi.

Zihnimin gerilerinde, siyah bir suyun yavaş yavaş kıyıyı dövdüğü, yosunlu kayalıkların yakıcı kokusunu gecenin meltemine katarak etrafa savurduğu bir yerde, siyah bir yıldız parladı. Funda, Karan için intihar edecek kadar çok seviyordu onu. Bana göre bu tamamen bencillikti. Bir insanı seni sevmeye mecbur bırakmaktı. Oysa gerçek hisler böyle olmamalıydı.

Araç Fethiye'nin özel hastanelerinden birinin bahçesinde durdu. Tahsin Bey, "Geldik, efendim," dedi gözlerini dikiz aynasından arka koltuğa dokundurarak.

Gözlerimi aracın ön camından dışarı, hastanenin giriş kapısına diktim. İçeri girmek istemiyordum. Sıkıntı o kadar yoğun bir şekilde kalbime oturmuştu ki, sanki hiçbir zaman geçmeyecek, her zaman aynı yerde asılı kalacaktı. Karnıma ağrı girmişti, midem bulanıyordu ve olduğum yerde öylece kalmak istiyordum. Karan beni yavaşça serbest bıraktı, kendi tarafındaki kapıyı açarken bana yandan küçük bir bakış attı. Hareket etmeden, dümdüz bakışlarla ona baktığımı görünce, "Sen de gel," dedi, sesi kısıktı.

"Burada kalmam daha iyi olacak."

"Senin de benimle gelmeni istiyorum."

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Senin tek gitmen daha doğru olacak. Yanında beni de içeri sokman biraz tuhaf olabilir."

Gecenin sert rüzgârı ve yakıcı soğuğu aracın içini dövdü. Tenim kazağın altında kabarırken, Karan bir bacağını dışarı attı ve elini bana uzatarak, "Benimle geliyorsun, Çakıltaşı," dedi, sesi, *eğer gelmezsen seni kucaklar ve zorla götürürüm,* der gibiydi.

Birlikte arabadan çıkıp hastanenin girişine doğru yürürken soğuk rüzgâr nemli saçlarımın arasında fısıldadı. Tenim ürperdi, Karan'ın gergin omuzlarına baktım. Benden birkaç adım önde gitse de elim onun avucunun içindeydi. Acil servisin cam kapıları iki yana kayarak açıldı ve bedenim daha sıcak bir ortama geçti. Biri sarışın, diğeri kumral iki kız granit büyük bir masanın arkasında, bilgisayarların önünde duruyorlardı. İkisinin de üstünde aynı gömlek, yakalarında isimlerinin ve hastane adının yazdığı bir yaka kartı vardı. Sarışın kız Karan'ı fark ettiğinde, kemik tipi gözlüklerini burnuna kadar indirerek, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sesi yorgun ama saygılıydı.

"Funda Kırgız'ın durumu hakkında..." Karan cümlesinin devamını getiremeden, biri arkasından, "Karan," dedi, bu tok erkek sesi tanıdıktı ama yüzünü görmeden notunu veremezdim. Parmaklarımız gevşese de, birbirimizin ellerini bir an olsun bırakmadık. Omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktığımda Funda'nın babasını gördüm, lacivert takım elbisesinin siyah kravatını aşağı indirmiş, gömleğinin ilk üç düğmesini açmıştı ve darmadağın görünüyordu.

"Yıldıray Bey?"

"Hoş geldin, evlat," dedi Yıldıray Bey. Koyu renk gözleri kısaca beni süzdükten sonra başını yavaşça sallayarak selam verdi.

"Funda'nın durumu nasıl?" Karan'ın sesi düzdü, o kadar düzdü ki, sanki bunu hiç umursamıyormuş da, sormak için soruyormuş gibiydi. Bilinçaltım anında bu durumu analiz etti; Karan'ın intihara meyilli insanlara karşı hislerini sorguladım. Cevapsız kalmıştım. Funda'ya karşı herhangi bir sempati beslemesini, ona

acımasını istemiyordum. Funda gibi birinin ölüme meyilli olduğunu düşünmüyordum, tüm amacının belki de ilgi çekmek olduğunu fısıldayan tarafın sahibi diğer Merve'ydi. Belki de diğer Merve haklıydı.

"Midesini yıkadılar, durumu daha iyi. Normal odaya alındı," dedi Yıldıray Bey, sesi soluktu. Gözleri bir kez daha beni odağına alınca bakışlarımı bilinçli olarak ondan uzaklaştırdım. "Karan, Funda'nın durumunu biliyorsun, bunu neden yaptığını da..."

"Bunu daha sonra konuşalım," dedi Karan mesafeli bir sesle. Yıldıray Bey'in bakışlarının sertleştiğini gördüm ama herhangi bir tepki vermedi.

Hastanenin bekleme holünde deri kaplamalı sandalyeler vardı, hastanenin genel havası beyaz olsa da, duvarlardaki rengârenk tablolar, bu soluk ortama biraz olsun renk katmış gibiydi. Yine de hiçbir şey değiştiremediğini söyleyebilirdim, çünkü burada bir dakika içinde biri ölüyorken, bir yenisi bu korkunç yere gözlerini açıyordu.

"Onu görmek ister misin? Emin ol seni görmek ona iyi gelecektir, yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı var, Karan. O hâlâ benim küçük kızım, onun iyi olmasını istiyorum."

Karan'ın parmakları, parmaklarımı daha sıkı kavradı. "Tabii ki," dedi mesafeli bir sesle. "Hangi odada kalıyor?"

"Bir üst katta... Karan, kız arkadaşın benim yanımda kalsa?"

"Benim yanımda olması en doğrusu olacaktır. Funda'yı kandırırsam, bu ileride onun için daha sancılı günleri doğurmaz mı? Şu an onu yalancıktan mutlu etmemi beklemiyorsunuz değil mi, Yıldıray Bey?" Karan'ın sesindeki ciddiyet bacaklarımı uyuştururken parmaklarımız terlemişti. Masanın arkasında oturan hemşirelerin dikkatli bir şekilde üçümüzü izlediğini fark ettim, hemen iki sandalye ötemizde, kucağında çocuğunu tutan turist kadın da büyük bir dikkatle bizi izliyordu.

Yıldıray Bey bir süre sessiz kaldıktan sonra yavaşça başını salladı. Şu an onun iç dünyasını hayalimde canlandıramıyordum, yaşı kaç olursa olsun, yetişkin bir kadın olmuş bile olsa, Funda onun kızıydı. Bir an için Funda'nın babasının gözlerindeki en-

dişeyi kıskandığımı hissettim, ardından bu histen nefret ettiğimi fark ettim.

"Lütfen onu çok incitme, Karan. Biliyorsun... Senden vazgeçmesi zor olacak. Canının yanmasını istemiyorum." Bakışları bana kaydı. "Lütfen ona kızma," dedi, bakışlarında bana karşı kaldırılmış bir baş görsem de bunun üzerinde durmadım. "O gerçekten hassas bir kişiliğe sahip."

Karan beni tutup, asansörlerin olduğu kısma doğru çekerken, "Kaç numaralı oda?" diye sordu. Yıldıray Bey bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yüz altmış sekiz," dedi kısık bir sesle. "Sana güveniyorum Karan."

Karan hiçbir şey demeden beni asansörün içine çekti. İçeri girdiğimizde asansörün kapısı kayarak kapandı ve asansör hafifçe sarsıldıktan sonra üst kata doğru tırmanmaya başladı. Karan sırtını metal duvara yaslamıştı, elim hâlâ avucunun içindeydi. Gözleri doğrudan asansörün metal kapısını hedef almıştı, konuşmuyordu. Asansörden yükselen mekanik zil sesiyle birlikte kapılar kayarak iki yana açıldı, çok daha beyaz ve temiz görünümlü bir hole girdiğimizde koridor bomboştu. Hasta yakınlarının beklemesi için konulan deri kaplamalı sandalyelere öylece göz gezdirdim. Yüz altmış sekiz nolu odanın önüne gelince koyu gri rengindeki ahşap görünümlü metal kapıya baktım ve ardından bakışlarımı Karan'a çevirdim. Karan bir süre kapıdaki numaraya baktıktan sonra mekanik bir hareketle siyah bakışlarını bana çevirdi ve omzunun üstünden bana birkaç saniyeyi kapsayan ama birkaç yılımı esir alacak bir yoğunlukla baktı.

"Bu geceyi telafi edeceğim," dedi sert bir sesle.

Başımı yavaşça sallayarak, "Ben gelmesem daha iyi olabilir," diye mırıldandım.

"Bence artık gerçekten gelmen gerekiyor," dedi, bunu söylerken sesindeki kararlılık beni şaşkına uğratmıştı. Gerçekten gelmem mi gerekiyordu? Neden?

Kapının yuvarlak kulpunu çevirdi, karnımdaki tüm kasların kasıldığını hissettim ama Karan'ın elini bırakmadan, gerçekle yüzleşmeyi bekledim. Odağıma önce bembeyaz bir oda, ardın-

dan camgöbeği renginde çarşaflar, hemen ardından da bileğine bağlı bir serumla yatakta yatan Funda girdi. Karan kapıyı yavaşça kapatırken, Funda yorgun bakışlarını yavaşça bize çevirdi ve yüzündeki kaslar tüm işlevini kaybederken bir bıçak sivri ucunu ona hedef alarak, son hızda bedenine saplanmış gibi irkildi. Açık renk gözlerinde parçalanan rengârenk vazoların cılız parıltısını gördüm. Funda'nın kuruyan, hafif mor dudakları aralanacaktı ki, Karan boşta duran elini kaldırarak onu susturdu. "Bir şey söylemene gerek yok, Funda," dedi sakin bir sesle.

"Karan..." Funda'nın sesi yorgundu. Omuzlarına birkaç tonluk sandık bağlamışlar gibi Karan'a bakarken, bakışları Karan'dan ayrıldı ve yavaşça beni odağına aldı. "Onun burada ne işi var? Dışarı çıksın, Karan. Onu burada istemiyorum!"

Kaşlarımı çattım ama hiçbir şey söylemeden Funda'ya bakmaya devam ettim. Sıktığı dişleri ve çöken yanaklarıyla bana kin dolu bakışlar atarken, serumun bağlı olduğu elinin avucunu sıkmış, yumruk haline getirmişti. Düz bakışlarımı yavaşça yumruğuna indirdikten sonra, çok daha ağır bir hareketle gözlerine çıkardım. Gözleri kara bulutları topluyordu, her an ağlayacakmış gibi bakarken o gözlerde bana duyulan kini gördüm.

"O olması gerektiği yerde," dedi Karan sakin bir sesle. "İyi misin?" diye sordu, sesi ruhsuzdu.

"İyi değilim," dedi Funda acı içinde. "İyi değilim ve sen bunu görmüyorsun, Karan. Ne yapmam gerekiyor? Ben bu haldeyken bile elini tutup onu buraya getiriyorsun. Amacın ne? İçimi parçalıyorsun!"

"Amacım bir şeyleri fark etmen için sana yardımcı olmak," dedi Karan. Kuzguni siyahı gözlerini yumdu, uzun kirpikleri göz çukurlarına kadar örterken, dolgun dudaklarını şişirerek derin bir nefes verdi. "Sadece bunu gerçekten sana yakıştıramadım, Funda. Daha güçlü bir kadın olduğunu düşünmüştüm."

Funda paramparça gözlerle ona bakarken yüzünde saf pişmanlığı gördüm. O an bir şeyler gözümün önünde şimşek gibi çaktı ve ben tüm bunların Karan'ın ilgisini çekebilmek için düzenlenmiş bir tezgâh olduğunu anladım.

Karan elimi sıkıca tuttu. "Bildiğini biliyorum," dedi düz bir sesle. "Bunu bizim çevremizde yaşayan herkes bilir, Funda. Ama bunu kullanacağını hiç düşünmemiştim, belki de sana kondura-mamıştım, bilmiyorum." Siyah gözlerini açtı, kapkara kuyula-rında boğduğu geçmiş, kuyudan taşan gece renginde su gibi aktı harelerinden. Kuzguni siyahı gözler ilk kez bu kadar yakıcı bir şekilde bakıyordu. "Sen ölümü istemedin, Funda. Senin istediğin kazanmaktı."

Funda hiçbir şey söylemeden irileşmiş gözlerle Karan'a ba-kıyordu. Açık renk saçları yastığının etrafına dağılmıştı, boy-nunda küçük tektaş bir kolye vardı, bunun dışında üstündeki bir hastane geceliğiydi. Şakaklarına kayan gözyaşını gördüğümde, "Karan..." diye fısıldadım ve Karan gözlerini yumarak, "Bir sa-niye, Çakıltaşı," dedi. Gözlerini tekrar açtığında saf siyah züm-rütleri Funda'ya bakıyordu.

"Onu buradan çıkar," dedi Funda dişlerinin arasından. Elinin tersiyle gözyaşını sildi. "Beni onun önünde küçümseyemezsin."

"O burada kalıyor."

Karan'ın avucunun içindeki elimi kurtarmaya çalışarak, "Bı-rak çıkayım," diye fısıldadım. Karan omzunun üstünden bana düz bir bakış attı, siyah bakışları ayaklarıma bir ip gibi dolanırken çır-pınmak yerine kaşlarımı çattım ve ona aynı düzlükte baktım.

"Çıkmıyorsun. Benimlesin."

"Onu hemen çıkar, Karan," dedi Funda.

"Söyleyeceklerim bitmedi, Funda," dedi Karan. "Sen bu yap-tığın şeyle bir başka adamı kandırabilirsin ama beni asla. Seni ta-nıyorum, çok uzun zamandır tanıyorum. Gerçekten ölmek isteyen birinin bakışları yok sende. Üstelik gerçekten ölmek isteyen biri ölürdü. Sen kazanan taraf olmak istedin." Avucunun içinde elimi yavaşça havaya kaldırdı ve simsiyah gözleriyle Funda'ya baktı, şiddetli bir yağmur hastane odasının penceresinden aşağı sel suyu şeklinde akmaya başlamıştı. "Ama üzgünüm, kazanamadın."

"Karan..." Funda'nın dudakları aralandı, artık gözyaşları yastığına akıyordu. " Sen benim canımı mı yakmaya geldin?"

"Senin canını ben yakmadım. Sen can yakmaya çalışırken, kendi canını yaktın."

"Beni..." Funda burnunu çekti. "Onun yanında küçük düşürdün. Sana ihtiyacım olduğu bir anda onun elini tutarak girdin buraya. Bunu unutmayacağım, Karan."

"Beni geçmişimle vurmaya çalıştın," dedi Karan. Başını sol omzuna düşürerek, ona gözlerini kısıp, acıyan gözlerle baktı. "O bir kız çocuğu olabilir ama... Bana bunu yapmazdı. Ben elini tutabileceğim birini buldum, Funda. Umarım sen de bir an önce bulursun da şu tehlikeli oyunlara bir son verirsin. Ne cenneti gördüm ne cehennemi... Ama ikisine de gidememek, sanırım en kötüsü olurdu. Çünkü biliyorsun, yanarsın ve günahının kefaretini öder, cennete koşarsın. Ama ruhunu arafa satmış biri, o boşlukta asılı kalmaya mahkûmdur."

Funda gözyaşlarının arasından Karan'a bakarken Karan yavaşça arkasını döndü ve bana yandan küçük bir bakış atarak, "Hadi gidelim, velet," dedi, elini sıkıca tutarak arkamı dönerken, Funda'nın bana olan bakışlarını uzun zaman zihnimden silemeyecek gibiydim.

"Pişman olacaksın," dedi Funda acı içinde. "O kendi yaşıtı birini bulduğunda, çok pişman olacaksın, Karan."

Funda'ya, acıyan, öfke dolu koyu kahverengi gözlerle baktım. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama sana acıyorum," dedim üzerine basarak.

"Def ol!" diye bağırdı gözyaşlarını önemsemeden. "Def ol git!"

"Kalmaya da meraklı değilim zaten."

"Bu, burada bitmedi," dedi Funda, Karan kapıyı açıp beni dışarı çekerken. "Bu, burada bitmedi!"

Karan hiçbir şey söylemeden kapıyı Funda'nın yüzüne kapattı. Dar, beyaz koridorda derin bir nefes alarak bir süre olduğum yerde dikildim. Beynim uğulduyordu, suçluluk duygusu az önce bıraktığım yerde değildi. Kuş olup uçmuştu, belki de sazlıkların arkasından beni izliyordu. Karan elimi bıraktıktan sonra büyük avuçlarını yüzüme bastırdı. Onun büyük avuçlarının içinde küçücük kalan yüzümü kaldırarak yorgun kahverengi gözlerle ona baktım.

Siyah, kısık bakışları bir süre gözlerimi izledi. Başparmağı yanağımda dolaştı, dudakları ince bir çizgi şeklinde gerilmiş olmasına rağmen hâlâ dolgun ve baş döndürücü görünüyordu.

"Beni sevdiğini söyleyen her kadın bana bunu yapar, Asi," dedi sakin bir sesle. Sesinin aksine, siyahın bir zehir gibi harelerine yayıldığı kademsiz gözleri sertti. "Senin böyle bir şey yapmayacağını bildiğim için peşinden geliyorum belki de. Gücün için. Siyah kanatlarında taşıdığın güce ihtiyacım var."

Annesi ona onu sevdiğini söylemişti, yine de gözlerinin önünde ölüme kucak açmıştı. Karan küçücük bir çocuktu, annesine ihtiyacı vardı ve annesi onu sevdiğini söylediği halde, ona bunu yapmaktan çekinmemişti. Şimdi de Funda onu sevdiğini öne sürerek aynı şeyi yapmaya kalkmıştı, Funda'nın amacı ölüm değildi, ölüm her bedene yakışmazdı. Kimi bedene eşsiz taşlardan işlemelerle dolu bir elbise gibi otururken, kiminin üstünde defolu bir elbise gibi dururdu. Kuşkusuz ölüm Funda'nın üstünde defolu duruyordu.

Diğer Merve buzdan kalenin arkasındaki duvarlara yaslandı ve sırtını buzdan duvar boyunca omurgası titreyene kadar kaydırıp, yere oturdu. Ben onun gözünde güçlüydüm. Karan Çakıl'ın gözünde güçlüydüm. Yanağımı onun büyük avucuna bastırırken bütün uzuvlarımın kendine ait bir mantıkları varmış gibi kelimelere döktüler bunu.

Siyah kanatlarımdaki güç. Beni tüketecek kadar büyük bir güç. Belki de ben kendi gücüme karşı koyamıyordum.

"Beni eve bırakabilir misin?" diye sordum, gözlerim kapalıydı. Karan'ın büyük avucundan yükselen sıcaklığı hissettim, avuçları bile acı çikolata kokuyordu ama avuçlarındaki koku daha yoğun ve sıcaktı. Bir cezvenin içinde kaynatılan çikolata parçacıkları gibi.

"Eve mi gitmek istiyorsun?"

Gözlerimi araladım ve kirpiklerimin arasından ona baktım, uzun kirpiklerimin örttüğü gözlerimden açtığım aralıktan bile öyle güzel görünüyordu ki... Diğer Merve kederli bakışlarını görmemem için yüzünü dizlerine bastırdı ve dizlerini göğsüne kadar iyice çekti.

"Çok geç oldu, eve gitmem en doğrusu." Bana, tıpkı benim gibi kısık gözlerle bakarken aramızdaki tek fark onun kapkara gezegenlerinde yanan kara ateş, benim kahverengi, solgun ve her an soğuk bakan gözlerimde yanmıyordu.

"Sen nasıl istersen."

Birlikte asansöre binip, sessizlik içinde alt kata indiğimizde, Yıldıray Bey hastane lobisinin önündeydi. Gecenin karanlığına açılan cam kapı bir kez daha kayarak açıldı ve Yaşar amca gümüş işlemelerle kaplı bastonu, siyah takım elbisesi ile içeri giriş yaptı, hemen arkasında esmer, açık kahverengi gözlü, uzun bir adam vardı. Karan'dan birkaç yaş küçük, belki de Karan'la aynı yaşlardaydı. Adamın saçları üç numara tıraşlıydı ve kısacık saçlarının arasında beyaz saç telleri vardı. Yine de çok genç olduğunu görebiliyordum.

Yaşar amca, Yıldıray Bey'in yanına doğru yürürken genç adam bizim yanımıza gelmişti. "Sergen?" dedi Karan kaşlarını kaldırarak. "Senin şu an Kayseri'de olman gerekmiyor muydu?"

Demek Sergen bu adamdı. Adam bana kısaca bakıp başıyla selam verdikten hemen sonra, "Yaşar Baba'nın İzmir'de fazla kalamadığını, orayı sevmediğini biliyorsun abi. Aradı, beni zorla oraya getirtti. Sonra da dönmeme izin vermedi, beni de buraya sürükledi."

Karan başını yavaşça salladı. "Her neyse."

"Kız nasıl, abi?"

"Ölmemiş," dedi Karan umursamaz bir sesle. "Biz kaçıyoruz, Sergen. Bizi fark etmedi şu an. Dedemi hiç çekebilecek kafada değilim."

Hastaneden ışık hızıyla çıktığımızda tuttuğum nefesi bıraktım. Karan siyah Mercedes Benz'in anahtarlarını Tahsin Bey'den alırken, "Dedem burada, Tahsin. Sen onlarla dön, olur mu?" dedi ve Tahsin Bey'den bir cevap dahi beklemeden sürücü koltuğuna geçti. Tahsin Bey başını sallayarak geri çekilirken ben de ön yolcu koltuğunun kapısını yavaşça açtım ve kendimi arabanın içine yerleştirdikten sonra kapıyı kapatıp, emniyet kemerimi bağladım.

Emniyet kemerini bağladıktan hemen sonra arabanın motorunu çalıştırdı ve kolunu koltuğun üstüne atarak arkaya baktı, arabayı geri geri çıkarırken, bakışları bir atmacanınkinden farksızdı. Araba yola çıktığında, küçük bir u dönüşü yaptı ve dar, karanlık yolun beyaz şeridini takip ederek, arabayı ileri doğru sürmeye başladı.

Soluk soluğa nefes alan sessizliğin üstüne gölgeler şeklinde düşen turuncu sokak lambalarının ışığı, arabanın içini bir yakıp bir söndürürken, göz ucuyla Karan'a baktım. Parmakları direksiyonu sımsıkı kavramış, boğumları bembeyaz kesilene kadar asılmıştı. Düz ve pürüzsüz yolda yağ gibi ilerleyen tekerleklerden rahatsız edici hiçbir ses çıkmıyordu, araba da en az bizim kadar sessizdi.

"Karan," diye mırıldandım sessizce. Bir süre sessiz kalsa da, omzunun üstünden bana baktığında bakışlarını fark eder fark etmez ben de tekrar ona baktım. Sokak lambasının turuncu ışığı bir kez daha yüzünde yandı ve söndü.

"Evet?"

"İyi misin?"

Kaşlarını çattı, bir süre hiçbir şey söylemeden yüzüme baktıktan sonra bakışlarını yola çevirdi ve direksiyonu daha sıkı kavradı. "Evet?"

"Emin misin?"

"İyi olmamam için bir sebep mi var, Çakıltaşı?" Gözlerini yoldan çekmeden konuşmuştu.

"Yok," diye fısıldadım.

"O zaman?"

"Tamam."

"Tamam, ne?" diye sorarken sesi sakindi, göz ucuyla bir kez daha bana baktığında, gözlerimi devirerek önüme döndüm ve ellerimi dizlerimin üstüne koyup, ojeli parmaklarımı izlemeye başladım.

"Tamam işte, uzatma."

"Uzattım mı?" Karan'ın sorusunun sonundaki soru işareti o kadar netti ki, sanki bilerek vurgu yapmıştı.

Sessizce, "Karan, amacın ne?" diye sordum.

"Hiçbir amacım yok, bir soru sordun ve ben de cevap verdim. Neden alınganlık ediyorsun, Çakıltaşı?" diye sordu, artık yola değil, bana bakıyordu.

"Durdur arabayı," dedim gayet sakin bir sesle. Şu an bana bu şekilde ters cevaplar vermesini gerektirecek hiçbir şey yapmamıştım. Diğer Merve de bu kez benim yanımdaydı, kısa bir anlığına ciddi anlamda incinmiş hissettim. Onu özlemiştim, bu benim için alışılagelmedik bir duyguydu, onun için yine yalan atmış ve yanına gelmiştim. Şimdiki tavrında haklı olduğu hiçbir nokta yoktu, Funda'ya o ilaçları içiren ben değildim. Ağzına ben tutmamıştım.

"Ne?"

"Arabayı diyorum, durdur. Sağır mısın?" Sesim bu kez sakin bir sertlikle rüzgârını Karan'ın gece karası saçlarının arasından asi tellerini uçuşturarak estirdi.

"Çakıltaşı, ne saçmalıyorsun?"

"Şu arabayı durdurur musun, Karan?" Sert bir nefesi dışarı verdim ve ona omzumun üstünden, kaşlarımı çatarak baktım. Bakışları bir süre gözlerimde oyalandıktan sonra arabayı yavaşça durdurdu. "Durdurdum?" dedi sorar gibi.

Kapıyı açıp kendimi gecenin karanlığına bırakırken, Karan'ın da kendi tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıktığını duydum ama aldırmadım. Kollarımı göğsümde toplayıp adımlarımı hızlandırarak, karanlık, dar sokakta yürümeye başladım. Karan'ın da arkamdan yürüdüğünü biliyordum ama umursamadım.

"Allah aşkına nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan. Ona bakmadan hızlıca yürürken, kaşlarım hâlâ çatıktı. "Çakıltaşı?" Sesi karanlık ve dar sokakta tıpkı bir rüzgâr gibi uğuldadı. Bacaklarıma dolanan siyah ipleri hissettim, sesi sanki kapkara bir zincir olmuş, bileklerime dolanmış, ondan uzaklaşmama engel olmuştu.

Duraksadım ve kaşlarım çatık halde, omzumun üstünden ona baktım. "Beni küçük bir çocukmuşum gibi tersleyemeyeceğin bir yere."

Uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirerek bana baygın bir bakış attı ve bana doğru büyük bir adım attı. Uzun bacaklarının attığı bir adım, benim beş adımıma bedeldi. "Seni terslemedim."

"Bana neden hiç öyle gelmedi?"

"Sana gelmesi istediğin gibi algıladığın için olabilir mi?" Bana doğru bir adım daha attığında, kollarım göğsümde toplu bir şekilde ona doğru döndüm. Hemen yan tarafımda geniş bahçeli villalar vardı ve ben bu daracık yolda kapana kısılmış gibi hissediyordum. Tamamen önümde dikildiğinde, "Seni terslemedim, Çakıltaşı," dedi sakin bir sesle. Aramızda bir kafa boyu kadar bir mesafe vardı, kokusu gecenin soğuğuna karışarak burnumdan içeri dolup, ciğerlerimi ruhani parmaklarıyla araladı.

Gözlerimi yüzüne dikerek, "Beni terslemeye hakkın da yok zaten, Çakıl," dedim sert bir sesle. "Sana iyi olup olmadığını sordum. Bu insani bir davranıştı, terslemeyi hak edecek bir şey yapmadım."

Bana doğru bir adım daha attığında, artık aramızda mesafenin baş harfi bile kalmamıştı. Dudakları alnıma dokunduğunda, başımı önüme eğmeye çalıştım ama büyük elleri çenemi kavrayarak, başımı önüme eğmeme engel oldu. Gözlerimiz karanlığın koynunda bir araya gelirken, siyah okyanusunda yükselen dalgaları gördüm. Sıcak nefesi yüzümü okşuyordu.

"Seni asla terslemem," dedi sakin bir sesle. "Asla."

"Beni tersledin..."

"Terslemedim," diye fısıldadı. "Sadece gergindim ve senin güzel ağzın ek mesai yapacak zamanı buldu, hepsi bu."

"Canımı sıkıyorsun."

Dudakları alayla titrerken, "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Funda seni seviyor," diye fısıldadım, bu her nedense canımı yakmıştı. Sanki Funda'nın duyguları bir bıçaktı ve Karan'ı hedef almadan hemen önce benim kalbime saplanıyor, kalbimi deşip kan revan içinde bırakırken, Karan'a ulaşabilmek için beni parçalamaya çalışıyordu.

"Sen?"

Siyahın asaletini taşıyan kısık gözler, gözlerimde uzun bir süre oyalandı. Merak, siyah okyanusunda dalga dalga kabarıyor, benim siyah çakıl taşları ile dolu kıyılarıma çarpıyordu. Hemen dibimizden bir araba geçti, beyaz far ışığı kısa süre bedenimizi yıkadıktan sonra gözden kayboldu ve yine karanlıkla baş başa kaldık.

Ucu hevesli kelimeler dilimin arkasına saplanırken Karan'a bakakaldım.

Bir adım geri attım, gözlerimiz hâlâ birbirlerinden ayrılamamıştı. Birkaç damla yağmur suyu saçlarımın arasına süzüldü, yağmur çiseliyordu ama çok yoğun değildi. Merhametten yoksun siyah gözleri, istediği cevabı alana dek sınırlarımı zorlayacakmış gibi büyük bir kararlılıkla gözlerimin içine bakarken, bir adım daha geriledim ve tam ona sırtımı dönecekken, bir pranga gibi bileğimi saran koca eli beni yakalayıp kendine doğru çekti. Dizlerimdeki tüm kararlı bağlar çözülüverdi.

"Bırak," diye inledim. Büyük, kaslı kolları beni sıkıca sardı ve çenesini saçlarıma bastırırken, "Asla bırakmam," diye fısıldadı.

Ellerim onun göğsünün üstünde asılı kaldı, avuç içlerimi kazağının yünlü dokusuna bastırsam da, bu ondan kurtulabilmek için eyleme döktüğüm bir şey değildi, bu yalnızca kendimi ondan korumaya çalışmamın elime bıraktığı sıfırlardı.

Kulaklarımda uğuldayan tek şey onun kalbinden yükselen karanlık ninni değil, saçlarımı uçuşturan rüzgârdı da aynı zamanda. Rüzgârın uçuşturduğu saçlarım, Karan'ın yüzüne çarparken, Karan bundan hiç de rahatsız değil gibiydi.

"Sen çok asi bir kelebeksin," diye fısıldadı, sıcak nefesi saç diplerimi yakarken diğer insanlara koyabildiğim ama ona koyamadığım mesafeye küfürlerimi bir taşın ucuna bağlayarak fırlattım.

Sertçe yutkunduğunu işittim. "Sanırım artık eve gitsen iyi olacak," derken sesi boğuktu. Dudaklarını saçlarımdan uzaklaştırdığında, kendimi terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi hissederek, gözlerimin bebeğine oturup harelerime dağılan hüznü silmeye çalıştım.

Ondan bir adım uzaklaştıktan sonra, "Bence de," diye fısıldadım. Bu gece yeterince macera yaşamıştım, bir an önce evime gitmeli ve yorganın altına girip, uyuyana dek kendime, ruhuma ve düşüncelerime işkence etmeliydim. Karan'ın arabasına doğru yürüdük, açık kapılardan içeri girdiğimizde, kapıları açık bıraktığımız için içerisi dışarıdan farksızdı.

Cip okuduğum lisesinin ara sokağından geçerken başımı arabanın camına yaslayarak okulun kasvetli görüntüsünü izledim. Ardından okul arkamızda kaldı ve sırasıyla diğer okullar odağıma girdi. Üst yola çıktığımızda oturduğum sokağa yaklaşmanın verdiği rahatsızlıkla huzursuz bir şekilde gözlerimi kıstım. Tüm sokağa sıralanmış, aralarında beşer metre olan uzun sokak lambalarının altından rüzgâr gibi geçtik ve araba evimin olduğu sokakta, her zaman durduğu yerde durdu. Sokak bomboştu, tüm evlerin ışıkları sönüktü. Sokak lambasının aydınlattığı ışık huzmesinin etrafında uçuşan yağmur tanelerini izledim bir süre. Ardından emniyet kemerini çözdüm ve, "Kazağı ve pantolonu bir ara alırım," dedim kısık bir sesle, gözlerim ona değil, sokak lambasının etrafında uçuşan yağmur tanelerinde dolaşıyordu.

"Kazağı unut, pantolonu yarın sana teslim ederim," dedi sabit bir sesle. Bir an duraksadım ve kaşlarım havaya kalktı.

"Ne demek kazağı unut?"

"O kazağın yarısı yok." Omzunun üstünden bana kısık bir bakış attı. "Menekşe'ye söyleyeceğim, onu el bezi yapsın."

"Menekşe de kim?"

"Yardımcılarımdan bir tanesi," dedi düz bir sesle.

"Kazağımı istiyorum, Karan."

Kolunu arabanın koltuğuna yaslayarak bana doğru abandı, kesilen nefesim ve irileşen gözlerimle ona baktım. Burunlarımızın arasında yalnızca birkaç santim varken gözlerini gözlerime dikti ve, "Unut o kazağı, Çakıltaşı," dedi sakin bir sesle. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpmıştı.

"O kazak Billur'a ait," diye söylendim.

"Umurumda değil. Ayrıca o şeyin seninle aynı odayı paylaşması yeterince canımı sıkıyorken, bir de ona ait olan şeyleri giyip ekstra can sıkıntısı yaratma, velet."

Biraz geri çekilmeye çalışarak, "Yine emirler veriyorsun. Tam bir diktatörsün," diye homurdandım. Bana biraz daha yaklaştı, kuyruklu bir yıldız kalbimden ayak bileğime kadar büyük bir iz bırakarak kayıp gitti. Alnını alnıma yasladı ve alnıyla alnımı yavaşça eşeledi. "Siz diktatörsünüz, tehditkârsınız ve tam şu anda ilk vazgeçişinizi yaşadınız. İyi geceler, Karan Bey," diye fısıldadı eğlenceli bir sesle. Yüzümü buruşturdum ve bunu hatırladığı için kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. "İyi geceler, Asi Çakıltaşı."

"İyi geceler, Diktatör Çakıl."

Tam alnımı alnından çekecektim ki, burnuma küçük bir buse kondurdu ve üzerime abanarak benden taraftaki kapıyı açtı. "Güzel rüyalar gör, kız çocuğu," diye fısıldadı geri çekilirken. Yavaşça arabadan çıktım, ona bakmamaya özen göstererek aramıza kapıyı örttüm. Hafif hafif çiseleyen yağmurun altında eve doğru yürürken, kuzguni siyahı gözlerin sırtımda olduğunu biliyordum.

Kapının önüne geldiğimde, çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve büyük bir yavaşlıkla anahtarı kapı deliğine çevirip, gözlerimi yumarak kilidi çevirdim. Kapı küçük bir tık sesi çıkararak açılırken alt dudağımı ısırdım ve araladığım kapıdan kendimi içeri sızdırdım. Kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım, yavaşça gözlerimi araladım ve kalbim olduğu yerde iki ters takla attı. Billur hemen karşımdaki duvara yaslanmış, bir ayağı duvara doğru kırık, diğer ayağının üstüne verdiği ağırlığı onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi küçük bir kâsenin içindeki dondurmasını kaşıklıyordu.

"Ödümü kopardın!" diye fısıldadım gözlerimi kocaman açarak.

Çay kaşığını ağzından çıkarırken dondurmayı yuttu ve yüzünü buruşturup, "Çok soğuk!" diye kıvrandı.

"Sen bu saatte niye ayaktasın?"

Omuz silkip, çay kaşığını kâseye daldırdı. "Seni bekledim."

"Niye, sen kaçık mısın?"

"Elbette öyleyim," dedi ve abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Dilek Sultan bizi basmadan önce odaya mı geçsek?" diye sordu ve koridorun diğer ucuna baktı. Yatak odasının ışığı yandığında ikimiz de irkilerek odaya doğru koştuk.

Billur, komodinin üzerinde duran ahşap abajurun ışığıyla odayı aydınlattıktan hemen sonra, yatağın üstünde bağdaş kurarak oturdu ve gözlerini üstüme dikti. "Seni bu senden beş beden büyük kazak ve erkek eşofmanıyla göndermediğimden o kadar eminim ki," dedi gözlerini kısarak.

Dolabın kapağını açarken, "Uzun mesele," diye homurdandım. Askıların altında kalan siyah, ince penye bir kazak ve siyah bir tayt çıkardıktan sonra dolabın kapağının arkasına geçerek üstümdekileri çıkarmaya başladım.

"Aman, hiç görmediğim şey, sanki bende yok o sakladığın şeylerden," diye homurdandı Billur.

Hızlıca taytı ve penye kazağı üstüme geçirdikten sonra saçlarımı tepeden bir topuz yapıp kendimi yatağın üstüne attım. Yorganı üstüme çektim, Billur'a sırtımı döndükten sonra, "İyi geceler," diye fısıldadım.

"Saat sabahın dördü, Asi," dedi Billur, gözlerini devirdiğinden emindim. "Üstelik eve başka kıyafetlerle döndün."

"İyi geceler."

"Asi."

"Billur, iyi geceler."

"Buram buram siyah bir aura tütüyor üstünden. İyi bir şeyler olmadığından eminim. En azından son iki üç saattir pek de iyi şeyler yaşamamış gibisin," diye fısıldadı ve sonrasında elindeki kâseyi komodinin üstüne bırakıp yatağa devrildi. "İçinde biriktirdiğin şeylerle uyumanın ne kadar zor olduğunu biliyorum, o yüzden anlat şunu."

Tam eşelediğim toprağın altına girecekken, Billur ensemden yakalamıştı resmen. Bir süre yorganın içindeki karartıyı izledim, Billur sessizleşmişti ama bu kez düşüncelerim çıngarı kopartmışlardı.

Yorganla baş başa olduğumu düşünmeye çalışarak, "Karan'a âşık bir kadın var," diye fısıldadım. Billur cevap vermedi ama yine de dinlediğini biliyordum. Surların arkasında saklanan ruhumun uzaklaşmadan hemen önce bıraktığı ayak izlerini takip etmeye başladım. "Olgun bir kadın, Karan'la yaşıt." Kısa bir sessizlik. "Bugün Karan için canına kastetti."

"Sonra?" Billur sertçe yutkundu. "O dümbelek de buna kanıp ona mı gitti yoksa?"

"Hayır," dedim, yatağın içinde iyice küçülüp cenin pozisyonu alırken. "Yani gitti ama beni de aldı yanına... Biraz ağır konuştu o kadınla."

Billur güler gibi bir ses çıkardı. "O zaman düşünmeni gerektirecek hiçbir şey yok, bebek," diye fısıldadı. "Şimdi huzurlu bir uyku uyuyabilirsin bence. İyi uykular." Abajuru kapattığını duydum ve aynı saniyeler içinde oda, pencereden sızan sokak lambasının fersiz ışığıyla bizi aydınlatamayacak kadar büyük bir karanlığa gömüldü.

Ertesi gün elimde kahvemle kulaklığımın biri kulağımda, diğer teki göğsümden aşağı sarkmış şekilde yürüyordum. Gökyüzü mavi, pembe ve mor rengini bir arada kullanmış bir ressamın tuvali gibi görünüyordu. Yağmur yeni dindiği için şehri esareti altına alan o huzur verici kokuyu solurken adımlarımı hızlandırdım. Arka arkaya park edilmiş üç araba, bir okul servisi, bir de trafik polisi motoru vardı, bunun dışında yol bomboş ve dardı. Arabaların arasından sıyrılarak geçtikten sonra, köşe başında sigara içen tiplerin olduğunu fark ettim. Artık yolu değiştirmek için çok geçti.

"Sen Enis'in yenisi değil misin?" diye sordu topluluğun içinden birisi.

Bir an için duraksadım ve söylediklerini idrak etmeye çalıştım.

"Pardon?"

"Sen diyorum, güzelim. Enis'in yenisi değil misin?"

"Sabah sabah ucuz sigara kafa mı yaptı sende?" diye sordum alay dolu bir sesle. Diğerleri hafif bir tebessümle bizi izliyorlardı, esmerlerden bir tanesi kıkırdadığında, benimle konuşan sarışın ona ters bir bakış attı.

"Sen TML'den Enis'in hatunu değil misin?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Yürü git sabah sabah canımı sıkma benim," diye söylenerek gözlerimi devirdim ve tam kulaklığımı takacakken çocuk eliyle durmamı işaret etti.

"Her yerde seninle birlikte olduğunu söylüyor?"

Kahverengi gözlerime sis gibi çöken karanlıkla sarışına bakarken, dudaklarım üç, dört kez aralandı ama hiçbir şey söyleyemeden geri kapandı. "Ne?"

"Duydun," dedi omuz silkerek. "Birlikteymişsiniz."

"Birlikte falan değiliz," diye bağırdım aniden. Enis'i parçalarına ayırmak isteyen parmaklarımın diplerinde saklanan pençeler birazdan derimi parçalayacak ve gün yüzüne çıkacaktı sanki.

Sarışının bana cevap vermesini bile beklemeden iki kulaklığı da kulağıma takıp, hızlı adımlarla sokağın sonuna yöneldim. Adımlarım kaldırıma taşı çatlatacak kadar güçlü düşüyordu. Okul bahçesinin demir kapısını çarparak açtığımda, basketbol potasının bitişiğindeki bankların üstünde Enis, Gamze ve birkaç son sınıfın oturduğunu gördüm. Demir kapının çarpmasıyla tüm bakışlar üstüme döndü ama aldırmadım, bakışlarımı Enis'in üstünde sabitleyerek banka doğru yöneldiğimde Gamze sarı saçlarını kulağının arkasına itip, şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

İçimde kaynayan adrenalinle Enis'in koluna yapışmadan hemen önce, "Kalk!" diye bağırdım. Enis irileşen ela gözleriyle bana bakarken, Gamze birkaç adım geriledi. Parmaklarım Enis'in kolunu kavradığında, Enis tek kaşını kaldırdı ve kaşındaki gümüş halka hareket ederken parladı.

"Sorun ne?" diye sordu şaşkın bir sesle, onu biraz daha sert çekerken, "Kalk!" diye bağırdım. Bahçedeki tüm öğrenciler pürdikkat bize bakıyordu. Enis'in yanından ayrılmayan kızıl kafalı çocuk Gamze'ye soru işareti dolu gözlerle baktı, Gamze'nin de şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Enis yavaşça banktan kalkarken, "Asi, sakin ol," dedi gözlerini kısarak, ardından etrafa kısa bir bakış atıp, "Sorun ne?" diye sordu.

"Sen sorunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun!" diye hırladım, tırnaklarımı okul gömleğini yırtacak gibi koluna bastırarak. "Sağda solda benimle birlikte olduğunu mu söylüyorsun sen? Ne zamandan beri beraberiz biz, halkalı?"

Enis'in gözlerinden koyu renk bir şaşkınlık geçti, Gamze koluma yavaşça dokunarak, "Sakin ol," diye fısıldadı.

Kolumu Gamze'nin elinden sertçe çekerek kurtarırdım. "Sen karışma!" diye bağırdım. Kanımda, tıpkı bir polis arabasının tepesindeki yanıp sönen ışık gibi dolaşan sinir, tüm hareketlerimi ekseni etrafında çeviriyordu. "Sana, bana bulaşmamanı söyledim, Enis," dedim adının üstüne basarak. "O aptal kafanda ne kurguladın bilmiyorum ama sen ve ben, iki farklı kaleyiz ve bir saray balkonundan bakıldığında yan yana görünmemizin imkânı yok. Adını ve adımı yan yana duymak bile istemiyorum." Kolunu sıktım. "Anlatabildim mi?"

Enis hiçbir şey söylemedi. Ela gözleri içimden bir şeyler sıyırıp, sıyırdığı şeyden kendine bir pay çıkarmak ister gibi bakıyordu. Dişlerini sıktığında, tıraşlı yanağı içeri çöktü ve gözlerini yavaşça kırpıştırdıktan sonra göz ucuyla etrafa baktı. Tüm okul bize bakıyordu.

"Anlatabildim mi?" diye tekrarladım.

"Yanlış yapıyorsun," dedi düz bir sesle.

"Enis, anlatabildim mi?"

"Asi..."

"Enis, son kez söylüyorum," derken, gözlerim de, sesim kadar ciddiydi. "Sen ve ben diye bir şey yok, olmayacak da. Bu saçmalıkların içinde adımın geçmesini istemiyorum."

"İstediğin ne?" diye sordu, sesi ima doluydu. Kanımın birkaç saniye içinde buz tuttuğunu, buzların kırılıp damarlarıma saplandığını hissettim. Gözlerim tüm sertliğiyle doğrudan Enis'e bakarken, elim hâlâ kolundaydı. "O mu?"

Dişlerimi sıktım, damaklarımın acıdığını hissediyordum. Sesli bir şekilde adını söylemesi, tüm okula rezil olmam demekti. Ceza olarak yanında staj yaptığım yirmi yedi yaşındaki iş adamı... Evet, istediğim buydu. "Evet," dedim. "O."

Enis'in ela gözlerindeki parlak aynanın sarsıldığını gördüm. Tuttuğum kolundaki pazılar genişlemiş, sertleşmişti. Yavaşça yutkundu, âdemelması belli belirsiz hareket etti ve uzun kirpikleri ela gözlerini usulca örttü.

"Kolumu bırak," dedi sakin bir sesle, gözleri hâlâ kapalıydı.

Parmaklarım gevşerken, "Bu konu burada kapandı," dedim sakince. "Yoluma çıkmanı istemiyorum."

Sırtımı dönüp, okulun giriş kapısına yöneldiğimde, bahçedeki tüm öğrencilerin gözleri üstümdeydi. Boşalan kahve kutusunu çöp kovasına fırlattıktan sonra, tam okul kapısından içeri giriyordum ki, Enis arkamdan seslendi.

"Senin bana ait olman için her şeyi yapacağım, Asi Merve!" diye bağırdı. Adımlarım bıçak gibi kesilirken, etrafımdaki herkes kocaman olmuş gözlerle ona bakıyordu. "Bu sabah, bu okulun önünde duran herkes şahit olsun ki... Sen bana ait olacaksın."

Oradan hızla uzaklaştım. Sınıfta ders boyunca neredeyse herkesin meraklı bakışlarına maruz kalmış, Büşra'nın can sıkan sorularına göz devirmiştim. Defterin son sayfasına çizdiğim uzun kanatların etrafını siyaha boyarken, düşüncelerimin etrafına tıpkı bir mürekkep gibi yayılan soruların uçlarını birbirine bağlayarak zihnimin balkonundan aşağı sarkıtmak istedim. Siyaha boyadığım kanatların üstünden geçerken kalemin siyah ucu kırıldı ve beyaz sayfaya küçük bir iz yolu çizerek sıranın üstüne sıçradı.

İnsanların parmakları ruhumda tıpkı bu defterin üstünde bırakılan kalem izleri gibi izler bırakmıştı. Karan, beni çizen o siyah kurşun kalemdi. Parmakları kurşundu, ruhu kalem. Belki de tam tersi. Parmakları kalemdi, ruhu kurşun. Üstümden her bir geçişi, kanadıma açılan bir kurşun yarasıydı, tuhaftır ki ne kadar çok üstümden geçerse, o kadar çok kazanıyordum rengimi. Bazen kazanmak için yaralanmak gerekti.

Telefonumun titrediğini fark ettim.

Gönderen: Karan Çakıl
Müsait misin? (13.49)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Dersteyim. (13.50)

Gönderen: Karan Çakıl
Derste olan birine göre fazla hızlı cevap vermedin mi? (13.51)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Dersteyim ve hızlı cevap verebiliyorum. (13.51)

Gönderen: Karan Çakıl
Ben de aptal bir toplantıdayım ve sana mesaj yazabiliyorum. Ne çok ortak noktamız var. (13.52)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Kazağı ve pantolonu bana ne zaman ulaştırabilirsin? (13.53)

Gönderen: Karan Çakıl
Kazağı unut, pantolonu akşam getiririm. (13.54)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
O kazağı geri istiyorum, Çakıl. (13.54)

Gönderen: Karan Çakıl
O kazak çoktan Menekşe'nin el bezi oldu, Çakıltaşı. (13.55)

Yüzümü buruşturup, bir süre mesaj ekranına ateş eden gözlerle baktım. Telefonun ekran kilidini kapattıktan sonra sırt çantamın ön gözüne attım ve hemen ardından hocanın anlattığı saçma sapan, hiçbir işe yaramayacağını bildiğim, hayatımın hiçbir döneminde önüme çıkmayacak olan gerzek konuyu dinlemeye başladım.

Okuldan çıktığımda yağmur çiselemeye başlamıştı, şemsiyemi almadığım için kendimi zerre suçlu hissetmiyordum. Islanmak benim için güzeldi. Yünlü hırkama sıkıca sarınarak okul bahçesinin demir kapısından çıkarken, yol kenarında park halinde duran tanıdık araba vücudumdaki tüm tüylerin dikilmesine neden oldu.

Babam.

Bahçe kapının aralığında dikilmiş, arabaya bakarken, arabanın silecekleri çalıştı ve yağmur suyunu etrafa sıçratarak ön camdaki buğuyu temizledi. Ardından silecekler durdu ve babamın siluetini gördüm. Koyu bakan kahverengi gözler beni fark ettiğinde, arabanın camından mekanik bir ses çıktı, cam aşağı doğru kayarak indi ve babam kafasını camdan dışarı çıkardı.

"Merve?" Ona bakmadım. "Yağmur yağıyor. Acele et, bin şu arabaya." Birkaç kişinin bize baktığını fark ettim, kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyordum. Defne'nin bugün dersleri benim derslerimden önce bittiği için o çoktan eve gitmiş olmalıydı, çevreme kısaca bakındıktan sonra sırt çantamı düzelttim ve sarsak olduğunu düşündüğüm, kaldırımlara sağlam düşen adımlarla babama yöneldim.

Arabanın açık camının önünde durup, gözlerimi indirerek babama baktığımda, "Binsene," dedi babam, kahverengi gözlerini yüzüme dikerek.

"Neden buradasın?"

"Yolumun üzeriydi," dedi umursamaz bir sesle. "Yağmur yağıyor. Bin artık. Islak köpek gibi gitme eve."

Köpek gibi. Durup ona bomboş gözlerle bakarken gülsem mi ağlasam mı şaşırmıştım. Karnımı ağrıtan varlığının yok olmasını diledim. "Islak köpek gibi eve gitmeyi tercih ederim," dedim sakince. "Yine de sağ ol, baba."

Kaşlarını çattığını gördüm. Aramızdaki mesafe gitgide çoğalıyordu sanki. Damarlarımdaki kan, onun damarlarındaki kana çekiliyor olsa da, ben ondan en uzak noktaya itiyordum kendimi. Bakışlarımı onun bana benzeyen gözlerinden ayırmaya çalıştım. O gözler tıpkı benim gibi bakıyordu. Ruhunu kaybetmiş gibi.

Benim ruhumun ipinin ucunu kaçırmama sebep, o gözlerin sahibiydi.

"Asilik yapacağına bin şu arabaya da gidelim," dedi dişlerinin arasından.

"Binmeyeceğim, yürümek istiyorum." Gözlerimi devirdim. "O arabaya asla binmeyeceğimi sana daha önce söylediğimi hatırlıyorum üstelik."

"Merve," dedi babam aniden sertleşen bir sesle. "Bin şu arabaya."

"Binmiyorum şu arabaya."

"Hemen."

"Bana emirler verme," dedim sakin bir sesle. Enis'in bizi izlediğini arabanın arka yolcu koltuğu camındaki yansımasından gördüğümde, tamamen gerilmiştim. Elinde sigarası, okulun duvarına yaslanmış, pürdikkat bizi izliyordu. "Git buradan, yürümek istiyorum. Bari burada tatsızlık çıkarma."

"Şu an tatsızlığı çıkaran sensin," derken sesi tehlikeli bir boyut kazanmıştı. "Benim asabımı bozma, bin şu arabaya."

"Ne yaparsın binmezsem? Arabadan iner herkesin içinde döver misin?" Başımı iki yana salladım. "Yapmadığın şey mi baba zaten bu? Ortaokula giderken tüm arkadaşlarımın önünde evire çevire gebertmedin mi beni?"

Bana öylece bakakaldığında sırtımı hızla ona doğru dönüp yürümeye başladım. Attığım her adım kalbimin üzerine denk geliyordu sanki.

Saçlarımın arasında yağmurun tırnak izlerini hissettim. Burnum boyunca akıp, dudaklarımda kendini sallandıran yağmur damlalarını elimin tersiyle silerken adımlarımı daha da hızlandırdım ve karşıdan karşıya geçip ara sokaklardan bir tanesine saptım. Kızaran burnumu çekerken, arkamdan gelen arabanın yavaş adımlarını duyabiliyordum. Ara sokakta biraz daha hızlandım ve ondan kurtulmaya çalıştım. Bir el kolumu yakaladığında, dudaklarımda eğreti duran haykırış dışarı fırladı ve kendimi geri çekmeye çalıştığımda, babam arabanın camından uzattığı elini sıkılaştırıp, kolumun etini çürütecek bir güç harcayarak beni çekmeye başladı. Araba hareket ediyordu ve o beni çekmeye devam ediyordu, bakışlarımız buluştuğunda deliye dönmüş kahverengi gözleriyle kucaklaştım. "Hırçınlıklarından bıktım!" diye bağırdığında araba yavaşlamıştı, sürüklenir gibi yürütülürken kolumu onun elinden kurtarmaya çalıştım. O kadar sıkı kavramıştı ki, kolum uyuşmaya başlamıştı. Kolumdaki tüm kan yukarı çekilmiş gibiydi. Acıyla inledim ve kendimi elinden kurtarmaya çalıştım.

"Bırak!" diye bağırdım. "Ne yaptığını sanıyorsun? Bırak şu kolumu, acıtıyorsun!"

"Bineceksin bu arabaya! Benim sözümü dinlemeyi öğreneceksin! Sana insan olarak yaklaşmaya çalıştıkça, o küçük pençelerinle beni tırmalamaya çalışıyorsun!"

"Binmeyeceğim!" diye bağırırken, hâlâ kolumu kurtarmaya çalışıyordum. "Bırak! Bırak kolumu!"

"Bu arabadan inersem senin kafanı betona çarpa çarpa parçalarım!"

Acıdan parçalanıyordum. Fiziksel bir acıdan bahsetmiyordum, çok başkaydı. Şu an hissettiklerim, geçmişte hissettiklerimin sırtına binmişti. "Bırak!"

"Sana bin şu arabaya dedim küçük orospu!" diye bağırdığında aracı hızlandırdı, bir an aracın lastikleri ayaklarımın üzerinden geçecek sandım. Kolumu bırakmadı. "Bineceksin! Okutuyorum lan sizi, okutuyorum. Nankör köpekler! Ananızdan farkınız yok sizin! Ekmeğimi yiyorsunuz lan, benim paramla hayatta kalıyorsunuz! Ben olmasam ablanın da senin de sonlarınız belli küçük şırfıntılar! Sizin başınızı okşamak istedikçe, kuyruğunuza basıyormuşum gibi hırladınız lan bana!" Deli gibi bağırırken bir yandan da kolumu o kadar büyük bir kuvvetle asılıyordu ki, artık kolumu hissetmiyordum. Acı içinde çırpınırken, arabanın lastiğine sert bir tekme indirdim.

"Sen iğrenç bir adamsın," diye fısıldadım. "Sen iğrenç bir babasın."

İnsanlığı bu kadardı, ancak bu kadar merhamet görebilirdim ondan, o hep aynıydı. Yağmur hızlanırken, kolumu kurtarmak istedim ve babam bu kez iterek kolumu serbest bıraktı. Aniden ittiği için tökezleyip, kaldırım taşına takıldım ve yere kapaklanırken, kafamı taşa çarpmamak için avuç içlerimi yere siper ettim. Avuç içlerim taşa çarpıp, büyük bir yanma hissiyle uyuştu, siyah yarım çorabın açıkta bıraktığı dizlerim de parçalara ayrılmıştı.

Yarılan dizimden sızan sıvının dizlerimden çorabıma doğru aktığını hissettim. "Bu kadarlıksın sen!" diye bağırdım avuçlarımla taşı sıkarken. "İçimi çürüttün benim! Bu kadarlıksın sen!

Ruhumu çürüttün!" Deli gibi bağırıyordum, saçlarım yeri süpürüyordu. İçimin çığlıklarını duysun istedim, nasıl kanadığımı, nasıl yırtıldığımı görsün istedim. Göğsümün kemikten gömleğini nasıl ikiye ayırdığını görsün istedim. Duysun istedim. Kim olduğunu bir de benim ağzımdan duysun istedim. "Seni ölene kadar affetmeyeceğim, baba! Senden nefret ediyorum, baba! Hâlâ sana baba diyebildiğim için, kendimden de nefret ediyorum, baba. Bu dünyada özgürsün ama ahrette iki elim de yakanda, Mehmet Karakuyu!"

Yağmur hızlandı. Babam hiçbir şey söylemiyordu. Öylece beni izliyordu. Parmaklarımla taşı öyle sıkı kavramıştım ki, kemiğimi kaplayan etin çürük acısını, üstüne asit dökülmüş gibi ikiye ayrılışını hissediyordum. Canım yanıyordu. Canım bu kez bir kenara çekilmiş, benim için yanıyordu.

Aracın kapısını açıp bana doğru uzandığını hissettiğim anda kendimi geriye çekerek, yaralı parmaklarımı taşta kaydırdım ve saçlarımın arasından ona baktım. Gözlerimde parçalanan geçmişi onun yüzüne çarpmak istedim. Tüm kırıklar yüzünü delsin geçsin, içini yırtsın istedim. Babam benim parçalandığım gibi parçalansın istedim.

"Merve," dedi, sesi şaşkındı.

"Bana Merve deme," dedim, dişlerimin arasından. "Merve öldü. Bana dokunma. Merve'ye daha fazla dokunma. Asi'ye daha fazla dokunma. Bana artık dokunma! Çek ruhumdan ellerini, baba. Canım yanıyor! Çek ellerini!"

Aracın kapısını açıp bana doğru uzandığını hissettiğim anda kendimi geriye çekerek, yaralı parmaklarımı taşta kaydırdım ve saçlarımın arasından ona baktım. Gözlerimde parçalanan geçmişi onun yüzüne çarpmak istedim. Tüm kırıklar yüzünü delsin geçsin, içini yırtsın istedim. Babam benim parçalandığım gibi parçalansın istedim.

Babam dizlerinin üstüne çökerken, gözlerinde karman çorman bir ifade belirmişti. Ellerini saçlarının arasından geçirip dizlerinin üstünde bana baktı. Öfkesi bir fırtınadan daha kısa, bir hortumdan daha sert bir şekilde esmiş, dindiğinde ise yarattığı

harabelere bakıp, şaşkınlığın iniltisini hafif bir meltemle gözlerimin önüne sermişti. "Artık canımı yakma," diye fısıldadım. "Artık olmaz."

"Merve..."

"Git," diye fısıldarken sesim güçsüzdü. "Merve öldü. Git."

"Kızım."

"Kızım deme bana!" diye bağırdım; bu, yaralı bir hayvanın feryadı gibiydi. Sanki bir avcı beni can evimden yaralamış, sonrasında da yarama çare olmak için parmaklarını kanamama bastırmış gibi hissettiriyordu.

"Kalk ayağa," diyebildi.

"Git!" Saçlarım, nefesimin rüzgârıyla uçuştu. "Git..."

"Seni böyle bırakamam!"

"Beni böyle, bundan daha beter haldeyken defalarca bıraktın!"

Dişlerimi kırmak ister gibi birbirine bastırırken, nasıl bu kadar aşağılık olabildiğini sorguladım. Kafamda oluşturduğum tek baba modeli oydu, onun yüzünden zihnimdeki her baba potansiyel bir enkazdı. Dizlerim yanıyor, avuçlarım acıyordu. Kan. Kaldırım taşına izler bırakan kızıl uğultu benim kanımdı. Burnumu çektim ve yanan gözlerime kızdım, ağlamak yoktu. Bu adam için tek bir damla gözyaşını, acı denizine damlatmayacaktım. Babam ayağa kalktığında, artık ona değil, kaldırım taşındaki kan izine bakıyordum. Siyah diz çorabımın tini kaçmıştı, iki dizim de paramparçaydı. Yaralı avuçlarımla kendimi kaldırım taşının üstüne çektim ve tümseğe oturdum. Babam arabasına doğru giderken, yüzüme düşen saçlarımın arasından onun ayaklarını görebiliyordum. Uzun, siyah saçlarım, iri bukleler halinde gözlerimin önündeydi, yağmur suyu saçlarımı ıslatmış ve ağırlaştırmıştı.

Babamın kapıyı çarpışını duydum, gazı köklediğini, yalnızlığımın uğultusunun dört bir yandan beni ele geçirdiğini, yağmurun iniltisini, dizlerimin, avuçlarımın ve kalbimin sancısını... Hepsini duydum. Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım, yağmur yavaştı, tıpkı gözlerimi kırpışım gibi. Burnumdan verdiğim sıcak nefes parçalanan dizlerime çarpıyordu. Aralanmış dudaklarım boşluğa düşmüş gözlerimle öylece kaldırım taşlarına bakarken,

sokakta benden başka hiç kimse yoktu. Ruhumun duvarlarının kavladığını hissettim. Kavlayan ruh duvarımdan dökülen kabuklar kelimelerimdi. Dilim kalbime inmişti, kalbimde bir konferans başlamıştı ama denesem, tek bir kelime dahi edemezdim. Tüm yükü kalbim ve ruhum sırtlanırken, beynim çöldeki bir fırtınanın ortasında kalmış gibiydi. Düşünceleri birbirine ayırmaya çalışıyor, bir çözüm yolu arıyordu. Kalbimin yaptığı ise, aranan çözüm yoluna gülmekti.

Çözüm yolu diye bir şey yoktu. O yolun sokağı çıkmazdı.

Yavaşça ayağa kalkarken, avuçlarım, dizlerim ve kolum sızlıyordu. Çantamı düzelttikten sonra bir adım atmaya çalıştım, ayak bileklerim titredi. Aksak bir şekilde attığım adımla yüzümü buruşturarak kaldırıma çıktım ve dar sokakta küçük adımlar atarak yürümeye başladım. Ayak bileklerime kadar yoğun bir acı hissediyordum, muhtemelen düşerken ayak bileğimi burkmuştum. Yüzümü buruşturarak, acıyı içime gömdüm ve adımlarımı hızlandırmaya çalıştım. Nafileydi. Yürüyen bir cenaze gibi iki adımda bir sendeliyor, tam düşecekken duraksayıp gökyüzüne bakıyor, yağmurun yüzüme düşmesine izin veriyordum.

Nefret. Ona karşı asla duymayacağımı düşündüğüm o duygu içimde kıvılcımlanmış, tıpkı bir asma ağacının sarmaşıkları gibi her yanıma dolanarak çürük üzümlerini ruhuma sarkıtmıştı. Ondan nefret bile edemeyeceğimi düşündüğüm zamanlar kafamın içinde parçalara ayrılırken, nefret saklandığı kozadan kafasını çıkarmıştı. Evin önüne gelene dek birçok davetsiz bakışın rahatsız edici varlığıyla savaşmıştım. İnsanlar merak ederdi. Her zaman. Her şeyi. Haddi olmayan şeyleri. Dik dik bakarlardı. Sokakta ağlayamazdın mesela, bakarlardı. Sokakta bağıramazdın da, bakarlardı. Sokakta gülsen bile dönüp bakarlardı. Çünkü çok fazla insanlardı. Hep bakarlar, konuşurlar ve yargılarlardı.

Titreyen bacaklarımın üstünde zor duran bedenime hâkim olmaya çalışarak, sırt çantamın ön gözünden anahtarlığının ucunda kelebek olan anahtarımı çıkarıp kapının deliğine soktum, iki kez çevirdim. Kapı tok bir ses çıkararak açıldığında, annemle karşılaşmamayı dileyerek koridora sızdım. Bu gece sondu. O hakaret-

lere boyun eğemezdim. Annem ve Defne için bile olsa. Ben son tekmemi biraz önce yemiştim.

Ürkek gözlerle etrafı kolaçan ederken Defne'nin odasının kapısı bir anda açılınca, yüzümü buruşturarak kapıya sırtımı döndüm ve gözlerimi duvara diktim.

"Merve?" Defne'nin sesi şaşkındı.

"Evet?"

"Sorun ne?" Kaşlarını kaldırdığını göremesem de hissetmiştim. Dişlerimi sıkarak duvara baktım ve derin bir nefes alıp, gözlerimi yumdum.

"Hiç."

"Neden bana bakmıyorsun?"

"Başım ağrıyor, Defne. Daha sonra."

Defne elini babamın çekiştirdiği koluma atıp, kolumu çekerken acıyla inledim ve Defne'ye karşı koyamadım. Yüzüm Defne'ye döndüğünde Defne gözlerime değil, dizime ve avuçlarıma, tini kaçan çorabıma baktı.

"Merve!" Gözleri kocaman açılırken, açık renkli gözlerinde dehşetin kareleri tıpkı bir yapbozun birbirine uyuşan parçaları gibi oturdu. "Bu ne? Ne oldu sana böyle?"

Başımı iki yana sallarken, kaşlarım çatılmıştı. "Bağırma, abartılacak bir şey yok. Düştüm."

"Düştün?" Defne pek de inanmış gibi görünmüyordu. "Düştüğünü saklayacak kadar çocuk olmadığını ikimiz de biliyoruz," dedi net bir sesle. "Biriyle mi kavga ettin?"

"Kimseyle kavga etmedim."

Odamın kapısı açıldığında, Billur kafasını kapıdan uzattı ve beni görmesiyle, yüzünün buz kesmesi bir oldu. İri yeşil, mavi gözleri kocaman açılırken dudakları aralandı ve sert kavisli kaşları çatıldı. "Neler oldu lan sana böyle?" diyerek odadan çıkıp, kapıyı çarptı. Annem de çiçekli mutfak önlüğüyle mutfak kapısında belirdi ve elindeki bulaşık köpüğüne bulanmış su bardağı yere çakılıp, büyük bir gürültüyle parçalara ayrıldı.

"Merve! Ne oldu?" Annem bana doğru koşarken, başımı geriye atarak inledim ve, "Hadi ama," diye homurdandım. "Büyütmeyin bu kadar. Düştüm."

Billur mesafeli bakışlarını dizlerimde gezdirirken, kanmadığı o kadar belliydi ki. Gözlerimi kaçırdım ve anneme odaklanmaya çalıştım, beni köpüklü ellerine aldırmadan kollarının arasına çekti, bir an yadırgasam da, buna izin verdim ve kollarının arasına girdim. "Kuzum, çok acıdı mı canın? Nerede düştün böyle?"

"Kaldırıma takılıp yere kapaklandım, büyütme," diye homurdandım. Annemin omzunun üstünden bir kez daha Billur'la göz göze geldim. Billur kollarını göğsünün üstünde topladıktan sonra, "Kaldırım Mehmet Bey olabilir mi?" diye sordu, gözleri sertti. Annemin bedeninin kaskatı kesildiğini hissettiğimde, dudaklarım aralanmıştı. Defne'nin öfkeyle bana baktığını gördüm.

"Bunu o mu yaptı?" Annemin sesi dümdüzdü. Beni serbest bıraktığında, bakışlarımız buluştu. "Bunu sana... Baban mı..."

"O benim babam değil," dedim net bir sesle. "Biyolojik olay umurumda bile değil, onunla biz iki yabancıyız."

"Sana bunu o herif mi yaptı?" Defne'nin sesinde ayna patlamış gibiydi. "Sana yine zarar mı verdi?"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, Billur ve biz gidiyoruz zaten," dedim yavaşça geri çekilip, sırtımı duvara yaslarken. Billur başını sallayarak yanıma geçtiğinde, Defne'nin dudakları aralandı. Annem tepkisiz, öylece bana bakıyordu.

"Nereye? Gitmesi gereken biri varsa, o da o. Sen hiçbir yere gidemezsin." Defne anneme baktı. "Değil mi, anne?"

Annem hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu.

Billur elini annemin omzuna koyarken, "Dilek Sultan," diye fısıldadı. Annem irkilse de, cevap vermedi. "Sence de bu kez haddini aşmadı mı?"

İçimde biraz güç varsa, siyah kanatlarımda biraz olsun dayanma takati varsa, hepsinin annemin omuzlarına konmasını istedim. "Nereye gideceksiniz?" diye sordu annem.

"Yanında ben varken, ona kimse hiçbir şey yapamaz," dedi Billur net bir sesle. "Ben onunlayım, beni biliyorsun, Dilek Sultan."

"Bir başınıza ne yaparsınız?" Annem kendiyle konuşuyor gibiydi.

"Gitmelerine izin mi vereceksin? Bu kadar çok mu korkuyorsun kocandan?" diye bağırdı Defne. "Kardeşimin hiçbir yere gitmesine izin vermem! Ona bir bak, o daha on yedi yaşında!"

"Bir iki hafta sonra on sekizine girecek," dedi annem. Acı çekiyor gibiydi. "Ona bu hayatı yaşatmaya hakkım yok." Gözlerini yumdu. "O ne sana ne de bana benziyor, Defne."

Billur, Defne'ye bakarken gözleri sertti. "Beni tam olarak tanımadığınızı biliyorum, yine de Dilek Sultan'ın bana güvendiğini hissediyorum. Asi'yi tanıyorum. En başından beri. Onunla aramdaki şeye güveniyorum. Ona güveniyorum. Yarın ya da diğer gün zaten gidecektim ama bu şartlar altında arkadaşımı bu evde bırakamam. Onun haline bak. Gözlerine bak, Defne. Sen yaralısın, Dilek Sultan yaralı. Ama Asi... Sizden daha yaralı. Onu burada bırakamam."

Dudaklarımı birbirine bastırıp, Billur'a bakarken, bir an için karşımda Karan duruyormuş gibi hissetsem de, bu benim hayal gücümün yarattığı bir illüzyondu. Sessizliğime sessizlik ekledim ve acıyan avuçlarımı birbirine bastırıp, "Burada kalmak istemiyorum, anne," dedim yavaşça. "Bir işe girerim, benim için zor değil."

"Sen okuyorsun, çalışmana izin veremem," dedi annem dolmuş gözlerle. "Allah benim belamı versin." Yüzünü köpüklü elleriyle örterken, artık ağlıyordu. İçime dökülen kaynar suyun, ruhumdaki cızırtısını işittim. "Elinizi tutup çıkamıyorum şu evden, Allah benim belamı versin!"

Ona doğru bir adım attığımda Defne artık hiçbir şey söylemeden sadece izliyordu. Kanlı avuçlarımla annemin köpüklü ellerini tuttum, deterjan avuçlarımı yaksa da, önemsemedim. "Sen bana sebeplerini anlattın. Haklıydın," diye fısıldadım. "Kendini suçlamayı kes. Ama... Benden burada kalmamı isteme. Yapamam. Sen de söyledin, bir iki hafta sonra on sekizime basacağım. Küçük bir çocuk değilim, beni yutabilecek kadar büyük bir şehirde de yaşamıyoruz. Lütfen... Benim için onunla kavga etme, çünkü o buna değmez. Sana söz veriyorum, bir gün bu evden kurtulacaksın. Söz veriyorum."

"Kızım..." Acıyla karışık bir duygunun kollarında anneme tutundum. "Ağlama," diye fısıldadım. "Eğer başaramazsam geri döneceğim." Dönmeyecektim. Başaramasam da dönmezdim. Umurumda değildi, bu evde yaşamaktansa, sokakta yaşardım. Diğer Merve annemin gözyaşlarına bakarken, dudaklarının derisini sıyırıyordu.

"Bir saat bile olsa... Vazgeçtiğin an döneceğine... Beni hep arayacağına söz ver."

"Gitme," dedi Defne kısık bir sesle. "Yapamazsın aptal. Yapamazsınız."

"Gitmezsem işler çığırından çıkacak," dedim net bir sesle. Annemin kollarından ayrılırken, Billur annemin saçlarını yavaşça öpüp, "Bana güven," diye fısıldadı.

Annem güvenirdi. Küçücük bir sokak kedisine bile güvenecek kadar saf bir yüreğe sahipti. Billur'u seviyordu. Belki normal bir anne böyle bir şeye asla izin vermezdi, on yedi yaşındaki kızı evi terk edeceğini söylese, önüne atlar, etten duvar örerdi. Ama benim annem, ne yazık ki o annelerden değildi. Zorunlulukları vardı, istemese de yaşamaya mahkûm edildiği bir hayatı, çekmek zorunda bırakıldığı bir ıstırabı vardı. Okumamış, bir adama bel bağlamış, kimsesiz kalmıştı. Onu suçlayamazdım. Beni durdurmadığı için tüm yükü onun omuzlarına itip, kaçamazdım. Gidecektim. Bu kez gururumu da valizime koyup, bu evden gidecektim.

Odaya geçtiğimde, annemin hıçkırıklarını duyabiliyordum. Billur'un yüzüne bir an olsun bakmadan, yatağın altındaki siyah tekerlekli valizi çektim ve gümüş rengindeki fermuarını asılarak çekip açtım. Billur da kendi valizini düzenliyordu. Büyük bir sessizlik, annemin hıçkırıklarıyla bölündü. Kazaklarımı, pantolonlarımı, iç çamaşırlarımı ve neredeyse dolabımdaki her şeyi bu içi geniş valize sığdırdıktan sonra valizin bir diğer küçük eşini çıkarıp, kitaplarımı ve ayakkabılarımı doldurdum. Ayakkabılarımın kitaplarıma zarar vermemesi için aralarına küçük bir bez örtmüştüm. Kumbaramın içinde kilitli olan, beni neredeyse dört, beş ay idare edebilecek kadar yüklü olan parayı çıkardıktan sonra sırt çantamın içine attım ve sonunda nefes alabildiğim bir zaman

diliminde Billur'la göz göze geldik. Valizinin üstüne oturmuş, beni izliyordu.

"Canın acıyor mu?" diye sordu ruhsuz bir sesle, annemin hıçkırıklarını duymazdan gelmek için ellerini kulaklarına bastırmıştı.

"Acıyan bambaşka yerlere sahibim," diye homurdandıktan sonra, "Hadi," dedim ve odanın çıkışına yöneldim.

Odadan çıktığımızda annem iki gözü iki çeşme koridorda dikiliyordu. Defne yoktu. Kollarıyla hırkasının önünü kavuşturmuştu.

"Kalabilirsin," dedi annem burnunu çekerken. "Bunu da atlatabiliriz."

"Anne." Durdum ve gözlerimi yumdum. "Bugün neler yaşadığımı bilmiyorsun."

"Senden bunu istemeye hakkım yok, biliyorum," dedi, sesi boğuktu. "Ama yine de gitmeni istemiyorum. Fethiye küçük yer, herkes seni tanır, kimse sana zarar vermez, Billur seni korur, hatta kendini kendin bile korursun, biliyorum ama..." Gözyaşlarını sildi. "Çok bencilce biliyorum ama..." Hıçkırdı. "...gitmeni istemiyorum."

"Sen de benimle gel," dedim bir anda. Annem duraksadı. "Çalışırım," diye bastırdım. "Çok çalışırım. Defne'ye de, sana da bakarım. Bu gece bir otelde kalırız, yarın ilk işim bir iş ve ev bakmak olur. Yemin ederim. İkinizi de bakarım. Siz de gelin bizimle."

Annemin dudakları aralanırken, Billur elini omzuma attı. Bir an gerilsem de, dokunuşundan kaçınmadım. "Ben de varım, şimdilik bizi idare edebilecek kadar param da var. Dede Bey'le ne kadar limoni olsak da, sık sık para yatırıyor hesabıma. Hem bugün, yarın işe de başlayacağım. Gel be, Dilek Sultan."

Annem parlayan yaşlı gözlerle bana bakarken, onun için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını fark ettim. Ona garanti olabilir, sırtını bana yaslamasını sağlayabilirdim. Yine de o ürkek bakışlar silinmedi yüzünden. Dudakları bükülürken, "Gelemem," diye fısıldadı. "Olmaz. Yapamam."

"Anne..."

"Merve'm, gelemem."

Siyah, yuvarlak saate baktıktan sonra başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Üstümde hâlâ okul eteği, tini kaçmış çorap vardı ve dizlerimdeki kan kurumuştu.

"O zaman benden kalmamı isteme, anne."

"İstemeye hakkım yok, Merve," dedi annem, başını önüne eğerken, "Seni hiçbir zaman savunamadım değil mi?" diye sordu. "O kadar güveniyorum ki sana... Bizsiz daha mutlu olurmuşsun gibi geliyor. Başının çaresine bakan hep sen oldun, yanındayken uzaktık sana. Şimdiden sonra yanında olmasak da olur, değil mi?" Burnunu çekti. "Seni savunamadım ben."

"Bunları konuşmanın bir anlamı yok. Seni seviyorum. Sen benim annemsin. Neler yaşadığını biliyorum, seni haklı buluyorum. Evet, kırıldım. Hırpalandım, anne. Çok canım yandı, sustum. Şimdi gidiyorum ama seni hayatımdan çıkarmıyorum. İstesem de yapamam, sen benim parçamsın. Farklı bir şehre de gitmiyorum üstelik. Buradayım. İkimizin şehrinde. Senin bir parçan olarak dünyaya geldiğim bu küçük şehirde. Ama artık olmaz." Başımı iki yana sallarken içimdeki çatırtıları duyabiliyordum. "Artık olmaz, anne."

"Uç kelebeğim. Bu evin ağına takılıp kalmıştın, uç ve kaç buradan. Kanatların kopmasın," dedi annem dolu gözlerinin arasından. "Bu yağmurların seni ıslatamayacağı yerlere uç." Burnunu çektiğinde, söyledikleri boğazıma takılmıştı. Kelebeği ıslanmıştı, her anlamda. Kelebeğinin siyah kanatları parçalanmıştı. Erimişti. "Sana güveniyorum."

"Biliyorum," dedim başımı hızlıca sallarken. "Teşekkür ederim." Diğer Merve burukça gülümsedi.

Annem elbisesinin cebinden kalın bir şekilde dürülmüş, bir tomar para çıkardığında, Billur valizini çoktan kapıya kadar sürümüştü. Başımı iki yana sallayarak, elimi annemin elinin üstüne koydum. "Olmaz," dedim kaşlarımı çatarak. "Durmadan kavga ediyorsunuz, çıkıp gittiğinde dayımın seni ezmesini istemiyorum. Paran cebinde kalsın, buna ihtiyacım yok. Benim birikmiş param var, halledeceğiz. Billur'u da duydun."

"Var param," dedi kaşlarını çatarak. "Al şunu. Hep geleceğim yanına, ben varken çalışmana gerek bile yok. Bakarım ben sana." Parayı avucuma sıkıştırırken yanaklarıma uzandı ve gözyaşlı yanağını yanağıma bastıra bastıra kokladı beni. "Dikkat et kendine. Erman abini hatırlıyorsun değil mi? Eroğlu Otel'in sahibi. Oraya gidin, çok sever seni o. Gözüm arkada kalmaz hem. Oraya gidin, ne olur. Ben ev soruşturacağım sizin için, Erman da soruşturur, çok sever o seni."

"Tamam," dedim, boğazımdaki yumruyu yutarak. "Anne, artık gideyim.

Annemin zorla verdiği parayı hırkamın cebine iliştirdikten sonra, yüzünü yaralı avuçlarımla avuçladığımda, dudaklarını bükerek baktı bana. "Gidiyorum, Erman abinin oteline. Gittiğimde seni arayacağım. Her şey yoluna girecek."

Başını hızlıca salladı.

"Ağlamak yok."

Bir kez daha başını hızlıca salladı.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Burnunu çekti. "Arayacaksın."

"Söz."

Dudaklarımı onun alnına bastırdığımda, artık ağlamıyordu. Evden ayrılmamız biraz sancılı sürmüş olsa da, taksiye bindiğimizde artık çözülmüştüm. Billur, taksiciye annemin söylediği otelin adını söyledikten sonra sırtını koltuğa yaslayıp, omzunun üstünden bana baktı. Gün neredeyse batmıştı, boğuk mavi, siyahla pençeleşiyor, koyu mor bulutlar birbirlerinin üstüne binip, belli belirsiz parlamaya başlayan yıldızların üstünü örtüyordu.

Başımı taksinin camına yasladım ve altımda akıp giden yolu izlemeye başladım. Bugün, benim için bir şeylerin sonu, bir şeylerin de başlangıcıydı. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından o kadar emindim ki. Acılarıma gem vurmayı öğrendiğimden beri, hep tek başıma kıvranmıştım kasvetli yorganların üstünde. Hep tek başıma kılıç çekmiştim, kalkansız bir şekilde kanlı savaşın ortasında. Altımda kaybolup giden beyaz şeritleri izlerken, Fethiye'ye çöken karanlığa şahit oldum. Aynı karanlık yıllar önce içime çökmüş, güneş bir daha semtime uğramamıştı.

"Güneş neden batar biliyor musun?" diye sordu Billur, göz ucuyla ona baktığımda, bu kez o da başını cama yaslamıştı.

"Yeniden doğmak için mi?" diye sordum, bu bir klişeydi, herkes tarafından bilinirdi.

"Hayır," derken yavaşça güldü, gülüşü ruhsuzdu. "Karanlığa âşık olduğu için."

Duraksadım.

"Güneş niye doğar biliyor musun?" diye sordu bu kez.

"Niye?"

"Şafak sökerken, karanlıkla bir kez olsun birbirlerine dokunabildikleri için."

"Benim ışığım ve karanlığım birbirlerine hiç dokunamadılar."

Billur güldü. "Benim de."

Otele yerleştiğimizde Billur'un zoruyla ılık bir duş almıştım. Annemi arayıp iyi olduğumu haber verdikten sonra yatağın üzerine oturup gözlerimi beyaz duvara diktim. "Annen ağlıyor mu?" diye sordu Billur, sesi kısıktı.

"Bir süre ağlayacaktır."

"Sonra susar," derken gözleri durgundu. "Kimse kimse için sonsuza dek gözyaşı akıtmaz."

"Evet."

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Emin misin diye sormayacağım."

"Peki."

"Emin misin?" Gözleri hâlâ telefondaydı, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettiğimde, bakışları büyük bir ağırlıkla beni yakaladı. Telefonu yatağın diğer ucuna bıraktıktan sonra, yatağın üstüne vurarak, "Buraya gel," diye fısıldadı. Ona düz düz baktığımda, "Gel," diye ısrar edip, avucuyla yatağın üstünü dövmeyi sürdürdü.

Ona boyun eğip önüne oturdum. Billur ıslak saçlarımı taramaya başladı.

Birkaç damla su sırtım boyunca aktı, fırçanın sivri dişleri omzuma sürtündü.

"Babalar yaradır çocuklarına," diye fısıldadı, saçlarımı tararken. "Ben benimkini hiç tanımadım. Ama yine de yara bana, oradan biliyorum."

"Belki de tanımaman senin için daha iyi."

"Belki de," diye fısıldadı.

"Bok herifin teki olabilirdi," diye mırıldandım. Billur kıkırdayarak saçlarımdan fırçayı bir kez daha kaydırdı.

"Kesinlikle. Benim gibi bir kızın babası bok herifin teki olsa gerek. Annem çok hanım hanımdır, hiç benzemeyiz. Babama benziyorum ben kesin..."

"Sana benziyorsa bence iyi biridir," dedim omuzlarımı düşürürken. Gardım inmişti, şimdilik. Belki de bu gardı indirebilmeyi başaran ikinci kişi olduğu için ona karşı koyamıyordum, bilmiyordum. Sadece... Canım yanıyordu ve Billur da üflüyordu işte.

"İyilik görecelidir, tıpkı güzellik gibi." Sesi durgundu. Saçlarımın arasından parmaklarını geçirip, yavaşça silkeledikten sonra, saçlarımı fırçalamaya devam etti. "Her neyse, seninki aradı mı?"

"Benimki?"

"Kim olduğunu biliyorsun." Saçlarımı bir kez daha fırçaladı.

"Pantolonu getirecekti, öyle söylemişti. Sanırım evin önüne gelince o arar," dedim endişeli bir sesle.

"Boşuna evin önüne gitmesin, ara şu moruğu," dedi düz bir sesle. Islak saçlarımı bol bir şekilde örmeye başladı. "Ayrıca ne demek pantolonu getirecek? Peki ya kazak? Botlar da yoktu döndüğünde..."

"Kazak..." Gözlerimi devirdim. "Şimdilik onu unut."

"Ha?"

"Sonra uzun uzun konuşuruz," diye homurdandım.

Telefonum aniden çalmaya başladığında, Billur'un göremesem de gözlerini devirdiğini hissettim. "Bu herifin bizim üstümüze bir ses dinleme cihazı falan iliştirmediğinden emin miyiz?" diye homurdandı.

Diğer yatağın üstünde, çantamın yanında duran telefona uzandıktan sonra, telefonun diğer ucundakinin kim olduğunu önemsemeden açıp kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Evin önündeyim."

"Ama ben evde değilim," derken sesim gergin ve bitkindi.

"Biliyorum." Sesi soğuk ve biraz da sinirliydi.

Duraksadım. "Nereden biliyorsun?"

"Oteldesin," dedi düz bir sesle. "Ve şimdi bir hesabı dürmeye gidiyorum." Dudaklarım aralandığında, "Sakın bana cevap verme," dedi düz bir sesle. "Evin önünde durduğumda, annenin ve ablanın bağırışlarını duydum. Her şeyi biliyorum, Çakıltaşı. Her şeyi."

"Karan..."

"Olduğunuz oteli biliyorum," dedi düz bir sesle. "Birkaç saat içinde sizi oradan alacağım. Beni bekleyin."

"Karan," dedim keskin bir sesle. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana vurduğu doğru mu?" Sesi dümdüzdü. O kadar düzdü ki, o düzlükte kurşun sesleri yankılanıyordu ve bir beden delim deşik halde, ağır çekimde yere düşüyordu.

"Hayır," dedim gözlerimi yumarak. "Karan, sen karışma."

"Sana vurdu mu?"

"Karan."

"Bana cevap ver!" Sesinin tokluğu telefonda daha net ve yalındı. Yutkunamadığımı hissettim. Ne yapacaktı? Yine babamı mı tartaklatacaktı? Ya da bu görevi kendi mi üstlenecekti? Bunu istemiyordum, o herif umurumda değildi ama işime karışılmasını istemiyordum.

Gözlerimi yumdum. "Doğrudan yanıma gel. Ekstra olarak hiçbir yere uğrama, Çakıl."

"Sana vurdu mu, Asi?" Göremesem de, öfkeyle gözlerini yumduğunu hissedebilmiştim.

"Karan, yanıma gelmeni istiyorum. Onun değil, benim," derken sesim ilk kez bu kadar güçlüydü ona karşı. İstiyordum. Siyahımı. Şimdi. Tamam, belki onu yatıştırmak için aniden dudaklarımdan dökülmüştü, ama bu, bu konunun doğruluğuna gölge düşüremezdi.

"Bana bir cevap ver," derken sesi sertti.

"Yanıma."

"Sikeyim!" diye bağırdı bir anda, ardından bir şeyin çarpma sesi duyuldu. Direksiyonu yumrukladığını fark ettim. "Geliyorum, Çakıltaşı. Geliyorum."

Gözlerimi yumdum. İçim allak bullaktı. "Tamam." Telefonu kapattığında, bir süre boşluğun sesini dinledim. Telefon hâlâ kulağımdaydı. Telefonu yanağım boyunca kaydırıp, havlunun üstüne bıraktığımda, Billur'un gözlerinin içine baktım. "Buraya geliyor."

"Tam tahmin ettiğim gibi. Giyin hadi. Onu üstünde minicik bir havluyla karşılarsan seni o minicik havlunun içindeyken teselli etmeye çalışacak ve ben de onu öldüreceğim. Hem de tarağımla." Tarağını havaya doğru salladı.

Çok geçmeden üstümde koyu gri, yünlü bir kazak, altımda dizleri yırtık koyu lacivert bir kotla lobideydim. Dizleri yırtık kotu seçme sebebim, parçalanmış dizimin kumaşla temas edip, daha çok canımı yakmaması içindi. Hâlâ nemli olan ve uçları dalgalanmış saçlarımı sol omzumun üstünde topladıktan sonra, lobideki siyah deri koltuğun üstüne tünedim ve birkaç dakika sonra ahşap kapı açıldı.

Karan Çakıl.

Simsiyah kravatsız takımının, siyah saten gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı, siyah takım ceketi kaslı kollarının daha geniş görünmesine neden olmuştu. Yüzü tıraşsız, saçları temiz ve bakımlıydı. Gözleri kısaca kalabalık lobiyi taradı, Billur resepsiyonun önünde dikiliyor, görevliyle konuşuyordu. Avuçlarımı birbirine bastırarak, Karan'ın beni görmesini bekledim. Çok değil, birkaç saniye sonunda siyah gözler bana döndü, sert bir kasırgayı andıran kuzguniler bir anlığına yumuşarken, büyük adımları bana yöneldi. Ayağa kalktığım anda, iki koca adımla önümde bitti. İri ama kısık bakan siyah gözler, upuzun kirpiklerinin arasından bana ilgiyle, biraz da merakla bakarken, hiç düşünmeden beni kollarının arasına çekti. Gözlerimi yumdum ve yüzümü acı çikolata kokulu sıcacık göğsüne bastırdım, boynundaki siyah cevşeni görebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle, sesinin rüzgârı saçlarımın arasında esti.

"Evet," dediğimde, diğer Merve başını iki yana sallayarak, *"Hayır!"* diye haykırdı.

Karan, dudaklarını saçlarıma bastırırken, kollarını bana daha sıkı doladı ve incinen kolumun sancısıyla hafifçe inlediğimde, bir anda geri çekildi. Siyah gözlerinde dehşet vardı. Bakışı ucu dağlanmış bir şişi kalbime bastırdı. Gözümü ovuşturmak, belki de biraz olsun bakışlarından kurtulabilmek adına elimi gözüme götürdüğümde, bakışlarında siyah bir şimşek patladı. Kapkara bir yıldırım iskeletime düşerken, "Çakıltaşı!" diye haykırarak elimi havada yakaladı ve elimi avuçlarının arasına alıp, avucumu açtı. Gözleri hâlâ kanlanmayı sürdüren parçalanmış avucuma sabitlenirken, dudakları gerilmiş, çenesi kaskatı kesilmişti. Katilin kurbanına bakışı gibiydi, avuçlarıma bakışı. Gözlerinden uzanan ucu kör bıçakları gördüm. Simsiyah sapları vardı, gümüş rengindeki metal, kanın kızıl rengine boyanmıştı.

"Onu öldüreceğim," derken, gözleri sanki mümkünmüş gibi daha da kararmıştı. Gözlerini yumdu ve başını geriye attı. "Yanlış," diye hırladı. "Ölmek için bana dua edecek."

"Sakin ol," diyebildim.

"Sana vurdu mu?" Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bana vurmadı." Gözlerimi avuçlarının arasında duran avuçlarıma çevirdim. Ben şu an kapkara bir bataklığın en dibindeydim, kesik ayak parmaklarım o bataklığın çamurlu zeminine değiyordu. Bunu ona anlatsam, anlar mıydı?

Yaralı avucuma dudaklarını bastırıp, kuzguni siyahlarını kısarak gözlerimin içine baktı. "Gidiyoruz," dedi tok bir sesle. "Burada kalmana izin vermem."

"Burada kalacağım, Karan. Artık o eve dönemem."

"O eve dönmene izin vereceğimi falan mı sanıyorsun, Çakıltaşı? Elbette o eve dönmeyeceksin. Bana gidiyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Böyle bir şey olmayacak. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Güler gibi bir ses çıkardı ama yüzünde mimik oynamadı. Kara kıyametlerini gözlerime misina ipiyle dikerken, "Sikseler olmaz," dedi tok bir sesle. "Seni burada bırakmıyorum."

"Bırakmıyorsun. Ben kalmak istiyorum."

"Bu kez inadın zamanı değil. Tamam, senin inatlarına deli oluyorum, bayılıyorum ama şimdi sırası değil, Çakıltaşı. Şimdi hiçbir şeyin sırası değil. Benimle geliyorsun, olay bitmiştir. Benimlesin." Avucumu avuçlayıp, büyük eliyle kapattı. "Benimlesin."

Başımı iki yana salladım. "Olmaz."

"Olacak."

"Senin evinde kalamam," dedim gözlerimi kocaman açarak. "Bu kadarı olmaz."

"Sana benim yatağıma gir demiyorum, evimde kal diyorum. Ne var bunda?" diye bağırdı bir anda. Lobideki tüm gözler üzerimize döndüğünde omuzlarım düşmüş, olduğum yerde neredeyse bir milyon kat küçülmüştüm. Dişlerimi birbirine bastırdım ve elimi onun avucundan kurtarmaya çalıştım. Bırakmadı.

"Haddini aşma," diye mırıldandım. "Düzgün konuş."

"Benimlesin. Bu kadar."

Billur, "Bence de onunla gitmelisin," dediğinde, onun yanımıza ne ara geldiğini anlayamamıştım bile. Birkaç meraklı göz hâlâ üstümüzdeydi, umursamadım.

"Seni burada bırakamam."

"Onu benim de burada bırakmaya niyetim yok, seninle olduğunu biliyorum ve sen de benimlesin." Karan'ın kuzguni siyahları o kadar keskindi ki, bir adım geri atabilecek mesafe bile tanımamıştı bana.

"Hey, hey, hey," dedi Billur yüzünü buruşturarak. "Ben sahipsiz bir sokak köpeği değilim. Bana acımana gerek yok, al ve götür onu."

Karan, omzunun üstünden Billur'a ters bir bakış attığında, Billur tek kaşını havaya dikerek ona düz düz baktı.

"Benimle geliyorsunuz, halkalı möğ kız."

"Halkalı ney kız dedin sen?" Billur şaşkına uğramıştı. Diğer kaşı da havaya kalkarken, ikimiz de duraksadık.

"Möğ kız." Karan yüzünü buruşturdu, bakışlarını tekrar bana çevirdi. "İlla sana gelmem diyorsan, seni şimdilik emanet edebileceğim bir yer var, benimle gelmelisin."

Vazgeçmeyecekti. Tartışmayı kaldıramayacak kadar dolu hissediyordum üstelik. Omuzlarımı düşürürken, "Billur'suz bir yere gitmem," diye mırıldandım.

"O da geliyor."

"Hey, benim yerime karar vermesene, moruk," diye homurdandı Billur.

"Geliyorsun," dedi Karan. Sesi tehditkârdı. Bakışları da öyle. Sesinin altında yatan anlamlar, Billur'u bile ürkütecek kadar tehdit doluydu.

Her ne kadar gönülsüz olsam da, Karan'ın zoruyla valizlerimiz aşağı indirilmiş, otelden çıkışımız yapılmıştı. Siyah Range Rover, otelin kapısının önünde park halindeydi, Karan, geniş bagaja valizleri tıkarken, çoktan ön yolcu koltuğuna tünemiş, emniyet kemerini bağlamış, kafamı cama yaslamıştım bile. Billur arka koltukta uyukluyor, bir yandan da, "Bu herif zorba," diye homurdanıp duruyordu.

Kapıyı açıp, sürücü koltuğuna yerleşti ve kapıyı kapattıktan sonra emniyet kemerini bağlayıp sert gözleriyle dikiz aynasından arabanın arka tarafını kolaçan etti. Arabanın motorunu çalıştırdı. Direksiyonu sağa kırıp doksan derece döndükten sonra dershanenin olduğu taraftan dümdüz ilerlemeye başladı. Karan hiçbir şey sormuyor, hiçbir şey söylemiyordu. Yine de kapsamlı bir sorguya alınacakmışım gibi hissetmekten alamıyordum kendimi.

En sonunda sessizliği bölmek adına, "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda, Karan otobana çıkmıştı. Araba yağ gibi kayıyor, gürültüsüz bir şekilde ilerliyordu. Sıklaşan trafik ışıklarını ve levhaları izlediğimde, Fethiye'den az da olsa uzaklaşmışız gibi hissetmiştim.

"Gittiğimizde görürsün," dedi Karan, bakışlarını yoldan ayırmıyordu. Sesi hâlâ sertti.

Araba büyük bir villanın önünde durduğunda, gözlerimi kısarak camdan dışarıya baktım. Villanın demir kapısı kaba dursa

da, havuzun ve villanın uyumu baş döndürücüydü. Havuzun etrafındaki çiçekleri, değerli olduğundan emin olduğum aksesuarları görebiliyordum. Villanın bahçesinden içeri girdiğimizde, Karan ikimizin de önünden yürüyordu. Billur ıslık çalarak bahçeye bakarken, dirseğimle yavaşça onun karnına vurdum ve, "Ne be?" diye homurdandı.

Karan kapının zilini çaldı. Kapının önünde büyük saksının içinde bir ağaç, bir de kadın heykeli vardı. Sonra kapı açıldı. Saçlarının önüne doladığı pembe bigudiler, elinde büyük tüylü, fuşya renginde bir yelpaze ve uzun, lacivert bir sabahlıkla Bedirhan kapının önünde dikiliyordu. Yüzüne açık mavi bir şey sürmüştü ve bizi gördüğü an ağzı kocaman açıldı.

"Memesiz kazulet? Cehennem Süpürgesi? Karan Bey?" Eliyle ağzını örttü ve şaşkın şaşkın bana baktı. "Hayırdır inşallah?"

"Ciddi misin?" diye bağırdı Billur bir anda. "Şaka, değil mi?"

Karan, omzunun üstünden Billur'a baktı. "Ondan başka güvenilir birini tanımıyorum."

"Olmaz," dedim yüzümü buruşturarak, çok geçmeden Billur da aynı tepkiyi verdi. "Katiyen olmaz."

"Ay ne olmaz, ne olmaz? Bana da deyin biriniz," dedi Bedirhan gözlerini büyük büyük açarak, ardından yüzünü buruşturup tuhaf bir ifade takındı. "Ay daldım, kapıda bekletiyorum dağ gibi herifi ve küçük karıları. Girin içeri, girin," dedi ve geri çekilip, geçmemiz için yer açtı.

Salon, en az Karan'ın evinin salonu kadar genişti. Geneli rengârenk yastıklarla bezeli krem renginde mobilyalarla döşenmiş olan salonda bir şömine, büyük bir kitaplıkla birleşik televizyon ünitesi vardı. Bedirhan zıplayarak geniş kanepelerden bir tanesine oturduğunda, Karan gözlerini devirerek çift kişilik kanepeye oturdu ve ben de yanına oturdum. Billur ürkek bakışlarını Bedirhan'dan çekmeden, hemen Bedirhan'ın yanına oturdu. Bedirhan onu ısıracakmış gibi bakıyordu.

"Bu saatte, hayırdır inşallah, Karan Bey?" diye sordu Bedirhan, sesi endişeliydi.

"Kızları kısa bir süreliğine sana emanet ediyorum," dedi Karan tok bir sesle. "Burada kalacaklar."

Bedirhan, ekşi yoğurt yemiş gibi bakarken tek gözü seğirdi ve dudakları titredi. "Ha?"

"Burada," dedi Karan üstüne basarak. "Kalacaklar."

Bedirhan'ın dudakları aralandı, sol gözü hâlâ seğiriyordu. "Bu Cehennem Süpürgesi de mi?" diye sorarken, sesi korkunçtu.

"Evet, o da."

Bedirhan bir süre sessiz kalsa da, karşı koymadı. İçimde bir şeylerin ucunu kaçırmıştım, darmaduman hissediyordum. Karan'ın bedeninden yükselen öfkenin kokusunu alabiliyordum, şu an önemli olan o değildi, şu an önemli olan benim nasıl ayakta duracağımdı. Evin içindeyken tek başımaydım, savaştığım doğruydu, ayakta kalabiliyordum. Peki, evin dışında da devam edebilecek miydim? O laflardan sonra onun evinde barınabilmemin imkânı yoktu üstelik. Sessizlik, şömineden yükselen küçük çıtırtıyla taçlanmıştı. Bedirhan yelpazesiyle yüzünü yelledikten hemen sonra, "Kız hayvanlık bende," dedi yüzünü buruşturarak. "Dışarısı soğuktur, kıymetlileriniz donmuştur sizin şimdi. Bir kahve yapayım mı size?" Karan'a bakınca, bir an ciddileşti. "Şey, siz de bir fincan kahve içer misiniz, Karan Beyciğim?"

Karan yavaşça başını sallarken, omzunun üstünden bana baktı. "Sen bir şey yedin mi?" diye fısıldadı, kaşları çatıktı. Başımı yavaşça iki yana salladıktan sonra, "Hayır, canım bir şey de istemiyor zaten," diye mırıldandım.

Bedirhan ayağa kalkarken, gözlerini kısarak pantolonuma baktığında, bir an gerilsem de, gözlerinden geçip giden şaşkınlık duraksamama neden oldu. Gözleri pantolonumun yırtıklarından görünen açık yaralardan ayrılıp gözlerime tırmandığında, bir süre gözlerimin içine baksa da, hiçbir şey söylemeden salonun sonundaki kapıya yöneldi.

"Ben birer fincan kahve yapayım bize," dedi gözden kaybolmadan hemen önce. Sonra bir anda kafasını kapıdan çıkardı ve, "Kız, Cehennem Süpürgesi. Hiçbir şeyime elini sürme, tepeni delerim senin. Patilerini kırarım. Saçlarını vileda diye kullanırım senin," diye çemkirdi.

Billur yüzünü buruştururken, "Hastalık kapmaya niyetim yok, hiçbir şeyine el sürmem senin," diye homurdandı. Bedirhan yüzünü buruşturup, Billur'a çirkin bir bakış attıktan sonra tekrar ortadan kayboldu. Bedirhan'ın yokluğu yeni bir sessizliğe gebe kalmıştı. Billur tırnaklarıyla oynuyor, Karan sert gözlerle şömine ateşini izliyordu. Göz ucuyla ona baktığımı fark ettiğinde, o da bana baktı ama bakışı o kadar karanlıktı ki, kara gezegenlerindeki siyah ışığı yakması için avuçlarımı kanatarak dua etmek istedim. Kara gezegenler, daha büyük bir karanlığa gömülmüştü. Bu karanlık, sevdiğim karanlığın aksine, hiç parlak değildi. Kuru ve ruhsuzdu.

"Bu konu burada kapanmadı," derken, sesi o kadar kısıktı ki, Billur'un duymadığından emindim. Yutkunmakta güçlük çektim.

Sessizce ona bakmayı sürdürdüm. Sessizlik yeleği yine üstündeydi ama bu kez sessizliğinin altında yatan anlamlar beni bile ürpertiyordu. Bedirhan elinde bir tepsiyle salona döndüğünde, yüzündeki mavi maskeyi yıkamıştı. Tepsiden bana uzattığı büyük fincanı avuçladıktan sonra sırtımı rahatsız bir tavırla koltuğa yasladım ve kahvemden büyük bir yudum aldım.

"Karan Bey, isterseniz bu gece siz de benim misafirim olun," dedi Bedirhan yavaşça, sonrasında rengârenk kahve kupasının içindeki kahveden büyük bir yudum aldı. "Hem saat bayağı ilerledi, hem de belki burada olmanız daha iyi olur." Gözleri kısaca beni süzdüğünde, Bedirhan'ın anlayışlı bir insan olduğunu düşündüm ama yine de Karan'ın burada kalması iyi bir fikir miydi, işte bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

"Bu gece burada olmam daha iyi olacak," dedi Karan düz bir sesle. "Kızlar birkaç gün burada kalsın, sonra ben bir çaresine bakacağım."

"Kendimiz halledebiliriz," diye konuya daldığımda, Karan bana değil, Bedirhan'a bakıyordu. Kahve kupasını tutan parmakları sıkılaştı, avuçlarının arasında duran kahveyi dudaklarına götürürken, "Elbette halledebilirsiniz ama şu an ben halletmek istiyorum," dedi tok bir sesle.

"Buna gerek yok."

"Buna ben karar veririm," derken hâlâ bana bakmıyordu. Dişlerimi sıktım ve kahveme odaklanmaya çalıştım. Bedirhan gergin bir şekilde Billur'a bakarken, Billur da aynı şekilde ona bakıyordu.

Ne zamandan beri benim hakkımdaki kararları o veriyordu? Yüzümü buruşturdum ve düşüncelerimi bu gecelik yutmaya çalıştım, kafamda pençelerini beynime geçiren yeteri kadar düşünce vardı zaten, biraz daha genişlemeye mümkün değil, katlanamazdım.

"Öncelikle benim bir iş bulmam lazım," dedi Billur yanaklarının içini şişirerek. "Sonrasında zaten her şey çorap söküğü."

Karan ifadesiz bir şekilde Billur'u dinlerken, aslında hiç de dinlemiyor gibi görünüyordu. Siyah, biçimli, gür kaşlar çatıldı, bakışları bir süre ahşap parkelerin üstünde oyalandıktan sonra, siyah bakışlarının radarı tekrar şömine ateşini odağına aldı. Elindeki siyah fincan iki elinin büyük avuçları arasında duruyordu. İşaret ve orta parmağını kulptan geçirmişti.

"Seni yanına işçi diye alacak adamın aklından şüphe ederim ben," dedi Bedirhan yüzünü buruşturarak. "Şu tipe bak, gelen müşteriyi kaçırırsın sen be."

"Ya iki dakika bana bulaşma, yeminle tersimdesin, çarparım ağzının ortasına," dedi Billur kaşlarını çatıp elinin tersini kaldırarak. Bedirhan koltuğa sinerken, "Ay iyi be, ne hırlayıp tıslıyorsun hemen, ne güzel oturuyoruz şurada," diye çemkirdi.

"Bedirhan." Karan'ın sesi o kadar toktu ki, Bedirhan anında tüm dikkatini Karan'a çevirdi. Karan, önümüzde duran büyük cam sehpanın üstüne fincanını bıraktıktan sonra parmaklarını dizlerinin üstünde birbirine geçirip yumruk yaptı ve bakışlarını sehpanın üstündeki fincana odaklayarak konuşmaya devam etti. "Senin şu salonda yanına bir yardımcı lazım değil miydi?"

Bedirhan gözlerini tavana dikip, işaret parmağını yanağına bastırarak, "Evet," diye mırıldandı ve bakışlarını Karan'a çevirdi. Yavru bir köpek gibi baktı. "Ne olduydu ki, Karan Beyciğim?"

"Tamam işte, kızıl kafadan iyisini mi bulacaksın? Yarın gelsin başlasın." Karan omuz silkerek başını geriye attı ve koltuğa

yaslandı. "İkinizin de ihtiyacı söz konusu. Senin bir yardımcıya, onun da bir iş verene ihtiyacı var."

Billur da Bedirhan da aynı anda oturdukları yerden sıçrarken, ikisinin de gözlerinde dehşetin torpil gibi patladığını gördüm. Aynı anda, "Hayatta olmaz!" diye bağırdılar.

"Ay ben Buket'e zor katlanıyorum, sıkıp öldüresim geliyor kızı. Bununla hiç olmaz, hem bu beni öldürür, Buket gibi değil bu." Göz ucuyla ürkmüş bir şekilde Billur'a baktı. "Şu tipe baksana, Ya Rabbel Âlemin, hapishane koğuşunda haraç kesen şişçi küçük karılara benziyor."

"Bedirhan, ciddi bir konu konuşuyorum. Soytarılığın sırası değil," dedi Karan sert bir sesle. "Deneyin, olmazsa yollarınızı ayırırsınız."

"Hayatta olmaz, moruk. Tamam, yumuşak patron istediğim doğru. Patronun bana salça olmasından yana değilim ama bu kadar da demedik." Billur gözlerini devirdi. "Bu benim için bile çok fazla."

"Ne yumuşağı be?" Bedirhan cins cins baktı.

"Karan, insanları zorlama. İkisi de istemiyor işte," dedim kaşlarım tamamen çatılırken. Karan cevap vermedi ama Bedirhan'a bakışını gördüğümde, tek bir bakışıyla oturduğu yerin hâkimi olduğunu, insanları yönetebildiğini anladım.

Bedirhan ani bir manevrayla, "Tamam, yarın gelsin başlasın," dedi, gözlerinde gördüğüm şey şüphesiz korkuydu.

"İstemiyorum," dedi Billur üstüne basarak.

Bedirhan omzunun üstünden Billur'a kaşlarını çatarak baktı. "Ben de sana çok meraklı değilim, küçük karı. Geleceksin, başlayacaksın, tel tel ayırırım o cehennem süpürgesi saçlarını senin. Benim başımı belaya sokma. Geleceksin."

"Gelmem."

"Ay gelmem diyor, sana fikrini soran mı oldu? Tipe bak. Kız muhtaçsın, muhtaç. Ben de sana el verenim, el uzattım sana, el." Yavaşça Billur'a doğru eğilip fısıldadı. "Kız bana bak, bu karşında oturan herif var ya, yedi sülaleni satın alır. Çok konuşma, kapat o kör olmayasıca çeneni. Anlaşamadık, yollarımızı ayırdık

deriz, salak karı." Karan duymazdan gelirken, Billur gözlerini devirmekle meşguldü.

Bedirhan, Billur'la itişe kakışa onu üst kata, misafir odasına götürdüğünde, biz hâlâ koltuğun üstünde oturuyorduk. Bir süre sessizliği dinledik. Karan, düşünceliydi.

"Benim evime gelmek istemediğinden emin misin?" diye sordu. Sanki benimle değil duvarla konuşuyordu. Belki de kalemin buzdan duvarları o kadar gözle görülürdü ki, duvarla diyalog kurmak Karan için daha mantıklıydı.

"Evet, eminim."

"Burada birkaç gün idare edin o zaman, bir çaresine bakacağım," dedi düz bir sesle.

"Annem Erman abiyle konuşacak, bize uygun bir ev bulacaklardır," derken sesim ruhsuzdu, ikimiz de salonun bir başka köşesine bakıyorduk. L şeklindeki krem renkli kanepenin köşesinde duran komodinin üstünde Bedirhan'ın bir fotoğrafı vardı, yüzünde saçma sapan bir ifadeyle çekilmiş olmasına rağmen gülümsüyordu.

"Eğer gidip orada olanları kendi kulağımla duymasaydım, bana anlatmayacaktın, değil mi?" Sorusu bir bıçak gibi salonun ortasına düştüğünde, bir an için nefes alamadığımı düşündüm. Bedirhan ve Billur'un ettiği kavganın silik seslerini duyabiliyordum. Muhtemelen nevresim takımıyla alakalı bir kavgaydı. Billur bir anda, "İşemem lazım!" diye bağırdığında, Karan'a bakamadım.

Bedirhan tuhaf bir çıkararak bağırdı. "Ay benim canımın içi, güzel kıçımı ödüllendirdiğim pofuduk döşemeli klozetimin etrafını çiş yapacak! Çık oradan kız, kızıl katliam!"

Sesler kesildiğinde, kulaklarıma kadar kızarmıştım.

"Susacak mısın?"

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Sadece benimle konuşmanı istiyorum. Sorularıma cevap vermene gerek yok, sadece konuş, bir şeyler söyle."

"Neden?"

"Sesini duymaya ihtiyacım var."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp göz ucuyla Karan'a baktım. Ona uzattığım bütün çaresizlik yumağını kendi elleriyle çözüyor, çözmeyi başardığı ve serbest bıraktığı iplikleri bana uzatıyordu. Bense, bana uzattığı iplikleri alıp, tekrar karman çorman bir yumak haline getiriyordum. Profilinden bile görünen siyah gözlerini örten uzun kirpiklerini kırparken gözlerini sehpanın üstündeki fincandan çekmedi.

"Şu an bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, Karan."

"Birkaç gün uzaklaşmak ister misin? Yani istersen bir yerlere gidebiliriz."

"Fethiye'de kalmak istiyorum, annemi daha fazla endişelendirmek istemiyorum."

Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Üstüne gelmek istemiyorum. Ama senden öğrenmem gereken şeyler var," dedi düz bir sesle. "Aksi takdirde yapacaklarımın hiçbir sınırı olmaz, bilesin."

Bir sınırı olmadığını zaten biliyordum. "Sadece yanımda ol şimdilik. Hiçbir şey yapma. Yanımda olman yetecektir," dedim açık bir şekilde.

Başını yavaşça salladı, ifadesi sakindi. "Yanındayım."

Tüm gücümü toplayıp Karan'a doğru kaydığımda, şaşırsa da, hareket dahi etmemişti. Başımı onun kaslı omzuna yasladıktan sonra acıyan avuçlarımı yumruk yapıp dizlerimin üstüne koydum. Gözlerim boşluğa düştü, saçlarım da onun omuzlarına dökülmüştü.

Kalbim, kötü, Çin yapımı porselenler gibiydi. Rafa konurken biraz sert davranılsa, kenarı çatlıyordu.

Karan iç geçirerek kolunu omzuma attı ve beni kendine çekip kolunun altına aldı. Başımı göğsüne yaslarken güçlü kolları tarafından kuşatma altına alınmıştım. Bedirhan'ın hafifçe öksürdüğünü duyduğumda geri çekilmek istesem de kokusu beni öylesine mayıştırmıştı ki, kendimi geri çekemedim. Lacivert sabahlığının ipini sıktıktan sonra, "Size de misafir odasını hazırladım, Karan Bey," dedi mahcup bir naziklikle. "Memesiz... Yani Merve Hanım da dinlensin hem biraz."

"Sen git yat, Bedirhan," dedi Karan düz bir sesle. "Biz kendi başımızın çaresine bakarız. Örtünebileceğimiz bir şey varsa, getirebilir misin? Bahçeye çıkmayı düşünüyoruz."

"Tabii de, hava yağışlı," dedi Bedirhan eliyle ağzını örterek. "Kıçınız dona... Yani üşürsünüz."

"Verandanın altında olacağız, bir sıkıntı olmaz."

Bedirhan bir süre tereddütte kalsa da, üst kata bize örtünebileceğimiz bir şeyler almak için gitti. Uykulu gözlerle kendimi Karan'ın kollarından çekip yavaşça doğrulurken gözümü ovuşturdum ve ben gözümü ovuştururken, Karan'ın gözleri de yarım bir şekilde açık duran avuç içime odaklandı.

Bakışlarından çekinerek avucumun içini yumruk yapıp kapadım. Bedirhan elinde siyah, tüylü bir battaniyeyle salona dönmüştü. Battaniyeyi koltuğun üstüne bıraktıktan sonra, "Ben artık yatayım," dedi esneyerek. "Yarın yine pestilimi çıkaracak benim hiçbir şey beğenmeyen botokslugiller. Size iyi geceler."

"İyi geceler," dedim yavaşça esnerken. Bedirhan gözleriyle tuhaf bir dil kullanarak bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Gözlerini iri iri açıyor, Karan'ı gösteriyor, gözlerini daha da irileştirip, kafasını yukarı doğru olumsuz yönde sallıyordu. Dudaklarını içine çekip yok etmişti. Gözleriyle durmadan aynı şeyi tekrarlarken, Karan'la göz göze geldi ve esniyor gibi yaparak salondan ayrıldı. Karan siyah battaniyeyi tek eliyle kucakladıktan sonra birlikte salondan ayrıldık. Geneli ahşap ağırlıklı olan verandanın önünde havuz vardı. Verandada ayaklarını uzatarak oturabileceğin deri, küçük bir yatağı andıran bir koltuk vardı. Karan koltuğa bacaklarını uzatarak oturduktan sonra bana da yanında bir yer açtı. Çekinerek de olsa yanına kıvrıldım, üstümüze battaniyeyi örttü. Hafif çiseleyen yağmur, ışıklandırmalı havuzun içine düşüyor, havuzu dalgalandırıyordu. Koltuk dar olduğu için, bir bacağım Karan'ın bacağının üstündeydi neredeyse. Çekinmedim. Havuzdan yükselen mavileşmiş ışık dışında, bahçe zifiri karanlıktı. Verandanın ahşap kirişlerinden aşağı sular damlıyordu. Yağmurun birbirine kattığı çimen ve toprak kokusunu içime doldurdum, Karan kolunu kafamın altından geçirdi ve beni tamamen kendine çektikten sonra, "Üşüyor musun?" diye fısıldadı.

"Sanırım."

Battaniyeyi biraz daha yukarı çekip beni sıkıca sardı. "Şimdi?"

"Daha iyi," diye fısıldadım. Elimi onun göğsüne koyduktan sonra, başımı da göğsüne kaydırdım ve rahat bir pozisyon yakaladıktan sonra yağmurun dalgalandırdığı havuzu izlemeye başladım.

"Güzel." Sesi kısıktı. "Şimdi konuşabilir miyiz?"

"Sanırım."

"Bana üzerinde oynanmamış cevaplar vereceksin değil mi?" diye sorduğunda, kafamı oynatmadan, gözlerimi kaldırarak ona baktım. Siyah gözler havuzun yüzeyinde dolaşıyor, yağmuru izliyordu. Büyük ellerinin uzun parmaklarını saçlarımın arasına kaydırdığında omurgamdan bir ürperti yükselip enseme yayıldı.

"Bir yalancı değilim."

Gözlerini yavaşça indirip gözlerimin içine baktı. "Bir yalancı olmadığını biliyorum."

"O zaman?"

"Yaşadığın şeyin ya da şeylerin, dile dökülmesi kolay olmayan şeyler olduğunu da biliyorum."

"Sen sor o zaman, ben cevaplayayım, Karan."

Derin bir nefes aldı, burnundan aldığı nefesi tekrar burnundan verirken, gözlerini gözlerimden çekmedi. "Sana vurdu mu, veledim?"

İyelik eki. Gözlerimi gözlerinden çekemesem de, şu an aslında gözlerim her yerdeydi. Köşede yağmurun damlaları yüzünden hareket eden limon ağacı yaprağı, havuzun üstünde üç büyük daire çizen yağmur damlası, verandanın kirişlerinden damlayan ve ahşaba düşüp, koyu renk halkaları çizen su damlaları...

Peki, bana vurmuş muydu? Evet. Her anlamda evet. Psikolojik anlamda ondan sağlam bir dayak yemiş, ruhumun tüm kemiklerini kırmasına göz yummuştum. Fiziksel olarak anlatamayacağım kadar çok şiddet görmüştüm. Bugün olanlar bir kâbus gibiydi, varlığından hâlâ şüphe duyuyordum. Beni arabayla sürüklemiş, dizlerimin ve avuçlarımın parçalanmasına neden olmuştu. Üstelik dizlerim ve avuçlarımı kurban etmeseydim, şu an o taşa kafamı çarpmış da olabilirdim. Bir an keşke çarpsaydım

diye düşündüm, belki şu an ruhum bir toz bulutuna takılır, buraları terk ederdi, Mehmet Karakuyu ise ona yadigâr bıraktığım vicdan azabıyla yaşamak zorunda kalırdı.

Dalgınlığımın özüne inen yumruğu, Karan'ın bir meleğin kara kanatlarından düşen siyah tüyü andıran sesi indirmişti. "Sana vurdu mu?" diye tekrarladı sorusunu, gözlerim tekrar siyah gözlerine odaklanmayı başardığında, bakışlarının birkaç ton daha karardığını gördüm.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "O an olanlar... Bana vurduğunu söyleyemem. Sadece zorbalık yaptı ve ben de karşı koydum."

Kalbinin üstünde duran elimin üstüne büyük elini koyduğunda, elim onun büyük elinin altında kaybolmuştu. Avuçlarından elime akan rengi hissettim. "Sana ne tür bir zorbalık yaptı?"

"Kolumu çekti," diye mırıldanırken, kaşlarımı çattım ve bakışlarımı onun boynuna indirdim. Gözlerine bakmaya cesaretim yoktu. "Arabaya bindirmek için. Kolumu elinden kurtarmaya çalıştığımda, öfkelendi. Tam olarak hatırlamıyorum. Sonra elinden kurtulmaya çalışırken yere düştüm."

Bana ettiği hakaretleri Karan'a söyleyemezdim. Bunu kendime bile söyleyemiyordum. Ne kadar ezildiğimi, nasıl aşağılandığımı ona nasıl anlatırdım ki? Ruhumun yere çakılışından ona nasıl bahsedebilirdim ki? Ruhum, içinde sakladığı sırlarla çırpındı. Boğuluyordu. Ruhum, kuru bir okyanusun dibinde boğuluyordu.

"Kolun o yüzden acıyor," dedi, sesi granit kadar sertti. Bunu daha çok kendi kendine söylemiş gibiydi, bana değil de, bir düzlüğe. Gözlerini yumdu, simsiyah kirpikler bir gecenin, bir gündüze sarılışı gibi örttü göz çukurlarını. "Bedeninden çok, ruhunu yaraladı yine, değil mi?"

"Karan," dedim huzursuz bir sesle.

"Beni öp," dedi boğuk bir sesle, sesindeki boğukluğun etrafından öfkenin kara dumanı tütüyordu.

"Ne?"

"Hemen," dedi boğuk bir sesle. "Yoksa kendime hâkim olamayacağım ve o herifi öldüreceğim."

"Karan."

"Asi, öp."

Yavaşça çenesine uzanıp, sınır ihlali yapmadan dudaklarımı çenesine bastırdım. İrkildi, bir süre dudaklarımı çenesindeki çukurda beklettikten sonra, kendimi yavaşça geri çekip, yüzümü boynuna gömdüm. Burası. İşte tam burası beni tüm kötülüklerden korurdu.

"Ben kimsenin anlamayacağı bir sızıyı sana anlattım," diye fısıldadı, sesi saçlarımın arasında bir kasırga kopardı. Yağmurun şakırtısını, verandanın tavanına çarpan su sesini, nefesinin sesi buğulandırıyordu. "O yüzden sen de, kimsenin anlamayacağı sızılarını bana anlat."

"Bir sana anlatıyorum," diye fısıldadım açıkça.

"Bir bana anlat." Kolları, battaniyenin altından belime tıpkı bir yılan gibi dolandı. "Bir bana."

"Ona bir şey yapma," diye fısıldadım. "Sen çok güçlü bir adamsın, biliyorum. Onu bitirebilirsin, her şeyini elinden alabilirsin, bunu söylemesen bile, bunu yapabilecek gücün olduğunu biliyorum. Ama yapma, Karan."

"Ben çok güçlü bir adamım," diye doğruladı beni. "Ama sen de çok güçlü bir kadınsın." Tuhaf bir ses çıkardı. "Güçlü bir kız çocuğusun."

"Ona bir şey yapma," diye fısıldadım. Ona olacak hiçbir şey zerre umurumda değildi, düşse, bir tekmeyi belki de benden yerdi ya da yemezdi. Kalleş değildim. Ama şu an onun kanatlarının altında yaşayan, bana ait iki şey vardı: Annem ve Defne. Karan'ın bitirdiği tek hayat, o herifin hayatı olmazdı. O herifin hayatı bittiği an, Defne ve annemin de hayatı biterdi. Bunu göze alamazdım.

"Ona bir şey yapacak olmam seni endişelendiriyor mu?"

"Onun için endişelenmiyorum," diye fısıldadım, nefesim boynuna çarptı ve dudaklarıma ayna tutulmuş gibi geri döndü. Boynunda derin bir nefes aldım. Güvenliydi. On yedi yıldır, ilk kez bu kadar güvendeydim. "Sadece, yapma."

"Küçük kızımın avuçlarını kanattı," dedi ruhsuz bir sesle. İrkildim. "Dizlerini de." Derin bir nefes aldığında, göğsü havalandı ve beni de beraberinde havaya taşıdı. "Ruhunu da."

Elimi Karan'ın yüzüne kaydırırken yüzümü boynundan çıkarmadım. Yanağındaki sakal izlerini avucumun içiyle yokladıktan sonra, güzel yüzündeki her bir kıvrımı avucumun içiyle taradım. Burnunu, kirpiklerini, keskin elmacık kemiklerini, erkeksi yüz hatlarını... Karan, elimin üstüne elini kapattığında, avuçlarım dudaklarının biraz altındaydı. Elini hareket ettirdi ve avucumu dudaklarına bastırırken burnumu boynuna gömüp gözlerimi sıkıca yumdum. Açık yarayı öptüğünü hissettim. Acımamıştı. Yara karıncalandı. Sanki tüm geçmişim avucuma toplanmıştı.

Dudaklarını yaradan çekmeden, "Bu ufacık avuçları parçalamaya hakkı yoktu, Çakıltaşı," diye fısıldadı. "Bu ufacık avuçların küçük sahibini parçalamaya hakkı yoktu."

"Yoktu," diye fısıldadım, dudaklarım boynuyla temas etti. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözümü yakan gerçeği geri itmeye çalıştım. Cehennem gibi bir hasret, boynuyla dudaklarım arasına konmuştu.

"Sana söz veriyorum, seni bir daha incitemeyecek," dedi, sesi o kadar ciddiydi ki, anayasadan bir madde okumuş gibiydi.

"Beni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim, Karan."

"Seni bir daha incitmeyi aklının ucundan bile geçiremeyecek. Onun aklını sökerim beyninden," dedi tok bir sesle. Avucumu serbest bıraktığında, beni sıkıca kavrayıp, kaburgalarına sokacak gibi sarıldı. "Sana dokunduğu yerden parçalarına ayırırım onu."

"Karan."

"Küçücüğüm."

"İyi ki..." Sustum. Uzunca bir süre. Buna izin verdi. Susmama. Yutkunduğumda, boğazımdaki nem tükürük değil, acıydı. "...varsın."

Vücudunun derecesi hızla eksilere düşerken, yağmur hızlanmış, gök yavaşça gürlemeye başlamıştı. Beni serbest bırakmadı, kaslarının altımda seğirişini hissediyordum. Uzun kollar beni tutsak etmişti.

"Sen de iyi ki varsın, velet," dedi, sesi acı çekiyor gibiydi.

"Canım yanacak," diye fısıldadım, artık aramızdaki şeyin silik ismini okuyabiliyordum.

Başını salladı ve bana daha sıkı sarıldı.

"Hem de çok."

"Korkmuyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı kulağıma doğru.

"Zorba, tehditkâr, gıcık, zengin züppe, diktatör," diye fısıldadım ve tamamen boynuna saklandım. Battaniyeyi tamamen üstümüze çektiğinde, bir an gülümsediğini düşündüm ama bu karanlık bir içgüdüydü. "Korkmuyorum. Yansın."

"Çok cüretkârsın."

"Sen tüm kapılarımı açtın belki de," diye fısıldadım uykulu bir sesle.

"Ben senin kapını açmasaydım, bir başkası açardı. Ama sen benim kapımı çalmasaydın, başka kimse açmaya cesaret edemezdi, cesur kelebek." Burnunu saçlarımın arasına daldırdı. "Asi kızım benim."

"Konuşma böyle. Canımı sıkıyorsun. Ufacık çocukmuşum gibi."

"Ufacık çocukmuşum gibi," diye taklit etti beni. "Çocuksun tabii, ama bu bir gerçeği değiştirmez."

"Hangi gerçeği?"

Saçlarımda derin bir nefes daha aldı. "Acıdan kıvranan çocukluğumu unutuyorum şu çocuğun saçlarını koklayınca."

Acıyla birbirine bastırdım dişlerimi. Yağmurun kokusu, onun çikolata kokusuna karıştı. Acıdan kıvranan çocukluğuna uzanmak, kocaman siyah gözlerin sahibi olan küçük oğlan çocuğuna elimi uzatmak istedim.

Öyle bir yola çıkmıştık ki, ikimizin de canı yanacaktı. Bu ringi kan revan içinde bırakan dövüşün ilk yarısıydı, ikinci yarıda rakiplerden biri ölmeden dövüş sonlanmayacaktı.

"Karan," diye fısıldadım, uykuya dalmak üzereyken.

"Çakıltaşı." Gözlerimi kaldırıp cennetin siyah mağarasına baktım. "Canın yanacak."

Başımı yavaşça sallarken bunu kabullenmiştim. "Canım yanacak."

Dudaklarında silik bir tebessüm hislerini çarmıha gerdi. Kapkara yaprakları ikiye, üçe, dörde, beşe ayrılarak içi yarılan karagül, tüm ihtişamıyla tomurcuğundan fırlayıp açarken, gözlerim dudağındaki silik tebessüme takılı kaldı.

Yalnızca dudaklarını oynattı. "Hem de çok."

25. BÖLÜM: MAĞARA

Bir melek nasıl olurdu da kanatsız olabilirdi? Durma, kanat beni melek.

Bedenimin dünya üzerindeki o silik varlığına çarpan gün ışığını hissediyordum. Sıcak, sert, dalga dalga hâkimiyet yayan bir şeye sıkıca sarılmıştım. Saçlarım yüzümü örtüyordu ama yüzümü örten siyah saç telleri, güneşin telleri aralayarak ince sütunlar halinde kapalı göz kapaklarıma ilişmesine engel olamıyordu.

Nefesim, ciğerlerim boyunca iki büyük yarık açarak karışladı içimi. Gözlerimi ağır ağır açmaya çalıştığımda odağımda siyah bir kumaş parçası belirdi, ardından kumaş parçasının aralığında parlayan bronz ten ve burun deliklerimin etrafını sızlatan o yoğun, sıcak ve acı çikolata kokusunu duydum. Bir süre idrak edebilmek için kendime süre tanıdım. Tanıdık, tuhaf bir karıncalandırmayı bedenime yayan o baskıyı sırtımda hissedebiliyordum. Büyük bir avuç beni kafeslemişti. Huysuzca yüzümü buruşturdum, ardından o acı tadı duyacağımı bile bile sertçe yutkundum. Metalik tadı aldım ve bu, uyandığımda hep aldığım o iğrenç tattı. Gündüzün perdesinin çekildiğini ilan eden, gecenin bittiğini yüzüme vuran bir tattı. Gözlerimi yavaş yavaş yukarı tırmandırdım. Etrafımda hafif hafif uğuldayan rüzgâr, yaprakla-

rın üstünde kalan yağmur damlalarını sallayarak yere döküyordu. Güneş çok sıcak olmasa da yüzünü göstermişti ama görüntüsü soluktu. Kuşların sabahı ilan eden şakımalarını duydum, bir an için bana güzel bir anı hatırlattı. Kollarında olduğum adamın sıcaklığı kadar güzel bir anı.

Onu gördüm. Bir eli başının altındaydı ve pazıları genişlemiş, gömleğini yırtacak gibi şişmişti. Siyah saçları darmadağındı, hafif gün ışığı yüzünden, siyahı, tıpkı geceleyin ay ışığı sayesinde parıldayan okyanus gibi ışıl ışıldı. Gür, siyah ve alabildiğine parlak kirpikleri parlıyordu; o kadar uzunlardı ki, göz çukurlarına kadar uzanmışlardı. Dudaklarımı kirpiklerine bastırmak istedim. Ardından bu isteği ulaşamayacağım bir yere kaldırdım, onu incelemeye devam ettim. Kaşları gürdü, simsiyahtı ve onun erkeksi hatlarının üstünde biçilmiş kaftandı. Parmaklarım, iznim dışında havalandılar, farkında olmadan yüzüne dokunmuştum bile. İşaret parmağım belirgin elmacık kemikleri boyunca kaydı; bir tüy kadar hafif dokunma sebebim, onun uykusunu bölmemek için değil, ona yakalanmamak içindi. Parmaklarım gözünün altındaki o erimiş dikiş izine benzeyen uzun, ince ize dokundu. Ağır ağır aldığı her nefes, onun kaslı göğsünü yukarı kaldırırken, kucağında olduğumdan dolayı ben de bu hareketlerden payımı alıyordum. Öyle bir şeyin içine düşmüştüm ki, düşünecek vaktim bile yoktu ama yine de bu adamı izleyerek koca bir ömrü kapının önünde bırakabilirdim. Tuhaftı. Çok fazla olması gerektiği gibiydi ama böyle olmaması gerektiğini de biliyordum. Benim doğamda böyle şeyler yoktu. Bu hisler tenimin üstünde yabancıya ait bir giysi gibi duruyordu.

Girdiği eve ölümü getiren bir ölüm meleğine benziyordu.

Kirpikleri yavaşça titredi, kalçalarıma kadar inen yumuşak battaniye bacaklarımın terlemesine neden olmuştu. Eli, belimin kavisi boyunca kaydı ve omuriliğimden yukarı tuhaf bir his ayaklanıp, bedenim boyunca büyük ayak izleri bırakarak dolaştı. Dili, alt dudağında gezindi ve çenesini yukarı dikerek erkeksi bir homurtu çıkardı. Islattığı alt dudağı parlarken düşüncelerim boyut atladı. Kulaklarım ısındı, kalbim hızlandı. Parmağım, bur-

nu boyunca kaydı ve burnunun ucuna dokundum. Kaşları çatıldı ama uyanmadı. Onun tenini keşfe çıkmıştım, dokunduğum her yerden parmak uçlarıma hazineler saplanıyordu. Şu an nasıl görünüyordum kim bilirdi? Uyurken ya da uyandığında onun kadar güzel görünmüyordu hiç kimse. Bu kesime ben de dâhildim, uyandığımda Halka filmindeki kuyudan çıkan kız Samara'dan farksız olduğumu gayet iyi biliyordum, bunu bir de ondan duyup, hiç şişmeyen öz güvenimi tamamen yerin altına gömemezdim.

Ona dokunmak sanki bir merhemdi ve ben ona dokundukça, yaralar kapanmasa da, acısı diniyordu.

Bu adamın ayak izlerini, ruhumun yollarında görmek isterdim.

Yavaşça hareket ettiğimde belimde duran avuç bana tamamen baskı yaptı ve ani baskı yüzünden dengemi koruyamayıp onun göğsüne sertçe çarptım. Karan uykulu bir ses çıkardı. Âdemelması titredi, sertçe yutkundu.

"Uyu, Çakıltaşı," diye mırıldandı uykulu sesiyle.

"Sen uyanık mıydın?"

"Kıpır kıpır durmuyorsun," dedi, sesi pürüzlüydü.

"Pardon," dedim iğneleyici bir sesle. "Bırakırsan, kalkacağım."

"Uyu."

"Uykum yok. Uyandım. Uyandıktan sonra tekrar uyuyamam ben."

"Bu benim ne kadar umurumda? Uyu." Gözlerini açmadan konuşuyordu, sesi şimdi daha da gürdü. Karman çorman olmuş siyah saçlarıyla, asi olan ben değildim de, oydu şu an.

"Senin ne kadar umurunda olduğu benim ne kadar umurumda? Uyandım ve tekrar uyumayacağım."

Tek gözünü açtı. Simsiyah bir güneş bembeyaz karlarla kaplı dağların arkasından kendini gösterdi. Parlak gözleri cennet karasıydı. O kadar derin bir koyuydu ki, gözbebeğini bile zor ayırt edebiliyordum Nefesim kesildi. Uzun kirpikleri gözlerinin beyazını gölgelendiriyordu. Gözünün beyazı hafif bir şekilde kızarmıştı, yine de simsiyah gözlerinin etrafında bir kar yığını vardı sanki.

"Sabah sabah huysuz olanlardansın, anlaşıldı," diye homurdandı.

"Sen kendine bak," diye çemkirdim. Kendimi yavaşça doğrultmaya çalıştığımda Karan bir kez daha kendine bastırdı beni. Avuçlarımın üstünde göğsüne düştüm. Avuçlarımı gömleğinin kumaşına bastırırken, sağ avucum kalbinin üstünde durmuştu. Kalbi muazzam bir ritimle atıyordu. Dağılan saçlarım, uzun, siyah, buzdan saçaklar şeklinde onun göğsüne, parmaklarımın etrafına döküldüler. Bakışlarım yavaşça ayaklandı, hazineye doğru yürüdü ve düşüncelerim dağılıverdi. İki gözü de açıktı, dudakları daha da şişmiş ve koyu vişne rengine boyanmıştı. Kısık siyah gözleri kirpiklerinin altına saklanmış, parlak vaatleri karanlık sislerle ören bir bakışı yüzüme odaklamıştı. Kalbim çırpındı, öyle böyle bir çırpınmak değildi bu.

Bakışlarımız birbirinin çemberinde büyüdü. Bir asrı gerisinde bırakan o ilk takvim yaprağı aramızda süzülüp tam ortamıza düştü. Ağaçtaki yaprakların rüzgârın uğultusuyla hışırdadıklarını duyabiliyordum. Aynı zamanda aramızda çarpan o tuhaf nabzın sesini de duyabiliyordum. Büyük eli bana doğru uzandı. Kalbim, kuş çıkmazındaki o yavru güvercin gibi yalpaladı. Yüzüme düşen siyah saç telini arkaya itti, yüzüm onun gözlerinin siyah aynasına yansıdı. Sertçe yutkundu. Elini saçımdan çekmedi ve bakışmamız bir türlü sonlanmak bilmedi. Yağmurun toprakla tek vücut olurken bıraktığı o iç gıdıklayan koku, etrafımızda bizi saran bir çember hâlinde asılı duruyordu. *Beni öpecek miydi?* Bakışlarının bıçaklarına yansıyan o keskin görüntüde bunu görüyordum. Beni öpmek istediğini onun gözlerinde görebiliyordum. Karan'ın bakışları daha da kısıldı, kuzguni siyahı gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu ve Allah bilir ya, bu bakış içimdeki o küçük ateşi körüklüyordu. Ruhumun derinlerinde kor hâlinde duran o ışık parçası bir anda alev aldı.

Karan Çakıl'ın gözlerine bakmak, içi kor parçalarından dağ yaratmış bir uçurumun dibine atlamak gibiydi. Yanardın, yandığını hissederdin, seni yakan ateşe tutulup ateşi dilerdin.

Büyük avucu yanağıma kaydı. İrkildim ama geri çekilmedim. Parmaklarımın ucundaki sinirler uğulduyordu. Başparmağıyla göz çukuruma dokunurken büyük avucunu yanağıma bas-

tırdı. Yüzüm avucunun içinde küçücük kaldı. "Yüzün balık gibi şu an," dedi bir anda. Bir an duvara toslamışım gibi afalladım. "Gözlerinin altı şişmiş, dudakların da öyle. Yüzüne tavayla vurulmuş gibi görünüyorsun."

Kaşlarım çatıldı. Öyle göründüğümü zaten biliyordum ama bunu bu kadar ifadesiz bir şekilde söylemesine gerçekten gerek yoktu. Herifin kucağında, alık alık ona bakıyordum.

"Tipe bak." Kaşlarım iyiden iyiye çatılınca avucunu yanağımda kaydırdı. "Sinirli balık."

"Komik."

"Komik olmaya çalıştığımı falan mı düşünüyorsun, kız çocuğu?" diye sordu gözlerini kısarak. Bir an için, o gözlerde bambaşka bir şey gördüm. Bir ışık. Cayır cayır yanan siyah bir ışık.

"Hayır," diye mırıldandım. "İstesen de olamazsın."

"O zaman?"

"Öyle. Sen kendine bak hem," diye çemkirip, doğrulmaya çalıştım. Avucu beni durdurdu, yüzümü okşadı ve gözlerim aptal bir kedi gibi kısıldı. Neredeyse mırlayacaktım!

"Şu an nefes kesici göründüğümü bildiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu yanağım avucunun içinde erirken.

"Egoist."

"Sadece dürüst bir adamım," dedi kesik bir nefes vererek.

Bir an onunla göz göze geldik. İkimiz de farkında olmadan sertçe yutkunduğumuzda yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç santim kalmıştı, sıcak nefesi sus çizgimdeki yarığı dolduruyordu.

"Karan Beyciğim?" dedi kibar ama kalın bir ses. Sesin cam kapının arkasından geldiğini anladığımda her şey için çok geçti. Kendimi geri çekemedim ve Karan'la tekrar birbirine odaklanmış olan gözlerimiz irileşti. Bir şeyin yere çarpıp patladığını duydum. "Ay tövbe estağfurullah! Kör olmayasıca nadide gözlerim bunlara da mı şahit olacaktı? Gidip lazerle gözlerimi yıkatmak istiyorum şu an."

Kendimi hızla geri çektim. Bedenimi Karan'ın dizlerine kaydırdım, üstünde oturuyordum. Karan istifini bozmadan uzanmaya devam ederken başını yavaşça çevirdi ve Bedirhan'a baktı.

Ben de ona uyarak bakışlarımı Bedirhan'a çevirdim. Bedirhan, üstünde lacivert sabahlığı, ayağında koyu kırmızı pelüş ev terlikleri, saçında bigudisi, eli ağzında, kocaman gözlerle bize bakıyordu. Hemen önünde yere akan ve küçük bir göl şeklini alan beyaz sıvıya baktım. Beyaz sıvının etrafında parçalanmış cam kırıkları vardı.

"Günaydın, Bedirhan," dedi Karan gayet rahat bir sesle.

"Gün aydı aymasına Karan Bey ama benim bildiğim çocuk geceleri yapılan bir şeydir. Gündüz vakti, evimin önünde... Ay adım çıkacak peze..."

"Sabah sabah sesin ne çok çıkıyor senin öyle," dedi Karan doğrulurken. Aniden doğrulduğu için burun buruna geldik, hâlâ adamın dizlerinin üstündeydim. Kendimi geri çekecekken Karan beni belimden tutarak mesafeyi kapattı. "Sakin ol, Çakıltaşı. Seni yemeyeceğim."

"Ay yeseydiniz bir de," dedi Bedirhan dehşet içinde. "Benim önümde! Ay bir de benim evimde!"

"Çok konuşuyorsun," diye homurdandı Karan. Bedirhan'a ters bir bakış attı. Cam kapı bir kez daha kayarak açıldığında gelen kişinin kim olduğunu bildiğim için kafamı bahçe kumlarına gömmek ve bir bitki olarak yaşamak istiyordum şu an.

"Yok artık," dedi Billur. "O ne biçim bir pozisyon lan?"

Kaşlarımı çattım. "Ya..."

"Neden ikiniz de sanki şu an çocuk yapıyormuşuz gibi tepkiler veriyorsunuz? Size bilmediğiniz bir şey söyleyeyim mi? Çocuğu üstümüzde giysiler varken yapamayız," dedi Karan. Beni yavaşça yere bırakıp ayağa kalktı ve gömleği zorlayan kaslarını ortaya çıkararak gerindi. Dar kalçaları daha da daraldı, uzun bacakları yukarı kaykıldı ve Karan eklemlerini kütürdetti.

Mosmor olmuş suratımı onlardan gizlerken tekrar koltuğa sindim ve bakışlarımı havuza çevirdim. Gün ışığı havuzun üstünde titriyordu ve rüzgâr birkaç yeşil, sarı yaprağı havuzun içine savurmuştu. Yapraklar, havuzun üstünde cansız bedenler gibi yüzüyordu.

"Ne yaptığınızı anlatmanızı istemiyorum, inanın. Ne haltlar yediğiniz hakkında ufacık bir tahminde bulunmak dâhi istemi-

yorum. Lütfen." Göz ucuyla Billur'un elini havaya kaldırdığını gördüm. "Ruh sağlığımı tehlikeye atacak herhangi bir imada bulunmanızı da istemiyorum, lütfen."

"Billur," diye homurdandım ona ters ters bakarak.

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Herifin kucağına tünemiştin."

"Biz sadece uyuyorduk."

"Az önce gayet uyanık görünüyordunuz," dedi Billur. "Ya da siz uyumayı çok yanlış anlamışsınız."

"Kimseye açıklama yapmak zorunda değiliz bence," dedi Karan bir kez daha gerinerek. Kaşlarını çattı ve şöyle bahçeye bir göz gezdirdi. Kapkara bir şahini andıran bakışları o kadar keskindi ki, o bakışlarla birkaç ağacı kökünden sökebilir, ortasından kesebilirdi.

"Açıklama yapmanızı beklemedim, hatta o açıklamanın kıyısından dâhi geçmek istemiyorum. Şu an düşündüğüm tek şey açlığım. Bu herifin evinde yiyecek bir şeyler vardır umarım. Çünkü ben bir buzdolabını tek başıma mideye indirebilecek kadar açım şu an," dedi Billur, üstünde siyah bir tişört vardı ve tişört ince, uzun kolluydu. Altında koyu gri bir tayt vardı, tişörtü kalçalarını örtüyordu ve saçları darmadağındı. Bedirhan ona şöyle bir göz gezdirip, yüzünü ekşitti.

"Bu şey senin saçlarındır," dedi Bedirhan, Billur'un kızıl bir kuş yuvasını andıran saçlarına bakarak. "Senin o saçını başını yolardım da, dua et kafan bir kilo patates kızartacak kadar yağa sahip şu an. Iyy! Pis karı. Yürü, benim nadide, sultanlara yaraşır soframa bu kafayla oturamazsın. Git pisliğinden arın, yürü. Yürü!" Billur'u omuzlarından itti. "Pis mendebur seni. Kafaya bak. Kızıl cehennem."

Billur omzunun üstünden Bedirhan'a ters bir bakış gönderirken dişlerini sıktı. "Çek o patilerini üstümden," diye hırladı. "Ahtım olsun kırıveririm o bileğini."

Bedirhan ateşe dokunmuş gibi irkilerek köşeye çekildi ve yumruklarını kaldırdı. "Hadi gelsene, gelsene," dedi, narin bir şekilde yumruklarını sallayarak.

Billur kaşlarını tamamen çatıp, ellerini havaya kaldırdı. "Hasbinallah!"

"İmanlı kedi kesen. Yürü kız bitli!"

İkisi gözden kaybolduğunda Karan hâlâ bahçeyi inceliyor, bir yandan da ensesini ovalıyordu. Elini ensesine attığı için pantolonundan çıkan gömleği yukarı sıyrıldı ve kasığındaki o dövme gün yüzüne çıktı. Kasıklarının belirgin hatlarına bakarken, bir an duraksadım. Damarları inanılmaz kalındı. Beni şu şekilde yakalasa, kesin bir sapık olduğumu düşünürdü. Kasıklarının üstündeki belirgin kasların biraz altında narin, incecik tüyler vardı. Farkında olmadan alt dudağımı ısırdım. Bu çok fazla erkeksiydi.

"Nereye bakıyorsun sen?" diye sordu bir anda. Bakışlarım panikle Karan'ı buldu. Kaşlarını çatmış, sorgu dolu bir şekilde bana bakıyordu.

"Dövmeye."

Karan kaşlarını kaldırdı. "O kadar dikkatli?"

"Evet," diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak. "Hoş bir dövme. Bildiğim kadarıyla abdest geçmiyor ama... Günah yani."

"Evet, günah," dedi düz bir sesle. Bakışlarını yanağımda hissediyordum. "Ama abdest geçiyor, sadece bilerek kendine zarar verdirdiğin için günahı var."

"Günaha girecek bir tipe benzemiyorsun," diye mırıldandım. "Yani... Benziyorsun ama..." Boka batıyordum şu an. "En azından tanıdıktan sonra bu kanıya vardım, görüntün bir gangster gibi olsa da Kuran-ı Kerim okuyorsun."

"Fazlasıyla günaha giren bir tipim," dedi aynı düz sesle. "Bu dünya üzerinde günaha girmeyen tek bir insan evladı gösteremezsin bana. Günah bizim ruhumuzun DNA'sında var."

"Ama inançları olan biri..."

"İnançları olan herkes diğerleri gibi günaha girer, Çakıltaşı. İnançlar işlediğin günaha pek de engel olamıyor. Kalbindeki maneviyat duygusu ne kadar güçlüyse, o kadar sağlamsın. Ama insanız, etten, kemikten, kandan ve iradesizlikten oluşan canlılarız. Bu dünyada herkes bir kez olsun günahı tadar."

Ona şöyle bir baktım. "Sen iradesiz bir adam mısın?"

Gözlerini kısarak gözlerimin içine baktı. "Bazen."

Kendimi bir aynaya benzetiyordum. Asılı durduğum zeminden şiddetle yere düşmüş, çok sert bir şekilde düşmüş olmama

rağmen kırılmamıştım ama biliyordum, bu düşüşten sonra artık şansım yoktu, bir yere hafifçe çarpmam bile çatlayıp kırılmama neden olacaktı. Bazen Karan'ı da kendimi benzettiğim o aynaya benzetiyordum.

Bizi tekrar o duvara asmanın hiçbir manası yoktu.

"Şimdi gitmem gerek," dedi gözlerimin içine bakarak. "Akşam uğrayacağım. İstersen bugün okula gitme. Zaten geç kaldın sanırım. Bedirhan'a söylerim, sizi rahat bırakır. Zaten onun da işe gitmesi gerekiyor. Sizi boğmaz."

Başımı yavaşça salladım. Kendimi şu an çok mahcup hissediyordum. Bedirhan'ın evinde kalan bizken, ondan nasıl rahatsız olabilirdik ki? Şu an onun gözündeki tek rahatsızlığın biz olduğumuzdan da emindim. Yanaklarım tuhaf bir baskıyla yandı. Bakışlarımı dizlerimin üstünde duran ellerime düşürdüm. Avucumun içini açıp, yaralarıma bakmak ve babamın yaptıklarıyla bir kez daha yüzleşmek istemiyordum.

Karan yanıma yürüdü, hemen önümde durdu ve koltuğun önünde dizlerinin üstüne çöktü. Saçlarım yanaklarımın etrafından aşağı dökülüyordu. Saçlarıma dokundu, gözlerimi kıstım ama ona değil, ellerime bakmaya devam ettim. Acaba tam şu an ona Ali desem tepkisi ne olurdu? Bir yanım buna yalnızca o gecelik izin verdiğini söylüyordu.

"Geleceğim," diye fısıldadı. "Tamam mı?"

Başımı yavaşça salladım. "Tamam."

"Bak bana," diye fısıldadı tekrardan. Bakmadım. Başparmağı çeneme kaydı ve yavaşça kafamı kaldırdı. Göz göze geldik. Simsiyah gözlerini gözlerimin göbeğine dikti. "Güvendesin, tamam mı? Sana bir daha dokunamayacak. Her şey iyi olacak, Çakıltaşı." Yutkundu. "Ya da şu her şey iyi olacak masalını bir köşeye itelim. Her şeyin iyi olmayacağını ikimiz de biliyoruz bence. Sadece... Her şeyin iyi olması için daima burada olacağım. Yanında. İyi olmadığında, iyi olması için. İyiyken, iyi kalabilmesi için. Tamam mı, küçücüğüm?"

Ben babamdan görmemiştim böyle sahiplenmeyi.

Başımı yavaşça salladım. "Tamam."

Eli enseme kaydı ve ensemi tutup beni kendine çekti. Alnını alnıma yaslayıp burnundan derin bir nefes aldı ve nefesi verirken gözlerini yumdu. "Etrafında olacağım. Hep."

"Hep mi?"

"Hep."

Elim onun yanağına kaydı ve yavaşça sakallarını okşadım. "Teşekkür ederim, Karan Ali Çakıl," diye fısıldadım.

Alnını hafifçe alnıma vurup sertçe yutkundu. "Velet."

"Yetişkin."

"Döneceğim," dedi alnını alnımdan çekerken. "Evden çıkmayın, olur mu?"

"Çıksak bile gidecek bir yerimiz yok, sanırım çıkmayız," dedim gergin bir sesle.

"Sanırım değil. Çıkmayın, Çakıltaşı." Kaşlarımı çattım, dudaklarımı tam aralıyordum ki, "Evet, evet," dedi başını iki yana sallayarak. "Tam bir diktatörüm ve emirler yağdırıyorum."

"İnsanın kendini bilmesi güzel."

Yavaşça doğruldu. "Gidip emirler yağdırmam gereken bir şirketim var, Çakıltaşı. Diktatör yokken kurallarına uyarsın umarım. Hadi kaçtım."

Karan gittikten sonra bir süre bahçede bekledim. Onun gidişini izledim. Bahçeden çıkana kadar bana bakmadı ama kapıyı kapatırken gözlerimiz kısa süreliğine buluştu. Olanların kısa bir özetini kendime hatırlattıktan sonra oturduğum yerden yavaşça doğruldum ve içeriye geçtim. Günışığı evin içini aydınlatınca dün dikkatimi çekmeyen tüm ayrıntılar bir bir gözüme ilişmeye başladı. Bedirhan çok düzenli biriydi. Kendisi ne kadar gösterişli olsa da evinde sadelik hâkimdi ama yine de ondan izler taşıyordu. Bir süre salonda oyalandım, ardından Bedirhan ortaya çıktı ve artık üstünde sabahlığı yoktu. Buz mavisi, dizleri eskitilmiş bir kot giymişti. Vay be! Amma uzun bacakları vardı, fiziği de düzgündü. Uzun kollu gümüş rengi süveterinin altına siyah bir gömlek giymişti. Saçlarını eliyle düzeltip "Kız bir şeyler sığdır o küçük midene, memen gelişememiş, miden de öyle kalmasın sonra," dedi yüzünü buruşturarak.

"Canım hiçbir şey istemiyor," dedim omuz silkerek. "Sağ ol, almayayım. Küçük midemle gayet mutluyuz."

Beni baştan aşağı süzdü. Gözleri yırtıklardan bariz bir şekilde görünen yaralı dizlerime takılınca midem iki büklüm oldu. Olduğum yere çökmek ve dizlerimi ondan saklamak istedim. Sanki mümkünmüş gibi.

"Kahve yapayım sana," dedi bir anda yumuşayan sesiyle. Duraksadım.

"İşe gitmeyecek misin?"

"Beklesin iki dakika botokslu karılar, kaçmıyorum ya kız," dedi omzunu sektirip sırıtarak. "Bensiz yapamadıkları doğru ama burada yardımıma ihtiyaç varmış gibi bir hissiyatla doldum. Üçüncü gözüm açıldı, o gözden sana bir yumruk uzanmadan düş önüme. Kahve içelim karşılıklı."

Bir kahveye hayır diyemezdim, mümkün değildi. Billur'u küvette boğmadığından emin olduktan sonra onu takip ettim. Uzun, beyaz ve fuşya renginin hâkim olduğu bir holden geçtik, hol temiz ve çiçek gibi kokuyordu. Yerde evin görünümüne uymayan eski, el işi bir halı vardı. Bana bir köy evinin zeminini hatırlatmış olsa da çok pahalı olduğu her halinden belliydi.

Bedirhan beyaz çift kanalı kapıyı açarken, "Burası da benim biriciğim işte. Sakın o Cehennem Süpürgesi'ni buraya sokayım deme, memesiz. Alırım o kızın kokusunu. Kokusu beynime işledi, beynime! Mıncırık karı, sinir ediyor beni, sinir!" diye homurdandı. Ardından geçmem için bana yol açıp, pis pis sırıttı. "Gir kız, yaralı kuş."

Hiçbir şey demeden yanından geçip, mutfağa girdim. Mutfak bordo rengindeydi. Ortada bir ada tezgâh vardı. Büyük, çift kapılı buzdolabı bile bordoydu. Gözlerimi kocaman açarak inceledim etrafı. Bedirhan'a arkam dönük olduğundan yüz ifademi göremişti, görmediği için de memnundum. Adım bir de görgüsüze çıksın istemiyordum. Bedirhan elini çabuk tuttu. Bordo, cilalı dolaplardan malzemeleri çıkardı ve bir erkekten beklenmeyecek kadar hızlı, marifetli bir şekilde birkaç dakika içinde kahvelerimizi hazırladı. Şekersiz içtiğimin üstüne basarak söylemiştim,

buna rağmen kahveme süt tozu katıp, "Selülit dolacaksın pis karı," diye homurdandı.

Sonunda bordo, parlak masanın etrafında çökmüştük. Bedirhan, Tweety'li kahve kupasını önüne çekerken benim önüme düz yeşil renkte bir kupa koyduğu için ona minnettardım. Gözleri üzerimdeydi. Kahvesinden bir yudum aldı ve ciyakladı. "Ay of dilimin ucunu tütüzledim!"

Kaşlarımı kaldırıp gözlerimi devirdim, garip bir Türkçesi vardı. Kahvemden bir yudum aldım.

"Anlat," dedi bir anda. Sesi bir an o kadar erkeksi çıktı ki, afalladım.

"Neyi?" Gözlerim kahvenin yüzeyinde dolaşıyordu. Kupanın etrafına avuçlarımı bastırmıştım ve kupadaki sıcaklık doğrudan avuçlarıma akın etmişti. Avuçlarımdaki yaralar yanıyordu ama bu hoş bir histi. En az soğuk kadar, fazla sıcak da hissizlik yaratıyordu bir süre sonra.

Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Dizlerin nasıl o hale geldi, kazulet?" Sırıttı. "Kız, sokak dövüşü falan mı yaptın Rocky Balboa'nın Türkiye Memesizler Şubesi Bakanı?"

Yüzümü buruşturdum. Bunu hatırlamak, varlığına gölge düşmüş bir şeye ışık tutmak gibiydi. Gölgedeyken gayet iyiydi oysa.

"Sokak dövüşü falan yapmadım," dedim yüzümü buruşturarak. "Düştüm."

"İnanayım mı sence?" diye sordu Bedirhan. Bir an ona baktım, sonra bakışlarımı ada tezgâha çevirdim. Tezgâhın üstünde bir vazo vardı, vazonun içinde bir sürü pembe karanfil vardı. Sanırım Bedirhan çiçekleri seviyordu.

"Neden inanmayasın ki?"

"Bilmem."

"Bence de inanma," diye mırıldandım, göremesem de Bedirhan'ın kaşlarını çattığını hissettim. "İnsanlara inanmak aptallıktır. Özellikle tam olarak tanımadıklarına. Hoş, tanıdıklarına inanmak da koca bir aptallıktan ibaret bana göre. Sadece kendine inan. Dur, bence ona da pek inanma. Hisleriyle hareket edip seni tökezletebiliyor."

"Filozof mu olacaksın başıma, memesiz?" diye sordu, sesi ciddiydi. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "O Cehennem Süpürgesi ortalıkta fazla görünmediği sürece... Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Tanımadığım bir insanın nasıl bu kadar rahat bir şekilde bize yardım edebildiğini sorguladım bir an. Kalbimde saklanan o umut, kafasını hevesle yukarı dikti. Sonrasında... Hemen omuzları düştü. Bedirhan mecbur olduğu için yardım ediyordu bize. Karan'ın itibarından dolayıydı bu. Benim için değil, Karan için yapılan bir iyilikten ibaretti. Kuru bir sesle, "Peki," diye mırıldandım.

"Ailenle ilgili bir problem, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. Gözlerini kahvesine indirdiğini gördüm. Ona baktım. Gençti, Karan'la aynı yaşlardaydı, belki de ondan bile küçüktü. Olgun görünüyordu ama çocuksu bir neşesi vardı.

"Konuşmasak daha iyi."

Omuz silkti. "Ay bana ne zaten senden," diye homurdandı. "Sümüklü."

"Bedirhan?"

"Bedro diyeceksin bana," diyerek kaldırdı bir anda kafasını. Gözleri kızarmıştı, bir an için buna anlam veremeyerek afalladım. Bakışlarını kaçırdı benden. "Bedro de, Bediş de, Bedroş de, Bedi de ama Bedirhan deme."

"Peki," diye fısıldadım. "Bedi iyi gibi."

"İyi."

Bir süre onu inceledim. Bakışlarını bana çevirmedi. Keskin yüz hatları mutfağın balkonuna açılan büyük cam kapıyı izledi. Kahvesini içmedi. Billur kafasına tıpkı bir sadrazam gibi doladığı su yeşili havlu, üstünde siyah triko bir elbiseyle mutfağa girdiğinde, Bedirhan sonunda bakışlarını balkon kapısından ayırabilmişti. Göğsünü şişiren bir nefesi ciğerlerine doldurup, omzunun üstünden Billur'a baktı. Kaşları anında çatıldı, tırnakları sivriliverdi.

"İnsan bir sıhhatler olsun der," diye homurdandı Billur, saçlarını kurulamak için havluyu indirirken.

"Sıhhatler olmasın sana. Su faturasını sen mi ödüyorsun kızıl kokarca? Dünyanın kirini akıttın değil mi küvetime? Kör olma!"

dedi yüzünü buruşturup, ayaklanarak. "Çekil şuradan, çekil. Ay rezil etmişsindir döşemelerimi. Herhangi bir yere su sıçratmadın değil mi? Silkelenerek yıkanmıyorsundur inşallah huysuz bir Doberman eniği gibi."

"Ağır ol," dedi Billur, Bedirhan'ın üstüne yürüyerek. "Köpek miyim silkelenerek yıkanacağım ben oğlum?"

"Oğlum diyor," dedi Bedirhan. Elini alnına koyarak sahteden bir bayılma hareketi yaptı. Onları iki uzaylının kavgasına şahit olan zavallı yaşlı bir çiftçi gibi izliyordum şu an. "Taşra mahallelerin o daracık sokaklarında torba tutan çocuklara, arabesk rap dinleyip, pembe eşofmanın altına babet giyen kızlara benziyor bu yahu."

"Ya Asi, gidelim şuradan," dedi Billur, Bedirhan'a dik dik bakarak. "Katil olacağım ben."

"Katil!" diye bağırdı Bedirhan. "Kendi ağzıyla itiraf ediyor! Canıma kastı var bunun!"

"Bedirhan... Yani... Bedi... İşe gitmen gerekmiyor mu?" diye sordum ortalığı dindirmek için. Billur bana şok olmuş gözlerle bakarken Bedirhan omzuyla Billur'un koluna vurup, "Kanka olduk biz, çatla sen. Tek kaldın, kızıl bakire," dedi yüzünü buruşturarak.

"Kızıl ney dedin sen?"

"Bakire," dedi Bedirhan dudaklarını bükerek.

Billur yumruklarını sıktı. Bedirhan'a doğru sallarken, "Dua et bunu bana söyleyen senin gibi biri. Normal bir erkek olsaydı, onun ağzını burnunu dağıtırdım," diye hırladı. Bedirhan, Billur'un elini havada kavradığında, bir an etraflarındaki her şey çatırdadı.

"Erkeğim," dedi Bedirhan bir anda sert bir sesle. Gözlerini Billur'un gözlerine dikerek söylemişti bunu. Billur'un bileğini iterek bırakıp bana doğru döndü ve göz kırptı. "Ay kaçtım hadi!"

Yanımızdan sıyrılıp geçti. Billur bir süre olduğu yere çakılı kaldı. Ben de söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Bileğini yavaşça ovaladı ve gözlerini kırpıştırdı ve omzunun üstünden arkasına baktı. Bedirhan çoktan gitmişti. Kafasını iki yana salladı. "O neydi lan?"

Dudak büktüm. "Anlamadım valla."

Bir şeyler yemiş, Bedirhan çenesini açmasın diye yediklerimizin artıklarını hızlıca toplayarak, bulaşıkları bulaşık makinesine yığmıştım. Dünün bulaşıkları da makinenin içindeydi. Makineyi çalıştırdım. Billur, ada tezgâhın önünde duran bar taburesine benzeyen yüksek tabureye oturmuş havuç suyu içiyor ve telefonunda oyun oynuyordu. Annem aramıştı, otelde olmadığımı öğrenince endişelense de, ona Billur'un her şeyi hallettiğini ve bizi düşünmemesi gerektiğini söylemiştim. Normal bir anne olsaydı, bunun üstünde durup sorgulardı. Ama annem o kadar sındırılmıştı ki, her şeye katıksız inanır olmuştu. Belki de söz konusu Defne olsaydı sorgulaması daha kolay olurdu. Bir an için kendimi yine o kapının arkasında duran mandal gibi hissettim. Üstelik gerçekten kapının arkasında duran mandaldım artık.

Billur'a renk vermedim.

Billur'un tarif ettiği banyoya gitmeden önce üstüme giyecek bir şeyler alıp hızlı bir banyo yaptım. Evin banyosu benim odam kadardı. Bu beni şaşırtmamıştı. Temiz siyah bir tayt, temiz uzun kollu, boğazlı, beyaz bir kazakla aşağı indiğimde Billur televizyonu açmış, salona kurulmuştu bile. Dev ekranda herhangi bir kanalı izliyor, daha doğrusu izlemiyor, bomboş gözlerle öylece televizyona bakıyordu. Düşünceliydi. Beni fark edince, "Sıhhatler olsun," diye fısıldadı, sesi düşünceliydi.

Billur'un karşısındaki tek kişilik koltuğa bağdaş kurarak oturdum, ayağımda siyah, dizime kadar uzanan ama taytın içinde kalmış bir çorap vardı. "Ne yapacağız?" diyerek konuya bodoslama bir dalış yaptım.

"İş bulacağım," dedi düz bir sesle. Karan'ın dediğini yapıp Bedirhan'ın yanında çalışmayacak gibi görünüyordu.

"Ben de bulurum o zaman."

Yüzünü buruşturdu. "Saçmalama."

"Saçmalamak mı? Peki ya ne yapacağım, Billur?" diye sordum buzdan soğuk bir sesle. Bir an duraksadı, sonrasında omuz silkerek bana düz düz baktı.

"Bu yıl senin için önemli. Üniversite sınavı var. Çalışamazsın. Biz iyi dostlar olacağız. Daima."

"Ne yani? Yanında sığıntı gibi yaşamamı falan mı istiyorsun?" Sesim bilinçsiz bir öfkeyle dolu çıkmıştı.

Omuz silkti ve kaşlarını çattı. "Sığıntı mı? Ciddi misin? Senin evinde kaldım, odanı ve dahası yatağını paylaştın benimle. Sence ben bir sığıntı mıydım?"

"Öyle demek istemedim. O geçici bir durumdu," diye meydan okudum ona. Yanaklarını şişirdi, ardından bana alınmış gözlerle baktı.

"Yine de beni öylece bırakmadın, Asi. O gün olduğu gibi. Mesaj attığım gün. Tamamen bir mucizeydi, anlasana. Seni nasıl bulduğumu bile bilmiyorum, kader bir şekilde bizim yollarımızı birleştirdi. Bak, yanındayım." Başını iki yana salladı. "Bana inancın olsa da olmasa da dost olduğumuzu düşünüyorum."

Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Gözlerimi televizyona çevirdim ve sol kolum uyuştu. Billur'un bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. "Ben de çalışacağım," dedim düz bir sesle. "Öyle ya da böyle. Çalışacağım. Birlikte olabiliriz, böylesi kolay olur. Ev kirası, faturalar falan."

"Sırf bunun için mi yani?"

"Ne için?"

"Aptal faturalar ve sikik bir ev kirası için mi?" diye sordu kırgın bir sesle.

"Hayır," dedim hiçbir şeyi ele vermeyen buzdan bir sesle.

"Ulaşılması en zor insansın sen," diye homurdanıp koltuğun üstündeki yastıklardan bir tanesini bana fırlattı. Yastık kafama çarpıp yere düşerken gözlerimi televizyondan çekmedim ve herhangi bir tepki vermedim. Kıkırdadı. "Belki de bu yüzden seviyorum seni. Ahmak Buzlar Kraliçesi seni." Göz ucuyla ona baktım, sırıtıyordu ve yastıklardan bir tanesini kucaklayıp sıkıca sarıldı. "Bir gün tıpkı bu yastıkları kucakladığım gibi kucaklayacağım seni. Hatta sen kucaklayacaksın beni."

"Ne diye sarılacakmışım sana?" diye homurdandım.

"Beni sevdiğin için sarılacaksın." Sırıttı. "Ve şu an beni sevdiğini biliyorum."

Öğle sonuna doğru iyiden iyiye sıkılmaya başlamıştık. Ev çok büyüktü, düşünmekten başka yapacak işimiz yoktu ve düşünce-

ler o kadar sertti ki, durmadan bir duvara tökezleyip duruyor gibi hissediyordum. Duvara tökezleyen ruhum değil de, bedenim olsaydı... Sanırım şu an tenim kan renginde olurdu. Bahçeye çıkıp verandadaki koltuğa oturdum, battaniye hâlâ koltuğun üstündeydi. Bacaklarımı karnıma kadar çektim, koltuğun üstünde küçücük kaldım. Billur elinde büyük bir dalla havuzun içindeki cesetlere benzeyen yapraklarla oynuyordu. İşini ciddiye almış gibi duruyordu. Taytın dar cebine sıkıştırdığım telefonum titredi.

Gönderen: Karan Çakıl
Bana evden çıkmadığınızı söyle. (15.08)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Sıkıntıdan patladığımıza göre çıkmamışız demektir. (15.09)

Gönderen: Karan Çakıl
Evden çıkmaman gerek, Çakıltaşı. Şimdilik. (15.10)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Emirler verip durma. Çıkmıyoruz. (15.11)

Gönderen: Karan Çakıl
Eve Sergen'i yolluyorum. Yanınızda duracak. (15.13)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Bunu neden bir devlet meselesine çevirdiğini sorabilir miyim? Bir bekçiye ihtiyacımız yok. (15.14)

Gönderen: Karan Çakıl
Var. Ve birazdan orada olacak. Ondan başka kimseye kapıyı açmayın. (15.15)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Emredersin. Bunu istemiyorum. Sergen'i tanımıyorum. Bir yabancıyla aynı evde olmak istemiyorum. Buna gerek yok! Sanki peşimizde kiralık bir katil varmış gibi davranmaktan vazgeç! (15.17)

Birkaç dakika içinde telefonum çalmaya başladı. Birkaç saniye inatla yalnızca ekranda yazan adına baksam da, sonunda dayanamayıp telefonu açarak kulağıma yasladım.

"Hırçınlığın sırası değil," dedi direkt düz bir sesle.

"Bir yabancıyla aynı evde seni beklemek istemiyorum."

"O bir yabancı değil," dedi, sesi gergindi. Anlayamadığım bir sebepten dolayı inanılmaz gergindi, hatta öfkeliydi. Birkaç kâğıt hışırtısı duydum. "Sergen benim kardeşim gibidir."

"Senin kardeşin olabilir ama benim için bir yabancı. Onu tanımıyorum."

"Tanırsın," dedi bıçak gibi keskin bir sesle. "Neden bu kadar inatçısın anlamıyorum. O çoktan yola çıktı ve oraya geliyor. Tamam mı?"

"Neden ama?"

"Bir nedeni yok."

"Nasıl yok?" diye homurdandım. "Bana bir neden vermediğin sürece o herifi içeri almayacağım."

"Sergen oraya geliyor ve sen de onu eve alıyorsun."

Diğer Merve, *"Oldu canım, emredersin. Umuruma bağlıyorum seni şimdi,"* diye homurdandı.

"Bana emretme, Karan. Çok sinir bozucusun. Bana bir neden söylemeden kafama fedaini dikemezsin!"

"Dikerim."

"Hadi ya? Hangi hakla?"

"Senin bana verdiğin hakla," dedi tokat gibi. "Şimdi kapa o güzel ağzını da benim sözümü dinle. Neden kavga etmeye çalışıyorsun?"

"Ben kavga etmiyorum."

"Evet, kavgayı eden benim, değil mi?" diye homurdandı telefonun diğer ucunda. "Asi, biraz uysal olmayı dene. En azından bu seferlik."

Sessiz kaldım.

"Velet?"

Gözlerimi devirdim. "Ne?"

"Devirme gözlerini," dedi hattın diğer ucundan. Bir an donakaldım.

"Ne?"

"Hislerim kuvvetlidir. Gerçi iki işinden birisi göz devirmek. Bak kayacak o gözün beynine doğru."

"Karan..."

"Sergen geldiğinde anlatacak, küçücüğüm," dedi boğuk bir sesle. "Tamam mı? Ama o gelene kadar sakince evde olmanı istiyorum."

Küçücüğüm... Pekâlâ, benim de bir gam telim vardı sanırım.

"Peki."

Rahat bir nefes verdiğini duydum. "Aferin küçük kızıma."

"Ya Karan!"

"Şşh, tamam," dedi tuhaf bir ses çıkararak. "Çıkarma patilerinin altındaki pençelerini hemen. Kapatıyorum."

"İyi," diye homurdandım. Tam telefonu kapatacakken, küçük fısıltısı kulağımın içinde yankılandı.

"Beni daima yanında hisset."

Ve telefonu kapattı.

Billur ıslanan dalla yanıma gelirken gözlerinde sıkıldığının resmi vardı. Yanaklarının içini şişirip ağaçlarla çevrili bahçeye şöyle bir göz gezdirdi. "Canım çok sıkıldı," diye homurdandı. "Dilek Sultan'la bir şeyler pişirirdik evde olsaydık."

Yağı kızmış tavanın içine atılan balığın, patatesin ya da tavuğun çıkardığı o tuhaf sesi çıkardı kalbim. Cız! Gözlerimi kapatmak ve dişlerimi sıkmak istedim, buna engel olarak yüzüme çıkartmalarımdan bir tanesini yapıştırdım. Billur çok kısa zamanda anneme alışmıştı. Hatta belki de benden çok alışmıştı. Elindeki uzun, ince dalı kalbime soktu ve çevirdi sanki.

"Karan'ın fedaisi geliyor," diye homurdandım konuyu değiştirmek için. "Kardeşi gibi olan fedailerinden."

"Ha?"

"Duydun. Yoldaymış şu an. Eğer Karan gibi biriyse birkaç dakikaya burada olur." Gözlerimi devirdim. "Işınlanmayı buldular ve bunu hükümetten saklıyorlar."

"Hiçbir şey anlamadım desem?"

"Ben de anlamadım, boş ver," diye homurdandım.

Hiç beklememize gerek kalmamıştı, sadece birkaç dakika sonra bahçe kapısı açılmış, o gece hastanede gördüğüm adam hemen önümüzde bitmişti. Bir de eve almamızı söylüyordu Karan Bey. Adamın eve alınmasına gerek kalmamıştı, ahıra dalar gibi dalmıştı ve suratında Karan'ın yüz ifadesini aratmayacak bir soğukluk vardı. Dümdüz ve keskin bakışlar kısaca bahçeyi kolaçan etti, üstündeki gömleğine kadar siyah olan takımın kravatı yoktu ve ilk iki düğmesi açıktı. Kısa, siyah saçlarının arasındaki beyaz bu mesafeden bile çok net bir şekilde seçiliyordu.

Billur kaşlarını çatarak verandanın merdivenlerinde durdu ve dalı bir köşeye atarak, kollarını göğsünün üstünde topladı.

"Ben Sergen," dedi genç adam bize doğru yürürken. Avına yaklaşan bir kaplan gibiydi, bizi ürkütmemek için ekstra çaba harcıyordu sanki. "Abim yolladı. Bir süre yanınızda olacağım."

"Hadi ya?" dedi Billur sorar gibi. Ben tekrar koltuğa çökerken bomboş gözlerle Sergen'e baktım. Temiz bir görüntüsünün yanı sıra genç ve yakışıklıydı. Dümdüz, kas oynamayan suratıyla Billur'a söyle bir bakış attı. "Efendim?"

"Vay, efendim de diyor bu," dedi Billur, bana omzunun üstünden bakarak, sonra bakışlarını tekrar Sergen'e çevirdi. "Burada bir fedaiye ihtiyaç yok."

Sergen'in ifadesiz suratında bir kas seğirdi. "Fedai mi?"

"Sen bizim moruğun fedaisi değil misin? Tamam, onu ben koruyabilirim tamam mı? Sana ihtiyaç yok, peşimizde de azılı bir seri katil yok. Her şey yolunda. Evdekiler evden ayrıldığımızdan haberdar, kaçmadık yani." Billur tek nefeste ve çok hızlı konuşmuştu. Sergen, ona farklı bir dilde konuşuyormuş gibi bakarken Billur da duraksadı ve ona düz düz baktı. "Ne? Türkçe bilmiyor musun?"

"Az önce Türkçe konuştuğundan emin değilim," dedi Sergen, sesi düzdü.

"Anlama kıtlığım var demiyor da," diye huysuzlandı Billur, onlara bomboş gözlerle bakarken, Sergen'in bana anlatacaklarını merak ediyordum doğrusu. Ama yine de bu tartışmanın ortasına bıçak gibi düşmeye de niyetim yoktu. "Sana diyorum ki, burada sana ihtiyaç yok, fedai. Gidebilirsin. Biz kendi başımızın çaresine kendimiz bakabiliyoruz. Patronun bu olayı bayağı bir abarttı."

"O benim patronum değil," dedi Sergen ifadesiz bir şekilde. "Abim." Durdu ve düzeltti. "Yani abim gibidir."

"Bunun bizi ilgilendiren kısmı?"

"Ben bir fedai değilim," dedi Sergen, gözlerini Billur'un üstünden çekmeden. "Ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Gidiyorsun."

"Hayır," dedi Sergen, sesi bir robotun sesinden farksızdı. Tamam, robotun sesi bile daha canlı diyebilirdim.

"Gitmeden önce bana anlatması gereken bir şey var," diye kestim Billur'u. "Merhaba," dedim buz gibi bir sesle. Sergen yalnızca başını sallayarak selamladı beni.

Aniden gök gürüldedi. Gri ile mavinin arasına sıkışmış kademsiz bulutlar gökyüzünü sarmaşıklar gibi sardı ve güneş, ateşine rüzgâr değmiş bir kibrit gibi sönüverdi.

Yavaşça oturduğum yerden kalkarken, terleyen yaralı avuçlarımı taytımın dizlerine silip, "İçeride konuşalım," dedim pürüzsüz bir soğuklukla. Sergen cevap dâhi vermeden veranda merdivenlerini tırmandı ve Billur'un yanından sıyrılıp geçti. Billur huysuz bir homurtu çıkardı, her an dönüp çocuğun malum yerlerine büyük hasar verici bir tekme indirebilirdi.

Salona geçtiğimizde televizyonu açık unuttuğumuzu fark ettim ve uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu kapattım. Bedirhan'ın bir elektrik faturasını ödeyemeyecek kadar fakir olmadığını elbette biliyordum ama yine de enerji israfına gerek yoktu. Sergen tekli koltuklardan bir tanesine oturdu. Yüzündeki ciddi ifade yerini koruduğu gibi, Sergen de sakin tavrını koruyordu. Billur ile aynı kanepeye on santim mesafe yaratarak oturduk.

İçimdeki dürtüleri susturarak, "Karan telefondayken bana bir şeyler anlatacağını söyledi," dedim, şüpheli bir sesle.

Başını salladı, cevap vermediği için yüzüm sertleşince, "Evet," diye onayladı beni.

"Dinliyorum?"

Sergen yavaşça öksürdü. "Sakin bir insan olmadığını biliyorum," dedi yavaşça. "Bu yüzden önce bana bir zorluk çıkarmayacağın hakkında senden küçük bir söz istiyorum, Merve."

"Tutamayacağım sözler vermem ben," dedim, keskin bir sesle.

"O zaman ben de sana hiçbir şeyi anlatmam. Abim gelene kadar böyle otururuz kuzu kuzu," dedi omuz silkerek. Billur'un yumruklarını sıktığını gördüm.

"Ötecek misin, yoksa indireyim mi yumruğu alnının ortasına? Sırlar Dünyası'ndaki dede gibi gizemli konuşmalar yapacaksan arkadan duman ve müzik efekti verelim sana."

"Kuzu kuzu oturmayacağımdan emin olabilirsin," dedim gözlerimi kısarak. Sesim, bir suya soğuk buhar üflemişim de, suyu dondurup saçaklı bir buz haline getirmişim gibi çıkmıştı.

"Kuzu kuzu oturman için elimden geleni yaparım."

"Ama bana engel olamazsın. Senin elinden gelenler, benim yapabileceklerime engel olmaz." İkimiz de gözlerimizi birbirimizin yüzüne dikmiştik. Havada, daha doğrusu gözlerimizin önünde bir elektrik çatırdadı. Birbirimize meydan okuyorduk. Billur gerilmişti, onun aksine ikimiz çok sakin görünüyorduk.

"Baban evden ayrıldığını öğrenmiş," dedi sonunda vazgeçerek.

Omuz silktim. "Olabilir." Annemle konuşalı birkaç saat bile olmamıştı, her şeyin yolunda olduğunu biliyordum. Bir sorun yoktu, öğrenmiş olması umurumda bile değildi.

"Annen seninle konuşmuş telefonda, ondan sonra da sanırım sinirlerine hâkim olamamış," dedi duygusuz bir sesle. Duraksadım, bir an benim için her şey hareketini durdurdu ve yalnızca Sergen'e odaklandım. "Babanla büyük bir kavga etmişler."

Bir anda yerimden öyle hızlı kalktım ki, etrafımdaki iki yastık yere savrularak düştü. Kalkarken Billur'un saçlarını bile uçuşturduğuma yemin edebilirdim. "Annem iyi mi? O herif anneme bir şey mi yaptı?"

"Annen iyi," dedi kılını bile kıpırdatmadan. "Annene hiçbir şey yapamamış, komşular polisi aramakla tehdit etmiş onu." Gözlerini yumdu ve tekrar konuştu. "Ama..."

"Ama ne?"

"Yirmi dört saatin dolmasını bekliyor, senin evden kaçtığın konusunda polise gidecekmiş ve seni bulduracakmış. On sekizine sadece bir hafta kaldığından bir hafta dolmadan önce seni bulmak zorunda."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Ayaktaydım ve farkında olmadan yumruklarımı sıkıyordum, avuçlarımdaki yaralar sızladı ama aldırmadım. Anneme zarar vermediği için biraz olsun yatışabilirdim ama bu bile yetmedi. "Siz tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

"Abim böyle bir şey olacağından emindi zaten, henüz on yedi yaşındasın ve yalnızca annenin rızasıyla evden öylece çıkıp gidemezsin, Merve. Adam sokak sokak dolaşıp seni arıyormuş arabasıyla, anneni de eğer seni eve döndürmezse kötü şeyler yapmakla tehdit etmiş. En azından komşularınız öyle diyor."

"Annemle telefonda konu..."

"Konuşmadan sonra olduğunu söyledim," diye kesti sözümü. "Birkaç dakika arayla olmuş sanırım, annen komşularından biri onu sakinleştirmeye çalışırken daha biraz önce seninle konuştuğunu, seni bulmasından korktuğunu söylemiş. Baban annenin telefonunu kendine yönlendirmiş, annen şu an hiçbir şekilde sana ulaşamaz. Ev telefonunun fişlerini de halletmiştir bence. Evde de halan varmış şu an. Annenlerin başında. Kız kardeşinin telefonunun icabına baktığından da son derece eminim."

Dehşet içinde ona baktım. Cidden tüm bunları yapmış olabilir miydi? Sergen son derece ciddi görünüyordu, yirmi dört saat dolmadan polise gidemediği için bana ulaşması imkânsızdı. Ama bu beni sokak sokak aramasına engel değildi. İçimi tuhaf bir his kapladı, beni bulamazsa anneme ne yapardı? Neyle tehdit etmişti?

"Annemin yanına gitmeliyim," dedim bir anda kapıya yönelerek. Sergen atik bir hareketle ayağa kalkıp büyük adımlarıyla önümü kesti.

"Hayır, bu mümkün değil. Evden çıkamazsın."

"Neden yirmi dört saat peki?" diye sordum onun bedeninden kurtulmak için hamle yaparken.

"Çünkü annen kaçmadığını, sana izin verdiğini iddia edecek. Yirmi dört saat dolmadan senin kayıp olduğunu ilan edemez kimse."

"Anneme bir şey yapabilir," dedim dehşet içinde. "Çekil önümden."

"Annene hiçbir şey yapamaz," dedi bir anda.

Durdum ve ona buz gibi gözlerle baktım. "Onu tanımıyorsun."

"Ama abimi tanıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Ne alaka?"

"Babanın peşine düştü," dedi gözlerini gözlerime dikerek. "Ben buraya girdiğim an, senin güvende olduğunu anladığı an yaptığı ilk şey bu oldu. Babanın peşinde."

Midemde, metalik kokusu bağrımı yakan, lav kıvamında bir kan seli fokurdadı. "Ne?"

"Babanı susturacak." Gözlerini kaçırdı. "Hesabını da dürecek."

"Ne yapacak dedin sen?" diye bağırdı Billur.

Hiçbir şey söyleyemeden öylece Sergen'e bakıyordum. Ne diyordu bu adam? Aynı dili mi konuşuyorduk sahiden? Bir süre saati saniyelerle çarpıp, dakikalarla böldüm ve olduğum yerde hareketsizce Sergen'e bakmaya devam ettim.

"Ne diyorsun sen? Ne tür bir hesap dürme bu?" diye sordu Billur tıpkı içimi okumuş gibi.

"Abimin kendine göre hesap dürme yöntemleri vardır," dedi derin bir nefesi burnundan vererek. "Çok hasar vereceğini sanmam."

"İçimize su serptin!" diye bağırdı Billur.

Başımı iki yana salladım. "Yapamaz," dedim, sanki bunu onlara değil de, kendime söylüyordum. Billur da Sergen de duraksadılar, bakışlarını yüzümün her bir karışında hissedebiliyordum şu an. "Hayır, böyle bir şey yapamaz. Olmaz. Babam anlar. Babam... Karan'ın yanında olduğumu anlar..." Kaşlarım çatıldı. "Karan'ın da başını belaya sokarım. Olmaz. Olamaz."

"Sakin ol," dedi Sergen ama sesi gerilmişti. "Babanı susturacak, gerçekten."

"Ne yapacak susturmak için?" diye bağırdım dehşet içinde. Susmazdı babam. Asla. "Öldürecek mi?"

Bir an koca bir sessizlik yaşandı.

Dışarıda, kaldırım taşlarını yerinden sökecek güçte bir yağmur, gökyüzünün haykırışının hemen ardından sağanak şeklinde yeryüzüne dökülmeye başladı. Sessizlik ucu kanlı bir bıçak gibi girip çıktı içime.

"Ne?" dedim kendi kendime.

"Bak... Öyle bir şey yapmaz, tamam mı?" dedi Sergen. Ellerini omuzlarıma koyacaktı ki, geriye sıçrayıp, ona kocaman olmuş koyu kahverengi gözlerle baktım.

"Karan'ın yanına gitmeliyim," dedim bir anda. "Beni hemen Karan'a götürmelisin."

"Mümkün değil," dedi Sergen. "Sakin ol. Abim bir katil değil, babana hiçbir şey yapmayacak, Merve. Sadece... Onu susturacak. Eğer baban susmazsa... İşte o zaman durum kötü. Henüz on sekizine girmedin ve abim etrafında. Küçük bir kızı alıkoymaktan yargılanabilir."

"Birini öldürmekten de yargılanabilir!" dedim ve ardından o birisinin babam olduğu gerçeği cam kırığı gibi saplandı karnıma. Kalbim hissizdi.

"O kimseyi öldürmez..." Sergen'in sesi mekanikti. "Sadece... O çok öfkeli ve..." Sergen duraksadı, kafasında bir şeyleri ölçüp tarttı. "Hassiktir! O haddinden fazla öfkeli!"

Sergen'i geniş omuzlarından tutarak ittiğimde o kadar şaşkındı ki bana karşı koyamadı. Üstüme siyah paltomu alıp ayağıma postallarımı geçirdim. Sergen ve Billur çoktan yanımda bitmişlerdi bile. Onları umursamadım. Paltomun kuşaklarını birbirine bağlarken, "Beni durdurabileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Boşuna zorluk çıkarma, vakit kaybetmek istemiyorum," diye hırladım.

"Eğer dışarı çıkmana izin verirsem babanı değil ama beni kesin öldürür," dedi tok bir sesle. Ona omzumun üstünden düşmancıl bir bakış attım, hızlıca çıkışa yöneldim. Billur arkamdan koşuyordu ama adımlarım o kadar seriydi ki, Billur'u arkamda

bırakmıştım. Kapıyı açıp, kendimi verandanın dışına, yağmurun kollarına bıraktığımda saçlarımdan aşağı istikrarlı bir şekilde akmaya, beni yağmalamaya başlayan yağmurun soğuğunu doldurdum. Hemen kapının önünde siyah bir Mercedes vardı, son modeldi ve parlıyordu. Sokakta en dikkat çeken araba oydu, yanından sıyrılıp geçtim. Dar, ucu bucağı olmayan, pahalı villalarla dolu bir sokağın ortasında, yağmurun altında kalmıştım. Arkamdaki demir kapı sert bir ses çıkararak kapandı. Billur ve Sergen hemen arkamda belirdiğinde, Sergen, "Evden çıkmasın, dedi," dedi. "Seninle evden çıkmasın demedi. Ben de geliyorum!"

"Biz de," diye düzeltti Billur onu.

Nerede olduğumuzu bilmediğim için, bu en iyisi olacaktı. Bedirhan'ın oturduğu ev, Fethiye'de olsa da şehrin biraz dışında kalıyordu. Sergen cebinden arabanın uzaktan kumandasını çıkardı ve hemen dibinden geçtiğim Siyah Mercedes bir tık sesi çıkardı, farları yanıp söndü.

"Atlayın."

Billur, hemen ardından arabanın arka koltuğuna yerleşti. O kadar sabırsızdım ki, ilk yaptığım şey arabanın ön yolcu koltuğuna yerleşip ön camdan yolu takip etmek oldu. Saçlarım şiddetli bir yağmura maruz kalmış olmasına rağmen çok ıslanmamıştı. Telefonumu çıkarıp Karan'ı aradım.

Telefonu açmadı.

Ortada dönen parlak endişe, ışığıyla gözlerimi yakarken, araba Fethiye'nin içine girmişti. Fethiye küçük bir yer olmasına rağmen, çok fazla köhne yere sahipti. Araba Sınav dershanesinin önünden geçerken yavaşladı, ardından ara sokakları gezmeye başladı. "Muhtemelen babanı konuşmak için sakin bir yere götürecek," dedi Sergen. Gözleri doğrudan yoldaydı. "Kimsenin olmadığı bir yere."

"Onu rahat rahat öldürüp bir çuvala tıkıp, bagaja atabileceği bir yerden bahsediyor," dedi Billur, sesi dümdüzdü. "Kızı korkutmak yerine şu aptal arabayı daha hızlı kullan, fedai."

"Onu ben korkutmadım ama sen çok güzel korkuttun," dedi Sergen neşesiz bir tavırla. Endişe, midemin içine dibinde ateş yanan bir kuyu kazmıştı.

"Karan kimseyi öldürmez," diye fısıldadım. Kimse dediğim insan, babalıktan reddettiğim babamdı. Damarlarımda, kurumasını dilediğim kanını taşıyordum.

"Baban için endişelenme," dedi Sergen. "Sadece gözdağı verecek."

"Az önce düşünürken bembeyaz kesilmiştin, fedai. Moruğun başka planları olduğunu düşündüğüne eminim. Yoksa ne diye bizi buraya getiresin ki?" Billur'un haklılığını göz önünde bulundurmak istemiyordum.

Dörde ayrılan karanlık bir sokağın önünde ilerlerken ensemden saç diplerime doğru tırmanan bir ürperti hissettim. Gözlerim, yağış yüzünden buğulanan yolu taradı. Hava o kadar kapalıydı ki, sanki geceydi. "Yavaşla," dedim ve bir kez daha Karan'ı aradım. Telefonunu açmıyordu. Üç kez arka arkaya aradığım halde açmamayı sürdürdü. Arabanın camını indirdim ve gece görünümlü gündüze kulak kesildim. Arabanın içine sıçrayan yağmur damlaları umurumda değildi, gözlerimi kıstım ve sessizliği dinledim. Burada olmaları imkânsız olsa da, bir şey karnımı bıçakla dürtüp, sesleri dinle diyordu sanki bana. Birilerinin konuştuğunu duyar gibi oldum, belki de imkânsızdı ama duymuştum işte. Dört aradan birinde, bir ses duyuluyordu ama o kadar boğuktu ki, yağmur suyuna karışıp ızgaralardan akıp gidiyordu sanki. Kapıya uzandım, kapıyı açarken, Sergen, "Hey, nereye?" diye sordu. Umursamadım.

Kapıyı açıp kendimi yağmurun altına bıraktım. Sonrasında her şey tini kaçmış bir kazak gibi sökülmeye başladı. Bacaklarımdaki adaleler kasıldı, nefesim göğsümü körükledi. Karan'ın başına bela olmak istemiyordum, bu benim meselemdi. Ne olursa olsun, bunu bir şekilde geride bırakabilecek, yoluma devam edebilecek kadar güçlüydüm.

Aldığım yaralar, yeni açılan yaraların üstünü kabuklarıyla sarmayı öğrenmişti.

Sergen'in arabadan çıkmasını beklemeden kendimi, içgüdülerimin belki de hislerimin yönlendirdiği o karanlık sokağa bıraktım. Bu sokak, tuhaf bir şekilde tanıdık hissettiriyordu.

Fethiye'nin belki de en kuytu köşesinde kalmış, unutulmuş bir mahalleydi ama bu mahallenin karışlanmış sokaklarında bana ait bir şeyin kalbi atıyordu sanki. Ayaklarım, tabanlarını cam kırıklarının üstüne basıyormuş hissiyle ileri doğru atılırken, yağmurun altında koşmaya başladığımı fark ettim. Zihnimin içindeki hasta düşünceler tutuştu; tutuşup, kavrulan ve hemen ardından küllenen düşünceler, yağmurun altında eriyip kayboldu. Şu anda. Tam şu anda, hislerden ibarettim. Arkamda birilerinin bağırdığını duyuyordum, umursamıyordum. Çok bile sakin kalmış, çok bile kabuğumun altından olanları izlemiştim. Bir hesap dürülecekse, o hesabın sahibi olarak o hesabı yalnızca ben dürebilirdim. Yağmur, ölü mavi, geceye çekilen gökyüzünün bağrını sökercesine yeryüzüne dökülüyordu. Koştukça artan hızım yüzünden yüzüme düşen her bir damla tenimi kamçılıyordu sanki.

İlk ara koca bir boşluktu; yıkık dökük evlerin olduğu, yoksulluğun perçinlendiği bir mahallenin ilk arasıydı burası. Buram buram kaybetmişlik kokuyordu. Evlerin çatılarından içeri sızan bir hüzün vardı, kalbimi yırtan bu değildi. Kalbimi yırtan, bu sokakta atan kalpti. Onu hissediyordum. Kükrüyordu, bir yerlerde benim için kükrüyordu. İkinci araya saptığımda, Sergen'in ve Billur'un sesleri silikleşti.

Üçüncü arada artık kimsesizdim.

Yolun sonunda, büyük dut ağacının önüne park edilmiş Range Rover'ı gördüm. Range Rover'ın sakladığı iki gölge hemen arabanın arkasındaydılar. Hızlanan nefesim, arkaya doğru uçup, ıslak bir flama gibi sırtıma çarpan saçlarımla, yolun sonuna koşmaya devam ettim.

Biri bağırıyordu. Deli gibi hırlıyordu. Bir aslanın önünde yavrusunu parçalamışlardı sanki ve o aslanın eli kolu zincirliydi. Önünde yavrusunu parçalarlarken öylece izlemek zorunda kalıyor, ormanı yıkarcasına kükrüyordu. Yolun sonu çok uzundu, nokta kadar gölgeleri seçebilen gözlerimi örtüp duran yağmuru elimle itmeye çalıştım. Elimin tersiyle yüzümdeki suyu silip, "Karan!" diye bağırdım, yağmur sesimi yuttu ve sesim benden başkasına ulaşamadı.

"Hayatın iki parmağımın ucunda!" dedi Karan. Sesini duyduğum an, yağmurun yutamadığı sesine doğru koştum. Gür sesi, bomboş sokakta yankılandı ve yağmuru kapkara kanatlarıyla kuruttu.

Bir adam inledi. "Öyle ya da böyle, susmayı öğrenene kadar benimlesin, Mehmet Karakuyu!" Dudaklarından dökülen kelimelerin alfabetik dizilişi yan yatmış bir bina gibi üstüme devrildi.

Bir yumruğun, bir yüze inerken çıkarttığı o kemik kesiği ses yankılanıp içimde patlarken, "Karan!" diye bağırdım ve o anda arabanın arkasındaki gölgenin eli havada kaldı. Koca bir sessizlik yaşandı. Sessizlik beni içine emdi, neyim var neyim yoksa hepsine saldırdı.

Sırılsıklam saçlarımla cipin arkasına dolandığım anda kaputa yaslanmış babamı gördüm. Ağzından aşağı yol çizen kan ırmağı çenesine inmiş ve ölüm akıtan bir şelale gibi gürül gürül boynuna akmaya başlamıştı. Babamın gözleri irileşti, Karan'ın yumruğu hâlâ havada duruyordu. Biri mideme sıkı bir yumruk geçirmiş gibi sarsılırken, "Karan!" diye bağırdım.

Babam, "Merve," diye inledi, sesi bitkindi. Ona bakmadım, bakamadım belki de. Nefesimi körükleyen göğsüm öyle hızlı inip kalkıyordu ki, Karan'ın sıkılı duran yumruğu havada olsa da, kuzguni siyahı gözler benim gözlerime tutundu. Simsiyah saçları yağan yağmur yüzünden ıslanmış, darmadağın olmuştu. Üstündeki siyah gömlek de sırılsıklamdı ve üstüne yapışmıştı. Hırıltı gibi bir ses çıkararak, "Çakıltaşı," diye fısıldadı.

Gözlerimi gözlerinden çekemesem de, bir süre sonra bunu başarıp bakışlarımı yumruğuna çevirdim.

"Sen... Onu tanıyorsun," dedi babam inler gibi. Doğrulmaya çalışınca, Karan onu göğsünden iterek tekrar kaputa yapıştırdı. Babam acıyla inledi ve bu benim içimde tek bir tele bile dokunmadı.

Sessizlik bizi yutarken, bakışlarım hâlâ Karan'ın yumruğundaydı. Karan titrek bir ses aldı. "Çakıltaşı, burada ne arıyorsun?"

"Seni," diyebildim, dudaklarım mecalsiz bir şekilde aralanmıştı. Yağmurun altında sırılsıklam ediliyorduk acılarımızla.

"Merve..." diye inledi babam. "Tanıyorsan söyle, lütfen dursun. Beni öldürecek."

"Kes şunu," diye fısıldadım yağmur suları dudaklarımdan boynuma akarken. Karan'a baktığımda, siyah gözleri üstümdeydi. "Ne yapıyorsun?"

"Şu herife söyle..." dedi babam tekrardan. "Ellerini üstümden çeksin, Merve. Lütfen."

"Konuşma," diye hırladı Karan.

"Karan..." Ona doğru bir adım attım. "Gidelim."

"Gidelim mi?" diye bağırdı babam ardından acıyla inledi. "Sen neler diyorsun? Bu herif bana saldırdı! Polisi ara!"

Cevap vermedim.

"Kapat o çeneni. Sana söylediklerimi tekrarlamamı ister misin? Hayatın iki parmağımın arasında, Karakuyu!"

"Sana ne benim karımla ilişkimden. O benim karım!" dedi babam dehşet içinde. Onun kollarından kurtulmaya çalışıyordu. Yavaşça Karan'a doğru atılıp, diğer kolunun o kalın bileğini tutarak onu çekmeye çalıştım. "Karan!" Babamın gözleri dehşetle irileşti. Karan yavaşça geri çekilirken körük gibi kalkıp inen göğsü gömleğini yırtacak gibiydi.

Babam doğrulup ağzındaki kanı silerken duygusuz gözleri beni merceği altına aldı.

"Şu siktiğimin polisini ara," dedi babam acıyla inliyordu. "Üstelik nereye kayboldun sen? Evi terk etmek de ne demek oluyor? Bu herifi nereden tanı..."

"Eve falan dönmeyeceğim," dedim buzdan bir gerçeği yüzüne çarparak. Elim hâlâ Karan'ın bileğindeydi, Karan aç bir hayvan gibi babama bakarken babam birkaç adım geriledi ve kendini güvende hissedene kadar bizden uzaklaştı.

"Şu herifin kolunu bırak, yanıma gel ve polisi ara. Geri kalanları sonra konuşacağız."

"Ona emir verme," dedi Karan, sesi hiç tanıdık değildi. Ona baktığımda, gözlerini koşulsuz bir karanlıkla babama diktiğini gördüm. Kurak bir şaşkınlık içimi damar damar ayırıp, güven toprağımı çatlattı.

"O benim kızım," dedi babam hiçbir şeyi anlamıyormuş gibi bakıyordu yüzüme. Ben ise ona bakamıyordum. Bakamıyor değildim, bakmıyordum. Sergen ve Billur'un sesleri sokağın sonunda duyuldu ama hâlâ yanımıza varamamışlardı.

"Sen onun babası olmayı hak etmiyorsun," dedi Karan acımasızca.

Görmezden geldiğim bu gerçeğin sanıldığı kadar hafif olmadığının bir kez daha farkına varmıştım.

"Sen ne diyorsun?" dedi babam irkilerek.

"Yüzünde sanat çalışması yapmaya devam etmemi istemiyorsan, kızın peşini bırakırsın. Ve annesiyle kardeşini de rahat bırakırsın," dedi Karan beni kolunun altına çekerken. Bir an, bir zımpara göğsümün üstünde zıplamaya başladı. Çürük bir his iliğime sızdı, kelimelerin kemiğine satır vuruldu.

Babam, ağrı sızı içinde dudağını silip başını ovuştururken bir an duraksadı ve bakışları beni kollarının altına çeken Karan'a döndü. Gözleri tuhaf bir ışıkla parladı. "Ne..."

"Her şeyini alırım. Hiçbir şeyin kalmaz." Karan'ın ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum şu an. "Türkiye'de ya da dünyanın herhangi bir siktiğim ucunda. Hiçbir yerde barındırmam seni."

"Kızımı altına aldığın için mi dövdün lan beni?" diye bağırdı babam. Beynimin ortasına ok saplanmış gibi sarsıldım. Kaburgalarım dökülmeye başladı, kalbimi tutan hiçbir şey yoktu. Kalbim akıyordu. Kalbim düşüyordu. "Seni küçük orosp..."

Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti. Her şey kararda. İçimin zindanında bir parçam daha çürüyüp ruhumdan koptu. Karan ardı arkası kesilmeyen yumruklarını babamın suratına geçirmeye başladığında, olduğum yerde öylece kalakalmıştım. Her şey donmuş, akrep kendisini aldatan yelkovanı zamanın kollarında bulmuştu. Sanki ayak tabanlarımdan bir kök yerin dibine doğru uzamıştı. Kalbim kasım kasım kasılmaya başladı. Sökülüyordu. Kalbim sökülüyordu. Parçalanıyordu. Parçalar dökülüp uçuşuyordu. Her parça, farklı bir yere gidiyordu. Parçalanan kalbimin parçaları bile birbirinden uzaklaşıyordu.

"Senin ağzını yüzünü sikerim, sıfatsız köpek!" diye bağırdı Karan, babamı altına alıp delice yumruklarken. Babamın bu

yumruklardan sonra yaşaması mümkün müydü bilmiyordum ama tüm hayatım biraz önce bir gardiyan tarafından sonlandırılmış mahkûm gibi hissediyordum kendimi.

"Senin hayatını sikerim, sikeceğim de, göreceksin! Seni doğduğuna pişman edeceğim! Ölmeden cehenneme gitmek neymiş göstereceğim sana! Orospu çocuğu!" Karan delirmiş gibi yumruklar savuruyordu. Babam onu devirmeye çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Yağmur yüzümü yıkarken duyduklarımı da yıkayıp götürsün, silip süpürsün istedim. Yapmadı.

"Hangi baba bir kızı için bunları söyler lan, köpek? Sokaktaki köpekten babalık öğren sen, senin ar damarını sikerim orospunun çıkardığı!" Küfürleri sokakta yankılanıyordu. Sergen'in bize doğru koştuğunu görür gibi oldum.

Yıkılmak üzere bir evin sallanan gövdesini tutmaya çalışan o çürük temel gibi hissediyordum kendimi. İçten içe çürümüş olmama rağmen, binayı ve içindekileri ayakta tutabilmek için gitgide daha dibe gömülüp, balçığa batıyordum.

Bitmişti. Bu kez gerçekten bitmişti. Babamla olan tüm bağım kopmuştu. Damarımı parçalayıp, sokağın ortasında damarlarım kuruyana kadar dökmek istiyordum kanımı. Yağmur bu lanetli kanı ızgaralara sürüklesin, tünellerde kuruyup gitsin istiyordum bu kan.

Uçup, hiçliğe karışsın istiyordum.

"Senin o dişlerini dökeceğim orospu çocuğu!" Sergen, Karan'ın belini kavradığında Karan bir yumruk daha geçirdi babamın yüzüne.

Babam, "Lütfen!" diye yalvardı ama kelimeler ağzımda yuvarlanıyordu. "Ölüyorum."

"Ölemezsin pezevenk! Ölmene izin verir miyim sanıyorsun? Öldürmeden bitireceğim seni! Yavaş yavaş. Acıyı her bir noktanda hissedeceksin! Ruhunu sökeceğim senin orospu çocuğu!"

"Abi!"

"Seni de sikerim! Siktir git, bırak beni!" diye bağırdı Karan. Gözü dönmüştü. Billur'un bana dokunan parmaklarını hissettim, gözlerimi kan revan içinde kalan kaldırımdan ayıramıyordum.

"Abi, adamı öldüreceksin!"

"Öldürmeyeceğim," diye hırladı Karan. "Ölüm lüksünü tattırmayacağım bu orospu çocuğuna! Bu... Bu soysuza! Bırak lan beni, seni sikerim! Bırak lan! Kolunu koparırım, bırak, Sergen!"

"Asi." Billur beni kendine çekti, başım onun göğsüne yaslandı, gözlerim hâlâ o manzaradaydı. "Yeter!" diye bağırdı Billur. "Kız iyi değil! Onun önünde babasını..."

Boğazımın derinliklerinden yükselen bir sesle aniden kahkaha attım. Karan, bana bakmadan sırtı bana dönük öylece babamın üstünde yumruğu havada donakalırken, Billur beni omuzlarımdan sarsıyor, dehşet içinde bir şeyler fısıldıyordu.

İçim haykırıyordu. Deli gibi kahkaha atıyordum ama bu bir kahkaha değildi. Haykırıyordum. Deli gibi bağırarak gülüyordum. Yağmur suları ağzıma giriyordu, genzimi yakıyordu ve tuzu yaralarımı haşlıyordu. Ruhum, iki eliyle kulaklarını kapamış, hastalıklı kahkahamdan köşe bucak kaçarken, deli gibi bağırmaya başladım. Bedenim titriyordu. Bedenim sıtma tutmuş titriyordu. Bacaklarım zangırdıyor, dişlerim birbirine çarpıyor, boğazımdan boğuk, hıçkırıkla karışık kahkahalar dökülüyordu.

"Yalvarırım, kızım!" diye haykırdı babam. Ağzından bir kan seli boşaldı. "Kurtar beni!"

Karan hareket edemiyordu. Bana bakmıyordu. Sergen, Karan'ı bırakmış, bana dönmüştü. Dehşet dolu gözlerin hepsi üstümdeyken, yalnızca biri bana bakmaya cesaret edemiyordu sanki. Çenem titredi. Billur beni kendine bastırıp, "Siktir!" diye bağırdı. "Karan, kes şunu!" İlk kez adıyla seslenmesi umurumda bile değildi. İçim dalgalandı, boğuk kahkahalar yerini acı dolu çığlıklara bıraktı. Biri beni yaralamış gibi, hastane köşesinde tüm ailesini kaybetmiş biri gibi, ameliyat masasında ayılmış ve uyuşukluğu kaybolmuş bir hasta gibi çığlıklar atıyordum. Sokak o kadar ölüydü ki, tek bir evin ışığı yanmadı.

"Asi!" diye bağırdı Billur beni kendine doğru çevirirken. Yüzümü avuçlarının arasına alıp dehşet dolu yeşil gözlerle baktı bana. "Bebeğim, sakin ol. Bebeğim. Geçti. Bebek. İyisin. Geçti!"

Onun yüzüne bakarak çığlıklar atarken Billur yüzünü buruşturuyor, acı içinde başını iki yana sallıyordu. Babam bir kez

daha, "Merve..." diye fısıldadığında, Karan'ın havadaki yumruğu, babamın yüzüne sertçe indi. Boğazım acıyordu, boğazım yırtılıyordu. Kahkahanın arasına sıkıştırdığım zindan çığlıkları göğsümü yırtıyordu. İçim ilmek ilmek sökülüyordu, atan dikişlerin etrafından sarkan damarları görüyordum. Ölüyor gibiydim ama dahası vardı, ölmüyordum. Buradaydım. Nefesim, ruhumu yakıyordu.

"Onun. Adını. Ağzına. Alma." Karan tek tek, üstüne basarak söylediği sözlerinin ardından yumruğunu bir kez daha kaldırdığında, Billur bağırdı. "Yeter! Ayağa kalk, sana ihtiyacı var!"

Karan'ın bedeni, kurşun sırtını yırtmış ve kemiğine saplanmış gibi sarsıldı.

Babam artık konuşamıyordu, bir şeyler geveliyordu. Onu anlamıyordum. Gözleri üstümdeydi, biliyordum. Özür mü diliyordu yine? Küçük orospudan özür dilemek zorunda değildi.

Karan avuçlarını yere bastırıp kendini yukarı itti, babam kıvranıyordu. Ayağa kalktı. İçimde çığlık atan şey, dışarıya sesini duyurmayı başarmıştı nihayet. Kahkahamın arasına sıkıştırdığım çığlıklarım sokağı inletiyordu. Sert bir şimşek çaktı, yağmur yavaşlamış olsa da, tenim o kadar hassaslaşmıştı ki, üstüme asit yağıyordu sanki. Dikildi. İçim sökülürken, sırtı bana dönük, öylece dikildi. Sert nefesler alıp veriyordu.

Gururum yere yatmış, üstünden geçecek arabanın tekerleklerini sırtında hissetmek için can atıyordu.

Billur'un kollarından sıyrıldığımda, Karan'ın hemen arkasındaydım. Onu ittim. Sendeledi ve şaşkınlıkla bana baktı, ona bakmadım. Önünde dikildim, artık dayağını yediği halde onu seven o küçük kız çocuğu değildim.

Acıyla inledi, kendini gözlerini açmak için zorladı ve beni görünce dudakları aralandı. Ağzından bir dolu kan boşaldı. Gözlerimi yumdum ve yağmurun üstümüze akmasına izin verdim. Dudaklarım kapanmış, sesim kesilmişti. Karan bana dokunmadı. Hiçbir şey söylemedi. Beni izliyordu.

"Mer..." Babam inledi. "...ve..." Öksürdü, ağzından kan boşaldı. Bir kez daha. "Yardım..."

"Sus!" diye bağırdım, içim yarılıp, onun doldurduğu irin dışarı akarken.

"Yard..."

"Yardım, değil mi?" diye bağırdım. Gözlerim yanıyordu, sesim yanıyordu, içim yanıyordu, her şey yanıyordu. "Yardım değil mi, baba? Yardım?"

"Kızım..."

"Deme!" diye bağırdım içim parçalanırken. "Deme bana kızım deme, deme, deme!"

Eli bana uzandı, titriyordu. Çamur ve kan vardı, parmakları yaralıydı, hep bana açılmasını beklediğim büyük avuçlarının içi sıyrılmıştı.

"Neden, baba?" diye sordum sesim cılızlaşırken. Başım sağ omzuma düştü. "Neden?"

Elini uzattı, gözlerini açık tutamıyordu. "Neden?" diye bağırıp eline vurduğumda eli karnının üstüne düştü. Babam haykırarak bir şeyler söylemek istedi, sesi haykırıştan ibaretti ama kelimeler dudaklarında şekil bulamadı.

"Ben..."

"Üzgünsün." Başımı salladım, boğazıma tırmanan çığlığı yuttum. "Hep üzgünsün."

"Yardım et, ne olur," dedi, titrek bir sesle. "Her şeyi telafi edeceğ..."

"Neyi telafi edeceksin?"

"Elini uzat," diye inledi. "Yemin ede..."

"Etme." Burnumu çektim. Dizlerimin üstüne çöktüğümde sokağa koca bir sessizlik çökmüştü. Gözler umurumda değildi. Bunu yapacaktım. Bunu yapacaktım. Yapacaktım. Yaralı avuçlarım onun ıslak gömleğine dokundu. Göğsü nefes almıyormuş gibi hareketsiz olsa da kalbinin çırpınışlarını avuçlarımda hissettim.

"Merv..."

"Şşh," diye fısıldadım. "Bu kez konuşması gereken benim."

"Kızım..."

"Baba," diye fısıldadım en savunmasız haline bakarken. "Niye beni sevmedin?"

Arkamda bir hıçkırık duydum, ses narin ve tanıdıktı. Ellerim göğsünden kayıp, onun kan içindeki yüzüne dokundu. Onu sevsem, günah yazar mıydı bana Allah? Sadece biraz sevsem?

"Sen benim yüzüme hiç böyle dokunmadın, biliyor musun?" Sakallarına karışan kanı avucumla silip pürüzlü yanağına dokundum. Öksürdü. Bu kez kan gelmedi, gözleri yarı açıktı ve üzerimdeydi. Istırap, katran gibi kaynıyordu bakışlarında. "Sen yüzüme ne zaman dokunsan benim yanağımda senin parmaklarının bıraktığı morluklar kaldı hep."

Damarımdan geçen zehirle yandım bir kez daha. Saçlarına kaydırdım parmaklarımı. Islak ve pisti, çamura bulanmıştı. "Saçlarımı da hiç okşamadın, biliyor musun?"

Babam hıçkırdı. Acı içinde. Karan... O bana bakıyor muydu şu an? Bakmamalıydı. Bakmasını istemiyordum. Işıklar kapanmalıydı, bu adamla baş başa kalmalıydık ve son kez sevmeliydim onu.

"Baba..." dedim ilk kez o kelimeye muhtaç gibi.

"Kızım..."

Burnumu çektim. "Neden böyle yaptın, baba?"

"Aff..."

"Deme." Burnumu çektim. "Demesene."

"Asi..." diye mırıldandı biri arkamda. Ses Billur'a aitti ama genzinden kopup gelmişti sanki. Biri onu susturdu, bu kişinin Sergen olduğunu biliyordum.

"Şimdi seni son kez seveceğim," diye fısıldadım. "Sonra da gideceğim."

Babamın bakışlarına aldırmadan yüzümü göğsüne gömdüm, kaldırımın üstünde onun kucağına kıvrıldım. Yağmur bizi dövüyordu, babam bir kolunu kaldırıp omzuma atmaya çalıştı ama başaramadı. Ona sarıldım, kanla karışmış pahalı parfümünün kokusunu içime doldurdum. İçimin sıvası dökülmeye başladığında bunun son olduğunu biliyordum. Bir daha onu görsem bile, iki yabancı olacaktık aynı kaldırımda yürüyen. Ona sokuldum, burnumu boynuna gömdüm ve akan kanı önemsemedim. Aciz bir kız çocuğunun bacakları tir tir titriyordu, bu kız çocuğunu tanıyordum. Koyu mor külotlu çorabı yırtılmıştı.

"Sen beni... Hiç sevmedin. Böyle," diye fısıldadım, boynuna burnumu sürterken. "Baba kokusu nedir bilmedim ben, biliyor musun? Senin kokunu kirli sepetlerinden aşırdığım gömleklerinden bildim hep. Bir kez ruhunun içindeki pisliği bir çöplüğe döküp kucaklamadın beni. Ruhunun tadını alamadım, baba. Alamadığım tek şey ruhunun tadı değildi. Sen bana yapmacık bir şefkati bile çok gördün. Hayallerime alet edebileceğim tek bir baba figürü bile oluşmadı kafamda. Baba denince gözlerimin önünde karanlık bir oda belirdi benim hep. Senin suçun bu."

Derin bir nefes aldı, artık inlemiyordu. Yüzünü okşadım. "Canın acıyor mu?" diye fısıldadım. Burnumu çektim. "Bu hiçbir şey, biliyor musun? Ben hiçbir yerim kanamadan bunun on mislini çektiğim geceleri biliyorum. Battaniyenin altında, bana, anneme, ablama ettiğin hakaretleri dinlerken, kalbimin üstüne bastırdığım başparmağımın göğsümün kemiğine bıraktığı izi biliyorum."

Yutkundu, yutkundum. "Baba... Bana zarar verdin."

"Biliy..."

"Biliyorsun. Ve yine de beni korumadın. Beni neden korumadın, baba? Beni... Kendinden... Beni senden niye korumadın, baba?"

Hıçkırdım.

"Acımın üstüne acı basarak soğudum. Yaşıtlarımın masal dinlediği saatlerde, küfürlerini dinledim. Yaşıtlarımın saçlarının sevildiği o saatlerde, benim saçlarım senin avuçlarında kaldı. Yastığının altında babasıyla fotoğrafını saklayan kızlardan olamadım hiç ben. Yastığımın altında yalnızlığımı sakladım. Orada büyüttüm onu. Benim yalnızlığım sendin, baba."

Derin bir nefes aldım. Kulağına yaklaştım ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım. "En sevdiğim külotlu çorabımdı o, baba." Burnumu çektim. "Açtım ve istediğim bir tanecik çikolatalı çörekti."

Yumruğumu onun o insafsız göğsüne geçirdim. Göğsüne indirdiğim yumruğum kendi göğsümde bir pencere açıp acısını içime yansıtırken, bu kez gırtlağımdan gelen hiçbir şeyi tutmadım.

Yutmadım. En gerçek formunu almış koca bir karanlık gibi kaldırdım kafamı. Gökyüzüne baktım ve hemen ardından kararmış umutlarımı çarptım yağmura. Sonra da yüzümü onun göğsüne gömüp, arkası kesilmeyen yumruklar indirerek, bağırmaya başladım.

Bu kez içimden çıt çıkmazken, dışım çığlık çığlığaydı. Boğuk sesim, çığlığımı gırtlakladı. "Neden?" diye bağırdım göğsüne vurarak. "Bana orospu demeni hak edecek ne yaptım?" Bir kez daha vurup ona tamamen sokuldum.

"Sevilmek isteyen bir beslemeden farkım yoktu. Sadece sev istedim. Bok gibi bir karakterin varken ne diye çocuk yaptın? Baba olamıyorsanız, uçkurunuza sahip çıkın! Yeter! Öldürüyorsunuz bizi! Dünyaya getirmek meziyet mi? Köpekler ve kediler bile yavruları kendi başlarının çaresine bakana kadar yanlarında oluyorlar! Yapamadığınız o babalığınızı da alın, kızlarınızın hayatından çekip gidin!"

Artık sadece bağırıp göğsüne vuruyordum. Vuruyordum ama belki de yaptığım tek şey elimi göğsüne koymaktı ve ben bunu vurmak sanıyordum. Saçlarım onun kanlı yüzüne dökülüp kanların arasına yayıldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Sonra göğsünde dinlenip yumruğumu kalbinin üstüne koydum. "Ama sevmiyorum da."

"Beni affet, kızım," diye fısıldadı acılar içinde.

Ona sokulup kucağında küçücük kaldım. "Beni korumadın. Seni affetmeyeceğim, baba."

"Seni artık koruyacağım."

"Artık ihtiyacım yok."

"Seni..."

Başımı iki yana sallarken bacaklarım titriyordu. "Keşke," diye fısıldadım dudaklarım titrerken. "Keşke sensiz büyüseydim, seni tanımadan, tek bir fotoğrafınla büyüseydim de, seninle sınanarak büyümeseydim."

Biri beni kucakladı. Bedenim titriyordu. Beni kucaklayan şefkatli kolların arasında titriyordum. Yüzümü boynuna sakladım ve o an anladım. Ağlıyordum. Onun boynundaki acı çikolata kokusunu alıyordum ve boynundaki ince deriye tuzlu gözyaşlarımı döküyordum.

"Onu hastaneye yetiştir, bir yerde bulduğunu söyle ve senden ifade istemelerine fırsat vermeden oradan kurtul," dedi Karan. Deliler gibi titriyor, onun kokusunu soluyordum. Sergen'in onaylar gibi bir ses çıkardığını duyduğumda, ona tamamen sokuldum.

"Geçti," diye fısıldadı yarama üfler gibi. "Geçti, küçücüğüm. Geçti, küçük kızım."

Burnumu çekip acı içinde inledim. Kollarımı onun ensesine sarıp ona sıkıca tutundum. Tutuşu sağlamdı, kesinlikle incitmiyordu ve kollarında kırılgan bir mücevher taşıyordu sanki. Islak olmasına rağmen sıcacıktı.

"Beni korumadı," diye fısıldadım.

Dudaklarını alnıma bastırırken sokağın sonuna doğru yürüyorduk. "Artık ihtiyacın yok."

"Biliyorum." Sesim titriyordu.

Alnıma verdiği her sıcak nefes parçası, düşüncelerime sızıp kötü düşüncelerin üstüne çizik atıyordu. Araca bindiğimizi fark ettiğimde direksiyona Karan değil Billur geçmişti. Aralarında mırıltı şeklinde bir konuşma geçti. Arka koltukta, Karan'ın kollarında, yüzümü onun boynuma gömmüş, çığlıklarımın yarattığı kasırganın gerisinde bıraktığı harabeyi izliyordum. Araba çalıştı. Billur arabayı ustaca bir u dönüşüyle sokaktan çıkarırken, Karan'ın parmağı sırtımda dolaşıyordu.

Kafamı kaldırıp arka camdan dışarı baktım. Burnumu çekip kirpiklerimin arasından dışarıyı izledim. Arabaların ışıkları yuvarlak haleler halinde tuhaf bir gösteriyi bulanık gören gözlerimin önüne sunuyordu.

Karan saç diplerime burnunu sürtüp, "Uyu," diye fısıldadı.

Ve sanki bunu bekliyormuşum gibi gözlerimi yumdum.

Gözlerimi araladığımda, bir merdivenden yukarı taşınıyordum ve o tanıdık kolların arasındaydım. Bedirhan'ın sesini duyabiliyordum, Karan'a tamamen sokulup, kendimi güvende hissetmeye çalıştım.

"O iyi olacak," diye fısıldadı.

Cevap vermedim, uyandığımı anlaması beni şaşırtmamıştı. Beyaz bir kapıyı araladı ve beni tamamen kırmızı, kan rengi bir

banyoya soktu. Yumurta şeklinde kırmızı bir küvet, kırmızı bir duş kabini, kırmızı duvarlar. Her şey kırmızıydı. Gözlerimi kırpıştırdım ve görüşümü netleştirmeye çalıştım. Karan beni kucağından indirirken son derece dikkatliydi. Beni küvetin kenarındaki tümseğe oturttu, tıpkı bir bez bebek gibiydim. Başım öne düşerken Karan önümde diz çöktü. Gömleği sırılsıklamdı, siyah kotu da gömleğinden farksızdı. Ayağımdaki postalları tek tek çıkarıp, dizime kadar uzanan çorabımı da çekip sıyırdı.

Beni yavaşça soymaya başladığında ona karşı koymadım. Üzerimize kapağı kapanmış bir tabutun içinde yalnızca birbirimizle baş başaydık. Durgundu. İlk kez bu kadar farklı görünüyordu.

Sessizliğin kıyameti, düştüğü yerküreyi tam göbeğinden ortadan ikiye bölerken, gölgelerin arasında koşan küçük bir kız çocuğunun elindeki oyuncak ayının patlayan dikişlerinden dökülen pamuk, bir cesedin neşterle açılmış bedeninden dökülen organlara benziyordu. Parmaklarımı kendi kanıma batırıyor, başkalarının katili oluyordum. Oyuncak bir ayının sökülen dikişlerinden pamuklar yere dökülüyor, kız çocuğu yanan soluk borusu ve göğsünü parçalayacak olan kalbine aldırış etmeden koşuyordu.

Soğuk su önce düşüncelerimi felç etti, ardından bedenimi buzdan bir tabutun içine gömülmüş gibi hissetmemle birlikte titreyerek Karan'a sokuldum. Çenem titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu ve hemen göğsümün üstünde birleştirdiğim yumruklarımı saran parmaklarım karıncalanıyordu. Büyük eli önce sırtıma uzandı, beni yavaşça kendine doğru çekerken, çaresizlik bedenime tıpkı bir kanser gibi yayılmaya ve beni içten içe öldürmeye başladı. Birbirine çarpan dişlerimden çıkan sesleri dinlerken gözlerimi kaldırdım, kafamdan aşağı inen su gözlerime temas etmese de şakaklarımda suyun çizdiği o durgun ve dar yolların üstündeki hareketliliği hissedebiliyordum.

"Mağaraların içinde yaratıklar yaşıyor," diye fısıldadım, takırdayan dişlerimin üstünü saran etler çekiliyormuş gibi sancımaya başladığında. Bir mağaranın içinde beni izleyen o canavarın beni parçalaması an meselesiydi sanki.

Hiçbir şey söylemedi, büyük avucu sırtımda dolaştı ve suyun ıslattığı buz kesen tenimi avucuyla ovarak ısıtmaya çalıştı. Bir an

sanki çocukluğumun kiri pası onun avuçlarına yapışıyormuş gibi hissedince irkildim. Pürdikkat beni izleyen kuzguni karası gözlerinde durgun bir ifade vardı. Karanlık onun harelerinden önce ifadesine çökmüştü bu kez.

Eli yavaşça sırtımdan aşağı indi, ıslanmış sutyenim bedenime ağır gelirken birleştirdiğim ellerimi onun çıplak göğsüne koyup gözlerimi gözlerine sabitledim. Büyük elleri belimi sardı, parmakları tenime battı ama soğuk o kadar yoğundu ki, parmaklarını tenime batırmış olsa bile bu sızıyı hissedemedim.

"Mağaraların içinde canavarlar yaşıyor," dedi kısık, boğuk bir sesle. Erkeksi sesinin etrafına ovalanmış gerçekler, gökyüzünden yeryüzüne yağarken ölüp solan yıldızlara benziyordu.

Gözleri gözlerimde uzun bir süre takılı kaldı. Su bu kez kirpiklerimi ıslatmaya başladığında, elimde olmadan gözlerimi kıstım, kirpiklerim gözlerime ağır geldi, taşıyamadım.

"Neredeyse çırılçıplaksın," derken erkeksi sesindeki ifadesizlik beni şaşırtmamıştı.

Cevap veremedim.

"Ve oldukça savunmasız görünüyorsun."

"Değilim," diye fısıldadım, tepemizden akan su çenemden yere damlıyordu.

"Öylesin," dedi üstüne basarak, sanki toprağa kan döken türden bir yemin içiyordu.

"Öyle olsam bile sorun değil."

"Bana güveniyor musun?" Sesi, sırtımı delen bir ok gibiydi. Yay onun elindeydi.

Babamı önümde neredeyse öldürene kadar dövmüştü. Kafamın içine çöken binanın altında kalan o kadar fazla anı vardı ki, hangi birini kurtarabileceğimi bilmiyordum; yıkılan, üstüme çöken binanın altında kalan çoğu anıyı isteyerek bu infazın koynuna itmiştim. Ancak avuçlarımda kalmasını dilediğim birkaç anı vardı, onları kurtarmayı hep istemiştim. Şimdi elimi o enkaza uzatsam, elimi yakalayacak olan ilk anının hangi anı olacağını bilmediğimden, cesaret edip elimi enkazın altına uzatamıyordum. Karan Ali Çakıl bu enkaza benziyordu. Ona elimi uzatsam, avucuma koyacağı şey ne olurdu bunu bir türlü tam olarak ka-

famda kesin kılamıyordum. Ben ona güveniyordum da, o kendine güvenmiyordu sanki.

Ama her şeye rağmen ona sığınıyordum.

"Güveniyorum," dediğimde artık tir tir titriyordum. Her şeye rağmen yalnızca ona güveniyordum.

Siyah gözlere baktım. Mahşer ateşi o gözlerde alev aldı, cehennem orada dondu ve cennetin aralıklı duran sekiz kapısından birinin aralığından dışarı kan sızmaya başladı.

"Bir canavara güvenemezsin," dedi, sesi solgun yükselmişti.

Yutkundum, soğuğu duygularımla ezmeye çalıştım. "Sen canavar değilsin. Ben sana sığınıyorum."

Durdu, gözlerimin içine bunu reddeden gözlerle baktı ama o gözlerde aynı zamanda şefkatin kundağı da vardı, sanki ben elleri ayakları yakılmış bir bebektim ve o kundak benim yanık cenazemin mezarıydı.

"O mağaranın içindeki canavara sığınamazsın." Çenesini dikti, siyah gözleri kademsiz bir şekilde parıldıyordu. "O yaratığa güvenemezsin."

"Sen o mağaranın içinde yaşayan canavarlardan biri değilsin," diye fısıldadım gözünün altındaki erimiş dikiz izine kayan gözlerimi tekrar gözlerine çevirirken. "Sen o mağarasın."

Durdu, gözlerimin içine öyle bir baktı ki, kırk güneş söndü gecenin teninde.

"Canavarların, yaratıkların, iblislerin ve meleklerin barınağısın."

Kapkara bir gezegendeydik ve o gezegendeki tek ışık bendim sanki. Öyle bakıyordu. Gözlerinin bebeğinde, yanan ışığımı görüyordum. Kendimi görüyordum. Bu adam yalnızlığıma yapılan ölüm tehdidiydi.

Tam ağzını açacaktı ki, onu durdurdum.

"Kehf," döküldü dudaklarımdan. "Sen cennete yirmi altı adım kala, ölü yetimlerin yolunu kaybedip sığındığı o mağarasın. Sığınaksın."

♠

Bedenine dokunan acının, ruhuna dokunan acının yanında lafı bile olmazdı.

Yine de yastığı sıktığım avuçlarımın kabuklanmasına izin vermediğim açık yarası, bileklerime uzanan bir kesik sancının iniltisini koparıyordu. Saat kaçtı bilmiyordum, tek bildiğim günün henüz doğmadığıydı, çünkü havuzun ışıkları dışında odayı aydınlatan hiçbir şey yoktu. Yaşam, bu odada durmuş, bu yatağın üstündeki nefes alan ceset dışındaki tüm cesetler toprağın altına emilip, yeryüzünden yok olmuştu.

Bedirhan bu odayı Karan ve benim için hazırlamıştı.

Gözlerim sık sık kapanıyor, kendi kabzasına çekiliyordu. Hemen ileride yüksek bir ağaç vardı ve uzun dalları pencereye kadar uzanıyor, kapalı camı dürtüyordu.

Karanlıkta kendi nefesimden başka bir nefesin tadını aldım. Sonra o tanıdık kokuyu soludum, sanki yastığımdan geliyordu ama yastığımda yalnızca benim başım vardı. Yataktaki tek beden bana aitti, bu yatağı baskı altına alan tek ruh bendim ve kasvetimi temiz çarşaflarına döküyordum. Bir gözün süzgecinden geçerken, ağına takılıp takılıp tökezlediğimi hissettim. Sanki aynı anda nefes alıyorduk, başımı yavaşça yastığın diğer tarafına çevirdiğimde, yatağın ucundaki tekli koltukta, bir ayağının bileğini dizinin üstüne koymuş şekilde oturan Karan'ı gördüm.

Sutyenle uyuyakalmıştım ama şu an üstümde saten bir çarşaf örtülüydü ve yalnızca omuzlarımın bir kısmı görünüyordu. Ayaklarım, çarşafın dışında kalmıştı ve üşüyorlardı. Bacaklarımı karnıma, ayaklarımı çarşafın altına çektim. Hafif mavi dalgalar, duvarlarda büyüyordu. Mavi havuz ışığının dalgalarından biri onun yüzünün bir kısmını jilet izi şeklinde aydınlatıyordu.

Üstünde tişört yoktu, kaslı göğsü karanlıkla örtülmüştü.

"Saat kaç?"

"Sabahın üçü," dedi yavaşça.

Yavaşça ona doğru dönüp bir elimi yastığın altına sokarak onu izlemeye başladım.

"Bir sorun var mı?" diye sordum, polislerle başının belaya girmesini istemiyordum.

Karan'ın dümdüz bakışları bir an olsun yüzümden ayrılmadı.

"Ne sorunu, Çakıltaşı?"

Dizlerim, göğsüme değene kadar iki büklüm oldum ve çarşaf da tıpkı benim gibi büzüştü. "O adam..."

"Hiçbir bok yapamaz."

Gözlerimi kararlı bir ifadeyle yüzüne diktim. "Senden şikâyetçi olu..."

"Olamaz."

"Ben on yedi yaşındayım ve senin yanında olduğumu bili..." Karan bir anda ayağa kalktı. Dizini yatağın üstüne bastırdı. Yatak, dizinin ağırlığıyla öne doğru çöktü ve bedenim hafifçe ona kaymak zorunda kaldı. Elini başımın üstünde duran yatak başlığına koyup üstüme abandı. "Boşuna düşünüyorsun, böyle bir şeyi yapamaz."

Gözlerimi kaldırarak ona baktım. "Kendinden çok eminsin."

"Evet," dedi kısık bir sesle. Kuzguni siyahı bakışları sertti, bir an için onu gerçekten tanıyor muyum diye düşündüm. Evet, o benim saklandığım mağaraydı. Ama içeride canavarlar olduğunu da bir şekilde göstermişti bana.

"Kendimi tam bir baş belası gibi hissediyorum," diye açıkça itirafta bulundum.

"Hissetme," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. Hemen tepemde, üzerime abanmış bana bakıyordu. Eli yatak başlığından kayıp yastığıma indi ve elinin baskısıyla yastığım aşağı doğru çöktü. Alnıma dokundu.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim ama buna izin vermiyorsun," diye fısıldadım bakışlarım ona yoğunlaşırken.

Başını yavaşça iki yana sallayarak yüzünü biraz daha yaklaştırdı bana. Hâlâ tepeden bakıyordu. "Vermem."

"Neden?"

Dudaklarını bükerek tek omzunu yavaşça yukarı aşağı kaldırıp indirdi.

"Bir nedeni yok mu?"

Gözleri kısa bir an için gözlerimde duraksadı, ardından ağır mekanik bir hareketle dudaklarıma indi. Uzun kirpikleri gözle-

rini yavaşça örttü ve gözlerini tekrar açtığında bu kez gözlerime bakıyordu. "Olması mı gerekiyor?" diye sordu.

Yavaşça yutkundum. "Evet."

"Sen hep bir neden mi ararsın?" diye sordu, gözleri gözlerimin etrafında turlamaya devam ederken. Kaslı göğsü o kadar ağır şişip iniyordu ki, nefes almaya ihtiyacı yoktu sanki.

"Nedenlere ihtiyacımız vardır," diye fısıldadım.

"Bana güvendiğini söyledin."

"Güveniyorum."

Cevap vermedi.

"Sigara mı içtin?" diye sordum kısık bir sesle.

"Evet," dedi sakin bir şekilde. "Rahatsız mı oldun?" Geri çekilecekti ki, farkında olmadan bileğini kavradım ve onu kendime doğru çektim. "Hayır," dedim panik içinde. "Olmadım."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı dudaklarıma santim kala.

"Neyi?"

"Nasıl bir anda böyle cesur olabildiğini." Gözlerini kısıp, kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Sorgusunu ruhumun derinliklerinde hissettim. "Anlamıyorum."

Sessiz kaldım.

Ruhumun dikiş tutmaz yaraları vardı ve karanlık o yaraların üstünü örtüyordu. Tamam, acı dinmiyordu, kaybolmuyordu, izler ölümcüldü. Ama kimse göremiyordu.

"Karan..."

"Evet, siktiğimin karaktersiz bir ebeveynine sahipsin," dedi başını iki yana sallayarak. Gözleri parlıyordu ama bu parlaklığın sebebi gözlerindeki gezegen değildi. Bu parlaklığın sebebi bir anda büyüyüp, gözlerini yutan öfkeydi.

Başımı önüme eğip yastığın ucuna baktım. "Ama bana da sahipsin."

Ona sahip olmak? Ona öylece bakakaldığımda yavaşça yanıma uzanıp sırtımı ona dönmemi sağladı. Beni kaslı göğsüne doğru çekti, sırtım onun güvenilir göğsüne yaslandı.

"Karan?"

Saçlarımın arasında derin bir nefes aldı. "Söyle."

Nefesi, dudaklarının arkasında sakladığı kelimelerden kapkara bir ip yapıp, boynumun etrafına doluyordu sanki.

"Az önce söylediğin şe..."

"Saçlarının kendi kokusu," diye kesti beni. "Farklı bir şampuanla yıkamış olmana rağmen saçların hâlâ aynı kokuyor. O gün beni kandırmıştın. Bu koku tamamen sana ait."

Yanaklarıma taşınan nabzımla ona tamamen sokuldum. Tuhaftır ki, ilk kez birine teslim olmaktan korkmuyordum. İnsanlarla iç içe olmak, benim için ne kadar uzak bir kavramsa; bu adamın etrafında olmak, benim için o kadar gerekli bir kavram hâline gelmişti. Sanki o siyah bir bıçaktı ve ben kendimi onunla sivriltiyordum.

"Konuyu değiştiri..."

"Yalancı velet. Beni kandırmıştın resmen."

Gözlerimi devirerek pencereden dışarıya baktım. "Az önce söylediğin şeyi duyd..."

"Şafak sökülüyor," dedi Karan sözümü tekrar keserek.

"İçimiz gibi," diye fısıldadım.

İkimizin arasında asılı duran sessizlik bir süre daha yerini korudu. Sonunda araladığım sayfaların altını çizdiğim kısımlarına göz gezdirirken sarsıcı bir gerçekle burun buruna geldim. Ben bu adamdan uzağa gidemiyordum.

"Bana asıl seni göstermeni istiyorum," diye fısıldadı aniden.

"Asıl ben diye bir şey yok," dedim kısık bir sesle. "Ben buyum, Karan."

"Sen bu değilsin."

"Buyum," diye fısıldadım.

"Evet ama tam olarak bu değilsin. Biri daha var. Benden sakladığın biri var, Asi."

İrkildim. "Ne demek istiyorsun?" Yakalanmaktan korkuyordum. Diğer Merve soluğunu tuttu, karanlığa doğru kaçmak için tetikte duruyordu.

"İçinde bir yerlerde sakladığın biri daha var. Sana benziyor ama bu hâline değil."

Eklemlerindeki yaralarda dolaştırdım parmaklarımı. Babamı o kadar sert yumruklamıştı ki, parmak boğumlarına kadar yara-

lıydı büyük elleri. Karan dikkat kesilmiş, ne yaptığımı idrak etmeye çalışıyordu. "Senin de benden sakladığın şeyler var," diye fısıldadım. "Sır küpü olan bir adamın beni sorgulaması komik geliyor biraz. Üstelik o adam... Babamın... Yani biyolojik babamın ağzını yüzünü dağıttı."

İrkildi. "Kızgın mısın?"

"Ne için?"

"Onu benzettiğim için," dedi keskin bir sesle. "Eğer orada olmasaydın daha kötü şeyler olabilirdi. Ama yine de Sergen'i sikeceğim."

"Küfür etmesene," diye homurdandım. "Sergen'in bir suçu yok. Kimsenin yüzüne bakamayacağım sanırım. Berbat hâldeydim, beni o hâlde görmemeliydiler."

"Berbat hâlde falan değildin, Çakıltaşı. Berbat hâlde olan oydu ve bunda senin bir suçun yoktu."

"Üzülmek istedim," diye fısıldadım, pencerenin önünde kıpırdanan yaprağı izlerken. "Ben bunu izah edemiyorum şu an..."

"Ne kadar çok konuşursan konuş," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Ne kadar açıklarsan açıkla. Ne kadar bağırırsan bağır. Asıl izah, sustuklarındır."

Sertçe yutkundum. "Ben kendimi hiç anlatamadım. Hakkımda neler dendi, yine sustum, tek kelime etmedim," diye fısıldadım.

"Ne kadar dil dökersen dök, susarak vurduğun tokat kadar acı vermez hiçbir kelimenin yumruğu. Beş parmağının izi kalır konuşanların suratında," dedi, sesi kuruydu.

"Peki ya bugün?" Sertçe yutkundum. "Neden acıyamadım ona? İnan bana... Denedim. Üzülmek, ona yardım etmek istedim. Belki çok günah... Baba sonuçta. Sana kızmak istedim, babama üzülmek istedim. Ama... Karan..." Sesim çatladı. "Ben babamdan görmedim sende gördüğüm sahiplenmeyi. O yüzden belki de kızamadım sa..."

Bir anda oldu her şey. Karan üstüme çıkmıştı ve karnımın üstüne oturmuş, yüzünü yüzüme yaklaştırmıştı. O kadar hızlı nefes alıyordu ki, sanki birazdan tüm damarları çatlayacak, derisi gerilip yırtılacak ve altından kapkara bir canavar çıkacaktı. Banyoda

söyledikleri geldi aklıma. Mağarada uyuyan bir canavar vardı ve beni parçalamak istiyordu sanki.

Gözlerimi kırpıştırarak, "Neler olu..." diyecektim ki, dudakları, açlıkla saldırdı dudaklarıma. Öpüşü bir parça gerçek koparmak istiyordu sanki ruhumdan. Karşı koymadım, belki de koyamadım. Dudaklarım onun dudaklarının istilasını hoşgörüyle karşıladı. Sıcacık dilini dilimin ucunda hissedince kaskatı kesildim. Nefesi beni içine çeken bir hortumdu. Elleri ellerimi yakaladı ve kafamın iki yanından yatağa yapıştırdı. Deli gibi öpüyordu beni. Sonsuzluk kavramı içinde, bir başka sonsuzluğa gebe kalmıştı kalbim. İçimdeki en ufak hissi bile görebilmek için hislerimin üstüne büyüteç tutuyordu sanki. Ağzımın içine inledi, karanlık ve erkeksi ses tonu beni darmadağın ederken, karnım karnına değiyordu ve sert kaslarının kalıbı benim dümdüz karnımda şekilleniyordu.

Dili dilimden ayrılırken alt dudağımı emerek hırladı. İlk kez bu kadar yoğundu, başım dönüyor, midem bulanıyordu ve ayak bileklerim titriyordu. Yatağa tamamen mıhlanmış gibiydim, eşofmanının yaptığı baskıyla irkildiğimde, Karan nefes nefese ayrıldı dudaklarımdan. Kasıklarında bir kalp, kasıklarımın üstünde çarpıyordu sanki. Kapkara alevlerin dört bir yandan püskürdüğü ve lavlarını eteklerine döktüğü gözleriyle gözlerimin içine bakarken, dudakları aralanmış, ıslaktı.

"Kaçtığım yerden geri çekiliyorum sana," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Gözleri tek bir kirpik hareketiyle ruhumu yönetiyordu. "Her zerremle bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama siktiğimin dokuz yaş farkı yüzünden senden vazgeçemem."

Gözlerim kocaman açıldı, bir kez daha açlıkla saldırdı dudaklarıma. İçimdeki tüm kan çekilip, o adama ait her bir hücrem kendi etrafında patlayarak benden ayrılırken, yepyeni bir kanın damarlarımda çağladığını hissettim. Onun siyah kanı, benim damarımda akıyordu sanki.

Kanının bile siyah olduğunu düşündüğüm bu adamın kanı, damarıma bulaşmıştı bir kere.

Kendini yavaşça bana sürttüğünde, kasıklarım gerildi ve sancılı bir his karnıma tırmanıp göğsümü titretti. Onu tam o noktada

hissetmiştim ama bunu tehditkâr bir şekilde yapmamıştı, bilinçsiz bir hareketti ve kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Pişmanlığını her bir kasında hissettim.

"Üzgünüm," diye fısıldadı dudaklarımdan ayrılıp kulağıma yaklaşırken. Dudakları kulak mememe değiyordu. "Kendimi tutamadım."

Yatakla onun arasında kalan ellerimi, parmaklarının etrafına sarıp elini sıkıca kavrarken, sessiz kaldım. Yüzünü boynuma düşürdü, hâlâ üstümdeydi. "Seninleyken çok zor," diye fısıldadı, nefesinin iç gıdıklayıcı sesiyle harmanlanışı içimi titretti.

"Ne zor?"

"Kendimi tutmak."

Yine sessiz kaldığımda, "Zor olacak, biliyorum," diye fısıldadı. "Sen o yasak elmasın. Etrafında dönüp duruyorum işte. Her bir zerren... Lanet olası kadınsı bedenin... Günaha davetiyesin sen." Sesi hırıltılıydı.

Dudaklarını boynuma bastırdı. İrkildim. "Gerçek seni göster bana," diye fısıldadı. "Ne olursun."

"Karan..."

"Bırak," dedi yüzünü boynuma bastırırken. "Bırak ruhunu, serbest bırak."

"Karan... Ben yapamam. Onu tekrar kaybedeceğimi bile bile ortalığa salamam."

Kafasını kaldırıp, ışıl ışıl siyah gözlerle yüzüme baktı. Gözleri, devrimin gerçek adını kazıyordu içime. O an anladım. Neyin içine düştüğümü.

"Bırak körkuyum," diye fısıldadı muhtaç bir sesle. "Bırak, dokunsun ruhum ruhuna."

O anda ruhum iki eliyle uzandı göğsümün kemikten gömleğine. Öyle sert bir şekilde ikiye ayırdı ki, ellerinin dışarı uzandığını hissettim. "Karan," diye fısıldadım acı çektiğimi yüzüne çarparak. Ardından ellerimi ellerinden kurtarıp boynuna doladım kollarımı. Çelimsiz kollarım onun koca bedenini sarmalamaya çalışırken, Karan da bana sıkıca sarıldı.

Ben buydum, soğuk ve düzdüm. Küçüklüğümden böyle atılmıştı tohumum. Ama ruhum, onun ruhunun en çıplak gerçekliği-

ni yakaladığı an, sıkıca sarıldı ona. Nasıl olmuştu bilmiyordum, tek bildiğim sanırım Damla'nın kafasından aşağı iyi ki dökmüştüm o kahveyi.

"Bana biz neyiz diye sorma sakın," diye fısıldadı bana sıkıca sarılırken. Olgun bir adamın kollarındaydım. "Ben on sekiz, on dokuz yaşında toy bir oğlan değilim." Alnını alnıma bastırdı. Gözleri gözlerimdeydi. "Yirmi yedi yaşında, çok fazla şey görüp, çok fazla insan tanımış yetişkin bir adamım. Lafı yeterince dolaştırdım. Şu zamana kadar çok defa lafı dolaştırdım." Alnını alnıma sürttü. "Artık yaşımın adamı gibi davranmak ve..."

"Ve?"

"Kadınım olmasını istediğim kıza sahip çıkmak istiyorum."

Bakışlarım durdu. Bakışları durdu. Nabız büyüdü. Kan, kulağımda uğulduyordu.

"Ben... On yedi..."

"Yaşındasın." Gözlerini yumdu. "Ve bu benim saplantılı, yaşlı ve sapık bir takipçi olduğum gerçeğini değiştirmiyor. On yedi yaşında bir kızın duş lifini kokluyorum." Burnunu burnuma sürttü. "Çok daha fazlasını istediğim zamanlar da oluyor." Sertçe yutkundu.

"Biz..."

"Biz seninle siyahın en güzel tonuyuz," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

"Siyahın tonu olmaz. Olsa bile aynıdır."

Bana biraz daha yaklaştı. "Ne güzel işte. Dipsiz bir siyahın içinde, bizi kimse bulamaz."

Dudakları dudaklarımı bulmadan hemen önce bir süre gözlerimin içine baktı. Öpüşü sertleşirken elleri kalçalarıma kaydı ve çarşafın içinde kaskatı kesilirken, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonra bir anda geri çekilip yana devrildi ve körük gibi inip kalkan göğsüyle tavanı izlemeye başladı. "Sikeyim," diye mırıldandı. "Çok boktan."

Aniden yataktan doğruldu, bir süre sırtı bana dönük şekilde yatağın ucunda oturdu. Oturduğu yerden doğruldu, koltuğun üzerinde asılı duran ceketinden bir paket çıkarttı ve pencerenin

önüne yürüyüp pencereyi açtı. Soğuk sert bir şekilde içeri doluşurken çarşafın içine gömüldüm. Karan paketin içinden siyah bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Paketin içinden çıkarttığı zippoyla sigaranın ucunu ateşledikten sonra zippoyu paketin içine atıp, paketi eşofmanının cebine koydu. Bir kolunu kaldırıp pencerenin pervazına koyduğunda pazıları şişmiş, kolundaki damarlar belirginleşmişti.

Sigarayı dudaklarına götürürken sökmeye başlayan şafağı izliyordu. Sırtında ve belindeki gamzeler derinleşmişti, yastığıma sarılıp ona baktım. Ruhumun eline gümüş bir tas vermiş, tasın içini berrak suyla doldurmuştu. Ruhum kurak bir topraktan farksızdı. Onun uzattığı suyu kana kana içti, her bir yudum, bir yaranın kapanmasını sağladı. Yara kapansa da, iz oradaydı.

Sigaranın gri dumanını dışarı üflerken omzunun üstünden bana baktı. "Uyu," diye fısıldadı.

"Sen?"

"Uyu, küçücüğüm. Ben buradayım."

Tam yatağa kıvrılacakken, bahçede kırmızı mavi ışıkların yanıp söndüğünü gördüm. Işıklar sokaktan yükseliyor, şafağı yarıp, soluk maviyi aydınlatıyordu. Karan pencerenin önünde öylece dikilirken aşağıda çalan zilin sesi tüm odalarda yankılandı. Göğsüm acıyla büküldü, tam ayağa kalkmaya çalışmıştım ki, Karan çok hızlı bir şekilde üstüne siyah bir kazak geçirip ayakkabılarını giyerek odanın çıkışına yöneldi.

"Karan?"

"Aşağı inme," dedi sert bir sesle. "Sakın."

Hışımla odadan çıktığında, ayaklanmış ve çoktan üstüme bir tişört geçirmiştim bile. Hızla odadan çıktım, zil sesi susmuştu ve dış kapının açıldığını biliyordum. Odalardan birinden Billur çıktı ve gözlerini ovuştururken, "Sorun ne?" diye sordu. "Uykumun içine sıçtılar."

Kaskatı bir şekilde yanından geçip gittiğimde, önce afallasa da o da beni takip etti. Merdivenleri hızla inmeye başladım. Salona indiğimizde holü rüzgâr gibi geçtim. Billur, "Ne oluyor?" diye bağırdı. "Asi?"

Kapının önüne geldiğimizde kapı çoktan açılmıştı. Bedirhan kapının kolunu tutuyordu ve şaşkın görünüyordu. Sergen de oradaydı, yüzü buz gibi, bakışları dümdüzdü. Karan'ın yüzünü göremesem de, öylece dikilmiş, kapıdaki polis memurlarına baktığını biliyordum. Sırtı kaskatıydı.

"Karan Ali Çakıl şu an burada mı? Onu kendi evinde bulamadık, burada bulabileceğimizi söylediler," dedi göbekli bir polis memuru. Kim söylemişti? Ve benim adım neden geçmiyordu? Diğer memurlara göre daha söz sahibi bir adama benziyordu, siyah silahını görebiliyordum, kemerinin altındaki silah kabının içindeydi. Polis memurun kahverengi gözleri kısaca beni taradığında, Karan kapıya doğru yürüdü.

"Benim," dedi Karan sakin bir sesle.

"Bizimle emniyete kadar gelmeniz gerekiyor," dedi göbekli polis memuru.

Bir an öne doğru atıldım. Kafamın içinde bir şimşek çaktı. Dünya yıkılıyordu ve olduğumuz yerdeki kabuk da çatlamaya başlamıştı sanki. Billur kolumu tutunca polis memuru bana anlamayan gözlerle baktı. Boğazımdan bir direniş yükseldi. Karan'ın bakışları bana döndü.

"Tabii," dedi Karan gözlerini benden ayırmadan.

"Gidelim, Karan Bey."

Karan başını sallarken hâlâ bana bakıyordu. Sergen, dehşet dolu gözlerle, "Hemen arkandan geliyorum, abi," dedi.

"Burada onunla kalıyorsun," dedi Karan, gözleri hâlâ bende olsa da, sözleri Sergen içindi.

"Onu neden götürüyorsunuz?" diye hırladım bir anda. Gözlerim dehşetle büyümüştü ve endişe içimde duman altıydı. Polis memuru cevap vermedi. Simsiyah gözleri gözlerime sarılırken, dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. O kadar silik, o kadar belirsizdi ki, ben hariç kimse bunun farkına varmamıştı. "Endişelenme, Çakıltaşı," diye fısıldadı sakin bir sesle. "Her şey yolunda."

"Karan Bey, buyurun lütfen," dedi polis memuru, konuşmaları umursamadan.

"Sergen, kız sana emanet," dedi Karan. Kapıdan dışarı bir adam attı. Tekrar bana döndürdü siyah gezegenlerini.

"Her şey yolunda," dedi verandanın merdivenlerine doğru yürürken. "Yatağımıza git ve uyu, velet. Uyandığında yanında olacağım."

"Karan..."

Aynı silik tebessümü tekrar görür gibi oldum. Sonra bahçe kapısından çıkarıldı ve ben dizlerimin bağı çözülmüş gibi, her an yere kapaklanacakmışım gibi bahçe kapısına koştum. Onu polis aracına bindirdiler. Araca binerken gözlerimiz bir kez daha birleşti. Bakışları içime bıçak gibi saplanırken olduğum yerde öylece kalakaldım. Sergen omzuma dokundu, araba çalıştı ve Karan son kez arabanın camından bana baktı.

Bedirhan'ın ve Billur'un sesini duyuyordum ama hiçbir şeye odaklanamıyordum. Araba gitmişti, olduğu yer boştu.

Karan yoktu.

26. BÖLÜM: KEHF

Kanatlarınızın eridiğini hissettiğiniz oldu mu hiç?
"Çakıl taşlarından kanatlar erimez, küçüğüm."

Kiremitte iyi pişmiş alabalığın etindeki beyaz yumuşaklığı bilir misiniz? Dişlerinizin arasında dağılırken nasıl da lezzetli ve dertsiz tasasızdır. Aç ağzınızı memnun etmek için bir kiremidin üstünde diri diri yakılır üstelik. Bembeyaz etini örten parlak pulları dökülür yangına takılıp, çırılçıplak kalır ölüme. Sonra alırım simsiyah bir mürekkebi, dökerim onun bembeyaz etine.

İşte o zaman benzeriz gerçekten.

Benzeriz sahiden.

İşlenen tüm günahların unutulmasına rağmen intikamların kalpte halen daha tazeliğini koruduğu adi bir dünyada onurlu insanlar olarak yaşadığını sanan sahtekârları izliyordum. Artık bazı şeyler kafamda daha net, daha parlaktı. Anlamıştım. Kendimizi kimseye izah etmek zorunda değildik.

Bana bunu Karan Ali Çakıl öğretmişti.

"Ne kadar çok konuşursan konuş," demişti, kara gözlerini gözlerimin aynasına düşürürken. "Ne kadar açıklarsan açıkla. Ne kadar bağırırsan bağır. Asıl izah, sustuklarındır."

Dudaklarım ayazda kalmış kuru bir sonbahar yaprağı gibi titriyordu. Siyah paltoma daha sıkı sarıldım. Fethiye Emniyet Mü-

dürlüğünün beyaz, tıpkı bir saraya benzeyen ihtişamlı binasının önünde dikiliyordum. Endişe karnımın içinde küçük tohumunu çatlatmış, sarmaşıklara dönüşen kollarını usul usul göğüs kafesime doğru uzatarak beni kuşatmıştı.

Kollarımı göğsümün üzerinde toplayarak parmaklarımı kumaşın örttüğü etime geçirdim. Hemen üst katta, ışığı yanan odada sorgulandığını biliyordum çünkü şu an yalnızca o odanın camından dışarı ışık sızıyordu. Kalçamı siyah Mercedes'in kapısına yasladım ve başımı kaldırıp ışığın süzüldüğü odayı izlemeye devam ettim.

"Asi," diye fısıldadı Billur. Onun sıcak nefesini boynumda hissettim. "İyi misin?"

Cevap vermedim.

Binanın otomatik kapısı açıldığında kendimi öne doğru iterek doğruldum. Sergen kapıdan geçerken üç numara kesilmiş olmasına rağmen tepeden aşağı dökülen klima rüzgârı onun içinde beyaz teller olan kısa saçlarını bile uçuşturmuştu. Sergen'in yüzüne yayılan resmi ifadeyi izlerken hızlıca ona doğru yürümeye başlamıştım. "Ne oldu?" diye sordum, sesim kelimelerin etrafında çatlamış ve harflerin yarattığı hanedanlığa boyun eğmişti.

Mekanik bakışları yüzüme kaydı. "Seninle bir ilgisi yok."

Yüzümü buruşturdum. Söyledikleri beni tatmin etmiyordu. "O zaman neyle ilgisi var?"

Sergen takımının ceketini düzeltirken, "Babanla," dedi, sesi insanlara karşı bir sınır çizdiğini ele veriyordu. Bal gibi de benim yüzümdendi işte. "Babanın ifadesi alınacakmış ama konuşmakta zorlanıyormuş. Baban en son abimle görüldüğü için birinci derece şüpheli abim." Gözlerini kıstı. "Haksız da sayılmazlar."

Babamın nasıl bir ifade vereceği merak konusuydu. İçimin etlerini kemirmeye başlayan şüphe, taksiye atlayıp babamın yakasına yapışmam için sırtımı dürtüp duruyordu. Sergen gözlerini kısıp, gözlerimin içine dikkatlice baktı. "Sakın aklından geçeni yapayım deme, buna izin vermem." Sesi mermer kadar sert, jilet kadar keskindi. "İşleri daha da karıştırmaktan başka hiçbir şeye yaramayacak. Baban şu an hastanede ve başında en az üç tane

polis bekliyor ifadesini almak için. Senin olayın da patlak verirse onu buradan çıkaramayabiliriz."

"Ama babamın ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikrim yokken burada öylece bekleyemem!" Sesim gür çıkmıştı. Şafak sökmüştü sökmüş olmasına ama güneş hâlâ izlerini göğün kanatlarına kondurmamıştı. Gökyüzü puslu, uğursuz bir mavi renk tarafından kuşatılmıştı. Yıldızların çoğu gökyüzündeki konumunu koruyordu. "Belki de olanları anlatacak ve Karan'dan şikâyetçi olacak!"

"Öyle bir şey olmayacak, Merve." Sergen'in açık kahverengi gözleri bambaşka bir gazel okuyordu şu an. Bakışlarını hemen merdivenlerin aşağısına, karşıda duran arabaya sırtını dayamış, kollarını göğsünün üstünde toplamış, öylece dikilen Billur'a çevirdi. "Git arkadaşının yanına. Bedirhan'a söyleyeceğim, sizi eve bırakacak. Abimi alıp geleceğim, hiçbir sorun çıkmayacak."

"Sen çocuk mu kandırıyorsun?" diye bağırdığımda, kapının ağzında dikilen polis memuru şaşkın bakışlarını bana çevirdi. Belindeki silahı kısaca süzdükten sonra, bomboş bakışlarımı polis memurunun gözlerine çevirdim ve ona kaşlarımı çatarak baktım. "Karan'ı görmek istiyorum!"

"İşleri yokuşa sürmenin hiçbir anlamı yok, Merve!" Sergen, bana dokunmamaya özen göstererek ellerini havaya kaldırdı ve geri çekilmem için bana tehditkâr bir şekilde uzandı. Sanki bilerek bana dokunmuyor gibiydi, ölçülü hareketlerine şaşkınlıkla bakmak istesem de, bakışlarım bir parça korku ve damarlarımda oluk oluk akan endişeyle sarsılmıştı.

Arabanın kapısı bomboş caddede açılıp kapandığında, Bedirhan arabanın içinden çıkmıştı. Buz mavisi kotunun sert kumaşının gerilen bağlarını elleriyle düzelttikten sonra etrafı kısaca kolaçan edip, "Kızları ben eve bırakayım istersen?" diye sordu kısık bir sesle. Sesi bomboş caddede yankı uyandırırken, başımı iki yana sallayarak ayaklarımı merdivenlere vurdum.

"Onun buradan kendi ayaklarıyla çıktığını görmeden şuradan şuraya gitmiyorum!"

Merdivenleri inip, göğsümü çalkalayan hissi yutkunarak gidermeye çalıştım ve merdivenin en son basamağına kollarımı

göğsümün üstünde toplayarak oturdum. Avuç içlerimdeki yaralar sızlıyordu. Seramik yüzeyi soğukla dövülmüş merdiven belimin kemiğine kadar titrek bir sızı gönderirken, bu zerre umurumda olmamıştı.

Hislerim yıllar sonra ilk kez bu kadar aktif bir şekilde beynimi ve kalbimi bulandırıyordu. "Benim yüzümden," diye fısıldadım. Sesimdeki çaresizlik, ses tellerimin arasında siyah bir sürüngen gibi yağlı bir his bırakarak kaydı.

"Hiçbir şey senin yüzünden değil!" Billur kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Hiçbir şey!"

Cevap vermedim. Dudaklarıma dikenden teller çekip, kelimelerin dışarı sızmasına engel olurken yapabildiğim tek şey derin derin nefesler alıp, kendime hâkim olmaya çalışmaktı.

Ayın ışığı, gökyüzünün şafak mavisiyle birleşince gümüşi bir mavi rengini sokaklara yaymış, kuru soğuğu da dudaklarının arasından üzerimize üflemişti. Hemen önümüzde siyah bir Volkswagen Touareg durduğunda, arka tekerlekleri gür bir çığlık atmıştı. Meraklı bakışlarımı yavaşça kaldırdığım anda Sergen'in kanı çekilmiş yüzüyle karşılaştım. Pürdikkat arabanın içine bakıyordu, şu an hiç olmadığı kadar gergindi.

"Sorun ne?"

Sergen dümdüz dudaklarını aralarken gözlerini arabadan çekmiyordu. "Yaşar Bey." Sesi düz, vurgusu güçsüzdü.

Sırtımdaki kemikler birbirine geçerek, derimin altında kargacık burgacık oldular. Bakışlarımı hızlı bir şekilde Volkswagen'e çevirdim. Simsiyah camları filmliydi, içi görünmüyordu. Bedirhan kenara geçti ve kollarını göğsünün üstünde toplayıp, başını eğerek arabanın içindeki kişiyi görmeye çalıştı. Biz kim olduğunu elbette biliyorduk.

Şoförün kapısı hızlıca açıldığında, Tahsin Bey'i anında tanımıştım. Lacivert bir takım elbisenin içinde, hiç de bir şoföre benzemese de, Karanların şoförüydü. Tahsin Bey başıyla bizi selamladıktan sonra arabanın arka kapısına yöneldi ve eğilip kapıyı açtı. Görüşüme önce işlemeli bir baston girdi. Bastonun sert kavisli işlemelerine bakarken, ardından siyah rugan erkek ayak-

kabıları da odağıma girmeyi başarmıştı. Yaşar amca üzerinde gümüş renginde bir takım elbiseyle arabadan çıktı. Geçmişin çizgileriyle dolu gözleri cansız bakıyordu. Bakışları binanın en üst katından, en alt katına doğru ağır bir tura çıktı. Sergen merdivenleri inip Yaşar amcaya doğru yürümeye başladı. Yaşar amcanın mekanik bakışları beni odağına aldı. Yaşlı gözlerinin etrafındaki çizgiler kendini belirtircesine kırıştı ve bana yavaşça gülümsedi.

"Merve!" diye seslendi bana. Bu samimiyetin altında ezilirken, gözlerimi kaçırma isteğinin üstüne bir fermuar çekemiyordum maalesef. Sergen, Yaşar amcanın koluna saygılı bir üslupla dokundu ve kulağına doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı. Billur'un meraklı bakışları yaşlı adamın üzerinde dolaşıyordu.

Oturduğum yerden kalkıp, buz tutmuş pantolonumun kumaşını sürterek kalçalarımı silkeledim. Ürkek adımlar atarak Yaşar amcaya doğru yürümeye başladım. Kollarımı birbirine sararak, "Hoş geldiniz," diye fısıldadım mahcup bir sesle. Dudaklarımdan dökülen kelimeler, bıçağı diline bastırmış bir intihar meyillisinin son anında kustuğu kelimelerini taşıyan sesi gibiydi.

Yaşar amca, Sergen'i arkasında bırakarak bana doğru yürüdü. Elindeki bastonu sıkıca tutup kollarını iki yana açtı ve o an bir tepki verebilecek kadar zamanım olmadığını anladım. Onun şefkatli, pahalı erkek kolonyası kokan kolları tarafından mengene altına alındım.

"Sen iyi misin?" diye fısıldadı, yaşlı sesi titriyordu. Sıcak nefesinin baskısını saçlarımda hissettiğimde kendimi darmaduman hissediyordum.

"İyiyim." Değildim, bunu haykırmaksa en büyük isteğimdi ama yapmadım. "Ben çok özür dilerim, Yaşar amca."

"Ah küçük çocuk! Ne diye özür diliyorsun? Senin ne suçun var?" Sesi kaygılıydı. Benim suçum olmadığını düşünmesi normaldi ama en büyük suçlu bendim ve Yaşar amca gerçeklerden yapılma buz dağının yalnızca suyun yüzeyindeki halini görebiliyordu. Okyanusun dibinde duran dağın kökü, okyanusun zeminiyle eş değerdi ve bu dışarıdaki görüntüyle kıyaslanamayacak kadar büyüktü.

"Üzülme," dedi içten bir şekilde. "Yalnızca ifadesi alınıyor, birazdan salınacaktır."

"İfadesini karakolda almak istediler," dedi Sergen pürüzlü bir sesle. "Komiserlerden biriyle konuştum, burada alıyorlar ifadesini abimin, Yaşar Baba."

Yaşar amca bana sarılmaya devam etti. "Sağ ol, Sergen," dedi sakince. "İyi yapmışsın, oğlum."

Parmaklarım onun takımının ceketini güçsüzce kavradı, tam şu anda kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum ve bundan nefret etmiştim. Birilerine muhtaç olmak bir yana, ihtiyaçtan kavrulan yanlarımı görmelerini bile istemiyordum. "Ben bir içeri gireceğim." Kolları beni serbest bıraktığında göz göze geldik. Yaşar amca bana güç vermek istercesine gülümsedi.

"Onu görmek istiyorum!" Bıçak kadar keskin bakan gözlerimi Yaşar amcanın gözlerinden bir an olsun çekmedim, küçük yumruklarımı sıkmıştım ve dudaklarımdaki deri de sızlıyordu.

"Onu görmek mi istiyorsun?" diye sordu şaşkın bir şekilde gözlerime bakarken. Başımı hızlıca salladığımda, o da bana uyarak başını salladı ve elini omzuma koyup, arkamı dönmem için beni yavaşça itti.

"Onu oraya sokmak ne kadar doğru, baba?" Sergen'in sesindeki endişe karnıma çakı gibi girmiş, girmekle kalmamış içimde dönüp, içimi karışlamaya başlamıştı. Omzumun üstünden kaşlarımı çatarak Sergen'e baktım. Yaşar amca, "Kararlarımı sorgulama, Sergen," dedi, mekanik bir sesle. "Onu görmek istiyorsa, görecek."

Yaşar Çakıl beni bembeyaz bir koridora soktu, içerisi özel hastanelerin koridorlarına benziyordu. Asansörle üst katlara çıkarken ikimiz de sessizdik. Holün sonunda bilgisayarlarının başında oturan birkaç polis memuru vardı. İçlerinden biri bizim içeri yürüdüğümüzü fark ettiğinde ayaklandı. "Efendim, içeri giremezsiniz, şu an içeride ifade alınıyor," dedi. Genç bir polis memuruydu, koyu kumral saçları üç numara tıraş edilmişti.

"İçeride torunum var." Sesi dümdüzdü. "Karan Çakıl."

Adam duraksadı. "Efendim içeride Karan Ali Çakıl'ın olduğunu biliyorum ama prosedür gereği sizi içeri alamayız. Şu anda

torununuzun ifadesi alınıyor. Sizi şöyle başkomiserin odasına alayım, orada bekleyin Karan Bey'i."

"Karan Çakıl," diye düzeltti Yaşar amca aniden. Ali ismini kullanılmasından hoşlanmamıştı. Duraksadım. Yaşar amca omzumdaki elini çekmeden, dişlerini gıcırdattı. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Sesinde tanımlaması güç bir ifade vardı, sert bir şekilde yüzüme çarpan bu ifade bana Karan'ı anımsatmıştı. Karan, dedesine benziyordu.

Polis memurunun eli ayağı birbirine girerken, diğer polis memurları da bilgisayarlarındaki işleri bir köşeye iterek, ürkek gözlerle Yaşar Çakıl'a baktılar. "Efendim, elbette biliyorum. Ama şu an sizi oraya alamam, işimden olurum."

"Bu kafayla gidersen zaten işinden olacaksın, delikanlı." Gözlerindeki tehdit beni ürpertmişti. "Dua et ki kimsenin ekmeğiyle oynamamayı prensip haline getirdim ve Allah'tan korkum var. Ne yap ne et, torunumu bir an önce o odadan çıkartıp başkomiserinin odasına getir." Yaşar amcanın mekanik gözleri granit soğukluğu taşıyan bir çelik parlaklığıyla bana döndü. "Gidelim, kızım."

"Onu görmeyecek miyim?" Avuçlarım terlemişti. Hayır, onu görmeden olmazdı. Endişeli bakışlarımı Yaşar amcaya odakladığımda, sırtımı sıvazladı ve bir anda eski haline dönüp, sevecenlikle gülümsedi.

"Başkomiserin odasında bekleyeceğiz. Eminim en kısa sürede..." Bakışlarını yeni yetme polis memuruna çevirdi. "...yanımıza getirilecektir."

Başkomiserin odası sıcaktı. Görkemli kum taşı masanın arkasında oturan komiser bizi gördüğü an ayaklandı ve Yaşar Çakıl ile el sıkıştılar. Karşılıklı deri koltuklara oturduğumuzda, başkomiserin gözleri üzerimdeydi ama ben ona bakmamaya çalışıyordum. Babam yaşlarında, göbekli bir adamdı ve çok keskin gözlere sahipti.

"Torunumu ne zaman göreceğiz, Eşref Komiserim," dedi Yaşar amca ellerini birbirine kenetleyip dizlerinin üstüne koyarken.

"Yazılı ifadesi alınıyor, özel olarak sorguya alınmaması için gereken talimatı verdim, Yaşar Bey. Torununuz geldiğinde ko-

nuyu daha net bir şekilde konuşacağız, sanmıyorum zaten Karan Bey'in o tür bir olaya karışacağını." Adamın gözleri kısaca bana döndü. "Bir şeyler içer misiniz, küçük hanım?"

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Teşekkür ederim."

Yaşar amca ve başkomiserin sohbeti boyut kazanırken saatin kaç olduğundan bihaberdim. Duvar saati arkamda kaldığından, sıkıldığımı düşünecekleri için arkama dönüp saate de bakamıyordum. Kuruyan dudaklarımı yavaşça ıslattım, bakışlarımı Yaşar amcayla aramızda duran siyah sehpanın yüzeyine odakladım. Silinmekten aşınmış sehpa temiz ama eski duruyordu. Başkomiserin odasının kapısının kulpu çevrildi. Nefesim, boğazım boyunca yırtıklar açarak ciğerime tırmandı, gözlerim sehpanın üzerine kilitlenmişti. Kapı aralandığı an, bakışlarım da kapının yavaşlığını takip etti. Başım büyük bir yavaşlıkla ağır çekimde kapıya doğru döndü, kalbime zehrini salgılayan kelebeğin felçli kanatları tüm ihtişamıyla hareket etmeye başlamıştı.

Umudum simsiyah bir ışık yakmış, o ışıkla beni kör etmişti sanki.

Simsiyah saçları odağıma düştüğü anda dudaklarım aralandı. Oturduğum yere çakılmış gibi hissetsem de, dizlerim yukarı kaykılmıştı. Kısık bakan Kehf siyahı gözlerinin üzerine dikilmiş mezar taşları gibi duran gür kirpikleri, gözünün kenarındaki erimiş dikiş izinin üzerine gölgesini düşürmüştü. Koyu renk gözler beni odağına aldı. Bana öyle derin baktı ki, gözlerim onun dışında hiçbir şeyi kabul etmedi. Onun dışındaki her şey buğulanmıştı ve tek gerçek oydu şu an. Karan'ın gözlerinde, gözlerime uzanan eller vardı ve o eller, artık sakin olabileceğimi belirtircesine şefkatliydi.

"Karan Bey de geldi işte," dedi Başkomiser Eşref Bey. "Buyurun, içeri geçin, Karan Bey."

Uzun bacakları eşofmanın bağlarının gerilmesine neden olacak derecede büyük bir adımla içeri girdiğinde, kapıyı da arkasından kapatmıştı. Gözlerim sanki bir mucizeye şahit olmuşum gibi ona kilitlenmişti ve merceğim ondan başkasını içine kabul etmeyecek kadar titizdi.

Onun dışında hiçbir şeyi algılayamıyordum.

Karan, dedesi ve benim ortamızda, sehpanın önünde dikildi. Bakışları gözlerimden kopmak istemese de, kopmuş ve başkomisere dönmüştü.

"Artık gidebilir miyim?" Sesi dümdüzdü, ruhunu sakladığı perdeyi tekrar önüne örtmüş gibiydi. Delici bakışları keskin bir şekilde, tıpkı bir atmaca gibi başkomiserin gözlerine odaklanmıştı. Bakışlarındaki tehdit o kadar duruydu ki, bir görme engelli bile onu hissedebilir, siyah perdesinde canlandırabilirdi.

"Şey..." Başkomiserin sözünü kesen hemen dibinde duran beyaz telefonun zırıldaması olmuştu. Gözlerimi Karan'ın üstünden bir an olsun çekmeden onu izlerken, başkomiser telefonunun ahizesini kaldırdı ve kulağına götürüp, "Dinliyorum," dedi mekanik bir sesle. Kısa sessizlik, Karan'ın göz ucuyla bana bakmasıyla büyümüş ve bir karadelik olup beni yutmuştu. Siyah gözlerin odağındaki yüzüm pancar gibi kızarırken, Karan yavaşça göz kırptı ve bakışlarını tekrar başkomisere çevirdi.

Kalbim göğsümü yırtıp çıkacak sandım.

"...biliyordum zaten. Tahmin etmiştim. Haberdar ettiğin için teşekkürler, Yusuf. Karan Bey de gitmek istediğini söylüyordu." Başkomiserin sesi bir şeyden dolayı rahatlamış gibiydi. Terleyen avuçlarımı yumruk yaptım ve Karan'ın profilini izlemeyi sürdürdüm, dudaklarının dolgun kavisine bakarken, gerçekliğini sorguluyordum. Başkomiser telefonun ahizesini sertçe kapatırken, "...düşündüğüm gibi. Buna ihtimal bile vermemiştim. Mehmet Karakuyu gözlerini açmış, durumu iyiymiş ve ifade verebilmiş. Kesinlikle Karan Bey tarafından darp edilmediğini, sokak serserilerinin para için onu tartakladıklarını söylemiş," dedi düz bir sesle. Akıcı bir şekilde anlattığı şey duraksamama neden oldu, bir an öksürük krizine gireceğimi düşündüm.

Babam Karan'dan şikâyetçi olmamış mıydı gerçekten?

Karan hiç şaşırmamış gibi yavaşça başını salladıktan sonra, "O zaman?" diye sordu dümdüz ifadesine biraz olsun mimik eklemeden. O kadar gergin görünüyordu ki, şimdi masaya uzanıp adamın suratına sağlam bir yumruk indirmesinden korkuyordum.

"Gidebilirsiniz, Karan Bey." Adam tedirgin bir şekilde gülümsedi. "Bir yanlış anlaşılma yaşandı, aslı olmayan şeyler yüzünden sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüz ama en son sizinle görüldüğü için..."

"Açıklama yapmanızı istediğimi hatırlamıyorum." Karan'ın keskin, derin çukurlu kaskatı çenesi ve dikleşmiş kaşlarına bakarken karnım kasılmıştı. Ruhsuz gözlerini adamın üzerinden çekmeden ellerini masanın kenarlarına koydu ve sehpanın yarattığı mesafeye aldırmadan masaya abandı. "Tekrarlanmasın."

"Artık daha titiz olacağız, Karan Bey." Adam sertçe yutkundu. "Bu bir yanlış anlaşılmaydı."

Karan başını sallarken masanın kenarlarını sıkıca kavradı ve uzun, kemikli parmaklarının boğumları beyazladı. "Kesinlikle."

"Tekrardan özür dileriz, Karan Bey." Bir polis nasıl olurdu da bu şekilde özür dileyebilirdi? Şaşkına dönmüştüm. Para, itibar... Bunlar adaletin kalemini kırmaya yetiyor muydu?

Yaşar amca gergin bir tavırla, "Karan, gidelim oğlum," dedi, sesine yansıyan gerginliğinin sebebi başkomiser değil, Karan'dı. Karan tıpkı kuduz bir köpek gibi adama bakarken sanki hırlıyordu. Yaşar amca yavaşça Karan'ın bileğine dokundu, Karan dişlerini sıktı ve yanaklarındaki çukurlar genişleyip, yüzünü gölgeledi. Kuzguni siyahı gözlerini usulca adamın yaka kartına indirdiğinde, granit soğukluğundaki bakışları yakıcı bir kar fırtınasının ortasında kalmış gibi hissettirecek kadar dondurucuydu. Simsiyah kirpikleri buzdan hançerler gibi gözlerinin üstünü hafifçe örtmüştü ama kısık bakışlar adamın gözlerine yavaşça tırmandı.

"Kızımı korkuttun, Eşref," dedi kısık bir sesle. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Adamın yaka kartından öğrendiği ismi, dudaklarından isim değil de bir fermanmış gibi dökülmüştü. Karanlık bir ferman gibi. Yaşar amca aniden ayaklanarak Karan'ı kolundan tutup çekti, başkomiserin yüzündeki kan çekilmişti. İçimde kaynayan panikle ayaklandım ve Karan'ın yanında dikildim.

"Sakin ol, Karan," diye fısıldadı Yaşar amca. "Şimdi sırası değil, aslanım."

"Dede, bırak." Karan'ın dudaklarından karanlık bir fısıltı şeklinde dökülen harfler kanımı dondurmuştu. Ruhsuz bakışları doğrudan başkomiserin üzerindeydi. Yaşar amca onu biraz daha sert çektiğinde, Karan'ın çelikten gövdesi bir santim bile kıpırdamadı.

"Karan, kızın yanında yapma şunu, hadi aslanım."

"Karan," diye fısıldadım ona sokulup, elimi onun koluna koyarken. Bir an gerildi ve ardından bedeninin gevşediğini avuçlarımın içinde hissettim. Bakışları omzunun üstünden bana doğru indi ve gözlerimiz birbirine hasret iki renk gibi birbirlerine karışırken, bir kez daha dişlerini sıktı.

"Peki." Sesi netti. Bakışlarını yavaşça başkomisere çevirdi. "Bugünün yarını da var, Eşref. Değil mi?" Dudakları dümdüz bir çizgi şeklinde gerildiğinde, başkomiser başını yavaşça salladı. "Umarım o yarınlarda da tıpkı bugün olduğu gibi beni rahatsız etmezsin."

Karan'ın adamın gözündeki konumu neydi bilmiyordum ama koskoca başkomiserin ecel terleri dökmesine neden olmuştu. Bakışları olabildiğince ağır bir şekilde bana doğru döndü, kolunu daha sıkı tuttum ve onu yavaşça çekip, "Gidelim?" dedim sorar gibi.

Odadan çıktığımızda, tuttuğum nefesi dışarı bırakabilmiştim ama hâlâ binanın içinde olduğumuz için bir türlü tam olarak rahat bir nefes alamıyordum. Karan'ın koluna tamamen girdiğimde, hiç yadırgamadı ve ben de bunu yapmaktan ilk kez utanmamıştım. Sınırları çizdiğim tebeşiri kaybettiğimden beri, tırnaklarımla çizdiğim sınırların içinden durmadan çıkıyordum ve farkında olmadan birbirimizin dibine giriyorduk.

"Dede..." Karan'ın sesi durgundu ama Yaşar amca elini havaya kaldırarak onu susturdu.

"Buradayken konuşmayacağız. Dışarı çıktığımızda." Yaşar amcanın keskin bir bıçak gibi binanın fayans zeminini ikiye bölen sesinde karanlık gölgeler saklanıyordu. Karan'ın koluna sıkıca tutundum ve onu tekrar kaybetmenin korkusuyla etrafıma ürkek bakışlar attım. Bir adamı kaybetmenin korkusunu yaşaya-

bileceğimi hiçbir zaman, hayatımın hiçbir döneminde düşünmemiş, aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Şimdiyse öyle gerçekçi bir şekilde beni tokatlamıştı ki, afallamışlığımın getirdiği boşlukla benden faydalanmış ve bana sağlam bir dayak atmıştı. Sabahın habercisi akrep ve yelkovanın bekçiliğini yaptığı saatin tik toklarını duyabiliyordu ruhum. Gün hâlâ güneşin koynuna düşmemiş olsa da, artık hava daha açık renkliydi ama mavi o kadar yoğundu ki, kasveti bağrındaki sönük kumaşa ihtişamlı bir düğme gibi dikmişti.

Binanın kayan kapıları açıldığında, Sergen, Billur ve Bedirhan Volkswagen'in önündeydiler. Tahsin Bey yanlarında yoktu ve sert soğuk önce yüzüme, ardından da bacaklarıma çarptı. Dikkatler üzerimizdeydi. Bomboş sokaktan geçen tek tük arabaların yarattığı rüzgârın ve tekerleklerin dönüşlerinin sesini dinlerken, basamakları inmeye başlamıştık.

"Abi!" Sergen bize doğru yürüdü. Yaşar amca bastonunu havaya kaldırarak Sergen'i durdurdu. Bizden birkaç adım uzaklaştıktan sonra hemen karşımıza geçti ve gözlerindeki sorgunun eteğini kaldırıp, soru işaretlerini önümüze düşürdü. Bastonunu yere vurduğu anda artık soru işaretlerinin yanında dikilen birkaç tane de ünlemin gölgesi üstümüze düşmüştü.

"Bu kız," dedi gözlerini Karan'ın üzerinden çekmeden beni işaret ederek. "Aslında kaç yaşında?"

"On yedi," dedi Karan gayet sakin bir ses tonuyla.

Yaşar amcanın gözlerinde şaşkınlığın baş harfi bile belirmemişti. Gözleri, zaten bildiği bir şeyi duymanın getirdiği düzlükle bizi izliyordu sanki. "Ve evden kaçtı, değil mi?" Sesi dümdüzdü. "Sen de babasını haşat ettin."

Yumruk yemişim gibi sersemlerken, Karan aynı tepkisizliğini koruyarak, "Kısmen," dedi.

"En başından beri birlikte de değildiniz." Yaşar amca derin bir soluk aldı. "Değil mi?"

Karan tok bir sesle, "Kısmen," dedi tekrardan.

Şok, karnımın içinde vızıldıyordu. Yaşar amca usulca başını salladıktan sonra, "Bildiğimi biliyordun, değil mi?" diye fısıldadı, bu kez sesini yalnızca Karan ve ben duyabilmiştik.

Karan gözlerini kıstı, sanki bunun cevabını vermek istemiyor gibiydi.

Sonunda dudakları aralandığında, "Kısmen," dedi tekrardan ama bu kez sesi daha kısık ve duyulmasını istemeyeceği kadar düşük bir vurguya sahipti.

Kalbime yumruk yemişim gibi olduğum yerde sıçrarken dehşet dolu gözlerle Karan'a baktım. Yaşar amcanın tüm bunları bildiğini biliyorsa ne diye tüm bu oyunu devam ettiriyordu ki? Kazağımın içinde boynumu dürten çakıl taşı kolyesinin ısındığını hissettim, sanki tenime bir şeyler fısıldıyor ve sesini duyurmaya çalışıyordu.

"Babasının konuşmayacağından emin olana kadar kızı buradan götür, Karan."

Karan, sanki duymak istediği şeyi duymuş gibi başını yavaşça salladı. Bakışları mekanik bir şekilde dedesinin gözlerinden sıyrılıp, bana çevrilirken, "Tamam," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak. Yüzündeki mimikleri bir rafa kaldırmış, rafın üstüne de bir perde örtmüştü sanki.

"Neler oluyor?" diyebildim.

Karan gözlerimin içine bakıyordu. Bakışları erimiş bir gece gibiydi ve benim gökyüzüme dökülüp, renksiz gökyüzümü kendine boyuyordu.

"Önce yapmam gereken bir şey var, dede," dedi, sesi keskindi. Beni kolumdan tutup, bina ile okulu bağlayan araya doğru çekmeye başladığında, tüm gözler sırtımızdaydı ve ayaklarım birbirine dolansa da ona uymuş, onunla yürüyordum. Herkesi geride bırakıp kapkaranlık araya girdiğimizde karanlık aranın ortasına gelene kadar hızlıca yürüdük. Soğuk ciğerlerime doluyor, nefesim kelimeleri parçalıyordu ve dudaklarımı açıp hiçbir şey söyleyemiyordum.

En sonunda durduğumuzda elim onun büyük avucunun içinde kaybolmuştu ve soğuğa rağmen avuçlarımız ter içinde, sıcacıktı. Nefes nefese başımı önüme eğerek, dizlerimin üstüne doğru büküldüm ve boşta duran elimi dizimin üstüne koyup, "Neler oluyor, Karan?" diye sordum nefes nefese.

Karan aniden beni doğrultup kendine doğru çekti. Beni kollarının arasına çekti, beni sıkıca sarmaladığında tereddüt etmeden ona karşılık verdim. Kollarım güçsüzce onun sırtına kaydı ve kazağını avuçlarımın arasına alıp yüzümü onun boynuna gömdüm.

"Çok korktun mu, küçücüğüm?" diye sordu boğuk bir sesle. Dudakları saçlarımın arasına gömülmüştü. Tek bir damarı ikiye ayırıp, iki farklı damarmış gibi bileklerime saran bu hissi yok saymak imkânsızdı.

"Endişelendim! Çok endişelendim!"

Kürek kemiklerimde elinin izini bırakacak kadar yoğun bir sertlikle beni kavrayıp, sıkıca sardı.

"Geçti, velet," dedi beni kendine bastırıp, bedenimde bedeninin kalıbını çıkarırken. "Siktir! Son birkaç saattir bana kapıdan çıkarkenki bakışını kafamdan atamıyordum. Delireceğimi sandım."

"Bok kafalı," diye inledim, avuçladığım kazağını bırakmadan yumruğumu sırtına vururken. "Her şey benim yüzümdendi!"

"Aptal çocuk." Beni bir an olsun bırakmadan ruhunu ruhuma bağlayarak sarılıyordu. "Kendini suçlayacağını biliyordum. Suçlama desem de suçlamaya devam edeceksin."

"Bir de başkomisere atarlanıyorsun!" Derin bir nefes alıp yüzümü tamamen boynuna gömdüm. Sıcacık boynundaki damarlardan geçen kanın ılık esintisi yüzüme onun kokusunu ödünç alarak çarpıyor, yüzümde onun kokusundan bir mirasın izini bırakıyordu.

"Sikerim onun ırzını," diye homurdandı. "Orospu çocuğu."

"Küfür etme!" Ensesini kavradım ve parmaklarımın ucunda yükselip, ona sokuldum.

"Yurdunu sikeyim onun," diye homurdandı. "Ayrıca ifademi yazan herifin eline klavyeyi veren klavyeciyi de sikeyim. Amına koyduğumun uyuşuk hıyarı."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kahkahamı geri çevirmeye çalıştım.

"Ben... Seni hapse atacaklar ve bir daha çıkamayacaksın sandım. Bunu düşünmek... Çok acıttı, Karan." Dudaklarım bir anda

aşağı doğru kıvrıldı. Karan'ın bedeni kaskatı kesilmiş, nefesi hızlanmıştı.

"Sanki bunu yapabilirlermiş gibi..." diye homurdandı bedenlerimizi birbirinden ayırmadan. "Sanki peşini bırakırmışım gibi. Unut bunu, ben izin vermediğim sürece kimse seni benden alamaz. Kimse sana elini süremez. O eli kırarım."

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım.

"Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağız. O herifin ne yapacağını tam olarak kestiremiyorum. Uğraşacağını sanmıyorum ama işimizi garantiye almalıyız." Duraksadı ve kafasını eğip yüzümü en ince ayrıntısına kadar inceledi. "Senin evden kaçtığın konusunda polise giderse yine aynı şeyleri yaşayabiliriz. Bu seferlik benden şikâyetçi olmaması, gelecek sefere olmayacağı anlamına gelmez. Yanımda olduğunu biliyor, Çakıltaşı."

"Hazırlanmam gereken bir sınav var," dedim omuzlarım düşerken. "Okulu aksatamam. Kursa falan gitmediğim için okuldaki derslere girmem gerekiyor. Öğrenebildiğim kadarını okulda öğrenmeliyim."

"Sınava hazırlanman için elimden geleni yaparım," dedi kararlı bir şekilde.

"Kendi çabalarımla bir yere gelmek istiyorum, senin arkana saklanarak değil."

"Seni arkama saklamak gibi bir niyetim yok, emin ol güçlü kadınlar ilgimi çeker." Bakışlarını bir an olsun yüzümden ayırmadı. "Ve sen o kadar güçlüsün ki, beni bile arkanda saklayabilirsin."

Söyledikleri cehenneme su taşıyan bir meleğin avuçlarına çöken iyilik gibiydi. Sanki ben cehennemde yanıyordum ve o bana cennetten çaldığı suları taşıyordu.

Ona öyle bir baktım ki, daha önce kimseye göstermediğim yüzümü gördüğünü anladım. Onun siyah gözlerinde gece ölüyor, şafak doğuyor, güneş sönüyordu.

Dişlerini sıktı. Yanaklarına açılan çukura tüm endişelerimi gömerken, "Gel buraya," dedi ve beni aniden tutup kendine doğru çekti. Bedenim bedenine gürültüyle çarptı, güvenli kolları

beni tıpkı bir yılan gibi sardı. Beni bağrına bastığında toprağa düşen yağmurun kokusunu soludum.

Gelip geçici yağmur bizi hatırı sayılır şekilde ıslattıktan sonra nihayet binanın önüne dönmüştük. Yaşar amca ve Billur'u sohbet ederken bulmayı elbette beklemiyordum. Bedirhan arabanın kapısını açmış, arabanın içinde oturuyordu. Billur, Karan ve benim onlara doğru yürüdüğümüzü görünce, Yaşar amcaya bizi işaret etti.

"Nerede kaldınız?" Yaşar amcanın sesi yumuşamıştı, gülmekten çekilen gözlerini Billur'a çevirdi. "Neyse, sonra devam ederiz, güzel kızım. Geldiler sonunda!"

Karan'ın kaşları hâlâ çatıktı. "Yağmur şiddetlenmeden gitsek iyi olacak," dedi mekanik bir sesle. Gözleri kısaca binayı süzdü. "Şurada beş dakika daha durmaya tahammülüm yok. Durursak, girip dağıtacağım içeriyi."

Sergen öne doğru atılıp, "Gidelim, abi," dedi.

"Çocuklar benimle geliyor," dedi Yaşar amca duru bir kararlılıkla. "Sen kızıl kızı ve Bedirhan'ı eve bırak, Bedirhan da bugün işe gitmesin, yorgun görünüyor."

"Ay çok sağ olun, Yaşar Beyciğim," diye homurdandı Bedirhan uykulu bir sesle. "Bu halde işe gidecek olursam, iki üç tane silikonlu meme patlatmadan işime odaklanamam çünkü."

"Ya ne biçim konuşuyorsun sen ya? Yemin ederim acayip illet oluyorum oğlum ben sana," diye homurdandı Billur. Kızıl saçlarını tepesinden sıkı bir topuz yaptıktan sonra bize doğru yürüdü ve beni kollarının arasına çekti. Bu yabancı hissi bir türlü içeri davet edemeyen kollarım hareketsizce onun beni sarmasına izin verdi.

"Telefonun cebinde değil mi? Şarj falan sorunun olmasın, aradığımda sana ulaşmak istiyorum. Benim için endişelenme, kendin için de endişelenme. Ben ikimizin yerine, bizim için endişeleneceğim."

"Ay ben de çok meraklıydım ya sana! Evimde kalıyorsun be, evimde! Yastıkla boğarım seni!" Bedirhan, Mercedes'in kapısını açıp içeri girdikten sonra kafasını camdan çıkardı ve yüzünü buruşturarak bize baktı. "Amma drama yaptınız erkeksi dişiler.

Sıfır auralı, çekicilikten uzak küçük karılar. Hadi artık kızıl cehennem, bin şu arabaya!"

Billur yüzünü buruşturarak geri çekildi, omzunun üstünden Bedirhan'a kötü bir bakış fırlattı. Bakışları aynı aurasını koruyarak Karan'a döndüğünde, Karan'ın gözleri ikimizin üzerindeydi. "Bana bak, moruk," dedi Billur çenesini havaya kaldırarak. "Sana emanet."

Karan başını sallamakla yetindi. Billur gözlerindeki yeşilin koyu tonunu tekrar bana çevirdiğinde, artık daha canlı bakıyordu. "Kendine dikkat et," dedi kısık bir sesle.

"Tamam."

"Dedesini sevdim ama ondan hâlâ hoşlanmıyorum, bilesin," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Sana herhangi bir konuda zorbalık yapmaya kalkacak olursa, iki bacağının ortasında yaşattığı ve onun için dünyevi bir önem taşıyan şeyi acımasızca tekmele ve bunu yaparken bir an olsun tereddüt etme."

"Billur," diye homurdandım yüzümü buruşturarak. "Asıl sen kendine dikkat et. Bedirhan'la birbirinizi öldürmeyin, olur mu?"

"Bu konuda sana bir söz veremeyeceğim, Buzlar Kraliçesi." Yanağımdan makas alırken gözleri parlıyordu ama yorgunluğun damgaladığı gözaltları kararmıştı.

"Git ve dinlen," dedim burnumu kırıştırırken. "Bok gibi görünüyorsun."

Hepimiz dağıldık. Tahsin Bey Volkswagen'in ön kapısını açtığında, Yaşar amca ön yolcu koltuğuna oturdu ve Tahsin Bey kapısını kapattı. Karan omzumdan hafifçe iterek beni arabaya yönlendirdi. Kapımı açtı ve ben de arka yolcu koltuğuna geçtim. O açtığı kapıdan içeri sızıp yanıma oturdu ve arabanın kapısını sertçe kapattı. Gün doğmaya başladığından aracın tavan lambası yanmıyordu. Tahsin Bey arabanın motorunu çalıştırırken, dikiz aynasından kısaca caddenin arkada kalan kısmına göz attı ve herkes emniyet kemerini bağlarken, Tahsin Bey aracı sürmeye başladı.

Karan'ın sıcak kolu, koluma temas ederken, bakışlarımı ona çeviremediğim için ön cama odaklanmıştım. Sanki ona bakarsam, baktığım yerlerden bir silgi aracılığıyla silinmeye başlayacaktı. Mantığım hâlâ onun yanımda oluşunu kavrayabilmiş sayılmazdı.

"Ne zaman on sekizine girecek, Karan?" Yaşar amcanın yorgun gözleri arabanın camından hızla arkamızda kalan konutları takip ediyordu. Buz kesen avuçlarımı sıkı bir yumruk yaptım. Gözlerim, omzumun üzerinden bir yol çizerek Karan'ı odağına aldı ve bakışlarım onun profiline takılırken vereceği cevabı bekledim.

"Bu ayın on yedisinde giriyor."

"Çok az kalmış." Sesindeki sakinlik, benim içimdeki kaosun aksine çok duruydu. Tırnaklarımı alnıma sokmuşum da, kaderimden akan kanı parmaklarıma bulaştırmıştım sanki.

Karan cevap vermedi.

"Sana ceza vermeyeceğim, eşek sıpası," dedi Yaşar amca tekrardan sessizliği bozan taraf olarak. Araba, sık ağaçların olduğu bir yola girmişti. "Hayatının hiçbir döneminde bana yalan söylemedin sen. Sadece bir arsa için bana yalan söylemeyeceğini de çok iyi biliyorum. En başından beri senin bile göremediğin birçok şeyi, tüm ayrıntısıyla görüyorum."

"Yirmi yedi yıllık hayatım boyunca seni hiç kandırmadım. Seni kandırmanın öyle kolay bir şey olmadığını da biliyorum." Karan'ın tok sesi, sanki kalbimden yükseliyormuşçasına içimde çınlamıştı.

"O gün bana yalan söylemedin, Karan."

Karan'ın buz kırağı gözleri bir an olsun içinde kilit vurduğu duyguları ele vermedi. Siyah çelikten bakışları doğrudan ön camdan önümüzde akıp giden yola odaklanmıştı.

"Sana hiç yalan söylemedim."

Aradığım siyah çakıl taşını buldum.

Kalbimin beynime gönderdiği o keskin emirler, bir boynu kılıçtan geçirmeye yetecek kadar acımasız ve benmerkezciydi. Soluklarım arabanın içinde kıvam kazanan sessizliğe indirdiği fırça darbeleriyle havaya görünmez kelimeler çizerken, o görünmez kelimeleri seçebilen gözlerin sahibi yalnızca bendim.

Belki de kuzguni karam da seçebiliyordu.

Ruhsuz ve yorgun kahverengilerim, onun güçlü siyahının ağına takıldı. Ona bakarken, göz kapaklarımın üstüne demir kancalı misinalar takılmış ve kaşlarımın üstüne asılmıştı sanki.

Karan Çakıl siyah bir ütopyaydı.

Ruhumu gözlerindeki siyaha gömdüğüm adam, bu dünya üzerindeki sığınabileceğim en karanlık mezarlıktı.

"Birkaç günü dağ evinde geçireceksiniz," dedi, Yaşar amca kısık bir sesle. "Halil'i arayacağım, siz oraya varana kadar evi havalandıracak. Anahtarın yerini biliyorsun zaten, Karan. Fethiye'nin dışında kalıyor biraz, o bölgede buranın aksine kar tutar ve dağı karlı olur." Soluklandı, sesi boğuklaşmıştı. "Babası olacak herif ayaklanana kadar bir süre ortalarda görünmeyin."

"Dağ evi mi?" Şaşkınlığım kelimelerime tıpkı bir mürekkep gibi bulaşmıştı. Karan'ın bakışları benden uzaklaştı ve kısaca dikiz aynasına bakarak, "Tamam," dedi.

"Hiçbir şey almadan gidin. Halil size yiyecek ve giyecek hazırlayacak. Çok vakit kaybetmeyin." Yaşar amca yavaşça öksürdü. "Sadece bir süre... Bu süre zarfında kendinize hâkim olmanızı istiyorum. Ateşle barut yan yana durmaz, anlıyorsunuz, değil mi?"

Yanaklarıma buzdan mızraklar şeklinde giren utanç, tüm damarlarımdan kan değil lav akmasına neden olmuştu. Dudaklarım imasına itiraz etmek istercesine aralandı ama Karan'ın sert bakışlarıyla burun buruna gelince, sanki mümkünmüş gibi kelimeleri yuttum ve zehir içimde parçalandı.

"Herhangi bir yanlış yapmayacağım." Karan'ın otoriter sesi, her zaman olduğu gibi olgunluğunu da bir palto gibi sırtına atmıştı. Avuç içlerim terlemişti. Uykusuzluk gözlerimin etrafına gece gibi çöküp, beni yuvasına buyur etmek için kapılarını aralamıştı ama direniyordum.

Acı çikolata kokulu kolların arasına çekildiğimde, düşüncelerim olağan dışı bir hızla oradan oraya dağıldılar ve bomboş bir zihin ile beni saran kollara sokuldum. Güçsüz düşen kollarımı onun incecik beline sardım. Kokusu beni çoktan mayıştırmayı başarmıştı bile. Dudaklarını saç diplerimde hissettiğimde, başım hemen kalbinin üstünde duruyor, kalbinin tutarsız ritmini dinliyordum. Gözlerim yarı yarıya kapanmıştı.

"Uyu, velet," diye fısıldadı esrarengiz bir sesle. Sesinin esrarına kılıf olmuş bir de güven duygusu vardı ki, kalbim anında

buna olumlu tepki vermiş, bedenim gevşemişti. "Her şey yolunda. Uyu, küçücüğüm."

"Her şey yolunda," diye fısıldadı diğer Merve karanlığın içinden. Benden saklandığı o kuytu köşede anıları döktüğü koyu kahverengi gözleri, aynaya baktığımda benimkilerle aynı gibi görünse de, diğer Merve en gerçek çöküşünü benden daha önce, daha ağır ve daha büyük bir enkaz şeklinde yaşamıştı. Altında kaldığı enkaz onun ruhunu kamçılarken, tek amacı beni kurtarmak ve bu uğurda kendini feda etmekti. *"Uyu, Asi."*

Ruhunu karanlıkla besleyen kızlar, siyahın tadını aldıklarında ondan asla vazgeçemezlerdi.

Ben siyahın tadını almıştım.

Damaklarımı parçalayan siyah, bir parça umudu da tırnak izi gibi geçirmişti etime. Babasından hak ettiği sevgiyi alamayan kızlar, bir parça için elini uzatırdı o hak ettiği ama alamadığı sevgiye. Bir parçayı koparabilmek içinse paramparça olurlardı. Ben paramparçaydım. Belki de sen de öyleydin. Siz de. Ruhumun sesini duyurmaya çalışıp, satırların arasından kendini sarkıttığı kelimelerin arasına sıkışmış kimsesiz ruhlardık belki de.

Nefret en hakiki duygudur.

Siz hiç babanızdan nefret ettiniz mi?

Ben ettim.

Siz de ettiniz.

Belki benden daha fazla ama asla daha azı değil.

Her insan öldürür sevdiğini, demiş ya şair, hayır. Her baba en az bir kez katleder kızının ruhunu. Ve bilir. Katledilen ruh gerildiği çarmıhtan kurtulduğu an, ömür boyu saklanır ve bir daha aynı bakmaz küçük kızları babalarına.

Satır satır beni takip eden gözlerinden bildim küçücüğüm. Seni de üzdüler. Bin parçaya böldüler. Seni bin parçaya böldüklerinde dökülen parçalarınla umarım aynı yerlerinden yüz bin parçaya bölünürler.

"Uyandın mı?"

Dudaklarım acı bir kurulukla sızladığında gözlerim nihayet perdesini kaldırıp, penceresini aralayabilmişti.

"Neredeyiz?" Sesim, uykunun beşiğinde sallanan bir çocuk gibiydi.

"Okuluna yakın bir yerde." Aniden söylediği şey zihnimde şok etkisi yaratırken, bedenim bu etkiye tepki verememişti bile. Gözlerimi hızlıca aralayıp, yüzüme düşen saçlarımı geri ittim ve farklı bir arabanın içinde, Karan'la baş başa olduğumuzu fark ettim. Tamamen siyah deri döşemeleri ve hakiki deri kokusuyla gözlerimin daha da büyümesine neden olmuştu.

Karan sürücü koltuğunda oturuyordu, parmaklarının boğumları bembeyaz kesilene dek direksiyonu sıkıca kavramıştı. Yanındaki yolcu koltuğunda oturuyordum, üstümde kalın bir palto vardı. "Ne zaman..."

"Çok derin bir uykudaydın." Karan gözlerini ön camdan bir an olsun çekmeden, vurgulu bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Neden buradayız?" diye sordum aceleyle. "Ne zamandan beri uyuyorum?"

"Okul müdürüyle konuşmam gereken bir konu var," dedi Karan kuru bir sesle. "Sen beni burada bekle."

Başımı yavaşça sallarken Karan'ın gözleri bir an olsun yüzümden ayrılmadı. Sonunda zilin sesi duyulduğunda, Karan transtan çıkmış gibiydi ve arabanın kapısına uzanarak açtı, sabahın keskin soğuğu arabanın içini ışık hızıyla dondurup, çenemin birbirine vurmasına neden olurken ürperdim.

Karan, arabanın kapısını çarparak kapattı ve kaldırıma çıkıp, sırtı bana dönük şekilde okula doğru yürümeye başladı. Ne ara giyinmişti bilmiyordum ama altında siyah bir kot, üstünde siyah deri ceket ile siyah kazak vardı. Asker botlarının yere indirdiği darbelerin hayali sesini arabanın içinde kendi kendime kurgulamış ve sanki dışarıdaymışım gibi onun ayak seslerine kulak vermiştim.

O gözden kaybolduğunda, sıra artık benimdi. Karan kızsa bile Defne'yi görmem gerekti. Aracının kapısını açtım, kaldırımda okula doğru yürümeye başladım.

Hava soğuk olduğu için okul bahçesinde yok denecek kadar az öğrenci vardı, basketbol potasının önünde sohbet eden bir grup beni fark edince sırtı dönük olanı dürterek beni işaret ettiler

ve o an onun Enis olduğunu fark ettim. Yüzümü buruşturup hızlı adımlarla okulun giriş kapısına yönelirken, Enis'in ela bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ama kendime ona bakmamam konusunda derin ve net bir emir göndermiştim. Erol abinin yanından geçerken, yanında öğrenciler olduğu için benim farkıma bile varmamıştı. Sınıflara tırmanan uzun merdivenlerin tırabzanlarından kuvvet alarak kendimi yukarı ittim ve zorlanarak merdivenleri tırmanmaya başladım. Merdivenlerden inen ve inerken fark etmeden bana çarpan insanlar dengemin daha da sarsılmasına neden olurken, dudaklarımı birbirine bastırarak sabır dilendim. Başımda şiddetli bir ağrı vardı ve görüşüm puslu olduğu için koluyla çarpanların yarattığı baskı, dengemi yokuşa sürüyordu.

"Yavaş olun be!" diye bağırdım.

Defne'nin sınıfının olduğu kata geldiğimde, koridorun boşluğundan yararlanarak ışık hızıyla onun sınıfına yöneldim. Teneffüslerin çoğunu kantinde geçiriyor olsa da, onu sınıfta bulacağımı söyleyen o his tenimde yabancı bir nefes gibi geziniyordu. Ne haldeydi? Belki de okula bile gelmemişti. Onu yalnız bırakmıştım ama bunu yaptığım sırada ben çoktan yalnızlığın dibini yaralı parmaklarımla sıyırmıştım. Sınıfının kapısı aralık duruyordu, içerideydi ve beni görmemişti. Olduğum yerde soluklanırken, parmaklarım aralıklı duran kapıya uzandı ve kapıyı tam itecekken, Defne'nin kıpkırmızı gözleri dikkatimi çekti. Pencereden dışarıyı izliyordu, gözünün beyazı tamamen kırmızı damarlarla kaplıydı.

Burnunu çekti. Sırasında yapayalnız oturduğu gerçeği suratıma tokat gibi indi. O sahte arkadaşlarını etrafında sırf bugünler için tutardı. O beyinsizler onu bu durumda yalnız bırakabilecek kadar pervasız ve umursamaz insanlardı. Defne'ye kızamıyordum, ayakta durabilmek için bir şeylere tutunması gerekiyordu ve o da dikenli olmasına rağmen gördüğü ilk dala sığınıyordu. Çürük bir dal onu dibe çekecek, dikenli bir dal ise yalnızca canını yakacaktı.

Dibe çekilmek veya canımı yakmaktansa, yapayalnızlığımda boğulmayı tercih ederdim.

Parçalanan yalnızca ben değildim. Hasarın büyüğünü omuzlarıma almıştım ama kız kardeşimin yerden topladığı parçalarının

avuçlarını kanatırken nasıl çaresiz göründüğünün de farkındaydım. Her şeye rağmen, acılarına rağmen ve onu kanatmasına rağmen, ondan dökülen acıyla kavrulmuş parçaları avuçluyordu ve bunu yaparken o kadar çaresiz görünüyordu ki, avuçlarındaki parçaları ondan alıp, kendi avuçlarımı onun kanına bulamak istiyordum.

Yutkunamadığımı hissettim. Varlığımı hissetmesini istedim. Onun avuçlarındaki parçaların eriyip merhem olmasını ve onu iyileştirmesini istedim. Birçok şey istedim ama hiçbirine ihtimal vermedim. Olmasına ihtimal verdiğin tüm istekler senin ruhunla beslenen sülüklerden başka bir şey değildi.

Onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Arkamı dönüp ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Birbirimizi varlıklarımızla sömüren, aynı kanı taşıyan ve benzeyen yüz hatlarına sahip iki yabancıydık. Acılarımızın kan grubu aynıydı.

Yavaşça koridorun sonuna doğru yürümeye başladığımda karşımda Enis'i bulmayı beklemiyordum. Yüzüm rahatsız olduğunu açıkça beyan eden bir ifadeye boyanırken, "Nerelerdesin?" diye sordu Enis bana doğru yürüyerek. Onu es geçerek yanından geçip yürümeye devam ettim.

Arkamdan geldiğini hissettiğimde karnım kasıldı. Hızlı adımlarla merdivenleri inmeye başladım. Aniden bileğimi yakaladığında ruhsuz bakışlarımı öfkeyle ona doğru çevirdim. Ela gözlerini gözlerime dikerek, "Onunla mı geldin?" diye sordu.

Bileğimi sertçe çekerek onun avucunun içinden kurtardım. Enis'in gözleri yavaşça açık duran avucuma kaydığında bakışları donuklaştı. "Sen düştün mü?" diye sordu.

"Yav he, düştüm," diye homurdandım. "Çekil Allah aşkına. Gitmem gerek."

"Ona gitmen gerek, değil mi?" Sorusu bir silahın namlusu kadar soğuktu ve doğrudan şakağıma dayanıp tetiği çekmeden zihnimi kana bulamıştı. Cevap vermedim. Adımlarım, geçmişimin iplerine dolanıyor olsa da, düşmeden merdivenleri inmeyi başarabilmiştim. Karan benden önce araca varacak olursa muhtemelen ondan azar işitirdim.

"Asi!" Enis'in sesi okulun boş bahçesinde çınladı. Omzumun üzerinden ona baktığımda, binanın giriş kapısında dikilmiş bana bakıyordu. Onu umursamadan tekrar önüme dönüp bahçe kapısına yöneldim. Arkamda büyüyen adımlarının tok sesini duyabiliyordum. Umursamadım. Üşüyen ellerimi paltomun derin ceplerine daldırdım ve yürümeye devam ettim. Benden önce çıkmıştı okuldan. Kaldırımda hızla ona doğru yürürken, siyah camın arkasındaki siyah bakışlarının beni takip ettiğini biliyordum. O kadar derindi ki, önündeki siyah cama pençe atıyordu sanki. Ben onu siyah camdan seçemiyor olsam da, onun dışarıyı net bir şekilde görebildiğini biliyordum.

"Dursana!" diye bağırdı Enis, bahçe kapısından bodoslama çıkarken.

Endişe içimde birkaç saniye içinde dallanıp budaklanmış, zehir kokulu çiçeğinin tomurcuğunu parçalayıp yapraklarını tehditkâr bir tavırla açmıştı. Adımlarım bıçak gibi kesildi, araba ve Enis'in arasında kalmıştım şu an.

Camın arkasından beni izleyen adamın nefesindeki sert vurguyu ensemde hissediyordum sanki.

"Ne var?" diye sordum, gözlerimi arabadan çekmeden. Enis'i göremiyordum ama arkamda olduğunu ve bana doğru yürüdüğünü hissedebiliyordum.

"Konuşmamız gerek."

"Benim seninle konuşacak bir şeyim yok," dedim yüzümü buruşturarak. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, aramızdaki mesafeyi hızla kapatmıştı bile. "Bak, cidden hiç havamda değilim ve işim var, gitmem gerek."

"O herifle mi gideceksin?"

"Bunun seni ilgilendiren kısmı?"

"O herif için okulundan oluyorsun." Bakışları büyük bir yavaşlıkla araca döndü. "Orada, değil mi?"

"Okulumdan olduğum falan yok. Hem bilmediğin konular hakkında yorum yapmak da sana düşmedi," dedim dişlerimin arasından. "Kararlarımı ya da hayatımı sorgulayabilecek son insan bile olamazsın, Enis. Uzak dur benden."

Başını iki yana salladı, okul formasının içindeki genç görüntüsünün aksine yorgun görünüyordu. Kulağında yıldız şeklinde küçük bir küpe vardı, onun yüzünü incelememek için yıldızına odaklanmıştım. "Ne dersem diyeyim," dedi kesik bir sesle. "Anlamayacaksın, Asi."

Karan'ın gözleri üstümüzdeyken onunla konuşmak mideme krampları ardı ardına saplıyordu.

"Anlamayı ve senin bana Asi demeni istemiyorum," dedim dişlerimin arasından. "İşi yokuşa sürüyorsun, gitmem gerek."

"Ne yaşadın bilmiyorum," dedi tek solukta. "Anlatmadığın sürece de bilmeyeceğim ama o herife sığınmanı gerektirmez bu. Ona duyduğun her neyse, bunu belki de aşk sa..."

"Benim hislerimi sorgulamak sana mı kaldı?" diye girdim bir anda. Evet, Karan Çakıl'a sığınıyordum ama bunun sebebi aptalca bir duygu değildi. Ben o adama tek bir şey değil, şu ana kadar hiç beslemediğim kadar çok şey besliyordum. Birine muhtaç olmak acizlik olarak algılanabilirdi, bir zamanlar biliyordum ki ben de öyle algılıyordum ama bu böyle değildi. Kesinlikle değildi. Karan Çakıl'ı tanıyan herkes bunun böyle olmadığını kabullenirdi.

"Kendinden neredeyse on yaş büyük bir adamın peşinden gidiyorsun ve bu seni yaralayacak!" diye bağırdı bir anda. "Zaten yeteri kadar yaralanmadın mı?"

Söylediği şey, suratıma çarpılmış bir kapı etkisi yaratırken, bir adım gerileyerek ona baktım. Aynı saniyeler içinde aracın kapısı açılmış, Karan uzun bacağını kırarak ayağını kaldırıma basmıştı. Botlarının gıcırtısı tüm dikkati üstüne çekerken, Karan görkemli bir zariflikle arabadan indi ve arabanın kapısını çarparak kapattı.

"Sen ona mı bağırıyorsun?" Sesinde ölüm çanlarının ipine asılan ve çanların birbirine çarpıp eceli çağırmasına neden olan bir tını vardı. Kuzguni bakışlarından geçen karanlık gölgeler, zaten siyah olan gözlerinin daha da koyulaşmasına neden oldu. Gözlerinde geceyi tutsak eden ay doğuyordu.

Gecenin vurgununu yiyen siyah gözlerinde ruhuma asılan bir şeyler vardı.

Enis, gergin bakışlarını Karan'a çevirdi. "Seni ilgilendiren bir durum yok," dedi ters bir sesle. "Bu onun ve benim aramda."

"İşte sırf bu yüzden beni de ilgilendiriyor, bücür. Ayrıca sen ve o diye bir şey de yok," dedi Karan tehdidi kıvrımlarına ölüm sarmaşıkları gibi sarmış, tok ve erkeksi sesiyle. "Çakıltaşı, buraya gel."

"Yalnızca konuşuyorduk," dedim bakışlarımı Karan'ın üzerinden çekmeden.

"Çakıltaşı." Karan'ın gözleri Enis'teydi ama dudaklarındaki yakıcı kelimeler beni hedef almıştı. "Buraya gel."

"O senin yavru köpeğin değil, Karan Çakıl." Enis'in sesinde katıksız bir alay vardı ama bu alay Karan'ı hedef alan sertliğine gölge düşürmemişti.

Karan'ın dudaklarında daha önce şahit olmadığım, şeytanın bile duraksamasına neden olacak şekilde tehlikeli bir kıvrım oluştu.

Gülüşünde siyah bir kaos vardı.

"Bunu kendin için daha da zorlaştırma, çocuk," dedi Karan, sesine kıymık gibi batmış tehlikenin üzerinde alay bayrakları dalgalanıyordu.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Enis'in sesindeki ima, duraksamama neden olmuştu. "Tam sana yakışacak bir hareket. Erdal Hoca'yı da tehdit etmiştin değil mi?"

Karan'ın dudağındaki o tehlikeli kıvrım, gözlerine uğramadan öylece yüzünde asılı kalmıştı. Karan'ın tepkisiz bakışları ürkütücüydü, gözlerinin etrafındaki siyahın üstüne daha koyu siyah bir mürekkep boşaltılmış gibi gitgide daha da yoğunlaştığına şahit oldum.

Durumu kavramaya çalışan tarafım krizin eşiğindeydi. Erdal Hoca'yı ne diye tehdit etmişti ki? Dahası onu nereden tanıyordu? Bütün öğretmenleri tanıyor muydu yoksa? Bakışlarımı Karan'dan çekmeden, Enis'ten bir adım daha uzaklaştım ve kaşlarımı çatarak, "Ne?" diye sordum sesim kısık ve mesafeli çıkmıştı.

"Duydun," dedi Enis, sanki normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Karan Çakıl'ın görmediğin bir yanı var Asi ve o yanı

çok tehlikeli. Bu adamın neler yapabileceği konusunda hiçbir fikrin yok. Neden bir anda takımın menajerliğini bırakmanı istedi sence Erdal Hoca? Bunu adamakıllı düşün. Bütün cevaplar bu herifin kirli parmaklarının dokunuşunda saklı."

"Ve sen benim böyle bir adam olduğumu bile bile konuşmaya devam ediyorsun, bücür," dedi Karan dümdüz bir sesle. Kaldırımı ateşe veren adımları bizi hedef almıştı. "Üstelik o sikik ağzın benim kızımın yanındayken fazla açık kalıyor, bu hiç hoşuma gitmedi."

Enis'in gerildiğini fark edebilmiştim, donuk bakışlarım ikisinin arasında asılı kalmıştı ama tepki verme yeteneğimi kumun altına gömmüştüm sanki. Bakışlarımı Enis'le Karan arasında bir mekiğe zorladım ve ruhsuz bakışlarım ikisini pençesi arasında döndürürken, olanlara odaklanmaya çalıştım.

"Senin gibi bir adam ona acıdan başka hiçbir şey veremez, Çakıl," dedi Enis sakince. "O sana göre değil."

"Hım," dedi Karan bize doğru tehditkâr bir adım daha atarken. "Sen çok mu ona göresin?"

"Konumuz bu değil," dedi Enis, sesi bu kez kısık çıkmıştı. "Konumuz sensin. Senin yaptıkların. Bir zehir gibi onun kanına karışıp onu tüketiyorsun."

Karan'ın gerildiğini hissettim, ölümcül bir ağırlıkla bize doğru attığı adımlar sanki arasına uzun yıllar sıkıştırılmış kadar yavaştı.

"Diyelim ki ben bir zehirim ve onun kanına karışıyorum," dedi tehditkâr sesiyle. "Bunu durdurabilir misin? Küçük kızımın kanına karışmama engel olabilir misin?"

Enis dişlerini sıktığında yanaklarında oluşan çukurda çaresizlik vardı. Gözlerimi kırpmadan bakışlarımı Karan'a çevirdim. Hemen önümüzde durmuştu, aramızda on adımlık bir mesafe vardı ama onun uzun bacakları bu mesafeyi iki adımda kapatabilirdi.

"Asi'ye verebileceğin tek şey zarar."

"O bana zarar vermiyor," dedim dişlerimin arasından. Bilmediği şeyler ruhumu dört bir yanından mengene altına almıştı ve ben on yedi yıldır o şeylerle boğuşuyordum. Karan hayatıma

girdiğinden beri avuçlarım sıkmaya çalıştığı şeylerin boğazını serbest bırakmıştı. O şeyler hâlâ oradaydı ama ikimiz de birbirimize ilişemiyorduk. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onunla birlikte olursan, şimdi olduğundan daha kötü halde olacaksın. Seni yavaş yavaş tüketecek, anlamıyorsun." Bakışlarını Karan'a çevirdi. "Şu an beni öldürmek istediğini gözlerinden o kadar net bir şekilde görebiliyorum ki."

"Aferin oğluma," dedi Karan, dudaklarındaki kıvrıma tehlikeli bir vurgu katarak. "Zeki çocuk."

"Onun hayatını mahvedeceksin."

"Benim hayatım zaten mahvoldu mahvolacağı kadar!" diye bağırdığımda Enis duraksadı ve bakışlarını bana çevirdi. Sessizliğin üstünü çarşaf gibi örttüğü birçok cümle ikimizin arasında asılı kaldığında ela gözlerinde saf bir şaşkınlık vardı.

Karan hırladı. "Çek o gözlerini onun üstünden." Sesi tehdidin de ötesine geçmiş, vahşileşmişti. "Hemen."

"Çekmezsem ne olur?"

Karan omuz silkti ve dudaklarını yavaşça büktü. "Hım," diye fısıldadı gözlerini gökyüzüne çevirirken. "Güzel bir soru."

"Ve ben de bu sorunun cevabını bekliyorum. Beni de mi tehdit edersin yoksa?"

Karan cıkladı ve bunu yaparken kıvrılan dudakları dikkatimi dağıtmıştı. Bir adım daha attığında, o mesafeyi iki adımda değil bir adımda kapatabileceğini anlamıştım artık. Büyük eli bana uzanırken, beni tek hamlede arkasına çekti ve onun heybetli bedenin arkasına saklandım. Yüzümü sırtına gömmek zorunda kaldım. Onun geniş ve kaslı sırtını deri ceketin kalın kumaşından bile hissedebiliyordum.

"Seni tehdit etmekle kalmam," dedi alaycı bir tonda. Siyah gözlerinin zeminin parladığını gördüm. "Bambaşka yollara başvururum. Birlikte çok eğleniriz."

Karan'ın ceketinin kumaşını avuçlarımın arasında bir top haline getirene dek avuçladım. Büyük eli diğer elimi kavrayıp güveninin keskin ışığını karanlık tünelime tutarken, şu an Enis'in yüzünü bile göremiyordum.

"Ona senden daha fazla önem veriyorum," dedi Enis tek seferde. "Sen sübyancı herifin tekisin ve amacın onu..." Karan'ın diğer eli havalandı, Enis'in dudaklarından dökülen kelimelerin harfleri etrafa saçıldı ve sert bir yumruk Enis'in yüzüne isabet ederken irkilerek Karan'a daha sıkı tutundum.

Görmediğim için şanslıydım çünkü Enis'in yüzünde yankılanan ses, bir kemiğin kırılırken çıkarttığı sesin aynısıydı. Karan ikinci yumruğu da gelişigüzel indirecekken, elini havada yakalayıp yüzümü onun sırtına gömerek, "Lütfen," diye inledim. "Tekrarlama. Lütfen."

"Kızıma dua et," diye fısıldadı Karan. Attığı yumruğun yankısı sonradan aktifleşmiş gibi Enis sendeleyip yere düşerken, Karan'ın kolunun kenarından onu görebilmiştim. Ağzından mı yoksa burnundan mı geldiğini saptayamadığım kanı eline sürüp, avucunun içine kaşlarını çatarak bakarken, dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Karan'ın sırtı daha da dikleşti. "Küçüklerime el kaldırmam yasasını siliyorum defterden. Bu saatten sonra benden kork, deli fişek," dedi Karan kelimelerin üstüne bir bir basıp, harfleri karanlık bir hırıltıyla vurgulayarak. "Gidelim, küçük."

Karan beni kolunun altına çektiğinde bacaklarım tutmaz haldeydi. Enis'le göz göze gelmemek için bakışlarımı kaldırım taşlarına çevirdim ve Karan'ın kokusu düşüncelerime sızıp, alkol etkisi yaratırken, onun açtığı kapıdan süzülerek arabanın içine girdim. Ön camdan dışarıya bakmıyordum, belki de bakamıyordum. Karan, kısaca Enis'e baktıktan sonra arabanın önünden sürücü koltuğuna dolaştı ve hızlıca arabaya binip arabanın motorunu çalıştırdı.

Araba geri geri çıkarken ısıtıcıyı açmıştı bile. Dudaklarıma çektiğim sürgü, cümlelerimi oluşturan kelimelerin boşluklarından sarkan ucu kırık harfler tarafından boğazımı kesiyordu. Araç trafiğin içinde akıp gitmeye başladığında, güneşin soluk çubukları camlardan içeri girmeyi başaramıyordu. Avuçlarımı yumruk yaparak dizlerimin üstüne yerleştirdim ve bu hissin geçmesini bekledim.

"Tehdit etmedim," dedi sonunda ağaçlık bir alandan geçip tekrar otoyola çıktığımızda. Kısık gözler tıpkı bir şahin gibi yolu kolaçan ederken, uzun parmaklarının sardığı direksiyonu yerinden sökecekmiş gibi sıkı kavramıştı.

"Senin tehdit etmedimlerini biliyorum, Karan," diye fısıldadım yavaşça. "Ama önemli olan bu değil. Şu an buna kafa yormak istemiyorum."

"Yalnızca konuştum," dedi beni duymazdan gelip, açıklamasına kendince devam ederken. Önümüzdeki su yeşili arabayı sollarken, kenar aynasından arkadan gelen arabalara baktı ve yavaşça biraz daha hızlandı. "Bir kızı o kadar erkeğin olduğu bir cezaya tabi tutamayacağını söyledim ve o da bunu anlayışla karşıladı."

"Yobaz düşüncelerini paylaştın yani onunla," diye homurdandım.

"Aynen, yobazım ben." Dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi. "Bir sürü erkeğin içinde onların kirli havlularını ve formalarını taşımanı istemiyorum. Onlar artist artist hareketler yaparak sana kendilerini göstermeye çalışırlarken, oturup onların antrenmanlarını izlemeni istemiyorum."

"Bu geçerli bir sebep değil. Üstelik az önce kendinden küçük birine öldürücü bir yumruk attın." Yüzümü buruşturdum. "Şiddet yanlısı bir adam olduğunu tahmin ediyordum ama son iki gündür bunu net bir şekilde kavradım. Sen zorba, tehditkâr, diktatör ve aynı zamanda şiddet yanlısısın."

"Aynen," dedi gözlerini yoldan bir an olsun ayırmadan. "Hem sen neden arabanın içinde beklemiyorsun beni?"

Omuz silktim. "Ablamı görmek istedim."

Duraksadığını hissettim. "Bir şey dedi mi? Nasıldı?"

Bu soru o kadar derin gelmişti ki, içinde attığım kulaçlar beni daha da dibe çekecekti sanki. Ama çırpınsam da çırpınmasam da sonu dip olan bir şeyde, en azından çırpınarak kendim olarak yok olmayı tercih ederdim.

"Ablamla konuşmadım," dedim, sakin bir sesle. "Defne kötü görünüyordu, ben de ona görünmeden okuldan çıktım."

Burnundan derin bir nefes aldı, âdemelması derin bir kavis çizdi. Ayağı gaz pedalına yüklenirken, direksiyonu yavaşça kırdı ve bir başka araya girdik. Sitelerin olduğu bir yerden yukarı doğru tırmanırken araba hiç zorlanmıyordu. Karan'ın sessizliği, bir başka soruyu doğurmayacağı için memnundum ve sırtımı tamamen arabanın konforlu koltuğuna yaslayarak, emniyet kemerimin klipsiyle oynadım. Range Rover kadar güzel olmasa da, bu dağ cipi de göz alıcıydı.

"Kendi arabana ne oldu?"

"Birkaç günlüğüne istirahat edecek. O süre zarfında da bize bu bebek eşlik ediyor." Uzun, göz alıcı, kemikli ve damarları belirgin parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı. Tıpkı küçük bir erkek çocuğunun oyuncaklara olan düşkünlüğü gibi arabalara karşı büyük bir düşkünlüğü vardı. Bu düşünce bile gülümsemeyi unutmuş dudaklarımın kıvrılması için yukarı çeken bir teli yanaklarıma çakmıştı.

Yavaşça esneyerek tamamen koltuğa gömüldüm. Karan'ın bakışlarının bana kaydığını hissettim ve içgüdüsel olarak benim bakışlarım da omzumun üzerinden ona kaydı.

"Uyu istersen," dedi. "Vardığımızda seni uyandırırım, Çakıltaşı."

"Sen hiç uyumadın," diye fısıldadım. "Bu haksızlık olmaz mı?"

Zihnimin en hastalıklı odasının kapısını kırıp içeri giren ve düşüncelerimi alaşağı eden bakışını takındığında, kalbim tüm bu yorgunluğuna rağmen onun mağarayı andıran bakışlarına sert tekmelerle karşılık verdi.

"Haksızlık olmaz," dedi kısık ve tok sesiyle. "İkimizin yerine de dinlendiğin sürece asla haksızlık olmaz."

Dilim uyuşmuştu sanki. Sözcükler dişlerime takılıyor ve dışarı çıkamadan sönüp yok oluyordu. Kayan yıldızların kayıp çakıldıkları yerdeki sönüşü gibiydi bu. Parlak ışığı sönen yıldız, karanlığın topraklarına karışıyor ve kaktüs olarak tekrar doğuyordu. Gözlerimiz bir süre birbirine tutunmayı sürdürdü. Ruhuma ulaşmayı başaran ve çırılçıplakmışım gibi hissettiren bakışları, sakladığım yaraların kabuklarını tırnağıyla söküyordu sanki.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum kuruyan boğazımı ıslatmak adına zorlanarak yutkunurken.

"Gamzelerini arıyorum." Sesindeki vurgu, göğsüme indirdiği yumrukla göğüs kafesimin kemikten parmaklarını bükmüştü.

"Ne?"

"Gözlerine sakladığın gamzeleri. Yine göremiyorum da."

Uyku bilincimi ele geçirene dek onu izlemeyi sürdürdüm. Ara ara yolu kontrol edip sık sık beni içine hapseden bakışlarının ağırlığı altında savunmasız bir şekilde uykuya daldığımda, rüya topraklarına gömülen ruhumu taşıyan bedenimde dolaşan gözlerin benden bir an olsun ayrılmadığının farkındaydım.

♠

Sakat kalan bir uzuvdan çok, sakat kalan ruh sancıtırdı bedeni. Öyle ki, sanki kırık olan ruh değildi de, ayaktı ve bazen kırık ayağımızın üstünde dimdik yürümeye çalışır gibi hissederdik. Kırık kemiğin acısını, kaynamadan tekrar kırılan kemiğe sormalıydınız. İlk kırılışını bile arzulayacak kadar çok yanardı canı.

Kaynamadan defalarca kırılan ve kırıldığı yere acısı hafiflesin diye ruhunu basan insanlar ömür boyu sakat kalmaya mahkûmdu

Gözlerimi araladığımda bedenim karıncalanıyordu.

Patika bir yolu tırmanıyorduk, etrafta gözlerimin yakalayamayacağı kadar çok ağaç vardı ve araba hızlı bir şekilde yokuşu tırmandığından, görüntüler birbirine giriyordu. Yavaşça doğrulduğumda, gözlerim şu zamana kadar hiç görmediği karı görme isteğiyle etrafa saldırdı ama olduğumuz yerde kar yoktu, ağaçların üstünde belli belirsiz beyaz kırıntılar dışında etraf yeşil bile diyebilirdim. Yüzümü buruşturdum, Karan beni fark edince bakışlarını bana çevirdi.

"Uyandın," diye fısıldadı.

Araba lacivert gölgeli bir karanlığın içinde sessiz ve pürüzsüz bir biçimde ilerlerken, buruşturduğum yüzümü cama çevirdim ve, "Evet, uyandım," diye homurdandım, sesim çatlak çıkmıştı.

"Sorun ne?" Bakmasam da, kaşlarını çattığını hissedebiliyordum.

"Kar olur demişti Yaşar amca," dedim gözlerimi camdaki buğulu görüntüden çekmeden. "Hani?"

"Tutmamış demek ki." Tok sesi durumu umursamaz gibiydi. Kaşlarımın ortasında büyük bir çizgi oluşana dek kaşlarımı çattım ve yolu izlemeye devam ettim.

"Karan."

"Söyle."

"Nereye kadar böyle sürecek?" diye sordum yorgun gözlerimi yavaşça ona çevirip profilini incelerken. Aracı ani bir frenle durdurduğunda emniyet kemerim bağlı olduğundan pek sarsılmadım. Düzgün burnundan içeri çektiği nefes, burun deliklerinin hafifçe genişlemesine neden olmuştu. Dişlerini sıktı ve direksiyonu bırakmadan, stop etmiş arabanın içinde öylece ileriyi izlemeye başladı. "Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini anlıyorum, aptalmışım gibi açıklama yapmana gerek yok."

Granit sertliğindeki soğuk bakışları beni bulunca, "O zaman bir cevap ver," diye mırıldandım.

"Ben cevabımı sabaha karşı verdiğimi düşünüyorum." Bakışları yüzümü taradı, gözleri mesafeliydi. "Yataktayken. Sikik polisler her şeyin üstüne çimento dökmeden hemen önce."

Cevap veremedim. Tırnaklarımı avuçlarımın içindeki yaralara bastırırken sertçe yutkundum. Neredeyse gecenin karanlığı çökmüştü ama biz hâlâ dağ evine ulaşamamıştık. Karan aracı çalıştırmadı, kendi tarafındaki kapıyı açtı ve dışarının soğuğu içeri sızarken gözlerimi kaldırıp onu izledim. Kapıyı çarparak kapayıp aracın önüne doğru dolaştı. Ön kaputa kalçasını yasladıktan sonra cebinden sigaralarını içine yerleştirdiği gümüş kutuyu çıkardı, zipposu da kutunun içindeydi. Yavaşça araçtan inip onun yanına dolaştım. Konuyu bir şekilde dağıtmak, onunla konuşabilmek istiyordum. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki, ikimiz de yıkılmış bir evin altında kalmış kazazedelerden farksızdık.

Hemen yanında durup kalçamı ön kaputa yasladım. Bana değil, ilerideki ağaçlık alana bakıyordu. Burnumdan içeri derin bir nefes çekerken yan gözle ona baktım. Nefes boşluğundaki o iki

kemik o kadar belirgindi ki, boynundaki ince derinin bir zardan daha ince olduğunu düşünmüştüm. Dikkatimi çeken siyah cevşeni oldu.

"Cevşenin," dedim, o sigarasını yakıp parmaklarının arasında sabitlediğinde. Dişlerini sıktığını fark ettim. "Hep dikkatimi çekiyor. Hiç çıkarmıyorsun."

Karanlık gitgide genişleyip güneşin damarlarını kuruturken kafamı kaldırıp gecenin ulaşamadığı kör noktasındaki yanan bir kumaş gibi kızıllaşan güneşe baktım. Sönmek üzereydi.

"Bu cevşeni bana annem verdi."

Sesinin durgunluğu bana üstünde ilaç yüzen bir suyu hatırlatmıştı.

"Seni bir şeylerden mi koruyor?" diye sordum kısık bir sesle.

Rüzgâr, şarabını gecenin tasına döktü.

"Hayır," dedi cansız bir sesle. "Bu cevşeni boynumdan çıkardığımda alkolü bırakabildim."

Duraksadım.

"Ama yanımdan da ayıramıyorum."

Ona bakmak istedim, ona bakmak istemedim. Bu ikilem beni acının midesinde öğütüyordu.

"Belki de bu yüzden bu kadar ışıksızım ben."

Durgunlaştım. "Önceden çok mu içerdin?" diye sorduğumda bu soruyu cevapsız bıraktı. Gözlerimi tekrar cevşeninin hemen altında durduğu nefes boşluğuna dokundurdum. Nefes boşluğunun iki yanında kule gibi duran o iki kemikten biri, Karan dişlerini sıktıkça iç gıdıklayıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Karan sigarasını içip bitirene dek tek kelime dahi etmedim. Kafamın içinde oluşmuş soru işaretleri vardı ama bunu önemsememeye çalıştım. Tekrar araca bindiğimizde ikimiz de sessizdik. Yol boyunca hiç konuşmadık. Dağ evine geldiğimizde, araç yavaşlamıştı. Dağ evinin önünde büyük bir sedir ağacı vardı, sedir ağacının dışında birçok çam ağacı, uzun tanıdık ağaçlarla çevrilmişti ve etraftaki tek konut oydu. İki katlı ve lüks küçük tuğla taşındandı. Verandası tuğlaya ihanet edercesine ahşaptı. Koruluğu sarmalayan sık ağaçları izlerken, evin arkasının orman gibi

bir yere gittiğini fark ettim. Ağaçlar daha da sıklaşıyor, görüntü birbirine giriyordu.

Karan, koltukta kafasını çevirdi ve yanağını koltuğa yaslayarak bomboş gözlerle bana baktı. Bu adamın dibini kazımak istediğim karanlık gözlerinin zemininde saklanan şeyi bir türlü göremiyordum. Karan arabanın kapısını açarak dışarı çıktı, kuru dağ soğuğu sert bir şekilde açılan kapıdan içeri girdi ve bedenime çarparken kemiklerimi titretti. Araçtan indim.

Karan dağ evine doğru yürürken ben de onu takip ediyor ve etrafı inceliyordum Fethiye'nin dışındaydık. Daha önce hiç böyle yerlere gelmediğim için havanın bu kadar çarpık bir soğukla bedenimi döveceğinden bihaberdim. Karan verandanın ahşap merdivenlerini tırmanmaya başladı, asker botlarının gıcırtılarını dinledim ve ben de hemen arkasından merdivenleri tırmandım. Verandanın tavanına yakın bir yerde duran, kuş yuvasına benzeyen ahşap kutuya uzandı, gözlerim hâlâ onun üzerindeydi. Elini kutunun içine soktu ve kısa bir bekleyişin ardından boş soktuğu parmaklarının arasında bir anahtarla elini kutudan dışarı çıkardı. Çevik bir hareketle dağ evinin kapısına yöneldi, kum kahvesi rengindeki paspasın üstünde durmuştu. Anahtarı kapının deliğine sokup, kapıyı yavaşça asıldı ve anahtarı çevirdi. İçeri girdik. Hol tamamen ahşaptandı. Evin dışının aksine, içi daha eski bir havaya sahip olsa da, havalı görünüyordu. Şöminenin çıtırtılarını duyduğumda, alevin renginin hol boyunca turuncu bir ışık yaydığını gördüm. Kaşlarım çatılırken, "Halil şömineyi de yakmış demek," dedi Karan. "İyi oldu, it yavrusu gibi titriyordun."

Olduğum yerde duraksarken, ona dümdüz gözlerle baktım. "İt yavrusu mu?"

"Köpek eniği işte," diye düzeltti bana bakmadan.

Uzun bacakları çevik hareketlerle aralandı ve hızlıca ateşin ışığının özüne doğru yürümeye başladı. Şu an ayağımdaki postalı çıkarmak ve kafasına fırlatmak istiyordum ama kendimi dizginlemeye çalışarak derin bir nefes aldım ve onu takip ettim. Şöminenin karşısında duran tekli koltuğa oturduğunda, ben hâlâ ayakta dikiliyordum. Deri ceketini çıkartıp kenara attı ve yalnızca

siyah bir kazakla kaldı. Gözlerim hızlıca olduğu yerin mimarisini incelemeye başladı. Büyük ahşap bir kitaplık, şöminenin önünde pahalı görünümlü bir post, şöminenin üstündeki taş tezgâhın üstüne sıralanmış biblolar, kitaplar ve ahşap bir çerçeve. Şöminenin üstündeki taş tezgâha doğru yürüdüm. Karan tekli koltukta oturmuş, yavaşça yanan ve çıtırtısıyla sessizliği kemiren ateşi izliyordu. Parmaklarım tezgâhın üstündeki kitapların arasında kısa bir tura çıktı, kitapların üstü biraz tozlanmış olsa da, genel olarak temiz ve yıpranmamıştı. Karan'ın bakışlarının şömineden sıyrıldığını ve sırtımda gezinmeye başladığını hissettim. Şömineden bacağıma çarpan sıcaklık derimi ısırıyordu.

Kanatları özellikle kırılmış olan melek biblosuna dokunduğumda, inanılmaz bir tanıdıklık hissiyle sarsıldım.

Karan'ın bakışlarının daha da yoğunlaştığını hissedebiliyordum. Meleğin kırık kanatlarındaki sert kıvrımda dolanan parmaklarım, sanki kendi yarasına dokunuyormuş gibi irkilmişti.

"Kanatları kırık melek," diye fısıldadım.

"Kanatları sağlamken, kırılmayı sonradan tatmış melek," dedi Karan dümdüz bir sesle.

"Kim kırmış meleğin kanatlarını? Kendi mi düşmüş yoksa yüksekten? Yoksa biri mi kırmış meleğin kanatlarını kasıtlı?"

"Güvenip kendini teslim ettiği ellerin arasından kaymış ve düşmüş melek," dedi Karan, sesinde cam kırıkları vardı ve ben onları yutuyordum sanki. "Kırılacağını bile bile kendini bıraktığı avuçlardan kayıp yere çakılmış. Kırmış kanatlarını. Kırdırmış."

"O zaman canı hiç acımamıştır kırılırken," diye fısıldadım, hüzünlü gözlerle bana bakan bibloya bakarken.

"Ne?"

"Kırılmış ya hani... Düşerken korkmuştur belki ama kırılırken hiç canı yanmamıştır. Kanatlarını kaybetse de, pişman olmamıştır."

"Olmamış mıdır?" Karan'ın sesi şaşkındı. "Canı hiç yanmamış mıdır?"

Başımı yavaşça sallarken, melek artık avuçlarımın arasındaydı. Hüzünlü bakışlarını gözlerime dikmişti, kırık kanatları parmaklarımı acıtsa da, onun canı hiç acımamıştı.

"Hiç yanmamıştır. Hiç acımamıştır."

"Neden?" Sesi bir sis bulutunun içinde kaybolmuş gibiydi.

"Güvenip kendini emanet edecek kadar gözü kara duygular beslediği avuçlardan söz ediyoruz, Karan. Kendiliğinden düşmektense, istediği avuçların tadını alarak düşmüş olması onun için bir ödül. Kaybettiği kanatları bile olsa, o avuçların sıcağını hissetti."

Karan aniden ayağa kalktı, omzumun üzerinden ona baktım. Bir adımda yanımda bitmiş, hemen arkamda dikilmişti. Gözlerimin içine erimiş zift gibi bakıyordu, avuçlarımın arasında tuttuğu melek biblosunu aniden elimden çekerek aldığında, kocaman gözlerle baktım ona. Melek biblosunu yanan ateşin içine attı. Olduğum yere ayaklarımdan bir çivi gibi çakılmıştım sanki. Dudaklarım aralandı, gözlerim daha da büyüdü ve dilimin ucundaki dehşet parçalara ayrılıp, harfleri yaktı.

Beyaz melek, ateşin içinde anında kapkara olmuştu.

Karan beni şöminenin yanındaki duvara yasladığında hâlâ kocaman gözlerle ona bakıyordum. Ellerini duvarın iki yanına koydu ve beni duvarla arasına alıp, kafesledi. Soluk soluğa ona baktım.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum titrek bir sesle. "Meleği neden yaktın?"

"Durmadan yanacağına başkaları için..." diye fısıldadı bana tamamen sokulurken. "...bir kez ait olduğu için yansın, bir kez yansın, tam yansın."

Daha ne olduğunu anlamadan Karan'ın dudaklarını dudaklarımın üstünde hissetmiştim. Gerilen kaslarım anında gevşedi. Onun yüzünden önce sesini tanımıştım, ona bakmadan önce onunla konuşmuştum. Parmaklarım gevşekçe onun kazağına tutundu. Avucumun içine alıp sıktığım kazağı, avuçlarımda anılarım varmışçasına hırslanmama neden olmuştu. Dudakları açlığın boyunduruğu altında titreyerek dudaklarımı aralarken, özü özüme karışıyor, ruhu ağzının içinden ağzıma girip, bedenime sızıyordu sanki.

Dudaklarını dudaklarımdan çekmeden ağzımın içinde derin bir nefes alırken, aldığı o nefesi hırıltılıydı. Onun sırtında top-

ladığım yün kumaşı tamamen avuçladım ve Karan kendini bana bastırarak sırtımı tamamen taş duvara yasladı. Bu duvar da, tıpkı dışarıdaki duvar gibi küçük tuğlalardandı ve yüzeyi hafifçe parlıyordu.

"Yansana benim için," diye fısıldadı ağzımın içine doğru. "Benim senin için yandığım gibi, yansana benim için, Asi Çakıltaşı."

Boğazımdan yükselen inilti, onun ağzının içine karıştı. Benim hayatım karanlık bir odanın içinde, bir yatağın üstünde cenin pozisyonu almış küçük bir kızın ruhuna kilitlediği sırlarla kaplıydı. Şimdi tüm o sırları dudaklarımdan koparark alıyordu bu insafsız adam.

Acımasızca.

Katlederek.

Yanıyordum. Öyle bir yanıyordum ki... Bembeyaz kesilmiştim, tenime bu rengi veren, çivit mavisi damarlarımdan kanı simsiyah akıtan oydu şu an. Karan'ın karanlığında boğulmak, okyanusun zeminine ayak basmaktan daha zordu. Ciğerlerini dolduran tuzlu su değil, simsiyah bir asitti. Ruhunu yakan, beni tuzla buz eden, öldürmeyen ama yaşatmaya da çalışmayan bir asit. Onun mağarasındaki örümcek nefes boşluğumu ısırıyordu.

"Karan," diye inledim dudaklarım dudaklarının üstünde asılı kalırken. "Bana bunu neden yapıyorsun?"

Nefes nefese gözlerini açtığında yüzü sanki yüzümün bir parçası gibi dibimdeydi. Gözlerindeki kara alevler, irislerini beyazından ayıran surları ateşe verirken, "Sana ne yapıyorum, küçük?" diye sordu kısık, azap dolu bir sesle. "Sana ne yapıyorum, küçük kız çocuğu?"

Derin nefesler alırken, dudaklarımız hâlâ temas halindeydi ve ben onun dudaklarının esareti altında eriyordum. Yangınım zehrime karışmıştı. Parçalanıyordum.

Lanet olsun, beni parçalıyordu.

Beni parçalarıma ayırıyordu.

"Çok acımasızsın," diye fısıldadım. Kazağını bir yumru haline getirircesine sıktım. Topladığım kumaş belinden sıyrıldı. Yün

kumaşı tamamen avucuma toplamıştım, belinin çıplak kaldığını göremesem de hissediyordum. Gözlerini gözlerimden çekmedi ve dudaklarını da dudaklarımdan. "Asıl acımasız kim, kelebek?" diye sordu boğuk bir sesle. "Asıl acımasız kim?"

"Ben sana hiçbir şey yapmadım."

"Sen bana o kadar çok şey yaptın ki, senin yaptıklarını şu ana dek bana hiç kimse yapmaya cesaret edemedi." Dişlerini sıktı, dudaklarında bunun baskısını hissettim. "Küçücük bir kızın beni bu hale getirmesi haksızlık. Asıl acımasızlık bu. Asıl insafsızlık bu. Siktiğimin iradesini yıllarca sağlam tuttum, dengeme denge ekleyerek bu hale geldim ve bu adam oldum. Şimdi sen, yaratmasının tam tamına yirmi yedi senemi aldığı o adamın temelini çürütmeye çalışıyorsun."

Gözlerimi gözlerinden ayıramadım ama şu an harelerimin tir tir titrediğini biliyordum. Gözlerimi sıkıca yumdum ve beni mahvettiği gerçeğini ondan saklamaya çalıştım. Ağzını ağzımdan çekmiyordu, dudakları dudaklarıma bir kalıp gibi oturmuştu ve benden bir parça olmuştu sanki. Kaşlarımı çattım, soluğum kesik kesikti.

Dudaklarını dudaklarıma bir giysi gibi giydirmişti.

Teni tenimin üstünde eriyordu sanki.

"Gözlerini aç, Asi," diye fısıldadı alçak perdeden. Gözlerimi daha sıkı yumduğumda, alnını alnıma yaslamıştı. "Çok insafsızsın, küçücüğüm."

Satırlarıma karanlık gölgesini düşüren bu adam; bir ruhu diriltmek için çabalıyordu ama o ruhun esas katiliydi.

Hisleriyle hislerimi barbarca katlederken, ona karşı o kadar savunmasızdım ki...

"Sen de çok karanlıksın," diye fısıldadım, gözlerimi açmadan. "O kadar karanlıksın ki, senden kaçamıyorum."

"Benden kaçma," dedi acı çeker gibi. "Benden kaçma, Çakıltaşı."

"Karan..." Kaşlarımı tamamen çattım ve avucuma topladığım kazağı serbest bırakıp, avucumu onun sırtına bastırdım. Bir avucumu da kalbinin üstüne yerleştirdiğimde, artık aramızdaki tek mesafe onun kalbine tutunan elimdi. "...nefes alamıyorum. Yapma."

"Senin yaralı ruhunun tadına bakmak istiyorum," dedi kısık bir sesle. Gözleri sonuna kadar açıktı, biliyordum. Öyle bir bakıyordu ki, kapalı göz kapaklarımdan görebiliyordum koyu renk gözlerini. Gözlerinin siyahı, göz kapağımdan bile içeri sızabilecek kadar zifiriydi.

Yıkılan duvarın arkasındaki çıplak ruhuma gün ışığı değmiş gibiydi. Sağlam bir şekilde sürdürdüğüm hayatım, ördüğüm buzdan bir kalenin arkasında geçirdiğim sancılı günlerimin eseriydi. Avuçlarımda, babamın bıraktığı anıların kanı vardı ve bu anıların kanı bileklerime kadar akıyordu. Geçmişin yaraları dikiş tutmadığı gibi, kapanmak nedir bilmiyor, ufacık bir temasla tini kaçmış yün gibi açılıveriyordu. Avuçlarımdaki kan geçmişime aitti, anılarımla rengini almış, ruhumdaki acılarla kıvam kazanmıştı. Şimdi nasıl olurdu da bu yaralı ruhu çırılçıplak kalmış şekilde onun masasına yatırırdım?

Gözlerimi açtığımda ona ıstırap dolu gözlerle baktım. Elini yavaşça ensesine götürürken gözlerini gözlerimden çekti, pazıları genişlemişti. "Her neyse. Bu kadar yeterli o zaman," diye fısıldadı. "Dedeme söz verdim."

Anlamayarak baktım ona. "Hı?"

Bakışları yavaşça beni buldu. Elini ensesinden çekip, yana doğru indirirken, "Şimdilik sınırların etrafında dolaşıyorum işte," diye fısıldadı, gözleri daha da kararmıştı. "Bir gün o sınırlardan içeri gireceğim ve işte o gün beni hiçbir şey durduramayacak." Gözleri bedenim boyunca dolaştı, ürpermiştim. "Sen bile."

Yavaşça sırtını dönüp yürümeye başladı. Karan kazağının kollarının ucunu tutarak tek hamlede ustaca ve yürek hoplatan bir şekilde kafasından çıkarıp kenara attı. Kaslı ve pürüzsüz sırtında kürek kemiklerini süsleyen iki derin gamze vardı. Aynı gamze belinde de vardı ve belinin kavislendiği yerdeki oyuk, bir bardak suyu içine rahatça alabilecek kadar genişti.

"Duşa giriyorum," dedi bana bakmadan.

Olduğum yerde hareketsizce onu izledim, bana bakmadan ahşap merdivenlere yöneldi. Merdivenleri tırmanırken ayağındaki botların gıcırtısından çok, kasılan sırtındaki kıvrımlar dikkatimi çekmişti.

Gözden kaybolduğunda artık tek başımaydım.

Diğer Merve, *"Ne yaparsa yapsın, ondan vazgeçemezsin, değil mi?"* diye fısıldadı, karanlık bir duvarın arkasından. Uzun saçları görünüyordu ama kendisini saklamıştı benden. *"Bize nasıl bir zarar verecek olursa olsun, tıpkı ateşe attığı o meleğin kanatlarının kırıldığı gibi, senin kanatlarını kırmasına ve seni o ateşe atmasına izin verirsin değil mi?"*

Sessizliği giyindim ve diğer Merve'yi dinledim.

"Verirsin," diye fısıldadı, yavaşça. *"Çünkü ben de veririm."*

Karan duştayken mutfağı bulmuş, Halil denen adamın doldurduğu dolabın içinde yiyebileceğim bir şeyler bulup mutfak tezgâhına yaslanarak karnımı doyurmuştum. İlerleyen saatlerde Karan'ın ıslattığı duş kabinin içinde ılık bir duş almış, Yaşar amcanın bahsettiği adamın yatağın üzerine bıraktığı etiketi çıkartılmamış kıyafetlere bakarken utancımdan mosmor olmuştum. Adam iç çamaşırlarına kadar her şeyi düşünmüştü.

Hızlıca üstüme siyah iç çamaşırı takımını, siyah yün taytı ve kalçaları örten siyah bol ama ince kazağı geçirdim. Islak saçlarımı havluyla kurulayıp, suyunu sıkarken, ahşap merdivenlerin gıcırdadığını duydum. Karan yukarı çıkıyordu.

Yatağın ucuna oturdum ve havluyla saçlarımın uçlarını kurulamaya devam ettim. Karan kapıyı tıklatmadan dal düz yatak odasına girdiğinde, kan beynime sıçradı. Ona düz düz bakarken, "Ne oldu?" diye sordum. Üstünde kazak ya da tişört yoktu. Atlet de yoktu. Altında siyah dar bir kot dışında çıplak bile sayılabilirdi.

"Şöminenin ateşi sönmüştü, tekrar yaktım," dedi tek kaşını kaldırarak. "İşin bittiyse in aşağıya. Burada buz tutacaksın."

"Kapı çalma âdetin yok galiba." Sesimde alttan vurmak yerine doğrudan onu hedef alan sert bir ima vardı. "Çıplak olabilirdim."

"Olabilirdin ama değilsin."

"Çok tatmin edici bir sebep," diye homurdandım. "İnanılmaz tatmin oldum, Çakıl."

İçeri doğru bir adım attığında eli hâlâ kapının kulpundaydı. "Dur, daha hiçbir şey yapmadım," diye fısıldadı karanlık bir imayla.

Boğazıma takılan ima, gözlerimi kaçırmama neden olurken kendime lanet ediyordum. Hemen verilecek bir cevap bulmam gerekti, biliyordum ama bu imaya vereceğim herhangi bir karşılık, daha sert bir imayla bana geri dönüş yapacaktı.

"Telefonum aşağıda mı?" diye sordum kısık bir sesle. "Billur'a haber vermeliyim."

"Evet, aşağıda ama umarım şarjın bitmemiştir çünkü şu an burada Samsung şarj aleti yok. Hâlâ Samsung kullanan insanlar var mı ya?" Gözlerini devirdi. "Apple sizi dışladı mı? Samsung mu kucak açtı yalnızca size?"

"Ne kadar da espritüel bir kazık kadar adamsın sen," diye homurdandım bakışlarımı ona çevirerek.

"Ne kadar da söylediklerimi espri olarak algılayan bir velet, yerden bitme kız çocuğusun sen," dedi, kısık bir sesle. "Hadi in aşağı, kız gibi bir şeyler yap. Ölüyorum ben açlıktan."

"Ne?"

Gözlerini devirdi. "Yemek diyorum, kızım. Yemek yap."

Bir an cidden kahkaha atacağımı düşündüm. Ciddi miydi? Mutfağa girecek olursam, dağ evini havaya uçurabilirdim ben. Tamam, makarna yapabiliyordum bir kere.

Yumurta da kırıyordum. Hem de kabuksuz.

"Oradan bakınca senin hizmetçin gibi falan mı görünüyorum?" Ona düz düz baktım. "İn aşağıya doyur karnını, dolapta bir sürü şey var. Benim yardımıma ihtiyacın yok."

Gayriihtiyari bakışlarımı onun siyahlarına diktiğimde, "Sen yemek yapmayı bilmiyor musun yoksa?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Ne? Ben mi? Ne alaka?"

Karan'ın kusursuz gözlerinde parlayan o ifade kalbimin vuruşunu sertleştirmişti.

"Bilmiyorsun," dedi dudaklarında muzip bir kıvrımla. "Yemek yapmayı bilmiyorsun."

"Anamın karnından yemek yapmayı öğrenerek çıkmadım, Karan," dedim çatık kaşlarla.

"Anan da anasının karnından yemek yapmayı öğrenerek çıkmamıştı, değil mi?" diye sordu ima dolu bir sesle.

"Billur'u aramam gerek," diye homurdanarak oturduğum yerden kalktım ve havlu çıplak ayaklarımın üstüne düşerken, bakışlarımı Karan'dan kaçırdım. Yerdeki havluyu kenara koyduktan sonra ışık hızıyla Karan'ın yanından geçtim ve kapıya uzandım. Tamam, bunun bu kadar olay olmayacağını zaten biliyordum ve düşündüğüm gibi de olmuştu. Demirden kelepçeleri andıran parmaklar beni durdurmayı başardı ve beni kendi ekseni etrafında döndürürken gözlerim şokla irileşti.

"Öğretirim," dedi bir çırpıda.

"Ne?"

"Sana..." Beni yavaşça kendine doğru çekince, çıplak ayak parmaklarımız birbirine dokundu. "...yemek yapmayı öğretebilirim."

"Şimdi mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi mi istiyorsun?"

"Yani... Sen ne zaman uygun görürsen o zaman olsun. Bana uyar." Omuz silktim ama heyecandan bayılmak üzereydim, umursamaz görünmeyi başarabildiğim için kendime minnettardım şu an.

"Önümüzde uzun günler var," dedi kısık bir sesle. "Öğretirim istediğinde."

Ona öylece bakakaldım. Önümüzde uzun günler var mıydı sahiden? Bir an iki göğsümün arasında bir yarık açılacak, o yarıktan dışarı çiçekler uzanacak sandım. Onunla geçireceğim uzun bir zamanın olduğunu düşünmek, onunla geçecek olan günlerin varlığını bilmek beni çok farklı bir hissin kucağına itmişti. Başımı yavaşça salladım. "Billur'u aramam gerek," diyebildim.

Beni yavaşça serbest bıraktı ama o kadar dikkatli bakıyordu ki, beni bırakmış olmasına rağmen hareket edemiyordum. Sonunda alt kata inebildim. Titreyen parmaklarımla uçak modunda olan telefonumu normale aldım ve o anda bildirim manyağı oldum. Billur'dan gelmiş bir ton mesajın yanında en çok dikkatimi çeken Bedirhan'ın mesajları olmuştu.

Gönderen: Bedirhan Özoğlu

Dakika bir, gol bir! Klozetim sidik içinde şu an! Gel al şu karıyı, yolacağım! E L İ M D E K A L A C A K. (08.06)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu

Allah seni kahretmesin. Telefonu mu kapattın, memesiz? Ne haltlar yiyorsunuz? Kız sahip ol kendine, o bacaklar bir santim bile açılmayacak! Yolarım seni! SOR BİR ORALARDA BEKÂRET KEMERİ SATAN DÜKKÂN VAR MIYMIŞ? (09.28)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu

Arkadaşını çöpe atacağım ama poşete yazık. (10.58)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu

Yemin ederim şurama bir öküz oturdu... Doğru söyle, hâlâ bakiresin değil mi? (14.09)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu

Bundan böyle kızıl saçlı tüm kadınlar düşmanımdır! (15.48)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu

Bu mesajı okuyup cevapladıktan sonra imha etmeni istiyorum. Billur neden Fethiye'ye geldi? Ne yaşadı? (20.26)

Son mesaja durgun gözlerle bakarken biraz da şaşırmıştım. Bedirhan'ın nasıl ilgisini çekmişti bilmiyordum ama onun gözlerinden hiçbir şey kaçmadığının da farkındaydım. Tam cevabı yazacakken, telefonum çalmaya başladı. Arayan Billur'du.

"İyi misin?" diye bağırdı telefonu açtığım anda. "Seni küçük bok, kafayı yiyecektim! Yine polis radarına yakalandınız sandım."

"Hayır," dedim başımı sol omzuma düşürürken. "Oraya vardık, her şey yolunda. Şimdilik."

Arkadan Bedirhan'ın bağırış sesleri yükseliyordu. Billur telefonu kulağından uzaklaştırarak, "Dur ben daha neler yapacağım sana, her şey yeni başladı daha, mahpushane gülü!" diye bağırdı ve ardından sesi tekrar normale döndü. "Bu hastayla evde baş başa olduğumu biliyor musun? Can ve mal güvenliğim tehlikede gibi hissediyorum ve o da benim gibi hissediyor."

Ateşe baktım. "Annemi arayacağım," diye fısıldadım ağzımın içinde kelimeleri yuvarlayarak. "Sanırım. O beni arayamıyor."

"Kafasında o herif varken zor zaten araması," dedi Billur oflayarak. "Asi, karışmamam gerek biliyorum ama bence ortalık durulana kadar arama. Tamam, herif şu an hastanede yatıyor olabilir ama şu fedainin de dediği gibi bence annen ve ablanın numaralarının çağrılarını kendi telefonuna yönlendirdi. Onların da başını ağrıtmayalım."

Haklıydı ve bunu bilmek daha derin yaralar açıyordu. İnsanın ruhu ulur muydu? Ruhum acının baskısı yüzünden uluyordu.

"Bilmiyorum," dedim kısık bir sesle. "Zaten beni merak edip etmediğinden de emin değilim. Normal bir aile olmadık biz hiçbir zaman."

Billur sessiz kaldı.

"Sanırım en iyisi aramamak ha?" Derin bir nefes aldım ve sırtımı koltuğa yaslayarak dizlerimi göğsüme çektim. "Aramayacağım. Merak ederse bir yolunu bulup ulaşır sonuçta. Ederse tabii." Kahkaha boğazımda düğümlendi. "Neyse, şarj aleti yok ve şarjım biterse iletişime geçemeyiz. Kapatıyorum, kızıl bela. Diyecek bir şeyin var mı?"

Gücümün zemini sallanıyordu.

"Kendine dikkat et," diye fısıldadı cansız bir sesle. "Benim asi kızım ol ve göğüs germeye devam et. Sana hayranım, söylemiş miydim? Söylüyorum işte. Sen harikasın, bebek!"

Küçük bir sessizlik yaşandı.

"Billur," diye fısıldadım, cansız bir sesle. "Sanırım iyi ki varsın."

Bir şeylerin düşme sesi geldi ve hemen ardından, "Sanırım mı?" diye sordu, şaşkın bir sesle. Hemen ardından gür bir kahkaha koparttı. "İşte bu tam senlikti. Hayır ya, cidden eşcinsel değilim. Ama..." Kıkırdamaya devam ediyordu. "...Siktir, sen de iyi ki varsın, Buzlar Kraliçesi!"

Telefonu kapattıktan sonra bir süre yalnızca yanan ateşi izledim. Melek biblosu çoktan kömüre dönmüş, ateşin içinde erimişti. Karan'ın varlığını hissettiğimde kafamı kaldırıp merdivenlerden tarafa baktım. Ellerini kotunun ceplerine koyup ağır ağır indi merdivenleri. Hemen ateşin önünde durdu, dalgın görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum kısık bir sesle.

"Ne düşünmem gerektiğini düşünüyorum."

"İyiymiş." Telefonu kenara bırakıp, çenemi dizimin üstüne yerleştirdim ve ellerimi bacaklarımın etrafına sarıp, parmaklarımı birbirine kenetledim. "Benimse kafamın içinde susturamadığım şeyler var. Senin aksine."

Karan kenardaki odunu alıp o odunla ateşe yavaşça vurdu. Omuzlarında tek tük, belli belirsiz birkaç ben vardı ve kaslı omuzlarının üstünde yıldız gibi duruyordu. Siyah saçları hafif nemli gibiydi. Derin bir nefes alınca omuzları havaya yükseldi ve sırtındaki çukur derinleşti.

"Kafandaki sesleri susturamadığında, onları öldürürsün." Sertçe yutkundu. "Ağızlarını kapatsan bile iniltilerini duyacağın için, sesi kesmenin kesin yolu onların ruhunu sökmektir. Sen hiç bir sesin ruhunu kestin mi?"

Boğazım düğüm düğüm olurken sessiz kaldım.

"Ben kestim," diye fısıldadı. "Kafamda büyüyen seslerin ruhlarını sakladığım yanımın keskin bıçağından geçirirken gözümü bile kırpmadım."

Karan, sessizliğimi fırsat bilerek elindeki odunu da ateşin içine tamamen sokup ateşi körükledi ve yavaşça ayağa kalkarken bana bakmadı. Hemen dibi tavandan zemine kadar cam olan duvara doğru yürüdü. Karanlık çökmüş, dağın ormanlık kesimi karanlığa gömülmüştü.

Karan, bir elini cam duvara yasladı, diğer eliyle cebinden çıkardığı sigara paketini dudaklarına götürdü. Camdan yansımasını görebiliyordum. Sigara paketinden siyah bir dal sigarayı dudaklarıyla çektikten sonra paketi arka cebine attı ve siyah zippoyla sigaranın ucunu ateşledi. Gri dumanı ciğerlerine doldururken, sigaranın ucundaki turuncu ateş daha canlı bir şekilde yandı ve camdaki yansımada tıpkı bir ateş böceği gibi parladı. Sigaranın çok da rahatsız edici olmayan kokusu yavaşça odaya yayılırken, koltuğun üzerinde küçücük olmuş şekilde Karan'ı izliyordum. Kalçalarından düşecek gibi duran dar kotu onun uzun bacaklarını ikinci bir deri gibi sarmış olmasına rağmen nasıl bu kadar gevşek durabiliyordu anlam verememiştim.

"Bu gece koltukta uyu," dedi Karan sakin bir sesle. "Üst kat çok soğuk, bunu halledebileceğimizi sanmıyorum şimdilik. Şöminedeki ateşi sık sık tazeleyeceğim." Dudaklarını tekrar sigarayla buluşturmadan hemen önce, sigarayı tuttuğu zarif parmaklarını taşıyan elinin büyük avucunu şakaklarına bastırarak, şakaklarını ovaladı.

"Sen?" diye sordum, Karan'ı izlemeyi sürdürürken. Bazen camın yansımasında göz göze geliyorduk ve Karan büyük bir hızla bakışlarını yansımamdan çekip, ağaçların yarattığı karanlığa dikiyordu.

"Ben yatarım bir köşede, takılma."

Yarası kuruyup kavlayan avuçlarımı siyah yün taytın üstünde gezdirirken, hâlâ aynı pozisyonda oturuyordum. Çenem, kemikli dizim yüzünden sızlamaya başlamıştı artık.

"Üşümeni istemiyorum," diye fısıldadım kısık bir sesle. Bakışlarım şöminenin diğer ucundaki koltuğa kaydı. Şu an tekli koltukta oturuyordum ama koltuğun dışa doğru sürgü gibi açılıp tek kişilik bir yatağa dönüştüğünü az çok tahmin edebiliyordum. Diğer koltuk, üstünde olduğum koltuğun aksine konforsuz ve gerçekten rahatsız görünen bir koltuktu.

Sigarayla dudaklarını buluşturmadan hemen önce bakışları camdan beni buldu.

"Beni ısıtmak mı istiyorsun yoksa?" diye sordu karanlık bir sesle.

Bakışlarımı anında kaçırıp, "Ne alaka?" diye homurdandım. "Üşüyüp hastalıktan geberme diye diyorum ben. Dağ başında hasta olursun bir de, sana bakmak zorunda kalırım."

"Bakar mısın peki?"

"Bakarım," diye homurdandım huysuzca kaşlarımı çatıp bakışlarımı ateşin kızıl şölenine çevirirken.

Karan, sigaranın ateşini çatırdatacak şekilde derin bir nefes çekti içine. Gri dumanın zehirden parmakları onun boğazını sararken, nefesimi paylaştığım ciğerleri sis tabakasının boyunduruğu altına girdi. Sigarasının uzayan külü her an yere dökülecek gibi görünüyordu. Karan, yavaşça bana döndüğünde; ruhu solan kül, cansız bir şekilde zemine döküldü ve Karan'ın keskin adımları ahşabın üstünde canlanırken, bana doğru yürümeye başladı.

Nefesimi tutmuş, yanağımı dizime koymuş, yan yatmış kafamla ona bakarken, onun gözleri de doğrudan bendeydi. Hemen önümde durduğunda dizlerinin üstüne çöktü. Oturduğum koltuğun önünde dizlerinin üstüne çökmesi beni afallatmıştı. Kafasını kaldırmadan, yalnızca gözlerini kaldırarak bana baktı ve sigarasının dumanı ikimizin arasında uzun şeritler çizerken, gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

İki eli de ayaklarımın üzerindeydi. Sigarasının dudağını yasladığı izmariti ayağıma dokunuyordu. Gözlerini gözlerimden çekmedi, sigaranın ısısı tehditkâr değildi ama dumanı ikimizin arasında şeffaf bir perde gibi sallanıyordu şu an.

"Çok düşünüyorsun," dedi kısık bir sesle. Sigaranın dumanı yoğunlaşmış, ikimizin de görüşünü puslandırmıştı. "Ruhunu katlediyorsun, küçüğüm."

Gözlerimi kaçırmak istesem de, onun gözlerinden gözlerime uzatılıp beni onun limanına demir atmaya zorlayan halat o kadar kalındı ki, ondan kurtulmak imkânsızdı.

"Bana bildiğim şeyleri söylemesene," diye fısıldadım, düz bakışlarımın üstüne mesafeyi serpiştirerek. Bir an gözlerimdeki mesafeye anlam veremez gibi kaşlarını çattı ama daha sonra beni tanıyan siyah belirdi harelerinde. Yadırgamıyordu bu hallerimi.

"Konuşma şansımız olmadı, Asi. O gece olanlardan sonra seninle oturup konuşamadık çünkü her şey çok tazeydi. Hâlâ öyle, küçük. Üstünden kaç saat geçti ki? Konuyu açan taraf olmak, saklanan küçük kızımı daha da ürkütmek istemedim ama eğer olur da konuşmak istersen, buradayım."

Sigaranın yakıcı kokusuyla harmanlanmış dumanlı oksijeni içime çekerken, çenemi dizim boyunca kaydırıp, gözlerimi kaldırarak Karan'a baktım. Ağır ağır kırpıştırdığım kirpiklerim, sanki üstlerinde tonlarca sandığa hamallık yapıyor gibiydi.

"Biliyorum," dedim buruk bir sesle. "Sadece... Konuşmak istemiyorum. Şimdilik."

"Ne istediğini söyle," dedi büyük avucunu ayağımın üstüne bastırıp, sıcaklığını buz kesmiş ayağımla paylaşırken. Dokunuşu ürkütücü olsa da yadırgamamıştım.

"Düşünmemek istiyorum, Karan." Derin bir nefes aldım, sigaranın dumanını yutmuştum. Yüzümü buruşturup, dumanın yakıcı hararetini içimden sökmek istercesine öksürdüm. "Kim olduğumu unutmak istiyorum birkaç günlüğüne. Ben olduğum kişiden memnunum, o kişi on yedi yıldır benimle... Ama o kadar yakınız ki, bir süre ayrı düşmemiz gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Düşünmemek senin elinde."

"Ben düşüncelerimi öldürmek istemiyorum. Ben yalnızca... Nefes almak istiyorum."

"Bırak da nefes aldırayım o zaman," dedi külü uzayan sigaranın külünü gelişigüzel zemine silkip, beni serbest bırakırken. Yavaşça ayağa kalktı, büyük elini bana uzattı. Bir süre bana uzanan ele baktıktan sonra ona uyarak ayağa kalktım ve elini tuttum. Büyük avucunun içinde küçücük kalan elim, içi ağzına kadar güven dolu bir çukura düşmüştü.

Dağ evinin holüne doğru yürürken el eleydik. O, benim hemen biraz önümde ilerliyor, bana rehberlik ediyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum kısık bir sesle.

"Nefes almaya."

Uzun holün sonunda, dış kapıya en yakın ahşap kapının önünde durduğumuzda, kapının önünde dikilen Karan'ın arka-

sındaydım. Heybetli bedeni yüzünden görüş alanım daralmıştı. Karan, ahşap kapının üstünde duran anahtarı yavaşça çevirdi ve yağlanması gerektiğini düşündüğüm kapı tok bir ses çıkarıp, gıcırdayarak yavaşça açıldı. Karan önümde olduğundan odanın içini göremesem de, ağır bir yasemin kokusu anında duyularımın keskinleşmesine neden olmuştu. Karan içeri doğru bir adım attığında, elim avucunun içinde olduğundan onun arkasından içeri girmek zorunda kaldım. Karanlık odanın abajurunun ipini aşağı çektiği anda soluk sarı ışık hafif bir şekilde içeriyi aydınlattı ve dudaklarım anında aralandı. Tamamen ormanın içine bakan odanın karşı duvarı komple camdı. Ormanın içinde tutan karı görebilmiştim. Bembeyaz olmasa da, seyrek bir şekilde her taraftaydı. Şaşkınlık dilimin ucunda kanlandı.

İçerisi tamamen ahşaptandı. Tavandaki kalın ahşap kirişler görüntünün lükslüğü sabote edilmeden nostaljik bir büyüyü odaya dokundurmuştu. Ahşap raflarda sayısız, yapraklarının sarısı kapağından bile görünen eski kitaplar vardı. Bir duvar komple ahşap raflardan oluşuyordu ve bu raflar kitaplık gibi görünüyordu. Hemen karşı tarafta Türkan Şoray'ın büyük bir portresi vardı. Onun yanında Zeki Müren'in ve kim olduğunu çıkaramadığım bir devin daha dev portreleri vardı. Portrelerin etrafına çerçeve gibi asılmış plaklar simsiyahlardı, ortalarındaki şeritler ise rengârenk. Kimi turuncu, kimi mor, kimi kırmızı, kimi sarı... Kocaman gözlerle duvara bakakaldım. Karan'ın avucunun sıcaklığı baskı yapan nabzıyla birlikte benim avucuma çarpıyordu. Sanki Karan'a ait gizli bir dünyaya dalmıştım ve gizli geçitten geçerken bana yolu gösteren onun siyah ışığıydı. Eski ahşap bir komodinin üstünde, siyah bir pikap vardı. Biraz eski olmasından ziyade tarihi eser havasındaydı.

"Burası çok..." Gözlerimi tekrar bir camın arkasından da olsa ilk kez gördüğüm kara çevirdim. "...güzel."

Karan elimi bırakmadan beni pikabın olduğu yere doğru çekti. Komodinin çekmecesini açtıktan sonra simsiyah bir plak çıkarttı ve bir eliyle ustaca onu pikaba yerleştirdi.

"Birsen Tezer," dedi plağı ayarlarken. "Ruhu temizler, demiştim. Normalde plak olarak bulabileceğin bir şarkı değil ama

nedense bu şarkının plak olmayı hak ettiğini düşünmüşümdür hep. O yüzden yaptırmıştım."

Pikap tuhaf bir cızırtı çıkarttı ve plak kendi etrafında hafifçe dönmeye başladı. Karan, küçük çubuğu plağın üzerine doğru indirdi, ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Hafif, yumuşak bir müzik, odayı doldurmaya başladığında bakışlarını bana çevirdi. "Şimdi biraz nefes alalım, kız çocuğu," dedi mesafesini biraz bile kısmadan. Derin bakışlarının odağı altında, dikkatli bir şekilde bakarken beni odanın ortasına doğru çekti ve büyük eli belime kayarken, "Dans edeceğiz," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Ayaklarımın üstüne bas."

Kollarımı onun boynuna doladım. Göğsüm o kadar dolu hissediyordu ki, sanki patlayacaktım. Çıplak ayaklarımla onun çıplak ayaklarına basarken boynuna sardığım kollarımı sıkılaştırdım. Kafamı yavaşça kaldırdığımda alnım onun çenesine sürtündü ve gözlerimiz birbirini buldu.

Bugün dağların dumanı aralandı, hoş geldin.

Kadının kadifeden olduğunu düşündüğüm sesi yavaşça ruhuma dokunurken, sarı ışığın altında parlayan siyah gözler kısılmış, bakışları doğrudan gözlerime odaklanmıştı.

Bugün dağların dumanı, aralandı hoş geldin.
Ah, ışıklar içinde kaldım, yandım efendim.
Ah, ışıklar içinde kaldım, yandım efendim.

İki eli de belimi kavradığında, onun ayakları sanki üstünde yük yokmuşçasına ikimizi de yönlendiriyordu. Ensesindeki saçları farkında olmadan avuçlarken, sertçe yutkundum. Beni içine çeken siyah girdap, kirpiklerine tutunmuş olmama rağmen içeri düşmeme engel olmuyordu.

Sen bana yangın ol efendim, ben sana rüzgâr.
Tutuşsun gün, yansın geceler. Zamanımız dar.

"İyi dinle," diye fısıldadı beni tamamen kendine çekip, bedenimizi birbirine kalıp gibi oturturken. Uzun boylu olmama rağmen aramızdaki boy farkını kapatmak çok zordu. Yüzlerimiz birbirine yakınlaştırmak ister gibi birimizin başı aşağı inip, diğerimizin başı yukarı kalkarken, çenesi alnıma sürtündü.

Sen bana geç geldin, ben sana erken...

Kalbimin yandığını hissettim.

Tutuşsun gün, yansın geceler vaktimiz varken.
Bugün günlerden güzellik, sefa geldin, hoş geldin.
Bugün günlerden güzellik, sefa geldin, hoş geldin.
Ah, bu yağmur yalnızlığımmış, dindim efendim.
Ah, bu yağmur yalnızlığımmış, dindim efendim.
Sen bana yangın ol efendim, ben sana rüzgâr.
Tutuşsun gün yansın geceler, zamanımız dar.

"Sen bana geç kaldın," diye fısıldadı, başını tamamen eğip gözlerini kıstı ve alnını alnıma yasladı. "Ben sana erken..."

"Soyunsun gün, sarsın geceler," diye fısıldadım, gözlerimi yumarken. "Vaktimiz varken."

Müzik susmuştu. Sessizlik bizim dudaklarımızdan dökülen nefeslerle dağılıyordu. Yavaşça yutkunup, kısık ve titreyen kirpiklerimin arasından baktım o adama. Dişlerini sıkmış, kısık siyah gözlerini gölgelediği kirpiklerinin altından beni izliyordu. Ayaklarım hâlâ onun ayaklarının üzerindeydi. Ürpererek bakışlarımı yere düşürmeye çalıştığımda, o da aynı anda başını yavaşça eğdi ve yüzüme ulaşmak için büküldükçe, ben de bükülmeye başladım. Aniden kayarak yere kadar indiğimizde, artık ikimiz de dizlerimizin üstünde duruyorduk.

Alnını alnıma yaslayarak, "Korkma benden," diye fısıldadı

"Korkmuyorum," diye fısıldarken farkında olmadan yutkunmuştum.

"Gözlerimin içine bak o zaman," dedi alnıyla alnımı eşelerken. "Bakışlarını kaçırma. Benden başka bir yere bakma."

Derin derin nefesler alırken, büyük avuçları belimden kayarak yüzümü kafesledi.

"Asi," diye fısıldadı. "Bana bakmanı istiyorum."

Sertçe yutkundum.

Kaçış yoktu.

Bir adamın eline bıçağı verdiğinizde, yapacağı ilk şey bıçağı sizin kalbinize saplamak olurdu. Ben ruhumun cebinde sakladığım tüm bıçakları avucumun içinden ona sunmuştum. Şimdi yediğim her bir bıçak darbesi, hakkımdı.

Suratım onun büyük avuçlarının arasında küçücük kaldı.

Bakışlarımız buluştuğunda... Bu... Orman yangınıydı.

Bedenimi yavaşça yere yatırdı. Saçlarım ahşap zemine kara yılanlar gibi yayıldı. Karan, kollarını iki yana açmış ve kafamın iki yanından geçirerek avuçlarını yere basmıştı. Bedenlerimizin arasında mesafe vardı, karnımın üzerinde bacaklarını iki yana açmış, dizlerinin üstünde duruyordu. Yakıcı bakışları beni bulduğunda, yukarıdan bakan siyah gözlerinde büyüyen ıstırabı gördüm.

Plak hafif bir cızırtıyla aynı şarkıyı tekrar çalmaya başlamıştı. Sertçe yutkundum, boynumdaki ve alnımdaki damarların belirginleştiğini hissedebiliyordum. Gözlerime indirdiğim o kalın duvar bir anda çatlamış, gözlerimin çukurundan aşağıya doğru yıkılmaya başlamış ve buzdan tuğlaları yanaklarıma patır patır dökülmüştü.

"Karan."

Kollarını dirseklerinden hafifçe kırdı, aramızdaki mesafe kısaldı ve yüzü yüzüme yakın bir yere indi.

"Küçücüğüm."

Sertçe yutkundum, bakışlarımı yan tarafa çevirmeye çalışırken, "Öyle deme," diye inledim.

Karan sertçe yutkunurken mesafeyi biraz daha kapattı. "Küçücüğüm," diye fısıldadı, sesi tenimde dalgalandı ve karnım kasıldı. Düşüncelerimin içinde dışarıdaki karların rüzgârla kalkan tozları uçuşmaya başlamıştı.

"Deme." Kaşlarımı çatarak bir anda ona döndüm ve burunlarımız birbirine sürtündü. Nefes nefese kocaman gözlerle onun

kara kıyametlerine bakarken, o da gözlerini tamamen kısmış, kaşlarını çatmış beni izliyordu. Burnunu burnuma sürterek, "Benim küçüğüm," dedi hırıltılı bir sesle. "Küçücüğüm." Her bir kelimesinin her bir harfi dudaklarımda patlıyordu.

Kaçan ruhumu kovalayan bir zorbaydı bu adam.

Burnunu burnum boyunca sürterek dudak çukuruma indirdiğinde irkildim. Belim yukarı kavislenecek sandım ama Karan'a kendimi bastırmaktan korktuğum için bu hisse engel oldum ve belimi tamamen zemine yapıştırdım. Ruhumun içinde kimsesiz kalmış bir yara büyüyordu, bunun o da farkındaydı. Dudakları şifa olmak istercesine çeneme dokunduğunda, dokunuşunun şefkatini ruhumun kırık kemiklerinde hissettim.

Acı da şifa da bu adamın dudaklarında saklıyordu özünü.

Bir yanım, onun bu hâkimiyetini öfkeyle, duraksatamadığı bir hınçla reddetmek ve tüm iradesiyle ona karşı koymak istiyordu. Diğer tarafımın buna gücü yoktu. Güçsüz yanım, kanayan dizlerini bu adamın dudaklarına uzatmak ve üflemesi için yaşlı gözlerle ona bakmak istiyordu. Yaralı avuçlarını öptürmek, saçlarını okşatmak istiyordu.

"Burası bana ait," diye fısıldadı dudaklarını çenemden çekmeden.

İrkildim, bakışlarım solukça onun siyah saçlarında dolaşıyordu. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı, sanki dudaklarını dokundurduğu yeri tüm noktalarına dek hissetmek istiyordu.

Sertçe yutkunduğum anda dudakları tenimin üzerinde kayarak boynuma indi. Boynumda bir noktada basıncı arttırırken, ellerim bilinçsizce havalandı ve onun ensesine tutunup gözlerimi sıkıca yumdum.

"Burası da." Sesi boğuktu.

Ağırlığını tek bir elinin üzerine bırakıp diğer elini kazağımın eteğinden içeri soktu. Çıplak belime dokunduğu an irkildim. Hemen durdurmam gerekiyordu, buna karşı koymalıydım. Ama buna gücüm yoktu. Ellerini bedenimden sökmektense, mantığımı beynimden sökmek daha kolay geliyordu.

"Karan," diye fısıldadım panikle. Eli gereğinden fazla yukarı çıkmadan belimi kavradı ve beş parmağını da tenime sap-

ladı. Avucunu karnıma bastırdığında belimin kenarını kavrayan parmaklarının boğumlarında akın eden kan selinin uğultusunu tenimde hissediyordum.

Dudakları boynumdan aktı ve atar damarımın üzerinde durdu. Dudaklarını tamamen oraya bastırdı, damarımın çarpışını onun dudaklarında hissediyordum. Nefesinin dolaştığı boynum kıpkırmızı kesilmişti ve yanıyordu.

"Burası da," dedi kısık bir sesle. Eli karnımda bir noktaya basınç uygularken, bilinçsizce ona tutundum. Dudakları boynumdan gerdanıma indi. Kazağımın yuvarlak yakasında duraksadı ve köprücük kemiklerimin altında bir yere sürtündü.

Damarımdaki kanın içinde çakıl taşları yüzüyordu sanki.

"Asi," dedi kısık bir sesle. Gözlerini kaldırıp bana baktığında darmadağın görünüyordu. Yüzünü yavaşça kaydırıp yanağını sol göğsüme koydu, oraya uzandı. "Bana ne yapıyorsun?"

Parmaklarımı saçlarının arasına sokup yavaşça okşamaya başladığımda bakışlarımı indirmiş, onu izliyordum. Şu an bana değil, duvara bakıyordu ve savunmasız görünüyordu.

"Ben hiçbir kadının yanında bu kadar savunmasız hissetmedim kendimi." Gözleri dalgındı ve sesi de buna eşlik etmişti. "Hiçbir kadının göğsünde yatmadım. Hiçbir kadının göğsüne yatıp, annesini kucaklayan küçük bir oğlan çocuğu gibi de hissetmedim."

Sertçe yutkunurken, "Şimdi hissediyor musun peki?" diye sordum kısık bir sesle. Saçları parmaklarımın arasında ipek gibi kayıyordu, tertemiz ve parlaktı.

"Evet." Sesi donuk, gözleri dalgındı. "Hissediyorum, küçük kelebek."

"Ben de hissediyorum," diye fısıldadım saçlarını sevmeye devam ederken. "Şu ana kadar yastıklarıma sarılıp, onlara anlattım hep. Senden başka bir adamla da bu kadar yakın olmadım hiç. Yastıklarım vardı yalnızca. Onlara sarılınca geçer sandım, ben büyüdükçe içimdekiler de benimle birlikte büyüdü..." Gözlerimi usulca tavana çevirdim, kalın kirişleri izlemeye başladım. "Hiçbir adamı göğsüme yatırmadım. Hiçbir adam göğsüme yat-

tığında, babasını kucaklamış küçük bir kız çocuğu gibi de hissetmedim. Yastıklarıma sarılırken bile kimsesizdim."

Karan'ın kollarımda kaskatı kesildiğini hissettim. Plaktaki şarkı ne zaman sussa, sessizliği birkaç dakika sürüyor, şarkı tekrar başa sarıyordu. Kadının kadife sesi yastığımın kılıfının içine sakladığım yırtılmış kâğıt parçalarını buruşturarak önüme atıyordu sanki.

"Başlarda senin karanlığa yuvarlanan küçük, aptal bir çakıl taşı olduğunu düşünmüştüm. Simsiyahları giyinmiş, bana yuvarlanan ufacık bir çakıl taşı." Derin bir nefes aldı. "Üstelik seni durdurmak elimdeyken, sana dur deme düşüncesine bile katlanamıyordum. Kırık ruhunun çatlayan alçısıyım ben, küçüğüm. Boşuna umut etme, kaynamaz ruhun benimleyken. Ama gitmene de izin veremem."

Gözlerini yavaşça kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Sana bir kez kaçma şansı vermiştim, kaçmadın."

"Kaçamadım," diye itiraf ettim.

"Peki bir kez daha kaçma şansı versem, kaçar mıydın?"

Düşündüm. Bunu gerçekten düşündüm. Kaçar mıydım? Nereye? Benim göbeğimin bağı onun göbeğine bağlı değildi ama kalbimden uzanan ip, kalbine takmıştı kancasını. Bu hislerin tanımı benim dilimde yoktu. Ben simsiyah çarşaflara sarılıp, gözyaşını yutarak uzaklaştıran ve sonunda tamamen kaybeden o kimsesiz kızdım. Ruhumu akıttığım yastık kılıfları tüm kasvetiyle solmuştu. Belki de bu yüzdendi annem ne zaman çamaşırları yıkasa, içinde benim çarşaflarımın olduğu her şeyin rengi solardı. Sakladıklarım, onların ak pak kıyafetlerine kadar sinerdi.

"Kaçmazdım," dedim kısık bir sesle. Karan tüm ağırlığını üstüme bıraktı. Bu ağırlık, ruhumun altında kaldığı ağırlıkların yanında solda sıfırdı.

Kendini yukarı ittiği an dudaklarımız birbirine temas etti ve heybetli bedenini tamamen bana yasladı. Dudakları çenemle alt dudağım arasında bir yerde hükmüne başlarken, kalbim içindeki siyah kelebekleri serbest bırakmak ister gibi göğsümü yırtmaya çalışıyordu.

Ruhum sanki onun dudaklarıyla benim dudaklarım arasında asılı kalmış, iki kolu ve iki bacağından çarmıha gerilmişti. Parmaklarım Karan'ın favorileri boyunca kaydı ve hafif kirli sakallı yüzünü avuçlarımın arasına alıp, dudaklarımı onun vicdanına teslim ettim. Başta bir kelebeğin kanadı kadar hassas olan öpüşmemiz gittikçe sertleşirken, onun erkeksi hırıltıları ağzımın içinde yankı buluyordu sanki.

Kasıklarıma dayanan onun üzerindeki etkimi hissettiğimde ürperdim ve bu ahlaksız dürtü beni dizginlenemez bir yola sokmadan önce kendimi frenlemeye çalıştım. Karan'ın ağzının içine doğru inledim. Kasıklarımdaki kanın kaynamasının nedeni, onun kasıklarında yanan ateşti.

"Canım yanıyor," diye itiraf ettim sonunda. Bu fiziksel bir acı değildi, bu ruhumun feryadıydı.

Birbirine saldırısı yüzünden şişen dudaklarımızdan bıraktığımız tutarsız nefesler birbirine girmişti. Karan dirseklerini kafamın iki yanından yere yasladı, beni ahşap zeminle arasında bıraktı.

"Canının yanacağını söylemiştim," diye fısıldadı, gözleri dudaklarım ve gözlerim arasında ince bir mekik dokurken. Haklıydı ama ruhumun zaten kırık kemiklerinin üzerine yeni kırıklar eklemesini de beklememiştim. Sanki ruhum onun avuçları arasındaydı ve o güçlü avuçlarını sıktıkça ruhum parçalara ayrılıp, bileklerinden akıyordu.

"Canım yanarken başkalarının da canını yakmaktan korkuyorum ben."

"Her canı yanan can yakacak diye bir kaide yok," diye fısıldadı alnını alnıma yaslayarak. "Canının acısını bahane edip can yakmak, günaha yeni bir kılıf uydurma yoludur."

Gözlerim yavaşça cam duvara doğru kaydı. Pamuk gibi düşen kar taneleri gözlerimin kocaman açılmasına neden olmuştu. Kar yağışına ilk kez şahit oluyordum şu an.

"Karan..." diye fısıldadım, heyecandan kocaman olmuş gözlerle. "Kar yağıyor!"

Karan üstümden doğrulmadan yavaşça arkasına baktığında, çevirdiği boynundaki belirgin damarlar gün yüzüne çıkmış, esmer teninin altındaki yeşil damarları kabarmıştı.

Aniden üstümden kalktı, ben hâlâ olduğum yerde yatıyordum. Karan hızlıca elini bana uzattı ve, "Hadi kalk," dedi aceleyle.

Beni kaldırdı, bacaklarım uyuşmuştu. Utanmasam camın dibine koşacak, kocaman gözlerle karın yeryüzüne düşüşünü izleyecektim şu an. Karan pikabı kapattıktan sonra beni çekerek odadan çıkardı. Beni bırakıp üst kata çıktı ve birkaç dakika içinde geri döndü. Ayağına çoraplarını ve botlarını giymişti. Üstünde kazağı vardı ama aceleyle giydiği için kasıkları görünüyordu şu an. Elinde bir hırka tutuyordu, muhtemelen ona ait bir hırkaydı çünkü çok geniş siyah ve yünlüydü. Çoraplarım ve postallarımı ayağımın dibine atarken, "Hızlı ol," dedi. "Kar durmadan, hadi."

Çoraplarımı ayağıma geçirip, ışık hızıyla postallarımı giydikten sonra Karan'ı beklemeden hole koştum ve dağ evinin dış kapısına asıldım. Onun beni takip edip etmediğini kontrol dahi etmedim. Gece beni kollarının arasına kabul ettiği anda, karanlık ütopyamın kapısı kırıldı, içimde ruhumla beslenen simsiyah kelebekler büyük kanatlarını çırparak geceye karıştı. Verandanın merdivenlerine koşup, merdivenleri bir çırpıda resmen zıplayarak indim. Simsiyah gökyüzünden mucize gibi düşen beyaz kar tanelerine kocaman gözlerle baktım. Yerde kar yavaş yavaş tutmaya başlamıştı. Başımı havaya kaldırarak gökyüzüne baktım ve bulutlardan kopan parçalara benzettiğim kar tanelerinin tenime düşmesine izin verdim.

Sanki biri bizim için bulutları parçalıyordu.

Gökyüzünden dökülen soğuk bulut parçalarını kucaklarken Karan'ın verandanın kirişine yaslanmış şekilde beni izlediğini fark ettim. Omzu kirişe yaslıydı ve tüm ağırlığını bir bacağının üstüne vermişti. Kollarını göğsünün üstüne toplamıştı, yün ceketi korkuluğa koymuştu. Kollarımı iki yana açarak kar tanelerinin yüzüme düşmesini izin verdim.

"İlk defa kar görüyorsun değil mi?" diye sordu. İki yana açtığım kollarımla hızlıca kafamı sallayarak, "Evet," dedim heyecanlı bir sesle.

"Fethiye'ye hiç yağmaz," dedi kısık bir sesle. "Dağlarına yağıyor işte. Kayseri'de öyle değil."

Kocaman gözlerle Karan'a bakarken, "Orada kar yağıyor mu her kış?" diye sordum heyecanla.

Kollarını çözmeden başını yavaşça salladı. Koyu bakan gözlerinde anlamını çözemediğim ama beni yakalayan ve kafesine tıkan bir ifade vardı.

Yün hırkayı alıp verandanın merdivenlerini inmeye başladığında bakışları üzerimdeydi. Sonunda kollarımı indirdim. Yanaklarım ısındı, bu çocuksu heyecanımı görmesi beni utandırmıştı.

Yün hırkayı bir anda omuzlarıma doğru atıp hırkanın ucundan tutup beni hırkayla birlikte kendine doğru çekti. Avuçlarımı onun göğsüne bastırıp kafamı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Hırkanın şapkası kafama geçmişti. Karan hırkayı biraz daha asılarak ona sokulmamı sağladı. Başımı havaya kaldırıp, Karan'ın bakışlarını umursamadan ağzımı açtım ve dilimi dışarı çıkardım. Bembeyaz bir kar tanesi yavaşça süzülüp dilimin ucuna kondu. Karan'ın omuzlarımda duran elleri sertleşmişti. Dilimi Karan'a göstererek bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde, olduğum yere çakıldığımı sandım. Kopkoyu gözler ve sıklaşmış bir nefesle dilimin ucuna bakıyordu.

"Kes şunu," diye hırladı boğuk bir sesle. Gözleri hâlâ dilimin ucundaydı. Dilimi yavaşça ağzımın içine çekerken utanç karnımı karıncalandırdı.

"Ruhum senin mağarandayken nefes alıyor, Çakıl," diye fısıldadım, avuçlarımı kalbinin üstüne bastırarak. Kalbinin o sert atışını hissettim. "Sanki acısına tek çare senmişsin de senden başka nefes alacak yeri yokmuş gibi."

Beni tamamen kollarının arasına çekti. Hırka ve onun göğsü arasında kaybolmuştum. Dolgun dudaklarını soğuk saçlarıma bastırdı, ılık nefesi saç diplerimi sızlattı.

"Cenneti gömdüğün yetim gözlerindeki ışık içine düştüğün kuyuyu ateşe verirken, ben o ateşlerin mağarama sızıp beni yakacağını zaten çok önceleri anlamıştım," dedi acımasızca. "Bu saatten sonra o mağaradan çıktığını göreceğime göğsümü bir sustalıyla deşsinler daha iyi."

Yırtılan ruhumun yamasıydı kara gözleri,
Ruhum kuyunun en dibindeydi,
O ise bir mağaranın içinde.

Onun göğsüne saplanan sustalının sapı bıçaktandı. Ona doğru koştum, ona sarıldım. Bıçak kalbime girdi, sustalı tamamen onun göğsüne saplandı. Her şeye rağmen, biraz sonra ölecek olmamıza rağmen birbirimize daha sıkı sarılmaya devam ettik. Bir kuyu vardı, kapağı on yedi yıl önce bir baba tarafından kapatılmıştı. Kuyunun dibine atılan küçük kız on yedi yıl boyunca o kuyunun tepesine bakmış, kapağın açılmasını dilemişti. Bir gün kuyunun dibinde yaşamayı öğrendi. Etrafına bakındı. Kuyunun sonunda gidebileceği bir mağara olduğunu gördü. Yürüdü, yürüdü, yürüdü. Mağarayı koruyan örümceğin beyaz ağına dokundu, koruyucu örümcek ördüğü ağdan sarkarak kızın nefes boşluğuna indi. Yavaşça nefes boşluğuna oturdu. Kız ağa takıldı, elleriyle itti, ağın içinden geçti. Girdiği mağaranın adı Kehf'ti.

Kız çocuğu kabul edilmişti.
Kehf'e baktım.
Ben buraya aittim.